

தொல்காப்பியம்

பொருளதிகாரம்

இளம்பூரணம்

(முதல் பகுதி)

வாழ்வியல் விளக்கம்

புலவர் இரா. இளங்குமரனார்

பதிப்பாசிரியன்மார்

பண்டித வித்துவான் தி. வே. கோபாலையர்

முனைவர் ந. அரணமுறுவல்

பதிப்பாளர்

கோ. இளவழகன்

தமிழ்மொழியியல்பேராய்வுகூடம்

நூற்பெயர்	:	தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் இளம்பூரணம் (முதல் பகுதி)
உரையாசிரியர்	:	இளம்பூரணர்
பதிப்பாளர்	:	கோ. இளவழகன்
முதற்பதிப்பு	:	தி.ஆ. 2034 (2003)
தாள்	:	18.6 கி. வெள்ளை மேப்லித்தோ
அளவு	:	1/8 தெம்மி
எழுத்து	:	10 புள்ளி
பக்கம்	:	16 + 488 = 504
படிகள்	:	2000
விலை	:	உரு. 470/-
நூலாக்கம்	:	பாவாணர் கணினி 2, சிங்காரவேலர் தெரு, தியாகராயர் நகர், சென்னை - 17.
அட்டை வடிவமைப்பு	:	ஓவியர் புகழேந்தி
அச்சு	:	ஃப்ராம்ட் ஆப்செட் 34, திப்புத் தெரு இராயப்பேட்டை, சென்னை - 600 014.
கட்டமைப்பு	:	இயல்பு
வெளியீடு	:	தமிழ்மண் பதிப்பகம் 2, சிங்காரவேலர் தெரு தியாகராயர் நகர் சென்னை - 600 017 தொலைபேசி: 2433 9030

புதுச்சேரிப் பிரெஞ்சு இந்தியப் பள்ளி(EFEO)யின் ஆய்வு மாணாக்கருக்காகப் பண்டித வித்துவான் கோபாலையரால் பிழை நீக்கிச் செப்பம் செய்யப்பட்ட தொல்காப்பிய நூல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு இவை பதிப்பிக்கப்படுகின்றன

முன்னுரை

தமிழ்மொழி - இனப் பாதுகாப்பு வைப்பகம் தொல்காப்பியம். அது, மொழி இலக்கணமே எனினும், தமிழர் வாழ்வியல் ஆவணமாகத் தீட்டி வைக்கப்பட்டதும் ஆகும்.

தொல்பழங் கல்வெட்டுகளைத் தேடிப்போய்க் காணவும், துருவித் துருவிப் பார்த்துக் கற்கவும், பொருள் உணரவும் இடர்ப்படுவது போல் இல்லாமல், தமிழ் எழுத்துக் கற்றார் எவரும் ஆர்வம் கொண்டால், ஒதி உணர்ந்து பிறர்க்கு எடுத்துரைக்கும் வகையில் கையில் கனியாகக் கிடைத்தது தொல்காப்பியம்.

தொல்காப்பியர், நூலை ஆக்கிய அளவில் அப்பணி நின்று போய் இருப்பின், நிலைமை என்னாம்? மூவாயிர ஆண்டுகளுக்கு முந்தையே இது காறும் வென்று நிற்க வல்லதாகுமா? அதனைப் படியெடுத்துப் பேணிக் காத்தவர், உரைகண்டவர் என்போர், அவர்தம் நூலைக் காத்தும் பரப்பியும் ஆற்றிய அரும்பணி எத்தகையது?

சுறையானுக்கும் நீருக்கும் நெருப்புக்கும் ஆட்படாமல் ஏட்டைக் காத்தவர் எனினும், கருமியராய் அவ்வேட்டைப் பதிப்பிப்பார்க்குக் கொடாது போயிருப்பின், பதிப்பு என்றும், குறிப்புரை என்றும், விளக்க வுரை என்றும், ஆய்வு என்றும் நூலுருக் கொண்டு இத் தமிழ்மண்ணின் மாண்பைத் தன்னிகரற்ற பழைமைச் சான்றாகக் கண் நேர் நின்று காட்ட வாய்த்திருக்குமா? நன்னூல் என்னும் பின்னூல் கொண்டே 'உயர்தனிச் செம்மொழி' எனக் கால்டுவெலார் தமிழ்மொழியை மதிப்பிட்டார் எனின், அவர் தொல்காப்பியத்தைக் கற்க வாய்த்திருந்தால், 'உலக முதன் மொழி தமிழே' என உறுதிப்பட நிறுவியிருப்பார் அல்லரோ!

தொல்காப்பியத்தைப் பதிப்பித்தல் அரும்பணி என்றால், அதனை விற்றுக் காசு குவிக்கும் அளவிலா நூல்கள் விலைபோயின? 500 படிசுள் அச்சிட்டு இருபது ஆண்டுகளில் விற்கப்பட்டால் அவ்விழப்பைத் தாங்கிக் கொண்டும் எத்தனை பேரால் வெளியிடமுடியும்? அவ்வாறாகியும், தொல்காப்பியப் பதிப்புகள் இருநூற்றுக்கு மேலும் உண்டு என்றால் அச்செயலைச் செய்தவர்கள் எவ்வளவு பாராட்டுக்குரியவர்கள்.

தமிழ்மண்ணின் உணவை உண்டு வாழ்வோர் அனைவரும் அம் மொழிக் காவலர்களை நன்றியோடு நினைத்தல் தலைக்கடனாம். ஏனெனில், உலகில் நமக்கு முகவரி தந்து கொண்டிருப்பாருள் முதல்வர் தொல்காப்பியத்தை அருளியவரே ஆதலால்.

இனித் தொல்காப்பியம், அங்கொருவரும் இங்கொருவருமாகப் பகுதி பகுதியாக வெளிப்படுத்தியவற்றை எல்லாம் ஓரிடத்து ஓரமைப்பில் கிடைக்க உதவியது சைவ சிந்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம். அதுவும், பலப் பல காலப் பணியாகவே செய்து நிறைவேற்றியது. இதுகால், தமிழ்மண் பதிப்பகம் தன் பெயருக்கு ஏற்பத் தமிழ்மண்ணின் மணமாகக் கிளர்ந்த அந்நூலை ஒட்டுமொத்தமாக அனைவர் உரையுடனும் ஒரே பொழுதில் வெளியிடுதல் அரும்பெரும் செயலாம்.

மொழிஞாயிறு பாவாணர், பன்மொழிப்புலவர் கா. அப்பாத்திரையார், அருமணிக் குவைகளைத் தருவார் போல் நூல்களைத் தந்த ந.சி. கந்தையா ஆயோர் நூல்களை யெல்லாம் ஒரே வேளையில் ஒருங்கே வெளியிட்டுச் சிறப்பெய்தி வருவது தமிழ்மண் பதிப்பகம்.

ஆயிரத்து நானூறு பக்கங்களையுடைய கருணாமிர்த சாகரத்தைத் துணிந்து வெளியிட்டது போலவே, தொல்காப்பிய உரைகள் அத்தனையையும் வெளியிடுகிறார்! பத்தாயிரம் பக்க அளவில் அகரமுதலிகளையும் வெளியிடுகிறார் தமிழ்மண் பதிப்பக நிறுவனர் மொழிப்போர் வீரர் இளவழகனார்.

மொழிக் காவல் கடன்பூண்ட அவர், மொழிக் காவல் நூலை வெளியிடுதல் தகவையாம்! அத்தகவைப் பாராட்டுமளவில் அமையின், பயன் என்னாம்?

தொல்காப்பியம் தமிழ் கற்றார், தமிழ் உணர்வாளர், தமிழ் ஆய்வாளர் இல்லங்களிலெல்லாம் தமிழ்த் தெய்வக் கோலம் கொள்ளச் செய்தல் இருபாலும் பயனாம்! “எங்கள் தொல்பழம் பாட்டன் தந்த தேட்டைத் தமிழ்மண் தந்தது. அதனை எங்கள் பாட்டன் பாட்டியர் படித்துவிட்டு அவர்கள் வைப்புக் கொடையாக எங்களுக்கு வைத்துள்ளார்” என்று வருங்காலப் பேரன் பேர்த்தியர் பாராட்டும் வகையில் இந்நூல்களைப் பெற்றுத் திகழ்வார்களாக! வழிவழி சிறக்கச் செய்வார்களாக.

“புத்தகம் ஏற்றுப் பொலிவதே புத்தகம்”

தமிழ்த் தொண்டன்

இரா. இளங்குமரன்

பதிப்புரை

தமிழுக்கும் தமிழருக்கும் உயிராக அமைந்த நூல்கள் தொல்காப்பிய மும் திருக்குறளும் ஆகும். தமிழ் மொழியின் தலைநூலாம் தொல்காப்பியம் குறளுக்கு முப்பால் கொள்கை வகுத்த நூல். பழமைக்கும் புதுமைக்கும் பாலமாய் அமைந்த பெரு நூல்.

தொல்காப்பியத்தைப் பதிப்பித்த பெருமக்கள் அனைவரும் தமிழ் மொழியின் நீள, அகல, ஆழம் கண்ட பெருந்தமிழ் அறிஞர்கள் ஆவர். தமிழ் மொழிக்கு நிலைத்த பணியைச் செய்த இப் பெருமக்களுக்குத் தமிழுலகம் நன்றிக்கடன் பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியப் பேரிலக்கண நூலுக்குப் பதிப்புரை எழுத முனைந்த எனக்கு ஒருவித அச்சமும் நடுக்கமும் உண்டானது இயற்கையே. பெரும் புயற்காற்றுக்கு இடையே கடலில் கலம் செலுத்திக் கரைகண்ட மீகாணைப் போல் எம் முயற்சிக்குத் தக்க அறிஞர்களும் நண்பர்களும் துணையிருந்ததால் இம் முயற்சியில் வெற்றி கண்டுள்ளேன் என்ற பெருமித உணர்வால் இப் பதிப்புரையை என் தமிழ்ப்பணியின் சுவடாகப் பதிவு செய்துள்ளேன். இப் பதிப்பில் காணும் குறைகளைச் சொல்லுங்கள் அடுத்த பதிப்பில் நிறைவு செய்வேன்.

படிப்பாரும் எழுதுவாரும் தேடுவாரும் இன்றிச் செல்லுக்கு இரையாகிக் கெட்டுச் சிதைந்து அழிந்துபோகும் நிலையிலிருந்த பழந்தமிழ்ச் செல்வங்களைத் தேடி எடுத்துத் தமிழ் உலகிற்குக் கொடுத்த பெருந்தமிழ் அறிஞர்கள் தமிழ்ப் பணியைத் தவப்பணியாய்ச் செய்தவர்கள். பழந்தமிழ் இலக்கிய வெளியீட்டுக்குக் கால்கொண்டவர் ஈழத்தமிழறிஞர் ஆறுமுக நாவலர்; சுவரெழுப்பியவர் தி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை; கூரை வேய்ந்து நிலையம் கோலியவர் உ.வே. சாமிநாதையர் என்பார் தமிழ்ப்பெரியார் திரு.வி.க. [உரையாசிரியர்கள் - முனைவர் மு.வை. அரவிந்தன், (1995) பக். 716]. தமிழ்ப்பண்பாட்டின் புதைபொருட்களாம் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களைப் புதைபொருள் ஆராய்ச்சியாளன் போல் தோண்டி எடுத்து அவற்றின் பெருமையைத் தமிழுலகிற்கு ஈந்த இப் பெருமக்களுக்குத் தமிழுலகம் நன்றிக்கடன் பட்டுள்ளது.

தொல்காப்பியப் பெருமை

வாழும் தமிழ் நூல்களில் தொல்காப்பியம் முதல் நூல், தலைநூல். தமிழில் தோன்றிய இலக்கண நூல்கள் அனைத்துக்கும் தாய் நூல். மூவாயிரம் ஆண்டுகளாக இடையறாது வாழ்ந்துவரும் பெருமையும், பேரிலக்கணப் பெரும்பரப்பும் கொண்டு திகழ்வது. தனி மாந்தப் பண்பை முன்னிறுத்திப் பேசாது, பொது மாந்தப் பண்பை முன்னிறுத்திப் பேசும்

தலையிலக்கண நூல். இந்திய வரலாற்றில் வடமொழி மரபுக்கு வேறுபட்ட மரபுண்டு என்பதை உணர்ந்துகொள்ளத்தக்க வகையில் நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்ற சான்றுகளில் தலையாய சான்றாய் விளங்குவது தொல் காப்பியம் ஒன்றுதான்.

பதிப்பின் சிறப்பும் - பதிப்பு முறையும்

1847 முதல் 1991 வரை 138 பதிப்புகளும் (தொல்காப்பியப் பதிப்புகள், முனைவர் ச.வே.சுப்பிரமணியன், உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம், பக். 166), அதற்குப் பிறகு 2003 வரை ஏறத்தாழ 15 பதிப்புகளுக்குக் குறையாமலும் வந்துள்ளன. இப் பதிப்புகள் அனைத்தும் பல்வேறு காலத்தில் பலரால் தனித்தனி அதிகாரங்களாகவோ உரையாசிரியர் ஒருவரின் உரைகளை உள்ளடக்கியதாகவோ வந்துள்ளன.

பழைய உரையாசிரியர்களின் உரைகளை முழுமையாக உள்ளடக்கி ஒட்டுமொத்தமாக எம் பதிப்பகம் வெளியிட்டுள்ளது. இதற்கு முன்பு தொல் காப்பியம் முழுமையாக எவராலும் ஒரே நேரத்தில் வெளியிடப்பட வில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவ் வெளியீட்டிற்கு முன் உள்ள பெரும் பணியை எண்ணிப் பார்க்கிறேன். ஒரு தாயின் மகப்பேற்றுக்கு முன்பும் பின்பும் உள்ள உணர்வுதான் என் மனக்கண்ணின் முன் நிழலாடுகிறது.

பழுத்த தமிழறிவும், தொல்காப்பியத்தில் ஊன்றிய இலக்கண அறிவும் மிக்க சான்றோர்கள் இப் பதிப்புப் பணியில் உற்ற துணையாக வாய்த்ததும், சிறந்த தமிழறிவும் பதிப்புக் கலை நுணுக்கமும் வாய்த்த நண்பர்களின் பங்களிப்பும் எனக்குப் பெரும் பலமாய் அமைந்தன. அந்த வகையில் நான் கொடுத்து வைத்தவன்.

ஆய்வாளர்களுக்குப் பயன்படும் நோக்கில் நூல்கள் பன்முகப் பார்வையுடன் வருகிறது. உரையாசிரியர்கள் மேற்கோள்களாக எடுத்தாண்ட பழந்தமிழ் நூல்களில் வருகின்ற சொல், சொற்றொடர் மற்றும் பாடல்களும், அரிய கலைச் சொற்களும் தனித்தனியே அகர வரிசையில் தரப்பட்டுள்ளன. மேலும் அந்தந்த அதிகாரங்களுக்கு உரை எழுதிய உரையாசிரியர்களின் வாழ்க்கை வரலாறும், அவர்களைப் பற்றிய அரிய செய்திகளும் தரப்பட்டுள்ளன. திட்பமும், செறிவும் நிரம்பிய தனித்தமிழ் நடையில், பசி நோக்காது, கண்துஞ்சாது பணி முடிக்கும் முதுபெரும் புலவர், பாவாணர் கொள்கைகளுக்கு முரசாய் அமைந்த தனித்தமிழ்க் குரிசில் இலக்கணச் செம்மல் இரா. இளங்குமரனாரின் வாழ்வியல் விளக்கத்துடன் எம் பதிப்பகம் தமிழ் உலகிற்கு முழுமைமிக்க செம்பதிப்பாய் இதை வழங்கியுள்ளது. இதுவரையிலும் எவரும் செய்யாத முறைகளில் இந் நூலின் 14 தொகுதிகளும் நல்ல எழுத்தமைப்புடனும், அச்சமைப்புடனும், உயர்ந்த தாளில், சிறந்த கட்டமைப்புடன், நீண்டகாலம் பாதுகாத்து வைக்கத்தக்க வகையில் வெளிவருகின்றன.

சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்

19ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழ்நாட்டு வரலாற்றில் தமிழ் மறுமலர்ச்சிக்கு வித்திட்டவர் தனித்தமிழ் இயக்கத் தந்தை மறைமலையடிகள் ஆவார். இவரால் தமிழ் மொழி மீட்டுருவாக்கம் பெற்றதும் புத்துயிர் கொண்டதும்

தமிழ் வரலாற்றில் நிலைபெற்ற செய்திகளாகும். இவரின் மரபினர் வ. சுப்பையா பிள்ளையின் பேருழைப்பால் உருப்பெற்றது திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம். அரசோ பல்கலைக் கழகங்களோ செய்ய வேண்டிய தமிழ்ப்பணியைத் தனி ஒரு நிறுவனமாய் இருந்து செய்த பெருமைக்குரியது. தமிழ் மறுமலர்ச்சிக்குப் பண்ணையாய் அமைந்த இக் கழகத்தின் பணி இன்றுவரை தொடர்கிறது. கழகம் வெளியிட்டுள்ள தொல்காப்பியப் பதிப்புகள் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் குறிக்கத்தக்கன.

மணிவாசகர் பதிப்பகம்

இதன் நிறுவனர் முனைவர் ச. மெய்யப்பனார். தாம் பெற்ற தமிழறிவைத் தமிழ் உலகிற்குத் தருபவர். சொல் சுருக்கமும், செயல் வலிவும், கொள்கை உறுதியும் மிக்க உயர்பெரும் பண்பாளர். இவர் தோற்றுவித்த மணிவாசகர் பதிப்பகம் தமிழ்க்காப்புப்பதிப்பகமாகும். பதிப்புலகில் தமிழ்த் தொண்டாற்றும் என்னைப் போன்றவர்களுக்கு காப்பாக இருந்து ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளிப்பவர். இக்கால் தமிழுலகில் வலம்வரும் தமிழ் பதிப்புலகச் செம்மலாவார். தமிழுக்கு வளம் சேர்க்கும் நூல்களைத் தளராது தமிழ் உலகிற்கு வழங்குபவர். ஆரவாரமில்லாத ஆழ்ந்த புலமையர்.

பெரும்புலவர் நக்கீரனார்

புலவர் நக்கீரனார், புலவர் சித்திரவேலனார் இப் பெருமக்கள் இருவரும் என் வாழ்வின் கண்களாக அமைந்தவர்கள். என் வாழ்விலும் தாழ்விலும் பெரும்பங்கு கொண்டவர்கள். இவர்களால் பொது வாழ்வில் அடையாளம் காட்டப்பட்டவன். உழை உயர் உதவு எனும் கருப் பொருளை எமக்கு ஊட்டியவர் நக்கீரனார் ஆவார். மலை குலைந்தாலும் நிலை குலையாத உள்ளம்படைத்தவர். மொழிஞாயிறு பாவாணர் நூல்கள் செம்பதிப்பாய் வருவதற்கு இரவும் பசுவும் உழைத்த தொண்டின் சிகரம். தலைநூலாம் தொல்காப்பியப் பெருநூல் வருவதற்கு விதையாய் இருந்தவர்.

இலக்கணச்செம்மல் இரா. இளங்குமரனார்

மணிவாசகர் பதிப்பகம் வெளியிட்டிருக்கின்ற இவர் எழுதிய 'இலக்கண வரலாறு' என்னும் நூலில் இப் பெருமகனாரைப் பற்றி மூதறிஞர் செம்மல் வ.சுப. மாணிக்கம், பதிப்புச் செம்மல் ச. மெய்யப்பன், பேராசிரியர் மு.வை. அரவிந்தன் ஆகியோர் எழுதிய மதிப்புரையிலும், எம் பதிப்பகம் வெளியிட்டிருக்கின்ற தொல்காப்பியச் சொற்பொருள் களஞ்சியத்திலும் இப் பெருமகனாரைப் பற்றிய பெருமை உரைகளைக் காண்க. தெளிந்த அறிவும் கொண்ட கொள்கையில் உறுதியும் செயலில் திருத்தமும் வாழ்வில் செம்மையும் எந்த நேரமும் தமிழ்ச் சிந்தனையும் ஓய்விலா உழைப்பும் சோர்வறியாப் பயணமும் தன்னை முன்னிலைப் படுத்தாது தமிழை முன்னிலைப்படுத்தும் பண்பும் மிக்கவர். வாழ்வின் முழுப்பொழுதும் தமிழ் வாழ தம் வாழ்வை ஈகம் செய்யும் இப் பெரு மகனின் தொல்காப்பிய வாழ்வியல் விளக்கம் இந் நூலின் தனிச்சிறப்பு. தமிழ் மரபு தழுவிய இவரின் ஆழ்நிலை உணர்வுகள் எதிர்காலத் தமிழ் உலகிற்கு ஒரு கலங்கரை விளக்கமாய் அமையும் என்று நம்புகிறேன்.

இவரால் எழுதி வரவிருக்கின்ற சங்கத்தமிழ் வாழ்வியல் விளக்கத்தை எம் பதிப்பகம் தமிழ் உலகிற்கு அருஞ்செல்வமாக வழங்க உள்ளது. இப் பெரும்புலவரின் அரும்பணிக்கு தோன்றாத் துணையாய் இருப்பவர் திருவள்ளுவர் தவச்சாலைக் காப்பாளர் கங்கை அம்மையார் ஆவார். திருவள்ளுவர் தவச்சாலைக்கு யான் செல்லும் போதெல்லாம் அன்பொழுது வரவேற்று எனக்கு ஊக்கமும் ஆக்கமும் தந்தவர்.

பண்டித வித்துவான் தி.வே. கோபாலையர்

அறிவிலும், அகவையிலும், மூத்த முதுபெரும் தமிழறிஞர். தொல் காப்பியப் பெருங்கடலுள் மூழ்கித் திளைத்தவர். பிற நூல்களை ஒப்பு நோக்கி இரவென்றும் பகலென்றும் பாராது முதுமைப் பருவத்திலும், தம் உடல்நிலையைப் பற்றிக் கவலைப்படாது இந் நூல்களின் உருவாக்கத் திற்குத் தன்னலமற்ற தமிழ்த் தொண்டு செய்தவர். தொல்காப்பிய வெளியீடு தொடர்பாகப் புதுச்சேரியில் உள்ள இவரின் இல்லம் செல்லும்போதெல் லாம் இவர் துணைவியார் காட்டிய அன்பு என்னை நெகிழ வைத்தது. எந்த நேரத்தில் இப் பெருமகனின் வீட்டிற்குச் சென்றாலும் எம் பதிப்பகம் வெளியிடுகின்ற தொல்காப்பியப் பதிப்புப் பணியிலேயே மூழ்கியிருந்த இவரைக் கண்டபோதெல்லாம் மெய்சிலிர்த்துப் போனேன். இவர் எழுதிய தமிழிலக்கணப் பேரகராதியையும் எம் பதிப்பகம் விரைவில் தமிழுல கிற்குச் செல்வமாக வழங்கவுள்ளது. இவருடைய தம்பிமார்கள் தி.சா. கங்காதரன், தி.வே. சீனிவாசன் ஆகியோர் தொல்காப்பிய நூல் பதிப்பிற்குப் பண்டித வித்துவான் கோபாலையருக்குப் பெருந்துணையாய் இருந்து பங்காற்றியவர்கள்.

புலவர் கி.த.பச்சையப்பன்

தமிழகத் தமிழாசிரியர் கழகத்தின் மேனாள் தலைவர். எந்நேரமும் தமிழ் - தமிழர் எனும் சிந்தையராய் வாழ்பவர். ஓய்வறியா உழைப்பாளி. எம் தொல்காப்பியப் பதிப்புப் பணிக்குத் துணையிருந்த பெருமையர். நுண்ணறி வாளர் பண்டித வித்துவான் கோபாலையரையும், பெரும்புலவர் சா. சீனிவாசனாரையும், பழனிபாலசுந்தரனாரையும் எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்துத் தொல்காப்பியப் பதிப்புப் பணிக்கு அவர்களின் பங்களிப்பை செய்ததுடன் பிழையின்றி நூல்கள் வெளிவருவதற்கு மெய்ப்பும் பார்த்து உதவிய பண்பாளர்.

முனைவர் ந. அரணமுறுவல்

எம் தமிழ்ப்பணிக்குத் துணையாயிருப்பவர். தமிழ் - தமிழர் - தமிழ்நாடு மேன்மையுற உழைப்பவருக்குக் கொள்கை வழிப்பட்ட உறவினர். சாதி மதக் கட்டுக்குள் அடங்காத சிந்தையர். எந்நேரமும் பிறர் நலன் நாடும் பண்பினர். தமிழை முன்னிறுத்தித் தன்னைப் பின்னிறுத்தும் உயர்பெரும் பண்பாளர். மொழிஞாயிறு பாவாணர்பால் அளவில்லா அன்பும் மதிப்பும் கொண்டவர். தனித்தமிழ் இயக்க வளர்ச்சிப் போக்கில் இவரின் பங்கும் பணியும் பதியத்தக்கவை. இவரின் கைபட்டும் கண்பட்டும் தொல்காப்பிய நூல்கள் நேர்த்தியாகவும், நல்ல அச்சமைப்புடனும், மிகச்சிறந்த கட்டமைப்புடனும் வருகின்றன.

அ. மதிவாணன்

உடன்பிறவா இளவலாய், தோன்றாத் துணையாயிருப்பவர். எனக்குச் சோர்வு ஏற்படும்போதெல்லாம் தோள் கொடுத்து நிற்பவர். எனது வாழ்வின் வளமைக்கும் உயர்வுக்கும் உற்றதுணையாய் இருப்பவர். உரிமையின்பால் நான் கடிந்துகொண்ட போதும் இன்முகம் காட்டிய இளவல். கணவரின் நண்பர்களை அடையாளம் கண்டு உதவியாய் இருப்பவர் இவரின் துணைவியார் இராணி அம்மையார். தொல்காப்பியப் பதிப்பில் தனித்தமிழ் நெறி போற்றும் இவ்விணையரின் பங்கும் பதியத் தக்கது.

அயலகத் தமிழர்களின் அரவணைப்பு

20ஆம் நூற்றாண்டின் இணையற்றத் தமிழ்ப் பேரறிஞர் மொழிஞாயிறு பாவாணரின் நூல்களை எம்பதிப்பகம் முழுமையாக வெளியிட்டு தமிழ் நூல் பதிப்பு வரலாற்றில் தனி முத்திரை பதித்தது. இவ்வரும்பணியாம் தமிழ்ப் பணிக்கு திரைகடலோடியும் திரவியம் தேடச் சென்ற மண்ணில் ஓய்விலா உழைப்பிற்கு இடையில் தாய்மொழியாம் தமிழ்மொழி மீதும், தன்னினமாம் தமிழ் இனத்தின் மீதும் பற்று மிக்க வடஅமெரிக்கத் தமிழ்ச்சங்கப் பேரவைத் தலைவர் வி.ஜே.பாபு, அரிமாபுரி (சிங்கப்பூர்) வெ.கரு. கோவலங்கண்ணனார், மலேசியத் தமிழ்நெறிக்கழகத்தின் தேசியத் தலைவர் இரா. திருமாவளவன் ஆகியோர் எம் பணிக்கு பெரும் துணையிருந்தனர். உங்கள் கைகளில் தவமும் தமிழர்களின் தலைநூலாம் தொல்காப்பியத் தொகுப்புகளின் வெளியீட்டிற்கும் இப் பெருமக்களின் அரவணைப்பு எனக்குப் பெரிதும் துணையிருந்தது என்பது பெரும் மகிழ்வைத் தருகிறது.

நூலாக்கத்திற்கு உதவியவர்கள்

தொல்காப்பிய நூலைக் கொடுத்துதவிய பண்புநிறைநண்பர் க. குழந்தைவேலன், திருத்தப்படிகளைப் பார்த்து உதவிய பெரும்புலவர் ச.சீனிவாசன், பெரும்புலவர் பழனிபாலசுந்தரம், முனைவர் இரா. திருமுருகன், புலவர் த. ஆறுமுகம், முனைவர் செயக்குமார், பா. இளங்கோ, புலவர் உதயை மு. வீரையன், கி. குணத் தொகையன், மா.து. இராசுகமார், முனைவர் வீ. சிவசாமி, சி. செல்வராசன், மா.செ. மதிவாணன், கி.த.ப. திருமாறன் ஆகியோர் நூல் உருவாக்கத்திற்குத் தோளோடு தோள் நின்று உழைத்தவர்கள்.

சே. குப்புசாமி

இதுகாறும் வந்த தொல்காப்பியப் பதிப்புகளைவிட எம் பதிப்பு சிறந்த முறையில் வருவதற்கு முனைவர் அரணமுறுவலின் வழிகாட்டுதலின் படி கணினி இயக்குநர் குப்புசாமி அளித்த பங்களிப்பு வியக்கத்தக்கது. நூற்பாவையும் உரையையும் சான்றுப்பாடலையும் வரிசை எண்களையும் வேறுபடுத்திக் காட்டி அறிஞர்களின் திருத்தக் குறியீடுகளை நேரில் கேட்டு உள்வாங்கிக்கொண்டு பிழையின்றி வருவதற்கு அடித்தளமாய் அமைந்தவர். பிழைகளை நுணுகிப் பார்த்துத் திருத்திக் கண்துஞ்சாது இரவும்பகலும் உழைத்தவர். இவருக்குத் துணையாக இருந்து இவர் இட்ட பணியைச் செய்தவர்கள் கணினி இயக்குநர் செ. சரவணன் மற்றும் மு. கலையரசன்.

நூல் கட்டமைப்பாளர் தனசேகரன்

நூலின் உள்ளும் புறமும் கட்டொழுங்காய் வருவதற்கு என் உணர்வுகளைப் புரிந்துகொண்டு சோர்வின்றி உழைத்தவர். நூல் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று நான் கூறியதைக் கேட்டு அதை அப்படியே செய்து முடித்து எனக்குப் பல்லாற்றானும் துணையிருந்தவர். நூல் அழகிய அச்ச வடிவில் வருவதற்குத் துணையிருந்த பிராம்ட் அச்சகப் பொறுப் பாளர் சரவணன், வெங்கடேசுவரா அச்சக உரிமையாளர் மற்றும் அச்சப் பணியர் அனைவருக்கும் நன்றி.

பாராட்டுக்குரியோர்

நான் இட்ட பணியைத் தட்டாது செய்த எம் இளவல் கோ. அரங்க ராசன், எனது மாமன் மகன் வெங்கடேசன், என் மகன் இனியன் ஆகியோர் தொல்காப்பியம் செம்பதிப்பாய் வருவதற்கு உதவியாய் இருந்தவர்கள். மேலட்டை ஓவியத்தை மிகச்சிறந்த முறையில் வடிவமைத் துக் கொடுத்தவர் ஓவியர் புகழேந்தி.

தமிழர்களின் கடமை

தமிழ்ப் பண்பாட்டின் புதைபொருளாய் அமைந்த தொல்காப்பியப் பெருநூலை பெரும் பொருட் செலவில் பொருளாதார நெருக்கடிகளுக்கு கிடையில் தமிழலகம் இதுவரை கண்டிராத அளவில் முழுமைமிக்க செம்பதிப்பாய் ஒரேநேரத்தில் 14 நூல்களாகத் தமிழ் உலகிற்குக் கொடுத்துள்ளோம். தமிழரின் வாழ்வியல் கூறுகளை அகழ்ந்து காட்டும் தொல்காப்பியம் முன்னைப் பழமைக்கும் பழமையது; பின்னைப் புதுமைக்கும் புதுமையது. அறிவியல் கண்கொண்டு பார்ப்பார்க்கு இவற்றின் பழமையும் புதுமையும் தெரியும். ஆய்வுலகில் புகுவார்க்குத் திறவுகோலாய் அமைந்தது. எவ்வளவு பெரிய அரிய மொழியியல் விளக்க நூலைத் தமிழர்களாகிய நாம் பெற்றுள்ளோம் என்பதை உணரும்போது ஒருவிதப் பெருமிதம் மேலோங்கி நிற்கிறது. தமிழின் அறிவியல் செல்வம் தமிழர்களின் இல்லந் தோறும் இருக்க வேண்டிய வாழ்வியல் களஞ்சியம் தொல்காப்பியமாகும். இவ் வாழ்வியல் களஞ்சியத்தைக் கண்போல் காக்க வேண்டியது தமிழர்களின் கடமையாகும்.

இளந்தமிழா, கண்விழிப்பாய்!

இறந்தொழிந்த

பண்டைநலம் புதுப்புலமை

பழம்பெருமை அனைத்தையும் நீ

படைப்பாய்!

இதுதான் நீ செய்தக்க

எப்பணிக்கும் முதற்பணியாம்

எழுக நன்றே!

என்ற பாவேந்தர் வரிகளை நினைவுகூர்வோம்.

கோ. இளவழகன்

பதிப்பாளர்

குறுக்க விளக்கம்

அகத்.	அகத்திணையியல்
அகம்.	அகநானூறு
ஐங்குறு.	ஐங்குறுநூறு
ஐந்தினை	ஐந்திணையம்பத்து
கலி.	கலித்தொகை
கார்நாற்.	கார்நாற்பத்து
குறள்.	திருக்குறள்
குறிஞ்சிப்.	குறிஞ்சிப்பாட்டு
குறுந்.	குறுந்தொகை
சிலப். ஆய்ச்.	சிலப்பதிகாரம் ஆய்ச்சியர் குரவை
சிலப். கானல்	சிலப்பதிகாரம் கானல்வரி
குளா. கல்யாண	குளாமணி கல்யாணச் சருக்கம்
குளா. சீயவதை	குளாமணி சீயவதைச் சருக்கம்
குளா. நகர	குளாமணி நகரச் சருக்கம்
செய்.	செய்யுளியல்
சொல்.	சொல்லதிகாரம்
தண்டி.	தண்டியலங்காரம்
திணைமாலை.	திணைமாலை நூற்றைம்பத்து
நற்.	நற்றிணை
நாலடி.	நாலடியார்
பட்டினப்.	பட்டினப் பாலை
பதிற்றுப்.	பதிற்றுப்பத்து
பரி.	பரிபாடல்
பு.வெ.	புறப்பொருள் வெண்பாமாலை
புறம்.	புறநானூறு
பொருந்.	பொருநராற்றுப்படை
மணிமே.	மணிமேகலை
மதுரைக்.	மதுரைக்காஞ்சி
மலைபடு.	மலைபடுகடாம்
முத்தொள்.	முத்தொள்ளாயிரம்
முருகு.	திருமுருகாற்றுப்படை
யா.வி.மேற்.	யாப்பருங்கல விருத்தி மேற்கோள்

வாழ்வியல் விளக்கம்

தமிழன் பிறந்தகமாகிய குமரிக் கண்டத்தைக் கொடுங்கடல் கொண்டமையால், பல்லாயிரம் இலக்கண – இலக்கிய – கலை நூல்கள் அழிந்துபட்டன. அவற்றின் எச்சமாக நமக்கு வாய்த்த ஒரேவொரு நூல் **தொல்காப்பியம்** ஆகும்.

அம் மூலமுதல் கொண்டு கிளர்ந்தனவே, பாட்டு தொகை கணக்கு காவியம் சிற்றிலக்கியம் இலக்கணம் நிகண்டு உரைநடை என்னும் பல்வகை நூல்களாம்.

அன்றியும், நம் தொன்மை முன்மை பண்பாடு மரபு என்பவற்றின் சான்றாக இன்றும் திகழ்ந்துவரும் நூலும் அதுவேயாம்.

அந் நூலின் வாழ்வியல் விளக்கம் விரிவுமிக்கது. அதனை ஓரளவான் அறிந்து, பேரளவான் விரித்துக் கொள்ளுமாறு “**தொல்காப்பிய வாழ்வியல் விளக்கம்**” இதனோடும் இணைக்கப்பட்டுள்ளது!

*“வெள்ளத்து) அணையாம் காப்பியமே
வேண்டும் தமிழ்க்குன் காப்பியமே!”*

அறிஞர்கள் பார்வையில் பதிப்பாளர்

பைந்தமிழுக்குப் பெருமையும் சிறப்பும் தேடித் தந்தவர் நம் பாவாணர். அவருடைய நூல்களை அழகுறத் தொகுத்து வெளியிட்டமைக் காக இளவழகனார் பாவாணரை மீண்டும் உயிர்த்தெழிச் செய்துவிட்டார் என்று நான் கருதுகிறேன். அந்தச் சிறப்பும் பெருமையும் இளவழகனாருக்கு உண்டு. கடந்த ஆண்டு பாவாணரின் 38 நூல்களைப் பதிப்பித்த கோ. இளவழகன் அவர்கள் இவ்வாண்டு மீதி நூல்களையும் மற்றும் நூல் வடிவம் பெறாதவற்றையும் வெளிக்கொணர்ந்தமையைப் பாராட்டுகிறேன்.

இந்தி மேலீடு தமிழ் மண்ணில் காலூன்றி நிலைபெற முயன்ற அறுபதுகளில் இந்தியை வேரோடும் வேரடி மண்ணோடும் வீழ்த்த வேண்டும் என வீறுகொண்டெழுந்த நல்லிளஞ் சிங்கங்களுக்கு நான் தலைமையேற்று, சிறைப்பட்ட காலத்தில் தம் சொந்த ஊரான உரத்த நாட்டுப் பகுதியில் செயலாற்றிச் சிறைப்பட்டவர் அருமை இளவல், தமிழ்மொழிக் காவலர் கோ. இளவழகன் அவர்கள். தமிழ்மண் பதிப்பகத்தின் வாயிலாகப் பாவாணரின் நூல்களை மறுபதிப்புச் செய்து வெளியிட்டுள்ள தமிழ்மொழி, இன, நாட்டுணர்வு மிக்க திரு. கோ. இளவழகன் அவர்களின் பணி பாராட்டிற்சூரியது; பெருமைக்குரியது.

முனைவர் கா. காளிமுத்து

பேரவைத் தலைவர்

தமிழக சட்டப்பேரவை

இனவுணர்வோடு தமிழுக்கு ஆக்கம் சேர்த்தவர் பாவாணர். அவருடைய நூல்களை எடுப்புடனும் அழகாகவும் நல்ல முறையில் புதுப்பித்த இளவழகன் ஆழநோக்கி, அடக்கத்துடன் பணியாற்றுவார். அவருடைய இந்தப்பணியால், இக்காலத்தவர் மட்டுமன்றி, வருங்காலத் தலைமுறையினரும் நல்ல பயன் பெறுவர். அதனால் தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்கு லாபத்தை உண்டாக்கி யிருக்கிறார்.

தமிழர் தலைவர் கி. வீரமணி

திராவிடர் கழகம்

தமிழ்மண் பதிப்பகம் என்னும் தன் பெயருக்கு ஏற்பத் தமிழ்மண்ணுக்கும் தமிழ்மொழிக்கும் தமிழினத்திற்கும் அரணாக அமையும் நூல்களை மட்டுமே தேர்ந்தெடுத்து வெளியிடுதலைத் தன் தொடக்கநாள் முதலே கொண்டமை, 'தமிழின மீட்புப் பணி' யெனக் கொள்ளத்தக்கதாம்...

தமிழ்மண் பதிப்பகம் 'கருவிநூல் பதிப்பகம்' என்னும் பெருமைக்கு உரியதாய்த் திகழ்கின்றது.

நூலாக்க ஆர்வம் போலவே, நூல் வெளியீட்டு ஆர்வமும் உடையாரே இத்தகு கருவி நூல்களை வெளியிட இயலும். ஏனெனில், கதை நூல்கள் ஐந்நூறு, ஆயிரம் என்று வெளியிடும் பதிப்பகங்களும் ஓரிரு கருவி நூல்களை வெளியிடக் காணல் அருமையாம். ஆனால், தமிழ்மண் பதிப்பகம் வெளியிடும் நூல்கள் எல்லாமும், கருவி நூல்களாகவே இருத்தல் செயற்கரிய செய்யும் செழும் செயலாம். தமிழ்மண் பதிப்பகம் என்னும் தன் பெயருக்கு ஏற்பத் தமிழ்மண்ணுக்கும் தமிழ்மொழிக்கும் தமிழினத்திற்கும் அரணாக அமையும் நூல்களை மட்டுமே தேர்ந்தெடுத்து வெளியிடுதலைத் தன் தொடக்க நாள் முதலே கொண்டமை, 'தமிழின மீட்புப் பணி' யெனக் கொள்ளத் தக்கதாம். இப்பொத்தக வாணிகம், வாணிகம் செய்வார்க்கு வாய்த்ததோர் வாணிகமும் ஆம் என்னும் பாராட்டுக்கும் உரியதாம்.

தமிழ்மண் பதிப்பக உரிமையாளர் திரு **இளவழகனார்**, திருவள்ளூர் குறித்த ஓர் அதிகாரத்தைத் தேர்ந்த கடைப்பிடியாகக் கொண்டவர். அவ்வதிகாரம், 'பெரியாரைத் துணைக்கோடல்' என்பது. புலமை நலம் சான்ற பெருமக்கள் துணையே அவர்தம் பதிப்புப் பணிக்கு ஊற்றமும் உதவியுமாய் அமைந்து உலகளாவிய பெருமையைச் செய்கின்றதாம்.

பாவாணர் நூல்களை வெளியிடுவதன் மூலம் இனமான மீட்புப் பணியை இளவழகனார் செய்து வருகிறார். தமிழ்மண் பதிப்பகம் எனும் பெயரில் உள்ள 'மண்' எனும் சொல், செறிவு, மணம், மருவுதல் நல்ல பண்பாடுகள் கலத்தல் எனும் பொருள்களை உள்ளடக்கியுள்ளது.

இலக்கணப் புலவர் **இரா. இளங்குமரனார்** திருச்சிராப்பள்ளி

பள்ளி மாணவப் பருவத்திலேயே இந்தித் திணிப்பு எதிர்ப்புப் போரில் தளை செய்யப்பெற்ற தறுகண்ணர் கோ. இளவழகன். பெரிதினும் பெரிதாய் - அரிதினும் அரிதாய் பணிகளை மேற்கொள்வதில் எவர்க்கும் முதல்வராய் முன்நிற்பவர். ஆபிரகாம் பண்டிதரின் கருணாமிருத சாகரத்தின் அளவுப் பெருமை கருதி அஞ்சித் தயங்காமல் துணிந்து மறுவெளியீடு செய்த பெருமை இவர்க்கு உண்டு. பாவாணர் படைப்புகள் அனைத்தையும் ஒரு சேர நூல்களாக வெளியிட்டமை தமிழ்ப்பதிப்புலகம் காணாத பெரும் பணி. பன்மொழிப்புலவர் கா. அப்பாத்துரையார், அறிஞர் ந.சி.கந்தையா ஆகியோரின் தமிழ் மறுமலர்ச்சிக் களமாகிய படைப்புகளை யெல்லாம் தேடியெடுத்து 'இந்தா' என்று தமிழ் உலகுக்குத் தந்தவர். பிழைகளற்ற நறும் பதிப்புகளாக நூல்களை வெளியிடுவதில் அவர் எடுத்துக்கொள்ளும் அக்கறை தனித்துப் பாராட்டத்தக்கது. தமிழ்க்கடல் புலவர் **இரா. இளங்குமரனார்** 'தொல்காப்பியச் சொற்பொருள் களஞ்சியத்தை'ச் செப்பமாக வெளியிடுவதில் அவர் மேற்கொள்ளும் அரிய முயற்சிகளை அண்மையிலிருந்து அறிந்தவன் நான்.

செயற்கரிய செய்யும் இளவழகனாரின் அருந்தமிழ்ப் பணிகளுக்குத் துணைநிற்பது நற்றமிழ்ப் பெருமக்கள் அனைவரின் கடன்.

முனைவர் **இரா. இளவரசு**

தலைவர், பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக உயராய்வு மையம்

உள்ளடக்கம்

தொல்காப்பியம்	...	01
பொருளதிகார இயலமைதி	...	22
பொருளதிகார வாழ்வியல் விளக்கம்	...	25
இளம்பூரணர்	...	154
1. அகத்திணையியல்	...	169
2. புறத்திணையியல்	...	235
3. களவியல்	...	316
4. கற்பியல்	...	406
நூற்பா நிரல்	...	475
செய்யுள் நிரல்	...	478

தொல்காப்பியம்

பழந்தமிழ் நூல்களின் வழியே நமக்குக் கிடைத்துள்ள முழு முதல் இலக்கண நூல் தொல்காப்பியமே. ஆசிரியர், தொல்காப்பியம் என்னும் நூலை இயற்றியமையால்தான் தொல்காப்பியன் எனத் தம்பெயர் தோன்றச் செய்தார் என்பதைப்பாயிரம்¹ “தொல்காப்பியன் எனத்தன் பெயர் தோற்றி” என்று தெளிவாகக் கூறுகிறது.

தொல்காப்பியம் ‘பழமையான இலக்கண மரபுகளைக் காக்கும் நூல்’ என்பதற்குப் பலப்பல சான்றுகள் இருப்பவும், ‘பழமையான காப்பியக்குடியில் தோன்றியவரால் செய்யப்பட்டது’ என்னும் கருத்தால், “பழைய காப்பியக்குடியில் உள்ளான்” என நச்சினார்க்கினியர் கூறினார்.

பழைய காப்பியக்குடி என்னும் ஆட்சியைக் கண்டு ‘விருத்த காவ்யக்குடி’ என்பது ஒரு வடநாட்டுக்குடி என்றும், பிருகு முனிவர் மணவி ‘காவ்ய மாதா’ எனப்படுவாள் என்றும் கூறித் தொல்காப்பியரை வடநாட்டுக் குடி வழியாக்க ஆய்வாளர் சிலர் தலைப்படலாயினர். இம்முயற்சிக்கு நச்சினார்க்கினியர் உரையின் புனைவையன்றி நூற் சான்றின்மை எவரும் அறியத்தக்கதே. இவ்வாய்வுகளையும் இவற்றின் மறுப்புகளையும் தமிழ் வரலாறு முதற்றொகுதி¹ (பக். 255 - 257) தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி² (பக். 2, 3) தமிழிலக்கிய வரலாறு - தொல்காப்பியம்³ (பக்.17-23) என்பவற்றில் கண்டு கொள்க.

காப்பியர்

தொல்காப்பியர் சிறப்பால் அவர் வழிவந்தவரும், அவரை மதித்துப் போற்றியவரும் அவர் பெயரைத் தம் மக்கட்கு இட்டுப் பெருக வழங்கின ராதல் வேண்டும். இதனால் காப்பியாற்றுக் காப்பியன், வெள்ளூர்க் காப்பியன் என ஊரொடு தொடர்ந்தும், காப்பியஞ் சேத்தன், காப்பியன் ஆதித்தன் எனக் காப்பியப் பெயரொடு இயற்பெயர் தொடர்ந்தும் பிற்காலத்தோர் வழங்கலாயினர். இனிப் பல்காப்பியம் என்பதொரு நூல் என்றும் அதனை இயற்றியவர் பல்காப்பியனார் எனப்பட்டார் என்றும்

1. இரா. இராகவ ஐயங்கார்

2. மு. இராகவ ஐயங்கார்

3. க. வெள்ளைவாரணனார்

கூறுவார் உளர். அப்பெயர்கள் ‘பல்காயம்’ என்பதும் பல்காயனார் என்பதுமேயாம்; படியெடுத்தோர் அவ்வாறு வழப்படச் செய்தனர் என்று மறுப்பாரும் உளர்.

தொல்காப்பியர் தமிழ் நாட்டாரே

“வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ் கூறு நல்லுலகத்து வழக்கும் செய்யுளும்” ஆய்ந்து, தமிழியற்படி “எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும்” ஆகிய முப்பகுப்பு இலக்கணம் செய்தவரும்,

“போந்தை வேம்பே ஆரென வருஉம்
மாபெருந் தானையர் மலைந்த பூவையும்” (1006)

“வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பின்
நாற்பெய ரெல்லை அகத்தவர் வழங்கும்
யாப்பின் வழியையும்” (1336)

“தமிழென் கிளவியும் அதனோ ரற்றே” (385)

எனத் தமிழமைதியையும்,

“வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொர்இ
எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே” (884)

என வடவெழுத்துப் புகாது காத்தலையும் கூறிய தொல்காப்பியரை வலுவான அகச்சான்று வாய்த்தால் அன்றி வடநாட்டவர் என்பது வரிசை இல்லை என்க. இனி, சமதக்கினியார் மகனார் என்பதும் திரணதூமாக்கினியார் இவர் பெயர் என்பதும் பரசுராமர் உடன் பிறந்தார் என்பதும் நச்சினார்க்கினியர் இட்டுக் கட்டுதலை அன்றி எவரும் ஒப்பிய செய்தி இல்லையாம்.

தொல்காப்பியப் பழமை

சங்க நூல்களுக்குத் தொல்காப்பியம் முற்பட்டதா? பிற்பட்டதா? ஆய்தல் இன்றியே வெளிப்பட விளங்குவது முற்பட்டது என்பது. எனினும் பிற்பட்டது என்றும் கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டு அளவினது என்றும் குறித்தாரும் உளராகலின் இவ்வாய்வும் வேண்டத் தக்கதாயிற்று.

தொல்காப்பியர் பரிபாடல் இலக்கணத்தை விரிவாகக் கூறுகிறார். அவ்விலக்கணத்துள் ஒன்று, கொச்சகம் அராகம் கரிதகம் எருத்து என்னும் நான்கு உறுப்புகளையுடையது அது என்பது. மற்றொன்று, காமப் பொருள் பற்றியதாக அது வரும் என்பது.

இப்பொழுது கிடைத்துள்ள பரிபாடல்கள் இருபத்திரண்டனும் “ஆயிரம் விரித்த” என்னும் ஒரே ஒரு பாடல் மட்டும் பலவுறுப்புகளையுடையதாக உள்ளது. எஞ்சிய பாடல்கள் இருபத்து ஒன்றும் உறுப்பமைதி பெற்றனவாக இல்லை. பரிபாடல் திரட்டிலுள்ள இரண்டு பாடல்களுள்

ஒரு பாடல் பலவுறுப்புகளை யுடையதாக உள்ளது. மற்றது உறுப்பற்ற பாட்டு.

பரிபாடல் காமப் பொருள் பற்றியே வரும் என்பது இலக்கணமாக இருக்கவும் கடவுள் வாழ்த்துப் பொருளிலேயே பதினைந்து பாடல்கள் வந்துள்ளன. பரிபாடல் உயர் எல்லை நானூறடி என்பார். கிடைத்துள்ள பரிபாடல்களில் ஒன்றுதானும் சான்றாக அமையவில்லை. இவற்றால் அறியப்படுவது என்ன?

தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ள இலக்கணங்களையுடைய பரிபாடல்கள் இவையவில்லை. அவ்விலக்கணங்களையுடைய பரிபாடல்கள் இறந்தொழிந்தன. தலைச்சங்கத்தார் பாடியதாக வரும் 'எத்துணையோ பரிபாடல்களின்' அமைதியைக் கொண்டது தொல்காப்பிய இலக்கணம். ஆதலால், பாடலமைதியாலும் பொருள் வகையாலும் இம்மாற்றங்களையுடைய நெடிய பலகாலம் ஆகியிருக்க வேண்டும் என்பதே அது.

தொல்காப்பியர் குறளடி சிந்தடி அளவடி நெடிலடி கழிநெடிலடி என்பவற்றை எழுத்தளவு வகையால் சுட்டுகிறார். அவ்வடிவகை கட்டளையடி எனப்படும். அவ்வாறாகவும் சங்கப் பாடல்கள் சீர்வகை அடியைக் கொண்டனவாக உள்ளனவேயன்றிக் கட்டளையடி வழியமைந்தவையாக இல்லை. முற்றாக இம்மாற்றம் அமைய வேண்டுமானால் நெட்ட நெடுங்கால இடைவெளி ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது தெளிவு.

தொல்காப்பியர் நேர், நிரை அசைகளுடன் நேர்பசை, நிரைபசை என்பவற்றையும் குறிக்கிறார். இந்நேர்பசை நிரைபசையை வேறு எவ் விலக்கண ஆசிரியரும் கொண்டிலர்; நேர் நிரை என்னும் இருவகை அசைகளையே கொண்டனர். கட்டளையடி பயிலாமை போலவே, இவ்வசைகளும் பயிலாமை தொல்காப்பியப் பழமையை விளக்குவதேயாம். யாப்பருங்கலத்திற்கு முற்பட்டது காக்கைபாடினியம். அந்நூலிலும் அவிநயம் முதலிய நூல்களிலும் இவ்விருவகை அசைகளும் இடம் பெறாமையால் இவற்றுக்கு மிகமுற்பட்ட நூல் தொல்காப்பியம் என்பது விளங்கும். காக்கைபாடினிய வழிவந்ததே யாப்பருங்கலம் ஆதலின் அதன் பழமை புலப்படும்.

பாட்டுயாப்பு, உரையாப்பு, நூல்யாப்பு, வாய்மொழியாப்பு, பிசியாப்பு, அங்கதயாப்பு, முதுசொல்யாப்பு என எழுவகை யாப்புகளை எண்ணுகிறார் தொல்காப்பியர் (1336). இவற்றுள் பாட்டுயாப்பு நீங்கிய எஞ்சிய யாப்புகள் எவையும் சான்றாக அறியுமாறு நூல்கள் வாய்த்தில. ஆகலின் அந்நிலை தொல்காப்பியத்தின் மிகுபழமை காட்டும்.

பேர்த்தியரைத் தம் கண்ணெனக் காக்கும் பாட்டியரைச் 'சேமமட நடைப் பாட்டி' என்கிறது பரிபாட்டு (10:36-7). பாட்டி என்பது பாண்குடிப் பெண்டிரைக் குறிப்பதைச் சங்கச் சான்றோர் குறிக்கின்றனர். ஆனால்,

தொல்காப்பியம் “பாட்டி என்பது பன்றியும் நாயும்” என்றும் “நரியும் அற்றே நாடினர் கொளினே” என்றும் (1565, 1566) கூறுகின்றது. பாட்டி என்னும் பெயரைப் பன்றி நாய் நரி என்பவை பெறும் என்பது இந் நூற்பாக்களின் பொருள். முறைப்பெயராகவோ, பாடினியர் பெயராகவோ ‘பாட்டி’ என்பது ஆளப்படாத முதுபழமைக்குச் செல்லும் தொல் காப்பியம், மிகு நெட்டிடைவெளி முற்பட்டது என்பதை விளக்கும். இவ்வாறே பிறவும் உள.

சங்கச் சான்றோர் நூல்களில் இருந்து சான்று காட்டக்கிடையாமையால் உரையாசிரியர்கள் “இலக்கணம் உண்மையால் இலக்கியம் அவர் காலத்திருந்தது; இப்பொழுது வழக்கிறந்தது” என்னும் நடையில் பல இடங்களில் எழுதுவாராயினர். ஆதலால், சங்கச் சான்றோர் காலத்திற்குப் பன்னூற்றாண்டுகளுக்கு முற்பட்டவர் தொல்காப்பியர் என்பது வெள்ளிடைமலையாம்!

“சுள் என்னும் ஈறு அஃறிணைக்கு மட்டுமே தொல்காப்பியர் காலத்தில் வழங்கியது. அது திருக்குறளில் ‘பூரியர்கள்’ ‘மற்றையவர்கள்’ எனவும் கலித்தொகையில் ‘ஐவர்கள்’ எனவும் வழங்குகின்றது. ‘அன்’ ஈறு ஆண்பாற் படர்க்கைக்கே உரியதாகத் தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது. இரப்பன், உடையன், உளன், இலன், அளியன், இழந்தனன், வந்தனன் எனத் தன்மையில் பெருவரவாகச் சங்க நூல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

“தொல்காப்பியத்தில் வழங்காத ஆல், ஏல், மல், மை, பாக்கு என்னும் இறுதியுடைய வினையெச்சங்கள் சங்க நூல்களில் பயில வழங்குகின்றன.

“தொல்காப்பியத்தில் வினையீறாக வழங்கப்பட்ட ‘மார்’, ‘தோழிமார்’ எனப் பெயர்மேல் ஈறாக வழங்கப்பட்டுள்ளது.

“வியங்கோள்வினை, முன்னிலையிலும் தன்மையிலும் வாராது என்பது தொல்காப்பிய விதி. அவற்றில் வருதலும் சங்கப் பாடல்களில் காணக்கூடியது.

“கோடி என்னும் எண்பற்றித் தொல்காப்பியத்தில் குறிப்பு இல்லை. தாமரை, வெள்ளம், ஆம்பல் என்பனபோல எண்ணுப் பெயர்கள் (ஐ அம் பல் என்னும் இறுதியுடையவை) வழங்குவதைச் சுட்டும் அவர், கோடியைக் குறித்தார் அல்லர். சங்கப் பாடல்களில் கோடி, ‘அடுக்கியகோடி’ என ஆளப் பெற்றுள்ளது. ஐ, அம், பல் ஈறுடைய எண்ணுப் பெயர்கள் அருகுதலும் சங்க நூல்களில் அறிய வருகின்றன.

“சமய விகற்பம் பற்றிய செய்திகள், சமணம் புத்தம் பற்றிய குறிப்புகள் தொல்காப்பியத்தில் இல்லை. ஆனால் சங்க நூல்களில் இவற்றைப் பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன. எழுத்து சொல் ஆகிய அளவில் நிலலாமல்

வாழ்வியலாகிய பொருள் பற்றி விரித்துக் கூறும் தொல்காப்பியர் காலத்தில் இவை வழக்கில் இருந்திருந்தால் இவற்றைக் கட்டாயம் சுட்டியிருப்பார். ஆகலின் சமண, பௌத்தச் சமயங்களின் வரவுக்கு முற்பட்டவரே தொல்காப்பியர். ஆதலால் தொல்காப்பியர் காலம் கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டதே யன்றிப் பிற்பட்டதாகாது.” இக்கருத்துகளைப் பேரா. க. வெள்ளைவாரணரும் (தமிழிலக்கிய வரலாறு - தொல்காப்பியம், பக். 87 - 96), பேரா.சி. இலக்குவனாரும் (தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி, பக். 12 - 14) விரித்துரைக்கின்றனர்.

சிலப்பதிகாரத்தால் இலங்கை வேந்தன் கயவாகு என்பான் அறியப்படுகிறான். அவன் காலம் கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டு என்பர். அச் சிலப்பதிகாரத்தில் ‘திருக்குறள்’ எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. ஆகலின் திருக்குறள் சிலப்பதிகாரக் காலத்திற்கு முற்பட்டது என்பது வெளிப்படையாக இளங்கோவடிகள் காலத்து வாழ்ந்தவரும், மணிமேகலை இயற்றியவரும், சேரன் செங்குட்டுவன் இளங்கோவடிகள் ஆகியோருடன் நட்புரிமை பூண்டவரும், ‘தண்டமிழ் ஆசான் சாத்தன்’ என இளங்கோவடிகளாரால் பாராட்டப்பட்டவருமாகிய கூலவாணிகன் சாத்தனார், திருவள்ளுவரைப் ‘பொய்யில் புலவன்’ என்றும், திருக்குறளைப் ‘பொருளுரை’ என்றும் குறித்துக்கூறிப் பாராட்டுகிறார். ஆகலின், சிலப்பதிகார மணிமேகலை நூல்களுக்குச் சில நூற்றாண்டுகளேனும் முற்பட்டது திருக்குறள் எனத் தெளியலாம்.

அத் திருக்குறளுக்கு முப்பால் கொள்கை அருளியது தொல்காப்பியம். ‘அறமுதலாகிய மும்முதற் பொருள்’ என்பது தொல்காப்பியம். ‘இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு’ என வருவதும் தொல்காப்பியம். அது வகுத்தவாறு அறம் பொருள் வழக்காறுகள் திருக்குறளில் இடம் பெற்றுள்ளதுடன், இன்பத்துப்பாலோ, புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல் ஊடல் எனத் தொல்காப்பியர் சொல்லும் உரிப்பொருள் ஐந்தற்கும் முறையே ஐந்தைந்து அதிகாரங்களாக 25 அதிகாரங்கள் கொண்டு முற்றாகத் தொல்காப்பிய வழியில் விளங்க நூல் யாத்தவர் திருவள்ளுவர். ஆகலின் அத்திருக்குறளின் காலத்திற்குப் பன்னூற்றாண்டு முற்பட்ட பழமையுடையது தொல்காப்பியம் என்பது தெளிவுமிக்க செய்தியாம். திருக்குறள் ‘அறம்’ என்று சுட்டப்பட்டதுடன், குறள் தொடர்களும் குறள் விளக்கங்களும் பாட்டு தொகை நூல்களில் இடம் பெற்ற தொன்மையது திருக்குறள். அதற்கும் முற்பட்டது தொல்காப்பியம்.

இனித் தொல்காப்பியத்தில் வரும் ‘ஓரை’ என்னும் சொல்லைக் கொண்டு தொல்காப்பியர் காலத்தைப் பின்னுக்குத் தள்ள முயன்றவர் உளர். ஓரை அவர் கருதுமாப்போல ‘ஹோரா’ என்னும் கிரேக்கச் சொல்

வழிப்பட்டதன்று. அடிப்பொருள் பாராமல் ஒலி ஒப்புக் கொண்டு ஆய்ந்த ஆய்வின் முடிவே அஃதாம்.

‘யவனர் தந்த வினைமாண் நன்கலம்’ இவண் வந்ததும், அது ‘பொன்னொடு வந்து கறியொடு (மிளகொடு)’ பெயர்ந்ததும், ‘யவன வீரர் அரண்மனை காத்ததும்’ முதலாகிய பல செய்திகள் சங்க நூல்களில் பரவலாக உள. அக்காலத்தில் அவர்கள் ‘தோகை’ ‘அரி’ முதலிய சொற்களை அறிந்தது போல அறிந்து கொண்ட சொல் ‘ஓரை’ என்பது. அச் சொல்லை அவர்கள் அங்கு ‘ஹாரா’ என வழங்கினர்.

கிரேக்க மொழிச் சொற்கள் பல தமிழ்வழிச் சொற்களாக இருத்தலைப் பாவாணர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

ஓரை என்பது ஒருமை பெற்ற - நிறைவு பெற்ற - பொழுது. திருமணத்தை முழுத்தம் என்பதும், திருமண நாள் பார்த்தலை முழுத்தம் பார்த்தல் என்பதும், திருமணக் கால்கோளை ‘முழுத்தக்கால்’ என்பதும், ‘என்ன இந்த ஓட்டம்; முழுத்தம் தவறிப்போகுமா?’ என்பதும் இன்றும் வழக்கில் உள்ளவை. முழுமதி நாளில் செய்யப்பட்ட திருமணமே முழுத்தம் ஆயிற்று. இன்றும் வளர்பிறை நோக்கியே நாள் பார்த்தலும் அறிக.

ஆராய்ந்து பார்த்து - நாளும் கோளும் ஆராய்ந்து பார்த்து - ‘நல்லவையெல்லாம் ஒன்றுபட்டு நிற்கும் பொழுதே நற்பொழுது’ என்னும் குறிப்பால் அதனை ஓரை என்றனர். இத்திறம் அந்நாள் தமிழர் உடையரோ எனின்,

“செஞ்ஞாயிற்றுச் செலவும் அஞ்ஞாயிற்றுப் பரிப்பும்
பரிப்புச் சூழ்ந்த மண்டிலமும்
வளிதிரிதரு திசையும்
வறிது நிலைஇய காயமும்
என்றிவை சென்றளந் தறிந்தோர் போல,
இனைத்தென்போரும் உளரே”

என்னும் புறப்பாடலை அறிவோர் ஓரையைப் பிறர்வழியே நம் முன்னோர் அறிந்தனர் என்னார். உண்கலத்தைச் சூழ வைத்திருந்த பக்கக் கலங்களை, “நாளமீன் விரவிய கோள்மீனுக்கு” உவமை சொல்லும் அளவில் தெளிந்திருந்த அவர்கள், ஓரையைப் பிறர் வழியே அறிந்தனர் என்பது பொருந்தாப் புகற்சியாம்.

தொல்காப்பியர் சமயம்

தொல்காப்பியனார் சமயம் பற்றியும் பலவகைக் கருத்துகள் உள. அவர் சைவர் என்பர். சைவம் என்னும் சொல் வடிவம் மணிமேகலையில் தான் முதற்கண் இடம் பெறுகிறது. பாட்டு தொகைகளில் இடம் பெற்றிலது. சேயோன், சிவன் வழிபாடு உண்டு என்பது வேறு. அது சைவ சமயமென உருப்பெற்றது என்பது வேறு. ஆதலால் தொல்காப்பியரைச் சைவரெனல் சாலாது.

இனி, முல்லைக்கு முதன்மையும் மாயோனுக்குச் சிறப்பும் தருதல் குறித்து 'மாலியரோ' எனின், குறிஞ்சி முதலா உரிப்பொருளும் காலமும் குறித்தல் கொண்டு அம் முதன்மைக் கூறும் பொருள்வழி முதன்மை எனக் கொள்ளலே முறை எனல் சாலும்.

தொல்காப்பியரை வேத வழிப்பட்டவர் என்னும் கருத்தும் உண்டு. அஃதுரையாசிரியர்கள் கருத்து. நூலொடுபட்ட செய்தியன்றாம். சமயச் சால்பில் ஓங்கிய திருக்குறளை - வேத ஊழியைக் கண்டித்த திருக்குறளை - வேத வழியில் உரை கண்டவர் இலரா? அது போல் என்க.

தொல்காப்பியரைச் சமணச் சமயத்தார் என்பது பெருவழக்கு. அவ்வழக்கும் ஏற்கத்தக்கதன்று. அதன் சார்பான சான்று தொல்காப்பியத்தில் இல்லை. ஆனால் அச்சமயம் சார்ந்தார் அல்லர் என்பதற்குச் சான்றுகள் உள்ளன.

சமணச் சமய நூல்களாக வழங்குவன அருக வணக்கம் சித்த வணக்கம் உடையவை. அவ்வாறு பகுத்துக் கூறாவிடினும் அருக வணக்கம் உடையவை. சமணச் சமய நூல்களாகக் கிடைப்பவற்றை நோக்கவே புலப்படும். தொல்காப்பியர் காலத்தில் கடவுள் வாழ்த்து நூன் முகப்பில் பாடும் மரபில்லை எனின், அவர் சமணச் சமயத்தார் என்பதும் இல்லை என்பதே உண்மை. என்னெனின் சமணர் தம் சமயத்தில் அத்தகு அழுந்திய பற்றுதல் உடையவர் ஆதலால்.

சமணச் சமயத்தார் உயிர்களை ஐயறிவு எல்லையளவிலேயே பகுத்துக் கொண்டனர். ஆறாம் அறிவு குறித்து அவர்கள் கொள்வது இல்லை. "மாவும் மாக்களும் ஐயறிவினவே" என்னும் தொல்காப்பியர், "மக்கள் தாமே ஆற்றி வுயிரே" என்றும் கூறினார். நன்னூலார் சமணர் என்பதும் வெளிப்படை. அவர் ஐயறிவு வரம்பு காட்டும் அளவுடன் அமைந்ததும் வெளிப்படை.

சமணச் சமயத்தார் இளமை, யாக்கை, செல்வ நிலையாமைகளை அழுத்தமாக வலியுறுத்துவர். குறவுச் சிறப்புரைத்தலும் அத்தகையதே. ஆகவும் நிலையாமையையே கூறும் காஞ்சித் திணையைப் பாடுங்காலும், "நில்லா உலகம்புல்லிய நெறித்தே" என 'உலகம் நிலையாமை பொருந்தியது' என்ற அளவிலேயே அமைகிறார்.

"காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை
ஏமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே"

(1138)

என அன்பு வாழ்வே அருள் வாழ்வாம் தவவாழ்வாக வளர்நிலையில் கூறுகிறார். இல்லற முதிர்வில் தவமேற்கும் நிலை சமணம் சார்ந்ததன்று. அஃது இம்மண்ணில் தோன்றி வளர்ந்து பெருகிய தொல் பழந்தமிழ் நெறி.

தொல்காப்பியர் சமணச் சமயத்தார் எனின் அகத்திணையியல் களவியல் கற்பியல் பொருளியல் என அகப் பொருளுக்குத் தனியே நான்கு இயல்கள் வகுத்ததுடன் மெய்ப்பாட்டியல் செய்யுளியல் உவம இயல் என்பனவற்றிலும் அப்பொருள் சிறக்கும் இலக்கணக் குறிப்புகளைப் பயில வழங்கியிரார்.

காமத்தைப் 'புரைதீர்காமம்' என்றும் (1027) 'காமப் பகுதி கடவுளும் வரையார்' என்றும் (1029) கூறியிரார்.

“எனது சுவைப்பினும் நீகை தொட்டது
தேனது வாகும்”

என்பது போலும் இன்பியல் யாத்திரார். கிறித்தவத் துறவு நெறிசார் வீரமாமுனிவரின் தொன்னூல் விளக்கப் பொருளதிகாரம் காண்பார் இதனை நன்கு அறிவார். சிந்தாமணியாம் பாவிசத்தை எடுத்துக்காட்டுவார் எனின் அவர், திருத்தக்கதேவர் பாடிய நரிவிருத்தத்தையும் கருதுதல் வேண்டும். பாட இயலாது என்பதை இயலுமெனக் காட்ட எழுந்தது அந்நூல் என்பதையும், காமத்தைச் சூடிக் கழித்த பூப்போல் காவிய முத்திப் பகுதியில் காட்டுவதையும் கருதுவாராக.

கடவுள் நம்பிக்கை

தொல்காப்பியர் கடவுள் வாழ்த்துக் கூறவில்லை எனினும்,

“கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி என்ற
வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலன மூன்றும்
கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே”

என்றும் (1034), புறநிலை வாழ்த்து,

“வழிபடு தெய்வம் நிற்புறம் காப்பப்
பழிதீர் செல்வமொடு வழிவழி சிறந்து
பொலிமின்”

என்பது என்றும் ஆளும் இடங்களில் தெளிவாகக் கடவுள் வாழ்த்து என்பதையும் 'வழிபடு தெய்வம்' என்பதையும் குறிக்கிறார். மேலும் கருப்பொருள் கூறுங்கால் 'தெய்வம் உணாவே' என உணவுக்கு முற்படத் தெய்வத்தை வைக்கிறார். உலகெலாம் தழுவிய பொதுநெறியாக இந்நாள் வழங்கும் இது, பழந்தமிழர் பயில்நெறி என்பது விளங்கும். ஆதலால் பழந்தமிழர் சமய நெறி எந்நெறியோ அந்நெறியே தொல்காப்பியர் நெறி எனல் சாலும்.

வாகைத் திணையில் வரும், 'கட்டமை ஒழுக்கத்துக் கண்ணுமை', 'அருளொடு புணர்ந்த அகற்சி', 'காமம் நீத்தபால்' என்பனவும், காஞ்சித் திணையில் வரும் தபுதார நிலை, தாபத நிலை, பலர் செலச் செல்லாக் காடு வாழ்த்து என்பனவும் பழந்தமிழர் மெய்யுணர்வுக் கோட்பாடுகள் எனக் கொள்ளத்தக்கன.

கொற்றவை நிலை, வேலன் வெறியாட்டு, பூவைநிலை காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுகல் சீர்த்தகு சிறப்பில் பெரும்படை வாழ்த்தல் என வரும் வெட்சிப் பகுதிகள் பழந்தமிழர் வழிபாட்டியலைக் காட்டுவன.

சேயோன் மாயோன் வேந்தன் வண்ணன் என்பார், குறிஞ்சி முதலாம் திணைநிலைத் தெய்வங்களெனப் போற்றி வழிபடப்பட்டவர் என்பதாம்.

ஆசிரியர் திருவள்ளுவர் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடினாலும், அவர் இன்ன சமயத்தவர் என்பதற்குரிய திட்டவட்டமான அகச்சான்று இல்லாமை போலத் தொல்காப்பியர்க்கும் இல்லை. ஆகவே சமயக் கணக்கர் மதிவழிச் செல்லாத பொதுநெறிக் கொள்கையராம் வள்ளுவரைப் போன்றவரே தொல்காப்பியரும் என்க.

தொல்காப்பியக் கட்டொழுங்கு

தொல்காப்பியம் கட்டொழுங்கமைந்த நூல் என்பது மேலோட்ட மாகப்பார்ப்பவர்க்கும் நன்கு விளங்கும். இன்ன பொருள் இத்தட்டில் என்று வைக்கப்பட்ட ஐந்தறைப் பெட்டியில் இருந்து வேண்டும் பொருளை எடுத்துக் கொள்வதுபோல் எடுத்துக்கொள்ள வாய்த்தது தொல்காப்பியம். அதனையே பாயிரம் 'முறைப்பட எண்ணிப் புலம் தொகுத்த'தாகக் குறிக்கின்றது.

எழுத்து சொல் பொருள் என்னும் மூன்றதிகாரங்களைக் கொண்ட தொல்காப்பியம் ஒவ்வோர் அதிகாரத்திற்கும் ஒன்பது ஒன்பது இயல் களைக் கொண்டிருத்தல் அதன் கட்டமைதிச் சிறப்புக் காட்டுவதாம்.

“ஆயிரத்தின் மேலும் அறுநூற்றுப் பஃதென்ப
பாயிரத்தொல் காப்பியங்கற் பார்”

என்பது தொல்காப்பிய நூற்பா அளவினைக் கூறுவதொரு வெண்பா. ஆனால் உரையாசிரியர்களின் அமைப்புப்படி 1595 முதல் 1611 நூற்பா வரை பல்வேறு எண்ணிக்கையுடையவாய் அமைந்துள்ளன. இக்கணக்கீடும், தொல்காப்பியர் சொல்லியதோ, பனம்பாரனார் குறித்ததோ அன்று. உரையாசிரியர்களின் காலத்தவரோ அவர்களின் காலத்திற்கு முன்னே இருந்த மூலநூற்பா எல்லையில் கணக்கிட்டறிந்த ஒருவரோ கூறியதாகலாம்.

தொல்காப்பிய அடியளவு 3999 என்று அறிஞர் வசுப.மாணிக்கனார் (தொல்காப்பியக்கடல் பக். 95) எண்ணிக் கூறுவர். ஏறக்குறைய 5630 சொல் வடிவங்கள் தொல்காப்பியத்தில் உள்ளமையையும் கூறுவர். அவர் “தொல்காப்பிய இலக்கணத்தைக் காண்பதற்குத் தொல்காப்பியத்தையே இலக்கியமாகக் கொள்ளலாம். தன்னைத் தானே விளக்கிக் காட்டுதற்குரிய அவ்வளவு பருமனுடையது தொல்காப்பியம்” என்று வாய்மொழிகின்றார்.

முப்பகுப்பு

தனியெழுத்துகள், சொல்லில் எழுத்தின் நிலை, எழுத்துப் பிறக்கும் வகை, புணர் நிலையில் எழுத்தமைதி என்பவற்றை விரித்துரைப்பது எழுத்ததிகாரம். நூன் மரபு, மொழி மரபு, பிறப்பியல், புணரியல், தொகை மரபு, உருபியல், உயிர் மயங்கியல், புள்ளி மயங்கியல், குற்றியலுகரப் புணரியல் என்பன எழுத்ததிகார இயல்கள்.

எழுத்துகள் சொல்லாம் வகை, பெயர்கள் வேற்றுமையுருபேற்றல், விளிநிலை எய்தல், பெயர் வினை இடை உரி என்னும் சொல் வகைகள் இன்னவற்றைக் கூறுவது சொல்லதிகாரம். கிளவியாக்கம், வேற்றுமையியல், வேற்றுமை மயங்கியல், விளிமரபு, பெயரியல், வினையியல், இடையியல், உரியியல், எச்சவியல் என்பன சொல்லதிகார இயல்கள்.

இன்ப ஒழுக்க இயல்பு, பொருள் அற ஒழுக்க இயல்பு, களவு கற்பு என்னும் இன்பவியற் கூறுகள், பொருளியல் வாழ்வில் நேரும் மெய்ப்பாடுகள், பொருளியல் நூலுக்கு விளக்காம் உவமை, செய்யுளிலக்கணம், உலக வழக்கு செய்யுள் வழக்கு என்பவற்றின் மரபுகள் ஆகியவற்றைக் கூறுவது பொருளதிகாரம். அகத்திணையியல், புறத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல், மெய்ப்பாட்டியல், உவமவியல், செய்யுளியல், மரபியல் என்பன பொருளதிகார இயல்கள்.

எடுத்துக்கொண்ட பொருளின் அடிக்கருத்தை முதற்கண் கூறி, பின்னர் வித்தில் இருந்து கிளரும் முளை இலை தண்டு கிளை கவடு பூ காய் கனி என்பவை போலப் பொருளைப் படிப்படியே வளர்த்து நிறைவிப்பது தொல்காப்பியர் நடைமுறை.

எழுத்துகள் இவை, இவ்வெண்ணிக்கையுடையன என்று நூன் மரபைத் தொடங்கும் ஆசிரியர், குறில் நெடில் மாத்திரை, உயிர் மெய் வடிவு உயிர்மெய், அவற்றின் ஒலிநிலைப்பகுப்பு, மெய்மயக்கம், சுட்டு வினா எழுத்துகள் என்பவற்றைக் கூறும் அளவில் 33 நூற்பாக்களைக் கூறி அமைகிறார். முப்பத்து மூன்றாம் நூற்பாவை,

“அளபிறந் துயிர்த்தலும் ஒற்றிசை நீடலும்
உளவென மொழிப இசையொடு சிவணிய
நரம்பின் மறைய என்மனார் புலவர்”

என்கிறார். இயலிலக்கணம் கூறும் ஆசிரியர் இசையிலக்கணம் பற்றிய நூல்களில் இவ்வெழுத்துகளின் நிலை எவ்வாறாம் என்பதையும் சுட்டிச் செல்லுதல் அருமையுடையதாம். அவ்வாறே ஒவ்வோர் இயலின் நிறைவிலும் அவர் கூறும் புறனடை நூற்பா, மொழிவளர்ச்சியில் தொல் காப்பியனார் கொண்டிருந்த பேரார்வத்தையும் காலந்தோறும் மொழியில்

உண்டாகும் வளர்நிலைகளை மரபுநிலை மாறாவண்ணம் அமைத்துக் கொள்வதற்கு வழிசெய்வதையும் காட்டுவனவாம்.

“உணரக் கூறிய புணரியல் மருங்கின்
கண்டுசெயற் குரியவை கண்ணினர் கொளலே” (405)

என்பது குற்றியலுகரப் புணரியல் புறனடை.

“கிளந்த அல்ல செய்யுளுள் திரிநவும்
வழங்கியல் மருங்கின் மருவொடு திரிநவும்
விளம்பிய இயற்கையின் வேறுபடத் தோன்றின்
வழங்கியல் மருங்கின் உணர்ந்தனர் ஒழுக்கல்
நன்மதி நாட்டத்து என்மனார் புலவர்” (483)

என்பது எழுத்ததிகாரப் புறனடை.

“அன்ன பிறவும் கிளந்த அல்ல
பன்முறை யானும் பரந்தன வருஉம்
உரிச்சொல் எல்லாம் பொருட்குறை கூட்ட
இயன்ற மருங்கின் இனைத்தென அறியும்
வரம்புதமக் கின்மையின் வழிநனி கடைப்பிடித்
தோம்படை ஆணையிற் கிளந்தவற் றியலாற்
பாங்குற உணர்தல் என்மனார் புலவர்” (879)

என்பது உரியியல் புறனடை.

இன்னவற்றால் தொல்காப்பியர் தொன்மையைக் காக்கும் கடப்பாட்டை மேற்கொண்டிருந்தவர் என்பதுடன் நிகழ்கால எதிர்கால மொழிக் காப்புகளையும் மேற்கொண்டிருந்தவர் என்பது இவ்வாறு வரும் புறனடை நூற்பாக்களால் இனிதின் விளங்கும்.

தொல்காப்பியம் இலக்கணம் எனினும் இலக்கியமென விரும்பிக் கற்கும் வண்ணம் வனப்பு மிக்க உத்திகளைத் தொல்காப்பியர் கையாண்டு நூலை யாத்துள்ளார்.

இலக்கிய நயங்கள்

எளிமை : சிக்கல் எதுவும் இல்லாமல் எளிமையாகச் சொல்கிடந்த வாறே பொருள் கொள்ளுமாறு நூற்பா அமைத்தலும், எளிய சொற்களையே பயன்படுத்துதலும் தொல்காப்பியர் வழக்கம்.

“எழுத்தெனப் படுவ,
அகர முதல னகர இறுவாய்
முப்பஃ தென்ப”

“மழவும் குழவும் இளமைப் பொருள்”

“ஓதல் பகையே தூதிவை பிரிவே”

“வண்ணந் தானே நூலைந் தென்ப”

ஓரியல் யாப்புரவு

‘ஒன்றைக் கூறுங்கால் அதன் வகைகளுக்கெல்லாம் ஒரே யாப்புரவை மேற்கொள்ளல்’ என்பது தொல்காப்பியர் வழக்கம்.

“வல்லெழுத் தென்ப கசட தபற”

“மெல்லெழுத் தென்ப நஞ்ஞ நமன”

“இடையெழுத் தென்ப யரல வழள்”

சொன்மீட்சியால் இன்பமும் எளிமையும் ஆக்கல்

ஓரிலக்கணம் கூறுங்கால் சிக்கல் இல்லாமல் பொருள் காண்பதற்காக வேண்டும் சொல்லைச் சுருக்காமல் மீளவும் அவ்விடத்தே சொல்லிச் செல்லுதல் தொல்காப்பியர் வழக்கம்.

“அவற்றுள்,

நிறுத்த சொல்லின் ஈறா கெழுத்தொடு
குறித்துவரு கிளவி முதலெழுத் தியையப்
பெயரொடு பெயரைப் புணர்க்குங் காலும்
பெயரொடு தொழிலைப் புணர்க்குங் காலும்
தொழிலொடு பெயரைப் புணர்க்குங் காலும்
தொழிலொடு தொழிலைப் புணர்க்குங் காலும்
முன்றே திரிபிடன் ஒன்றே இயல்பென
ஆங்கந் நான்கே மொழிபுணர் இயல்பே”

என்னும் நூற்பாவைக் காண்க. இவ்வியல்பில் அமைந்த நூற்பாக்கள் மிகப் பல என்பதைக் கண்டு கொள்க.

நூற்பா மீட்சியால் இயைபுறுத்தல்

ஓரிடத்துச் சொல்லப்பட்ட இலக்கணம் அம்முறையிலேயே சொல்லப்படத் தக்கதாயின் புதிதாக நூற்பா இயற்றாமல், முந்தமைந்த நூற்பாவையே மீளக்காட்டி அவ்வவ் விலக்கணங்களை அவ்வவ்விடங்களில் கொள்ளவைத்தல் தொல்காப்பியர் ஆட்சி. இது தம் மொழியைத் தாமே எடுத்தாளலாம்.

“அளபெடைப் பெயரே அளபெடை இயல்”

“தொழிற்பெய ரெல்லாம் தொழிற்பெய ரியல்”

என்பவற்றைக் காண்க.

எதுகை மோனை நயங்கள்

எடுத்துக் கொண்டது இலக்கணமே எனினும் சுவைமிகு இலக்கிய மெனக் கற்குமாறு எதுகை நயம்பட நூற்பா யாத்தலில் வல்லார் தொல்காப்பியர்.

“வஞ்சி தானே முல்லையது புறனே
எஞ்சா மண்ணசை வேந்தனை வேந்தன்
அஞ்சுகத் தலைச்சென் றடல்குறித் தன்றே”.

“ஏரோர் களவழி அன்றிக் களவழித்
தேரோர் தோற்றிய வென்றியும்”.

இவை தொடரை எதுகைகள். இவ்வாறே ஐந்தாறு அடிகளுக்கு மேலும் தொடையாகப் பயில வருதல் தொல்காப்பியத்துக் கண்டு கொள்க.

“மாற்றருங் கூற்றம் சாற்றிய பெருமையும்
கழிந்தோர் ஒழிந்தோர்க்குக் காட்டிய முதுமையும்”.

இவை அடி எதுகைகள்.

“விறப்பும் உறப்பும் வெறுப்பும் செறிவே”
“நொசிவும் நுழைவும் நுணங்கும் நுண்மை”.

முன்னதில் முழுவதும் எதுகைகளும், பின்னதில் முழுவதும் மோனைகளும் தொடைபடக் கிடந்து நடையழகு காட்டல் அறிக.

முன்னது முற்றெதுகை; பின்னது முற்றுமோனை.

“வயவலி யாகும்”
“வாள்ஒளி யாகும்”
“உயாவே உயங்கல்”
“உசாவே சூழ்ச்சி”

இவை மோனைச் சிறப்பால் அடுத்த தொடரைக் கொண்டு வந்து நிறுத்துகின்றன. இதனை எடுத்து வருமோனை எனலாம்.

அடைமொழி நடை

மரம்பயில் கூகை, செவ்வாய்க் கிளி, வெவ்வாய் வெருகு, இருள்நிறப் பன்றி, மூவரி அணில், கோடுவாழ் குரங்கு, கடல்வாழ் சுறவு, வார்கோட்டி யானை என அடைமொழிகளால் கவைப்படுத்துதல் தொல்காப்பியர் உத்திகளுள் ஒன்று.

“இழுமென் மொழியால் விழுமியது பயிலல்”
“எண்ணு வண்ணம் எண்ணுப் பயிலும்”

இவ்வாறு ஒலி நயத்தால் கவர்ந்து பொருளை அறிந்துகொள்ளச் செய்வதும் தொல்காப்பியர் உத்திகளுள் ஒன்று.

“மாத்திரை முதலா அடிநிலை காறும்
நோக்குதற் காரணம் நோக்கெனப் படுமே”
“ஒருஉ வண்ணம் ஒரீஇத் தொடுக்கும்”

என எடுத்த இலக்கணத்தை அச்சொல்லாட்சியாலேயே விளக்கிக் காட்டுவதும் தொல்காப்பிய நெறி. ‘மாற்றருஞ் சிறப்பின் மரபியல்’ என

இயலின் பெயர் குறிக்கும் மாற்றானே இலக்கணமும் யாத்துக் காட்டியமை நூற்பாவுள் தனி நூற்பாவாகிய பெற்றிமையாம்.

வரம்பு

இளமைப் பெயர், ஆண்மைப் பெயர், பெண்மைப் பெயர் என்பவற்றை முறையே கூறி விளக்கிய ஆசிரியர் “பெண்ணும் ஆணும் பிள்ளையும் அவையே” என நிறைவித்தல் நூல் வரம்புச் சான்றாம். செய்யுளியல் தொடக்கத்தில் செய்யுள் உறுப்புகள் மாத்திரை முதலாக முப்பத்து நான்கனை உரைத்து அவற்றை முறையே விளக்குதலும் பிறவும் திட்டமிட்ட நூற்கொள்கைச் சிறப்பாக அமைவனவாம்.

“வகரக் கிளவி நான்மொழி ஈற்றது”

“அம்முன் றென்ப மன்னைச் சொல்லே”

இன்னவாறு வருவனவும் வரம்பே.

விளங்க வைத்தல்

விளங்கவைத்தல் என்பதொரு நூலழகாகும். அதனைத் தொல்காப்பியனார் போல விளங்க வைத்தவர் அரியர்.

“தாமென் கிளவி பன்மைக் குரித்தே”

“தானென் கிளவி ஒருமைக் குரித்தே”

“ஒருவர் என்னும் பெயர்நிலைக் கிளவி இருபாற்கும் உரித்தே தெரியுங் காலை”

இவ்வளவு விளங்கச் சொன்னதையும் எத்தனை எழுத்தாளர்கள் இந்நாளில் புரிந்துகொண்டுள்?

நயத்தகு நாகரிகம்

சில எழுத்துகளின் பெயரைத்தானும் சொல்லாமல் உச்சகாரம் (சு), உப்பகாரம் (பு), ஈகார பகரம் (பீ) இடக்கர்ப் பெயர் என்பவற்றை எடுத்துச் சொல்லும் நாகரிகம் எத்தகு உயர்வு உடையது! இஃது உயர்வெனக் கருதும் உணர்வு ஒருவர்க்கு உண்டாகுமானால் அவர் தம் மனம்போன போக்கில் எண்ணிக்கை போன போக்கில் கிறுக்கிக் கதையெனவோ பாட்டெனவோ நஞ்சை இறக்கி ‘இளையர்’ உளத்தைக் கெடுத்து எழுத்தால் பொருளீட்டும் சிறுமை உடையராவரா?

தொல்காப்பிய நூனயம் தனியே ஆய்ந்து வெளிப்படுத்தற்குரிய அளவினது.

தொல்காப்பியக் கொடை

முந்து நூல் வளங்கள் அனைத்தும் ஒருங்கே பெறத்தக்க அரிய நூலாகத் தொல்காப்பியம் விளங்குவதுடன், அவர்கால வழக்குகளையும் அறிந்துகொள்ளும் வண்ணம் தொல்காப்பியர் தம் நூலை இயற்றியுள்ளார்.

அன்றியும் பின்வந்த இலக்கியப் படைப்பாளிகளுக்கும் இலக்கணப் படைப்பாளிகளுக்கும் அவர் வழங்கியுள்ள கொடைக்கு அளவே இல்லை. தொட்டனைத் தூறும் மணற்கேணியென அது சுரந்துகொண்டே உள்ளமை ஆய்வாளர் அறிந்ததே.

பொருளதிகார முதல் நூற்பா 'கைக்கிளை முதலா' எனத் தொடங்குகின்றது. அக் கைக்கிளைப் பொருளில் எழுந்த சிற்றிலக்கியம் உண்டு. முத்தொள்ளாயிரப் பாடல்களாகப் புறத்திரட்டு வழி அறியப் பெறுவன அனைத்தும் கைக்கிளைப் பாடல்களே.

“ஏறியமடல் திறம்” என்னும் துறைப்பெயர் பெரியமடல், சிறியமடல் எனத் தனித்தனி நூலாதல் நாலாயிரப் பனுவலில் காணலாம்.

‘மறம்’ எனப்படும் துறையும் ‘கண்ணப்பர் திருமறம்’ முதலாகிய நூல் வடிவுற்றது. கலம்பக உறுப்பும் ஆயது.

‘உண்டாட்டு’ என்னும் புறத்துறை, கம்பரின் உண்டாட்டுப் படலத்திற்கு மூலவற்று.

‘தேரோர் களவழி’ களவழி நூற்பது கிளர்வதற்குத் தாண்டல். ‘ஏரோர் களவழி’ என்பது பள்ளுப்பாடலாகவும், ‘குழவி மருங்கினும்’ என்பது பிள்ளைத் தமிழாகவும் வளர்ந்தவையே.

“காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுகல்
சீர்த்த மரபின் பெரும்படை வாழ்த்தலென்
றிருமூன்று மரபின்கல்”

என்னும் புறத்திணை இயல் நூற்பா தானே, சிலப்பதிகார வஞ்சிக் காண்டத்திற்கு வைப்பகம்.

பாடாண் திணைத் துறைகள் சிற்றிலக்கிய வளர்ச்சிக்கு வழங்கியுள்ள கொடை தனிச்சிறப்பினவாம்.

“அறம் முதலாகிய மும்முதற் பொருட்கும்” என நூற்பாச் செய்து முப்பாலுக்கு மூலவராகத் தொல்காப்பியனார் திகழ்வதைச் சுட்டுவதே அவர்தம் கொடைப் பெருமை நாட்டுவதாகலாம்.

இவை இலக்கியக் கொடை. இலக்கணக் கொடை எத்துணைக் கொடை? இலக்கண நூல்கள் அனைத்துக்கும் நற்றாயாயும், செவிலித் தாயாயும், நல்லாசானாயும் இருந்து வளர்த்து வந்த - வளர்த்து வருகின்ற சீர்மை தொல்காப்பியத்திற்கு உண்டு. இந்நாளில் வளர்ந்துவரும் ‘ஒலியன்’ ஆய்வுக்கும் தொல்காப்பியர் வித்திட்டவர் எனின், அவர் வழி வழியே நூல் யாத்தவர்க்கு அவர் பட்டுள்ள பயன்பாட்டுக்கு அளவேது? “தொல்காப்பியன் ஆணை” என்பதைத் தலைமேற் கொண்ட இலக்கணர், பின்னைப் பெயர்ச்சியும் முறை திறம்பலுமே மொழிச்சிதைவுக்கும் திரிபுகளுக்கும் இடமாயின என்பதை நுணுகி நோக்குவார் அறிந்து கொள்ளக்கூடும்.

இலக்கணப் பகுப்பு விரிவு

இனித் தொல்காப்பியம் பிற்கால இலக்கணப் பகுப்புகளுக்கும் இடந்தருவதாக அமைந்தமையும் எண்ணத் தக்கதே. தமிழ் இலக்கணம் ஐந்திலக்கணமாக அண்மைக் காலம் வரை இயன்றது. அறுவகை இலக்கணமென ஓரிலக்கணமாகவும் இது கால் விரிந்தது. இவ் விரிவுக்குத் தொல்காப்பியம் நாற்றங்காலாக இருப்பது அறிதற்குரியதே.

எழுத்து சொல் பொருள் என முப்பகுப்பால் இயல்வது தொல் காப்பியம் ஆகலின் தமிழிலக்கணம் அவர் காலத்தில் முக் கூறுபட இயங்கியமை வெளி.

அவர் கூறிய பொருளிலக்கணத்தைத் தனித்தனியே வாங்கிக் கொண்டு அகப்பொருள், புறப்பொருள் என இலக்கணங்கூறும் நூல்கள் கிளைத்தன. அது பொருளிலக்கணத்தைப் பகுத்துக் கொண்டதே.

அவர் கூறிய செய்யுளியலை வாங்கிக் கொண்டு, 'யாப்பருங்கலம்' முதலிய யாப்பு இலக்கண நூல்கள் தோன்றித் தமிழ் இலக்கணத்தை நாற்கூறுபடச் செய்தன.

அவர் கூறிய உவமையியலையும் செய்யுளியலில் சில பகுதிகளையும் தழுவிக்கொண்டு வடமொழி இலக்கணத் துணையொடு அணியிலக்கணம் என ஒரு பகுதியுண்டாகித் தமிழ் இலக்கணம் ஐங்கூறுடையதாயிற்று.

இவ்வைந்துடன் ஆறாவது இலக்கணமாகச் சொல்லப்படுவது 'புலமை இலக்கணம்' என்பது. அது தமிழின் மாட்சி தமிழ்ப் புலவர் மாட்சி முதலியவற்றை விரிப்பது.

“தமிழ்மொழிக் குயர்மொழி தரணியில் உளதென
வெகுளியற் றிருப்போன் வெறும்புல வோனே”

என்பது அவ்விலக்கணத்தில் ஒரு பாட்டு.

ஆக மூன்றிலக்கணத்துள் ஆறிலக்கணக் கூறுகளையும் மேலும் உண்டாம் விரிவாக்கங்களையும் கொண்டிருக்கின்ற மொழிக் களஞ்சியம் தொல்காப்பியம் என்க.

தொல்காப்பியரின் சிறப்பாகப் பாயிரம் சொல்வனவற்றுள் ஒன்று, 'ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன்' என்பது. ஐந்திரம் இந்திரனால் செய்யப்பட்டது என்றும், பாணினியத்திற்குக் காலத்தால் முற்பட்டது என்றும், வடமொழியில் அமைந்தது என்றும் பாணினியத்தின் காலம் கி.மு. 450 ஆதலால் அதற்கு முற்பட்ட ஐந்திரக் காலம் அதனின் முற்பட்ட தென்றும், அந் நூற்றேர்ச்சி தொல்காப்பியர் பெற்றிருந்தார் என்றும், அந்நூற் பொருளைத் தம் நூலுக்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டார் என்றும் ஆய்வாளர் பலப்பல வகையால் விரிவுறக் கூறினர்.

சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் 'விண்ணவர் கோமான்' விழுநூல், 'கப்பத் திந்திரன் காட்டிய நூல்' என்பவற்றையும் 'இந்திரன் எட்டாம் வேற்றுமை என்றான்' என்னும் ஒரு நூற்பாவையும் காட்டி அவ்வைந்திர நூலைச் சுட்டுவர். விண்ணவர் கோமான் இந்திரன் வடமொழியில் நூல் செய்தான் எனின், தேவருலக மொழி வடமொழி என்றும், விண்ணுலக மொழியே மண்ணில் வடமொழியாய் வழங்குகின்றது என்றும் மண்ணவர் மொழி யுடையாரை நம்பவைப்பதற்கு இட்டுக் கட்டப்பட்ட எளிய புனைவேயாம். அப்புனைவுப் பேச்சுக் கேட்டதால்தான் இளங்கோ தம் நூலுள்ளும் புனைந்தார். அவர் கூறும் "புண்ணிய சரவணத்தில் மூழ்கி எழுந்தால் விண்ணவர் கோமான் விழுநூல் எய்துவர்" என்பதே நடைமுறைக் கொவ்வாப் புனைவு என்பதை வெளிப்படுத்தும். அகத்திய நூற்பாக்களான உலவ விட்டவர்களுக்கு, இந்திரன் எட்டாம் வேற்றுமை சொன்னதாக உலவவிட முடியாதா?

இவ்வாறு கூறப்பட்டனவே தொன்மங்களுக்குக் கைம்முதல். இதனைத் தெளிவாகத் தெரிந்தே தொல்காப்பியனார்,

“தொன்மை தானே
உரையொடு புணர்ந்த பழமை மேற்றே”

என்றார். தொன்மை என்பது வழிவழியாக உரைக்கப்பட்டு வந்த பழஞ்செய்தி பற்றியதாம் என்பது இந்நூற்பாவின் பொருள். இவ்வாறு தொல்காப்பியர் கேட்ட தொன்மச் செய்திகளைப் பனம்பாரனார் கேட்டிரார் என்ன இயலாதே.

“இந்திரனாற் செய்யப்பட்டதொரு நூல் உண்டு காண்; அது வடமொழியில் அமைந்தது காண்; அதன் வழிப்பட்டனவே வடமொழி இலக்கண நூல்கள் காண்” என்று கூறப்பட்ட செய்தியைப் பனம்பாரர் அறிந்தார். 'அறிந்தார் என்பது இட்டுக் கட்டுவதோ' எனின் அன்று என்பதை அவர் வாக்கே மெய்ப்பிப்பதை மேலே காண்க.

திருவள்ளுவர் காலத்திலும், “தாமரைக் கண்ணானின் உலக இன்பத் திலும் உயரின்பம் ஒன்று இல்லை” என்று பேசப்பட்டது. இவ்வாறு பிறர் பிறர் காலத்தும் பிற்பிற செய்திகள் பேசப்பட்டன என்பவற்றை விரிப்பின் பெருகுமென்பதால் வள்ளுவர் அளவில் அமைவாம்.

திருவள்ளுவர் கேட்ட செய்தி, அவரை உந்தியது. அதனால் “தாம்வீழ்வார் மென்றோள் துயிலின் இனிதுகொல், தாமரைக் கண்ணான் உலகு?” என்றோர் வினாவை எழுப்பி இவ்வுலகத்தெய்தும் இன்பங்களுள் தலையாய காதலின்பத்தைச் சுட்டினார். அடியளந்தான் கதையை மறுத்து, மடியில்லாத மன்னவன் தன் முயற்சியால் எய்துதல் கூடும் முயல்க;

முயன்றால் தெய்வமும் மடிதற்று உன்முன் முந்து நிற்கும் என்று முயற்சிப் பெருமையுரைத்தார். இன்னதோர் வாய்பாட்டால் பனம்பாரனார் ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியரைச் சுட்டினார்.

‘ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன்’ என்று வாளா கூறினார் அல்லர் பனம்பாரனார். “மல்குநீர் வரைப்பின் ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன்” என்றார். அவர் கேள்வியுற்றது ‘விண்ணுலக ஐந்திரம்!’ அவ்விண்ணுலக ஐந்திரத்தினும் இம்மண்ணுலகத்துத் தொல்காப்பியமே சிறந்த ஐந்திரம் என்னும் எண்ணத்தை யூட்டிற்றுப் போலும்! “ஆகாயப்பூ நாறிற்று என்றுழிச் சூடக்கருதுவாருடன்றி மயங்கக் கூறினான் என்னும் குற்றத்தின் பாற்படும்” என்பதை அறியாதவர் அல்லரே பனம்பாரர். அதனால் நீர்நிறைந்த கடல் சூழ்ந்த நிலவுலகின்கண் விளங்கும் ஐந்திரம் எனத்தக்க தொல்காப்பியத்தை முழுதுற நிரம்பத் தோற்றுவித்ததால் தன் பெயரைத் தொல்காப்பியன் எனத் தோன்றச் செய்தவன் என்று பாராட்டுகிறார்.

இனி ‘ஐந்திரம்’ என்பது சமண சமயத்து ஐந்தொழுக்கக் கோட்பாடு. அவற்றை நிறைந்தவர் தொல்காப்பியர் என்றும் கூறுவர். ஒழுக்கக் கோட்பாடு ‘படிமையோன்’ என்பதனுள் அடங்குதலால் மீட்டுக் கூற வேண்டுவதில்லையாம். அன்றியும் கட்டமை நோற்பு ஒழுக்கம் அவ்வாதனுக்கு உதவுதலன்றி, அவனியற்றும் இலக்கணச் சிறப்புக்குரிய தாகாது என்பதுமாம். ஆயினும், தொல்காப்பியர் சமண சமயச் சார்பினர் அல்லர் என்பது மெய்மையால், அவ்வாய்வுக்கே இவண் இடமில்லையாம்.

இனி ‘ஐந்திரம்’ என்றாக்கி ஐங்கூறுபட்ட இலக்கணம் நிறைந்தவர் என்பர். அவர் தமிழ் இலக்கணக் கூறுபாடு அறியார். தமிழ் இலக்கணம் முக்கூறுபட்டது என்பதைத் தொல்காப்பியமே தெளிவித்தும் பின்னே வளர்ந்த ஐந்திலக்கணக் கொள்கையை முன்னே வாழ்ந்த ஆசிரியர் தலையில் சுமத்துவது அடாது எனத் தள்ளுக.

‘ஐந்திரம்’ எனச் சொன்னடை கொண்டு பொருளிலாப் புதுநூல் புனைவு ஒன்று இந்நாளில் புகுந்து மயக்க முனைந்து மயங்கிப்போன நிலையைக் கண்ணுறுவார் ஏட்டுக் காலத்தில் எழுதியவர் ஏட்டைக் கெடுத்ததும் படித்தவர் பாட்டைக் கெடுத்ததும் ஆகிய செய்திகளைத் தெளிய அறிவார். எழுதி ஏட்டைக் காத்த - படித்துப் பாட்டைக் காத்த ஏந்தல்களுக்கு எவ்வளவு தலை வணங்குகிறோமோ, அவ்வளவு தலை நாணிப் பிணங்கவேண்டிய செயன்மையரை என் சொல்வது?

தொல்காப்பிய நூற்பாக்கள் இடமாறிக் கிடத்தல் விளங்குகின்றது. தெய்வச்சிலையார் அத்தகையதொரு நூற்பாவைச் சுட்டுதலை அவர் பகுதியில் கண்டு கொள்க. மரபியலில் “தவழ்பவை தாமும் அவற்றோ ரன்ன”

என்னும் நூற்பாவை அடுத்துப் “பறழ்எனப் படினும் உறழாண் டில்லை” என்னும் நூற்பா அமைந்திருத்தல் வேண்டும். அவ்வாறு அமைந்தால் எடுத்துக்காட்டு இல்லை என்பனவற்றுக்கு இலக்கியம் கிடைத்தல் இயல்பாக அமைகின்றது. “இக்காலத்து இறந்தன்” என்னும் இடர்ப்பாடும் நீங்குகின்றது. இடப் பெயர்ச்சிக்கு இஃதொரு சான்று.

இடையியலில் “கொல்லே ஐயம்” என்பதை அடுத்த நூற்பா “எல்லே இலக்கம்” என்பது. இவ்வாறே இருசீர் நடை நூற்பா நூற்கும் இடத் தெல்லாம் அடுத்தும் இருசீர் நடை நூற்பா நூற்றுச் செல்லலும் பெரிதும் எதுகைமோனைத் தொடர்பு இயைத்தலும் தொல்காப்பியர் வழக் காதலைக் கண்டு கொள்க. இத்தகு இருசீர் நடை நூற்பாக்கள் இரண்டனை இயைத்து ஒரு நூற்பாவாக்கலும் தொல்காப்பிய மரபே.

“உருவுட் காகும்; புரைஉயர் வாகும்”

“மல்லல் வளனே; ஏபெற்றாகும்”

“உகப்பே உயர்தல்; உவப்பே உவகை”

என்பவற்றைக் காண்க. இவ்விருவகை மரபும் இன்றி

“நன்று பெரிதாகும்”

என்னும் நூற்பா ஒன்றும் தனித்து நின்றல் விடுபாட்டுச் சான்றாகும்.

அகத்திணையியல் இரண்டாம் நூற்பா, ‘அவற்றுள்’ என்று சுட்டுதற்குத் தக்க சுட்டு முதற்கண் இன்மை காட்டி ஆங்கு விடுபாடுண்மை குறிப்பர் (தொல். அகத். உரைவளம். மு. அருணாசலம் பிள்ளை).

இனி இடைச் செருகல் உண்டென்பதற்குத் தக்க சான்றுகளும் உள. அவற்றுள் மிகவாகக் கிடப்பது மரபியலிலேயேயாம்.

தொல்காப்பியரின் மரபியல் கட்டொழுங்கு மரபியலிலேயே கட்டமைதி இழந்து கிடத்தல் திட்டமிட்ட திணிப்பு என்பதை உறுதிப் படுத்துகின்றது.

‘மாற்றருஞ் சிறப்பின் மரபியல்’ என்று மரபிலக்கணம் கூறி மரபியலைத் தொடுக்கும் அவர் இளமைப் பெயர், ஆண்பாற் பெயர், பெண்பாற் பெயர் ஆகியவற்றைக் குறிக்கிறார். அக்குறிப்பொழுங்குப்படியே இளமைப் பெயர்கள் இவை இவை இவ்விவற்றுக்குரிய என்பதை விளக்கி முடித்து,

“சொல்லிய மரபின் இளமை தானே

சொல்லுங் காலை அவையல திலவே”

என நிறைவிக்கிறார். அடுத்து ஓரறிவு உயிரி முதல் ஆற்றிவுடைய மாந்தர் ஈறாக ஆண்பால் பெண்பால் பெயர்களை விளக்க வரும் அவர் ஓரறிவு

தொடங்கி வளர்நிலையில் கூறி எடுத்துக்காட்டும் சொல்லி ஆண்பாற் பெயர்களையும் பெண்பாற் பெயர்களையும் இவை இவை இவற்றுக்குரிய என்பதை விளக்கி நிறைவிக்கிறார்.

ஆண்பால் தொகுதி நிறைவுக்கும் பெண்பால் தொகுதித் தொடக்கத் திற்கும் இடையே

“ஆண்பா லெல்லாம் ஆணென்ற குரிய
பெண்பா லெல்லாம் பெண்ணென்ற குரிய
காண்ப அவையவை அப்பா லான”

என்கிறார். பின்னர் பெண்பாற் பெயர்களைத் தொடுத்து முடித்து,

“பெண்ணும் ஆணும் பிள்ளையும் அவையே”

என்று இயல் தொடக்கத்தில் கூறிய பொருளெல்லாம் நிறைந்த நிறைவைச் சுட்டுகிறார். ஆனால் இயல் நிறைவுறாமல் தொடர்நிலையைக் காண்கிறோம். எப்படி?

“நூலே கரகம் முக்கோல் மணையே
ஆயுங் காலை அந்தணர்க் குரிய”

என்பது முதலாக வருணப் பாகுபாடுகளும் அவ்வவர்க் குரியவையும் 15 நூற்பாக்களில் தொடர்கின்றன. கூறப்போவது இவையென்று பகுத்த பகுப்பில் இல்லாத பொருள், கூற வேண்டுவ கூறி முடித்தபின் தொடரும் பொருள், ‘மரபியல்’ செய்தியொடு தொடர்பிலாப் பொருள் என்பன திகைக்க வைக்கின்றன.

நூலும் கரகமும் முக்கோலும் மணையும் படையும் கொடியும் குடையும் பிறவும் மாற்றருஞ்சிறப்பின் மரபினவோ? எனின் இல்லை என்பதே மறுமொழியாம்.

“வைசிகன் பெறுமே வாணிக வாழ்க்கை”

என்னும் நூற்பா நடை தொல்காப்பியர் வழிப்பட்டதென அவர் நூற்பாவியலில் தோய்ந்தார் கூறார்.

“வாணிகன் பெறுமே வாணிக வாழ்க்கை”

என நூற்கத் தெரியாரோ அவர்? இளமை, ஆண்மை, பெண்மை என்பன மாறா இயலவை. பிறவியொடு வழி வழி வருபவை. நூல், கரகம் முதலியன பிறவியொடு பட்டவை அல்ல. வேண்டுமாயின் கொள்ளவும் வேண்டாக்கால் தள்ளவும் உரியவை. முன்னை மரபுகள் தற்கிழமைப் பொருள்; பிரிக்க முடியாதவை. பின்னைக் கூறப்பட்டவை பிறிதின் கிழமைப் பொருளவை. கையாம் தற்கிழமைப் பொருளும் கையில் உள்ளதாம் பிறிதின் கிழமைப் பொருளும் ‘கிழமை’ என்னும் வகையால் ஒருமை

யுடையவை ஆயினும் இரண்டும் ஒருமையுடையவை என உணர்வுடையோர் கொள்ளார்.

இவ்வொட்டு நூற்பாக்கள் வெளிப்படாதிருக்க ஒட்டியிருந்த 'புறக்காழ்' 'அகக்காழ்' 'இலை முறி' 'காய்பழம்' இன்னவை பற்றிய ஐந்து நூற்பாக்களைப் பின்னே பிரித்துத் தள்ளி ஒட்டாஒட்டாய் ஒட்டிவைத்தனர். இதனை மேலோட்டமாகக் காண்பாரும் அறிவர்.

“நிலம்தீநீர்வளி விசும்போ டைந்தும்”

என்னும் நூற்பாவே மரபியல் முடிநிலை நூற்பாவாக இருத்தல் வேண்டும்.

பின்னுள்ள 'நூலின் மரபு' பொதுப் பாயிரம் எனத்தக்கது. அது சிறப்புப் பாயிரத்தைத் தொடுத்தோ, நூன் முடிவில் தனிப்பட்டோ இருந்திருக்க வேண்டும். அதுவும் நூலாசிரியர் காலத்திற்குப் பிற்பட்டுச் சேர்த்ததாக இருத்தல் வேண்டும். அதிலும் சிதைவுகளும் செறிப்புகளும் பல உள. “அவற்றுள், சூத்திரந்தானே” என வரும் செய்யுளியல் நூற்பாவையும் (1425) “சூத்திரத்தியல்பென யாத்தனர் புலவர்” என வரும் மரபியல் நூற்பாவையும் (1600) ஒப்பிட்டுக் காண்பார் ஒரு நூலில் ஒருவர் யாத்த தெனக் கொள்ளார். மரபியல் ஆய்வு தனியாய்வு எனக்கூறி அமைதல் சாலும். இவ்வியல் நூற்பாக்கள் அனைத்திற்கும் இளம்பூரணர் உரையும் பேராசிரியர் உரையும் கிடைத்திருத்தலால் அவர்கள் காலத்திற்கு முன்னரே இம்மாற்றங்கள் நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்பது தெளிவான செய்தி.

மேலும் சில குறிப்புகளும் செய்திகளும் 'வாழ்வியல் விளக்க'த்தில் காணலாம்.

- இரா. இளங்குமரன்

பொருளதிகார இயலமைதி

எழுத்ததிகாரம் சொல்லதிகாரம் என்பவற்றைப் போலவே பொருளதிகாரமும் ஒன்பது இயல்களைக் கொண்டிருத்தல் உயரிய கட்டுமுறையாகும்.

எழுத்து, சொல் ஆகியவற்றைக் கருவியாகக் கொண்டது பொருள்.

உலகத்துக் காணப்படும் பொருள்களைக் காட்சிப் பொருள் கருத்துப் பொருள் என இருவகைப் படுத்துவர். அவற்றை வாழ்வியல் முறைக்குத் தகமுதல், கரு, உரி என மூவகைப்படுத்திக் காண்பது பொருளியல் கண்ட தமிழ் மேலோர் முறையாகும்.

அவற்றை முறையே கூறி, அகவொழுக்க நெறிமுறைகள் ஏழனையும் அதன் சார்புகளையும் அகத்திணை இயல் என்னும் முதல் இயலில் கூறுகிறார். கைக்கிளை குறிஞ்சி முல்லை மருதம் நெய்தல் பாலை என்பன அத்திணைகள். அகத்திணை ஏழானாற் போல அமைந்த புறத்திணை ஏழனையும் புறத்திணை இயல் என்னும் அடுத்த இயலில் கூறுகிறார். அவ்வேழு திணைகளும் வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண் என்பனவாம்.

முன்றாம் இயலாகக் களவியல் வைக்கிறார். அது அகத்திணைக் கைகோள் இரண்டனுள் முற்பட்டதாம். களவுக் காதல் விளக்கம் களவொழுக்கம், இயற்கைப் புணர்ச்சி, களவொழுக்கத்தில் தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலி முதலோர் நிலை, இடந்தலைப்பாடு, வரைவு (திருமணம்) என்பவை கூறப்படுகின்றன.

நான்காவதாம் இயல், கற்பியல். அதில், மணவாழ்வு, மணமக்கள் கூற்று, பிறர் கூற்று, அலர், பிரிவு, அறநிலை என்பவை முறையே கூறப்பட்டுள்ளன.

கைகோள் ஆகிய களவு, கற்பு என்னும் இரண்டன் தொடர்பாகவும் பிறவாகவும் சொல்ல வேண்டுவனவற்றைச் சொல்லும் பொருளியல் ஐந்தாவதாக இடம்பெறுகிறது. அறத்தொடு நிலை, வரைவுகடாதல், புலனெறி வழக்குகள், தலைவி தோழி முதலோர் பற்றிய சில குறிப்புகள் இதில் உரைக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆறாவதாக அமைந்தது **மெய்ப்பாட்டியல்**. மெய்ப்பாடு என்பதன் பொருள், மெய்ப்பாடுகளின் வகை, அவை தோன்றும் நிலைக்களங்கள், அன்பின் ஐந்திணைக்குரிய மெய்ப்பாடுகள், கைக்கிளை பெருந்திணை மெய்ப்பாடுகள், வாழ்நலத்திற்கு ஆகாக்குறிப்புகள், மெய்ப்பாட்டு நூட்பம் என்பவை முறையே இதில் கூறப்பட்டுள்ளன.

பொருள் விளக்கச் சிறப்பமைந்த **உவமை இயல்** ஏழாவதாக இடம் பெறுகிறது.

உவமையின் வகை, உவம உருபு, உவமையை உணருமுறை, உள்ளுறை உவமம், உவமை பற்றிய புறனடை என்பவை இவ்வியலில் பேசப்படுகின்றன.

எட்டாம் இயல் தொல்காப்பியத்துவரும் இயல்கள் இருபத்து ஏழிலும் விரிவுடையதாகிய **செய்யுள் இயல்**. ஈதொன்று மட்டுமே 240 நூற்பாக்களைக் கொண்டது. நூலில் ஏறத்தாழ ஏழில் ஒரு பங்காக அமைந்தது. இதனை அடுத்ததாக 112 நூற்பாக்களை யுடையது இதனை அடுத்த மரபியல் ஆகும்.

இச் செய்யுளியல், “மாத்திரை எழுத்தியல் அசைவகை எனாஅ” எனத் தொடங்கி முப்பத்து நான்கு வகையில் செய்யுள் உறுப்புகள் அமைதலை முதல் நூற்பாவிலேயே தொகுத்துக் கூறி, அவற்றை முறையே கூறி முடிக்கிறார். எல்லா இயல்களிலும் வைப்பு முறைச் சிறப்புண்டு எனினும் இவ்வியல் கொண்ட வைப்புமுறை நனிபெரும் சிறப்புடையதாம்.

பொருள் வைப்புமுறை

மாத்திரை, எழுத்தியல், அசை, சீர், அடி, யாப்பு, மரபு, தூக்கு, தொடை, நோக்கு, பா, அளவு, திணை, கைகோள், கூற்று, கேட்போர், களம், காலவகை, பயன், மெய்ப்பாடு, எச்சம், முன்னம், பொருள், துறை, மாட்டு, வண்ணம், அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோல், விருந்து, இயைபு, புலன், இழைபு என்பவை அவை.

தொல்காப்பிய நிறைவில் வருவது மரபியல். தொல்காப்பியர் முறை திறம்பா வைப்புமுறை, முறை மாற்றி வைக்கப்பட்டதில் தலைமை கொண்டது இவ்வியலாயிற்று.

மாற்றரும் சிறப்பின் மரபு என மரபுமாண்பு கிளப்பதுடன் தொடங்குவது இது (1500).

இளமைப் பெயர், ஆண்பாற் பெயர், பெண்பாற் பெயர் இவை இவை எனச் சுட்டி முறைமுறையே கூறி,

“சொல்லிய மரபின் இளமை தானே
சொல்லுங் காலை அவையல திலவே”

என்று நிறைவு செய்கிறார் (1525).

பின்னர் உயிர்களை ஓரறிவுமுதல் ஆறறிவு ஈறாகப் பகுத்துரைத்து,
ஆண்பாற் பெயர், பெண்பாற் பெயர் என்பவற்றைக் கூறி,

“பெண்ணும் ஆணும் பிள்ளையும் அவையே”

என முடிபும் கூறுகிறார் (1568).

இது காறும் நூற்பா இடமாற்றச் சிக்கல் ஏற்பட்டமையன்றி, இடைச்
செருகல் ஏற்படவில்லை.

‘இது கூறுவேம்’ என்று தொடங்கி,

‘இது கூறினேம்’ என முடித்தபின்,

அந்தணர், அரசர், வைசியன், வேளாண் மாந்தர் என்பார் இயல்புகள்
பற்றி (1570 - 1584) பதினைந்து நூற்பாக்கள் வந்து, ஓரறிவுயிரிகளின் சில
சிறப்பியல்களைக் (1585 - 1588) கூறி,

“இருதிணை ஐம்பால் இயல்நெறி வழாஅமைத்
திரிவில் சொல்லொடு தழாஅல் வேண்டும்”

என இயல் நிறைவாகக் காட்டிய பின்னரும் நூல்வகை, சூத்திரம், உரை,
நூற்சிதைவுகள், நூல் உத்திகள் என்பவை (1590 - 1610) இடம் பெற்று நூல்
நிறைகின்றது.

ஓரறிவு உயிரிபற்றிக் கூறிய இடத்தொடு (1526) தொடர்புடைய அகக்
காழ், புறக்காழ், தோடு மடல் இலை முறி காய்பழம் என்பவை நெட்டிடை
தள்ளப்பட்டுக் (1585) கூறப்படுதலும், இடையே “நூலே கரகம்” முதலாக
மரபொடு பொருந்தாப் பொருள் இடம்பெறலும் சேர்ப்பு என்பதை விளக்க
வேண்டுவது இல்லை.

மரபு இயற்கை தழுவியது; இளமை, ஆண்மை பெண்மை எனக்
கூறப்பட்டது. நூலும் கரகமும் குடையும் கொடியும் ஏரும் பிறவும்
பிறப்பொடு தொடர்புடையவையா? இயற்கைத் தொடர்பு உடையவையா?
‘கவச குண்டலத் தொடு பிறத்தல் கதைக்க உதவும்’ நடைக்கு ஆகுமா?

மரபியலில் உரையாசிரியர்கள் காலத்திற்கு முன்னரே, பல்வேறு
திணிப்புகளும் மாற்றங்களும் செய்யப்பட்டுள் என்பதை அறிந்து கொள்ளல்
இப்பகுதிக்குச் சாலும்.

- இரா. இளங்குமரன்

பொருளதிகார வாழ்வியல் விளக்கம்

தமிழினம் பெற்ற பேறுகளுள் தலையாய பேறு தொல்காப்பியத்தைப் பெற்றபேறு ஆகும். ஏனெனில், தொல்காப்பியர்க்கு முன்னரே இலக்கிய இலக்கணக் கலைவள மெய்யியல் நூல்கள் பலப்பல இருந்தன எனினும் அவற்றைக் காண்கியலாக் காலநிலையில் அவற்றின் முழுமை யான எச்சமாக நமக்குக் கிடைத்தது தொல்காப்பியமே ஆதலால்! இப் பேற்றினுள்ளும் தனிப்பெரும் பேறு, தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் பெற்ற பேறு. மூவதிகாரங்களையுடைய தொல்காப்பியம் எழுத்து சொல் அளவில் பயிலப்பட்டு, பொருள் மறைக்கப்பட்டிருந்த காலமும் உண்டு.

பொருளின் சிறப்பு

அக் காலத்தையே, “எழுத்ததிகாரமும் சொல்லதிகாரமும் யாப் பதிகாரமும் வல்லாரைத் தலைப்பட்டுக் கொணர்ந்து, ‘பொருளதிகாரம் வல்லாரை எங்கும் தலைப்பட்டிலேம்’ என்று வந்தார்; வர, அரசனும் புடைபடக் கவன்று ‘என்னை, எழுத்தும் சொல்லும் யாப்பும் ஆராய்வது பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டன்றே. பொருளதிகாரம் பெறேமே எனின் இவை பெற்றும் பெற்றிலேம்’ என்று சொல்லா நிற்ப” என்னும் இறையனார் களவியல். அவ்வுரையால் பொருளதிகாரப் பயிற்சி நாட்டில் குன்றியமையும் அதில் வல்லார் இல்லாமையும், பொருளதிகாரம் மறைவுண்டமையும் விளக்கமாம்.

வெளிப்பாடு

இந் நிலையிலிருந்த தொல்காப்பியம், தமிழே வாழ்வாகிய புலமைச் செல்வர்கள் சிலர் தண்ணருளால் ஏட்டுப் படியாகக் காக்கப்பட்டன; அக் காவலுக்கு அரண்போல உரை வல்ல பெருமக்கள் சிலர் உரைகண்டு உயிரூட்டினர்; அதனை அரிதின் முயன்று தேடிப் பெருமக்களில் சிலர் அச்சிட்டு நடமாட விட்டனர். இவ்வாறு வழிவழியாகப் பெற்ற பேறே, நம் வாழ்வியல் களஞ்சியமாம் தொல்காப்பியத்தை நாம் பெற வாய்ப்பாகிய தாம்.

பொருள் வளம்

இலக்கணம் என்பது எழுத்து சொல் அளவில் அமைவதே. இந் நாள்வரை உலகம் கண்டது. ஆனால், தொல் பழ நாளிலேயே வாழ்வியல்

இலக்கணமாம் பொருள் இலக்கணமும், மொழி இலக்கணத்துடன் இணைத்துத் தமிழில் கூறப்பட்டமை பெருமிதமும் விந்தையும் உடையதாம்.

தொல்காப்பியக் கொடைவளத்திற்குப் பாரிய சான்றாக விளங்குவன திருக்குறள், பாட்டு, தொகை என்னும் பழமை சான்றவை.

தொல்காப்பியர் வகுத்தருளிய அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் முப்பால் விளக்கமாகத் திகழ்வது திருக்குறள். பாட்டு தொகைகளில் அமைந்த பாடல்கள் அனைத்தும் தொல்காப்பிய அகம், புறம் ஆகிய பொருள் விளக்கமாய்த் திணை, துறை கொண்டு அமைந்தவை. பின்வர வாகிய நூல்களும், தொல்காப்பியப் பெருமணி மாலையில் ஒன்றும் பலவுமாய் எடுத்துக் கொண்டு கோக்கப் பெற்றவையே.

இனித் தொல்காப்பியம் போல விரிவிலக்கணமோ முழுதுறு இலக்கணமோ கொள்ளாத நூல்களும், தொல்காப்பியச் சார்பாய், சார்பின் சார்பாய் வெளிப்பட்டவையே.

தமிழ் நெறிக்கு அயலாகவும் மாறாகவும் தோன்றியன தாமும், தொல்காப்பியத்தை வேண்டுமாற்றால் பயன்படுத்திக் கொண்டு புற்றீச லாய்ப்புறப்பட்டவையேயாம்.

ஆகையால், தமிழர் வாழ்வியல் அளவுகோல் என அமைந்த தொல்காப்பியப் பொருளியல் வாழ்வு விரிவு மிக்கதாம்.

பொருளதிகாரத் தொடக்கம் அகவாழ்வில் கிளர்கின்றது. 'அகத் திணை இயல்' என்பது அது. அக வொழுக்கம் பற்றிக் கூறுவது என்பதே அதன் பொருளாம்.

அகம்

அக வாழ்வு என்பது, இல்வாழ்வு, இல்லற வாழ்வு, உள்ளத்தால் வாழும் உணர்வு வாழ்வு!

புற வாழ்வு என்பது, அக வாழ்வில் இருந்து கிளர்ந்து விரிவாக்க முற்று உலக வாழ்வாகத் திகழ்வது. அக வாழ்வு என ஒன்று இல்லாக்கால் புற வாழ்வு என ஒன்று அரும்பியிருக்கவே இயலாது! அகம், புறம் என்பது ஆட்சியே அன்றிப் புறம், அகம் என ஆட்சி இல்லையாம்.

அறம்

அறம் என்பதன் தோற்றமே, அகவாழ்வின் தோற்றமாம்!

தக்காள் ஒருத்தி தக்கான் ஒருவன் உள்ளத்திலோ, தக்கான் ஒருவன் தக்காள் ஒருத்தி உள்ளத்திலோ பதிவாகும் நிலைக்கு 'அறம்' எனப் பெயர் சூட்டியவர் தமிழ் மூதறிவாளர். அதனைப் போற்றி உரைத்தவர் தொல்

காப்பியர் (1152). தலைவி தோழிக்கு அறத்தொடு நின்றல் முதலாகச் சொல்லப்படுவன அவை. அதனாலேயே வள்ளுவம் “அறன் எனப்பட்டதே இல்வாழ்க்கை” என இல்வாழ்வில் முழங்கியது.

அகவொழுக்கம் பற்றிக் கூறப்படும் ஆசிரியர் நல்ல சூழலை முதற்கண் உருவாக்கிக் கொள்கிறார்.

தமிழர் கண்ட அகவொழுக்கம் ‘கைகோள்’ எனப்பட்டது. கை என்பதன் பொருள், ஒழுக்கம். கோள், கொள்ளுதல்; அக் கைகோள் களவு, கற்பு என இரண்டாம். களவில் தொடங்கிக் கற்பில் நிறைவுறல் அன்றி வழுவுதல் ஆகாது என்னும் வரையறை உடையது அக் கைகோள்.

கைகோள் தோன்றுமிடம் அல்லது தொடங்குநிலை, ‘கைக்கிளை’ எனப்பட்டது. ஒழுக்கம் கிளைக்கும் நிலையே கைக்கிளை என்க.

(கணவனை இழந்த தாபத நிலை, பின்னாளில் ‘கைம்மை’ என வழங்கியமை கட்டமை ஒழுக்கப் பொருளிலேயே என்பது எண்ணத் தக்கது.)

ஏழு திணை

கைக்கிளையில் தொடங்கும் காதல் வாழ்வு, மேலே ஐந்திணை (குறிஞ்சி முல்லை மருதம் நெய்தல் பாலை) பெருந்திணை என ஏழு திணைகளாக வகுத்துக் கூறப்படுவதை முதல் இயல் முதல் நூற்பாவில் சுட்டுகிறார். அது,

“கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை இறுவாய்
முற்படக் கிளந்த ஏழுதிணை என்ப” (947)

என்பது. கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை இறுவாய் என்றமையால், ‘நடுவண் ஐந்திணை’ உண்மையைக் குறிக்கிறார் (948).

நிலம்

தமிழ் நிலம் ‘நானிலம்’ என்னும் பகுப்புடையது. அந் நானிலம் குறிஞ்சி முல்லை மருதம் நெய்தல் என்பன.

குறிஞ்சி முல்லை மருதம் நெய்தல் எனப்படும் நிலைத்திணை (தாவரம்) வளமாக வளரும் இடத்தை அந்நிலைத்திணையின் பெயராலேயே வழங்கினர்! நிலைத்திணைகளில் பொலிவுமிக்கதும் உள்ளம் கவர்வதும் பூ. ஆதலால் நிலைத்திணைப் பூப் பெயரே அகம், புறம் இரண்டற்கும் அடையாளம் ஆயின.

நடுவண் ஐந்திணையுள் நடுவண் திணையாகப் பாலையைக் கொள்கிறார் தொல்காப்பியர். அதனால், அத்திணை ஒழிந்த திணைகள் நான்கற்கும் நானிலங்களை வழங்குகிறார். பாலை என்பது பால்மரம். அது

மழையற்று வறண்ட நிலத்தும் வளர்வது. அதனால், அப் பெயரால் பாலை நிலம் வழங்கப் பட்டது. மலையும் காடும் வளமற்று வறண்ட நிலையில் அதனைப் பாலையாகக் கொள்வது தமிழக வழக்காயிற்று. இதனையே,

“முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையில் திரிந்து
நல்லியப்பு அழிந்து நடுங்குதுயர் உறுத்துப்
பாலை என்பதோர் படிவம் கொள்ளும்”

என்றார் இளங்கோவடிசுள். ஆனால், குமார்க்கண்டத்திருந்த ஏழ்முன் பாலை, ஏழ்பின்பாலை என்னும் நாடுகள் நம் கருத்தில் தோன்றி, ஐந்திணை நிலமும் இயல்பாக இருந்ததை விளக்கும்.

நானிலத்து ஒழுக்கங்களும் குறிஞ்சி முல்லை மருதம் நெய்தல் எனப்பட்டவை போலவே, பாலை நில ஒழுக்கமும் பாலை எனப்பட்டது. முறையே இவ்வைந்திணை ஒழுக்கங்களும் புணர்தல், இருத்தல், ஊடல், இரங்கல், பிரிதல் எனப்பட்டன.

பல்வேறு வகையாகக் கூறப்படுவது பொருள். அதனை அகத்திணை அமைவு கருதி, முதற்பொருள் கருப்பொருள் உரிப்பொருள் என மூவகைப் படுத்திக் கூறினர் (950).

முதற்பொருள் என்பது, நிலமும் பொழுதும். கருப்பொருள் என்பது, முதற்பொருள் வழியாகக் கருக்கொண்ட பொருள்.

உரிப்பொருள் என்பது, உயரிய மாந்தப் பிறப்பின் உரிமையாய் அமைந்த ஒழுக்கப் பொருள்.

இம் முப் பொருள்களுள் மூன்றாவதாகிய ஒழுக்கப் பொருளே - உரிப்பொருளே - ஆசிரியர் கூறுதற்கு எடுத்துக்கொண்ட பொருளாகும். முதற் பொருளாகிய நிலமும் பொழுதும், உரிப்பொருள் நிகழ்தற்கு அமைந்த இடமும் காலமும் பற்றியவை. உரிப்பொருள் விளக்கத்திற்கு அமைந்தது கருப்பொருள். ஆதலால், அவற்றைக் கூறும் ஆசிரியர் முதற்பொருளினும் கருப்பொருளும் கருப்பொருளினும் உரிப்பொருளும் ஒன்றில் ஒன்று சிறந்தது என்கிறார். ஏனெனில், இடம் காலம் சூழல் எனப் பேசுவன எல்லாம் வாழ்வுக்காகவே ஆதலால். இம் முறை வகுப்புத் தாமே கண்டு படைத்து வைத்தது இல்லை என்பதை உறுதியுடன் கூறுகிறார். அது,

“பாடலுள் பயின்றவை நாடுங் காலை”

என்பது (949).

நிலத்தைக் கூறும் போது நிலத்தின் பெயரை வாளா கூறாமல், அவ்வந் நிலத்தவர் வழிபட்டு வந்த தெய்வப் பெயரையும் சேர்த்தே சுட்டுகிறார். கருப்பொருள் கூறத் தொடங்கும்போதும், தெய்வம் என்பது

மக்கள் உள்ளத்தே கருக்கொண்டு விளங்கிய பொருள் என்பதைச் சொல்லியே பிற கருப்பொருள்களைக் கூறுகிறார் (964).

மேல், கீழ்

கடல் கொண்ட குமரிக் கண்டமும் சரி, எஞ்சியுள்ள தமிழகமும் சரி, இவை மேல் மலைதொட்டுக் கீழ் கடல் எனப் படிப்படியே அமைந்த வையே.

மலை நிலம் உயர்ந்தது ஆதலால், மேல், மேற்கு என உயரப் பொருளால் அத் திசை குறிக்கப்பட்டது.

கடல் நிலம் தாழ்வுடையது ஆதலால், கீழ், கிழக்கு எனத் தணிவுப் பொருளால் அத்திசை குறிக்கப்பட்டது.

முல்லை முதல்

இந் நிலையில், குறிஞ்சி முல்லை மருதம் நெய்தல் என அமையும் நில அமைப்பின் படியே திணை வைப்புச் செய்யாமல், முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் என முறைப்படுத்திக் கூறுகிறார். அம் முறையே பலரும் சொல்லிய முறை எனவும் உறுதி மொழிகிறார். அது,

“மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே”

என்பது (951).

இனிக் காலம் சொல்லும் போதும்,

“காரும் மாலையும் முல்லை; குறிஞ்சி
கூதிர் யாமம் என்மனார் புலவர்” (952)

“பனிஎதிர் பருவமும் உரித்தென மொழிப” (953)

“வைகறை விடியல் மருதம்; ஏற்பாடு
நெய்தல் ஆதல் மெய்பெறத் தோன்றும்” (954)

“நடுவுநிலைத் திணையே நண்பகல் வேனிலொடு
முடிவுநிலை மருங்கின் முன்னிய நெறித்தே” (955)

“பின்பனி தானும் உரித்தென மொழிப” (956)

என்றே வரிசைப்படுத்துகிறார்.

இருத்தல்

“உணவின் சுவை நாவிலே இல்லை; வயிற்றிலே இருக்கிறது” என்றால், மறுதலையாகத் தோன்றும் அல்லவா. ஆனால், உண்மை அது தானே!

பசித்துக் கிடந்து உண்ணக் காத்திருப்பவன் விரும்பி உண்ணும் உணர்வுக்கும், பசியின்றி 'உண்ண வேண்டுமே' என்பதற்காக உண்பவன் உணர்வுக்கும் எவ்வளவு இடைவெளி!

அக இன்பம், கூடுதலில் இல்லை; கூடுவதை எதிர்பார்த்து இருத்தலிலேயே இருக்கிறது! இத் தெளிவின் தீர்ப்பாகவே முல்லை, குறிஞ்சி என முறைவைத்தனர். நில அமைப்புப் பற்றிக் கூறல் தொல்காப்பியர் நோக்கு இல்லை. ஒழுக்க அமைதிபற்றிக் கூறுதலே அவர் நோக்கு. தொல் காப்பிய உரிப்பொருள் விளக்கமாகவே காமத்துப்பால் இயற்றியவர் திருவள்ளுவர். அவர் இறுதிக் குறளாக,

“ஊடுதல் காமத்திற்கு இன்பம்; அதற்கின்பம்
கூடி முயங்கப் பெறின”

என்றமை விளக்கமாக்கும். இதன் மேல்விளக்கமாக,

“உணலினும் உண்டது அறல் இனிது; காமம்
புணர்தலின் ஊடல் இனிது”

என்பதும் (1326) எண்ணி மகிழ்த்தக்கது.

நிலம், பொழுது

வாழும் இடம், காலம், சூழல் ஆகியவைக்கும் வாழ்வார்க்கும் தொடர்பு உண்டா? உண்டு என்பது வெளிப்படை.

மலைவாணர் ஊணும் உடையும் உறைவும் தொழிலும், கடல் வாணர் ஊணும் உடையும் உறைவும் தொழிலும் ஓர் ஒப்பானவையா?

முல்லை ஆயர் தொழிலும் குடிநலம் பேணலும், மருத உழவர் தொழிலும் குடிநலம் பேணலும், ஓர் ஒப்புமை அமைந்தவையா?

பனிநாள் மழைநாள் இளவேனில் நாள் மாறுதல், மக்கள் ஊண் உடை உறை நிலை மாற்றங்களை ஆக்க வில்லையா?

இனிய விடியற் பொழுதும், கொடிய நண்பகல் வேளையும், மஞ்சள் மாலையும், காரிருள் கப்பிய யாமமும் என்னென்ன மாற்றங்களை யெல்லாம் ஏற்படுத்திவிடுகின்றன!

குளிர் தூங்கும் அருவிச் சூழலும், கொதிக்கும் பாலைச் சூழலும் தனித்தனிப் பதிவுகளை உருவாக்கி விட வில்லையா?

இவற்றை எண்ணுவார், வாழ்வுக்கு நிலமும் பொழுதும் சூழலும் உடனாகி நின்றலை உணரத் தவறார்.

நாடக உயிர்ப்பு, உரையாட்டு நடிப்பு தோற்றம் என்பவற்றில் இருந்தாலும், மேடையும் திரையும் ஒளியும் பிறவும் அவற்றை மேம்படுத்துதல் நாம் அறியாதது இல்லையே!

கருப்பொருள்

‘கரு’ என்பது ‘கர்’ என்னும் வேர்வழிச் சொல். கருமம் கருவி கருத்தன் என்பவற்றின் மூலமும் கர் என்பதே. கர் என்பது கார், கால், காள், காழ் என்றாகியும் விரிவாக்கம் பெறும்.

கருமை, கருமுகில் வழிப்பட்ட வான் சிறப்பாய், வையகச் சிறப்பு ஆக்குவதாம். அம் மழை இன்றிப் புல்லும் கருக் கொள்ளா என்னின், பிறவற்றைச் சொல்ல என்ன உண்டு?

“மழையின்றி மாநிலத்தார்க்கு இல்லை”

என்பது குறிப்பு.

“நீரின் றமையா துலகெனின் யார்யார்க்கும்
வானின் றமையா தொழுக்கு”

என்பது வள்ளுவ வான்சிறப்பின் நிறைவு.

வான் ஒழுக்கே (மழையே), வையக ஒழுக்கு (ஒழுக்கம்) மூலம் என்பதை உரைத்தது அது.

ஆறு ஒழுக்கு நெறி வழி என்பன வெல்லாம் ஆற்று நடைக்கும் ஆள் நடைக்கும் உரியவையாக இருத்தலைக் கருதுக. அன்றியும் நீரின் தன்மையே நீர்மை என்பதையும் நீர்மையாவது பண்புடைமை என்பதையும் உணர்தல் இனிதாம். இனித் தொல்காப்பியர்,

“தெய்வம் உணாவே மாமரம் புள்பறை
செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ
அவ்வகை பிறவும் கருவென மொழிப”

எனக் கருப்பொருள் வகைகளைக் கூறுகிறார் (மா = விலங்கு; புள் = பறவை; செய்தி = தொழில்). இவ்வாறு கொள்ளப்படுவன பிறவும் உள; அவற்றையும் கொள்க என்கிறார்.

‘பிறவும்’ என்றதனால், தலைமகன் பெயர், தலைமகள் பெயர், நீர், ஊர், பூ, மக்கள் என்பனவற்றை இணைத்துக் கொள்கிறார் களவியல் உரைகாரர்.

வாழ்வியல் ஆசான் ஒருவன் ஞால நூல், கால நூல், திணை நூல் வல்லானாகவும் திகழ்தல் வேண்டும் என்பதைக் கூறாமல் கூறுவது இப்பகுதி என்க.

தெய்வத்தை நினைந்து உயிர்க்கமுதாம் உணவு உண்ணுதல் வழக்கத்தை வெளிப்படுத்துதல் போலத் “தெய்வம் உணாவே” என்றார் என்பதும் எண்ணத்தக்கது. இஃது உலகந் தழுவிய நெறியாதல் அறிக. இதனைச் சுட்டுவார் பேரா. சி. இலக்குவனார்.

உரிப்பொருள்

முல்லை நிலமும், முல்லைக்குரிய கார் காலமும் முன்வைத்த ஆசிரியர், உரிப்பொருள் சொல்லும் போது குறிஞ்சியை முதற்கண் வைத்துள்ளார். அது

“புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்
ஊடல் இவற்றின் நிமித்தம் என்றிவை
தேருங் காலைத் திணைக்குரிப் பொருளே”

என்பது (960).

முல்லைக்குத் தந்த நில கால முதன்மையை, உரிப் பொருளுக்கும் தருதல் ஆகாது என்பது ஆராய்வார் எவர்க்கும் புலப்படும். ஏனெனில், முல்லை என்பது புணர்தலின் பின்னாக ஏற்படும், எதிர்பார்த்திருக்கும் ‘இருத்தல்’ ஒழுக்கம்; அது கூடுதல் இல்லாமல் நிகழாது; ஆதலால், குறிஞ்சி முல்லை என முறை வைத்தல் மேற் கொள்ளப்பட்டது என்பதற்காகவே, “தேருங் காலை” என்றார். தேருங் காலையாவது ஆராயும் பொழுது.

கண்டாராகிய ஆடவரும் பெண்டிரும் காட்சியால் ஒருப்பட்டுக் கருத்தாலும் ஒருப்பட்டு ‘ஒருவரை இன்றி ஒருவர் இல்லை’ என்னும் அறவுணர்வு ஒங்கிய நிலையிலேயே ஒருவரை ஒருவர் மீளவும் காண எதிர்பார்த்திருத்தல் இயற்கை. ஆதலின், நடைமுறை வாழ்வறிந்த நன்முறை மாற்றமே குறிஞ்சி (புணர்தல்) முல்லை (இருத்தல்) என்னும் வைப்பு முறையாம்.

பிரிதல்

கூடினார் இருவர் எதிர்பார்த்து இருப்பார் என்னின், நிகழ்ந்தது என்ன என எண்ணின் தெளிவு கிட்டும். அது ‘பிரிதல்’ என்பது. ஆதலால், குறிஞ்சி முல்லை என்னும் இரண்டன் இடையே பாலையை (பிரிவை) வைத்தல் முறைமையாயிற்றாம்.

பிரிவு என்பது வேளைப் பிரிவும், நாளைப் பிரிவும், திங்கள் முதலாம் பிரிவும் எனப் பலவகைத்தாம். இவற்றுள் வேளைப் பிரிவே முல்லைப் பிரிவு ஆகும்.

கூடு துறந்து செல்லும் பறவை போலவும் தொழுவம் பிரிந்து செல்லும் கால்நடை போலவும் வீடு துறந்து சென்று, வேலை முடித்து மாலையில் மீளும் வேளைப் பிரிவே இம் முல்லைப் பிரிவு. “கணவன் பிரிந்து சென்றால் அவன் மீள வரும் வரை மனைவிக்குக் கதவே காது” என்னும் பாவேந்தர் படைப்பு முல்லைப் பிரிவாகும்.

இந் நாளில் வேலை நிமித்தமாக வெளியே சென்று மாலையில் திரும்பி வரும் மனைவியைக் கணவன் நோக்கியிருத்தலும் இருவரும்

காலையில் பிரிந்து மாலையில் திரும்பும் கடமையுடையராய் 'ஒருவரை ஒருவர் நினைந்திருத்தலும் இருத்தல்' எனத் தரும்.

“ஓதல் பகையே தூது இவை பிரிவே”

என்னும் பிரிவுகள், நெடிய பிரிவுகள் ஆகலின் அவை இல்லத்தின் எல்லை கடந்து, கடற் பரப்பு வரை நீண்டு 'நெய்தல்' எனப்பட்டது. நெய்தல் ஒழுக்கம் இரங்கல்.

வெப்பத்தால் வெண்ணெய் உருகும் உருக்கம் போல உருகும் நிலை அது. கடலும் அலையும் கானலும் காற்றும் அமைந்த சூழல் பிரிந்தார்க்குத் துயரைப் பெருக்குதலின் இரங்கல் நெய்தல் ஆயது.

கொஞ்சம் என்பது சிறிது என்னும் பொருளது. சிறிதளவும் சிறிது நேரமும் கொஞ்சம் எனப்படுதல் வழக்கம். கொஞ்சதல் என்பது மகிழ்வுப் பொருளும் தரும். “கெஞ்சம் கொஞ்சம்” என்பது திருப்புகழ். **கொஞ்சதலாம் மகிழ்தல், அளவால் குறைந்திருத்தலே நெஞ்ச நிறைவாழ்வு** என்பதை வெளிப்படுத்தும். இச் சொல் வழக்கு ஆழமிக்க அகப் பொருள் இலக்கண வழிப்பட்டதாகும்.

சூடியிருத்தலுக்குக் குளிர்கால யாமப் பொழுதை மட்டுமே குறித்து, எஞ்சிய காலமும் பொழுது மெல்லாம் பிரிதலும், பிரிதல் நிமித்தமுமாக அமைத்துக் கொண்ட நலவாழ்வு முறை நானிலம் போற்றத்தக்கதும், கொண்டு ஒழுகத் தக்கதுமாம்.

ஊடல்

இனி ஊடல் என்னும் மருத்தின் பொருள் தான் என்ன?

உடலுக்கு ஒரு பெயர் 'கூடு' என்பது. “கூடு விட்டு இங்கு ஆவிதான் போன பின்பு” என்பதில் வரும் கூடு உடல் இல்லையா? குடம்பை தனித் தொழியப் புள் பறந்தற்றே என்பதில் வரும் குடம்பையும் கூடு தானே!

கூடும் கூடும் (உடலும் உடலும்) ஒன்றுதல் கூடல். கூடும் கூடும் கூடாமல் ஓர் எண்ணம் ஊடு தடுத்திருத்தல் ஊடல்.

ஆதலால் உடனிருந்தும் பிரிதல் ஊடல் ஆகின்றது. ஆகவே அகவாழ்வில் நம் முந்தையர் கொண்டிருந்த தெளிந்த கருத்தும் அறிவுறுத்தமும் பாராட்டுக்கு உரியவையாம்.

இவ் வகையால், உரிப் பொருள் புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல் ஊடல் என முறைப்படுத்தப்பட்டன.

நிமித்தம்

புணர்தல் எனின் வருதல், காணல், உரையாடல், பிரிதல் என்பனவும் நிகழ்வன தாமே. இவை, புணர்தல் நிமித்தம் எனப்பட்டன. இவ்வாறே பிரிதல் முதலியனவும் நிமித்தம் உடையவையாய்ப் புணர்தலும் புணர்தல்

நிமித்தமும் என்பவை முதலாகப் பெயரீடு பெற்றன. நிமித்தம் என்பது சார்பாவது.

பெயர்

இனி உரிப் பொருளுக்கு உரியார் எவர்? அவர் பெயர் என்ன?
 தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன்
 பாண்டியன் ஆரியப் படை கடந்த நெடுஞ்செழியன்
 சோழன் கரிகால் பெருவளத்தான்
 கடல் பிறக் கோட்டிய செங்குட்டுவன்
 வல்வில் ஓரி
 வையாவிக்கோப் பெரும் பேகன்
 பெருங்கோப் பெண்டு
 கண்ணகி

-இவ்வாறெல்லாம் வருவன பாடுபுகழ் பெற்ற பெயர்கள். இன்னாரை இன்னார் பாடியது என்னும் குறிப்பும் திணையும் துறையும் உடையவை. தொண்டைமானுழைத் தூது சென்ற ஓளவையார் பாட்டு, சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை உண்ணான் சொல்லித் துஞ்சிய பாட்டு என்னும் இன்ன வரலாறும் உடையவை. இப்படிப் பெயர்களோ ஊர்க் குறிப்போ இல்லாத பாடல்கள் அகப்பாடல்கள்.

பாடும் பொருளோ, உள்ளத்தே கொண்டொழுகும் உணர்வுப் பொருள். அதனை உடையார் இவரெனக் கூறின் என்னாம்; புறப்பொருள் ஆகிவிடுமே!

ஆதலால்,
 “மக்கள் நுதலிய அகனைந் திணையும்
 சுட்டி ஒருவர்ப் பெயர்கொளப் பெறார்”

என்பது ஆணை மொழியாயிற்று (1000). அவர் பெயரை எங்கே கூறலாம்? எனின்,

“புறத்திணை மருங்கின் பொருந்துதல் அல்லது
 அகத்திணை மருங்கின் அளவுதல் இலவே”

என்பது வரையறையான விடையாயிற்று (1001).

இவ்வாறு பெயர் கூறல் ஆகாது என்பது மட்டுமில்லை. மறைமுக மாகவோ குறிப்பாகவோ கூட இன்னார் என அறிதற்குரியவை அகப் பாடலில் இடம்பெறல் ஆகாது. அப்படி ஒரு பாட்டுடைத் தலைவன் இன்னார் என அறியப்படுவன் ஆயின், அவனைப் பற்றிய அப் பாடலை, அகப்பாடல் வகையில் இருந்து நீக்கிப் புறப்பாடல் வகையில் சேர்ப்பதைத்

தொகுப்பாளர் கொண்டனர் என்பதை அறியும் போது, அந் நெறி வழிவழியாகப் போற்றப்பட்டமை விளங்கும்.

இனி, அகப் பொருளில் இடம் பெறுவார்க்கு என்ன பெயர்தான் வைப்பது எனின், தலைவன் தலைவி, கிழவன் கிழத்தி, ஒருவன் ஒருத்தி, தோழன் தோழி, செவிலி நற்றாய் இன்னவான உரிமைப் பெயர்களே வரும். அன்றியும் ஆயர், வேட்டுவர், கோவலர், எயினர், உழவர், கிழார், நுளையர், பரதவர் என்னும் வினைநிலைப் பெயர்களும் வரும்

“பெயரும் வினையுமென்று ஆயிரு வகைய
திணைதொறும் மரீஇய திணைநிலைப் பெயரே”

எனச் சுட்டுகிறார் (966).

அகனைந்திணைக்கும் உரிமைப்பட்டவரே கிழவன், கிழத்தி என்றும், தலைவன் தலைவி என்றும் வழங்கப்பட்டனர். இக் கிழமை பின்னே நிலவுரிமைக்கும் குடிமைத் தலைமைக்கும் பெயராயிற்று. கோலூர் கிழார், முதிரத்துக் கிழவன், நிலக் கிழார், பெருநிலக் கிழார் என்னும் பெயர்கள் ஏட்டிலும் நாட்டிலும் காண்பவையும் கேட்பவையும்.

“செல்லான் கிழவன் இருப்பின் நிலம்புலந்து
இல்லாளின் ஊடி விடும்”

என்பது மனைக் கிழமை, நிலக் கிழமை என்பவற்றின் இணைப்பாகும்.

ஆகார் சிலர்

அகனைந்திணைக்குத் தக்கவர் அல்லர் எனச் சிலர் அந் நாளில் ஒதுக்கப்பட்டும் இருந்தனர். தம் முரிமைப்பட்டு வாழ முடியாதவராய்ப் பிறர்க்கு அடிமைப்பட்டுக் கிடந்தவர் அவருள் ஒருவர். அடிமைப்பட்டுக் கிடப்பானுக்கு உரிமை இன்பவாழ்வு கொள்ள வாயாது; வாய்ப்பினும் தன்னோடு தன்னையடுத்தவரையும் அடிமையில் கிடக்கவே வைப்பன். ஆதலால் அவரைப் பாடுதற் பொருளாகப் புலமையர் கொண்டிலர்.

ஒருத்தி ஒருவனை விரும்புகிறாள், அவனிடம் தன் விருப்பையும் கூறுகிறாள். அவனோ, நீங்கள் உங்கள் வாழ்வைத் தீர்மானிக்கலாம். ஆனால் நானோ எனக்குச் சம்பளம் தருபவர் சொற்படியே என் வாழ்வை அமைக்க முடியும் என்கிறாள். அவன் வாழ்விமையனா?

ஏவுவார் ஏவுவதை அன்றித் தாமே எண்ணிச் செய்யாதவரும் உண்டு. அவர் செயல்புரிதலில் வல்லவராக இருப்பினும், எண்ணிச் செய்யும் திறம் இல்லாதராதலின் அவரும் உரிமை இன்ப வாழ்வுக்கு உரியவர் ஆகார் ஆயினர். இனி, ஏவுவதைச் செய்தலும் இல்லாராய்ப் பிறரைத் தாம் ஏவித் தம் கடனைத் தட்டிக் கழிப்பாரும் உளர். அத்தகையரும் அன்பின்

ஐந்திணையைப் பேணிக் கொள்வார் அல்லர். ஆதலால், இத்தகையர் அகத்திணைத் தலைமைக்கு உரியவர் அல்லர். தள்ளத் தக்கவர் ஆவர் எனப்பட்டனர்.

ஏனெனில் பாடு பொருட் சிறப்புப் போலவே, பாடப்படுவார் சிறப்பும் கருதியதே அகப்பாட்டு.

அகத்திணைக்குத் தக்காராகக் கருதப்படாத இவர் அன்பின் ஐந்திணைகளுக்கு முன்னாம் கைக்கிளைக்கும் பின்னாம் பெருந்திணைக்கும் உரியர் என்று கூறுவதும் உரைமரபாக உள்ளது. **இத்தகையர் இன்ப வாழ்வைப் புறத்திணைக்கண் சார்த்திக் காண்பதை அன்றி, அகத்திணைக்கண் சார்த்திக் காணக் கூடாது எனல் பொருந்துமோ என எண்ண வேண்டியுளது.**

“அடியோர் பாங்கிலும் வினைவலர் பாங்கிலும்
கடிவரை இலபுறத்து என்மனார் புலவர்”

என்பது நூற்பா (969). கடிவரை இல - நீக்குதல் இல்லை.

இதனை,

“புறத்திணை மருங்கின் பொருந்தின் அல்லது
அகத்திணை மருங்கின் அளவுதல் இலவே”

என்பதனொடு இணைத்து நோக்கலாம் (1001).

பிரிவார் தகவு

இன்பத்தை மேம்படுத்துவதாகிய பிரிவு எவ்வெவ் வகையால் ஏற்படும், அப் பிரிவிற் குரியவர் தகுதி என்ன என்பதை அடுத்தே குறிப்பிடுகிறார் ஆசிரியர். கற்பியலில் மேல்விளக்கமும் தருகிறார் (1133 - 1137).

பாடு புகழ் பெறுவோர் தக்கோர் ஆதலின், அவர்தம் அறக்கடமை நாட்டுக்கடமை பொருட்கடமை புலப்படும் வகையால், அவர்கள் பிரிவு வகைகள் இவையெனக் கூறுகிறார்.

“ஓதல் பகையே தூதிவை பிரிவே”

என்றும் (971)

“பொருள்வயின் பிரிதலும் அவர்வயின் உரித்தே”

என்றும் (979) வருவன அவை.

ஓதல் பிரிவு என்பது, இளமைக் கல்வி பெறுவாரை அன்று; கற்றுத் துறை வல்லாராம் மேனிலைக் கல்வி பெறச் செல்வாரைக் குறித்தது.

பகைப் பிரிவாவது, நாட்டுக்குப் பகைவரால் உண்டாகிய கேட்டை ஒழிக்கக் களஞ் செல்லும் பிரிவு.

தூதாவது, வழிமொழிதல்; ஆள்வோரால் சொல்லப்பட்டது எதுவோ அதனை மறவாது மாறாது சொல்லும் வகையால் சொல்லி நலம் செய்தலாகும்.

பொருள் வயின் பிரிதல், குடிமை நலம் காக்கவும், அறப்பணி புரியவும் வேண்டும் ஆக்கம் தேடற்குப் பிரிதலாகும்.

மூவாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னைத் தமிழர் கொண்ட இப்பிரிவு வகைகளை அறிவியல் வளர்ந்த இந் நாளின் பிரிவுகளொடு எண்ணிப் பார்ப்பின் புதுமை ஏதேனும் உண்டோ?

அயல் மாநிலம் செல்வாரும், அயல் நாடு செல்வாரும் எண்ணிப் பார்க்கலாமே!

தெரிவு

இந் நாளில் அயலகம் செல்வதற்குத் தக்கார் எனத் தெரிவு செய்யப்படுவார் இலரா? இவ்வாறே இப்பிரிவுகளுக்குத் தக்காராகத் தெரிவு செய்தமை அறிய வாய்க்கின்றது.

பகைதணி வினைக்குச் செல்வார் அரசின் ஆணை வழிதானே செல்வர்!

தூது என்பதும் அரசின் ஆணை வழி நிகழ்வதுதானே!

அவ்வாறே ஒதல் என்பதும் அரசின் ஆணை வழிப்பட்டது; ஆகலின், உடன் எண்ணினார். இம் மூவருள், ஒதற்குச் செல்வாரையும் தூதிற்குச் செல்வாரையும் தனித்து நோக்கி விடுத்தலை ஆள்வோர் கடமையாகக் கொண்டனர்.

“மன்னனிற் கற்றோன் சிறப்புடையன்” ஆதலாலும், “அறிவுடையோன் ஆறு அரசும் செல்லும்” ஆதலாலும், ஆள்வோன் அத் துறைகளில் மேம்பட்டு நிற்பாரைக் கண்டு அத்தொழிற்கு ஏவுவான். அவ்வாறு காண்பனோ எனின்,

“வீறெய்தி மாண்டார் வினைத்திட்டம் வேந்தன்கண்
ஊறெய்தி உள்ளப் படும்”

(665)

என்பது வள்ளுவம்.

ஆதலால் தக்கோனைத் தெரிந்து ஏவுதல் அவற்கு இயல்பாகும்.

மற்றும், “ஒற்றும் உரைசான்ற நூலும் இவையிரண்டும் தெற்றென்க மன்னவன் கண்” என்பதால் ஒற்றறிதல் வகையாலும் காண்பானாம் (581).

ஒதற் சிறப்பாலும் தூதுத்திற மாண்பாலும் உயர்ந்து விளங்குவார் எவரோ அவரே அதற்குரியராக விடுக்கப்படுவர். இதனால் தொல்காப்பியர்,

“அவற்றுள்,
ஓதலும் தூதும் உயர்ந்தோர் மேன” (972)

என்றார்.

இனிப் பகைதணிவினையாம் படைக்குத் தெரிவும் பயிற்சியும் முதன்மையாகக் கருதிப் பேணப்பட்டமையாலும், அவர் அணி அணியாகச் செல்வார் ஆதலாலும், அவரை இவரோடு எண்ணினார் அல்லர்.

அன்றியும் அவர் செல்லுதலும், தான் தேர்ந்த தலைவரோடு அவர் செல்லுதலும் தான் செல்வதாகவே ஆகும் ஆதலால் அவரைத் தனித்துக் கூறினார் அல்லர் (978).

இனிப் பொருட் பிரிவுக்குரியர் இருவகையார். அவர் அரசின் சார்பில் பொருட் பொறுப்பினராய் வரிதண்டுவாரும் அறங்காப்பாருமாக இருப்பார் ஒருவகையர். மற்றொரு வகையர் குடிமை நலம் காத்தற்குப் பொருட் பிரிவு மேற்கொள்வார் வரைவு இடைவைத்துப் பொருள்வயின் பிரிதலும் குடிமை நலம் காக்கும் பொருட் பிரிவேயாம்.

இவருள் முன்னவர் முல்லை குறிஞ்சி முதலாகிய நானிலத் தலைவரும் ஆவர். ஆதலால்,

“மேலோர் முறைமை நால்வர்க்கும் உரித்தே” (975)

என்றார். அவர் மன்னர் கடமை என்னவோ அதனை அவர் சார்பாக இருந்து செய்கின்ற செயல் வீறு உடையவராம். அதனால் அவர்,

“மன்னர் பாங்கின் பின்னோர் ஆகுப”

எனச் சொல்லப்பட்டார் (976).

“ஓதி உணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்தும் தாடைங்காப்
பேதையிற் பேதையார் இல்”

எனப்படுபவர் போன்றாராக இல்லாமல் ஓதி உணர்ந்து ஓதவல்லாராகத் திகழ்ந்த உயர்ந்தவர் வழியிலே நெறிமுறைகள் வகுத்துப் பரப்பப்பட்டன. அதனால்

“உயர்ந்தோர்க் குரிய ஓத்தி னான” (977)

என்றார் தொல்காப்பியர்.

“வழக்கெனப் படுவது உயர்ந்தோர் மேற்றே
நிகழ்ச்சி அவர்கட் டாக லான” (1592)

என்று மரபியலில் கூறுவது இவண் நோக்கத்தக்கதாகும்.

கடற்பிரிவு

இவண் குறிக்கப்பட்டோர் கடல் கடந்து அயல் நாட்டுக்குப் பிரிதலும் உண்டு. அவர் பிரிந்து செல்லுங்கால் தம்மொடு மகளிரை அழைத்துச் சென்றனரோ எனின் இல்லை என்பதை,

“முந்நீர் வழக்கம் மகடுஉவோ டில்லை” (980)

என்று உரைத்தார். முந்நீர்வழக்கம் = கடற்செலவு.

ஆடவர் மகளிரோடு கடல் கடந்து சென்றால், சென்ற நாட்டிலேயே தங்கிவிடக் கூடும் என்றும், மகளிர் இவண் இருப்பின் அவரை நாடி ஆடவர் மீள்வர் என்றும், மண்ணை மறவா நிலையைப் போற்றும் வகையால் இம் முறையை வகுத்தனர் என்றும் கொள்ளலாம்.

மடலேறுதல்

உயிராகக் காதலித்த ஒருத்தியை மணக்க, அவள் பெற்றோர் தடையாக இருத்தலும் ஏற்பட்டுளது. தலைவியால் விரும்பப்படாத ஒருவனின் உற்றார் உறவினர் மணம்பேச வருதலும் நேர்ந்துளது. அந் நிலையில், காதலித்தவன் தன் காதலை ஊரறியச் செய்தேனும் ஊரவர் வழியாக மணமுடிக்க எண்ணுதலும் வழக்கம். அவ் வெண்ண முதிர்வே ‘மடலேறுதல்’ என்னும் முறையாயிற்று.

பனங்கருக்கினை எடுத்துக் குதிரைபோல் செய்து அதில் ஏறி அமர்ந்து, உண்ணாதும் பருகாதும் பாடுகிடந்து, காதலித்த தலைவியை அடையும் முயற்சியே இஃதாகும்.

அரம்பம் போன்ற பனங்கருக்கால் உடலைக் கிழித்துக் குருதி சொட்ட உயிரையும் பொருட்டாக எண்ணாமல் மணக்க விரும்புவானைக் கண்டு, தலைவியின் பெற்றோர் உற்றோர் இரக்கம் கொள்ளலும், சான்றோர் எடுத்துரைத்தலும் மணம் கூடலும் நேரும்.

இவ்வாறு ஆடவர் மடலேறல் உண்டு எனினும், மகளிர் மடலேறும் வழக்கம் இல்லை. இதனை,

“எத்திணை மருங்கினும் மகடுஉ மடல்மேல்
பொற்புடை நெறிமை இன்மையான”

என்கிறார் (981). எத்திணை மருங்கினும் என்பது எந்நிலத்தும். “கடலன்ன காம முழந்தும் மடலேறாப் பெண்ணிற் பெருந்தக்க தில்” என்பதை இவண் எண்ணலாம் (குறள். 1137).

ஆடவரினும் மகளிர் அடக்கமும் அறிவும் அமைவுமிக்காராக இருத்தலால், அவர் மடலேறுதல் அளவும் செல்லார் என்பதை,

“செறிவும் நிறைவும் செம்மையும் செப்புமும்
அறிவும் அருமையும் பெண்பா லான”

என்று ஆசிரியர் கூறுவதால் அறியலாம் (1155).

எண்ணிப் பார்ப்பின், கால இட தொழில் நிலைகள் மாறுபட்ட இக் கால நிலையிலும், இவ்வுளவியல் மாற்றற்றில்லை என்பதை உணர முடியும். ஆடவர் வலிந்து மணங் கோடலை அன்றி, மகளிர் வலிந்து மணங்கோடல் செய்தி நடைமுறையில் இல்லாமை எவரும் அறிந்ததே.

கூற்று

அகவாழ்வில் இடம்பெறுவார் பேசும் இடம், பேச்சு என்பவற்றை முறையாகக் கூறும் ஆசிரியர், நற்றாய், செவிலித்தாய், தோழி, கண்டோர், தலைவன், பிறர் என வகுத்துக் கொள்கிறார். அவர்கள் பேசுவது கூற்று எனப்படும். கூற்று = கூறுவது.

கூற்று நிகழும் சூழல் ஒன்று வேண்டுமே. அச் சூழல், ‘கொண்டு தலைக்கழிதல்’, ‘உடன் போக்கு’ எனப்படுகிறது. அது இந்நாளில், ‘கூட்டிக் கொண்டு போதல்’ எனப்படுகிறது. ‘ஓடிப்போதல்’ எனப் பழிக்கவும் படுகிறது.

முன்னாள் வாழ்வொடு எண்ணின், பழித்தற்கு இடமில்லை என்பதொடு, அந்நாள் மாந்தர் இதனை ஏற்றுப் போற்றிய சிறப்பும் படிப்பினையாக நமக்கு அமையும்.

ஒரு தலைவனும் தலைவியும் உடன்போக்குக் கொண்ட நிலையில், தலைவியைப் பெற்றவளாகிய நற்றாய் தனித்து வருந்துதலும் பேசுதலும் முதன்மை இடம் பெறுகின்றன.

தாய்

தலைவனும் தலைவியும் உடன்போக்குக் கொள்ளும் போது, நற்றாய், தன்னையும் தலைவனையும் தன் மகளையும் எண்ணிப் புலம்பு வாள், குறிபார்த்தல் தெய்வம் வேண்டல் என்பன புரிவாள், நன்மையாவதும், தீமையாவதும் அஞ்சத்தக்கதும் ஆகியவற்றைக் கூறிவருந்துவாள். தோழி யிடத்திலும் கண்டோர் இடத்திலும் வினாவுவாள் (982).

செவிலி

தாய் ஊரின் எல்லை வரை சென்று தேடுவாள். செவிலித் தாய் ஊரைத் தாண்டியும், வழிநடந்தும் தேடுவாள் (983).

ஊரைவிட்டுத் தலைவன் தலைவியர் போகிவிடாமல் ஊரின் அயலிடத்தே இருப்பினும், அதுவும் பிரிவாகவே கொள்ளப்படும். இதனையும் இவ்விடத்தே குறிப்பிடுகிறார் (984) ஆசிரியர்.

தோழி

தான் வேறு தலைவி வேறு என்றில்லாமல் ஒன்றியவள் தோழி. தலைவியைத் தலைவன் உடன் கொண்டு போதலே நலம் என்பதைத் தான் உணர்தலால் தலைவனிடம் எடுத்துரைப்பாள்; உடன்போக்கு ஏற்ற போது தலைவிக்கு நல்லுரை சொல்லுவாள்; உறவைப் பிரிதலால் உண்டாகும் தன் வருத்தமும் உரைப்பாள்; உடன் போக்கினரை மீட்டு அழைக்கச் செல்லும் தன் தாயைத் தடுத்து மீளமாறு சொல்வாள்; மகளின் பிரிவை அறிந்து வருந்தும் பெற்ற தாய்க்குத், தலைவி மாறா அன்பால் பிரிந்தமை உரைத்துத் தேற்றுவாள் (985). இவை அவள் கூற்று நிகழும் இடங்கள்.

கண்டோர்

வழிச் செல்வாரைக் 'கண்டோர்', வாளா பார்த்துக் கொண்டு செல்லாமல் உரையாடும் வகையையும் எடுத்துரைக்கிறார் ஆசிரியர்.

பொழுது போனமை, வழியின் தொலைவு, இடையே உண்டாம் அச்சம் என்பவற்றைக் கண்டோர், உடன் போக்கினர்க்கு உரைப்பர்; செல்லும் ஊர்த் தொலைவும் தம் ஊர் நெருக்கமும் கூறித் தம் ஊர்க்கு அழைப்பர்; உடன் போவோர் நிலைக்காக வருந்தியுரைத்து அவருர்க்குத் திரும்பிச் செல்லுமாறும் சொல்லுவர்; அவரைத் தேடிவரும் செவிலியைக் கண்டு தேற்றித் திரும்புமாறு வேண்டுவர்; இவ்வாறு கண்டோர் உரை அமையும் (986).

தலைவன் கூற்றுகளை மேலும் விரிவாகச் சொல்கிறார் (987).

உள்பொருள்

நிகழ்ச்சி; அந் நிகழ்ச்சி உறுப்பினர்; உறுப்பினர் உரைக்கும் உரை - இவற்றை இவ்வகத்தினையியலில் மட்டுமன்றிப் பின்னே வரும் களவியல், கற்பியல் ஆகியவற்றிலும் விரிவாகக் கூறுகிறார்.

இவை நாடகக் காட்சிகள் போன்றவை அல்லவா!

நாடகம் என்பது நாட்டில் நிகழாததா?

நிகழாத ஒன்று அல்லது இட்டுக் கட்டிய ஒன்று ஏற்றுக் கொள்ளவும் படாது; பயன் படவும் படாது.

ஓரிடத்து ஒருகாலத்து ஒருசிலரிடத்து நிகழப் பெறுவனவே ஏற்ற புனைவுவகையால் நாடகமாகவும் காப்பியமாகவும் அமைகின்றனவாம். எங்கும் என்றும் எவரிடத்தும் காணலாகாப் பொருள் பற்றிப் பேசின், இல்பொருளாக ஏற்பாரின்றி ஒழியும்.

தொல்காப்பியர்க்கு முற்பட விளங்கிய இலக்கிய இலக்கண நூல் வழக்குகளும், அவர் கண்ட உலகியல் வழக்குகளும், ஒருங்கே தொகுக்கப் பட்டுத் தொகையாக்கியதே அவர் வழங்கிய வாழ்வியல் இலக்கணமாகும்.

சான்றுகள்

உடன்போக்கு, அறமே என நினைந்த ஒரு தாயுள்ளம் கூறுகின்றது.

“மள்ளர் கொட்டின் மஞ்சை ஆலும்
உயர்நெடுங் குன்றம் படுமழை தலைஇச்
சுரநளி இனிய ஆசுக தில்ல;
அறநெறி இதுவெனத் தெளிந்தஎன்,
பிறைநுதற் குறுமகள் போகிய சுரனே” (ஐங். 371)

“மழைபொழிந்து வழிகுளிரட்டும்; அறம் இதுவெனத் தெளிந்த
என்மகள் சென்ற இடம்” என்னும் இது, பெற்றவள் உள்ளம் பேசுவது
இல்லையா?

தலைவியைத் தலைவனொடு விடுக்கும் தோழி,

“இவளே நின்னலது இலளே; யாயும்
சுவளை உண்கண் இவளலது இலளே;
யானும் ஆயிடை யேனே;
மாமலை நாட மறவா தீமே!”

என்பது, குறிய தொடர்களில், எத்துணைப் பெரிய நேய உரை!

“இதரும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்;
பொதுவறு சிறப்பின் வதுவையும் காண்டும்;
ஈன்றோர் எய்தாச் செய்தவம்
யாம் பெற்றனமால்; மீண்டனை சென்மே”

கண்டோர், தலைவன் தலைவியர்க்கு உரைக்கும் இவ்வரை, எத்தகு
கனிவும் பெருமிதமும் தாங்குதலும் உடையதாகத் திகழ்கின்றது!

“இது உங்கள் ஊர்; இருப்பவர் எல்லாம் உம் உறவினர்; சிறப்புற
மணம் நிகழ்த்துவேம்; உங்கள் பெற்றவர் பெறாப் பேறு எங்களுக்கு
வாய்த்தது; வருக” என்னும் இவ்வரை தாய்மையுள்ளம் தெய்வவுள்ள
மாகிச் சுரந்த சுரப்பு அல்லவோ!

உடன்போக்குக்கு ஓர் உள்ளம் உடன்வந்து வழிகாட்டுகின்றதே:

“எங்களுர் இவ்வூர்; இதுவொழிந்தால் வில்வேடர்
தங்களுர்; வேறில்லை தாமுமூர் - திங்களுர்
நானும் ஒருதுணையா நாளைப்போ தும்மிந்த
மானும் நடைமெலிந்தாள் வந்து” (கிளவித்தெளிவு)

தொல்காப்பியர் வழங்கிய கூற்றுவகை வெள்ளப் பெருக்கே,
சங்கத்தார் அகப்பாடல்களும், பிற்காலக் கோவை முதலிய பாடல்
களுமாம்.

அகவலும் வெண்பாவும் கட்டளைக் கலியும் பாவினமும் இக் கூற்றுவகையை விளக்குவனவாகப் பிற்காலத்தில் விளங்கினும், தொல் காப்பியர் நாளில் கலிப்பாவும் பரிபாவும் பெருவரவாகக் கொண்டிருந்தன. இவற்றை யெல்லாம் வடித்தெடுத்த பாகாக,

“நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்
பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்
கலியே பரிபாட்டு ஆயிரு பாங்கினும்
உரிய தாகும் என்மனார் புலவர்”

என நூற்பா கிளர்ந்ததாம் (999).

நினைத்தல்

பிரிவு, பிரிவு வகைக் கூற்று என்பவற்றை உரைத்த ஆசிரியர் அது தொடர்பான வேறு சில குறிப்புகளையும் வழங்குகிறார்.

நினைத்தலும் செய்தலொடு ஒக்கும் என்பது ஓர் உயர்ந்த உளவியல் ஒழுக்கம். அவ் வொழுக்கம் விளங்கும் வகையால்,

“நிகழ்ந்தது நினைத்தற்கு ஏதுவும் ஆகும்”

என்று கூறி,

“நிகழ்ந்தது கூறி நிலையலும் திணையே”

என்கிறார்.

“பிரிவுக்காலத்து நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகள், தலைவன் தலைவியால் நினைத்தற்கு உரியவையும் ஆகும்” என்பதுடன், “நிகழ்ந்த அது நெஞ்சில் நிலைபெற்றிருத்தலும் அப் பிரிவாகிய பாலைத் திணையே ஆகும்” என்பதும் இவற்றின் பொருள்.

இவ்வகத்தினையில் இணைக்கத் தக்கவை எவையும் இல்லையோ எனின், மரபு நிலை நீங்கா மாட்சியொடு இணைக்கும் பொருளை இணைத்தலும் ஏற்கக் கூடியதே என்கிறார் (991).

உள்ளுறை

சிந்திக்க வைக்கும் செய்தி எதுவோ அது செயலாக்கியாகத் திகழ்தல் உறுதி. அதனால், அகத்திணை உரையாடல்களில் ஓர் அரிய உத்தியை வகுத்து, நான் மரபாகப் போற்றினர். அஃது உள்ளுறை உவமை என்பது.

இயல்பாக வழங்கும் உவமையொடு, இவ்வுள்ளுறை உவமையும் வரச் செய்யுள் இயற்றல் சிறக்கும் அகப்பொருளுக்கு என்று கூறும் அவர், அதன் இலக்கணத்தை,

“உள்ளுறுத்து இதனோடு ஒத்துப் பொருள்முடிகென
உள்ளுறுத்து இறுவதை உள்ளுறை உவமை”

என்கிறார் (994).

“அலைகொழித்துத் திரட்டிய மணல் மேட்டை அசையும் துகிலைப் போலக் காற்றுத் தூற்றும் கடற்கரைத் தலைவனே” என்று குறிப்பிடுவதன் வாயிலாகத் தலைவன் தலைவியர் சந்திப்பு ஊரவர் அறிந்து தூற்றப்படு பொருளாகியமையைத் தோழி உணர்த்துகிறாள் தலைவனுக்கு. இதன் உட்கருத்து ‘காலம் நீட்டாது உடனே மணந்து கொள்’ என்று ஏவுதலாகும். இதனை,

“முழங்குதிரை கொழீஇய மூரி எக்கர்
நுணங்குதுகில் நுடக்கம் போலக் கணங்கொள
ஊதை தூற்றும் உரவுநீர்ச் சேர்ப்ப”

என்கிறாள் (நற்.15).

உள்ளகத்துப் பொருளாகிய அகம், உவமை வழியால்கூட வெளிப்படல் சிறப்பன்று என்று கொண்ட உயர்நெறியே இவ்வுள்ளுறை எனல் சாலும். இதன்மேல் இறைச்சி என்பதொன்றும் உண்டு. அதனை உவமையியல் முதலியவற்றில் விரியக் கூறுகிறார் ஆசிரியர்.

கருப்பொருளை அடியாகக் கொண்டு உள்ளுறை தோன்றும் என்னும் ஆசிரியர் ‘தெய்வம்’ என்னும் கருப்பொருள் உள்ளுறையில் இடம் பெறக் கூடாது என்று வரம்பு காட்டுகிறார்.

புலப்பாடு இல்லாத ஒன்றைக் காட்சியளவால் விளக்கிப் புலப்படுத்தலே முறை. அவ்வாறு காட்சி வகையால் காட்டமுடியாத ஒன்றால், புலப்படுத்த எண்ணல் புலப்பாடாக்காது என்பதால் விலக்கினார் எனத் தெளியலாம்.

எழுதிணை

ஏழுதிணைகளாகக் கூற எடுத்துக் கொண்டவற்றுள் முந்து நிற்கும் கைக்கிளை இலக்கணமும், பிந்து நிற்கும் பெருந்திணை இலக்கணமும் இயல் நிறைவில் கூறி அமைகிறார்.

மக்கள் எழுவர் என்றால், மூத்தாரும் இளையாரும் ஒப்பு ‘மக்கள்’ எனவே படுவர். அது போல், அகத்திணை ஏழு எனின், முன்னும் பின்னுமாகிய இவையும் அகத்திணைகளேயாம். புறத்திணையொடு பொருந்துவன ஆகா. அகம் புறம் எனல் இரண்டேயன்றி அகப்புறம் புறப்புறம் என்பன பொருந்தாப் பிற்பிரிவாயவை.

இளையராய் இருப்பார் விளையாட்டுக் காதலும், வேட்கை மிக அமைந்தார் அளவொடும் அமையாராய்க் கொள்ளும் பெருவிருப்பும், முறையே இக் கைக்கிளை, பெருந்திணை எனலாம்.

கைக்கிளை

“காமம் சாலா இளமை யோள்வயின்
ஏமம் சாலா இடும்பை எய்தி

நன்மையும் தீமையும் என்றிரு திறத்தால்
தன்னொடும் அவனொடும் தருக்கிய புணர்த்துச்
சொல்எதிர் பெறாஅன் சொல்லி இன்புறல்
புல்லித் தோன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பே”

என்பது முன்னதன் இலக்கணம் (996).

“பருவம் அடையாத ஒருத்தி; அவள் பருவம் அடைந்தவளா அடையாதவளா என்பதை அறிந்து கொள்ளாத இளையவன் ஒருவன்; ஆனால், அவளால் தாங்காத் துயர் தான் கொள்வதாகக் கூறுகிறான். தன்னைப் புரிந்து கொண்டு நடத்தலால் தனக்கும் அவளுக்கும் ஏற்படும் இன்பத்தையும் இல்லாக்கால் இருவர்க்கும் ஏற்படும் துன்பத்தையும் தானே பெருமிதமாகக் கூறுகிறான்; அவளிடமிருந்து மறுமொழி என எதுவும் அவன் பெற்றான் அல்லன்; எனினும், தானே சொல்லி அதனால் இன்பப் பட்டுக் கொள்கிறான்; இதுவே கைக்கிளை எனப்படுவது” என்பது இதன்பொருள்.

இந் நிலை, பால் பிரிவு இல்லாமல் பயிலும் இளம் பள்ளிகளிலும், இளையோர் பணிபுரியும் தொழிலகங்களிலும், நெருங்கி உறையும் குடியிருப்புகளிலும் பெருக நிகழ்தலும் சொல்லுறவாகத் தொடங்கி நல்லுறவாகப் பின்னே திகழ்தலும் காண்பார் கைக்கிளையாவது காதல் தொடக்கம் எனவே உளவியற்படி கொள்வர். உரிய வழிகாட்டலால் உயரிய வாழ்வுக்கு அடித்தளம் ஆக்குவர்.

பெருந்திணை

இனிப் பெருந்திணை என்பதை எண்ணுவோம். ஆசிரியர் பெருந்திணையை,

“ஏறிய மடல்திறம் இளமை தீர்திறம்
தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறம்
மிக்க காமத்து மிடலொடு தொகைஇச்
செப்பிய நான்கும் பெருந்திணைக் குறிப்பே”

என்கிறார்.

மடலேறுதல், இளமை நீங்கியபின் விரும்புதல், தெளிவற்ற காமமிகை, மிக்க காமத்தால் செய்யும் துணிவுச் செயல் ஆகிய நான்கும் பெருந்திணை எனப்படுபவை என்பது இதன் பொருளாம்.

இத் திணையை அகத்தொடு முரணா வகையில் ஆய்ந்த அறிஞர் வ. சுப.மாணிக்கனார்,

“ஐந்திணையாவது அளவுக் காதல்; பெருந் திணையாவது மிகுதிக்காதல். பெரும் என்ற அடை அளவினும் மிகுதிப்பாட்டை

மிகையைக் குறிக்கின்றது. பெருமூச்சு, பெருங்காற்று, பெருமழை, பெருமிதம், பெரும்பேச்சு, பெருங்காஞ்சி, பெருவஞ்சி என்ற தொடர்களை உடன் நோக்குக” என்பது இவண் கொள்ளத் தக்கது.

“களவை நாணின்றி வெளிப்படுத்திக் கற்பு ஆக்கினமையின் (ஏறியமடல் திறம்) ஐந்திணைப்படாது பெருந்திணைப்பட்டது” என்றும், “இல்வாழ்க்கையில் காதல் நுகர்ச்சிக்கு ஒத்த மதிப்புக் கொடாது, இளமையை வேண்டுகளவு நுகராது, பொருள் முதலாயவற்றில் நாட்டம் கொண்டு ஒழுகுவது மிகையாதலின் இளமைதீர்திறம் பெருந்திணையாயிற்று” என்றும், “கற்பு போய்வரும் பொருளில்லை. நானோ ஒழுக்கத்தை விடாது அரிதில் போய்வரும் தன்மையது. நாண்விட்டமையால், காமத்து மிகுதிற்றதால் பெருந்திணையாயிற்று” என்றும், “களவுத் தலைவி மன்னரின் விழாவிற்றும் மகளிரின் துணங்கைக்கும் இல்லங் கடந்து புறப்பட்டே போய் விட்டாள். எண்ணம் சொல் அளவில் அமையாது இயங்கிய இச் செய்கை மிக்க காமத்து மிடல்” எனப்படும் என்றும் இவற்றின் முடிபையும் கூறுவார் மாணிக்கர். (தமிழ்க் காதல் - 234 - 257).

அகத்திணையை அடுத்து ஆசிரியர் புறத்திணை இயல் கூறினார். “முற்படக்கிளந்த எழுதிணை” (947) என்றவர், அவ்வெழுதிணைகளுக்கும் அமைந்த புறத்திணைகள் ஏழனையும் கூறுதலை நூன் முறையாகக் கொண்டார்.

நாம் எடுத்துக் கூறிய அகத்திணை தொடர்பான களவு, கற்பு எனக் கைகோள் இரண்டனையும், அவற்றின் தொடர்பான எஞ்சுதல் பொருள் கூறிய ‘பொருளிய’லையும் கண்டு, புறத்திணை இயலைக் காணலாம். **பொருள் தொடர்ச்சி நோக்கியது இவ்வமைப்பாகும்.**

களவு

ஒருவர்க்கு உரிமையாம் பொருளை ஒருவர் கவர்ந்து கொள்ளுதல், உலகியலில் சொல்லப்படும் களவாகும். அக் களவைக் கடிந்து ‘களளமை’ (களவு செய்யக் கருதாமை) கூறும் வள்ளுவர்,

“உள்ளத்தால் உள்ளலும் தீதே பிறன்பொருளைக் கள்ளத்தால் கள்வேம் எனல்”

என்பார். “உள்ளத்தால் உள்ளலும் (நினைத்தலும்) செய்தலோடு ஒக்கு” மென, உளமொன்றிய உரைவகுத்து ஆசிரியர் உளப்பாங்கை வெளிப்படுத்துவார் உரையாசிரியர் பரிமேலழகர். அத்தகைய பழிக் களவல்லாமல் ‘உயிர் தளிர்க்கச் செய்யும்’ உள்ளங் கவர் களவு ஈதாகும். ஆதலால், வாழ்வியல் நெறிவகுத்த சான்றோர், ஒருவரை ஒருவர் உள்ளத்தால் கவர்ந்து ஒன்றுபடும் இயற்கை இயைபை, இயற்கைப் புணர்ச்சி, தெய்வப் புணர்ச்சி, கடவுட்

புணர்ச்சி, முன்னுறு புணர்ச்சி, ஒன்றிய பாலது ஆணை, காமக் கூட்டம், ஊழால் கூடும் கூட்டம் என்றெல்லாம் பெயரீடு செய்து பாராட்டினர். அன்றியும் களவு பிறர் அறியாவகையில் நிகழும் நிகழ்வு ஆதலால் ‘மறை’ எனவும், ‘மறைநெறி’ எனவும், ‘மறையோர் ஆறு’ எனவும் குறியீடு செய்து நம் முந்தையர் வழங்கினர். இக் களவின் முதல் நிலையாம் காட்சியை,

“ஒன்றே வேறே என்றிரு பால்வயின்
ஒன்றி உயர்ந்த பால தாணையில்
ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப
மிக்கோன் ஆயினும் கடிவரை இன்றே”

என்கிறார் தொல்காப்பியர் (1039).

“உலகியலில் ஒருவரோடு ஒருவரை இணைக்கின்ற சூழல் என ஒன்று உண்டு. அன்றி அவரை அவ்வாறு இணையச் செய்யாத சூழல் என்பதொன்றும் உண்டு. இவ் விரண்டனுள் இணையச் செய்யும் உயர்ந்த சூழல் வலிமையால், ஒத்த ஒருவனும் ஒருத்தியும் ஒருவரை ஒருவர் காணுதற்கு வாய்க்கும். அக் காட்சியால் ஏற்படும் உள்ளப் பதிவே, ‘பால்’ ஒன்றுதலாகிச் சிறக்கும். ஒத்த என்னும் நிலையில், சற்றே மிக்கோன் கிழவன் எனினும் நீக்குதற் குரியது இல்லை; ஏற்கத் தக்கதேயாம்” என்கிறார் (1039).

ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் என்பதன் ஒப்பு எவை எனின்,

“பிறப்பே குடிமை ஆண்மை ஆண்டொடு
உருவு நிறுத்த காம வாயில்
நிறையே அருளே உணர்வொடு திருவென
முறையறக் கிளந்த ஒப்பினது வகையே”

என்னும் பத்துவகை ஒப்புமாம் (1219).

இவ் வொப்புகளின் அருமை போற்றின் இல்லற வாழ்வு இனிதின் அமையும். உள்ளப் பொருத்தம் இருவருக்கும் உண்டா என்பதை முதற்கண் காண வேண்டியிருக்க, இறுதிவரைகூடக் காண்பதும் கேட்பதும் இல்லை! ஆனால், பெயர் என்றும் நாள் கோள் என்றும் பார்க்க வேண்டாதன பொருத்தமெனப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே, பெற்றோர் அறியாமல் தாமே மணந்து கொள்ளலும், வேற்றிடம் சென்று விடலும், தம்மைத் தாமே முடித்துக் கொள்ளலும் பெருக்கமாகி வருதல் கண்கூடு.

மணப்பெண் பார்க்க வருவார்; வீடு பார்க்கின்றனர்; வளம் பார்க்கின்றனர்; பெற்றோர் தமக்குள் பெண் ஆண் பிடித்தம் பற்றிப் பேசிக் கொள்கின்றனர்; உற்றார் உறவினர் பிடித்தமும் கருதுகின்றனர். தப்பித் தவறி ஆணின் விருப்பைக் கேட்பாரும் பெண்ணின் விருப்பைக் கேட்டு

நடத்தல் அருமையே! இந் நிலையில், இருமனம் ஒன்றி விட்டாரையும், சாதி சமய செல்வ நிலைகாட்டி ஒன்றிவிடாது தடுக்க முந்துவாரே பலராகின்றனர்.

போராடிப் பெற முடியாராய் அவர் ‘முடிந்த பின்னர்’ இவர் முட்டி என்ன? மோதி என்ன? சாதி சமயம் செல்வம் கணியம் கண்முடி வெறி இவை இறந்தவரை மீட்டுத் தருமா?

தொல்காப்பியர் கூறிய பத்துப் பொருத்தம் பற்றி எண்ணிப் பாராமல், சோதிடன் சொல்லும் பத்துப் பொருத்தமும் பார்த்துப் பொருத்தமென முடித்து, மனப்பொருத்தம் இல்லாதார் வாழ்வு, வீட்டிலேயே விரும்பி உண்டாக்கி வைக்கப்பட்ட நிரய (நரக) வாழ்வு என எண்ணுவார் பெருகினால் அல்லாமல், இதற்குத் தீர்வு வாயாதாம்.

களவியலைக் கூறத் தொடங்கும் ஆசிரியர்,

“இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு
அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கின்
காமக் கூட்டம் காணும் காலை
மறையோர் தேஎத்து மன்றல் எட்டனுள்
துறையமை நல்யாழ்த் துணைமையோர் இயல்பே”

என்கிறார் (1038)

இதற்கு, “உயிர்களுக் கெல்லாம் பொதுவாகிய இன்பமும், அவ்விற்பத் துய்ப்பிற்குத் தேவையாம் பொருளும், அப் பொருள் தேடுதற்காம் அறமும் என்பவற்றை ஒருங்கே கொள்ளும் வகையில் அன்பொடு கூடும் கூட்டத்தின் தொடக்கமாகியது களவு எனப்படும் காமக் கூட்டம். அக் கூட்டத்தை ஆராயும் போது அது, மறையோர் மணமாகச் சொல்லப்படும் மணம் எட்டனுள் இசைத் துறை வல்லோராம் யாழோர் (கந்தவர்) மணத்தினை ஒப்பதாம்” எனல் பொருளாம்.

களவு என்பதை விளக்க உவமை கூறுவார், அயல் நெறியாளர் மணவகையுள் ஒன்றனைச் சுட்டினார் என்பதும், அச் சுட்டுதலும் கண்முன் காணற்கியலாக் கற்பனைப் படைப்பராம் கந்தருவரைக் காட்டினார் என்பதும் உரிய பொருள் விளக்கத்திற்கோ, உரிய தமிழ் நெறிக்கோ உதவாததாம்.

தமிழ் கூறு நல்லுலக வழக்கும் செய்யுளும் நோக்கிக் கூறும் குறிக்கோள் உடையவர், விண்ணுலாவுவாராக அயலார் இட்டுக் கட்டிக் கூறுவாரை, உவமை காட்டுதல் ஏற்புடையதன்றாம். “உவமையும் பொருளும் ஒத்தல் வேண்டும்” என்னும் தம் உவமை இலக்கணத்திற்கு மாறாம்.

மேலும் கண்டறியா ஒன்றைக் காட்டுதற்குக் கண்டறிந்த ஒன்றை ஒப்புக் காட்டுதலை யன்றிக் கண்டறிந்த ஒன்றை விளக்கக் காணா ஒன்றைக் காட்டுதல், “ஆகாயப் பூ நாறிற்று என்புழிச் சூடக் கருதுவாரும் இன்றி மயங்கக் கூறினான் என்னும் குற்றத்தின் பாற்படும்” என்னும் உரைக்கே அது எடுத்துக்காட்டாகிவிடும்.

அயல்நெறி ஒன்றை விளக்குவார், தமிழ் நெறியுள் இன்னது போல்வது என்பதே நூன்முறையாம். இந்நூற்பாவின் நான்காம் அடியாகிய,

“மறையோர் தேஎத்து மன்றல் எட்டனுள்”

என்னும் ஓரடியை விலக்கிக் காணின், எப்பொருள் குறைதலும் இன்றிக் கண்ணேர் சான்றும் வாய்த்துச் சிறத்தல் கண் கூடு. ஆதலால், இவ் வோரடி உரைகண்டார் காலத்திற்கு முற்படவே மூலத்தின் இடையே சேர்க்கப்பட்ட பொருந்தாச் சேர்ப்பு என்பது புலப்படும்.

இப்படிச் சேர்ப்பு உண்டோ எனின், இடைச் சேர்ப்பு, இடமாற்றம், நூற்பாச் செறிப்பு, நூற்பா விடுப்பு என்பனவும் தொல்காப்பியத்துள் உளவாதல் ஆய்வார் இயல்பாகக் காணக் கூடியவையாம்.

‘வைசியன்’ என்னும் ஒரு சொல் பழந்தமிழ் நூல்கள் எவற்றிலும் இடம் பெறாதது. பின்னாலார் தாமும் அயற் சொல்லென வெளிப்பட அறிந்தது. அச் சொல் தொல்காப்பியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளமை (1578) மேற்போக்காக நோக்குவார்க்கும் சேர்மானத்தைக் காட்டிவிடத் தவறாது.

இவ்வாறாயின் இவ்வடி நீக்கிய நூற்பாவின் பொருள் என்ன? பொருந்தும் வகை என்ன? என்பவை தெளிவு பெறல் வேண்டும்.

“காமக் கூட்டம் என்பது, பாடுதுறைவல்லாரும் யாழ்த்திற வோருமாகிய பாணர்தம் இணைப்பை ஒப்பது. அது பிரிவு என்பது அறியா வாழ்வினது என்பதாம்.

பாணர் கூட்டம் என்றும் பிரிவறியாப் பெருமையது என்பது, பாணன் பாடினி அவர்தம் சுற்றம் என்பவை மண் குடிசையில் இருப்பினும் காடுகரைகளில் திரியினும் மன்னர் மாளிகைக்குச் செல்லினும் ஒன்றாகவே இருந்ததைச் சங்கச் சான்றோர் பாடல்கள் தவறாமல் சொல்கின்றன. எந்தப் புலவரும் அப்படித் துணையொடும் சுற்றத்தொடும் சென்றமை அறியுமாறு இல்லை. தள்ளமுடியாச் சான்றைத் தள்ளி, இல்லாத அயற்சான்றைத் தேடி அலைதல் தேவை அற்றதாம். தலைவன் தலைவியை ‘யாழ்’ என்று விளிக்கும் வழக்கு பண்டு முதலே இன்று வரை தொடர்தல் (யாழ், ஏழ், ஏழா என வழங்கப் படுதல்) இதனொடும் எண்ணத் தக்கது.

இனி இவ் வடியை விடுதலால் ஏதேனும் நூற்பாவிிற்குப் பொருள் இடரோ விடுபாடோ ஏற்படுமோ எனின் அவையும் இல்லையாம். அன்றியும் **இரண்டு நூற்பாக்களுக்குப் பொருந்தவுரைத்த உரைகள் திருந்தும் வகையும் உண்டாகின்றதாம்.** அதனை மேலே காணலாம்.

இனி இன்பமும் பொருளும் அறமும் என்னும் இம்முறை முறையோ; அன்றிச் செய்யுளியலில் “அறம் முதலாகிய மும்முதற் பொருள்” என்பது முறையோ எனின், இரண்டும் முறையே ஆகலின் ஆசிரியர் கூறினார் என்க.

மேலும்,

“வடுவிலா வையத்து மன்னிய மூன்றில்
நடுவணது எய்த இருதலையும் எய்தும்
நடுவணது எய்தாதான் வாழ்க்கை உலைப்பெய்து
அடுவது போலும் துயர்”

என வருதலால், **பொருள் முன்வைப்பு அறியலாம்.** இம் மூவகையும் ஆசிரியன் ஆணை வழியவே என்பது “**மும்முதல்**” என்ற குறியீட்டால் விளங்கும்.

சொல்லும் இடம் குறித்து எதுவும் முதற் பொருளாகக் கொண்டுரைக்கும் உரிமையினது என்பதால் தான் ‘மும் முதல்’ என முன்றற்கும் முதன்மை கூறப்பட்டதாம்.

காட்சி

தலைவன் தலைவியருள் எவர்முற்காண்பரோ எனின், அவ் வினாவுதலுக்கு இடம் வைக்காமல், “ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப” என இருவரும் ஒத்துப் பார்க்கும் ஒருமிப்புப் பார்வையே அது என்றார்.

‘தகவிலார் மாட்டு எம் பார்வை பதிந்திராது’ ஆகலின், ‘இவர் தக்காரே’ என இருவரும் எண்ணுதல் ஐயம் ஆகும்; தெளிவும் ஆகும் (1040).

இருவர் கண்ணும் கருத்தும் ஒன்றுபட்டமையால், அது நெஞ்சக் கலப்பாகிச் சிறக்கும் (1042).

இவை **இயற்கையாக நிகழ்ந்தவை ஆதலால் ‘இயற்கைப் புணர்ச்சி’ எனப்படுவதாயிற்று.** இயல்பாக நடைபெற்றது இயற்கை.

இத் தலைவனும் தலைவியும் முன்னரே அறிந்தவராகவும் இருக்கலாம். ஆனால், அறிந்த அந் நாள் ஏற்படாமல் ஓரிடத்து ஒருவேளையில் ஒரு சூழலில் ஒருவரும் எண்ணாமல் நிகழ்வதே இஃதெனத் தெளியலாம்.

பிரிவு

நெஞ்சங்கலந்த அவர்கள் பிரிந்த பின் ஏற்படும் உளப்பாடுகளை ஒன்பதாக எண்ணுகிறார் தொல்காப்பியர்: இடையீடு படாது விரும்புதல், அவ்வாறே இடையீடு இல்லாமல் எண்ணுதல், இவற்றால் உடல் மெலிவடைதல், எண்ணம் நிறைவேறுதற்கு என்ன செய்யலாம் எனக் கூறுதல், அடங்கிக்கிடந்த நாணம் எல்லை கடத்தல், நினைப்பவை - காண்பவை - எல்லாமும் தம் எண்ண வெளிப்பாடாகவே தோன்றல், தம்மை மறத்தல், மயக்கம் கொள்ளல், வாழ்வை வெறுத்துக் கூறல் என்பவை தலைவன் தலைவியர் இருவர் பாலும் நிகழ்வன (1046).

இடம் தலைப்படல்

அழைத்துப் பேசாதவற்றை அழைத்துப் பேசுதல், பேசாதன பேசுவனவாகக் கொள்ளுதல், அவற்றின் நலம் உரைத்துப் பாராட்டல், தலைவன் தான் மகிழ்வுறாமை காட்டித் தலைவி இருக்கும் நிலை அறிதல், தலைவன் தனக்குப் பிரிவால் உண்டாகும் மெலிவினை விளக்குதல், தம் இருவர்க்கும் உண்டாகிய தொடர்புநிலை உரைத்தல், தன்னைப் பற்றிய தெளிவு தலைவிக்கு உண்டாகுமாறு தலைவன் கூறுதல் என்பவை இயற்கைப் புணர்ச்சியின் பின்னர்த் தோன்றுவன (1047).

தலைவன், தன் குடிவரவால் அமைந்த பெருமையும் தன் அறிவாற்றலும் பெருகி நின்றலாலும், தலைவி, தன் குடிவரவாய் பெருமையுடன் இயல்பான அச்சம் நாணம் உறுதிப்பாடு ஆயவை கொண்டு இருத்தலாலும் இருவர் தகுதியும் பேணிக் காக்கும் வகையில் உள்ளறுதி காத்து நிற்பார் (1044, 1045). தாம் முந்தறக் கண்ட இடத்துக் காணற்கும் முந்துவர். கண்ட அவ் விடத்தில் மீளக் காணுதல் 'இடந்தலைப்பாடு' எனப்படும். தலைப்பாடாவது கூடுதல்.

ஏதாவது ஒன்றை முன்னிட்டுத் தலைவியின் உடலைத் தொடுதல், புணைந்துரை வகையால் பாராட்டுதல், தக்க இடம் பார்த்து நெருங்குதல், தலைவி நழுவிச் செல்லுதல் கண்டு வருந்துதல், அதுபற்றி நெடிது நினைத்து நைதல், நெருங்குதல், தொடுதலுறப் பெறுதல், பெற்றபின் 'உன்னை எவ் வகையாலும் மறவேன்' என உறுதி கூறுதல் என்பவை இடந்தலைப் பாட்டில் நிகழ்வன.

“மெய்தொட்டுப் பயிறல்; பொய்பா ராட்டல்;
இடம் பெற்றுத் தழாஅல்; இடையூறு கிளத்தல்;
நீடு நினைந் திரங்கல்; கூடுதல் உறுதல்;
சொல்லிய நுகர்ச்சி வல்லே பெற்றுழித்

தீராத் தேற்றம்: உளப்படத் தொகைஇப்
பேராச் சிறப்பின் இருநான்கு கிளவியும்”

என்பது இதன் தொல்காப்பிய நடை (1048).

மெய் தொடல்

இதில், மெய் தொட்டுப் பயிறல் முதலியவை வறிதே கூறுவனவா? வாழ்வில் நடைபெறுவனவா? காதல் உரிமையர் சந்திக்கும் படம் - கதை - காட்சி இன்னவற்றை மின்வெட்டென நொடிப் பொழுது இதுகால் நாம் பார்ப்பினும், இவற்றுள் ஒன்று புலப்படுதல் தவறாதே!

மெய் தொட்டுப் பயிறல், கூடுதல், நுகர்ச்சி, புணர்ச்சி என்பன வெல்லாம், பழிப்புக்குரியவையாகவோ உடல் கலக்கும் கூட்டமாகவோ கொள்ளக் கூடியவை அல்ல.

தலைவி கூந்தலில் பூ இருக்க, அப்பூவை அடுத்துவரும் வண்டை ஓட்டுதல் வழியாகத் தொடுதல் 'வண்டோச்சி மருங்கணைதல்' என்னும் மெய்தொட்டுப் பயிறல். இந்நாளில் இக் காட்சி அருமை அல்லது புனைவு எனத் தோன்றின், ஆலையில் வேலை பார்த்துவரும் ஒருத்தி தலையில், **பஞ்சுத் துகளோ நூலோ இருப்பதாக மெய் தொட்டுப் பயிறல் கண்கூடு.**

புணர்ச்சி

ஈராறுகள் கூடுதல் கூடுதுறை; கடலொடு ஆறு கூடுதல் கொண்டு புணரி; இரண்டு சொற்கள் கூடல் புணர்ச்சி; பூவை மணத்தல் என்பது முகர்தல்; நுகர்தல். இன்னவகையில், மெய்தொட்டுப் பயிறல் முதலிய வற்றைக் கொள்ளவே பண்டை அகப்பொருள் புலனெறி வழக்காகும். காதலித்தான் ஒருவன் ஊரறிய மனங்கொண்டு வாழாக்கால் சென்ற ஊரே முன்னின்று அறங்காட்டிய நெறி, அந்நெறி. பெற்றோரால் கரணம் முடித்தோ கரணம் பிறரால் முடிக்கப்பட்டோ **ஓரிற்படுத்தல்** என்னும் நிகழ்வு நேரிட்ட பின்னன்றிக் கூடுதலை ஒப்பாதது புலனெறி வழக்கம். அத்தகு மெய்யுறு கூட்டம் முன்னுற நிகழ்தலும் மகப்பேறு பெறுதலும் என்பவை, சங்கப் பாடல்களில் சான்றுக்கும் இல்லாதவை. அகப் பொருளும் சரி, புறப் பொருளும் சரி கறையிலாத் **தூயதாகக் கொள்ளப்பட்ட தன் விளக்கமே பொருளதிகாரச் சுருக்கச் செய்தியாம்.**

உதவலும் தடையும்

தலைவியைக் கண்டு மகிழ்ந்தவன், பிரிந்த போது கவலைப்படுதலுடன் அமையான். தலைவியை மீளவும் கண்டு அவளைத் துணையாகக் கொண்டு மனையறம் நடத்தும் வேட்கையனாக இருப்பான். தலைவியைக் காணற்கு வாயிலாக, அவள் உயிர்த் தோழியின் உதவியைப் பலவகையாலும்

நாடுவான். தன் உயிர்த் தோழனாக இருப்பான் துணையையும் கொள்வான். தலைவன் தலைவியர் உறுதிப் பாட்டைப் பெருக்கும் வகையால் தலைவன் தலைவியர் இருவரும் காணத் தடையாகியும், காண வாய்ப்பு உண்டாக்கித் தந்தும் பங்களிப்புச் செய்வர். இரவில் சந்தித்தல், பகலில் சந்தித்தல், சந்திப்புக்கு இடையூறு என்பனவும் நிகழும்.

தோழி, தலைமகள் இளமைப் பருவம் உரைப்பாள்; அவள் அறியாள் என்பாள்; அரியன் என்பாள்; தலைவனை நெருங்கா வகையில் அகற்றுவாள்; அவன், தோழியிடம் மன்றாடிக் கேட்கவும் ஆவன்; அவள் இசைவைப் பெறுதலுமாவன்; பெற வாயா நிலையில் மடலேறுதல் கூறவும் ஆவன்.

பாங்கள் நிமித்தம்

தோழனால் உண்டாகும் கூட்டத்தைப்,

“பாங்கள் நிமித்தம் பன்னிரண் டென்ப”

என்பார் தொல்காப்பியர் (1050).

அவை: காட்சி, ஐயம், துணிவு, வேட்கை, ஒருதலை உள்ளுதல், மெலிதல், ஆக்கம் செப்பல், நாணுவரை இறத்தல், நோக்குவ எல்லாம் அவையே போறல், மறத்தல், மயக்கம், சாக்காடு என்பன.

இவற்றுள் முதல் மூன்றும் கைக்கிளை; அடுத்த ஐந்தும் அன்பின் ஐந்திணை; இறுதி நான்கும் பெருந்திணை.

இவற்றை,

“முன்னைய மூன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பே
பின்னர் நான்கும் பெருந்திணை பெறுமே”

(1051)

என்றும்,

“முதலொடு புணர்ந்த யாழோர் மேன
தவலருஞ் சிறப்பின் ஐந்நிலம் பெறுமே”

(1052)

என்றும் கூறுவனவற்றால் தெளிவிப்பார்.

“மறையோர் தேஎத்து மன்றல் எட்டனுள்”

என்னும் நெறியைப் பழைய உரையாசிரியர்கள் கொண்டமையால், முன்னைய மூன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பே என்பதற்கு, அசுரம் பைசாசம் இராக்கதம் என்னும் மூன்று மணங்களையும், ‘பின்னர் நான்கும் பெருந்திணை பெறுமே’ என்பதற்கு, பிரமம் பிரசாபத்தியம் ஆரிடம் தெய்வம் என்னும் நான்கு மணங்களையும் பொருளாகக் கொண்டனர் (இளம். நச்.). “பாங்கள் நிமித்தம் பன்னிரண்டென்ப” என்னும் முன்னை நூற்பாவை (1050) அடுத்து வருதலை விட்டுப் (1051-2) பொருந்தா மணத்தைப் பொருத்திக் காட்டினர் (1038).

மறையோர் மணவகை

இவண், மறையோர் தேஎத்து மன்றல் எட்டும் பற்றிய குறிப்பை அறிதலும் வேண்டுவதாம். தள்ளத் தக்கதா கொள்ளத் தக்கதா என்பதற்கு உரிய பொருள் வேண்டுமே.

பிரமம்: நாற்பத்தெட்டு ஆண்டு பிரமசரியம் காத்தவனுக்குப் பன்னீராண்டுக் கன்னியை அணிகலம் அணிந்து கொடுப்பது.

பிரசாபத்தியம்: மைத்துன முறையான் மகள் வேண்டிச் செல்ல மறுக்காமல் கொடுத்தல்.

ஆரிடம்: தக்கான் ஒருவனுக்குப் பொன்னாற் பசுவும் காளையும் செய்து அவற்றினிடையே பெண்ணை நிறுத்தி அணிகலம் பூட்டி 'இவற்றைப் போல் நீங்கள் பொலிவுடன் வாழ்க' என வாழ்த்திக் கொடுப்பது.

தெய்வம்: வேள்வி ஆசிரியனுக்கு வேள்வித் தீயின் முன் கன்னியைத் தட்சிணையாகக் கொடுப்பது.

கந்தருவம்: கந்தருவ குமரனும் கன்னியரும் தன்முன் தான்கண்டு கூடினாற் போல, ஒருவனும் ஒருத்தியும் எதிர்ப்பட்டுக் கூடி மணப்பது.

அசுரம்: 'கொல்லேற்றினை அடக்கியவன் இவளை மணத்தற் குரியன்;' 'வில்லேற்றினான் இவளை மணத்தற்குரியன்' எனக் கூறி வைத்து, அதன்படி செய்தாற்குக் கொடுப்பது.

இராக்கதம்: தான் விரும்பிய பெண்ணை அவள் விருப்பத்திற்கும் சுற்றத்தார் விருப்பத்திற்கும் மாறாக வலிந்து சுவர்ந்து செல்வது.

பைசாசம்: மூப்புடையாள், உறங்குவாள், மதுமயக்கம் உடையாள் ஆயோரைக் கூடுதல்.

- இவை தமிழர் மணமல்ல என்பது, 'மறையோர் தேஎத்து மன்றல்' என்பதால் புலப்படும்.

மக்கட்சட்டம், அரசியல் சட்டம் என்பவற்றால் குற்றமாகக் கொள்ளப்படுவனவும் - பட வேண்டுவனவும் எவையோ, அவையே இப்பட்டியலாக அமைகின்றதாம்.

'பெண்ணடிமை' என்று பேசுவார் கண்ணுக்கு இவையெல்லாம் தட்டுப்படா போலும்!

'காதல்' அறம்! என்னும் ஔவையுரைக்கு இவ்வெண்வகை மணங்களுள் ஒன்றற்கேனும் இடமுண்டோ?

கந்தருவம் இடம் பெறாதோ எனின், 'கண்டதும் கூடுதல்' என்பது கந்தருவம். அவரை மணத்தல் வேண்டுவதுமன்று; ஏற்றதுமன்று; ஆதலால், களவு கற்பாதல் உயிரான தமிழ் மணத்தொடு எதுவும் ஒவ்வாததாம்.

தலைவன் கூற்று

பகலில் சந்திக்கும் இடம் இரவில் சந்திக்கும் இடம் என்னும் ஈரிடங்களிலும் சந்திக்கத் தவறிவிட்ட போதும், பார்க்க முடியாத வகையில் நெடும் பொழுது கடந்த போதும், காணவேண்டி நின்று காணா நிலையில் வேட்கை மிகுந்து மயங்கிய போதும், தான் புகுதற்குக் கூடாத காலத்துப் புகுதலால் விருந்தினனாகிய போதும், தலைவியே விரும்பி ஏற்கும் விருந்தின் போதும், முயற்சியை முன்னிட்டுப் பிரிய நேரும் போதும், நாணத்தால் தலைவி விலக்கி நிற்கும் போதும், வரைந்து (மணந்து) கொள்ளுமாறு தோழி சொல்லும் உயர்ந்த சொல்லைக் கேட்கும் போதும், வரைதலை உடம்பட்டு ஏற்கும் போதும், வரைதலை அவர்கள் மறுக்கும் போதும், தலைவன் கூற்று உண்டாகும். இந்நூற்பாவைத் தலைவி கூற்று வகையாகக் கொண்டார் நச்சினார்க்கினியர். இளம்பூரணர், தலைவன் கூற்று வகையாகக், கொண்டார். தலைவியைப் பற்றிய சில குறிப்புகளை அடுத்துக் கூறி, அவள் கூற்றுகள் எவை என அடைவு மேலே செய்தலால், இது தலைவன் கூற்றெனலே தகுதியாம் (1055).

தலைவி இயல்பு

இன்ப ஒழுக்கில் நிலை பெற்றுவரும் நாணம் மடம் என்னும் உயரிய பண்புகள் தலைவிக்கு உரியவை; ஆதலால், குறிப்பினால் கருத்தை வெளிப்படுத்துவாள்; தக்க இடத்தில் மட்டுமே சொல்லால் வெளிப்படுத்துவாள்; அல்லாமல் அவள் விருப்பை வெளிப்பட உணர்த்தமாட்டாள் (1054).

விருப்பத்தை வெளியிடாத கண் இல்லாமைமையால், அதுவே கருத்தை வெளிப்படுத்திவிடும் (1055).

தலைவன் விருப்பினை ஏற்றுக் கொள்ளும் தலைவியே எனினும், (உடம்பாட்டினள் எனினும்) உடம்பாடில்லாள் போலக் கூறுதலும் உண்டு (1056).

- என்பவை, ஆசிரியர் தலைவியின் நாணம் மடம் குறித்த இயற்கைச் செய்தி அறிந்து கூறும் தெளிவினவையாம். இந்நாளிலும், அன்பின் ஐந்திணைப் படும் வாழ்வினர் இத்தகையராகவே இருத்தல் வெளிப்படை.

நாணம்

மகளிர் நாணுதல் நயம் 'திருநுதல் நாணு' என்னும் இயற்கையான நாணமாகும். கற்பித்துவருவது அன்று; 'நாணுதல் ஆகாது' எனத் தம்

முனைப்புக் கொண்டாரும், நாணாமல் இருக்க முடியாத இயற்கை
நாணுதல் அஃதாதலின்,

“கருமத்தால் நாணுதல் நாணுத் திருநுதல்
நல்லவர் நாணுப் பிற”

என்பது வள்ளுவம்.

மடம்

மடம் என்பது இளமையொடு கூடிய உயரிய ஓர் இயற்கை. சுற்றவை
கேட்டவை என்பவற்றுள் தக்கவற்றை விடாப்பிடியாகக் கொள்ளும்
கொள்கைவீறு ஆகும் அது. துறவர் நிலைப்பயிற்றிடம் ‘மடம்’ எனப் பெயர்
கொள்ளப்பட்டது இக் கொள்கைக் கடைப்பிடி கருதியேயாம். அங்கே இப்
பண்பியல் அருகியமையே, இப் பொருளை மறுக்கவும், ‘சமையல் கூடம்
- சாப்பாடு’ என்பவை தழுவிய ‘மடைப்பள்ளி’ நிலை யத்து வாழ்வினர்
என்னும் பொருளுக்கு அவர்களை இடமாக்கியதாம். எம்துயர்
தாங்குவதுடன் பிறர் துயரும் யாம் தாங்குவேம் என்னும் கொள்கைத்
தவவீறு காவி ஆகும். காவுதல் - தாங்குதல். காவு தடி காவடி. “காவினேம்
கலமே” புறம். இக்காவி உடையளவில் நிற்கும் இடமும் உண்டுதானே!
அதுபோல்.

கூற்று

தலைவனை மறைத்து நின்று காணுதல் முதலாகத் தலைவி கூற்று
நிகழும் இடங்களையும் புதுவதோர் மணம், புதுவதோர் பொலிவு
முதலாயவை கண்டு தோழி கூற்று நிகழுமிடங்களையும், களவு ஊரவர்
அறிய வெளிப்படு நிலை முதலாகச் செவிலி கூற்று நிகழுமிடங்களையும்
நாடக உத்தியில் நயமுற உரைக்கிறார் தொல்காப்பியர் (1057, 1060, 1061).

இடையிடையே களவொழுக்கம் குறித்த நுணுக்கச் செய்திகள்
சிலவற்றையும் குறிப்பிடுகிறார்.

தலைவி கூற்று

தலைவி தானாகக் கூறும் இடங்களும் உண்டு என்பதைக் கூறு
கின்றார். ஆதலால், வினாவிய வழியே தலைவி பிற இடங்களில் கூறுவார்
என்பதைப் புலப்படுத்துகிறார்.

திருமணம் செய்யும் காலத்தைத் தள்ளிவைத்துத் தலைவன் பொருள்
தேடுவதற்காகப் பிரியும் போதும், திருமணம் செய்யாமல் தேடிவந்து நீங்கும்
தலைவனைக் கண்டபோதும், அயலார் மணம் வேண்டி நின்றலைத்
தலைவனுக்கு உரையெனத் தோழிக்கு உரைக்கும் போதும் தலைவி தானே
கூறுதல் உண்டு (1058).

“உயிரைப் பார்க்கிலும் உயர்ந்தது நாணம்; அந் நாணத்தினும் குற்றமற்ற அறிவான் அமைந்த கற்பு உயர்ந்தது”; என்று முன்னோர் சொல்லிய சொல்லை ஏற்றுக் கொண்ட மனத்துடன், தலைவன் இருக்குமிடம் தேடிச் செல்லுதலும், தன்துயர் வெளிப்படுத்தாத நல்ல சொற்களைச் சொல்லுதலும் ஆகிய நிலையிலும் தலைவி கூற்று நிகழ்தல் உண்டு (1059).

குறிப்புகள் சில

அகவாழ்வியல் அறியார் போலத் தான் கொண்ட வேட்கையைத் தலைவன் முன் கூறுதல் பெரிதும் தலைவிக்கு உண்டாதல் இல்லை; புதிய மண்கலத்தில் ஊற்றப்பட்ட நீர் புறத்தே பொசிவது போல அவன் மெய்ப்பாட்டால் புலப்பட்டுவிடும் (1064).

இயற்கைப் புணர்ச்சி, தாமே கொண்டது ஆதலால் தோழன், தோழி என்பார் தூதர்களாக இருத்தல் அன்றித், தமக்குத் தாமே தூதாதலும் தலைவன் தலைவியர்க்கு உண்டு (1065).

தலைவி தலைவனைச் சந்திக்கக் கூடும் இடத்தை அவளே கூறுவாள். அவள் வருதற்குத் தக்க இடமாக அமைய வேண்டும் ஆதலால் (1066).

தலைவியை அன்றித் தான் வேறாக இல்லாத தோழி குறிக்கும் இடமும் உண்டு (1067).

தலைவியைக் காணவரும் தலைவனுக்குத் தோழன் மூன்றுநாள் அளவே உடனாவன் (1068).

தலைவனைப் பற்றித் தெளிந்த கருத்து வேண்டுதலால் அவன் தோழனைச் சுட்டிக் கேட்கும் முறையைத் தலைவி கொள்வாள். அவள் கேட்டல் ‘துணைச் சுட்டுக் கிளவி’ எனப்படும் (1069).

தலைவி அறிந்துகொள்ள வேண்டிய நற்பொருள் பலவற்றையும் அறியச் செய்பவள் தாய் ஆவாள். தாய் எனப்படுவாள் செவிலி ஆவள் (1070).

தலைவிக்குத் தோழியாக இருப்பவள் அச் செவிலியின் மகளே ஆவள். அத் தலைவியின் தாய்க்குத் தோழியாயவள், தோழியின் தாயாகிய தன் செவிலித்தாயே என்பதால் அவள் வழிவழி உரிமை புலப்படும் (1071).

தலைவிக்கு வழிகாட்டும் அறிவுத் துணையாகத் தோழி இருத்தலால், அவள் தலைவியை நன்கு ஆராய்தலும் சிறப்பேயாம் (1072).

தலைவியை அடைவதற்குத் தலைவன் தன்னிடம் வேண்டி நின்றலாலும், தலைவியின் குறிப்புணர்ந்து கொள்ளலாலும், இருவரும் ஓரிடத்து இருத்தலை அறிதலாலும் அவர்கள் இருவருக்கும் உள்ள

அன்புணர்வைத் தோழி உணர்ந்து கொள்வாள். இதற்கு, 'மதியுடம் படுதல்' என்பது பெயர் (1073).

தோழி மதியுடம் பட்டு உணர்ந்தால் அல்லாமல், அதன்பின் நிகழ்தற்குரிய கடமைகள் நடைபெற மாட்டா என்பர் (1074).

தலைவன் தலைவியர் கூடுதல் முயற்சிக்கும் வரைதல் நிகழ்வுக்கும் அவளே பொறுப்பாளியாக இருத்தலால், அவர்களைப் பற்றி அறிந்திருத்தல் கட்டாயமாம் (1075).

தலைவன் தலைவியர் சந்திக்கும் இடம் 'குறி' எனப்படும். அது இரவுக் குறி, பகற்குறி என இரண்டாம் (1076).

'இரவுக் குறி' மனைக்கண் உள்ளார் 'பேசும் ஒலி கேட்கும்' அளவுள்ள மலை சார்ந்த இடமாகும். ஆனால், அது மனைக்குள்ளிடம் ஆகாது (1077).

மனைக்கு அப்பாலானதாகவும் தலைவி அறிந்த இடமாகவும் இருப்பதே 'பகற்குறி' இடமாகும் (1078).

தலைவன் தான் குறியிடம் வந்ததைக் குறியால் அறிவிக்க, அக் குறியிடம் இல்லாத வேறு இடத்திற்குத் தலைவி சென்று அவனைத் தேடிச் காணாமல் வருதற்கும் நேரும் (1079).

மிக அமைந்த சிறப்பான இடம் வாய்க்குமெனில் ஆங்காங்குச் சென்று சந்தித்தலும் உண்டு (1080).

களவொழுக்கத்தின் போது நேரமும் நாளும் தவறிய நிலை தலைவனுக்கு இல்லை (1081).

வரும் வழியின் அருமை, நேரும் கேடு, அச்சம், இடையூறு என்ப வற்றைப் பற்றியவற்றால் நேரமும் நாளும் தவறுவதும் தலைவனுக்கு இல்லை (1082).

தலைவி காதலறம் கொள்ளுதலை அவள் தந்தை முதலியோர் அவள் குறிப்பாலேயே அறிவர் (1083).

தலைவியின் களவொழுக்கத்தைச் செவிலி அறிந்து கொண்டவாறு நற்றாயும் அறிவாள் (1084).

களவொழுக்கம் அரும்பிய நிலையில் இருந்து விரிந்து ஊரறியும் செய்தியாவது தலைவனாலேயே ஆம் (அம்பல் - அகத்து ஒடுங்கியிருந்த நிலை; அலர் = மலர்ந்து மணம் பரவுதல் போன்ற நிலை) (1085).

களவு வெளிப்பட்டபின் மணம் கொள்ளல், களவு வெளிப்படுமுன் மணம் கொள்ளல் என மணங்கொள்ளும் (வரைவு) வகை இரண்டாகும் (1086).

வெளிப்பட்டபின் மணங் கொள்ளல் கற்புமணம் போன்றது. எனினும், முன்னே கூறிய 'ஓதல் தூது பகை' வகைப் பிரிவுகளை மணம் கொள்ளுமுன் கொள்ளல் தலைவனுக்கு இல்லை. ஆனால், திருமணத்தை இடையே வைத்துப் பொருள் தேடுதற்காகப் பிரியும் பிரிவு ஒன்று மட்டும் அவனுக்கு உண்டு. இவையெல்லாம் களவியல் ஒழுக்கச் செய்திகள்.

சிறு விளக்கம்

'கண்டதும் காதல்' என்பது அவ்வளவில் ஒழியாமல் இருப்பதற்காக இத்தனை வகைக் கட்டொழுங்குகளை நம் முந்தையர் விதித்திருந்தனர் என்பது, எண்ணி எண்ணிப் பாராட்டத்தக்க ஒழுகலாறாகும். "கண்டதும் காதல், கலைந்ததும் மறத்தல்" என்பதற்கு இடமில்லா நெறிமுறைகள் இவையாம்.

தலைவியும் தலைவனும் தாமே கண்டு ஒருமித்தனர். ஆனால், தலைவன் தோழனோ, தலைவி தோழியோ அறியாமல் அடுத்த நாள் அவர்கள் தாமே கண்டிலர்.

தோழன் ஆய்வு - இடிப்பு - கண்டிப்பு - தடை என்பவற்றுக்கு ஈடு தந்தே தலைவன் தலைவியைக் காண முடிந்தது.

தோழியின் ஆய்வு - மறைப்பு - மறுப்பு - புறக்கணிப்பு என்பவற்றுக்கு ஈடுதந்தே தலைவி தலைவனைக் காணமுடிந்தது.

தலைவற்குத் தோழன் 'இடிக்கும் கேளி' ராகவே இருந்தான்.

தலைவிக்குத் தோழி இணையில்லா 'அறிவுத் துணை' யாகவே திகழ்ந்தாள். அவளே, களவுக்கு இசைவு தந்து, கற்பு வாழ்வுக்குப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்ட துணிவாட்டி. அந் நிலையை அமைவாய்ச் செய்யமுடியா நிலையில், தாய்க்கு அறிவித்து உடன் போக்குக்கு வழிகாட்டி உரிமையறம் நிலை நாட்டுபவளும் அவள்.

இத் தகு கட்டொழுங்கு இல்லாமல் இருவராகவே காதலித்திருப்பின் அக்காதல் நீள்வதற்கும் நிலைப்பதற்கும் பொறுப்பாவார் எவர்?

நிழல்போல் தொடர்ந்து நீங்கா நெறிகாட்டும் நேயப் பிறவியர் இவர்கள். தோழன், தோழியர் என்னும் இவருள்ளும், தோழியின் பங்களிப்போ கற்பு வாழ்விலும் அருவியாய் ஆறாய்த் திகழும் நீர்மையது.

தோழி

தோழன் என்னும் சொல் பழந்தமிழ் நூல்களில் நான்கே நான்கு இடங்களில் மட்டுமே இடம் பெறுகிறது. ஆனால் தோழி என்னும் சொல்லோ 550 இடங்களில் வருகிறது. தோழி என்னும் சொல்லின்

ஆட்சிப் பெருக்கம், அக வாழ்வில் அவள் ஆட்சிப் பெருக்கம் உணர்த்துவதேயாம்.

அகத்திணை இலக்கியமே பெண்ணிலக்கியம் என்பர். “ஆங்குவரும் மாந்தர்களுள் பலர் பெண்பாலாரே; பாங்கன் ஒரு துறையளவில் வந்து போய் விடுகிறான்; பாணன் சிலபொழுது வருகிறான்,, தேர்ப்பாகன் கூற்றுக்குப் பெரிய இடமில்லை. தலைவனது தந்தை உடன்பிறந்தார் பற்றி ஒன்றும் சொல்வதாகாது; தலைவியது தந்தையும் அண்ணன்மாரும் கூற்றுக்கு உரியவர் அல்லர். கற்பினில் வரும் மழலைமகன் இளந்தூதுவனே அன்றி உரையாடான்; தோழியும் செவிலியும் அன்னையும் பரத்தையும் அக இலக்கியத்தில் கொள்ளும் வாய்ப்பு மிகப் பெரிது” என்கிறது தமிழ்க் காதல். மேலும் சங்க இலக்கியத்தில் 882 களவுப் பாடல்கள் உள. இவற்றுள் 842 பாடல்கள் தோழியிற் கூட்டம் என்னும் ஒரு துறைக்கே வருவன. இதனால் அக இலக்கியத்திற்குத் தோழி என்னும் ஆள், இன்றியமையாதவள் என்பதும் தோழியிற் புணர்ச்சிக்குரிய துறைகளே புலவர்களின் நெஞ்சைக் கவர்ந்தன என்பதும் பெறலாம்” என விளக்குகின்றது.

தோழி சொல்லாடும் இடங்கள் களவுப்பகுதியில் நாற்பத்து ஏழு; கற்புப்பகுதியில் இருபத்தொன்று; ஆக அறுபத்தெட்டு எனக் குறிப்பிடுகிறார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியர். அவள் உரையாடும் இடங்களையும் திறங்களையும் நோக்கும் போது, பெண்ணியல்பு என்று சொல்லப்படும் பெருமைக் குணங்கள் எல்லாமும் ஒருருக் கொண்டு விளங்கும் உயரிய படைப்பே அவள் என்பது விளக்கமாகும்.

தலைவிக்கும் தோழிக்கும் உரிய உரிமை, உயிர் உரிமை. அதனால் பிறருக்கெல்லாம் தலைவியாக இருப்பவள் தோழிக்குத் தோழியாகவே விளங்குகிறாள். அவள், இவளைத் தோழி என்கிறாள். இவள், அவளைத் தோழி என்கிறாள். இத்தகைய ஒத்த உரிமையே தோழமையின் நிலைக் களம்.

இன்னும் ஒருபடி மேலே செல்கிறது அவர்கள் தோழமை. தோழி தலைவியை ‘அன்னை’ என்பாள். தலைவி தோழியை ‘அன்னை’ என்று உரிமையாய் அழைப்பாள். நம் தாய், நம் தலைவர், நம் வாழ்வு, நம் உயிர் என்று இருவரும் ஒப்பிதமாகக் கூறுவர். தங்கள் உயிர்கலந்து ஒன்றிய தோழமையை, ஒரு தோழி சொல்கிறாள்: “தாயோ, தன் கண்ணைவிட மேலாக இவளை விரும்புகிறாள். தந்தையோ, இவள் கால் நிலத்தில் படுவதையும் பொறுக்காதவனாய் ‘உன் சிற்றடி சிவக்க எங்கே செல்கிறாய்’ என்று தடுப்பான். நானும் இவளுமோ, பிரிவு இல்லாமல் அமைந்த நட்பால் இரண்டு தலைகளையுடைய ஒருயிர்ப் பறவை போல உள்ளோம்!” என்கிறாள். எத்தகைய அரிய உவமை!

தலைவன் தன் தலைவிக்கு வாய்த்த தோழியைப் பற்றிச் சொல்கிறான்:

“தோழி எதைச் செய்கிறாளோ, அதையே செய்கிறாள் தலைவி. மிதப்பின் தலைப்பக்கத்தைத் தோழி பிடித்தால், தலைவியும் அத் தலைப்பக்கத்தையே பிடிக்கிறாள். மிதப்பின் அடிப்பக்கத்தைத் தோழி பிடித்தால், அவ் வடிப்பக்கத்தையே தலைவியும் பிடிக்கிறாள். மிதப்பை விட்டு விட்டுத் தோழி வெள்ளத்திலே போனால், தலைவியும் போவாள் போலும்” என்பது அவன் நெஞ்சார்ந்த உரை.

இன்ன சிறப்பால் தான் தோழியைக் கூறும் தொல்காப்பியர், “தாங்கரும் சிறப்பின் தோழி” என்றார் போலும் (1060)!

கற்புமணம்

கற்பு மணம் என்பது என்ன? எனின்,

“கற்பெனப் படுவது கரணமொடு புணரக்
கொளற்குரி மரபின் கிழவன் கிழத்தியைக்
கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே”

என்பது (1088).

கரணமாவது சடங்கு; மணச் சடங்கு. கிழவற்குக் கொடுத்தற்குரிய முறைமையர் கொடுக்க, கிழத்தியைக் கொள்வதற்குரிய முறைமையர் கொள்வதே திருமணக் கொடையாகும். **கிழவன் கிழத்தியரின் பெற்றோரைப் பெற்றவர்கள், இக் கொடையைச் செய்வராதலால் ‘தாதா’ எனப்பட்டனர்.** தாதா = கொடையாளர். அப் பெயர் ஆண்பால் அளவில் சுருங்கி, முறைப் பெயராக இன்று வழங்குகிறது. ‘தாதா’ என்பது அது.

முழுத்தம்

திருமணச் சடங்கு முழுமதி நாளில் இரவுப்பொழுதில் நடந்தமையால் அதனை ‘முழுத்தம்’ என வழங்கினர். அதன் அடையாளமே முழுத்தம் பார்த்தல், முழுத்தக்கால் நடுதல் என்பனவும், வளர்ப்பிறை நாளில் மணவிழா நடத்திவருவதுமாம்.

திருமணக்கரணம்

மணமக்களை நீராட்டி, புத்துடை உடுத்தச் செய்து, மக்களைப் பெற்ற மங்கையர் நால்வர் மங்கலவிழா நிகழ்த்தி, “கற்பினில் வழாஅ நற்பல உதவிப் பெற்றோன் பெட்கும் பிணையை ஆகு” என்று வாழ்த்தியமை அகநானூற்றில் 86ஆம் பாடலாகத் திகழ்கின்றது. அதன் 136ஆம் பாட்டும் அதனைச் சுட்டுகிறது. இம் முழுத்தமே ‘முகூர்த்தம்’ எனப்பட்டு, 24 மணித் துளி அளவு குறிக்கும் குறுங்காலமாகியும், அயன் மொழி வழியில் ஆகாச் சடங்கு நெறியாகியும் இந் நாள் நிகழ்வதாயிற்று.

திருமணப்போது இரவாக இருந்ததால் முழு நிலவு ஒளி இருப்பினும் விளக்கேற்றினர். ‘ஓமத்தீ’ வளர்த்திலர்; வந்தவர்க்கு உணவு வழங்கினரே அன்றி, வாளா எரியில் படைத்திலர். அம்மி மிதிக்கும் இழிமை ஏற்படவில்லை.

மணமகள் கற்போடு இருந்தால், அருந்ததி விண்மீன் போல் விளங்குவாள். இல்லையானால், அகலியை கல்லானால் போலக் கெட்டு மிதிபடுவாள் என்னும் அடையாளமாம் ‘அரை கல்’லை (அம்மியை) மிதித்தல் அறிவுப்பிறப்பினர் ஏற்கத் தக்கதா?

மணமேடைக்கு வந்து சடங்குகள் பலவும் முடித்தபின், மணமகள், ‘மணமகளை மணக்க மாட்டேன்’ எனக் காசிச் செலவு மேற்கொள்ள லும், பெண்ணைப் பெற்றவன் அவன் பின்னே போய் அவனை வணங்கி, நன்மொழியுரைத்து மணமேடைக்கு அழைத்து வந்து மணம் செய்வித்த லும், சிந்தனை சிறிதேனும் உள்ளவர் ஒப்புச் செயலாகுமா? காசிக்குப் போகின்றவன் மேடைக்கு வந்து ஊடே எழுந்து போவது விழாவுக்கு வந்தோர் அனைவரையும், ‘மூக்கறுத்துப் புள்ளி குத்துவது’ அல்லவா!

‘உலகம் தட்டை என்பதே இறைமொழி’ என்ற உறுதிப் போக்கின ரும் அஃது உருண்டை என ஒப்புக் கொள்ளும் அளவில், அறிவியல் வளர்ந்துள்ள போதிலும் கண்முடித்தனத்தில் உருண்டு புரளல்தான் ‘கனமதிப்பு’ என எண்ணுவாரும், எண்ணுவார் வழியில் நிற்பாரும் என்றுதான் சிந்திப்பாரோ?

தமிழன் தன்மானங் கெட்டுப் போன முதல் நாள், வடமொழி வழிச் சடங்கை ஏற்றுக் கொண்ட நாளேயாம்! அதன் விளைவு என்ன? தொல்காப்பியத் தூய தமிழ் நெறிகளையும் வடவர் நெறிப் பொருள்காட்ட உரையாசிரியர்களுக்கு இடம் ஆயிற்றாம். அதனைப் பின்னே காண்போம்.

‘உடன்போக்கு’ என்பது, தலைவன் தலைவியின் பெற்றோர் உற்றார் தொடர்பு இல்லாமல் அகன்று போன அயலிடத்து நிகழ்ச்சி. ஆங்கேயும் மணச் சடங்கு இல்லாமல் மணமக்கள் உடனுறைதல் இல்லை. அதனால்,

“கொடுப்போர் இன்றியும் கரணம் உண்டே
புணர்ந்துடன் போகிய காலையான”

என்றார் தொல்காப்பியர் (1089).

“மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்த்த கரணம்
கீழோர்க் காகிய காலமும் உண்டே”

என அக் கரணம் இல்லாக் காலமும், அக் கரணம் முன்னர்க் கொண்டாரும் அதன் பின்னர்க் கொண்டவரும் பற்றிய நூற்பா இஃது (1090).

மூவர்

மூவர் என்பார் முடியுடைய மூவேந்தர் என்பவர். ‘போந்தை, வேம்பே, ஆர் என வருஉம் மாபெருந்தானையர்’ என ஆசிரியரால் கூறப்பட்டவர். ‘முத்தமிழ்’, ‘முப்பால்’ என்பவை போல, ‘மூவர்’ என்றால் எவராலும் அறியப்பட்டவர். அவர்கள் மூவர் குடியிலும் திருமணக் கரணம் முதற்கண் நிகழ்ந்தது. அக் கரணம் பின்னர் அவர்க்கு உட்பட்ட நானிலத் தலைவர், அரசியல் அலுவலர், ஊர்த் தலைமையர், ஊரவர் என்பார்க்கும் படிப்படியே நிகழலாயிற்று.

மன்னர் குடியில் உண்டாகிய மரபுகளே பிறந்தநாள் விழா, சிறந்த நாள் விழா, பள்ளி எழுச்சி, திருவுலா, திருநீராட்டு, திருவூசல் முதலியன வாகக் கோயில் சார்ந்தும் மக்கள் சார்ந்தும் வழங்கின என்பதை அறியின், அடிப்படை விளங்கும். “மன்னன் எப்படி மக்கள் அப்படி” என்பது இதன் சுருக்கக் குறிப்பு.

இம் மூவரை வருணப் பிரிவிற்குத் தொடர்புபடுத்திக் கீழோர் என்பதற்கு ‘வேளாண்’ குடியினர் எனப் பொருள் காணற்கு இடமில்லை! பொருள், பதவி, தலைமை எனச் சிக்கல் ஏற்படும் இடங்களிலேதான், சிக்கல் தீர்வுக்கு வழியும் காணப்படும் என்பது எண்ணத்தக்கது. பல மனைவியருள் முதன் மனைவியே ஆளுரிமை வாய்ந்தவள் ‘கோப்பெருந்தேவி’ எனப்படுவதும், அவள் மக்களே ஆளுரிமையர் என்பதும் எண்ணின் இது தெளிவாம்.

ஐயர்

இனி,

“பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப”

என்பது அடுத்த நூற்பா (1091).

ஐயர் யாத்தனர் என்னும் சொல் வந்ததும் இந்நாள் ‘ஐயர்’ அந்நாளே யாம் தாம் அறநெறி அமைத்துத் தந்த மூலவர் என்று மேடையில் மட்டுமல்லாமல் நூலிலும் முழக்கமிடுகின்றனர். சாதிமைக் கொடி பிடித்தலை, மேற்கொண்டவர்கள் ‘வெறி’யை அன்றி, இந் நூற்பாவில் உள்ளளவும் அப் பொருளுக்கு இடமில்லை.

சங்கப் புலவர்கள் பாடல்களில் இன்னாரை இன்னார் பாடியது என்னும் குறிப்பு உண்டு. அப் பெயர்களில் ஒன்றில் தானும் ‘இன்ன ஐயர்’ என ஒரு பெயரைக் காட்ட முடியுமா? ஐயர் என்பது சாதிப் பெயராயின், வேடர் கண்ணப்பரும், பாணர் திருநீலகண்டரும் உழவர் நந்தனாரும் சேக்கிழாரால் ‘ஐயர்’ எனப்பட்டிருப்பரா? போப்பையர், கால்டுவெல் ஐயர்

ஐயர்சாதியினரா? இக் குடி எனப்பார்த்தலில்லா வீரசைவர் 'ஐயர்' என்பது சாதியா?

ஐயன் - ஐயர் - ஐயா - ஐயை - ஐயாம்மா - ஐயாப்பா என்னும் முறைப் பெயர்கள் எக் குடியினர்க்காவது தனியுரிமைப்பட்டயம் கொண்டதா? தம் ஐயன் என்பதுதானே 'தமையன்'. தமையன் என்பாரெல்லாம் 'ஐயன்' சாதிதானா?

‘இளமாளயிற்றி இவைகாண் நின்ஐயர்’

என எயிற்றிக்குச் சுட்டுதல் 'அப்பா' வா, சாதிப் பெயரா?

ஆரிய அரசன் பிரகத்தனுக்குத் தமிழ் அறிவுறுத்தக் கபிலர் பாடிய குறிஞ்சிப் பாட்டில் வரும் 'ஆசறு காட்சி ஐயர்' சாதிப் பெயரா?

களவுமணம் ஒப்பாத எண்மணப் பேறுடையார்க்கு,

“அறத்தொடு நின்றேனைக் கண்டு திற்பட
என்னையர்க் குய்த்துரைத்தாள் யாய்”

என்னும் குறிஞ்சிக்கலி பொருந்துவதா? 'இவர் அவர்' எனப் பகுக்கும் சாதிப்பிரிவு அல்லாத சால்புப் பெருமக்கள், எக்குடிப் பிறப்பினும் அவரெல்லாம் கரணம் வகுத்து வழிநடத்திய ஐயரே ஆவர் என்க.

களவுக் காதல் கற்பு அறமாகாதவகையில், ஓரீர் இடங்களில் உண்டாகிய பொய்யும் வழுவும் கண்ட குடிமைப் பெருமக்கள், அறமன்றச் சான்றோர்கள் ஆயோர் திருமணக் கரணம் செய்வித்து, ஊரறிய ஒப்புக்கொள்ள வைத்த பட்டயப் பதிவே 'கரணம்' ஆகும்.

“பொய்யாவது, செய்ததனை மறைத்தல். வழுவாவது, செய்ததன்கண் முடிய நில்லாது தப்பி ஒழுகுதல். கரணத்தொடு முடிந்த காலையில் அவையிரண்டும் நிகழாவாம் ஆதலால் கரணம் வேண்டுவதாயிற்று” என்பது இளம்பூரணர் உரை.

நச்சினார்க்கினியரோ வேதமுறை மணமே பொருளாக்கினார். ஆனால், பொதுச் சடங்கு செய்தே தழும்பேறிப் போகிய செம்முது பெண்டிர் நடத்திய அகநானூற்றுப் பாடலையே எடுத்துக் காட்டினார் (136).

எடுத்துக் காட்டிய அளவில் மனத்தில் தடை ஒன்று ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் அல்லவா! நாம் எழுதும் உரை என்ன? எடுத்துக்காட்டும் மேற்கோள் என்ன? முழந்தாளாக்கும் மொட்டைத் தலைக்கும் போடும் முடிப்பு எனச் 'சிறிதளவேனும் சிந்திப்பானும் உண்மை அறிவானே' எனத் தோன்றியிராமல் போகியிருக்குமா? அவரே அறிவார்!

“கரணம் என்ப”, என்னும் தொடர்க்கு, “ஈண்டு 'என்ப' என்றது முதலாலாசிரியரையன்று; வடநூலோரைக் கருதியது” என, 'ஆடுகளம்

அமைத்துக் கொண்டு' ஆட்டத்தில் தெளிவாக இறங்குகிறார் நச்சி னார்க்கினியர். "ஒருவர் சுட்டாமல் தாமே தோன்றிய கரணம், வேத நூற்கே உளதென்பது பெற்றாம்" என்று மேற்குறிப்பும் காட்டுகிறார்.

நெஞ்சுதளை

"கரணத்தின் அமைந்து முடிந்த காலை
நெஞ்சுதளைஅவிழ்ந்த புணர்ச்சிக் கண்ணும்"

என்பது தலைவன் கூற்றுவகையுள் முற்பட நிற்பது (1092).

"கட்டிப் போடப்பட்டிருந்த நெஞ்சம் அக் கட்டினை நீங்கியது எதனால்? கரணம் முடிந்த உரிமை நிலையால்!" என்பது இதற்கு வெளிப் படையான பொருள்.

திருமணம் முடிந்து விட்டமையால் மனம் திறந்த மகிழ்வுடையன் ஆனான் தலைவன் என்பது தானே குறிப்பு.

"இயற்கைப் புணர்ச்சி இடையீடு பட்டுழி வேட்கை தணியாது வரைந்தெய்துங்காறும் இருவர் மாட்டும் கட்டுண்டு நின்ற நெஞ்சம் கட்டுவிடப்படுதல்" என உரை கூறுகிறார் இளம்பூரணர்.

"ஆதிக் கரணமும் ஐயர் யாத்த கரணமும் என்னும் இருவகைச் சடங்கானும் ஓர் குறைபாடின்றாய் மூன்று இரவின் முயக்கம் இன்றி ஆன்றோர்க்கு அமைந்த வகையால் பள்ளி செய்து ஒழுகி நான்காம் பகலெல்லை முடிந்த காலத்து,

ஆன்றோராவார், மதியும் கந்தருவரும் அங்கியும்.

களவிற்புணர்ச்சி போலும் கற்பினும் மூன்று நாளும் கூட்ட மின்மையானும் நிகழ்ந்த மனக்குறை தீரக் கூடிய கூட்டத்தின் கண்ணும்: அது நாலாம் நாளை இரவின் கண்ணதாம்" என உரை வரைந்து, குறுந்தொகை 101 ஆம் பாடலை எடுத்துக்காட்டி, 'இது நெஞ்சு தளையவிழ்ந்த புணர்ச்சி' என்கிறார். கற்பவர்தாம் முடிவு செய்து கொள்ளவேண்டும்!

"ஆசிரியன் சொல் எப்படி யிருந்தாலும், இப்படித்தான் உரை எழுதுவேன்" என உறுதி கொண்டமை தானே, இத்தகு இடங்களில் வெளிப்படுகிறது! எத்தகைய பேரறிஞர்! 'அவர் அறியாத் தமிழ்நூற் கடற்பரப்பு ஏதேனும் இருந்திருக்க முடியுமா?' என ஆர்வ நெஞ்சத்தை ஆட்கொள்கிறாரே! 'இவரைப் போல உரை காணற் கெனவே பிறந்தார் எவரே?' என ஏங்க வைக்கும் அவர் ஏன், இப்படி எழுதுகிறார். இது தான் சார்ந்ததன் வண்ணமாதல் போலும்! அல்லது 'இன்னான் எனப்படும் சொல்' என்பது போலும்!

கற்பில் கூற்றுவகை

கற்புக் காலத்தில் தலைவன் கூற்றுவகை முப்பத்தொன்றனைக் காட்டுகிறார். அவ்வாறே தலைவி, தோழி முதலியோர் கூற்று வகைகளையும் கூறுகிறார் (1092 - 1101).

“எனது சுவைப்பினும் நீகை தொட்டது
வானோர் அமிழ்தம் புரையுமால் எமக்கென”த்
தலைவன் தலைவியைப் பாராட்டலும்,
“அல்கல் முன்னிய நிறையழி பொழுதின்
மெல்லென் சீறடி புல்லிய இரவினும்”

எனக் குறையுணர்ந்து பணிதலும், குடிவாழ்வுக்கு இன்றியமையாதவை. இவை தலைவன் கூற்றுள் இரண்டு (1092).

“உரிமை கொடுத்த கிழவோன் பாங்கின்
பெருமையில் திரியா அன்பின் கண்ணும்”

என உரிமை உணர்ந்து தலைவி பெருமை போற்றுதல், உரிமை வேட்கைக் காலத்தும் போற்றத்தக்கது. இது தலைவி கூற்றுள் ஒன்று (1093).

“பிரியும் காலை எதிர்நின்று சாற்றிய
மரபுடை எதிரும்”

என்பது தோழி கூற்றுள் ஒன்று. தோழிக்கு இருந்த உரிமை, உறுதி, காவல் கடன் என்பவற்றைக் காட்டுவது இது (1096).

காமக் கிழத்தி என்பாளுக்கும் அகவாழ்வில் இடமிருந்ததால் அவள் கூற்றும் உண்டு. செவிலி, அறிவர் ஆயோர் கூற்றும் இடம்பெறும்.

வாயிலோர்

தலைவன் தலைவியர் ஊடற்கண் அதனை நீக்குவார் வாயிலோர் எனப்படுவர். அவர்கள் பாணர் கூத்தர் என்பவர். அவர்கள், உரிமையுடன் சென்று பழகும் இயல்பினர் ஆதலால் “அகம்புகல் மரபின் வாயில்” எனப்படுவர் (1098).

இனிய ஓரியல்

இல்வாழ்க்கையில் தலைவி வழியில் தலைவனும், தலைவன் வழியில் தலைவியும் நின்றல் சிறப்பாதலால்,

“காமக் கடப்பினுள் பணிந்த கிளவி
காணும் காலை கிழவோற் குரித்தே
வழிபடு கிழமை அவட்கிய லான”

என்றும் (1100)

“அருள்முந் துறுத்த அன்புபொதி கிளவி
பொருள்பட மொழிதல் கிழவோட்கும் உரித்தே”

என்றும் (1101) கூறினார்.

அலர் முதலியன

களவுக் காலம் கற்புக் காலம் இரண்டிலும் 'அலர்' உண்டு (1108).

அவ்வலரில் தான் அன்புப் பெருக்கம் உருவாகும் (1109).

தலைவன் விளையாட்டும் அவ்வாறே பெருக்கும் (1110).

தலைவனுக்குச் சொல்லவிரும்புவனவற்றைப் பிறருக்குக் கூறுவது போல வாயில்கள் கூறல் உண்டு. அது 'முன்னிலைப் புறமொழி' எனப்படும் (1113).

வேற்று இடத்திற்குச் சென்று தலைவி நிலையைத் தலைவனுக்கு உரைத்தலும், தலைவியிடம் வந்து வேற்றிடத்தில் இருக்கும் தலைவன் நிலையைக் கூறுதலும் பாணர்க்கு உண்டு (1115)

தாய் போல் கண்டித்தலும் தழுவிக்கொள்ளலும் தலைவிக்கு உரிய மனைக் கிழமையாம் (1119).

பிறவற்றை எண்ணுதற்கும் கூடாத பாசறைக்குப், பெண்ணொடு செல்லுதல் இல்லை (1121).

புறப்பணி புரிவார்க்கு அக் கட்டளை இல்லை (1122).

தன்னைப் புகழ்ந்து கூறும் சொற்களைத் தலைவன் முன் தலைவி மேற்கொள்ள மாட்டாள் (1126). ஆனால், அவன் அயன்மனை சார்ந்து பின் இரந்து நின்றலும் தெளித்தலும் ஆகிய இடங்களில் அவள் தற்புகழ்தலும் கொள்வாள் (987).

தலைவன் சொல்லை மறுத்துக் கூறுதல் பாங்கனுக்கு உண்டு (1127).

ஆனால் அம் மறுத்துக் கூறல் மிகுதியாக இராது (1129).

பிரிவுக்குத் தலைவி வருந்தும் இடத்தெல்லாம் அவளை வற்புறுத்தித் தேற்றிச் செல்வதே தலைவன் வழக்கம் (1130).

பிரிந்து செல்லுதற்கு ஏற்படும் இடைத்தடை, செலவைத்தடுத்தல் இல்லை. தேற்றிச் செல்வதற்கே உதவும் (1131).

தலைவன் மேற் கொண்ட வினைப்பொழுதில், தலைவி நிலைபற்றி எவரும் உரையார். அவன் வினைமுடித்த போது, தலைவி நிலை அவனுக்குத் தானே தோன்றும் (1132).

பூப்புண்டாகிய நாளில் இருந்து பன்னிரண்டு நாள் தலைவன் தலைவியைப் பிரியான். ஏனெனில், அந்நாள் கருவுறும் நாள் ஆதலின் (1133).

ஓதல் பிரிவு மூன்றாண்டுக்கு மேற்படாது (1134).

காவல் பிரிவு, தூதுப் பிரிவு பொருள் தேடும் பிரிவு என்பவை எல்லாம் ஓராண்டிற்கு மேல் ஆகாது (1135, 1136)

தலைவன் தலைவியுடன் ஊரைக் கடந்து ஆறு குளம் கா என்பவற்றுக்குச் சென்று மகிழ்தலும் உரியவை என்பர் (1137).

வினை கருதிப் பிரிந்த தலைவன், அவ்வினை முடித்ததும் இடைவழியில் தங்குதல் இல்லை; மனம் போல உரிய இடத்து உதவும் குதிரையாகிய பறக்கும் விலங்கைக் கொண்டிருத்தலால் (1140).

இன்ன செய்திகளை அடைவு செய்து கற்பியலை முடிக்கும் ஆசிரியர் தமிழர் அறநெறியை அருமைப்பட மொழிகிறார். அது,

“காமம் சான்ற கடைக்கோட் காலை
ஏமம் சான்ற மக்களொடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே”

என்பது (1138).

சிறந்தது பயிற்றல்

இறந்ததன் பயன் = முதுமையடைந்ததன் பயன். இறத்தல் = கடத்தல். அளவிற்ற, வரை இறந்த என்பவற்றில் வரும் இறந்த என்பதைக் கருதுக.

குடிநலம் சிறக்க வாழ்ந்த முதுமையின் பயன் யாதாக இருக்க வேண்டும் என்பதைத் தெளிவிப்பது இந் நூற்பா. அப்பயன் ‘சிறந்தது பயிற்றல்’ என்பதாம். ‘கமம் நிறைந்து இயலும்’ என்பது, ‘கமம்’ என்னும் சொல்லின் பொருள்.

பிறைமதி எனத் திகழ்வது கமம். பிறைமதி - வளர் மதியாய் - நிறைமதியாய் விளங்குவது போலக் கமம் என்னும் ‘காமம்’ விளக்கமுறும். இன்பம் என்பது, எல்லா உயிர்க்கும் பொதுமையது என்பது ஆசிரியன் உரை (1169). ஆனால், காமம் மாந்தர்க்கே சிறப்பின் அமைந்த உணர்வு - அதனாலேயே வள்ளுவ மூன்றாம் பால், இன்பத்துப் பால் எனக் குறியீடு பெறாமல் ‘காமத்துப்பால்’ எனக்குறியீடு பெற்றதும் அச் சொல்லையே 39 இடங்களில் பயன்படுத்தியதுமாம். காமம் வரும் ஈரிடங்களில் மட்டுமே இன்பமும் வந்து, அமைவுற்றமையும் அறிக.

இக் காமம் நிறைவுற்ற முதுமைக் காலம், ‘காமம் சான்ற கடைக்கோட்காலை’ ஆகும். அக் காலத்தில் அவர்களுக்கும் குடிவழிக்கும் பாதுகாப்பான நன்மக்கள் தோன்றிச் சிறந்து விளங்குவர்; அவர்களை அன்றி இல்லறச் சுற்றமாகவும் உரிமை உறவுச் சுற்றமாகவும் பலர் இருப்பர்; குடும்பத் தலைவர்களால் அறவாழ்வின் அருமை அவர்கள் அறிந்து திகழ்வர்; மக்கள், சுற்றம் ஆகிய இவர்களுக்குத் தம் பிறவிப்பயனாகச் சிறக்கும் மேல்

நெறிகளைக் காட்டி அந் நெறியில் அவர்கள் நிற்குமாறு பயிற்றுதல் கடமையாம் (1138).

சிறந்தது பயிற்றல் என்பது சுட்டும் சிறப்பு - 'செம்பொருள்' என்பதாம். "பிறப்பு என்னும் பேதைமை நீங்கச் 'சிறப்பென்னும்' செம்பொருள் காண்ப தறிவு" என்று வாய்மொழி கூறுதல் காண்க. இச் சிறப்பு வளர்நிலையே வாழும்போதே பெறும் வீடுபேறு ஆகிய அவாவறுத்தல்.

“வேண்டாமை அன்ன விழுச்செல்வம் ஈண்டில்லை
யாண்டும் அஃதொப்பதில்”

என்பது வீடுறு வழியும்,

“ஆரா இயற்கை அவாநீப்பின் அந்நிலையே
பேரா இயற்கை தரும்”

என்பது வீடுபேறுமாம்.

தமிழ் நெறியில் இல்லறம் துறவறம் என அறம் இரண்டன்று. இல்லறம் ஒன்றே அறம். அவ்வறம் மேற்கொண்டார் அனைவரும் தம் இல்லறக் கடமைகளை இனிது நிறைவேற்றித் தம் மக்களுக்கும் தம் சுற்றத்திற்கும் பயிற்ற வேண்டுவ எல்லாம் பயிற்றி அவர்களும் அவ்வழியில் தொடருமாறு பற்றற்ற வாழ்வு மேற்கொள்வதே அவ்வறத்தின் நிறைவாகும். இதனாலேயே அறத்தை இரண்டு ஆக்காமல் ஒன்றாக்கியது வள்ளுவம் என்பதும், துறவுப் பகுதியில் 'அறம்' என்னும் சொல் ஒன்றுதானும் இல்லாது அமைந்தது என்பதுமாம்.

மணிவிழா

இனி, 'மணிவிழா' என்பது முதுவர்கள் தம் குடும்பப் பொறுப்பை மக்களிடம் ஒப்படைத்து அவர்கள் பேணலொடும் உதவியொடும் அறப்பணி - அருட்பணி ஆற்றுவதை மேற்கொள்வதற்கென்றே அமைக்கப்பட்டது என அறியின் 'இரண்டாம் திருமணம்' 'அறுபதாம் கலியாணம்' என்னும் பெயர்களைக் கொள்ளாதாம். 'பொலிவுச் சடங்கு போலிச் சடங்காகியமை' அறிவர் வழிகாட்டத் தவறியமையாலேயே எனக் கருதின் மீட்சி கிட்டுதற்கு வாய்க்கும்! ஏனெனில், அடங்கு கொள்கை சடங்காகிவிட்டதல்லவா!

பொருளியல்

இனி, அகத்திணை இயல், புறத்திணை இயல், களவியல், கற்பியல் ஆயவற்றில் சொல்லாதனவும், சொல்ல வேண்டுவன உண்டு என்று ஆசிரியர் கருதுவனவும் பொருளியலில் இடம் பெற்றுள்ள ஆதலால், 'எச்ச இயல்' என ஆசிரியர் ஆளுதல் ஒத்த குறியீடு ஆம்.

அசைமாறல்

ஒரு தொடர் மொழியில், ஒலிமாறி ஒலிப்பினும் பொருள் பொருந்தியே வரும்; ஆனால் அசை மாறுபடுதல் கூடாது; அது வழுவாகி விடும்.

“ஊறொரால் உற்றபின் ஒல்காமை இவ்விரண்டின்
ஆறென்ப ஆய்ந்தவர் கோள்”

என்னும் குறள் ஊறொமை உற்றபின் ஒல்காமை என வருதல் வேண்டும். அவ்வாறு வாராக்காலும் பொருள் அவ்வாறே கொள்ளுதல் வேண்டும். ஆனால் அசையாகிய உறுப்பு மாறின் யாப்பு வழுவாகவே அமைந்து விடும். முன்னது பொருள்காண் நெறி; பின்னது இலக்கண நெறி. முன்னதில் பொருள் போற்றுதலும் பின்னதில் யாப்புப் போற்றுதலும் வேண்டும் என்பதாம் (1141).

தனிமொழி

நாடக உத்தியில் தனிமொழி என்பதொன்று உண்டு. தானே பேசும் பேச்சு அது. பக்கச் சொல், பாற்கிளவி, தனிமொழி என்பவை அது.

நெஞ்சொடு கிளத்தல் என்னும் வகையால் தன்நெஞ்சுக்குத் தானே கூறுவது, இதில் ஒருவகை. உறுப்பு உடையது போலவும், உணர்வு உடையது போலவும், மறுத்துக் கூறுவது போலவும் கற்பித்துக் கொண்டு கூறுதல் இது. இனிச் சொல்லாடுதல் இல்லாதவற்றைச் சுட்டி அவை செய்யாதவற்றைச் செய்தனவாகக் கூறுதலும், பிறர் கொண்ட துயரைத் தான் கொண்ட பிணிபோலச் சார்த்திக் கூறுதலும் தலைவன் தலைவியர் ஒருபாற்சொற்களாகும் (1142). நற்றாய் செவிலித்தாய் ஆயோர்க்கும் தனிச்சொல் வழக்குண்டு (1145).

தலைவன் தலைவியர் காணுதற்கு அரிய நிலை உண்டாகிய காலத்து அவர்களுக்குள் கனவுக் காட்சியும் உண்டு. உடன்போக்கு நேரிட்ட காலத்து நற்றாய் செவிலித்தாய், கனவு காணலும் உண்டு (1143, 1144).

வாழ்வின் உயிர் நிலையாம் அன்பு நாணம் மடம் ஆகிய மூன்றும் தலைவன் தலைவி நற்றாய் செவிலி என்னும் நால்வர்க்கும் உரியவை (1147).

தன் தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி பசலையடைந்து வருந்தும் போது தன் உறுப்புகளும் தலைவன் பிரிந்ததை அறிந்தன போலக் கூறலும் வழக்கம் (1148).

பிரிவால் மெலிந்த போதும் இவற்றுக்கு என்ன ஆயின என்பாளே அன்றித் தலைவன் இருக்கும் இடத்தைத் தலைவி தேடி அடைவது இல்லை (1149).

தலைவன் ஒரு பக்கமாக வருங்கால் தன் நெஞ்சுக்குக் கூறுவது போல் தலைவன் கேட்கக் கூறுவதும் உண்டு (1150).

தலைவன் உண்மையை மறைக்கும் போதும், தலைவிக்கு விருப்பு மிகுந்த போதும் அல்லாமல் மற்றைப் போதுகளில், கண்டு கொள்ளாதவ ளாகவே தலைவி அமைவாள் (1151).

தலைவன் தலைவியர் காதலை உணர்த்தத் தக்க பொழுது இது என அறிந்த பின்னரே, தோழி அறத்தொடுநிற்றலை (காதல் வெளிப்படுத்த துதலை) மேற்கொள்வாள் (1152).

தலைவனுக்குள்ள எளிமை, பெருமை, விருப்பமிகுதி ஆகியவற்றை உரைத்தல், பிறர் கூறுவது கேட்டு அது பற்றிக் கருத்துரைத்தல், இடையூறு உண்டாகிய போது இடைவந்து தீர்த்தல், தாமே எதிர்ப்பட்டுக் காணல், மெய்யாக நிகழ்ந்தது இதுவெனல் என்னும் ஏழுவகையாலும் தோழி களவொழுக்கத்தை வெளிப்படுத்துவாள் என்று புலமையர் கூறுவர் என்பார் தொல்காப்பியர் (1153).

தக்க இடம் வாய்த்தால் அல்லாமல் தோழி சொல்லமாட்டாள் ஆதலால், செவிலி, தலைவி நிலையை உணர்ந்து கொள்ளலும் உண்டு. ஏனெனில், அடக்கம், நிலைப்பாடு, நேர்மை, கூறுவது கூறல், அறிவு, அரியதன்மை என்பவை பெண்டிர்க்கு இயல்பு என்பதால் (1154, 1155).

தலைவன் தலைவியர் களவொழுக்கத்திற்கு இசைந்த தோழி, அதனைக் கற்பொழுக்கமாக்கத் திட்டமிட்டே துணிவான சில செயல் களைச் செய்வாள். தலைமகன் வரும்பொழுது, வழி, காவல்மிகுதி ஆகியவற்றைக் கூறி அவற்றால் நேரும் தீமையைச் சுட்டுவாள்; அவற்றை நோக்கித் தான் மனங்கலங்கி வருந்துதலை உரைப்பாள்; சந்திக்கும் இடத்தில் உண்டாகும் இடையூற்றை உரைப்பாள்; இரவில் வருக என்பாள்; பகலில் வருக என்பாள்; இரவிலும் பகலிலும் வருக என்பாள்; இரவிலும் பகலிலும் வாராதே என்றும் கூறுவாள்; நன்மையாகவும் தீமையாகவும் புலப்படப் பிறிதொன்றனைக் கூறுவாள்; இவையெல்லாம் தலைவன் மேல் கொண்ட வெறுப்பாலோ காதலைத் தடுக்க வேண்டும் என்னும் எண்ணத் தாலோ செய்வன அல்ல! காதல் வேட்கையைப் பெருக்கிக் கடிமணத்தை விரைந்து முடிக்குமாறு தூண்டுதல் குறிப்புகளேயாம் (1156).

தேர் யானை குதிரை முதலியவற்றில் ஊர்ந்து வந்து தலைவன் தலைவியைக் காணலும் உண்டு (1158).

உண்ணுதல் இல்லாத ஒன்று உண்டதாகக் கூறுதலும் அகத் தொழுக்க வழக்கமாகும். அது, பசலை பரவுதலைப் பசலை உண்டது என்பது போல்வது (1159).

தலைவி வீட்டை விட்டு வெளியேற முடியாத காவல் மிக்க பொழுதில் (இற்சிறை) தலைவனிடம் தோழி, எங்கள் இல்லத்தார் பெரும்பொருளைப் பரிசமாக வேண்டியுளர் என்பது உண்டு. ஏனெனில், அவன் அவளைத் தேடி வராமல் இருக்கவும், மணமுடித்து மனையறம் காக்க வேண்டும் பொருள் தேடி வருதற்குத் தூண்டுதலாக இருக்கவும் ஆகும் (1160).

ஆனால் தலைவன் பொருள் தேடச் செல்லும் வழித்துயர் பற்றிச் சொல்லவும் தவறாள் (1162).

வீட்டுக் காவற்பட்ட தலைவி உயிர்நிலையாகிய அன்பு, அன்பு வழிப்பட்ட அறம், அறத்தால் அடையும் இன்பம், பெண்மைக்கு இயல்பாகிய நாணம் என்பவற்றை நீங்கி ஒடுங்கிய நிலை பழிக்கப்படுவதில்லை. ஏனெனில், அவள் செயலும் உணர்வும் ஒடுக்கப்பட்டுள்ள சூழல் அஃதாதலால் அவ்வக் காலத்து வாழும் சான்றோர் தக்கநெறி என ஏற்றுக் கொண்ட(1161)வற்றைத் தழுவிச் செய்யுள் செய்தல் முறையையாம் (1163).

உலக வழக்கில் பொருந்தாதது போல் தோன்றும் ஒன்று, அகப் பொருட்கு அமைவுடையதாக இருப்பின் அதனை வழக்காக ஏற்றுக் கொள்ளல் பழியாகாது (1164). ஆனால் அப் பொருள் நாணத்தக்கதாக இல்லாத நற்பொருளாக அமைதல் வேண்டும் (1165).

முற்பட்ட இலக்கிய இலக்கணங்களிலும் 'கைம்மை' 'கைம்மைத்துயர்' என்பவை இடம் பெற்றுள். மகளிராகவே விரும்பி ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதாகவும் போற்றப்பட்டது. கடுவனாம் ஆண்குரங்கு இறந்ததாக அதனைத் தாங்காத மந்தி, தன் இளங்குட்டியைச் சுற்றத்திடையே விட்டுவந்து பாறையில் மோதி இறக்க அதனைக் "கைம்மை உய்யாக் காமர் மந்தி" என்று புனைவு வகையாற் பாராட்டியதும் உண்டு. ஆனால், இந் நாளில் கைம்மை மணம் வரவேற்புக் குரியதாயிற்று. மனைவியை இழந்தான் கணவனை இழந்தானை மணமுடித்துக் கொண்டு 'வாழ்வு தருதல்' 'உயரறம்' எனப் பாராட்டப்படுதலாயிற்று. இது காலங்கண்ட அறநெறி. இதனைப் போற்றுதல் - செய்யுள் செய்தல் (புலனெறி வழக்கம் ஆக்குதல்) புலமையாளர் கடன்!

இவ் வகையில் பாவேந்தர் படைப்பும், அதன் பின்வரவாம் படைப்புகளும் பெருக்கமிக்கவை அல்லவா! ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் வாழ்வியல் காப்புள்ளம் இத்தகைய எதிரது போற்றுதலை ஆணையாக்கிச் சிறப்பிக்கின்றது என்க.

அன்புப்பெருக்கால் அழைக்கும் சொல் 'எல்லா' என்பது. அச் சொல் ஆண்பால் பெண்பால் ஆகிய இருபாலுக்கும் உரிய பொதுச் சொல் ஆகும். இச் சொல்லே ஏலா, ஏலே, ஏழா, ஏடா என வழங்குவதாம். "எல்லே இளங்கிளியே" எனப் பறவைக்கும் ஆயது! 'எல்லா' ஒப்புரிமை இதுகால் பெரிதும் ஆண்பால் தழுவி நிற்கின்றது. 'யாழ்' என்னும் சொல் இருபாற் குரியதாக இருந்து 'ஏழா' ஆயது என்பதும் கருதத்தக்கது (1166).

பங்குரிமைச் சொத்தாக வாராதது; கொடை புரிந்தாலும் கொடுத்த வரை விட்டுச் செல்லாதது; செயல் திறனால் தங்கவைக்க முடியாதது; பிறரால் கையகப் படுத்திக் கொள்ளவும் முடியாதது; அத்தகு பொருளை ஒருவர் உரிமைப் பொருளாகக் கொள்வது போன்றது, தலைவியின் உறுப்புக்களைத் தோழி தன் உறுப்புகளாகக் கொண்டு உரைப்பது; உரிமையிலாதது அது எனினும், பொருந்திவருதல் அக நூல்களில் உண்டு. ஆதலால், அதனைப் போற்றிக் கொள்ளல் கடன் என்கிறார் (1167).

"என்தோள் எழுதிய தொய்யில்" என்பது தலைவி தோளைத் தன் தோளாகக் கருதித் தோழி சொல்வதாம் (கலித்.18).

ஓரிடத்துக் கூறும் தலைவி தலைவன் என்னும் சொற்கள், அவ்விடத்துள்ளாரை அன்றி, எவ்விடத்துள்ளார்க்கும் உரியவையாய் வருதலே வழக்கமாகும். இன்னான்தான், இன்னான்தான் என்று குறித்துக் கூறப்படாமல் உலகத்துள்ள ஒருவன் ஒருத்தி என்பார் எவர்க்கும் உரிமையுடையது எனத் தெளிவித்தார் (1168).

உயிர்க்கெல்லாம் பொதுப் பொருளாய் அமைந்தது இன்பம் என்பதை,

"எல்லா உயிர்க்கும் இன்பம் என்பது
தான் அமர்ந்து வருஉம் மேவற்று ஆகும்"

என்கிறார் (1169). அமர்தல் = தங்குதல்; நெஞ்சத்துத் தங்குதல்; மேவற்று = விருப்பமுடையது.

இதனால் இன்பம் உயிர்ப்பொது என்றார். ஏனை அறம் பொருள் என்பவை மாந்தர்க்குரியவை என்பது குறிப்பாகக் கூறப்பட்டது. மற்றும் காதல் காமம் என்பவையோ எனின் உயிர்ப் பொதுமை விலக்கி ஆடவர் பெண்டிர்க்கே உரிமைப்படுத்தப்பட்டது.

குறிஞ்சி புணர்தல்; முல்லை இருத்தல் என்பன முதலாக ஒழுக்கம் சொல்லப்படும் என்றாலும், அவை அந்நிலத்திற்குச் சிறப்பேயன்றி, மற்றை நிலத்து நிகழாதவை அல்ல. நானிலத்திற்கும் பொதுவாக அமைந்தவையே யாம். ஆதலால், ஊடல் என்னும் உரிப்பொருள் மருதம் ஒன்றனுக்கே

அமைந்தது இல்லை; மற்றை நிலத்தவர்க்கும் உண்டு; அவ்வூடல் தீர்ப்பாரும் அவண் உண்டு என்பாராய்,

“பரத்தை வாயில் நால்வர்க்கும் உரித்தே
நிலத்திரி பின்றஃது என்மனார் புலவர்”

என்றார். நால்வர் = நானிலத்தவர். ‘நால் வருணத்தவர்க்கும்’ என்று வழக்கம் போல உரைகண்டனர் பழைய உரையாசிரியர்கள் (1170).

நிலமக்கள், தலைமக்கள், அடியோர், வினைவலர் ஆகிய நால் வகையார்க்கும் எனக் குறிப்பு எழுதுவார் இளவழகனார்.

தலைவிக்கு உடன்போக்குக் கொள்ளவேண்டும் என்றும், திருமணம் நிகழ்தல் வேண்டும் என்றும் ஏற்படும் உந்துதல்களை “ஒருதலை உரிமை வேண்டியும்” என்னும் நூற்பாவில் கூறுகிறார் ஆசிரியர் (1171).

உறுதியாக இல்லற வாழ்வு மேற்கொள்ளல் வேண்டும் என்னும் நிலையிலும், ‘வினையே ஆடவர்க்கு உயிர்’ ஆதலால், அது குறித்துப் பிரிவு நேரும் என்னும் அச்சம் ஏற்பட்ட நிலையிலும், அம்பல் அலர் என்பவற் றால் களவொழுக்கம் வெளிப்பட்டுப் போகும் என்னும் அஞ்சுதல் உண்டாகிய நிலையிலும், தன்னைத் தலைவன் காண வருங்கால் ஏற்படும் இடையூறு பற்றி எண்ணிய நிலையிலும் தலைவிக்கு உடன்போக்குப் பற்றியும் மணங்கொள்ளல் பற்றியும் உந்துதல் உண்டாகும். சூழலால் உண்டாம் எண்ணங்கள் செயலாக்கியாகத் திகழும் அடிப்படையை விளக்கியது இது.

எவ்வொரு வினைப்பாட்டுக்கும் சூழலும் எண்ணமும் தூண்டலாய் அமைந்து துலங்கச் செய்யும் என்னும் வரையறை நல்ல தெளிவுறுப்புச் செய்தி.

வாழ்வுக்குத் தேவையான இரக்கம் எப்பொழுது உண்டாகும் எனின் ஒருவர் கொண்ட வருத்தத்தைத் தானும் உணரும் போதேயாம். நோவற்க நொந்தது அறியார்க்கு என்பது வள்ளுவம். “துயரத்தை அறிந்து கொள்ளாதவர்க்குத் துயரை உரையாதே” என்பது அது. இரக்கம் உண்டாக்கும் அருள் வாழ்வு துயரம் கண்டபோது ஏற்படுவது ஆகலின்,

“வருத்த மிகுதி சுட்டும் காலை
உரித்தென மொழிப வாழ்க்கையுள் இரக்கம்”

என்றார் தொல்காப்பியர் (1172). வாழ்வின் வளர்நிலை இன்புரை கேட்ட லினும் துன்புரை கேட்டு அருள்வதிலேயே உள்ளது என்பது அருமை மிக்கது. ஊடற் போதில் தலைவி உயர்வு விளக்கமாம். அதேபொழுதில் தலைவன் பணிவும் விளக்கமாம் (1173). அவ்வூடற் பணிவு இல்லையேல்

கூடலின்பம் கொள்ளான்! “மகளிர் ஊடல் தணிக்கவும் பணியேன்” என்பது இல்லறத்திற்கு ஏற்காத செயல்.

கற்பொழுக்கத்தின் போது தலைவன் தலைவியர் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் புகழ்வதை விலக்கார்; புகழ்தல் இல்லறம் சிறக்க வாய்ப்பாம் என்றது இது (1174).

முன்னே உரைத்த உள்ளுறை உவமம் போல இறைச்சி என்பதொன்றும் அகப்பொருளில் இடம் பெறும். இறைச்சி என்பது கூறும் பொருளுக்கு அப்பாலாய் அமைவது.

“இறைச்சி தானே பொருட்புறத்ததுவே”

என்பது அதன் இலக்கணம். சொல்ல வேண்டிய கருத்துக்கு வேறாக அடைமொழி அமைவில் நின்று பயன்செய்வது. ‘பொருட்புறத்ததுவே’ என்பதற்கு ‘உரிப்புறத்ததுவே’ என்பது இளம்பூரணர் பாடம். பொருட்புறத்ததுவே என்பது நச்சினார்க்கினியர் பாடம்.

இறைச்சியை ஆராய்ந்து பார்த்தவர்க்கு வெளிப்படக் கூறும் பொருளுக்குப் புறத்ததாகிய பொருள் உள்ளமை புலப்படும் என்பதை,

“இறைச்சியிற் பிறக்கும் பொருளுமா ருளவே
திறத்தியல் மருங்கில் தெரியு மோர்க்கே”

என்பார் (1176).

அன்பு கொள்ளத் தக்க கருத்துகளைக் கருப்பொருள்களின் உரைப் பொருளாகக் காட்டித், தலைவி வருந்தும் போது வற்புறுத்தித் (தோழி) தெளிவு செய்தல் ‘வன்புறை’ எனப்படும் (1177).

தலைவியைத் தலைவன் பாராட்டின் அவளுக்கு இருவகையில் அச்சம் உண்டாகும். ஒன்று, பொருள் தேடுதற்குப் புறப்படுவனோ என்னும் அச்சம். மற்றொன்று, செயல் மேற்கொண்டு பிரிவனோ என்னும் அச்சம். இரண்டுமே பிரிவச்சமாம் (1178).

தலைவி அயலாள் ஒருத்தியைப் பாராட்டினால் உள்ளே ஊடல் உண்டு என்பதன் வெளிப்பாடு அது என்பார் (1179).

பிறள் ஒருத்தி இத்தகையள் எனத் தலைவி பாராட்டின், அது பற்றித் தலைவன் குறிப்பறிவதற்குரிய வழியுமாகும் (1180).

தலைவன் குறையை அயல் பெண்டிர் உரைக்கும் போதும் தானே உணரும் போதும் உடனே இடித்துரைக்காமல் அவன் அன்பு கெழும் நிற்கும் போதும் ஊடி நிற்கும் போதுமே கூறுவள். கூறுவதைக் கூறினாலும் கூறுதற்கு இடமும் காலமும் அறிந்து கூறுதலே கூறுதல் பயன் செய்யும்

என்னும் உளநிலை உரைத்தது இது. இடித்துரை கூறுவாரும் அறிவுரை கூறுவாரும் எண்ணிப் போற்ற வேண்டிய குறிப்பு ஈதாம் (1181).

குறித்த காலம் கடக்கு முன்னரே அக்காலம் கடந்து விட்டதாகக் கூறுதல் மடமை, வருத்தம், மயக்கம், மிகுதி என்னும் இந் நான்கனாலும் ஏற்படும். தன்னிடம் மன்றாடி நின்ற தலைவனைத் தோழி அப்பால் படுத்துதல் அன்றி மெய்யுரைத்தல், பொய்யுரைத்தல், நயந்துரைத்தல் எனப் பலவகைப் 'படைத்து மொழி'களாலும் நலம் பேணிக் காப்பாள் (1183).

புகழ்ந்து கூறுதலை மறுத்துக் கூறுதலும், ஐயுற்றுக் கூறுதலும் தலைவனுக்கு உண்டு. (அதனைத் தலைவி கொள்ளாள்) (1184).

துன்பம் எதுவும் நேராமல் காத்தல் தன் கடமை ஆதலால் தோழிக்குத் துணிந்துரைக்கும் உரை உண்டு (1185) தலைவன் தலைவியரைப் புகழ்ந்துரைக்கும் நிலையும் உண்டு (1186).

ஊடல் தீர்க்கும் வாயிலாக இருப்பவர் தம் சொல்லைக் குற்றமற்றதாய் வெளிப்படக் கூறுவர் (1187).

முன்னே கூறிய உள்ளுறை என்பது, உடனுறை, உவமம், சுட்டு, நகை, சிறப்பு என ஐவகைப்படும் (1188). இவையன்றி இன்பப் பொருளாகவும் உள்ளுறை வரும் (1189).

மங்கலச் சொல், வசைச் சொல், மாறுபாடில்லாத ஆளுமையால் சொல்லிய சொல் என்பனவும் உள்ளுறையுள் அடங்கும் (1190) (இவற்றின் விளக்கம் உவமைப் பகுதியில் காணலாம்)

தலைமக்கட்கு ஆகாக் குணங்களாம் சினம் அறியாமை பொறாமை வறுமை என்னும் நான்கும் ஏதேனுமொரு காரணத்தால் அவர்களொடு தொடர்பு படுத்திக் கூறுதல் உண்டு (1191).

தோழி தலைவியை 'அன்னை' எனலும், தலைவி தோழியை 'அன்னை' எனலும் இருவரும் தலைவனை 'என்னை' எனலும் பழமையான மரபினதாம். சொல்லாலும் எழுத்தாலும் வெளிப்படாத உலகியல் முறை என்பர் புலமையர் (1192). ஒப்பு, உரு, வெறுப்பு, கற்பு, ஏர், எழில், சாயல், நாண், மடன், நோய், வேட்கை, நுகர்வு என்பவை இத்தகையவை என்பது கொண்டு மனத்தால் கொள்ளுவதை அல்லாமல் வேறுவகையால் வெளிப்படக் காட்ட இயலாதவையாகும்.

“நாட்டிய மரபின் நெஞ்சுகொளின் அல்லது
காட்ட லாகாப் பொருள் என்ப”

என்பது இதன் முடிநிலை (1193).

இமையவர் உலகம், கடலொலிக்கும் உலகம் என எவ்வுலகம் எனினும், ஒப்பு உரு முதலியவை இல்லாத காலம் இல்லாமையால்

சொல்லைச் சொல்லிய வகையாலே பொருள் அறிந்து கொள்வர் என்பதாம். மக்கள் மொழி சொற்களாக இவை இருப்பதால் எவரும் தாம் கேட்டுணர்ந்த வகையால் பொருள் கண்டு கொள்வர். வழக்குச் சொல்லாக இருப்பவற்றை விளக்க வேண்டுவதில்லை என்பதால் ஒரு சொல் வழக்கிழந்தால் பொருள் விளக்கமும் இழந்துபோம் என்னும் மொழியியல் முறையால் இப்பொருளியலை நிறைவித்தார் ஆசிரியர். அது,

“இமையோர் தேஎத்தும் எறிகடல் வைப்பினும்
அவையில் காலம் இன்மை யான”

என்பது (1194).

புறத்திணை

அகத்திணையை அடுத்து ஆசிரியரால் வைக்கப்பட்ட புறத்திணை பற்றி நாம் கருதலாம். அகம் புறம் என்பவை முரண்பட்டவை அல்ல. வாழ்வின் இருபக்கங்கள் அவை. “அகங்கை ஏழு எனின், புறங்கையும் ஏழு” என்று ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் நற்கிழமை காட்டி உரைத்த விளக்கம் இதனைத் தெளிவாக்கும்.

பிறவிப் பேறு அக வாழ்வால் அமைந்தது; அதனைச் சிறப்பிக்கவே இல்வாழ்வு கொண்டது; அவ் வாழ்வுக்கு, இன்றியமையாத் துணைப் பொருளாக அமைவது புறவாழ்வு.

இன்னும் எண்ணினால், அகவாழ்வு அமைந்து திகழ, அவ்வப்போது மேற் கொள்ளும் முயற்சி வாழ்வே, புறவாழ்வாகும் என்னலாம். அகவாழ்வு சிறக்க வேண்டுவதாம் பொருள் தேடல், அறம்புரிதல், காவல் கடன்புரிதல், சந்து செய்தல், கலைமேம்படுதல், துறவுமேற்கொள்ளல் என்பன வெல்லாம் புறவாழ்வுப் பகுதியேயாம். போரும் கொடையும் புகழும் போற்றலும் எதற்காக, அகவாழ்வு சிறக்கவே. அகச் சிறப்பே பாரகச் சிறப்பின் அடிமூலம் - நிலைக்களம் - எனக் கண்ட நம் முந்தையர் வகுப்பு இது.

அகத்திற்கு, (வெளிப்பட அறியும் வகையில்) நான்கியல்களை (அகத்திணை களவு கற்பு பொருள்) வகுத்த ஆசிரியர், புறத்திணை என ஒன்றை வகுத்ததை எண்ணல் சாலும். மேலும், மெய்ப்பாடு, உவமை, செய்யுள், மரபு என்னும் நான்கியல்களும், அகம், புறம் ஆகிய இரு பொருள்களுக்கும் பொதுமையாயவையே என்பதையும் எண்ணலாம்.

ஏழுதிணை

குறிஞ்சி முல்லை மருதம் நெய்தல் பாலை பெருந்திணை கைக்கிணை என்னும் அகத்திணை ஏழுக்கும் முறையே, வெட்சி வஞ்சி உழிஞை தும்பை வாகை காஞ்சி பாடாண் என்னும் ஏழும் புறத்திணைகளாகும்.

குறிஞ்சி முல்லை என்பவை எவ்வாறு மலர்ப் பெயர்களோ, அவ்வாறே வெட்சி முதல் காஞ்சிவரை மலர்ப்பெயர்களே. ‘பாடாண்’ என்னும் ஒன்று மட்டுமே, பாடு புகழ் கருதிய திணைப் பெயராம்.

தமிழர் வாழ்வாகிய அகம் புறம் என்னும் இரண்டும் பூவால் குறியீடு பெற்றமை, இயற்கையொடு தழுவிய சீர்மை வெளிப்படுத்தும். ஒரு பெண் பருவம் உறுதல் ‘பூப்பு’ எனவும், ஓர் ஆண் பருவமுறுதல் ‘அரும்புதல்’ எனவும் வழங்கும் மாறாவழக்குக் கொண்டும் உணரலாம். “மலரினும் மெல்லிது காமம்” என்பதும், “மோப்பக் குழையும் அனிச்சம் முகம் திரிந்து நோக்கக் குழையும் விருந்து” என்பதும் வள்ளுவங்கள். அகக் காதல் எவ்வாறு அறத்தொடக்கம் உடையதோ அதுபோல், புறவாழ்வும் அறத்தொடக்கம் உடையது என்பது காட்டுவது வெட்சித் திணை. அது வெட்சி என்னும் வெண்ணிறப் பூவை அடையாளமாகக் கொண்டது.

வெட்சி

பகைவரொடு போரிடத் தொடக்கம் செய்வதே வெட்சித் திணை. அது, பகைவர் ஆக்களைக் கவர்ந்து வருதல் வழியாகப் போர்த்தொடக்கம் செய்வதாகும். அஃது, அறத்து வழி நிகழும் என்பதை, ‘ஆதந்து ஓம்பல்’ என்பார். வெட்சியின் இலக்கணம்,

“வேந்துவிடு முனைஞர் வேற்றுப்புலக் களவின்
ஆதந்து ஓம்பல் மேவற்று ஆகும்”

என்பது (1003).

வீரர்தாமே வேற்றவர் இடத்திற்குச் சென்று, ஆக்களைக் கவர்ந்து வருவராயின் அது கூடா ஒழுக்கமாகிய களவாகிவிடும். அக் களவன்று என்பாராய், ‘வேந்து விடு முனைஞர்’ என வேந்தன் ஏவல் வழிச் செல்லும் வீரர் என்றார். அவர் செய்யும் செய்கை கொடுமைப்பட்டது அன்று என்பாராய், ‘ஆதந்து ஓம்பல்’ என்றார்.

ஆக்களைக் கவர்ந்து வருங்கால் புல் கண்ட இடத்து மேயவிட்டு, நீர் கண்ட இடத்துக் குடிக்க விட்டு, நிழல் கண்ட இடத்துப் படுக்க விட்டு, ஓட்டி அலைக்காமல் மெல்லென நடத்திவருதல் என்பது விளங்க, ‘ஆதந்து ஓம்பல்’ என்றார். உயிரோம்பல், உடலோம்பல், விருந்தோம்பல் முதலாம் ஓம்பல்களை எண்ணுக.

“ஆவிற்கு நீருட்டுவதை, அயலாரை ஏவிச் செய்யாமல், தாமே செய்தல்தான் தகவு” என்னும் வள்ளுவம். வீடு கட்டியவர், தம் கண்காணிப்புக்கு மட்டுமன்றி, வளமாகவும் வாழ்வாகவும் காக்கத்தக்க ஆவைக் காக்கவே, பக்கத்தே மாட்டுத் தொழுவம் அமைத்தனர். ‘மாடு’ என்பது, பக்கம் என்னும் பொருளொடு, செல்வம், பொன் என்னும் பொருளும்

கொண்டமை இதனாலேயே ஆம். ‘தொழுகை’க்கு உரியதாக இருந்தமையால்தான், ஆன் உறைவிடம் தொழு ‘தொழுவம்’ என்னும் பெயர்களையும் கொண்டதாம்.

தமிழர் வாழ்வொடு இரண்டறக் கலந்த அப்பண்பாடே ‘பொங்கல் விழா’வெனப் பொலிவுற்றுப் போற்றப்படுவதாம் ‘மாட்டுப் பொங்கல்’ என்பது நாடறி செய்தி. ஆக்கள் உடலை உராய்வதற்காகவே, வழியில் “ஆவுருஞ்சு குற்றி” நட்ட செய்தி நயமிக்கது!

ஆக்களைக் கவர்ந்து வருதல் போர்க்கு அடையாளமாவதொடு, அதனைப் பேணும் அறமுமாம் என்பதனால், போர்க்களத்தில் இருந்து அகற்றப்படுவனவற்றுள் தலையிடம் பெற்றது ஆவேயாம் (புறம்.9).

ஆநிரை கவர்ச் செல்லும் படைகள் ஆரவாரித்தல், புறப்பட்டவர் ஊர்ப் பக்கத்தே கேட்ட விரிச்சி என்னும் சொல், பகைநாட்டு ஒற்றர் அறியாவாறு புகுதல், அயலார் அறியாவாறு அவர் நாட்டு நிலையைத் தம் ஒற்றரால் அறிதல், பகைவர் ஊரைச் சுற்றி வளைத்துத் தங்குதல், தம்மைத் தடுக்கவந்த பகைவரை அழித்தல், ஆநிரையைக் கவர்தல், அதனைத் தடுத்ததற்கு வந்தாரை விலக்கி மீள்தல், கவர்ந்த ஆக்களைக் கவலையின்றிக் கொண்டு வருதல், தம்மை எதிர்பார்த்திருக்கும் தம்மவர் மகிழத்தோன்றுதல், ஆக்களை ஊர்க்குக் கொண்டு சென்று நிறுத்துதல், அப்பணியில் ஈடுபட்டவர்க்குப் பங்களிப்புச் செய்தல், செயல்முடித்த மகிழ்வில் களிப்புறுதல், கலைவல்லார்க்குப் பரிசு வழங்குதல் என்னும் பதினான்கு துறைகளை உடையது வெட்சித் திணை என்பார் ஆசிரியர் (1004). மேலும் எடுத்த செயலை முடிக்கவல்ல வீரர்தம் குடிச் சிறப்பு, வெற்றித் தெய்வமாகப் போற்றப்படும் கொற்றவை வழிபாடு என்பனவும் வெட்சி சார்ந்தனவே.

வேலன் வேடம் பூண்டு ஆடும் மருளாடி, காந்தள் மாலை சூடி ஆடும் வெறியாடல், இன்னாரைச் சேர்ந்த வீரர் இவர் என அறிதற்குப் பனை, வேம்பு, ஆத்தி என்னும் (சேரர் பாண்டியர் சோழர்) மாலை சூடி ஆடிய கூத்து, வள்ளி என்னும் கூத்து, புகழ்மிக்க வீரக் கழல் அணிதல், எதிரிட்டு நின்று போரிடும் வேந்தனை உன்னமரத்தொடு ஒப்பிட்டுக் கூறும் உன்னநிலை, மன்னனை மாயோனொடு ஒப்பிட்டுச் சொல்லும் பூவைநிலை, போரில் பகைவரை ஓட்டல், பசுக்களை மீட்டித்தருதல், வேந்தன் சிறப்பு உரைத்தல், தன்வீறு தோன்ற வஞ்சினம் கூறல் என்பவை பசுக்களை மீட்டிச் செல்வார் செயல்கள்.

மற்றும், வரும் படையைத் தடுத்தல், வாட்புண்பட்டு வீழ்தல் எனப்படும் பிள்ளை நிலை; வாட் போரிட்டு வென்றவனுக்குப் பறை முழங்கப்பரிசு வழங்கிய பிள்ளையாட்டு, களப்போரில் இறந்துபட்டார்க்கு

நினைவாகக் கல்லெடுத்தல், அதனை நீராட்டுதல், கல் நடுதல், அதனைச் சூழக் கோயில் எடுத்தல், வழிபடுதல் என்று சொல்லப்பட்ட கற்கோள் நிலை என்பனவும் வெட்சியே.

பசுக்களைக் கவர்தல் போன்றதே, மீட்டுக் கவர்ந்து செல்லலும் ஆதலால், இரண்டையும் வெட்சியாகக் கொண்டார் தொல்காப்பியர். ஆனால், பசுக்களை மீட்டுச் செல்லுதலைக் 'கரந்தை' எனத் தனித் திணை ஆக்கி மொழிந்தனர் பின் நூலினர் (பன்னிருபடலம், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை). "வெட்சி நிரைகவர்தல் மீட்டல் கரந்தையாம்" எனக் கொண்டனர் அவர். ஆனால், எழுதிணை என்னும் வரம்புகடத்தலும், அகப்புறம், புறப்புறம் எனப் பொருந்தாப் பிரிவுவகை காட்டலும் நேரிட்டனவாம். நிரை கவர்வார்க்கும் மீட்டுவார்க்கும் அடையாளம் வேறு காட்டவே முன்னவர் வெட்சியும், பின்னவர் கரந்தையும் (கருநிறப் பூ) - சூடியதென்க.

காதல் ஒழுக்கம் அனைத்திற்கும் குறிஞ்சி முதலாதல் போலப் புறத்திணைக் கெல்லாம் முதலாவது வெட்சி என்றும், இரண்டு திணைகளும் களவில் நிகழ்வன என்றும், "வெட்சி தானே குறிஞ்சியது புறனே" என்பதற்கு ஒப்புக் காட்டுவார் நாவலர் பாரதியார்.

இப் பகுதியில் கூறப்பட்ட வெட்சிப் போரில் இறந்து சிறப்புற்றவர் நடுகல் இந்நாளும் பலவாகக் காணலும், அவற்றில் அவர் பெயரும் பெருமையுமாகிய எழுத்துப் பொறித்திருத்தலும், 'ஆவட்டி' என ஊர்ப் பெயர் இருத்தலும் எண்ணத் தக்கவை. இதில் வரும்

"காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுகல்
சீர்த்தகு சிறப்பில் பெரும்படை வாழ்த்தல்"

என்பனவே காட்சிக் காதை, கால்கோட்காதை, நீர்ப்படைக்காதை, நடுகற்காதை, வாழ்த்துக் காதை, வரந்தரு காதை எனச் சிலப்பதிகார வஞ்சிக் காண்டமாக உருக்கொண்டதாம்.

வஞ்சி

முல்லை என்னும் அகத்திணைக்குப் புறமாக அமைந்தது வஞ்சித் திணையாகும். ஆடவர் பிரிதலும், மகளிர் அவரை எதிர் நோக்கி இல்லில் இருத்தலும் இரு திணைக்கும் பொதுவாதலால், முல்லைக்கு வஞ்சி புறனாயிற்றாம் (1007).

மண்ணைக் கவரும் எண்ணமிக்குடைய வேந்தன் ஒருவனை, அவன் அஞ்சுமாறு மற்றொரு வேந்தன் படையெடுத்துச் சென்று வென்றடக்கு வதே வஞ்சித்திணையாகும்.

“எஞ்சா மண்நசை வேந்தனை வேந்தன்
அஞ்சுககத் தலைச்சென்று அடல்குறித் தன்றே”

என்பது நூற்பா (1008).

துறை

போரிடச் செல்லும் படையின் எழுச்சி, பகைவர் நாட்டைச் சூழ்ந்து தீயிடல், விளங்கிய படையின் பெருமை, வேந்தன் கொடுக்கும் கொடைச் சிறப்பு, பகையை நெருங்கி அழித்த வெற்றி, பெற்ற பரிசு விருது (மாராயம்) பற்றிய பெருமை, தம்மைப் பொருட்டாக எண்ணாமல் போரிட்ட திறம், பெருகிவரும் வெள்ளத்தைத் தடுத்து நிறுத்தும் கற்சிறைபோல (அணை போல) எதிரிட்டு வரும் படையைத் தனித்து நின்று தடுக்கும் பெருமிதம், படைஞர்க்கு விரும்பும் வகையால் உணவு வழங்கும் பெருஞ்சோற்று நிலை, வெற்றி பெற்றவரிடத்துத் தோன்றும் பொலிவு, தோற்றவர்க்கு உண்டாகிய அழிவு, பகைவர் நாட்டின் அழிவுக்கு வருந்திப்பாடும் சிறந்த வள்ளைப் பாட்டு, அழிக்க வரும் படையைத் தடுத்து நிறுத்திய வீரரைத் தழுவுதல் ஆகிய தமிழ்ச்சி என்னும் பதின் மூன்று துறைகளையுடையது வஞ்சித் திணை (1009).

குறிப்பு

காலம் மாறியது; கருவி மாறியது; கருத்தும் மாறியது; எனினும், இற்றைப் போர்களிலும் இத்துறைகள் சொல்லும் முறைகள் நிகழவே செய்கின்றன.

மாராயம் என்பது வேந்தனால் பெற்ற விருது. அவ்விருதுப் பெயரே பெயராக விளங்கும் குடும்பங்கள் இன்றும் உண்டு. கற்சிறையாவது அணை. கல்லால் தடுத்து நிறுத்துதல் வழக்கமே அணைக்கட்டு; ‘கல்லணை’ கரிகாலன் வைத்துச் சென்ற புகழ் எச்சம். வள்ளை என்பது உலக்கைப்பாட்டு. வேந்தனைப் பாடும் புகழ்ப்பாட்டு; மகளிர் பாடிக் கொண்டு உலக்கை குற்றும் பாடல்; சிலம்பில் வள்ளைப் பாட்டு உண்டு. தழுஞ்சி என்பது தழுவுதல். நல்லதும் அல்லதும் நேர்ந்தபோதில் உரிமையுடையார் தழுவிக்கொள்ளுதல், ஆடல் களத்தில் வெற்றி பெற்ற வீரர்களைப் பார்வையர், ஓடிவந்து தழுவுதல் என்பன எண்ணலாம்.

உழிஞை

உழிஞை என்னும் புறத்திணை மருதம் என்னும் அகத்திணைக்குப் புறனாகும் (1012).

அரணை முற்றுகை இடுதலும் பற்றுதலும் என்பவை உழிஞைத் திணை. ஊடல் கொண்ட இல்லாள் கதவடைத்து ஊடியிருத்தலும், வாயில்கள் வேண்டி நின்று கதவைத் திறக்கச் செய்து உட்புகுதலும்

ஆகியவை உழிஞையொடு ஒப்பதாகலின் உழிஞைமருதத்திற்குப் புறனாயது. உழிஞைத் திணை எட்டுவகையுடையது.

பகைவர் நாட்டைப் பற்றிக் கொள்ளுமுன்னரே வெற்றியுறுதியால் விரும்பியவர்க்கு விரும்பியதைத் தருதல், சொல்லிய வண்ணமே செய்து முடிக்கும் வேந்தன் திறம், வலிய மதில்மேல் ஏறிப் போரிடல், பகைவர் ஏவும் அம்புகளைத் தடுக்கும் தோற்படை (கேடயம்) மிகுதி, அரணின் உள்ளே உள்ளவன் செல்வச் சிறப்பு, அதனால் தன்னொடு போரிட வந்த புறத்தோனை வருந்தச் செய்தல், தான் ஒருவனாக வெளிப்பட்டு வந்து போர் அடர்த்தல், புறத்தோன் தாக்குதற்குக் கலங்க வேண்டாத மதில் வன்மை என்பவை அவை (1013).

இவ்வெட்டனுள் முன்னவை நான்கும் மதிலை முற்றுவோன் பற்றியவை. பின்னவை நான்கும் மதிலைக் காப்போன் பெற்றியவை.

முற்றுவோனும் காப்போனும் கொள்ளும் போர் நிலை பன்னிரு துறைகளாகக் கூறுவார் ஆசிரியர் (1014).

தும்பை

தும்பை என்னும் புறத்திணை நெய்தல் என்னும் அகத்திணைக்குப் புறனாகும் (1015). இரங்குதல் இருதிணைக்கும் பொதுமையானது. களப் போர் அழிவு அத்தகையது ஆகும்.

வீரத்தை வெளிப்படுத்துதலே நோக்கமாகக் கொண்டு போரிட வந்தவன் திறத்தை அழிக்கும் சிறப்பினது தும்பை (1016).

நிலம் கவர்தலோ, மதில் பற்றுதலோ கருத்தாகக் கொள்ளாமல் வீரத்தை வெளிப்படுத்தும் ஒன்றே நோக்கமெனக் கொண்டு போரிட வந்தவன் ஆதலின் அவனை,

“மைந்து பொருளாக வந்த வேந்தன்”

என்றார் ஆசிரியர் (1016). மகனுக்கு ‘மைந்தன்’ எனப் பெயரிட்ட நோக்குநாம் எண்ணத்தக்கது. மைந்து = வீரம்.

நெருங்கிச் செல்ல இயலாத வீரன்மேல் பகைவர் அயலேநின்று ஏவிய கணைகளும் வேல்களும் உடலைச் சூழ்ந்து மொய்த்துக் கிடத்தலும், உயிர் பிரிந்த பின்னரும் அவ்வுடல் நிலத்தில் படாமல் துள்ளி நின்றலும் என்னும் இரு திறப்பட்ட சிறப்புகளையுடையது தும்பை (1017).

தும்பைத் திணை பன்னிரு துறைகளை உடையது. இவற்றுள், தாக்குவானும் தாக்கப்படுவானுமாகிய தலைவர் இருவரும் களத்தில் ஒருங்கே இறந்து படுதல் என்பது ஒருதுறை. அது, ‘இருவர் தபுதி’. ‘எருமை மறம்’ என்பது ஒருதுறை. அது, மறவன் ஒருவன், தன் தலைவன் படை

உடைந்து பின்னிடும் நிலையில் உள்ளே புகுந்து தான் ஒருவனாகத் தடுத்துக் காப்பது. அவன் செயல் அஞ்சாத் தறுகண் அமைந்த எருமையின் இயலை ஒத்திருத்தலால் 'எருமை மறம்' எனப்பட்டது. அவன் எருமை மறவன் எனப்பட்டான்.

எருமை விருது பெற்றான் ஒருவன் பெற்ற ஊர் எருமையூர். அது, மகிச ஊர் என அயன்மொழியாளரால் மாற்றி மறைக்கப்பட்டு, இன்று கருநாடக மண்ணில் மைசூராக உள்ளது.

ஒருவனை எருமை எனல் பழநாளில் பெற்றகரிய பெருமை. இன்றோ எள்ளல் பொருள்! ஏன்? வழக் கொழிவே காரணமாம்.

இத்துறையை,

“ஒருவன் ஒருவனை உடைபடை புக்குக்
கூழை தாங்கிய எருமை”

என்கிறார். கூழையாவது பின்னணிப்படை.

தும்பையின் இன்னொரு துறை, தொகைநிலை. அது,

“இருபெரு வேந்தர் தாமும் சுற்றமும்
ஒருவரும் ஒழியாத் தொகைநிலை”

எனப்படுகிறது.

“எவரும் வாழாமல் ஒழிவது தான் வாழப் பிறந்ததன் நோக்கமா?” என அசைக்கும் துறை இது! போர் முடிவு சிந்திக்கவே வைக்கிறது; ஆனால், அச் சிந்தனை களத்தில் இருந்து கழிந்த உடனே கழிந்து போவதுதான் மீளமீளப் போராட்டத் தொடர்!

வாகை

வாகை என்னும் புறத்திணை பாலை என்னும் அகத்திணைக்குப் புறனாவது (1019). அகத்திணையில் நிலமிலாப் பாலை பொதுவாக இருத்தல் போலப் புறத்திணையில் எல்லாத் திணைக்கும் பொதுமையானது வாகையாகும். தாம் கொண்ட குறைவிலா அறிவு ஆற்றல் முதலியவற்றைப் பிறரினும் மிகுத்துக் காட்டிக் கூறுவது வாகைத்திணை என்பர். அது,

“தாவில் கொள்கை தத்தம் கூற்றைப்
பாகுபட மிகுதிப் படுத்தல் என்ப”

என்பது. தாவுஇல் = தாழ்வு - குறைவு இல்லாத. பாகுபட - மிகுதிப்பட.

தமிழ்நெறி கூறவந்தவர் தொல்காப்பியர். அவர் அயல்நெறி கூற நூல் செய்தார் அல்லர் என்னும் அடிப்படையை உணர்ந்தே தொல்காப்பியத் திற்கு உரை, உரை விளக்கம் புரிதல் வேண்டும்.

வாகைத் திணையில் வரும் ஒரு நூற்பா பெரிதும் எண்ணத்தக்கதாக அமைந்துள்ளது. அது,

“அறுவகைப் பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்,
ஐவகை மரபின் அரசர் பக்கமும்,
இருமூன்று மரபின் ஏனோர் பக்கமும்,
மறுவில் செய்தி மூவகைக் காலமும்
நெறியின் ஆற்றிய அறிவன் தேயமும்,
நாலிரு வழக்கின் தாபதப் பக்கமும்,
பாலறி மரபின் பொருநர் கண்ணும்,
அனைநிலை வகையொடு ஆங்கெழு வகையின்
தொகைநிலை பெற்றது என்மனார் புலவர்”

என்பது (1012).

“அறுவகைப் பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும் என்பதற்கு ஆறு திறனாகிய அந்தணர் பக்கமும். அவையாவன ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்டித்தல், ஈதல், ஏற்றல் என்பன” என்றார் இளம்பூரணர்.

வேட்டல் வேட்டித்தல் என்னும் இரண்டையன்றி அவரால் சான்று காட்டப் ‘பார்ப்பனப் பக்கம்’ இடம் தரவில்லை. ஓதலாவது ‘கல்வி’ என்று கூறி, கல்வி விழுப்பம், கற்றோர் விழுப்பம், கற்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல் என்பனவெல்லாம் மாந்தப் பொதுநிலை அறம் கூறும் பாடல்களையே காட்டினார். எண்பொருளவாகச் செலச்சொல்லல், நுண்பொருள் காண்டல் (குறள். 424) இலனென்னும் எவ்வம் உரையாமை ஈதல் (குறள். 222) இவை பார்ப்பனப் பக்கம் என்னின், என்னதான் நாம் சொல்வது? ‘இரவலர் புரவலை நீயும் அல்லை’ என்ற புறப்பாட்டைப் ‘பார்ப்பன பக்கம்’ என்ன இளம்பூரணர்க்கு எப்படித் துணிவு வந்ததோ?

ஆனால், நச்சினார்க்கினியரையோ சொல்ல வேண்டா!

பார்ப்பனர் என்றதும், பருந்தெனப் பாய்ந்து எடுத்துக்கொண்டு எழுதுவதற்கே பிறந்தவர், என விரிவாக எழுதினார்:

“ஆறு கூற்றினுட் பட்ட பார்ப்பியற் கூறும்.

ஆறு பார்ப்பியல் என்னாது வகையென்றதனால் அவை தலை இடை கடையென ஒன்று மூன்றாய்ப் பதினெட்டாம் என்று கொள்க.

அவை ஓதல் ஓதுவித்தல் வேட்டல் வேட்டித்தல் கொடுத்தல் கோடல் என ஆறாம்.

இருக்கும் எசும் சாமமும் இவை தலையாய ஒத்து. இவை வேள்வி முதலியவற்றை விதித்தலின் இலக்கணமுமாய், வியாகரணத்தான் ஆராயப் படுதலின் இலக்கியமுமாயின.

அதர்வமும் ஆறங்கமும் தருமநூலும் இடையாய ஒத்து. அதர்வம் வேள்வி முதலிய சடங்கு கூறாது பெரும்பான்மையும் உயிர்கட்கு ஆக்கமே

யன்றிக் கேடும் சூழும் மந்திரங்களும் பயிறலின், அவற்றோடு கூறப்படா தாயிற்று.

ஆறங்கமாவன, உலகியற் சொல்லை ஒழித்து வைதிகச் சொல்லை ஆராயும் நிருத்தமும் அவ் விரண்டையும் உடனாயும் ஐந்திரத் தொடக்கத்து வியாகரணமும், போதாயனீயம், பார்த்துவாசம், ஆபத்தம்பம், ஆத்திரையம் முதலிய கற்பங்களும், நாராயணீயம், வாராகம் முதலிய கணிதங்களும் எழுத்தாராய்ச்சியாகிய பிரமமும், செய்யுளிலக்கணமாகிய சத்தமுமாம்.

தரும் நூலாவன உலகியல் பற்றிவரும் மனுமுதலிய பதினெட்டும். இவை வேதத்திற்கு அங்கமானமையின் வேறாயின.

இனி இதிகாச புராணமும் வேதத்திற்கு மாறுபடுவாரை மறுக்கும் உறழ்ச்சி நூலும், அவரவர் அதற்கு மாறுபடக் கூறும் நூல்களும் கடையாய ஒத்து.

எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் ஆராய்ந்து இம்மைப்பயன் தருதலின் அகத்தியம் தொல்காப்பியம் முதலிய தமிழ்நூல்களும் இடையாய ஒத்தாம் என்றுணர்க. இவையெல்லாம் இலக்கணம். இராமாயணமும் பாரதமும் போல்வன இலக்கியம்.

இனித் தமிழ்ச் செய்யுட் கண்ணும் இறையனாரும், அகத்தியனாரும், மார்க்கண்டேயனாரும், வான்மீகனாரும், கவுதமனாரும் போல்வார் செய்தன தலையும், இடைச் சங்கத்தார் செய்தன இடையும், கடைச் சங்கத்தார் செய்தன கடையுமாகக் கொள்க.

இங்ஙனம் ஒத்தினையும் மூன்றாகப் பகுத்தது, அவற்றின் சிறப்பும் சிறப்பின்மையும் அறிவித்தற்கு”

‘பார்ப்பனப்பக்கத்து’ ஒதுதலுக்குத்தான், இவையெல்லாம் எழுதினார். மேலும், “இனிப் பார்ப்பனப் பக்கத்து வகையாவன பார்ப்பார்க்குப் பார்ப்பனக் கன்னியிடத்தே கற்பு நிகழ்வதற்கு முன்னே, களவில் தோன்றினானும், அவள் பிறர்க்கு உரியவள் ஆகிய காலத்துக் களவில் தோன்றினானும், அவள் கணவனை இழந்து இருந்துழித் தோன்றினானும், ஒழிந்த மூவகை வருணத்துப் பெண்பாற்கண்ணும் இவ்வாறே தோன்றினாரும் அவரவர் மக்கட்கண் அவ்வாறே பிறழத் தோன்றினாருமாகிய சாதிகளாம். இன்னோரும் தத்தம் தொழில் வகையால் பாகுபட மிகுதிப்படுத்தல் வாகைத் திணையாம்.

பார்ப்பனர் என்பதை வசைச் சொல்லாகவும், பழிச் சொல்லாகவும் கருதி அச் சொல்லைப் பிறர் சொன்னால் வெறுப்பவர், அப்பழஞ் சொல்லுக்கு உரிமை கொண்டாடல் பொருந்துமா? பார்ப்பனர், அந்தணர்

என்பன வெல்லாம் பிராமணர்களாகிய எங்களையே என்பவர்க்கு இப்பகுதியை 'இனியர்' வழங்கிய படையலாக்கல் தகும்தானே!

இவ் வெழுத்தின்படி, எச்சாதியேனும் தூயது எனப்பெருமை கொண்டாட முடியுமா? சாதி கெட்டதற்குப் பெயர் சாதி எனச் சாதித்தல் அறமாகுமா?

சாதி என்பது விலங்குக்கும் பறவைக்கும் மீனுக்கும் உரிய 'இனப் பிரிவு' என்பது 'மரபியல்' செய்தி. இல்லாச் சாதியை உருவாக்கி, இழிவாக்கிக் காட்டியமை எச்சாதியர் சாதனை? எண்ணுவார் அறிவர்.

பார்ப்பனர், அந்தணர், அறிவர், அறவர், அரசர், வணிகர், வேளாளர், கொல்லர், தச்சர், மறவர், பறையர், பள்ளர், முதலி, பிள்ளை, செட்டி என்னும் எப்பெயரும் சாதிப் பெயர் இல்லை.

புலவர் ஆசிரியர் கணியர் எனச் சாதியர் இல்லாமைபோல், பார்ப்பார் என்பதும் சாதிப் பெயர் இல்லை. பிராமணர் அவர் என்னின், அவர் தூய தமிழ்ப் பெயரைக் கொள்ளார். தூய தமிழ்க் கடவுள் பெயர் சொல்லவும் சொல்லார்; சூட்டவும் சூட்டார்; சூட்டியிருப்பினும் மாற்றி வைப்பதையே வழிவழியாகப் போற்றுவார்.

செம்பொருட் சிவம் 'ருத்ரா' ஆவர். அம்மை 'அம்பா' ஆவார். முருகன் 'சுப்பிரமணியன்' ஆவான்; (சுப்பிரமணியன் - பிராமணனுக்கு நன்மை செய்பவன்)

முருகனைச் சுப்பிரமணியனாக்கி, இருவரும் ஒருவரே என்று கூறினாலும், சுப்பிரமணியனின் மனைவி தேவயானையையும் வள்ளிக் குறத்தியையும் ஒன்றாக்க மாட்டார். ஏன்? கீழ் சாதி என இணைக்க உடன் பாடில்லை!

விழிப்புடையவர்கள், பிறர் விழிக்கக் கடமை செய்தல் வேண்டும்!

அஃதறம்! அந்தண்மை!

ஆனால், 'விழித்தலே ஆகாது' எனத் திட்டமிட்டுத் 'தமிழே தீட்டு' 'தமிழினம் தீண்டக் கூடாத இனம்' என்று கண்முடித் தனத்தைக் கால மெல்லாம் பெருக்கித் தமிழினமே தமிழினப் பகையாக இருக்கச் செய்துவருதல், இன்றில்லை எனினும், விரைவில் தமிழரை எண்ணிப் பார்க்கச் செய்தல் உறுதி! ஒப்பநோக்கும் உயர்குணத்தர் இவருள் இருந்திலரோ எனின், இருந்தவரும் இருப்பவரும் இக் குறைக்கு ஆட்படாத வணங்கத்தக்க பெருமையர்! அவர் என்றும் தமிழரால் போற்றப் படுபவரே அன்றிப் புறக்கணிக்கப்பட்டார் அல்லர் என்பது வரலாற்றுண்மை.

இனிப் 'பார்ப்பனப் பக்கம்' யாதெனப் பார்க்கலாம்.

பார்ப்பனர் என்னும் பெயரை எண்ணுதல் வேண்டும்.

பார்த்தார் - பார்க்கிறார் - பார்ப்பார்.

பார்த்தனர் - பார்க்கின்றனர் - பார்ப்பனர்.

பார்த்தல் வழியாக ஏற்பட்ட முக்காலப் பெயர்கள் இவை. இவற்றுள் பார்ப்பார், பார்ப்பனர் பெயர்களாக வழக்கூன்றின.

கணியம் பார்ப்பார், குறிபார்ப்பார், ஏடு பார்ப்பார், ஐந்திரம் (பஞ்சாங்கம்) பார்ப்பார், நாடி பார்ப்பார், கணக்குப் பார்ப்பார், சகுனம் பார்ப்பார் எனப்படுவார் வழக்கில் இல்லாமல் போய்விடவில்லையே!

இப்பார்ப்பார், அறுவகைத் தொழில் பார்ப்பாராகத் தொல் காப்பியர் காலம் தொட்டே வாழ்ந்த தமிழர். அவர்கள் குருக்கள், ஓதுவார், பூசகர் (பூசாரி) பண்டாரம், பூக்கட்டி, வேளார் என்பார்.

குருக்கள், பூசகர் - வழிபாட்டாளர்.

ஓதுவார் - தேவபாணி இசைப்பார்.

பண்டாரம் - கோயில் பொருட்காவலர்.

பூக்கட்டி - நந்தவனம் பேணி, மலர் பறித்துத் தருவார்; மாலை தொடுப்பார்.

வேளார் - தெய்வப் படிவம் செய்வார், மண்ணீட்டாளர்; குயவர் என்பாரும் அவர். குயவர் - பார்ப்பார்; குயம் - குசம் ஆகிப் புல்லாகி, பார்ப்பாரும் ஆகியது. குசம் - தருப்பைப்புல் (அறுகு) தருப்பைப் புல்லால் வந்தவன் குசன் (லவன் குசன்).

இனி, இவரையன்றித் தலைவன் களவுக்குத் துணையாய் பார்ப்பனப் பாங்கன், வேள்வி செய்யாத வேளாப்பார்ப்பான், வானியல் நுணுக்கம் அறிந்த முதுகண்ணன் அல்லது கணியன் என்பாரும் அறிய வருகின்றனர். இவர்கள் எத் தொழில் செய்தாரோ, அத் தொழில் செய்த பார்ப்பார். இவருள் தொல்காப்பியர் நாளில் வாழ்ந்தவர் அறுவகைப் பார்ப்பார் ஆகலின் அவர்தம் தொழில் கருதி எண்ணினார். ஆசாரிய (கம்ம)த் தொழிலர் ஐவர் பகுப்பு இன்னும் உளதாதல் ஒப்பிட்டுக் காணத்தக்கது.

'ஐவகை மரபின் அரசர் பக்கம்'

என்பது ஐவகைக் குடிவழியினராகிய அரசர் பகுதி என்பது. சேரர் சோழர் பாண்டியர் என்பார் மூவேந்தரும், வேளிரும், குறுநில மன்னரும் என்பார்போல் தொல்காப்பியர் காலத்தில் அறியப்பட்ட ஐவர், தலையாலங் கானத்துச் செரு வென்ற பாண்டியனை எதிரிட்டார் பல்வகையர் ஆதல்

போல், அந் நாளில் ஐந்து வகை அரச குடியினர் இருந்தமையால் அவரைக் குறித்தார்.

ஒரே காலத்தில் சேரர் சிலரும், சோழர் சிலரும், பாண்டியர் சிலரும் ஆட்சிக் கட்டிலில் இருந்தமை அறியவரினும், அவர் ஒருகுடியினர் ஆதலின் ஒருவராகவே எண்ணப்பட்டனர். வேளிர் போல்வாரும் அவ்வாறேயாம், 'பதினெண்குடி வேளிர்' எனல் அறிக.

“இரு மூன்று மரபின் ஏனோர் பக்கம்”

என்பது இவ்விரு வகையினரையும் அல்லாமல், அறுவகைப்பட்ட பிற குடியினர் பகுதி. அவர் “அறுதொழிலோர்” எனத் திருக்குறளில் குறிக்கப் பட்டவராகலாம். அவ்வறு தொழிலோர்,

“உழவு தொழிலே வரைவு வாணிகம்

விச்சை சிற்பம் என்றித் திறத்தறு

தொழில் கற்ப நடையது கரும் பூமி” (கரும் பூமி = தொழில் உலகம்)

என்று கூறும் திவாகர நிகண்டு.

மேலே குறித்த மூன்று பகுதிகளுடன், குற்றமற்ற செயற்பாடுடைய வரும், இறப்பு நிகழ்வு என்னும் கால அறிவால் எதிரது உணரவல்லவரும், வாழும் நெறிகளை வகுத்துக் காட்டியவரும் ஆகிய அறிவர் பகுதியும், எண்வகை வழக்குடைய துறவர் பகுதியும் (நீராடல், நிலத்திடைக் கிடத்தல், தோலுடுத்தல், சடைபுனைதல் எரியோம்பல், ஊரடையாமை, காட்டுணவு கோடல், வழிபாடு என்பவை துறவர் எண்வழக்கு என்பார் இளம்பூரணர். உண்ணாமை, உறங்காமை, போர்த்தாமை, வெயிலில் இருத்தல், நீரில் நின்றல், காமம் கடிதல், வறுமை பொறுத்தல், வாய்மையால் வருந்தல் போல்வன என்பார் நாவலர் பாரதியார்) அறவியல் அறிந்து மறத்திறம் புரியும் போர்வீரர் பகுதியும், அத்தகையதாகிய ஒப்பற்ற பெருமிதப் பகுதியும் கூடிய எழுவகைச் சிறப்பினது வாகைத்திணை என்கிறார் தொல்காப்பியர் (1021) இவை வாகைத் திணையின் வகை.

வாகைத்திணையின் துறைகளைக் 'கூதிர் வேனில் என்றிரு பாசறை' எனத் தொடங்கும் அடுத்த நூற்பாவில் கூறுகிறார் (1022). அத்துறைகளை மறவகை அறவகை என இரண்டாகப் பகுத்து இருபாற்பட்ட ஒன்பதிற்றுத் துறைத்தே (9+9=18) எனக் கூறுகிறார்.

அவற்றுள், எட்டுவகை நுதலிய அவையம் என்பதொரு துறை. அத்தகு அவையமே திருவள்ளுவர் கூறும், பெற்றோர் தம் மக்களை முந்தியிருக்கச் செய்யும் அவையமாகும்.

“குடிப்பிறப் புடுத்துப் பனுவல் சூடி

விழுப்பேர் ஒழுக்கம் பூண்டு காமுற

வாய்மைவாய் மடுத்து மாந்தித் தூய்மையின்

காதலின் பத்துள் தங்கித் தீற்று
நடுநிலை நெடுநகர் வைகி வைகலும்
அழுக்கா நின்மை அவாவின்மை என்றாங்கு
இருபெரு நிதியமும் ஒருதாம் ஈட்டும்
தோலா நாவின் மேலோர் பேரவை”

என்று அவ்வவையத்தைக் கூறும் ஆசிரியமாலை. அவ்வவையில் ஒருநாள் அளவேனும் தங்குதற்கு வாய்ப்பின், பலப்பல பிறப்புத் துயர்களையும் படலாம் என்பதை,

“உடனமர் இருக்கை ஒருநாட் பெறுமெனின்
பெறுகதில் அம்ம யாமே வரன்முறைத்
தோன்றுவழித் தோன்றுவழிப் புலவுப் பொதிந்து
நின்றுழி நின்றுழி ஞாங்கர் நில்லாது
நிலையழி யாக்கை வாய்ப்ப இம்
மலர்தலை உலகத்துக் கொட்கும் பிறப்பே”

என்று கூறி முடிக்கின்றது.

குடிப்பிறப்பு, உடை; நூல் சூடும்பூ; ஒழுக்கம், அணிகலம்; வாய்மை, ஊண்; தாயகாதல், உறைவிடம்; நடுவுநிலை, நகர்; அழுக்காறு இல்லாமை, அவா இல்லாமை, செல்வம்; இவற்றையுடையவர் தோலா (தோல்வியுறாத, பொய்க்காத) நாவின் மேலோர். இத்தகும் அவையம் ஒன்றை எண்ணிய அளவிலேயே எத்தகைய பெருமிதம் உண்டாகின்றது! அவர்கள், தகுதி இல்லார் வரினும் அவரைத் தகுதியராக்கிக் கொள்ளுதல் இன்றித் தள்ளுதல் இல்லார் என்னும் சிறப்பினர் ஆதலால்தான், எந்நிலத்தாரும் எக் குடியாரும் எத்தொழிலாரும் ஆடவர் பெண்டிர் என்னும் பால்வேறுபாடும் இல்லாமல் புலமைச் செல்வராகத் திகழ்ந்தனர் என்பது சங்கச் சான்றோர் பெயர்ப்பட்டியலைப் புரட்டிய அளவானே புலப்படும்.

இந்நிலை தாழ்ந்து தடம் புரண்டமை,

தன்மகன், ஆசான்மகன், பொருட் கொடையன் முதலோர்க்குக் கற்பித்தலும், களி, மடி, மானி, கள்வன், பிணியன், ஏழை, பிணக்கன், சினத்தன், தொன்னூற் கஞ்சித் தடுமாறுளத்தன், தறுகணன் பாவி, படிறன், இன்னோர்க்குக் கற்பித்தல் ஆகாமையும், கற்பிப்போன் கருத்தாகி விட்டதை வெளிப்படுத்தும் நன்னூல் கொண்டு தெளியலாம்.

நோயுள்ளவனுக்குத் தானே மருத்துவன் உதவி வேண்டும்! நோயனை நெருங்க விடேன் என்பான், மருத்துவன் என்னும் பெயர்க்குத் தானும் உரிமையன் ஆவனா?

இதில் கூறப்படும் இன்னொருதுறை,

“கட்டமை ஒழுக்கத்துக் கண்ணுமை”

என்பது. கட்டாவது உறுதிப்பாடு. உரன் என்பதும் அது. “உரன் என்னும் தோட்டியான் ஓரைந்தும் காப்பான்” “பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான்” என்னும் வள்ளுவங்கள் கட்டமை ஒழுக்கம் பற்றியவை. கண்ணுமை = பொருந்தி நிற்கும் தன்மை.

இதற்கு அடக்கமுடைமை, ஒழுக்கமுடைமை, நடுவுநிலைமை, வெல்காமை, புறங்கூறாமை, தீவினையச்சம், அழுக்காறாமை, பொறையுடைமை என்பவற்றை எடுத்துக் கூறுவார் **இளம்புரணர்**.

வாகைத் திணையின் நிறைவுத் துறைகளாக வருவன, அருளொடு புணர்ந்த அகற்சி என்பதும் காமம் நீத்த பால் என்பதுமாம்.

வாகையாவது வெற்றி: வாழ்வின் வெற்றியாவது அருள்கலந்த துறவும் (அருட்பணி புரிவதற்காகவே கொள்ளும் பற்றறுதலும்) காமம் நீங்கிய தாய்மையும் ஆகும் என்கிறார்.

இவ்விடத்தே, நாம் முன்னர்க் கண்ட,

“காமம் சான்ற கடைக்கோட் காலை
ஏமம் சான்ற மக்களொடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே”

என்னும் கற்பியல் நிறைவு விளக்கத்தை எண்ணல் வேண்டும்.

“ஒன்றே வேறே என்றிரு பால்வயின்
ஒன்றி உயர்ந்த பாலது ஆணையின்
ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப”

என்னும் களவியல் தொடக்கமும் நோக்குதல் வேண்டும். மேலும், ஆரா இயற்கை அவா நீத்துப் பேரா இயற்கைப் பெற்றியுறுதல் கூறும் வள்ளுவமும் எண்ணல் வேண்டும்.

காஞ்சி

காஞ்சி என்னும் புறத்திணை, பெருந்திணை என்னும் அகத் திணைக்குப் புறனாகும்.

பலவகைச் சிறப்புகளும் உடையதுதான் உலகம்; எனினும் அது நிலை பெறாத் தன்மையும் பொருந்தியதாகும் என்பது காஞ்சித் திணையின் பொருள்.

“பாங்கருஞ் சிறப்பின் பல்லாற்றானும்
நில்லா உலகம் புல்லிய நெறித்தே”

என்பது நூற்பா (1024). புல்லுதல் பொருந்துதல்.

நில்லா உலகம் என்றது, அழுது அரற்றுதற்குக் கூறியதா?

உலகியல் உண்மை புரிந்து, உரமாகக் கடனாற்றுதற்கும், நில்லா உலகில் நிலைபெற வாழமுடியும் என்பதைப் புகழால் நிலை நாட்டுதற் குமேயாம். “மன்னா (நிலையா) உலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர், தம்புகழ் நிறீஇத் தாம் மாய்ந் தனரே” என்னும் புறமும், “ஒன்றா உலகத்து உயர்ந்த புகழல்லால் பொன்றாது நிற்பது ஒன்று இல்” என்னும் அறமும் தெளிவிக்கும்.

காஞ்சி, உலகியல் அறிவு முதிர்நிலை என்பதும், பெருந்திணை காமமுதிர்நிலை என்பதும் எண்ணின் புறனாதல் புலப்படும்.

மாற்றரும் கூற்றம் சாற்றிய பெருமை என்பது முதலாகக் காடு வாழ்த்து ஈறாகக் காஞ்சித்திணை இருபது துறைகளையுடையது. முன்னவை பத்தும் ஒப்பிலாச் சிறப்பும், பின்னவை பத்தும் நிலையாமைக் குறிப்பும் கூறுவன.

மாற்றுதற்கு அரியது இறப்பு. அதனைச் சிறப்பு ஆக்குதற்குக் கூடும். அதனாலேயே இறப்பு என்பதற்குச் ‘சிறப்பு’ என்னும் பொருளும் நம் முந்தையர் கண்டனர். மாண்டார் என்பதும் அப் பொருளதே. சிறப்புடன் இறக்கும் இறப்பே இறப்பு (மற்றவை சாவு) என்றனர். இதனை,

“மாற்றரும் கூற்றம் சாற்றிய பெருமை”

என்றார் ஆசிரியர்.

அமர்க்களம் சென்றான் ஒருவன், அருங்கடனாற்றி அமர்க்களத்தே அமரன் ஆகின்றான். குடிமையராலும் நாட்டவராலும் தெய்வமாகக் கல்நட்டு, பீடும் பெயரும் எழுதப்பட்டு, வழிபாடு செய்யப்படுகின்றான். வானுறையும் தெய்வ நிலையை வையகத்தே பெற்றுவிடுகிறான். இது பெருமை; பிறர் பெறாப் பெருமை; கூற்றுக்கும் அஞ்சாத பெருமை என்பதன் வழி மொழிதலாக,

“நெருநல் உளனொருவன் இன்றில்லை என்னும்
பெருமை உடைத்திவ் வுலகு”

எனவரும் குறளை எண்ணினால் ‘பெருமை’ ஆளப்பட்ட வகை தெரிந்து பொருள் புலப்படும் ஆகும்.

நிலையாமை போலிமையாகத் திணிக்கப்படாமல், அவரவரே அறிவு முதிர்வு, அகவை முதிர்வு. பட்டறிவு என்பவற்றால் தாமே உணர்ந்து போற்றும் வகையில் அமைந்தமை, தமிழியல் நெறியாம். அதனாலேயே போர்க்களம், இறப்பு, அழிவு, வெற்றி என்பவை யமைந்த புறத்திணையின் முடிநிலையாகிய காஞ்சித் திணையின் திரட்டு என நிலையாமை வைக்கப் பட்டதாம்.

நாலடியார், இளமை நிலையாமை யாக்கை நிலையாமை செல்வம் நிலையாமை என்னும் நிலையாமைகளை முதற்கண் கூற, திருக்குறளோ படிமான வளர் முறையில் தொல்காப்பிய நெறி போற்றி இல்லற முதிர்வில் அருளுடைமை தொடங்கி வெகுளாமை, இன்னாசெய்யாமை, கொல்லாமை, நிலையாமை, துறவு, மெய்யுணர்தல், அவாவறுத்தல் என வரிசைப்படுத்தியமை உணர்ந்து போற்றத்தக்கது.

கணவன் இறக்க மனைவியும் உணர்வொன்றி இறத்தல் 'முதானந்தம்'.

காதலியை இழந்தமை 'தபுதாரம்'

காதலனை இழந்தமை 'தாபதம்'

கணவனொடு மனைவி தீப்புருதல் 'முதுபாலை'

அமர் மேம்பட்டு அமரனாகிய மகனொடு முடியும் தாய் நிலை 'தலைப்பெயல் நிலை'

எவரெவர் முடிந்து சென்றாலும் முடிந்து போகாமல் கிடக்கும் சுடு-இடுகாட்டினை வாழ்த்தும் வாழ்த்து 'காடு வாழ்த்து'

இன்னவை காஞ்சித் திணைத் துறைகளுள் சில.

பாடாண் திணை

பாடாண் திணை என்னும் புறத்திணை, கைக்கிளை என்னும் அகத்திணைக்குப் புறனாகும்.

கைக்கிளையின் ஒருபாற் கூற்றுப் போன்றதே, புரவலர்ப்புகழும் புகழ்ச்சி ஆதலின், அதன் புறன் ஆயிற்று.

“அமரர்கண் முடியும் அறுவகை யானும்
புரைதீர் காமம் புல்லிய வகையினும்
ஒன்றன் பகுதி ஒன்றும் என்ப”

என்பது பாடாண் பற்றிய இலக்கணத்தின் ஒருபகுதி.

அமரர்கண் என்றதும் பழைய உரைகாரர்கள் விண்ணேறித் தேடினர். மண்ணின் மக்களுக்கு மண்ணின் மைந்தரால் தந்த மண்வள நூல் என்பதை மறந்து விட்டனர். எனினும் எண்ணெயும் உண்மையும் இறுதியில் மேல் மிதக்கும் என்பதுபோல் நாவலர் பாரதியார் வழியாக உண்மை கண்டது தமிழ் உலகம். தொடர்ந்து குழப்புவுதே குறியாகி எழுதினாரும் உளர் எனினும் தகவுரையை ஏற்றுப் போற்றினாரும் உளர் என்பது தொல்காப்பியத் தோன்றல் பேரா. இலக்குவனார், பேரா. வெள்ளை வாரணனார் முதலியவர்களால் வெளிப்பட்டது.

“அமரர் என்னும் சொல் அமர் என்பதன் அடியாகப்பிறந்த பெயராய்ப் போர் செய்தலையே தமக்குரிய தொழிலாகக் கொண்டு வாழும் வீரரைக் குறித்து வழங்கும் தனித் தமிழ்ச் சொல்லாம்”

“போர் மறவர்பாற் சென்று அமைவனவாக முன் இவ்வியலில் விரித்து விளக்கிய வெட்சி முதல் காஞ்சி யீறான புறத்திணை வகைபற்றிய ஆறுமே அமரர்கண் முடியும் அறுவகை எனப்பட்டன என்பார் நாவலர் சோம சுந்தர பாரதியார். இக் கருத்தே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூற்றுக்கும் சங்கத்தொகை நூல்களாகிய தமிழ்ச் செய்யுட்களின் அமைப்புக்கும் ஏற்றதாகும்” என்பார் வெள்ளைவாரணர் (தொல் காப்பியம்; தமிழிலக்கிய வரலாறு பக்.108-9).

பாடாண் துறையில் இயற்பாவொடு இசைப்பாவும் (வண்ணமும்) வரப்பெறல் உண்டு. தலைவனை முற்படுத்திப் பாடாண்பாடும் புலவர் தம்மைச் சார்ந்தாரை உட்படுத்தி, ‘வண்ணம் பாடுவம்’ என்பது கண்கூடு.

மக்கட் காதல் பாட்டு, தெய்வக் காதல் பாட்டாகவும் வரும் என்பதை, “காமப்பகுதி கடவுளும் வரையார்”

என்பதன் வழியே சுட்டுவார் ஆசிரியர் (1029). தேவார, திருவாசக, திருவாய் மொழி முதலாம் இறைநூல்களிலும் கோவை நூல்களிலும் இக் காதல் பாக்களைக் காணலாம்.

குழந்தைகள் மீது கொண்ட பேரன்பால் பாடுதலும் உண்டு. ஆழ்வாரின் கண்ணன் பிள்ளைத் தமிழும், பாரதியாரின் கண்ணன் பாட்டும், பிள்ளைத் தமிழ் நூல்களும் இதன் விரிவாக்கமாம். காதல் தழுவிய இப் பாடல்களில் ஊரும் பேரும் பிறசிறப்பும் கூறுதல் உண்டு. ஏனெனில் அகப் பாடலில் அவ்வுரிமை இல்லை ஆதலால், இதனைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டினார் (1031). இவையெல்லாம் வழக்கொடு கூடியவை என்பதை, “வழக்கொடு சிவணிய வகைமையான” என்றார் (1032, 1033).

கடவுள் வாழ்த்துப் பாடும் வழக்கம் பண்டே இருந்தமையாலும், அவ் வாழ்த்துடன் தொடர்புடையவை சில வாழ்த்தப் பெற்றமையாலும் அவற்றைத் தொகுத்து வாழ்த்தினை நான்காக்கிக் கூறினார்.

“கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி என்ற
வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலன மூன்றும்
கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே”

என்பது அது (1034).

கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி என்பவை குற்றமற்ற சிறப்பினவை. இவை மூன்றும் கடவுள் வாழ்த்தொடு பொருந்தி வருவன என்பது இதன் பொருள்.

கொடி என்பது வளைவுப் பொருளது. ஆதலால், படர்கொடி, ஆடு கொடி, பாம்பு, மின்னல் முதலிய பொருள்களைத் தரும்.

கந்தழி என்பது கந்து அழி என்னும் இருசொல் இணைவு. கந்தாவது கட்டுத்தறி. கட்டுத் தறி, நெய்வார் கருவிக்கு அமைந்த நிலைத் தூண்; மாடு கட்டுதற்கு அன்றி யானை கட்டுதற்கும் தறியுண்டு; கட்டிவைக்கும் இடம் கட்டுத் துறை; கட்டிவைக்கப் பயன்படும் தூண் கட்டுத்தறி. அழி என்பது அழிப்பது. கட்டினை அழிப்பது (அ) கட்டற்றது கந்தழி.

வள்ளி என்பது வளம், வளமை. கொடி ஒன்று வள்ளி; கொடையாளர் வள்ளியோர்; வள்ளி, வளத்தக்காள் ஆகிய இல்லாள்.

கடவுள் வாழ்த்து என நூலொடு பாடப்பட்டுக் கிளர்ந்த நூல் நாமறி அளவில் முற்படக் கிடைத்தது திருக்குறளே. அதில் கடவுள் என்னும் சொல் ஆளப்படவில்லை எனினும், கடவுள் வாழ்த்தென அதிகாரப் பெயர் உண்டு. அதிகாரப் பெயர் தவறாமல் மூலப்படி, உரைப்படி எல்லாவற்றிலும் இருந்துள்ளமை அறிதலால் நூலொடு கூடியமைந்ததேயாம்.

தொகைநூல் கடவுள் வாழ்த்தோ பாட்டின் கடவுள் வாழ்த்தாகிய திருமுருகாற்றுப்படையோ தொகுத்தார் அடைவில் அமைந்தவை.

இவ் வகையால் திருக்குறளை முன்வைத்து, கடவுள் வாழ்த்து, வாள்சிறப்பு, நீத்தார் பெருமை, அறன் வலியுறுத் தல் என்னும் நான்கு அதிகார வரிசையொடு ஒப்பிட்டுக் காணின் பொருந்த லாம் எனத் தக்க தெளிவு உண்டாகின்றது.

கொடி நிலை என்பது மின்னுக் கொடி என்னும் இளங்கோவடிகள் ஆட்சியால் மழையொடு தொடர்புறுதல் அறியலாம். ஆகலின், வாள் சிறப்பு எனலாம்.

கந்தழி என்பது பற்றற்றது என்னும் பொருள் தருதலால் பற்றற்ற நீத்தார் பெருமை அக் கந்தழி ஆகலாம்.

வள்ளி, வளமிக்க தன்மையொடு, உளமிக்க தன்மையும் ஒன்றிய அறன் வலியுறுத்தலாகக் கொள்ளலாம்.

இவ் வகையால் கடவுள் வாழ்த்து, வாள் சிறப்பு, நீத்தார் பெருமை, அறன் வலியுறுத்தல் என்னும் நான்கும் முறையே, தொல்காப்பியர் கூறிய கடவுள் வாழ்த்து, கொடி நிலை, கந்தழி, வள்ளி என்பவற்றை உட்கொண்ட அமைப்பு ஆகலாம் என்பது. இதனை அருமையாக எடுத்துக் காட்டியவர் பேரா. மு. இராகவ ஐயங்கார் (பொருளதிகார ஆராய்ச்சி. பக். 143). இவ்வாறு அமைதி கொள்ளல் தகுமோ எனின், 'தொல்காப்பியர் வழியில் திருவள்ளுவர்' என்னும் விரி கட்டுரை காணல் தெளிவாம். 'நூல்: திருக்குறளுக்கு உரை திருக்குறளே' என்பது; எம் நூல்.

ஒரே ஒரு குறிப்புச் சான்று

‘அறம் முதலாகிய மும்முதற்பொருள்’ என்னும் தொல்காப்பியமே, ‘முப்பால்’ முன்னோடி.

ஒரு தெளிவு

புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல் ஊடல் என்னும் உரிப்பொருள் வைப்பு முறை, தொல்காப்பியர் உரைத்தது (960). திருக்குறள் காமத்துப்பால் இவ்வைந்து உரிப்பொருள்களையே மாறா வரிசையில் வைத்து, ஒன்றற்கு ஐந்து அதிகாரங்களாக, ஐந்தற்கும் இருபத்து ஐந்து அதிகாரங்களைக் கொண்டு அமைகின்றது. ஒப்பிட்டுப் பார்த்து உண்மை காண்க.

உறக்கம் கொள்வதற்குப் பாடும் பாட்டு, **கண்படைநிலை**.

உறக்கம் நீங்குவதற்குப் பாடும் பாட்டு, **துயிலெடை நிலை**.

பிறந்தநாள் கொண்டாடுதல், **பெருமங்கலம்**.

முடிபுனைவிழா, **மண்ணுமங்கலம்**.

பரிசில் பெற்று விடை பெறுதல், **பரிசில் விடை**.

வாழ்த்துக் கூறுதல், **ஓம்படை**.

பாடாண் திணையின் துறைகளுள் சில இவை.

முவாயிரம் ஆண்டுக்கு முற்பட்ட இவ் வழக்கங்கள் புதுப் பொலிவுடன் இன்றும் நிகழ்தலை எண்ணிப்பார்க்கலாமே.

மேலும் வாயுறை வாழ்த்து செவியறிவுறாஉ, புறநிலை வாழ்த்து என்பனவும் பாடாண் துறைகளே. அவற்றைச் செய்யுளியலில் காணலாம்.

யாம் பெற்ற பேற்றை நீவிரும் பெறுக என வழிகாட்டும் ‘ஆற்றுப் படை’ என்பதும் இப் பாடாண் துறைகளுள் ஒன்றேயாம். அது,

“ஆற்றிடைக் காட்சி உறழத் தோன்றிப்
பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க்கு அறிவுறீஇச்
சென்றுபயன் எதிரச் சொன்ன பக்கம்”

என்பது (1037).

செல்லும் வழியில் தம் எதிரேவரும் பாணர் கூத்தர் முதலோர்க்கு அப் பாணர் கூத்தர் முதலோர், யாம் இவரைக் கண்டு இவ்வளம் பெற்றேம்; நீவிரும் சென்று பெறலாம்; செல்லும் வழி ஈது; சென்று பயன் கொள்க என வழிப்படுத்துவது ஆற்றுப்படை யாகும்.

பத்துப்பாட்டுள் செம்பாதி ஆற்றுப்படை என்பதால் அது போற்றப் பட்ட வகை புலப்படும்.

அந் நாள் நிலநூல், சுற்றுலா நூல், வரலாற்று நூல், வழிகாட்டி நூல், மக்கள் தொடர்பு நூல், மாந்த நேய நூல் என்பனவாக ஆற்றுப் படை விளங்கியமை புலப்படும்.

மேலும் கலையே வாழ்வாக இருந்தவர் நிலை, அவர்தம் கருவி அமைப்பு, கலைத் திறம், வளம்பெற்றபின் வைத்து வாழத் தெரி யாமை, நிலைப்பிலா வாழ்விலும் நிலைத்த குடும்பமும் சுற்றமுமாக வாழ்ந்த வாழ்வு என்பனவும் புலப்படும்.

சான்றாகத் திருமுருகாற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும் பாணாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, கூத்தராற்றுப்படை (மலைபடு கடாம்) என்பவற்றை நோக்குக.

பாடுபுகழ்பெற்ற மன்னரும் தாம் பாணரும் கூத்தருமாகப் பாடினர் எனின், அவ் வாற்றுப் படையின் செல்வாக்கு தானே விளங்கும்.

“போக்குக் கற்றவன் ‘போலீசுக்’ காரன் (போக்கற்றவன்)

வாக்குக் கற்றவன் வாத்தியாயன்” (வக்கற்றவன்)

என்பது புது வழங்குமொழி. இப் போக்குக் கற்றவனும் வாக்குக் கற்றவனுமாகத் திகழ்ந்தவன் ஆற்றுப்படைக் கலைவல்லான் எனல் சாலும்!

மெய்ப்பாடு

மெய்யின்கண் உண்டாகிய உணர்வு, பிறர்க்குப் புலப்படும் வகையால் வெளிப்படுவது, மெய்ப்பாடு ஆகும்.

“மெய்ப்பாடாவது பொருட்பாடு; அஃதாவது உலகத்தார் உள்ள நிகழ்ச்சி ஆண்டு நிகழ்ந்தவாறே புறத்தார்க்குப் புலப்படுவதோர் ஆற்றான் வெளிப்படுதல்” என்பார் பேராசிரியர்.

உள்ளத்து நிகழ்வது, கருத்துப் பொருள்; அது முகம், கண், காது, கால், கை, வாய், மெய் (உடல்) முதலியவற்றின் அசைவு, துடிப்பு, நடுக்கம், நிறமாற்றம், தடுமாற்றம், மயக்கம், மகிழ்வு, கிளர்ச்சி, துள்ளல் - இன்ன வற்றால் பிறர் அறியத் தோன்றும். இத் தோற்றமே அகவுணர்வின் வெளிப்பாடு ஆகும்.

குறிப்பறிதல், குறிப்புணர்தல், குறி கூறுதல், கோள் தாங்கி (கோடாங்கி) கூறல் என்பன வெல்லாம், மெய்ப்பாடு உணரவல்லார் தம் தேர்ச்சியினால், பிறரை ஒப்புக்கொள்ள வைப்பனவாம். **காப்பியக் கவின், மெய்ப்பாட்டில் தங்கியுளது** எனலாம்.

இயலினும் இசையும், இசையினும் கூத்தும், பொது மக்களை யன்றிப் புல மக்களையும், இளையர் முதுவர் ஆகியோரையும் ஒருங்கே கவர்தல் மெய்ப்படக் காட்டும் சிறப்பாலேயாம்.

‘நாடகமே உலகம்’ என்பது மாறித் ‘திரையே உலகம்’ ‘காட்சியே உலகம்’ என ஆகிய காலம் இது. ‘ஆடுநர்க் கழியும் உலகம்’ என மெய்யியல் காட்டியது பழந்தமிழ்ப் புறநானூறு. ஆடிச் செல்வாரைப் போல-வேடமிட்டு ஆடிச் செல்வாரைப் போல-போவது உலகியல் என்பது அது.

கூனியாக நடித்தவன் மீது, செருப்பை எடுத்து எறிந்தான் பார்வையன் ஒருவன். “இதுவரை எனக்குக் கிடைத்த எப் பரிசும், இப் பரிசு போலாகாது” என்று பாராட்டி, அடையாளப் பொருளாக்கிக் கொண்டான் கூனியாக நடித்தவன். அவன் மெய்யாக உணர்ந்து நடித்ததுமன்றிப் பார்ப்பவன் தன்னையும் தன்னை மறந்துபோகச் செய்து விட்டான் அல்லவா! மெய்ம் மறந்து நோக்கச் செய்து விடுவது, மெய்ப்பாடு ஆகும் நிலை இது.

மெய்ப்பாடு கலையாக இல்லாமல், வாழ்வாகி விடும் போது, எத்தனை பேரை நம்பி ஏமாறச் செய்ய - இழப்புக்கு ஆளாக்க முடிகின்றது என்பதை நாம் கேளாமலும் காணாமலும் இல்லையே. துறவர் போலிமை, கூடா ஒழுக்கமாவது இது. மெய்ப்பாட்டு விளக்கம், உயர்கலை விளக்கம்! ஆனால், அவன் வாழ்வில் மெய்யனாக இல்லாவிடில், பெருந் தீமையாம் என்க.

தொல்காப்பியர், மெய்ப்பாடுகள், அவை தோன்றும் நிலைக்களங்கள், அகவாழ்வு புறவாழ்வு இரண்டிலும் மெய்ப்பாட்டின் பங்களிப்பு, ஆகாதமெய்ப்பாடுகள் இன்னவை பற்றி ஆழமாக எண்ணிக் கூறுகிறார். அவர்தம் நுண்மாண் நுழைபுலமும், கலைத்துறைக் கவினும், கட்டமை கோப்பும் நம்மை வியப்பில் ஆழ்த்தும் வகையில் இயற்றியுள்ளார்.

சுவைப் பொருள், அதனை நுகரும் பொறியுணர்வு, அது உள்ளத் துப்பட்ட போது தோன்றும் குறிப்பு, அக் குறிப்பு மெய்யில் தோற்றமுறும் காட்சி என ஒரு மெய்ப்பாடு நான்காகும்.

மெய்ப்பாடு நூலோரால் எண்வகையாக உரைக்கப்படும். அவை, நகை, அழகை, இனிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை என்பன.

இவ் வெட்டையும், மெய்ப்பாட்டு நிலைக்களம் நான்கொடும் பெருக்கிக் காணின் முப்பத்து இரண்டாம்; இவற்றைச் சுவையும் சுவைப் பொருளும் ஒன்றாக்கிப்பதினாறு எனவும், உள்ளக் குறிப்பும் உடற் குறிப்பும் ஒன்றாக்கி எட்டு எனவும் கொள்வதும் உண்டு. இவற்றைக் கூறி மெய்ப்பாட்டியலை விளக்குகிறார் தொல்காப்பியர் (1195 - 1197).

முதல் மெய்ப்பாடாக நகைச்சுவையையும் இறுதி மெய்ப்பாடாக உவகைச் சுவையையும் தொல்காப்பியர் கூறுதல், அவரின் பழுத்த

உளவியல் தேர்ச்சி காட்டும். இத் தேர்ச்சியின் வயப்பாடே, திருவள்ளுவர் 'நகையும் உவகையும் கொல்லும் சினம்' என முதலும் முடிவுமாகியவை இணைத்த இணைப்பாம்.

ஒவ்வொரு மெய்ப்பாடும் தோன்றும் காரணங்களை நான்கு நான்காகக் கூறுகிறார் தொல்காப்பியர்.

“எள்ளல் இளமை பேதைமை மடனென்று
உள்ளப் பட்ட நகை நான்கு என்ப”

என்பது நகைச்சுவைக்குக் காரணமானவற்றைக் கூறியது (1198).

எள்ளலாவது இகழ்தல்; எள்போல் சிறிதாக எண்ணிக் கூறுதல்.

இருவர் இருந்தனர் ஓர் இருக்கையில், இடையே இருந்த இடத்தில் ஒருவன் வந்து அமர்ந்தான். அவன் அழுக்குடை கண்டு “நீ முட்டாளா, மடையனா?” என்றான் இருந்த ஒருவன். “இருவருக்கும் இடையே இருப்பவன் யான்” என்றான். எள்ளல், மீட்டோர் எள்ளலும் ஆகியது இது.

நடக்க முடியாமல் தத்திப்பித்தி நடக்கும் குழந்தை நடை, அக் குழந்தை பேசும் மழலை நகைச்சுவைக்கு இடமாகி இன்பம் பயத்தல் கண்கூடு. ஆரியர் கூறும் தமிழ் நகைச்சுவைக்கு எடுத்துக்காட்டாதலைக் கூறும் செயிற்றியம். அதனை உரையில் காட்டுவார் பேராசிரியர். ஆங்கிலர் பேசும் தமிழும் அத்தகையதே. மொழிநிலையில் அவர்கள் இளமையராகத் தோன்றுதலே நகைக்கு இடம் தந்தது என்க.

பேதைமை

பேதைமைத் தன்மை; அறியாத்தனம். அதனைக் காணும்போது நகைச் சுவை உண்டாகும்.

ஒருத்தி கைக்குழந்தை வைத்திருந்தாள்; அவள் கூந்தல் அவிழ்ந்து விட்டது. முன்னே அவள் அக்கை இருந்தாள். அவர்களுக்கு இடையே ஒருதூண்! தூணின் ஒருபக்கம் இருந்து கொண்டு குழந்தையை நீட்டினாள் தங்கை. அக்கை, தூணின் இருபக்கமும் இரண்டு கைகளையும் நீட்டிக் குழந்தையை வாங்கினாள். இந்தக் காட்சியை எண்ணின் நகைப்பு வராமல் போகுமா? நேரிலே கண்டால்... ‘யான் கண்டது இது’. மூன்றாமவர் குழந்தையை வாங்கியபின், ‘ஏதோ தோன்றியதுபோல்’ மூவரும் நகைத்தனர்..

மடமை

மடமை என்பது அறிவுறுத்தக் கேட்டாலும், தான் கொண்ட கருத்தை மாற்றிக் கொள்ளாமல், அறிவுறுத்துவானையும் அறியாதவனாகக்

கருதுதல், “காணாதாற் காட்டுவான் தான்காணான்; காணாதான், கண்டா
னாம் தான்கண்ட வாறு” என்பது போன்ற தன்மை (குறள். 849)

அறிவுறுத்தியதைக் கேட்டு அதை விடாப்பிடியாகக் கொள்ளும்
'மடம்' ஓர் உயரிய பண்பியல். மகளிர்க்கு உரியதாகவும், துறவர்க்கு
உரியதாகவும் அமைந்த மடம் அது. முன்னது தன்மை, பின்னது அத்
தன்மையர் - உறையும் இடம்.

இம் மெய்ப்பாடுகளுக்கெல்லாம் சங்க இலக்கியங்களில் இருந்து
எடுத்துக்காட்டு வழங்குகின்றனர் இளம்பூரணரும் பேராசிரியரும். சங்க
இலக்கியம் வாழ்வியல் இலக்கணமாக இருப்பதன் சான்று அது. அதன்
இலக்கணம் தொல்காப்பியத்தில் உண்டு என்றால், அதன் பொருள் என்ன?
தொல்காப்பியர்க்கு முன்னரே பரவிக் கிடந்த வழக்காறும் இலக்கியங்களும்
இலக்கணங்களுமே அவர் தொகை நூலுக்கு மூலப்பொருள்களாக
இருந்தன என்பதை நோக்கத் தமிழ்மாந்தர் தொன்மையும் கலைச் சிறப்பும்
பண்பாட்டு முதிர்வும் புலப்படும். **செயிற்றியத்தில் இருந்து இளம்பூரணர்
காட்டும் பாட்டு அதனை இழந்து விட்ட நம்மை வாட்டவே செய்யும்.**

நகைக்கு மூலமாம் எள்ளல் முதலியவற்றைத் தம் எள்ளல் அடியாக
வும், பிறர் எள்ளல் அடியாகவும் ஒன்று இரண்டாதலை விளக்குவர்
உரையாசிரியர்கள். அவ்வாறே தம் இளமை, பிறரிளமை எனக் கூறி எள்ளல்
முதலிய நான்கையும் எட்டாக்குவர். உரிய சான்றும் காட்டுவர்.

அழுகை

அழுகைச் சுவை, இளிவு (இழிவு), இழவு, அசைவு (முன்னிருந்த
நிலையில் தாழ்தல்), வறுமை என்பவற்றின் வழியாகத் தோன்றும் (1199).
இழிவு - இசுழ்ந்து பேசுதலால் உண்டாவது; இழிவு - இழப்பின் வழிவரு
வது; அசைவு - பழம் பெருமை, மதிப்பு ஆயவை குன்றல்; நிலைதாழ்தல்;
வறுமை, துய்ப்புக்கு வழியில்லாமை;

“பட்ட இழிவும் பழித்த இழிவும் பக்கம் பக்கம் எண்ணின்
எண்ணுவார்க்கு 'இளி'வின் அழுகை புலப்படும். இழவின் அழுகையே,
'ஓப்பாரி'; 'கையறுநிலை'ப் பாடல்கள். அசைவின் பாடே, பாரிமகளிரை
வருத்திக் கிளர்ந்த பாட்டு!

“அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண் ணிலவின்
எந்தையும் உடையேம் எம்குன்றும் பிறர்கொளார்
இற்றைத் திங்கள் இவ்வெண் ணிலவில்
வென்றெறி முரசின் வேந்தர்எம்
குன்றும் கொண்டார்யாம் எந்தையும் இலமே”

என்பது அது (புறம். 112).

வறுமை அழுகைப்பிழிவு,

“இன்றும் வருவது கொல்லோ நெருநலும்
கொன்றது போலும் நிரப்பு”

என்பது (குறள். 1048). அசைவு என ஒன்று இருந்தாலும் நான்கும் அசைப்பனவேயாம்.

விளையாட்டுப் பொருட்டாகிய நகையை முன்வைத்து அதற்கு மறுதலையாகிய அழுகையை அதன்பின் வைத்ததும், அழுகையொடு ஒத்ததாகலின் இளிவரலையும், தான் இளிவந்து பிறிதோர் பொருளை வியக்குமாதலின் இளிவரலின் பின் வியப்பையும், வியப்புப் பற்றியும் அச்சம் பிறத்தலின் அதனை அடுத்து அச்சத்தையும், அச்சத்திற்கு மறுதலையாகிய வீரத்தை அதன் பின்னும், அவ் வீரத்தின் பயனாகிப் பிறர்க்குவரும் வெகுளியை அதன்பின்னும், வெகுளிக்கு மறுதலையாகவும் ஒதுதற்குச் சிறந்ததாகவும் முதலாவது சொல்லிய நகைக்கு இயைபானதாகவும் அமைந்த உவகையை இறுதியிலும் வைத்தார் என வைப்பு முறை காட்டுவார் பேராசிரியர்.

நகை போலவே அழுகை முதலியனவும் தன்னிடத்துத் தோன்றுதலும் பிறரிடத்துத் தோன்றுதலும் என எட்டாக்குவார் பேராசிரியர்.

இளிவு-பிறர் இசுழ்விற் பிறக்கும் அவலம். ‘இழிவே’ என்னும் பாடம் சிறக்கும் என்பார் **நாவலர் பாரதியார்**. இளிவரல், மானம் குன்ற வருவது. “இளிவரின் வாழாத மானமுடையார்” எனவும் “இடுக்கண் வரினும் இளிவந்த செய்யார்” எனவும் வருதலான் இப் பொருட்டாதலை அவர் விளக்குவார். இளிவு, பழிபடு குற்றமின்றியும் வரும் ஆதலால் தன்னெஞ்சு சுடுதல் இன்மையால் வாழ்வு வெறுப்பு விளையாது. இளிவரல் உயிர்வாழ ஒல்லாமல் குன்றவரும் நிலையிழிவைக் குறிக்கும் என வேறுபாடும் காட்டுவார்.

இளிவரல், மூப்புபிணி வருத்தம் மென்மை என்பவற்றால் உண்டாகும் (1200).

முற்றத் தளவும் போக முடியாத முதுமையின் வாழ்வை வெறுக்கும் தாய் நிலையும், பசிப்பிணிக் கொடுமையில் மனைவியும் மக்களும் வருந்தும் வருத்தமும் தம் நொய்ய வாழ்வும் எடுத்துக்காட்டும் ஒரு பாட்டு (புறம். 159).

இளிவரல் விளைவு விளக்கம்:

“குழவி இறப்பினும் ஊன்தடி பிறப்பினும்
ஆளன் நென்று வாளில் தப்பார்
தொடர்ப்படு ஞமலியின் இடர்ப்படுத் திரீஇய
கேளல் கேளிர் வேளாண் சிறுபதம்

மதுகை இன்றி வயிற்றுத்தீத் தணியத்
தாமிரந் துண்ணும் அளவை
ஈன்ம ரோஇவ் வுலகத் தானே”

என்னும் சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை பாட்டும் (புறம். 74).
“சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை சோழன் செங்கணானோடு
திருப்போர்ப் புறத்துப் பொருது பற்றுக் கோட்பட்டுக் குடவாயிற்
கோட்டத்துச் சிறையிற் கிடந்து தண்ணீர் தா என்று பெறாது, பெயர்த்துப்
பெற்றுக் கைக் கொண்டிருந்து உண்ணான் சொல்லித் துஞ்சியபாட்டு”
என்னும் குறிப்புமாம்.

மருட்கை

“புதுமை பெருமை சிறுமை ஆக்கமொடு
மதிமை சாலா மருட்கை நான்கே”

என்பது மருட்கைச் சுவை தோன்றும் நிலைக்களங்கள் பற்றியது (1201).
மருட்கையாவது மயக்கம்.

பாராதன ஒன்றைப் பார்த்தல் மயக்கமாக்கும்.

எறும்பு ஒன்று எட்டடி நீளம் ஈரடி உயரத்தில் வரக்கண்டால்,

புனை வடிவில் யானை ஒன்று நம் முன்வந்தால்,

இறந்து போனான் எனப்பட்ட ஒருவன் நம்முன் நடந்து
வரக்கண்டால்

மருட்கை தோன்றாமல் இராதே.

“பறமுக்கு (குட்டிக்கு) வயிற்றில் பையையுடைய கங்காரு, பறக்கு
மீன், சிற்றுயிர் உற்றக்கால் பற்றிப் பிசைந்துண்ணும் பூச்செடி, இருதலை,
முக்கண் ஐங்கால் அறுவிரல் முதலிய வழக்கிறந்த உறுப்புடைய உயிர்கள்
போல்வன” என்பார் நாவலர்.

அச்சம்

அணங்கு விலங்கு கள்வர் தம் இறை என்பன நான்கும் அச்சச் சுவை
நிலைக் களங்கள் (1202).

ஒரு மரத்தில் ஒருவன் தூக்குப் போட்டுக் கொண்டு இறந்துவிட
அதனை அறிந்தான், அவ்விடத்தை இரவில் போய்க்காண அஞ்சுதலும்,
சுடுகாட்டுக்குத் தனியே இரவில் சென்று மீள்வதற்கு அஞ்சுதலும், பேய்
பிசாசு என்று கற்பிக்கப்பட்டவற்றை நினைத்து அஞ்சுதலும் அணங்குவழி
அச்சம். மயக்கும் பெண்பேய் பற்றிய புனைவு பழமை மிக்கது; நீலி கதையோ
நெடுங்கதை. இவை நூல்வல்லார் சுட்டும் அளவுக்கும் பெருக்கமாக மக்கள்
வழக்கில் இருந்தமை புலப்படும். பேய் பிடித்தல் பேயோட்டல் உடுக்கடி
என்பன இன்றும் மறைந்து விடவில்லையே!

புலி விலங்கு ஒன்று நம்முன் நிற்பதாகக் கனவில் காணினும்
உண்டாகும் அச்சத்தை நோக்கும் போது நேரில் கண்டால்!

கள்வர் அச்சம் தந்த பாதுகாப்பே கதவு, பூட்டு, அரண், அகழ், காவல்,
இன்னவை. கள்வன் வலியனா காப்பு வலியதா என்பது முடிவுக்கு வராத
பொருளாகவே என்றும் உள்ளது.

இறை - கடவுள், ஆள்வோன், ஆட்சி அலுவலன், தலைவன் ஆய பல்
பொருள் ஒரு சொல்.

“கடுங்கோல் மன்னர் வாழும் நாட்டில்
கடும்புலி வாழும் காடே நன்று”

என்பது அரசன் அதிவீரராம பாண்டியன் பாடியது.

ஆசிரியரைக் கண்டு ஓட்டமெடுத்த மாணவர் ஒளிந்தது மட்டு
மில்லை; ‘கழிந்ததும்’ உண்டு. எழுத்தறி வித்தவன் இறைவன் எனப்பட்ட
காலம் இருந்தது முதியர்க் கேனும் நினைவில் நிற்கும்.

பெருமிதம்

பெருமிதம் வேறு செருக்கு (தலைக்கனம்) வேறு. பெருமிதப் பேறும்
தலைக்கனத் தாழ்வும் எதிரிடைகள்.

“பெருமை பெருமிதம் இன்மை சிறுமை
பெருமிதம் ஊர்ந்து விடல்”

என்னும் குறள் (979) விளக்கம் இரண்டும்.

பெருமிதச் சுவைக்களம்,

“கல்வி தறுகண் இசைமை கொடையெனச்
சொல்லப்பட்ட பெருமிதம் நான்கே”

என்பது (1203).

கல்விச் சிறப்பு, போரில் காட்டியவீறு, வழிவழிப் புகழ், இணையிலா
ஈகை என்பவை அவர்க்கே யன்றி அவர் பெற்றோர்க்கும் சார்ந்தோர்க்கும்
பெருமிதம் தரும்.

சுற்றவன் கொண்ட பெருமை சுற்பித்தவனையும் உயர்த்திப்
பிடிக்கிறதே! ஆயிரத்தில் ஒரே ஒருவன் பெற்ற கல்விச் சிறப்பு, அவ்
வாசிரியன் மதிப்பை நாடறிபொருளாக்கி விடுகின்றதே!

ஏனாதி என்னும் பட்டம் தறுகண் வழியாகப் பெற்றமை வரலாறு.

மார்பு கொண்ட வேல் மறு பக்கம் துளைத்துச் செல்ல, புறப்புண்
எனக் கொள்ளவும் நேருமே என வடக்கிருந்து உயிர் துறந்த புகழாளன் புகழ்,
வென்றவனையும் வென்றவன் ஆக்கிற்றே.

“நளியிரு முந்நீர் நாவாய் ஓட்டி
வளிதொழில் ஆண்ட உரவோன் மருக!
களியியல் யானைக் கரிகால் வளவ!
சென்றமர்க் கடந்தநின் ஆற்றல் தோன்ற
வென்றோய் நின்னினும் நல்லன் அன்றே
கலிகொள் யாணர் வெண்ணிப் பறந்தலை
மிகப்புக்கழ் உலகம் எய்திப்
புறப்புண் நாணி வடக்கிருந் தோனே”

என்னும் புறப்பாட்டு (66).

வ. உ. சிதம்பரனார், வீரபாண்டியக் கட்டபொம்மன் போர்வீறு
நாடறிய லாயது, மெய்ப்பாட்டுத் திறத்தாலேயே! அவர்களைப் பற்றிய
நூலைக் கற்றார் ஆயிரத்தில் ஒருவரும் அருமையே!

கொடைப் பெருமிதம் என்ன, முல்லை பல்லைக் காட்டிப் பாடியா
பாரியிடம் தேர்ப்பரிசு பெற்றது! உடுத்தாது போர்த்தாது என அறிந்தும்
மயிலுக்குப் ‘படாம்’ வழங்கினானே பேகன்! ஏன்? “வாள் தந்தனனே, தலை
எனக்கு ஈய” எனப் பாடுபுகழ் பெற்றானே குமணன்! இவை பெருமித மாதல்
இவர் வேடமிட்டு நடப்பார்க்கும் கிட்டுகின்றதே!

வெகுளி

“உறுப்பறை குடிகோள் அலைகொலை என்ற
வெறுப்ப வந்த வெகுளி நான்கே”

என்பது வெகுளிச் சுவை நூற்பா (1204).

காலை வெட்டுதல் கையை வெட்டுதல் கண்ணைத் தோண்டுதல்
உறுப்பறை.

குடிகோள் ஒருகுடியையே முற்றாக அழித்தல். ஒருவன் செய்த
குற்றத்திற்கு அவனைச் சார்ந்தாரையெல்லாம் கெடுத்தல்.

அலை - அலைக் களித்தல். அலைத்தலோடு அமையாமல் அதற்கு
மகிழ்தல். பிறர் துயர்ப்படுதல் கண்டு களிப்புறுதல்.

கொலை: நன்றிமறத்தலையும் கொலையாகக் கண்ட தமிழ் மண்ணில்,
“கொள்ளும் பொருளிலர் எனினும் தலை துள்ளுநர்க் காண்மார்
தொடர்ந்துயிர் வெளவுதல்” கலித்தொகைச் செய்தி.

உவகை

உவகைச் சுவை நான்கும்,

“செல்வம் புலனே புணர்வுவிளை யாட்டென்று
அல்லல் நீத்த உவகை நான்கே”

என்பது (1205)

“உனக்கு உவகை வந்தால் என்முதுகுக்கு ஒட்டுப் போட வேண்டும்” என்று வருந்திக் கூறினான் தன் நண்பனிடம்.

‘அவன் உவகை இவன் அல்லல்’ ஆதல் ஆகாது என்பாராய் உவகையை ‘அல்லல் நீத்த உவகை’ என்றார். உவகை இருபாலும் இல்லை யேல் அஃது உவகையன்றாம். பாலியல் உவகைக்கும் இவ் விருபால் ஒப்புத் இருத்தலைக் கருதியே “உருவு, நிறுத்த காமவாயில்” என்றவர் தொல் காப்பியர் என்பதை எண்ணின் விளக்கமாம். இந்நாள் மருத்துவ அறிவியல் இதனை வலியுறுத்தி ஆய்வு மேற்கொள்ளச் சொல்லுதல் தொல்காப்பிய அறிவர்தம் மேம்பாட்டு விளக்கம் (1219).

செவ்வ உவகை பரம்பரை உடல் நிறத்தையே மாற்றிவிடுதல் கண்கூடு. புலன் என்பது புலமை அன்று; கல்விப்புலமை பெருமிதச் சுவைக் களங்களுள் ஒன்று. இப் புலன் “காதைகள் சொரிவன செவி நுகர் கணிகள்” என்பது போல அறிவு வழியாகத் துய்க்கும் பேறு. அது, அதன் வண்ணமாக அமைந்து மாறிப்புகும் இன்பம். அறிதோறும் அறியாமை கண்டு மகிழும் புலனுகர்வே இவண் புலன் எனப்பட்ட தாம்.

புணர்வு உயிர்பகுத்தன்ன இருவர் ஒருவராகித் துய்க்கும் இன்பம்.

“தாம்வீழ்வார் மென்றோள் துயிலின் இனிதுகொல்
தாமரைக் கண்ணான் உலகு?”

என ஐயவினா எழுப்பி அமைந்த விடை காட்டியது குறள் (1103). “உறுதோறு உயிர் தளிர்ப்பத் தீண்டலால் பேதைக்கு, அமிழ்தின் இயன்றன தோள்” என்று உவந்து வினாவியதும் அது (குறள். 1106).

உவத்தல் என்னும் சொல்வழியாகப் பிறந்தவையே ‘புணர்வு’ தொடர்பான மக்கள் வழக்குச் சொற்கள் என்பதை எண்ணிப் பார்ப்பின் உண்மை புலப்படும். புணர்வு நட்புப் பொருளதேனும் இதன்பாற்படுத்தல் கூடாதாம். “ஐம்புலனும், ஒண்டொடி கண்ணே உள” என்பது வள்ளுவம்.

விளையாட்டும் இருபாற் பொது. கடலாட்டு, புனலாட்டு, சோலைக் காட்சி, மலைச் செலவு, சிலம்பாட்டம், சும்மி, கோல், குரவை, பந்து என்பன வெல்லாம் உவகைப் பொருளவே ஆம்.

அல்லல் தொடராது அமைந்த இன்பங்களே இவை என்பதை இந்நாள் விளையாட்டுக் குழுவினர் எண்ணிப் பார்க்க இதனை அவர்க்குப் படையல் ஆக்கலாம்.

சிற்பி கட்டும் கட்டுமானச் சீர்மை தொல்காப்பியர் கைப்பொருளாக இருத்தல் இவற்றாலும் மேல் வருவனவற்றாலும் புலப்படும். மேலும், இலக்கண வறட்சி என்பதற்கு இடம் தராமல்,

“உள்ளப் பட்ட நகைநான் கென்ப”

“விளிவில் கொள்கை அழகை நான்கே”

“யாப்புற வந்த இளிவரல் நான்கே”

“மதிமை சாலா மருட்கை நான்கே”

“பிணங்கல் சாலா அச்சம் நான்கே”

“சொல்லப் பட்ட பெருமிதம் நான்கே”

“வெறுப்ப வந்த வெகுளி நான்கே”

“அல்லல் நீத்த உவகை நான்கே”

என முதலடியோடு எதுகை வருவது கருதியது அன்றி, அப் பொருள்களின் உயிர்நாடியாம் அடைமொழிகளை நடைப்படுத்தியுள்ள நயம், நினைப்பவர் நெஞ்சம் நிலைக்கவைக்கும் நீர்மை யுடையதாம்.

மேலும் 32 மெய்ப்பாடு

மெய்ப்பாட்டு நிலைக்களங்கள் முப்பத்திரண்டு கூறிய அவர், அவை அகத்துக்கும் புறத்துக்கும் ஒப்பானவை என வைத்து, அகத்துக்கே அவ்வாறு முப்பத்திரண்டு நிலைக்களங்கள் உண்மையைத் தொகுத்துச் சொல்கிறார். “ஆங்கவை ஒருபா லாக ஒருபால்” எனத் தொடர்கிறார்.

உடைமை, இன்புறல், நடுவுநிலை, அருளல், தன்மை, அடக்கம், வரைதல், அன்பு என்றும்,

கைம்மிகல், நலிதல், சூழ்ச்சி, வாழ்த்தல், நாணுதல், துஞ்சல், அரற்று, கனவு என்றும்,

முனிதல், நினைதல், வெருவுதல், மடிமை, கருதல், ஆராய்ச்சி, விரைவு, உயிர்ப்பு என்றும்,

கையாறு, இடுக்கண், பொச்சாப்பு, பொறாமை, வியர்த்தல், ஐயம், மிகை, நடுக்கம் என்றும்,

நாலெட்டாகப் பகுத்து உரைக்கும் அவற்றை முறையே இயற்கைப் புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கொடு தழாஅல், தோழியிற் புணர்வு மெய்ப்பாடுகள் என்று கூறுவார் நாவலர்.

களவு மெய்ப்பாடு

களவிற்குச் சிறந்த மெய்ப்பாடுகள் இவை என்பதை நான்கு நான்காக அறுவகைப் படுத்தி முறையாக அடுத்து ஒதுவார் ஆசிரியர்.

தலைவன் தலைவியர் ஒருவரை ஒருவர் விரும்பி நோக்குதல், தலைவிக்கு நெற்றியில் வியர்வை உண்டாதல், காட்சி இன்பத்தைப் பிறர் அறியாதவாறு மறைத்தல், தமக்கு உண்டாகிய மாற்றத்தைப் பிறர்க்குப் புலப்படாவாறு மறைத்தல் என்பவை நான்கும் முதற்பகுதி. இவைமுறையே

புகுமுகம் புரிதல், பொறிநுதல் வியர்த்தல், நடுநயம் மறைத்தல், சிதைவு பிறர்க்கு இன்மை எனப்படும்.

உள்ளத்து உணர்வைப் புலப்படாது மறைக்க முயன்றாலும் அவ்வுணர்வு ஓங்கிக் கூந்தலை விரிக்கவும், காதணியைத் திருகிக் கழற்றவும், மற்றை அணிகளைத் தடவவும், உடையை மாற்றி உடுத்தவும் ஆகிய மெய்ப்பாடுகள் நான்கும் இரண்டாம் பகுதியாம். இவற்றை, முறையே கூழைவிரித்தல், காதொன்று களைதல், ஊழணி தைவரல், உடைபெயர்த்து உடுத்தல் என்பார் ஆசிரியர்.

ஒடுங்கிய இடையைத் தடவுதல், அணிந்த அணிகளை மீளவும் திருத்தமாக அணிதல், தன் உளத்தில் இல்லாத வலிமையை இருப்பதாகக் காட்டிக் கொள்ளல், கைகள் இரண்டையும் தலைமேல் வைத்து ஆர்வம் காட்டல் என்பவை மூன்றாம் பகுதி. இவை முறையே, அல்குல் தைவரல், அணிந்தவை திருத்தல், இவ்வலியுறுத்தல், இருகையும் எடுத்தல் என்பனவாம்.

தலைமகன் சிறப்பியல்பைப் பாராட்டுதல், அறியாமை நீங்கி அறிவு மேம்படக் கூறுதல், அலர் எனப்படும் இரக்கமில்லாச் சொல்லை ஏற்று நாணுதல், தலைவன் வழங்கும் உடைமுதலியன கொள்ளுதல் என்பவை நான்கும் நான்காம் பகுதி. இவை முறையே, பாராட்டுதல், மடந்தப உரைத்தல், ஈரமில் கூற்றம் ஏற்றலர் நாணல், கொடுப்பவை கோடல் என்பன.

நெஞ்சங் கலந்த நிலையை இனி மறையாமல் தோழிக்கு வெளிப் படுத்துதலே நலம் எனத் தலைவி எண்ணுதலும், தலைவனைக் கண்டு மகிழ்ந்த மகிழ்வை வளர்க்கும் வகையால் மறுத்தலும், அவன் காணா வகையில் மறைந்து கொள்ளுதலும், ஒருகால் காணாமாயின் மகிழ்தலும் ஆகியவை நான்கும் ஐந்தாம் பகுதி. இவை முறையே, தெரிந்துடம்படுதல், திளைப்பு வினைமறுத்தல், கரந்திடத் தொழிதல், கண்டவழி உவத்தல் என்பன.

தன்னை அழகுறுத்துவார் செயல் கண்டு மனம் வருந்துதல், தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் தனிமையால் வருந்துதல், வருத்தத்தால் கலக்கமிக உரையாடுதல், எதுவும் செய்யமாட்டாத தன்நிலையை உரைத்தல் என்பவை நான்கும் ஆறாம் பகுதி. இவை முறையே, புறஞ் செயச் சிதைதல், புலம்பித் தோன்றல், கலங்கி மொழிதல், கையறவுரைத்தல் என்பன.

அன்பின் ஐந்தணையின் எல்லை கையறவுரைத்தல் என்பதே.

தனிமை மெய்ப்பாடு

தலைவனைப் பிரிந்த தனிமையில் தலைவியின் மெய்ப்பாடுகளாக இருபதை எண்ணுவார் ஆசிரியர்.

இன்பம் தருவன வெல்லாம் துன்பம் தருவனவாகத் தோன்றுதலால் அதனை வெறுத்தல், தனிமைத் துன்பம் தாங்காமல் புலம்புதல், உருவெளித் தோற்றம் கண்டு வருந்துதல், கூட்டத்திற்கு இடையூறானவற்றை எண்ணுதல், பசி வருத்தினும் தாங்கியிருத்தல், வண்ணம் மாறுதல், உணவு குறைதல், உடம்புமெலிதல், உறக்கம் கொள்ளாமை, கனவு கண்டு மயங்குதல், மெய்யையும் பொய்யாகக் கொள்ளல், பொய்யையும் மெய்யாகக் கொள்ளுதல், ஐயமுறுதல், தலைவன் உறவினரை விரும்புதல், அறத்தைப் பழித்துரைத்தல், உள்ளகம் உளைதல், எப்பொருளைக் காணினும் அப்பொருளைத் தலைவனொடு ஒப்பிட்டுக் காணல், ஒப்பிய வகையால் உவப்புறல், தலைவன் பெயர்கேட்க அவாவுதல், கலக்கமுறல் என்பவை அவை (1216). இவை யெல்லாம் களவு நிலை மெய்ப்பாடுகள்.

கற்பு மெய்ப்பாடு

கற்புநிலை மெய்ப்பாடுகளை அடுத்தே கூறுகிறார் ஆசிரியர் (1217, 1218). களவு வழித்தே கற்பு ஆகலின் அவற்றின் இறுதியும் முதலும் இணைத்துக் காண வேண்டியவையாம்.

களவுக் கூட்டத்திற்குத் தடையுண்டாய போது இடித்துரைத்தல் வெறுப்பை மனத்தில் நிலைநிறுத்தல், தமர்க்கும் பிறர்க்கும் அஞ்சுதலால் தலைவனைக் காணாது விலகல், அவன் குறிவருதலை மறுத்தல், தூது சொல்லுமாறு தான் விரும்புவன நோக்கிக் கூறுதல், உறக்கமும் சோர்வுமாக இருத்தல், காதல் மிகுதல், உரையாடாமை என்பவை மனம் அழியாத கூட்டத்திற்குரிய மெய்ப்பாடுகள்.

மேலும், தெய்வத்திற்கு அஞ்சுதல், உயர்ந்த அறம் ஈதெனத் தெளிதல், இல்லாததையும் இட்டுச் சொல்லிச் சினம் கொள்ளல், உள்ளதாம் உயர்வையும் வெறுத்துரைத்தல், இரவு பகலெனக் கூடியிருந்ததை எண்ணி மகிழ்தல், அவற்றை மறுத்திருத்தல், அருள்மிகக் கொள்ளல், அன்புப் பெருக்காதல், பிரிவு தாங்காமை, தலைவனைப் பற்றிப் பிறர் கூறிய பழிச் சொல் கேட்டு வருந்தல் என்பனவும் அவற்றொடு கூடிய மெய்ப்பாடுகளாம்.

காதலிருவர்க்கும் வேண்டிய ஒப்புமை பத்தும் முன்னே அகத்திணை இயலில் கூறப்பட்டன. அவை, “பிறப்பே குடிமை” முதலியன.

ஆகாமெய்ப்பாடு

காதலுக்கு ஆகாத மெய்ப்பாடுகள் இவை என்பதை,

“நிம்பிரி, கொடுமை, வியப்பொடு, புறமொழி,
வன்சொல், பொச்சாப்பு, மடிமையொடு, குடிமை
இன்புறல், ஏழைமை மறப்போடு, ஒப்புமை,
என்றிவை இன்மை என்மனார் புலவர்”

என்றார் (1220).

நிம்பிரி - பிழையைப் பொறுத்துக் கொள்ளாமை; கொடுமை அறனெறி அழிப்பு. வியப்பு - தன்னைப் பெருமையாகப் பாராட்டல்; புறமொழி - புறங்கூறுதல்; வன்சொல் - வருவாக்கும் சொல்; பொச்சாப்பு - மறதி; மடிமை - சோம்பல்; குடிமை இன்புறல் - குடிப் பெருமை பேசி இன்புறுதல்; ஏழைமை மறப்பு - நிலையில் தாழ்வெனக் கருதாமை; ஒப்புமை - ஒப்பிட்டுக் காட்டிக் கூறுதல்; இன்மை என்பது இவையெல் லாம் இல்லாமை என்னும் பொருளதாம்.

ஒருவருக் கொருவர் விட்டுக் கொடுக்காது வீம்பு காட்டும் குடும்பம் கெட்டுத் தொலைதல் மிகுதியாதலால் அது தலைப்பட வைக்கப்பட்டது போலும். அவ்வொன்று கைவரின் மற்ற தீயவை பலவும் ஒழிதல் உண்மையாம்.

தற்பெருமை கொள்வார், தம்மைச் சிறுமைப்படுத்தத் தாமே கட்டியங் கூறுபவர் ஆவர். பொதுவாழ்வுக்கே தற்பெருமை ஆகாது எனின் குடும்ப வாழ்வுக்கு அதன் வாடையும் அடித்தல் ஆகாது.

புறமொழியாவது புறங் கூறுதல் இழிவுமிக்கது. குடும்ப இழிவை ஊரிழிவாக ஆக்கும் கொடுமைப் பழிவழியது அது. அதனைத்

“துன்னியார் குற்றமும் தூற்றும் மரபினார்
என்னகொல் ஏதிலார் மாட்டு”

என வினாவும் குறள் (188).

வன்சொல் சுடுசொல், நாகாத்தல்; குடும்ப நலங்காத்தல்.

தீயினால் சுட்டது ஆறினும் ஆறாதது வாயினால் சுட்டது!

குடிப் பெருமை கூறுவது - பிறந்த குடிப்பெருமை கூறுவது, புகுந்த குடிப் பழியாகக் கொள்ளப்பட்டுக் கேடாதல் பெருவழக்கு. பிறந்த குடிப்பெருமை, புகுந்த குடியில் நடந்து கொள்ளும் நடையாலேயே சிறக்கப் பெற வேண்டுமேயன்றித் தான் கூறுதலால் இல்லை என்பதை உணர்தல் இல்லறச் சீர்மை. ஏழைமையாகிய நிலை சூழலால் ஏற்படுவது. நிலையில் தாழ்வு வறுமை ஏற்படல் பொதுவானது. அது குறித்து எங்கள் குடும்பம் இப்படிப்பட்டது எனத் தாழ்த்திக் கொண்டு ஒடுங்கி இருப்பதும் ஒப்புரிமை இல்லறச் சிறப்புக்கு உதவாது.

மனைவியைக் கணவன் இன்னவன் போல என்று ஒப்புக்காட்டி உரைப்பதோ, கணவனை மனைவி இன்னவன் போல என ஒப்புமை காட்டி உரைப்பதோ தீமையைத்தாமே கை கூப்பி வரவேற்பது ஒப்பதாம்.

இவையெல்லாம் நீங்கிய ஒத்த உரிமை வாழ்வே உயர்வாழ்வு, வாழ்வாங்கு வாழும் வாழ்வு எனத் தெளிவித்தாராம்.

ஆகாக் குணங்களை அடுக்கி வைத்துள்ள இந் நூற்பாவினை உணர்ந்து பாராமல் எத்தனை குடும்பங்கள் கெட்டுள்ளன; கெட்டு வருகின்றன! கெடுப்பவற்றைக் கூறியது கதைப் படைப்புக் கருவுக்காகவா? கெடாத வாழ்வு சுரக்கட்டும் என்னும் பேரருள் குறிப்பு என உணர்வார், உணர்ந்த பின்னரேனும் வாழ்வில் போற்றி உய்வார்!

தொல்காப்பியர் வேட்கை, தம் அறிவைப் பாராட்டுவர் கற்பார் என்பது அன்று. கற்பார் நிற்பாராதல் வேண்டும் என்பதே. அதனை மெய்ப்பாட்டியல் நிறைவு நூற்பாவான் உணர்த்துகிறார்:

“கண்ணினும் செவியினும் திண்ணிதின் உணரும்
உணர்வுடை மாந்தர்க்கு அல்லது தெரியின்
நன்னயப் பொருள்கோள் எண்ணருங் குரைத்தே”

என்பது (1221). உணர்வுடை மாந்தர் உணர்வர்; பிறர் எண்ணி அறிதல் அரிது. ஆதலால், உணர்ந்து போற்றுக என்றார்.

“உணர்ச்சி வாயில் உணர்வோர் வலித்தே”

என்பதும் அவர் உரை (876).

“உணர்வது உடையார்முன் சொல்லல் வளர்வதன்
பாத்தியுள் நீர்சொரிந் தற்று”

என்பது வள்ளுவர் உரை (குறள். 718).

உவமை

முதிய மாடு ஒன்று புல்லைக் கடித்தது; புல்லைக் கடிக்க முடியாமல் நாவால் தடவி வளைத்தது; அகப்பட்ட அளவில் குதப்பியது. அதனைக் கண்ட ஒரு முதியவர், “பல்போனவன் பக்காவடை தின்பது போலத் தின்கிறது” என்றார்.

அவரை ஏறிட்டுப் பார்த்தேன்; அவர்க்குப் பல் இல்லை. அவர் பட்டறிவு அப் ‘பழமொழி’யாக வெளிப்பட்டது என உணர்ந்தேன். அது புதுமொழியே. அவரே சொன்னதாகக் கூட இருக்கலாம். ஆனால், பழமொழி, உவமை, விடுகதை போன்றவை தோன்றும் பட்டறிவு நன்கு புலப்பட்டது.

மாநிறம், கிளிப்பச்சை, மயில் கழுத்துச் சீலை, காக்கைக் கறுப்பு

- இப்படிப் படைக்கப்பட்டவை பொதுமக்கள் கொடையே.

புலிப்பாய்ச்சல், ஆமைநடை, குதிரை ஓட்டம், மாடுபோல உழைத்தல்

- இன்னவையும் அப்படியே.

குதிரைவாலி, காடைக்கண்ணி, வாளவரை - இவையெல்லாம் பொதுமக்கள் வழங்கியவையே.

அலைபோல, சூறாவளிபோல, காற்றாடி போல, பம்பரம் போல
- என்பன வெல்லாம் பெரிய இலக்கிய வாணர் படைப்பு இல்லை.
மக்கள் வாழ்வில் காணப்படும் உவமைகள் இவை.

உள்ளதை உள்ளவாறு மட்டும் சொல்லாமல், அதனை ஒத்த ஒன்று
காட்டிப் பொருள் விளங்கவும் பொலிவு ஏற்படவும் செய்யும் உவமை
மக்கள் பொது வளமாகப் புலமையர் கண்டு கொண்டு பாராட்டி
ஒழுங்குபடுத்தியதேயாகும்.

கிளிப்பச்சையில் வண்ணம் உவமை.

குதிரை வாலியில் வடிவு உவமை.

புலிப்பாய்ச்சலில் வினை உவமை.

மழைக் கொடையில் பயன் உவமை.

சோழன் யானை, பகை வேந்தர் குடையை எற்றி எற்றித் தள்ளியது.
யானை எற்றுதல், கொற்றக் குடையின் வடிவம், நிறம் ஆயவை ஆ உதைக்கும்
காளாம்பியைக் (காளானைக்) கண்முன் கொண்டு வந்தது. அதன் பொருளும்
ஒப்பும் விளக்கமும் அவரை வயப்படுத்தின. அதனால்,

“ஓஓ உமன் உறழ் வின்றி ஒத்ததே”

எனத் தொடங்கினார். உவமை எத்தகைய வேறுபாடும் இல்லாமல் ஒப்பாகி
விட்டது என்பது அவர் வியப்பு. புலவர் பொய்கையார். நூல் களவழி
நாற்பது.

சிவந்ததும் கூர்மையானது மாகிய நாரையின் அலகைப் புலவர்,

“பழம்படு பனையின் கிழங்குபிளந்தன்ன

பவழக் கூர்வாய் செங்கால் நாராய்”

என்றார். அதனைக் கேட்ட வேந்தன், பூரித்துப் போய்ப் புலவனை
அழைத்துப் பரிசு வழங்கினான். உவமைப் பெருமை அல்லவா இது. புலவர்
சத்திமுற்றப் புலவர்! கிழங்கைப் பிளந்து பார்த்தால் நாரையின் நாவும்
தோற்றம் தருகிறதே. வண்ணமும் வடிவும் ஒத்த உவமை இது.

மழைபோலக் கொடையைக் கூறுவர். ஆனால், மழைப் பொழிவு
போன்றது சொற்பொழிவு எனக் கண்டார் ஒருவர். ‘பிரசங்கம்’ என்றும்,
‘பெருஞ்சொல் விளக்கம்’ என்றும் வழங்கி வந்தவரிடையே ‘சொற்
பொழிவு’ என ஒரு சொல்லைத்தந்தது மன்றிச், ‘சொற்பொழிவாற்றுப்
படை’ என்னும் நூலும் தந்தார். அவர் நெல்லை பால்வண்ணர் என்பார்.
வினையும் பயனும் அமைந்த உவமை.

உவமை வகை

“வினை பயன் மெய்உரு என்ற நான்கே

வகைபெற வந்த உவமத் தோற்றம்”

என உவமை வகைகள் இவை எனக் கூறுவார் (1222). உவமை ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியே வரும் என்பது இல்லை. இரண்டு மூன்று சேர்ந்து வருதலும் உண்டு.

வினையும் பயனும் ஓர் உவமையில் இருக்கலாம்.

ஓர் உவமையில் வண்ணமும் வடிவும் பொருந்தியிருக்கலாம்.

உவமையாகக் கூறுவது உயர்ந்ததாக இருக்க வேண்டும் என்பது ஆசிரியர் ஆணை (1224). பெருமை நன்மை காதல் வலிமை என்பவற்றை நிலைக்களமாகக் கொண்டு வரும். தாழ்ந்த பொருள் உவமையாவதை ஏற்கும் இடமும் உண்டு என்றும் கூறுவார் (1226). ஆனால் அத் தாழ்ந்ததி லும் உயர்ந்த தன்மையே உவமையாக்கப்படும் என்பது குறிப்பு. நன்றியறி தலுக்கு, “நாயனையார் கேண்மை கெழீஇக் கொள வேண்டும்” என்று உவமைப்படுத்துவது இல்லையா! அதுபோல்.

முழுமையான பொருள் முதல்; முதற் பொருளின் உறுப்பாக அமைந்தது சினை. முதற் பொருளுக்கு முதற்பொருளும், முதற் பொருளுக்குச் சினைப்பொருளும், சினைப் பொருளுக்கு முதற் பொருளும், சினைப் பொருளுக்குச் சினைப் பொருளும் உவமையாதல் உண்டு.

“மலை போன்ற யானை”

-முதலுக்கு முதல் உவமை

“தாமரை அன்ன தண்குடை”

-முதலுக்குச் சினை உவமை

“பனை நெடுங்கை”

-சினைக்கு முதல் உவமை

“ஆடுகை கடுப்பத் திரிமருப்பு” (கடுப்ப - போல; மருப்பு - கொம்பு)

சினைக்குச் சினை உவமை

“பவழச் செவ்வாய்”

என்பது பவழத்தை வாய்க்கு உவமை காட்டியது.

எதனால் உவமையாயிற்று எனின், செம்மை என்னும் நிறத்தால் உவமையாகியது. பவழ நிறமும் வாயின் நிறமும் சிவப்பு ஆதலால் உவமையாம். இதில் செம்மை என்பது வெளிப்படத் தெரிய உவமை அமைந்துள்ளது. இவ்வாறு வெளிப்படத் தெரியா வகையில் ‘பவழவாய்’ எனினும் உவமையே.

இரண்டும் உவமையே எனினும் முன்னதில் செம்மை சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளது. பின்னதில் அப்படிக் காட்டப்படாமல் மறைந்துள்ளது. ஆதலால் முன்னது சுட்டிக் கூறிய உவமை; பின்னது சுட்டிக் கூறா உவமை என்கிறார் ஆசிரியர்.

“சுட்டிக் கூறா உவமை யாயின்
பொருளெதிர் புணர்த்துப் புணர்ந்தன கொளலே”

என்பது அது (1228). புணர்த்து - பொருத்தி; புணர்ந்தன - பொருந்துவன.

எடுத்துக் கொண்டது எதுவோ அது, **பொருள்**.

அதற்கு ஒப்புமை காட்டப்படுவது எதுவோ அது, உவமை.

இரண்டும் பொருந்த அமைதல் வேண்டும். (1229).

பொருள் என்பதைப் பிற்காலத்தார் உவமேயம் என்றனர்.

உவமை என்பதை உவமானம் என்றனர்; ஒப்பிணைப் பொதுத் தன்மை என்றனர். இரண்டிற்கும் அமைந்த இணைப்புச் சொல்லை உவம உருபு என்றனர். அவ்வுருபு வெளிப்பட இருந்தால் உவம விரி என்றும், மறைந்திருந்தால் உவமத் தொகை என்றும் வழங்கினர்.

முத்துப்பல் என்பது முத்துப் போன்ற பல் என உவமை ஆகும்.

இதில், ‘பல்’ பொருள்; ‘முத்து’ உவமை.

ஆனால், இவ்வாறு அன்றிப் ‘பல் முத்து’ எனினும் உவமையாகும் என்றார் ஆசிரியர். அதனை,

“பொருளே உவமம் செய்தனர் மொழியினும்
மருளறு சிறப்பின் அஃதுவமம் ஆகும்”

என்பது (1230). இதனை **உருவகம்** என்பது பிற்கால வழக்கு.

பொருளினும் உவமை பெரியதாகவும் சிறியதாகவும் இருத்தலும் உண்டு. அலைக் கூந்தல் - அலைபோலும் கூந்தல் (பெரியது); ஊசிக்கோபுரம் - ஊசிபோலும் கோபுரம் (சிறியது) (1231).

உவமை என்பதை உணர்த்தும் சொற்கள் இவையென அடுக்கிக் கூறுகிறார் ஆசிரியர். அப் பட்டியைப் பார்த்த அளவிலேயே வாழ்வுக்கும் உவமைக்கும் உள்ள நெருக்கம் புலப்படும்.

அன்ன, ஏய்ப்ப, உறழ், **ஓப்ப**, என்ன, மான, ஒன்ற, ஓடுங்க, ஓட்ட, ஆங்க, வென்ற, வியப்ப, எள்ள, விழைய, விறப்ப, நிகர்ப்ப, கள்ள, கடுப்ப, காய்ப்ப, மதிப்ப, தகைய, மருள, மாற்ற, மறுப்ப, புல்ல, **பொருவ**, பொற்ப, **போல**, வெல்ல, வீழ், நாட, நளிய, நடுங்க, நந்த, ஓட, புரைய என்பன ஆசிரியர் கூறுவன. முப்பத்தாறு உருபுகளைக் குறித்து விட்டு ‘அன்னவை பிறவும்’ எனச் சேர்த்துக் கொள்ளக் கூறுகிறார். அப்படிச் சேர்ந்தவை பல (1232).

“அவன் ‘கணக்காக’ இவன் உள்ளான்”

“அவள் ‘கணக்காக’ இவள் பேசுகிறாள்”

இவண் ‘கணக்காக’ என்னும் பொருள்தரும் உவமை உருபு. இயல்பாக இறந்து கிடப்பவனுக்கும் உறங்கிக் கிடப்பவனுக்கும் வெளித் தோற்றத்தில் வேறுபாடு இல்லை. ஆதலால் ‘செத்து’ என்பது உவமை உருபாயிற்று. ‘புலி செத்து’ என்றால் புலிபோல என்பதே பொருள்.

செத்து > செத்திரம் > சித்திரம் ஆயது

ஓவ்வியம் > ஓவியம் ஆயது; ஓவ்வ உவமை உருபு.

செத்து என்பது பழந்தமிழ்ச்சொல்; ஆயினும் உவமை உருபுப் பட்டியில் இடம் பெற்றிலது.

சாயல், பார்வை என்பவையும் வழக்கில் காணும் உவமை உருபுகளே. இன்னவாறு மக்கள் வழக்கில் மறைந்து கிடப்பன பலவும் இன்னும் இடம் பெற்றில.

புது நூல்

ஒரு மொழியின் வளர்ச்சி, காலந்தோறும் வழங்கும் சொற்களை யெல்லாம் தொகுத்து அடைவு செய்தலும் பயன்படுத்தலும் இலக்கண விரிவாக்கம் செய்தலும் ஆகும் என்பதைக் குறித்துக் காட்டுகின்றன. இன்னவை, மூவாயிர ஆண்டுக்கு முற்படு தொல்காப்பியத்தில் பின்னை மூவாயிர ஆண்டு மொழிவளர்ச்சி சேர வேண்டின், காலந் தோறும் அப்பணி நிகழவேண்டும் என்பதாம்.

இவ் வுவமை உருபுகளையும் இன்ன இன்ன பொருளில் வரும் என வகுத்துக் காட்டிய பெருமை தொல்காப்பியர்க்கு உண்டு. அம் மரபு படிப்படியே அருகிப் போயிற்று.

இரண்டாக வரும் பொருளுக்கு, உவமையும் இரண்டாக வரும். “இரட்டைக் கிளவி இரட்டை வழித்தே” (1243) என்கிறார்.

“இணை மாலை போலும் மணமக்கள்”

“திருக்குறள் ஈரடி என்னிருமக்கள்”

“பொன்காண் கட்டளை போன்ற சுண்ணம் பூசிய மார்பு”

உள்ளுறை

முன்னே அகத்திணையில் சொல்லப்பட்ட உள்ளுறை பற்றியும் அதனோடு சிறப்புடைய இறைச்சி பற்றியும் இவ் வுவமைப் பகுதியில் ஆசிரியர் சில கூறுகிறார்.

(உள்ளுறை: அகத்திணை இயல் 46-48; இறைச்சி: பொருளியல் 35-37; உள்ளுறை வகை ஐந்து பொருளியல்: 48)

உவமை இயலில் உள்ளுறை ‘உவமைப் போலி’ எனவும், இறைச்சி ‘உடனுறை’ எனவும் கூறும் வழக்குண்மையைக் குறிப்பிடுகிறார் (உவமை.

24, பொருளியல் 48). இப் பெயர்கள் இவற்றின் பொருள் புரிதற்கு உதவுகின்றன.

உள்ளுறை இறைச்சி என்பவை இன்றும் வழங்குமொழிகளாக உள. ஆனால், தொல்காப்பியர் வழங்கிய பொருளில் வழங்கப்படவில்லை.

ஒருநூலின் உள்ளே வருவன இவை என முற்படக் குறிப்பதை உள்ளுறை என்றும் உள்ளடக்கம் என்றும் கூறுதல் நாம் அறிந்தது. புலாலை இறைச்சி என்பதும் மக்கள் வழக்கே.

உள்ளுறை இறைச்சிகள் சொல் அளவில் நின்று பொருள் நிலையில் இழப்புற்று போலவே இவற்றை இந்நாளில் பாவலர்தம் பாடு பொருளில் கொள்ளும் திறம் இல்லாராகிவிட்டனர். ஏனெனில் இவற்றைத் தெளிவாகப் பொருள் புரிந்து ஒதி, ஒதியதைப் பயன்படுத்தித் தமிழ் வளமாக்கும் நிலை அற்றுப் போகியது.

உள்ளுறையும் இறைச்சியும் பழந்தமிழர் ஆழங்கால் பட்ட ஆய்வு வழியே கண்டெடுத்த வயிரக் கட்டியும் பவழப் பாறையுமாம்.

உள்ளுறை என்பது என்ன?

1. உள்ளுறை உவமை சார்ந்தது.
2. உவமை போலப் பொருள் உவமை உருபு என்ற அமைவு இல்லாதது.
3. உவமைப் போலி எனவும் வழங்கப்படுவது.
4. வினை பயன் உறுப்பு உருபு பிறப்பு என்னும் ஐவகையில் வரும்.
5. தெய்வம் தவிர்ந்த கருப் பொருள்களை இடமாகக் கொண்டு வரும்.
6. இதன் இலக்கணம்;

“உள்ளுறுத் திதனோடு ஒத்துப் பொருள்முடிகளான உள்ளுறுத்து இறுவதை உள்ளுறை உவமை”

என்பது (எடுத்துக் கொண்ட பொருளை உள்ளே செறிய வைத்து அமைக்கப்படும் உவமை என்பது இதன் சுருக்க இலக்கணம்).

அகப் பொருளில் பயிலும் இவ்வுள்ளுறை தலைவி, தோழி, தலைவன், செவிலி ஆயோர் கூறுதற்கு உரியர்.

தலைவி, அவள் அறிந்த இடம், பொருள் கொண்டு சொல்வாள். தோழி, அவள் வாழும் நிலப்பரப்பளவும் கொண்டு சொல்வாள். தலைவன், அவன் அறிந்த விரிவாலும் அறிவாலும் சொல்வான். மற்றவர்க்கு இன்ன இடமென்னும் வரையறை இல்லை. உள்ளுறை இன்பந்தழுவிதாசகவும் துன்பந்தழுவிதாசகவும் உவமை வழியில் வெளிப்படும்.

உள்ளுறை கருப்பொருள் என்னும் இயற்கைச் சூழலில் இருந்து முகிழ்ப்பது. வெளிப் பார்வைக்குச் செடி கொடி மரம் பறவை விலங்குகளின் இயல் செயல்களைப் புனைவதுபோல் தோன்றும். இவற்றைக் கூறுவது தாம் கூறப்படுகின்ற அகப் பொருளுக்கு நயமும் நலனும் சேர்ப்பதற்கே என்பதை உட்கொண்டே துயக்க வேண்டும். பொருளும் காணவேண்டும். இல்லாக்கால் இயற்கைப் புனைவு என்று மட்டுமே கொள்ளலாகி விடும். அது பாடுபுவன் கருதிய பொருளுணர்ந்து ஒதுவதாக அமையாமல் 'வாளா' அமைந்துவிடும்.

“உள் ஒன்று வைத்து அதற்கு இணையான புறம் ஒன்று கூறுவர். கூறினும் அத் தொடர்பான உட்கருத்து மெய்யுள் உயிர் போல விளங்கிக் கிடக்கும்” என்பார் வ. சுப. மாணிக்கனார்.

“உடம்போ டுயிரிடை என்னமற்றன்ன
மடந்தையோ டெம்மிடை நட்பு”

என்னும் உடலுயிர்க் காதல் (குறள். 1122) உள்ளுறையாக, உள்ளுறை இலக்கணம் அமைந்தது என்க.

பொதுமக்கள் வழக்குப் போல நேரிடையாக இடித்துக் கூறாமல், அறவோர் உரைபோல் வலியுறுத்து நேராகக் கூறாமல், கனிவொடு கூறிக் காதலும் கற்பும் வாழ்வும் வளமும் சிறக்கக் கூறுவது உள்ளுறை அடிப்படையாம்.

ஒரு சான்று:

“யாரினும் இனியன்; பேரன் பினனே;
உள்ளூர்க் குரீஇத் துள்ளுநடைச் சேவல்;
சூன்முதிர் பேடைக்கு ஈனில் இழைஇயர்
தேம்பொதிக் கொண்ட தீங்கழைக் கரும்பின்
நாறா வெண்பூக் கொழுதும்
யாணர் ஊரன் பாணன் வாயே.”

இது, குறுந்தொகை 85.

தலைவனுக்குப் பரிந்து கூறவந்த பாணனை நோக்கித் தோழி கூறியது இது.

“இனியவருள் எல்லாம் இனியன்; அன்பருள் சிறந்த அன்பன்; பாணனே நீ பரிந்து பேசும் தலைவன் தான் எத்தகையன்? ஊரனாகிய அவன் ஊர்க்குருவியைக் கண்டவன் தானே!

பெட்டைக் குருவி கருக்கொண்டு முட்டையிடப் போகிறது என்பதை முன்னுணர்ந்து இனிய கரும்பின் வெண்பூவைக் கொய்து வந்து முட்டை இட்டு வைத்தற்குரிய ஈன்இல் ஆகிய கூட்டைக் கட்டி முடித்தது” என்பது இப்பாடல் திரட்டுப் பொருள்.

முட்டையிடும் பெட்டை என்று, ஆண்குருவி கூடு கட்டும் ஊரன், கருக் கொண்ட மனைவியை விட்டு விட்டு அயலே போய் விட்டானே ஊர்க் குருவியைக் கண்டேனும் ஊரன் புரிந்து கொள்ளக் கூடாதா? என்பது இதன் உள்ளுறை.

குருவிக் குடும்பத்தைத் தோழி எடுத்துக் கூறியது இயற்கைப் புனைவு மட்டுமே கருதியதா! உட்பொருள் வைத்த உரை கருதியதே அல்லவோ!

இறைச்சி

இறைச்சி பற்றிக் காணலாம்:

“இறைச்சி தானே பொருட்புறத் ததுவே”

“இறைச்சியில் பிறக்கும் பொருளுமா ருளவே
திறத்தியல் மருங்கில் தெரியு மோர்க்கே”

என்பவை இறைச்சி இலக்கணம் (1175, 1176).

பொருளியலில் உள்ள இந்நூற்பா விளக்கம், உள்ளுறையின் தொடர்பு கருதி இவண் கூறப்படுகிறது.

இறை கூர்தல், இறைகொண்ட, இறைகொள்ளும் என்பன சங்க நூல்களில் பெருக வழங்குவன.

இறை என்பது தங்குதல். இறை என்னும் அரசுவழிப் பெயரும், கடவுள் வழிப் பெயரும் தங்குதல் பொருளவே.

ஒன்றில் ஒன்று ஒன்றியிருத்தல் இறைச்சியாம். இதனை ‘உடனுறை’ என்றது அறிந்தோம்.

மலருள் மணம் போலவும் தேனுள் சுவைபோலவும் ஒன்றி உடனாகி இருப்பது இறைச்சி. கொழுமை தங்கியிருப்பது என்னும் பொருளிலேயே ஊனாகிய இறைச்சியும் பெயர் பெற்றதாகலாம்.

உள்ளுறைக்கும் இறைச்சிக்கும் வேறுபாடு என்ன எனின், உள்ளுறை, உவமையைக் கூறிப் பொருந்திய பிறிதொரு பொருளைப் பெற வைப்பது. அவ்வாறன்றிச் சொல்லிய பொருளிலேயே அதன் குறிப்பாகப் பிறிதொரு பொருளைக் கொள்ள வைப்பது இறைச்சி.

“குறிப்புப் பொருளே இறைச்சியாகும்; உள்ளுறை உவமைபோல ஒன்றற்கு ஒன்று என்று ஒப்புமைப் படுத்திப் பார்ப்ப தெல்லாம் இங்குக் கூடாது; இயலாது” என்பார் பெருமுனைவர் தமிழண்ணல்.

“இறைச்சி தானே உரிப்புறத் ததுவே” என்பது இளம்பூரணர் பாடம்.

“இறைச்சிப் பொருள் என்பது உரிப்பொருளின் புறத்ததாகித் தோன்றும் பொருள்” என்பது அவர் உரை.

“ஓரறிவு உயிர்முதல் ஐயறிவு உயிரி ஈறாகிய கருப்பொருள் இயக்கங்களைப் பின்னணியாகக் கொண்டு மாந்தர்தம் காதல் கற்பு ஆகிய பாலுணர்வு வாழ்வைக் குறிப்பால் உணர்த்துவது இறைச்சி” எனத் தெளியலாம்.

“அம்ம வாழி தோழி, யாவதும்
வல்லா கொல்லோ தாமே; அவண
கல்லுடை நன்னாட்டுப் புள்ளினப் பெருந்தோடு
யாஅம் துணைபுணர்ந்து உறைதும்
யாங்குபிரிந் துறைதி என்னா தவ்வே”

என்னும் இது, ஐங்குறுநூறு (333).

பறவைகளை நொந்து சொல்லியது என்னும் குறிப்புடைய இப்பாட்டு, “பறவைக் கூட்டமாம் யாம், துணை துணையாக வாழுகிறோம். இது கண்டும் நீதுணை பிரிந்து எவ்வாறு வாழ்கிறாய் என்று கேட்கமாட்டாவோ?” என்று தலைவி கூறிய இறைச்சி.

இத்தகைய உள்ளுறை இறைச்சி ஆகியவை அகப் பொருளின் அகப் பொருளாக அமைதல் தமிழர்தம் நாகரிகக் கொள்கலங்கள் எனத் தக்கவை.

கதையர்

இந் நாள் கதைப்புனைவர் கருத்தில் கருக்கொள்ளுமா இவ் வக நாகரிகம்! குப்பை வாரிக் கொட்டும் எழுத்தாளர் தம் குடும்பத்து உறுப்பினரும் படிப்பரே என்று துளியளவேனும் எண்ணியேனும் எழுதக் கூடாதா?

“இன்னும் இப்படி எழுதினால், உன் மனைவியையும் மகளையும் உன் எழுத்துப்படி செய்வோம் என்று கண்டித்து எழுதினர். அவன் எழுதினான் ‘அவருள் எவர் என்னவர்’ என்பதை என்னாலேயே கண்டு கொள்ள முடியாத போது நீதானா கண்டு கொள்வாய்” என்று மறுமொழி எழுதும் அயல் நாட்டு நிலை இந் நாட்டுக்கு எய்துதலைத் தவிர்க்க வேனும் எழுதுக என்பதே எம் உள்ளுறை, இறைச்சிகளாம்.

வேறுவகை உவமை

“பாரியே ஒருநீதானா கொடையன்; மாரியும் உண்டே”
என்பது மறுப்பது போன்ற உவமை அல்லவா.

விரைந்து செல்லும் கதிரே, வரம்பிட்டுச் செல்கிறாய்; மறைகிறாய்; வருகிறாய்; விண்ணிலேயும் பகலில் மட்டும் விளங்குகிறாய்; நீ எப்படிச் சேரலாதனுக்கு ஒப்பாவாய் என்பதும் உவமையே (புறம். 8). அது ஓரீஇ (விலக்கி)க் கூறல் உவமை (1254).

கொடியோ இடையோ என ஐயுற்றுத் தடுமாறுவதாகக் கூறுவது தடுமாறு உவமம் (1256). தடுமாறல் என்பது இன்றும் வழக்குச் சொல் இல்லையா! ‘தட்டுத் தடுமாறி’ என்னும் இணைச் சொல்லும் வழக்கில் உண்டே. அற்றைக் கலைச் சொல், இற்றைவழக்குச் சொல்லாவது இது.

“மதியத் தன்ன வாள்முகம் போலும் தாமரைப் புதுப்பூ”

என இரண்டு முதலிய உவமைகளை அடுக்குதல் ஆகாது. ஆதலால்

“அடுக்கிய தோற்றம் விடுத்தல் பண்பே”

என்றார். இனி,

“கலகவான் விழி வேலோ சேலோ
மதூரவாய் மொழி தேனோ பாலோ”

(திருப்புகழ்)

என்பது அடுக்கியது ஆகாது. ஐய உவமையாகிவிடும்.

உவமை வழிப்பட்டவையே அணிகள் அனைத்தும் என்னும் துணிவால் ‘மயங்கா மரபின்’ நூல் யாத்த தொல்காப்பியர், ‘உவமை இயல்’ என்றே வகுத்தார். பின்னூல்கள் பிறபிற விரித்துப் பெருக்கி, பொருள் விளக்குதல் என்னும் வகையால் பொருள் தகுதி இழந்து போயின; போகின்றன.

அகம் புறம் ஆகிய பொருள்களுக்கு இடமாகியதும், மெய்ப்பாடு உவமை என்பவற்றின் உறைவிடமாகியதும், செய்யுள். ஆதலால், அதனைச் ‘செய்யுளியல்’ என்று வகுத்தார் ஆசிரியர்.

செய்யுள் உறுப்பு

செய்யுள் உறுப்புகள் என முப்பத்து நான்கினை எண்ணி, அவற்றை முறையே, விரிக்கிறார்.

செய்யுள், பா, தூக்கு, பனுவல், தொடை, யாப்பு என்பன வெல்லாம் ஒருபொருள் குறித்த, பொருள் பொதிந்த சொற்கள். பொதுமக்கள் வழக்கில் பண்டு தொட்டு இன்று வரை வழங்கிவரப் பெறுவன.

செய்யுள்

செய் - விளைநிலம்: செய்தற்கு இடமாகியது; செம்மை செய்யப்பட்டது; புன் செய்; நன் செய்; செயல், செய்கை என்பனவற்றின் மூலமாய சொல்.

பா - பரவுதல், விரிதல் பொருளது. பார், பாரி, பாய், பாய்தல், பாய்ச்சுதல் இன்னவற்றின் அடிச்சொல்.

தூக்கு - தூக்கிப் பார்க்கும் ஏடை, ஏடைக்கல், ஆராய்தல், உயர்த்துதல், எடுத்தல் இன்னவற்றின் ஏவல்.

- பனுவல் - பன் - பருத்தி; பன்னல் - பருத்தி, கூறுதல்; பனுவல் - பாடல்; நூல். “பஞ்சிதன் சொல்லா பனுவல் இழையாக”-நன்.
- தொடை - தொடுக்கப்படுவது, இணைப்பது, இசைப்பது; மாலை - தொடையல்; எதுகை மோனை முதலியன தொடுத்தல்; தொடுப்பு, தொடர்பு - நட்பு; தொடுக்கும் - தொடர்பு. ஒன்றோடு ஒன்று ஒன்றுவது தொடை.
- யாப்பு - யா - கட்டு; யாமரம் கட்டுதற்குரிய பட்டையும் வளாரும் உடையது; யாக்கை - உடல்; யாத்தல் - கட்டுதல்; ஆக்கை - கட்டும் நார், வளார்; யாப்பு - பாத்தி, பாத்தி கட்டுதல்; கட்டுதல் அமைந்த பாட்டு.

செய்யுள் குறித்த சொற்கள் அனைத்தும் மக்கள் வழக்கில் உள்ளதால், அவற்றுக்குள்ள இடம் புலப்படும்.

நாட்டுப் பாட்டு

பழமொழி பன்னிராயிரம் கொண்ட தொகுதி உண்டு. பழமொழி பதினமூவாயிரம் தொகுத்தார் பாவாணர். பழமொழிகள் பொதுமக்கள் வழக்கில் உள்ளவை. ‘முது மொழி’ என்பதும் அது. செய்யுள் வகையுள் அது ஒன்று.

“ஆடிப்பட்டம் தேடி விதை”

“சித்திரை மாதப் புழுதி பத்தரை மாற்றுத் தங்கம்”

இவற்றைப் பாருங்கள். ஆடி, தேடி; எதுகைத் தொடை இது. முதல் எழுத்து மாத்திரை ஒத்திருக்க, இரண்டாம் எழுத்து அவ் வெழுத்தாகவோ அதன் இன எழுத்தாகவோ வருவது ‘எதுகை’!

“தைப்பனி தரையைப் பிளக்கும்”

“மாசிப்பனி மச்சைப் பிளக்கும்”

இவற்றில், தை, த என்றும், மா, ம என்றும் முதல் எழுத்து ஒத்திருத்தலால் யாப்பியற்படி இவை ‘மோனை’ எனப்படும்.

“முதலெழுத்து ஒத்தல் மோனை” “முதல் எழுத்து அளவால் ஒத்து, இரண்டாம் எழுத்து ஒத்தல் எதுகை”

எதுகை மோனையை வெறுக்கும் ஒருவர் கூறினாராம்!

“மோனை பார்ப்பவர் முழுமுடர்;

எதுகை பார்ப்பவர் ஏதுமறியார்”

இவ் விரண்டிலும் மோனை ஒட்டிக் கொண்டனவே! ‘மோனை எதுகை வெறுப்பரும், விலக்க முடியாதவை அவை’ என்பது, இதன்

குறிப்பாம். ஏனெனில், இம் மண்ணில் வளம் இம் மண்ணின் மைந்தரை விடாமல் ஒட்டும் என்பதே’.

இனித் தாலாட்டு என்ன? ஒப்பாரி என்ன? விடுகதை என்ன?

மாமி அடித்தாளோ

மல்லிகைப்பூச் செண்டாலே!

பாட்டி அடித்தாளோ

பால் போட்டும் கையாலே!

- துள்ளி வருகின்றனவே மோனை! இது தாலாட்டு!

கத்தரிக் காய் எங்களுக்குக்

கயிலாசம் உங்களுக்கு

பூசணிக்காய் எங்களுக்கு

பூலோகம் உங்களுக்கு.

- இவ் வொப்பாரியில் மோனை மட்டுமா; இறுதி இயையும் அமைந்துளதே.

தமிழென்று சொல்லடா!

தலைநிமிர்ந்து நில்லடா!

- இறுதியில் இவ்வாறு பொருந்திய இசைவருவது ‘இயையு’ பின்னே வரும் பெட்டியும் குட்டியும் இயையே!

நாலு மூலைப் பெட்டி

நந்த வனத்துப் பெட்டி

ஓடும் குதிரைக் குட்டி

வீசும் புளிய ஆக்கை

இது விடுகதை; சிணறு - கமலை - ஏற்றம் இறைக்கும் மாடு, சாட்டைக் கோல் பற்றியது. ஓ, வீ என்பன நெட்டெழுத்து ஒன்றுதல் மோனை (நெடிலொன்று மோனை).

கணவன் பொய் சொல்கிறான்; மனைவி சொல்கிறாள்:

“வித்தாரக் கள்ளி விறகொடிக்கப் போனாளாம்

கத்தாழ முள்ளு கொத்தோட குத்திச்சாம்”

இதில், எதுகை மோனை மட்டுமா? மேற்கதுவாய் எதுகை வந்துளது; இரண்டாம் அடியில் இரண்டாம் சீர் ஒன்றுதானே எதுகை பெறவில்லை. இப்படி வருவது, ‘மேற் கதுவாய்’, ‘கதுவாய்’ இப்பொழுது எப்படி வழங்குகின்றது. ‘கொறுவாய்’, உடைந்து போனது என்னும்

பொருளில் வழங்குகின்றது. **கதுவாய்**, இல்லாமல் போனது என்னும் பொருள் தருவது.

இன்னும் பாருங்களேன்:

“பள்ளம் மேடு பார்த்துப்போ”, “அவனுக்கு நல்லது கெட்டது புரியாது”, “எப்படியும் உள்ளதும் இல்லதும் வெளியாகிவிடும்”, “பெரியவர் சிறியவர் அறியாமல் பேசாதே” இவையெல்லாம் **முரண்கள்**; எதிரிடையாயவை. இவ் விலக்கணம் முரண் தொடை.

‘ஆ’ ‘ஓ’ என்று சொல்வது இல்லையா? நீட்டிச் சொன்னால் ஆஆ, ஓஓ என வரும்.

‘பாலோ ஓஓ பால்’

‘தயிரோ ஓஓ தயிர்’

இப்படி நீட்டிச் சொல்வது, நாள்தோறும் நாம் கேட்பவை தானே. ஒலி அளவில் மிகுவதால் அளபெடை என்பது பெயர். இசை பாடும் போது, நீட்டி நீட்டிப் பாடுவதைக் கேட்கிறோமே! அவையெல்லாம் அளபெடை.

இயலுக்கு ஒருமாத்திரை அளவுதான் கூட்டல் உண்டு. சில இடங்களில் இரண்டு மாத்திரை கூட்டலும் உண்டு. ஆனால், இசைக்கு அளவு அவரவர் தொண்டை தான் போலும்! “காயாத கானகத்தே”-எவ்வளவு நீட்டி இசைக்கக் கேட்டது!

‘எல்லாம்பாட்டு! எங்கும்பாட்டு! எவரும்பாட்டு! என்ற தமிழ்மண், பாட்டுப் பாடி இசைக்கும் பாணன் துணைவிக்குப் ‘பாட்டி’ என்று பெயரிட்டது. **பாட்டன்**, **பாட்டி** என முறைப் பெயரும் கண்டது. ‘**பாட்டாங்கால்**’ எனப் பாடுபட்டுப் பண்படுத்திய தோட்டப் பெயர் கொண்டது. பாட்டியர் திட்டுதல் ஆகாது! ஏனெனில், பழங்காலத்தில் பன்றி, நாய், நரி என்பவற்றுக்கும் **பாட்டி** என்பது பெயராக இருந்துள்ளது (1165). ‘**உள்ளதைச் சொல்லப் பொல்லாப்பு வேண்டாவே**’ -பாருங்களேன் இப் பழமொழியில் எதுகை கொஞ்சுதல்! இன்னொரு செய்தி; உரையாசிரியர் காலத்துக்கு முன்னரே பாட்டி பற்றிய இவ் வழக்கு அழிந்து விட்டது. அதனால், எடுத்துக்காட்டுத்தர அவர்களுக்கு இல்லாமல் போய்விட்டது.

பாட்டு அளவு

பாட்டு என்றால் பெரிதாக - நீளமாக - இருக்க வேண்டுமா? அரும்பாடு பட்டு அமைக்க வேண்டுமா? இல்லை! இல்லை! என்கிறார் தொல்காப்பியர். ஓர் அடி சிறப்பாக அமைந்தால் போதும்; அது பாட்டு! சரி, **அடி** என்றால் 16-சீர், 32-சீர், 64-சீர் என நீண்டிருக்க வேண்டுமா?

வேண்டாவே! இருசீர் அடி குறளடி; குறளடி ஒன்று அருமையாக அமைந்து விட்டால் அது பாட்டுத்தான். குறள் அடி என்றால் இரண்டடியுடைய குறட்பாவை அன்று; இரண்டு சீர்களையுடையது. அதனை உலகறியக் காட்டிய பாட்டி ஒளவையார்:

“அறஞ்செய் விரும்பு”

“ஆறுவது சினம்” என்றார்.

அரிய பாட்டுகள்தாமே இவை.

செய்யுள்

இனிச் செய்யுள் பற்றித் தொல்காப்பியர் சொல்வதை அறியலாம். செய்யுள் முதல் உறுப்பு மாத்திரை; அடுத்தது எழுத்து. மாத்தல் என்பது அளத்தல். மாத்தம் அளவு. ‘பா’ என்றால், அளவுக்கு முதலிடம் தருதல் வேண்டும். அவ், அளவும் எழுத்திலேயே தொடக்கமாகிவிட வேண்டும். மற்றை மற்றை உறுப்புகளிலும் அளவு பேணப்பட வேண்டும் என்னும் முற் குறிப்பினது மாத்திரை என்பதாம்.

அளவுடன் அமைந்தனவே எழுத்தொலிகள். ‘நா’ எழுந்து ஒலி செய்ய வேண்டும் எனின், அசையாமல் இயலாது. நா, இதழ், வாய் இன்னவை அசையும். அசையின், இசையாம். அவ் வசைகள் சில சீராக அமைவது சீர்; அச் சீர்களைக் கொண்டு அல்லது சீர்களால் அமைவது அடி; அடி தனித்து நிற்பினும் பிற அடிகளொடு கட்டுற்று நிற்பினும் யாப்பு ஆகும்.

இதுவரை சொல்லப்பட்ட மாத்திரை, எழுத்து, அசை, சீர், அடி, யாப்பு என்னும் ஆறும் செய்யுள் மாளிகையின் அடிப்படைக் கட்டுமானப் பொருள்களாவன.

பா - பாவு

ஆடை நெய்யும் தறியைப் பாருங்கள்; அங்கே அசை, சீர், அடி, பா என்பவையும் தளை, தொடை என்பவையும் உண்டு. அவர்கள் நெய்வதும், இவர்கள் செய்வதும் ஒப்பது! ‘நூற்றல்’ என்பது நூல் இழைத்தலையும் நூல் இயற்றலையும் குறிக்கும் சொல்லாயிற்று. இவை, தமிழர் வாழ்வியல் தொழிலொடு கலையுணர்வும் ஒன்றிச் செல்லுதல் காட்டும். ‘கலை’ என்பது ஆடைக்கும், பாடல் முதலிய கலைகளுக்கும் பொதுப் பெயராதல் அறிக.

அடி

ஒன்றன் அடியாக இருப்பது அடி. தேக்கடி, தேரடி, மரத்தடி மட்டுமா?

‘இரயிலடி’ எனத் தொடர்வண்டி நிலையம், பெயர் கொண்டதே.

அடி ஒன்று கொண்டது, இயற்கை அல்லது நிலைத்திணை. ஆயிரம் அடி ஆல மரமும் ஓரடியின் வளர்ச்சியே.

அடி ஒன்றுடையது இயக்கமின்றி நின்றது. இயக்கமாக இரண்டு அடி வேண்டியதாயிற்று. ஆம்! ஊன்று நிலை, இயக்க நிலை யாக - இரண்டு அடிகள் தேவைப்பட்டன. பறவைகள் ஈரடி பெற்றன.

விலங்குகள் குறுக்கில் இயங்குவன. அதற்கு வாய்ப்பாக நான்கு அடிகள் கொண்டன. பூனை என்ன யானை என்ன; எலி என்ன புலி என்ன; நான்கு அடிகள் கொண்டன. மாந்தனும் ஒருகாலம் நான்கு அடிகள் கொண்டிருந்தே நிமிர்ந்தான். முன்னிரண்டு அடிகளும் கைகள் ஆயின. இக் காலம் வரை அந் நிலையைக் காட்டும் சான்றாகக் குழந்தை தவழ்ந்து பின் நிமிர்கிறது. முழுதுறு சான்றாக இருப்பது குரங்கு. **நடக்கக் காலாக இருப்பவை, பற்றிப் பிடிக்கக் கையாகவும் இருத்தலைக் கண்டு எண்ணலாம்!**

வாற் குரங்கு, வாலில்லாக் குரங்கு என்னும் வகையையும் நோக்கலாம்.

அடி இரண்டு - முழந்தாள் இரண்டு - தொடை இரண்டு; தொடை இரண்டும் தொடுத்தது இடை அல்லது இடுப்பு, இடுப்பின் மேலே, தொடை தொடையாக இணை இணையாக - அமைந்த முள்ளந்தண்டு முதுகெலும்பு எத்தகைய அரிய இயற்கைக் கொடை!

ஈரடி

ஈரடிப் பெருமை என்ன?

தனித்தனியே நின்றால் - தொடுக்கப்படாமல் நின்றால், ஊன்று நிலை மட்டுமே இருக்கும்; இயக்கநிலை எய்தாது. இயக்கத்திற்குத் தொடை வேண்டும். ஆதலால், தொடை - தொடையல் என்பவை தொடுத்தல், தொடர்ச்சி, தொடர்பு, தொடரி எனத் தொடர்ந்தன. இயங்கா மலையும் இடையீடு இன்றி இருந்தால், மலைத் தொடர் எனப்பட்டது.

ஈரடி எவ்வளவு நடக்கும்? கடக்கும்.

மண்ணையும் கடக்கும்; விண்ணையும் கடக்கும்.

இக் கற்பனையே, **ஈரடியால் உலகளந்த 'கதை.'** வள்ளுவர் காலத்திலேயே இக் கதை கிளர்ந்தமையால் அவர், மெய்ம்மை காட்ட வேண்டி, "மடியில்லாத முயற்சியாளி எவனாக இருந்தாலும் அவன் மண்ணையும் விண்ணையும் எட்டலாம்" என்றார்.

பாரடி யெல்லாம் சுற்றிவரப்

படர்ந்த அடிகள் எத்தனை? - குழந்தாய்!

படர்ந்த அடிகள் எத்தனை?

ஈரடி தானே குழந்தாய் - திருக்குறள்.

ஈரடி தானே குழந்தாய்!

என ஈரடியால் உலகளந்த - அளக்கும் - விளக்கம் அறியலாம். இவையெல்லாம் அடியும் தொடையும் 'பா'வியக்கமாகும் வாழ்வியல் அடிக் களங்களாம்.

சும்மா

என்ன வேலை செய்கிறாய்?-சும்மா இருக்கிறேன்.

எதற்குப் போகிறாய்?-சும்மா போகிறேன்!

என்ன பேசுகிறீர்?-சும்மா பேசுகிறோம்!

உயர் பொருட் 'சும்மா', உற்ற தாழ்நிலை இது.

'சும்மா' என்றால், நோக்க மற்ற - குறிக்கோளற்ற - ஒரு நிலையை வெளிப்படுத்தலாக இந் நாள் விளங்குகின்றது. ஆனால், செய்யுள் ஒன்று கிளம்ப வேண்டும் என்றால், 'சும்மா' கிளம்பக் கூடாது.

நோக்கு

நோக்கு ஒன்று கொண்டே செய்யுள் கிளம்ப வேண்டும். "குறிக்கோள் இலாது கெட்டேன்" என்று வாழ்வு அமைதல் ஆகாது; அவ்வாறு, "குறிக்கோள் இலாது கெட்டது" என வாக்கும் அமைதல் ஆகாது. நோக்கு ஓரிடத்து மட்டும் இல்லை எல்லா உறுப்புகளும் பொருந்த நோக்குவதாக அமைவது நோக்கு. நோக்கு மட்டும் செவ்விதாக அமைந்தால் போதுமா? நோக்கை அடையும் வழியும் செவ்விதாக அமைதல் வேண்டும். "பெற்றவள் பசியைத் தீர்த்தல் பிள்ளையின் கடமை என்றாலும், அப் பசியை எப்படியும் தீர்க்கலாம் எனின், அப் பெற்றவளே ஒப்பாள்" என்பது, தமிழ் மண்ணின் கொள்கை. ஆதலால், "நோக்குடன், நோக்கை அடையும் வழியும் சரியாக இருக்க வேண்டும்" என்பதை ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் 'மரபு' என்றார்.

மரபு

ஓரிடத்தை அடைதல் நோக்குடன் புறப்பட்டார், போகும் வழி, போகும் முறை என்பவற்றைக் கட்டாயம் கருதவேண்டும் என்பதால், வழி நடைக்குச் 'சாலை விதி'கள் சட்டமாக்கப்பட்டமை உலகளாவிய முறை. பாட்டைக்குக் கண்டதைப் பாட்டுக்கும் கண்டது நம் பண்டையர் முறை. அதுவே, 'மாற்றருஞ் சிறப்பின் மரபு' என்பது. அதனைத் தெள்ளிதில் உணரச் செய்வதே தொல்காப்பிய மரபியல்.

மரபு பேணி அமைத்தல், நோக்குடையதாதல் என்ற அளவில் பா அமையின் 'பாடுவோன்' அறிவு நிலை சார்ந்தோ உணர்வு நிலை சார்ந்தோ மட்டும் அமைந்து விடும்!

தூக்கு

பாடுவோன், தானே துய்க்கவோ பாடல் இயற்றினான்? இல்லையே! அவன், படிப்பானைக் கருத்தில் கொள்ளாமல் பாடினால், அப் பாட்டு அவனைத் தொடாமலே போகிவிடுமே! ஆதலால், படிப்பான் எண்ணத் தைத் தான் நுண்ணிதின் உணர்ந்தவனாய் அல்லது பயில்வான் எவ்வெவ்வகையால் எல்லாம் ஆய்வான் - தடைவிடை கிளத்துவான் - என்பவற்றையெல்லாம் எண்ணி அப்படிப்பாளியாகத் தான் இருந்துகொண்டு பாவைப் படைக்க வேண்டும். அதற்குத் தான் 'தூக்கு' என்பது பெயர். தூக்குக்கு ஒத்துவராதது 'தூக்கு' என்னும் பெயர் கொள்ளத் தகுவது ஆகாதே (தூக்கு = பாட்டு).

தொடை

சொல்லும் பொருள் தெளிவு திட்பம் மரபு இன்னவற்றை உடையது எனினும், சுவையுடையதாகச் சொல்லப்பட்டால்தான், கேட்பார் விரும்ப அமையும். ஆதலால், பாவலன் **கேட்பான்** செவியைத் தன் செவியாகக் கொள்ளலும் கடப்பாடாம். கேட்கும் சுவை "செல்வத்துள் செல்வம் செவிச் செல்வம்" எனப் பாராட்டப்படும். "அச் செல்வம் செல்வத்துள் எல்லாம் தலை" எனவும் போற்றப்படும். தன் வயப்படுத்திக் கொள்ளாமல் ஒருவனுக்குச் சொல்லப்படும் செய்தி உட்புகவாய்ப்பே இல்லாமல், வாளா போகிவிடும். இன்னது கொண்டே பாவின் நயத்திற்குத் 'தொடை' என்னும் ஒன்றையும் கண்டனர். அத் தொடைகளே மோனை, எதுகை, இயைபு, முரண், அளபெடை, செந்தொடை என்பனவாம்.

அளவு

எத்தகு சுவையது எனினும் - பொருள் பொதிவு உடையது எனினும் - அளவோடு அமைதலும் வேண்டும் என்பதும் தொல்காப்பியர் தெளிவு. ஆதலால், 'அளவியல்' என்றோர் உறுப்பையும் கொண்டார். இவற்றை முறையே தொல்காப்பியர் **மரபு, தூக்கு, தொடை, நோக்கு, பா, அளவியல்** என வரிசைப்படுத்துகிறார்.

கட்டடக் கட்டுமானப் பொருள்களாக நாம் முன்னர்க் கண்ட ஆறு உறுப்புகளையும் கொண்டு, கட்டப்பட்ட **கட்டுமான உறுப்புகள்** இந்த ஆறும் எனலாம்.

யாப்பு மாளிகைக்குக் **கட்டுமானப் பொருள், கட்டுமானப் பணி** என்பவை மட்டுந்தாமா உண்டு?

தளமென்ன, பூச்சு என்ன, வண்ணமென்ன, வனப்பு என்ன, ஏந்து என்ன, இயைவு என்ன - எல்லாமும் கருதப்பட வேண்டுமே! எல்லாமும் கூடும் போதுதானே 'ஏராரு மாளிகை'யாய் ஏற்றம் பெறும்!

இவற்றைக் கருத்தில் கொண்டே, பிற உறுப்புகளை வகுத்தும் தொகுத்தும் கூறுகிறார் ஆசிரியர்.

திணை எனப்பட்ட அகப் பொருள் (அகத்திணை) புறப் பொருள் (புறத்திணை) என்னும் இரண்டும், பாடுபொருளாக இருக்க வேண்டும். களவு கற்பு என்னும் கைகோள் (ஒழுக்க நெறி) இடம் பெற வேண்டும். அவற்றைக் கூற்று வகையால் கூற வேண்டும். கூறினால் அதனைக் கேட்போர், கேட்கப்படும் இடம், கேட்கும் காலம் என்பனவும் பொதுள வேண்டும்.

கேட்டல் பயன். கேட்டலால் உண்டாகும் மெய்ப்பாடு, இன்னும் சேர்க்கத் தக்கனவாம்பிற (எச்சம்) என்பவும் இணைய வேண்டும். கூறுவார் இவர், கேட்பார் இவர் என்னும் குறிப்பும் (முன்னம்), கேட்பார்க்குப் பயனுண்டாகப் புலவனால் படைக்கப்படும் புதுமைப் பொருள், கூறப்படும் பொருளின் துறை, ஒன்றனோடு ஒன்று பொருந்தி நிற்கும் வகை (மாட்டு), ஓசை இன்பமாம் வண்ணம் என்பனவும் ஒன்ற வேண்டும்.

இவையெல்லாம் எண்ணின், உறுப்புகள் இருபத்து ஆறாம், செய்யுள் 'வனப்பு' எனப்படுவன எட்டு. அவை: அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோல், விருந்து, இயைபு, புலன், இழைபு என்பன (அவற்றின் விளக்கம் மேலேவரும்).

பாடுவது எளிது

“இவ்வளவும் பார்த்துப் பாடுவதுதான் பாவா? அப்பாடா! நடக்கும் செயலா? பாடல் இயற்றுவது எளிமை இல்லை” என்கிறீர் களா? இல்லை! இல்லவே இல்லை! “முடியாது என்னும் எண்ணத் தடை ஒன்றே தடை! பாடல் இயற்றுவது தடையில்லை! யாப்புத் தடையும் இல்லை! யார் தடையும் இல்லை! இதனை முதற்கண் தெளிவித்து விட வேண்டும்” என்பதற்காகவே, பழமொழி, தாலாட்டு, விடுகதை முதலிய வற்றில் எல்லாம் 'யாப்பியல்' இயல்பாக அமைந்திருப்பதைச் சுட்டிக் காட்டப்பட்டது. இதற்காகவே எம்மால் எழுதப்பட்ட நூல் ஒன்று 'எளிதாகப் பாடலாம்' என்னும் யாப்பியல் நூல்.

மிக எளிது

மூச்சுவிடுமுன்னே முன்னூறு பாடுவாராம்! நானூறும் பாடுவாராம்! 'ஆச்சு' என்று தும்மல் அடிக்குமுன்னே, ஆயிரம் பாடிவிடுவாராம்! ஒரு புலவர் கூறியது இது. இன்னொரு புலவர் கூறுகிறார்:

“எடாயிரம் கோடி எழுதாது தன்மனத்து
எழுதிப் படித்த விரகன் இமசேது பரியந்தம்
எதிரிலாக் கற்ற கவிவீர ராகவன்”

என்று தம்மைக் குறிப்பிடுகிறார். இன்னொரு வேந்தன் - பின்னாளை வேந்தன்,

“கன்னல் பாகில் கோல்தேனில்
கனியில் கனிந்த கவிபாட”

என்கிறான்.

“தென்னுண் தேனின் செஞ்சொற் கவியின்பம்”

என்கிறான் ஒரு பெரும்புலவன்.

“சிந்தைக் கினிய செவிக்கினிய வாய்க்கினிய
வந்த இருவினைக்கு மாமருந்து - முந்திய
நன்னெறி நாமறிய நாப்புலமை வள்ளுவனார்
மன்னிய இன்குறள்வெண் பா”

என்பது வள்ளுவ மாலையுள் ஒன்று.

வண்ணம் பாடல் அரிதுதான் - ஆனால்! அருணகிரியார்க்கு?

ஒலியல் அந்தாதி பாடலும் அரிதே - ஆனால்! வண்ணச்சரபம் தண்டபாணி அடிகளுக்கு?

ஏகபாதம் என்னும் ‘ஓரடி’ பாடல், அருமையே - ஆனால்! சோழ வந்தான் அரசஞ்சண்முகனார்க்கு?

பண் சுமந்த பாடல் எவ்வளவு எளிமையாகப் பாடியுள்ள தேவார மூவர்!

பாரதியாரும் பாவேந்தரும், பாவாலே நிலைத்து விடவில்லையா?

செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்!

பாடிப்பாடித் தழும்பேறினால் அரியதும் எளியதாம்!

வளையக் காட்சியைப் (சர்க்கசைப்) பார்த்தால் அருமையெல்லாம், எவ்வளவு எளிமை!

ஆர்வம் வருக! அதிலே ஊன்றுக! அதன் வடிவே ஆகுக! ஆக்குவ வெல்லாம் ஆக்கமிக்க பாடலேயாம்!

அசையும் இசையும்

அசையும் சீரும் அடுக்குவதா பாட்டு? இல்லை!

“அசையும் சீரும் இசையொடு சேர்த்தி”

இனிக்கப்பாடுக என்கிறார் (1268) ஆசிரியர்.

அசைவகை, சீர்வகை, அடிவகை, தளைவகை, பாடலாகும் வகை என்பவற்றை எல்லாம் விரிவாகக் கூறுகிறார்.

புதுப்பா

இந்நாளில் புதுக்கவிதை எனப்படுகிறது; உரைவீச்சு எனப்படுகிறது. 'ஐக்கூ' எனப்படுகிறது. 'வசனகவிதை' எனவும் தோன்றியது. இளங்கோ வடிகள் உரைப்பாட்டு மடை இயற்றினார். உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள் எனவும் சிலப்பதிகாரம் வழங்கலாயிற்று. பாட்டும் உரையுமாக நடந்த பெருந்தேவனார் பாரதமும் கிளர்ந்தது. இவற்றை யெல்லாம் தொல்காப்பியம் கொள்ளுமா? தள்ளுமா?

தொல்காப்பிய அளவுகோல், கொள்ளுவது, தமிழ்வழக்கு; தள்ளுவது அயல்வழக்கு;

தொல்காப்பியம் கொள்ளுவது மொழிக்காவல் - பண்பாட்டுக் காவல்.

தொல்காப்பியம் தள்ளுவது மொழிக்கேடு, பண்பாட்டுக்கேடு.

தொல்காப்பியம் கொள்ளுவது மொழித் தூய்மை.

தொல்காப்பியம் தள்ளுவது மொழிக் கலப்பு.

ஒரோ ஒருகால் ஒருவேற்றுச் சொல்லை ஏற்பினும், அது தமிழியல்பு கொண்டு அமைக்கப்பட்டதாக இருக்கவேண்டும். அதற்கு மாறாக அமைத்தல் ஆகாது. வேற்றுச் சொல்லை மாற்றித் தமிழியலில் வழங்கினும் கட்டாயம் வேற்று எழுத்து வடிவத்தை எந்த வகை கொண்டும் புக விடுதல் ஆகாது என்பனவேயாம்.

இவை மீண்டும் இங்கு வலியுறுத்தித் தொகுத்துக் கூறியது, பழமரபு காக்கும் இலக்கண நூல் - மறைநூல் - தொல்காப்பியம் என்பதை உறுதிப்படுத்தவேயாம்.

எத்தகைய பெருமையர் - அருமையர் - பதவியர் - ஆட்சியர் - எனினும், அவர் தொல்காப்பிய நோக்கைப் பாதுகாத்துப் போற்ற உரிமையரே அன்றி, அழிக்க உரிமைப்பட்டவர் அல்லர் என்பதே, அவரை (தொல்காப்பியரை) அடுத்து வந்த நூலாசிரியர் ஒருவர் கட்டளை அது, தொல்காப்பியன் தன் ஆணை என்பது. அது வருமாறு:

“கூறிய குன்றினும் முதல்நூல் கூட்டித்
தோமின் றுணர்தல் தொல்காப் பியன்தன்
ஆணையிற் றமிழறிந் தோர்க்குக் கடனே”

பெருந்தொகை.1368) தோம் இன்று = குற்றம் இன்றி.

தடையா?

மொழிவளர்ச்சிக்கு இவ்வாணை தடை இல்லையா? மொழிக் காவல், மொழி வளர்ச்சித் தடையாகாது. வளர்ச்சிக்குரிய ஆக்கங் களை யெல்லாம் இயல்தோறும் அதிகாரம் தோறும் புறநடையாக

ஆசிரியர் சொல்லிச் செல்வதையும், நூற்பாக்களில் சுட்டுதலையும் எண்ணிப்பார்ப்போர் இவ்வாறு கூற எண்ணியும் பாரார் என்க.

உரைப்பா

செய்யுள் ஒன்றே யாப்பு எனப் பின்னூல்கள் கொண்டிருக்கவும், தொல்காப்பிய முந்து நூலோ, எழுவகை யாப்புக்களைக் குறிக்கிறது.

பாட்டு, உரை, நூல், வாய்மொழி, பிசி, அங்கதம், முதுசொல் என்பவை அவை. அவற்றைக் கூறும் நூற்பாவிலேயே,

“வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் உரைப்பின்
நாற்பெயர் எல்லை யகத்தவர் வழங்கும்
யாப்பின் வழியது என்மனார் புலவர்”

என்றார் (1336).

பாட்டு யாப்பு, உரையாப்பு, நூல்யாப்பு, வாய்மொழி யாப்பு, பிசியாப்பு, அங்கத யாப்பு, முதுசொல்யாப்பு என இவற்றை விரித்துக் கொண்டால் தெளிவாகும். பிசியாவது புதிர் (விடுகதை). அங்கதம் வசையும் இசையும் அமைந்த பா. முதுசொல் - பழமொழி. இவற்றின் விளக்கம் மேலேகாண்போம்.

சொல்மரபு

சொல்லின் மரபு சொல்லும் ஆசிரியர்,

“மரபே தானும்.
நாற்சொல் இயலான் யாப்புவழிப் பட்டன்று”

என்கிறார் (1337).

நாற் சொல்லாவது, இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வடசொல் எனச் சொல்லதிகாரத்துச் சொல்லப்பட்டவற்றை.

ஓசைவகை

அகவல் என்பது என்ன எனின், மயில் அகவுதல் போல்வது. அந்த யாப்பினை ஆசிரியர் கற்பித்தற்கும் நூல் இயற்றுதற்கும் பெரிதும் பயன்படுத்தியமையால் ‘ஆசிரியப்பா’ எனவும் பட்டது. நூல் இயற்றப் பயன்படுத்தியமையால் ‘நூற்பா’ எனப்பட்டது. இரண்டற்கும் வேறுபாடு, அகவற் பாவிற்றுகரிய அடிவரையறை, முடிநிலை என்பவை நூற்பாவிற்றுகக் கொள்ளுதல் வேண்டுவது இல்லை. ஓர் அடியாலும் வரலாம்; குறைந்தும் வரலாம். மிக்குப் பெருகிவரினும் அகவல் முடிவுபோல் முடியவேண்டும் என்பது இல்லை என்பவை இவற்றின் வேறுபாடாம்.

ஆசான், **நுவல்வது > நூல் ஆயது; அதன்பா, நூற்பா** எனப்பட்டது. நூல், மறை என்பன இலக்கணம் குறித்துநின்று பின்னர்ப் பொருள் விரிவும், திரிபும் கொண்டன. மறை என்பதன் பழம்பொருள்

பாதுகாப்பு, களவு என்பவையாம். எ-டு: மெய்ம்மறை (கவசம்); மறையோர் - களவொழுக்கக் காதலர் (1442). அகவல் ஓசை இருவகையாம். அவை நேர் ஒன்றல், நிரை ஒன்றல் மா முன் நேர், விளமுன் நிரை என்பன.

செப்பல்

ஆசிரியர் உரைப்பது போல் ஒரு போக்காக இல்லாமல், கூற்றும் மாற்றமும் - செப்பும் வினாவும் - போல வரும் யாப்பு வெண்பா யாப்பு.

“அஃதான் றென்ப வெண்பா யாப்பே”

(அஃது + அன்று = அஃதான்று) வெண்பா ஓசை செப்பல். காய்முன் நேர்வரல் செப்பல்.

துள்ளல்

கலிப்பாவின் ஓசை துள்ளல். நின்று மேலேறிக் கீழேவீழ்தல் துள்ளல் ‘துள்ளல் ஆட்டம்’ (துள்ளாட்டம்) ஆட்டங்களுள் ஒன்று. தத்து வாய்மடை, கலிங்கல் என்பவை நீர் துள்ளிவீழும் இடங்களாம். துள்ளி வீழும் நீர் துள்ளி > துளி ஆயது. மீன் துள்ளி, துள்ளம் என்பவை ஊர்ப் பெயர்கள்.

“தனதனா தனதனா தனதனா தனதனா”

நீர் துள்ளி வீழ்தல்போல் சீர் இறுதி நெடிலாகவும் அடுத்த சீர்முதல் குறிலாகவும் இருத்தல் காண்க.

“காய்முன் நிரைவரல் கலித்தளை” என்க.

எ-டு.

“அடிதாங்கும் அளவின்றி அழலன்ன வெம்மையால்”

தூங்கல்

இனி “தனதனதன தனதனதன” என்னும் ஓசையுடன் வரின் வஞ்சித் தளை. அது தூங்கல் ஓசை எனப்படும். தூங்கல் என்பது யானை. அதன் கையை இப்பாலும் அப்பாலும் அசைப்பது போலவும், தொங்கும் ஊசல், காதணி, கடிகையாரத் தொங்கல் என்பன இயங்கும் இயக்கம் போலவும் இப்பாலும் அப்பாலும் செல்வது. தூங்கல் ஓசை வஞ்சிப்பாவின் ஓசை. கனிமுன் நிரையும், கனிமுன் நேரும் வருதல். முன்னது ஒன்றிய வஞ்சி; பின்னது ஒன்றா வஞ்சி.

எ-டு :

“முரசியம்பின முருடதீர்ந்தன
முறையெழுந்தன பணிலவெண்குடை
அரசெழுந்ததோர் படியெழுந்தது”

என்பது சிலப்பதிகார மங்கல வாழ்த்து. இவை முழுவதும் ஒன்றிய வஞ்சி.

மருட்பா

இந்நாற்பாவுடன் **மருட்பா** என ஒன்று உண்டு. அதனை ‘அம்மையப்பன்’ போலவும் ‘நரமடங்கல்’ (நரசிம்மம்) போலவும் என்பார் யாப்பருங்கல விருத்தியார். யானைக் கையும், அரிமா உடலும் கொண்ட ‘**யாளி**’ என்னும் உருவம் கோயிற் சிலைகளில் உண்டே அது போல் என்பது. மருளாவது மயக்கம். இதுவும் அதுவும் கலந்த ஒன்று. வெண்பா முன்னாக அகவல் பின்னாக அமையும் யாப்பு அது (1342).

செந்தொடை

தொடை பற்றி முன்னரே கண்டோம்

தொடை எதுவும் வாராமல் தொடுப்பதும் தொடையே! அது பொருளே போற்றிவரும் ‘**செந்தொடை**’ என்பது (1357). செம்மையாவது இயல்பு.

இருபா

அகவல் வெண்பா கலிப்பா வஞ்சிப்பா எனப் பாவகை நான்கெனக் கூறினும், அகவலுள் வஞ்சியும், வெண்பாவுள் கலியும் அடங்குதலின் **ஆசிரியப்பா, வெண்பா** என்னும் இரண்டு பாவினுள் அடங்கும் என்பார். (வஞ்சி நெடும் பாட்டு என்னும் பட்டினப்பாலையும், வெண்கலிப்பா, கலிவெண்பா என்னும் யாப்பும் இவண் நோக்கத் தக்கவை)

வாழ்த்து

‘ஐங்குறு நூல்’ வாழ்த்துதலையே முதலடியாகக் கொண்ட முதற் பத்து உடையது. “வாழி யாதன் வாழி யவினி” என்பதே அம் முதலடி பத்தும். சிலப்பதிகாரக் காப்பியம், ஒருவரைக் காணும் காலும், அவரிடம் விடை பெறும் காலும் வாழ்த்துடன் வந்து வாழ்த்துடன் விடை பெறு தலைக் காட்டும். கடவுள் வாழ்த்திலேயே, திருவள்ளுவர் நீடு வாழ்தலைச் சுட்டினார் இருமுறை. இன்பத்துப் பாலில் நீடு வாழ்க என்பாக்குத் தும்முதலைச் சுட்டினார்.

வாழ்த்துதல் என்னும் பண்பு நம்மவர் உயர்பண்பு. இதன் மூல வைப்பகம் தொல்காப்பியம். அது,

“வாழ்த்தியல் வகைநாற் பாவிற்கும் உரித்தே” (1366)

என்று எங்கெங்கும் வாழ்த்துக்கு வழி கூறியுள்ளது. புறநிலை **வாழ்த்து, வாயுறை வாழ்த்து, அவையடக்கியல், செவியறிவுறாஉ** என்பவற்றை அறம் முதலாகிய மும்முதற் பொருளையும் காக்கும் வகையால் கூறுகின்றது (1363).

புறநிலை வாழ்த்து

நீ வழிபடுகின்ற தெய்வம் உன்னைக் காப்பதாக!

பழியற்ற வகையில் செல்வம் சேர்வதாக!

வழிவழியாகக் குடிநலம் பெருகி வாழ்வாயாக!

- என்று வாழ்த்துவது புறநிலை வாழ்த்து (1367).

“எவ்விடத்தாயினும் தெய்வம் உறைதலின், திருக்கோயில் வளாகமே யன்றி எங்கும் வழிபாடு செய்யலாம்; வாழ்த்துக் கூறலாம்” என்பதை உணர்த்தும் வகையால் புறநிலை வாழ்த்து என்றார். நீ வழிபடு தெய்வம் ‘நிற்புறம் காப்ப’ என்பது இறை உடனாகி ஒன்றாகிக் காக்கும் என்பது. “புறம் புறம் திரிந்த செல்வமே” என்னும் மணிவாசகத்தால் இது புலப்படும். மற்றும், “குடிசெய்வல் என்னும் ஒருவற்குத் தெய்வம் மடிதற்றுத் தான்முந் துறும்” என்னும் குறள் (1023) முயற்சியாளனுக்குத் தெய்வம் ஓடிவந்து உதவும் என்பதும் எண்ணத் தக்கது. “தெய்வம் நிற்புறம் நிற்பதாக” என்று வாழ்த்துதலால் புறநிலை வாழ்த்தாம்.

வாயுறை வாழ்த்து

வேம்புபோல் கசப்பும், நஞ்சுபோல் அழிப்பும் உடைய கொடிய சொற்கள் இடம் பெறல் இல்லாமல், வாழ்த்துதலும், நீ எடுக்கும் முயற்சி களும் செல்லும் செலவுகளும் மேலும் மேலும் நலமாக அமைவதாக என்று வாழ்த்துதலும் வாயுறை வாழ்த்தாம்.

வாயுறை வாயில் இருந்து பொழியும் அமிழ்து. வானில் இருந்து பொழியும் அமிழ்துபோல் வாயில் இருந்து பொழியும் அமிழ்து வாயுறை ஆயிற்று. உறை = மழை, அமிழ்து. இன்பத்து அமிழ்த்துவது ஆதலாலும் வாய்க்கண் இருந்து அவ்வின்பச் சுரப்பு வெளிப்படுதலாலும் வாயுறை ஆயிற்று.

“வாயுறை வாழ்த்தே வயங்க நாடின்
வேம்பும் கடுவும் போல வெஞ்சொல்
தாங்குதல் இன்றி வழிநனி பயக்குமென்று
ஓம்படைக் கிளவியின் வாயுறுத் தற்றே”

என்னும் இந் நூற்பாவிற்கு (1369),

“முற்பருவத்துக் கைத்தும் பிற்பருவத்து உறுதிபயக்கும் வேம்பும் கடுவும் போல வெய்யவாயின சொல்லினைத் தடையின்றிப் பிற்பயக்கு மெனக் கருதிப் பாதுகாத்துக் கிளக்கும் கிளப்பினான் மெய்யாக அறிவுறுத் துவது வாயுறை வாழ்த்து எனப்படும்” என்பது பேராசிரியர் உரை.

அவையடக்கியல்

தேர்ச்சியில்லாத சொற்களைச் சொல்லும் வகை தெரியாமல் யான் சொன்னாலும் உங்கள் தேர்ச்சியால் அமைத்துக் கொண்டு அருள்வீராக என அவையோரை வேண்டிக் கொள்ளுதல் அவையடக்கியலாகும்.

அவையை அடக்குதல் தகுமோ எனின், அவைக்குந் தான் அடங்கியமை உரைத்து வேண்டுதலால் அவர்தம் தகவால் அடங்குவர் ஆதலால் அவரை, அடங்குதல் வகையால் அடக்குதல் ஆயிற்று என்க. “என்றும் பணியுமாம் பெருமை” என்பது கூறுவார்க்கும் கூறக் கேட்பார்க்கும் பொதுமையது ஆகலின். ‘அடங்கிப் போதல், அடக்கும் கருவி’ என்பது அரிய வாழ்வியல் வளச் செய்தியாம்.

செவியுறை

செவியை உறுத்தும் வகையில் இடித்துக் கூறி இன்பம் சேர்ப்பது செவியுறை ஆகும். உறுத்தும் உரை உறை ஆயது.

இடிக்கும் துணையாரை இல்லாதவர் வாழ்க்கை கெடுப்பவர் இல்லாமலும் கெடும் என்பது வாய்மொழி யாதலும், “இடிக்கும் கேளிர்” என்பது நட்பியலாதலும் அறிந்து போற்றத் தக்கவை.

“செவியுறை தானே
பொங்குதல் இன்றிப் புரையோர் நாப்பண்
அவிதல் கடனெனச் செவியுறுத் தன்றே”

என்பது நூற்பா (1371).

பொங்குதல் = செருக்குதல்; புரையோர் = உயர்ந்தோர்; அவிதல் = அடங்கி நடத்தல்.

“எரியாற் சுடப்படினும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
பெரியார்ப் பிழைத்தொழுகு வார்”

என்பது வள்ளுவம் (896).

புறநிலை வாழ்த்துக் கூறும்போது அவ் வாழ்த்து, கலிப்பாவும் வஞ்சிப்பாவும் கொள்ளாது என்றார் ஆசிரியர். ஏன்?

வாழ்த்து அளவுடையதாக அமைதல் வேண்டும். வரம்பிலா வாழ்த்து இயல்பிலாததாகிவிடும். ஈரடி, மூவடி, நாலடி அளவில் அமையும் வெண்பாவும் அகவலும். ஆனால், கலியும் வஞ்சியும் அவ்வாறு அமையா. தரவு, தாழிசை, தனிச்சொல், சுரிதகம், அம்போதரங்கம், கொச்சகம் என்ன அமையும் கலியும், அதன் இளையோன் போன்ற வஞ்சியும் வாழ்த்துக்கு வேண்டா என்று ஒதுக்கிய வகை இதுவாம் (1367, 1417).

சிலர் மேடையில் வாழ்த்தும் வாழ்த்துதல் அவையோர்க்கு மட்டுமன்றி, வாழ்த்துப் பெறுவோரையும் நெளிய வைத்தல் கண்கூடு.

அம்மட்டோ! அம் மேடை விட்டு இறங்கியதும் எவ்வளவு வாழ்த்திப் பேசினாரோ அதனினும் மிகப் பழிப்பதும் கேட்க, ‘சீ! சீ! என்ன பிறவி இது’ என்று பழி கொள்வாராக்கும், இவ் வாழ்த்து வேண்டுவது தானா? இதற்கு மாறானவரும் உண்டு. மனையில் புகழ்வார்; மன்றில் பழிப்பார் அவர். ஆதலால்,

“கனவினும் இன்னாது மன்னோ வினைவேறு
சொல்வேறு பட்டார் தொடர்பு”

“எனைத்தும் குறுகுதல் ஓம்பல் மனைக்கெழீஇ
மன்றில் பழிப்பார் தொடர்பு”

என்றார் வள்ளுவர் (819, 820).

வண்ணம்

வளமான இசையமைந்த பா, வண்ணப்பா, வள் > வண். வண் + அம் = வண்ணம்.

வண்ணம் எழுத்தின் தோற்றத்திலேயே தோன்றியது. மெய்யியல் தோற்றம் எப்படி எழுத்தொடு கொண்டதோ, அப்படிக் கொண்டது வண்ணமும்.

ஓசை நயம் கொண்டு வண்ணங்களை இருபது எனக் குறித்தார் தொல்காப்பியர். அதனை நூறாக்கினர் பின்னவர்; பன்னூறாகப் பாடியவரும் உளர்.

பாஅ வண்ணம்: அசையா சீரா தளையா பார்க்க வேண்டா வண்ணம் பாஅ வண்ணம். அவ் வண்ணம் இலக்கணம் கூறும் நூலுள் பயில (நிரம்ப) வரும். அதற்குச் சொல்லே சீராய் அமையும். நூற்பா வண்ணம் என்பதும் இதற்கு ஒரு பெயர்.

“அவற்றுள்,

பாஅ வண்ணம்

சொற்சீர்த் தாகி நூற்பாற் பயிலும்”

என்னும் இந் நூற்பாவே, பாஅ வண்ணச் சான்று (1470)

தாஅ வண்ணம்: இடையிட்டு வரும் எதுகை யுடையது தாஅ வண்ணம்.

எ-டு:

“உரிச் சொற் கிளவி விரிக்கும் காலை”

(782)

வல்லிசை வண்ணம்: வல்லெழுத்துப் பலவாக அமைந்தால் அது வல்லிசைவண்ணம்.

எ-டு:

“மாற்றரும் கூற்றம் சாற்றிய பெருமை”

(1025)

மெல்லிசை வண்ணம்: மெல்லெழுத்துப் பலவாக அமைதல் மெல்லிசை வண்ணம்.

எ-டு:

“வண்டும் பெண்டும் இன்னொடு சிவணும்” (420)

இயைபு வண்ணம்: இடையெழுத்துப் பலவாக வருதல் இயைபு வண்ணம்.

எ-டு:

“தலைவரு விழும நிலையெடுத்த துரைப்பினும்” (985)

அளபெடை வண்ணம்: உயிரள பெடை, ஒற்றளபெடை என்னும் அளபெடை இரண்டும் மிகுந்து வருவது அளபெடை வண்ணம்.

எ-டு:

“ஒருஉ வண்ணம் ஓர்இத் தோன்றும்” 1483)

“கண்ண டண்ண எனக் கண்டும் கேட்டும்”

நெடுஞ்சீர் வண்ணம்: நெட்டெழுத்து மிகுந்து வருவது நெடுஞ்சீர் வண்ணம்.

எ-டு:

“கேடும் பீடும் கூறலும் தோழி” (1048)

குறுஞ்சீர் வண்ணம்: குற்றெழுத்து மிகுந்து வருவது குறுஞ்சீர் வண்ணம்.

எ-டு:

“புரைபட வந்த மறுத்தலொடு தொகைஇ” (1053)

சித்திரவண்ணம்: நெடிலும் குறிலும் ஒப்ப வருவது சித்திரவண்ணம்.

எ-டு:

“காமம் நீத்த பாலி னானும்” (1022)

நலிவு வண்ணம்: ஆய்த எழுத்து மிகுந்து வரின் அது நலிவு வண்ணம்.

எ-டு:

“னஃகான் றஃகான் நான்கன் உருபிற்கு” (123)

அகப்பாட்டு வண்ணம்: இறுதியடி இடையே வரும் அடிபோல் நிற்பது அதாவது முடியாத தன்மையான் முடிந்ததாய் அமையும்.

எ-டு:

“மரபுநிலை திரியா மாட்சிய வாகி
உரைபடு நூல்தாம் இருவகை இயல
முதலும் வழியுமென நுதலிய நெறியின்” (1593)

(நுதலிய நெறியின இருவகை இயல எனமுடிக்க)

புறப்பாட்டு வண்ணம்: முடிந்தது போல் தோன்றி முடியாததாய் வருவது புறப்பாட்டு வண்ணம்.

“இன்னா வைகல் வாரா முன்னே
செய்நீ முன்னிய வினையே
முந்நீர் வைப்பகம் முழுதுடன் துறந்தே”

-ஈற்றயலடி முடிந்தது போன்று முடியாத தாயிற்று (பேரா).

ஒழுகு வண்ணம்: ஒழுகிய இனிய ஓசையால் வருவது ஒழுகு வண்ணம்.

“உயிரிற் சொல்முன் உயிர்வரு வழியும்
உயிரிற் சொல்முன் மெய்வரு வழியும்
மெய்யிற் சொல்முன் உயிர்வரு வழியும்
மெய்யிற் சொல்முன் மெய்வரு வழியும்”... (106)

ஒருஉ வண்ணம்: கூறப்பட்ட வண்ண வகையுள் எதனையும் சாராது வண்ணம் நீங்கிச் செந்தொடையாக வருவது.

“சிறப்பொடு வருவழி யியற்கை யாகும்” (349)

எண்ணுவண்ணம்: ஒன்று இரண்டு என்பன முதலாக எண்ணுவகை பொருந்தி வருவது எண்ணுவண்ணம்.

எ-டு:

“நிலம்தீ நீர்வளி விசும்போடு ஐந்தும்” (1589)

அகைப்பு வண்ணம்: அறுத்து அறுத்து வருவது அகைப்பு வண்ணம்.

அகைத்தல் = அறுத்தல்.

“ஓன்றறி வதுவே உற்றறி வதுவே
இரண்டறி வதுவே அதனொடு நாவே
மூன்றறி வதுவே அவற்றொடு மூக்கே....” (1526)

தூங்கல்வண்ணம்: வஞ்சியுரிச் சீராகிய கனிச்சீர் மிகுந்து வருவது தூங்கல் வண்ணம். தூங்கல் = அசைநடையது.

“முரசியம்பின முருட்தீர்ந்தன
முறையெழுந்தன பணிலவெண்குடை” (சிலம்பு)

ஏந்தல் வண்ணம்: சொல்லிய சொல்லினாலே சொல்லப்பட்டது சிறக்க வருவது ஏந்தல் வண்ணம்.

“பொருளல் லவரைப் பொருளாகச் செய்யும்
பொருளல் தில்லை பொருள்” (குறள். 751)

உருட்டு வண்ணம்: உருளை ஓடும் ஓட்டம் போலச் சொல் ஓட வருவது உருட்டு வண்ணம். உருளற்கு ஏற்ப நெடிலும் வல்லொற்றும் பெரிதும் வாராது தொடுத்தல் வேண்டும்.

எ-டு:

“எரியுரு வறழ விலவ மலர்” (கலி.33)

முடுகு வண்ணம்: உருட்டு வண்ணம் போன்று, நாற்சீரடியின் மிக்க அடியில் வருவது முடுகுவண்ணம்.

எ-டு:

“நெறியறி செறிகுறி புரிதிரி பறியா வறிவனை முந்தறீஇ” (கலித். 39)

வண்ணங்கள் இவை என எண்ணி அவற்றை நிரற்பட உரைத்து நிறைவில், “வண்ணந்தாமே இவையென மொழிப” என முடித்தார் (1490).

வண்ண இயற்கை: வண்ணங்கள் இருபதும் குறுங்கணக்கு, நெடுங்கணக்கு என்னும் ‘அரிவரி’ வரிசையிலேயே இயல்பாக அமைத்துக் கொண்ட அருமை வியக்கத்தக்கதாம்.

பெயர்களைப் பாருங்களேன்: **பா** அ வண்ணம், **நூற்பா** வண்ணம், **தாஅ** வண்ணம் - இடையிடல்தானே **தாவுதல்**; வல்லிசை, மெல்லிசை, இயைபு ஆகிய மூன்றும், **வல்லினம்**, **மெல்லினம்**, **இடையினம்** வருதல் தானே. இனி, அளபெடை வண்ணம் சீரிய **ஓசை நீட்டம்** கருதியது அல்லவோ! நெடுஞ்சீர் குறுஞ்சீர், சித்திரம் நலிபு என்பவை முறையே **நெடில்**, **குறில்**, **நெடிலும் குறிலும்**, **ஆய்தம்** என்பவை மிகுந்தவைதாமே. **அகப்பாட்டு புறப்பாட்டு** வண்ணங்கள் முடிநிலை பற்றியவை. **ஓழுகு** வண்ணம் ஆற்றுநீர் ஓட்டம் போல்வது; **ஓருஉ**, வண்ணமில்லா வனப் பினது; **எண்ணுவண்ணம்** எண்ணிக்கை சுட்டிவருவது. **தூங்கல்**, **ஏந்தல்**, **உருட்டு**, **முடுகு** என்பவை முறையே அசைந்துவருதல், பல்கால் வருதல், உருண்டுவருதல் ஆகிய நடைகுறித்தவை. இவையெல்லாம் **செயற்கை யில்லா இயற்கை யமைந்தவை**.

இனி, இவற்றுக்கு எடுத்துக்காட்டுகள் எங்கிருந்து காட்டப்பட்டன என்பதைப் பாருங்கள். **14 வண்ணங்களுக்குத் தொல்காப்பியத்தில் இருந்தே எடுத்துக்காட்டுகள் காட்டப்பட்டுள்ளன**. ஏந்தல் வண்ணத்திற்கு “இன்னென வநஉம் வேற்றுமை உருபிற்கு, இன்னென் சாரியை இன்மை வேண்டும்” என்பதும் (131) **உருட்டு** வண்ணத்திற்கு, “உளவென மொழிப இசையொடு சிவணிய” என்பதும் (33) எடுத்துக்காட்டு ஆகலாம். அவ்வாறாயின், நான்கு வண்ணங்களுக்கு மட்டுமே எடுத்துக்காட்டுக் காட்ட இயலாதாயிற்று. ஏன்?

ஒற்றளபெடை வருதல் இலக்கிய வழக்கிலும் அரிதானது. **புறப்பாட்டு** வண்ணம் நூற்பாவிற்கு ஏலாதது. **தூங்கல்** வண்ணம் வஞ்சியடி யுடையது; **நூற்பாவோ** அகவலடி யுடையது. இனி **முடுகு** வண்ணமோ நாற்சீர் அடியின் மிக்க அடிக்கண் வருவது; **நூற்பா** அடிக்குப்

பொருந்தாதது. இன்னவற்றாலேயே, இவ்வண்ணங்களுக்கு இலக்கணம் கூறிய தொல்காப்பியத்திலே இலக்கியமும் காட்ட இயலாததாயிற்று.

வண்ணம் பாடிய இசை நூலும் அன்று; காப்பியமும் அன்று; தொல்காப்பியம். இலக்கணம் கூற வந்தநூல் இவ்வளவும் கூறியது செயற்கரிய சீர்மையது அன்றோ!

ஓர் இலக்கணத்தை இத்தகு சுவையும் நயமும் கமழ இயற்றல் எளிமையாமா என்பதை உணர்ந்து போற்றுவதற்கே நாம் எடுத்துக் கூறுவதிதுவாம். தொல்காப்பியர் அரிய படைப்பாளி மட்டுமல்லர்; மிக இனிய துய்ப்பாளியுமாவர் என்பதன் சான்றுகளுள் ஈதொன்று என்க.

வனப்பு

வனப்பு எனச் சொல்லப்பட்ட செய்யுள் உறுப்புக் கூறும் ஆசிரியர், அம்மை முதலாகக் கூறுகிறார். வனப்பு = இயற்கை எழில் (வனம் > வனப்பு). “கைபுனைந்தியற்றாக் கவின்பெரு வனப்பு” என்பது முருகு.

அம்மை: “அம்மை தானே அடிநிமிர்வு இன்றே” (1491) என்கிறார். நிமிர்தல் = மிகுதல். அடிமிகாமல் சுருங்கச் சொல்வதே அம்மை என்னும் அழகாகும். பத்துவகை அழகுகளில் சுருங்கச் சொல்லல் என்பதே முதல் அழகு (நன்). “அம்ம கேட்பிக்கும்” (61) என்பது போதுமே.

அழகு : செய்யுட் சொல்லாகிய உரிச்சொல் மிகுதியாக வர இயற்றுவது அழகு என்னும் வனப்பாகும்.

எ-டு :

“ஓய்தல் ஆய்தல் நிழத்தல் சாஅய்
ஆவயின் நான்கும் உள்ளதன் நுணுக்கம்” (813)

தொன்மை : இடை இடையே உரைநடை வரப் பழமையாக வழங்கிவரும் பொருளைக் கூறும் செய்யுள்களை யுடையது தொன்மை. இதற்குத் ‘தகடுர் யாத்திரை’யைக் கூறுவர். சில பாடல்களை யன்றி நூல் எய்திற்றில்லை. எய்திய பாடல்கள் எம்மால் உரைகண்டு நூலாக்கம் பெற்றுளது. பெருந்தேவனார் பாரதம் உரையிடை இட்டது.

தோல் :

‘இழுமென் மொழியால் விழுமியது நுவலினும்
பரந்தமொழியான் அடிநிமிர்ந்து ஒழுகினும்
தோலென மொழிப தொன்மொழிப்புலவர்”

என்னும் இந் நூற்பாவின் முதல் இலக்கணத்திற்கு இம் முதல் அடியே எடுத்துக்காட்டு. பரந்த மொழியான் அடிநிமிர்ந்து ஒழுகுவதற்குச் சான்று பத்துப்பாட்டு.

விருந்து : விருந்து என்பது புதிதாகப் பாடும் நூல் வகையைக் குறிக்கும். புதுயாப்பினது என்பதுமாம். முத்தொள்ளாயிரம், அந்தாதி, கலம்பகம் என்பவற்றை எடுத்துக்காட்டுவார் பேராசிரியர்.

இயைபு: 'ஞ்' என்னும் எழுத்து முதல் 'ன்' என்னும் எழுத்து ஈறாக வரும் புள்ளி எழுத்துக்களைக் கொண்டு முடியும் பாடல்களையுடைய நூல் இயைபு இலக்கணம் உடையதாம்.

சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பெருங்கதை என்பன இவ்வகையின. 'என்' என முடிந்தவை.

புலன் : எளிய வழக்குச் சொற்களைக் கொண்டு ஓடிய ஓட்டத்தில் பொருள் புரியுமாறு பாடப்படுவது புலன் என்னும் வனப்பாகும். எ-டு : குடும்ப விளக்கு; இருண்ட வீடு; பாஞ்சாலி சபதம்.

இழைபு: வல்லொற்று வாராது குறளடி முதலாக ஏறிய அடிகள் பலவும் வரத்தொடுப்பது இழைபு வனப்பு எனப்படும். இதுவும் புலன் போன்ற பொருள் புலப்பாடு உடையதாகத் வேண்டும்.

எ-டு : கலியும், பரிபாடலும் என்பார் பேராசிரியர்.

வனப்பு அமைக.

இனிப் 'பா' பற்றிச் சில காணலாம்.

பா, உரைப்பா

பா = பாட்டு. இப் பாட்டினைத் தொல்காப்பியத்தை உள்வாங்கி, ஏட்டுப்பாட்டு எனவும் நாட்டுப்பாட்டு எனவும் இரு வகையாகக் காணலாம்.

ஏட்டுப்பாட்டு என்பது அகவற்பா, வெண்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா, மருட்பா, பரிபா, அங்கதப்பா, தேவபாணி என்பனவாம்.

நாட்டுப்பாட்டு என்பது, உரைப்பாட்டு, பிசிப்பாட்டு, முதுமொழிப் பாட்டு, மந்திரப்பாட்டு, குறிப்புப்பாட்டு, பண்ணத்தி என்பவை.

அகவல் : அகவல் முதலாகிய பாக்கள் அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் முப்பொருளும் கூறுவனவாக வரும். அவற்றுக்குச் சீர் வரையறை அடிவரையறை முடிநிலை வரையறை என்பவையும் உண்டு.

ஆசிரியப்பா நால்வகைப்படும். அவை நேரிசை, நிலைமண்டிலம், அடிமறிமண்டலம், இணைக்குறள் என்பன.

இறுதியடிக்கு முன்னடி முச்சீராய் வருவது நேரிசை. எல்லா அடிகளும் நாற் சீராய் வருவது, நிலைமண்டிலம். எந்த அடியை எந்த

அடியாக மாற்றினாலும் ஓசையும் பொருளும் மாறாதது, **அடிமறி மண்டிலம்.**

முதலடியும், இறுதியடியும் நாற்சீரடியாய் இருக்க இடையடிகள் சில இருசீர் முச்சீர் அடிகளாகவும் வருதல், இணைக்குறள். ஆசிரியப்பா இது சங்கநாளில் பெருஞ் செல்வாக்குடையதாக விளங்கியது. மேற்கணக்கு எனப்படும் பாட்டு, தொகையாகிய பதினெட்டு நூல்களில் கலித்தொகை, பரிபாடல் என்னும் இரண்டும் தவிர்ந்த பதினாறு நூல்களும் அகவலால் அமைந்தவையே. இந்நாள்வரை அதன் செல்வாக்குப் பெருகியே உள்ளது.

மூன்றடிச் சிறுமை ஆயிரம் அடிப்பெருமை எனப்பட்ட அப் பா ஆயிரம் அடியைத் தாண்டியும் வள்ளலாரால் பாடப்பட்டது.

வெண்பா : வெண்பா ஈரடிச் சிறுமையும் பாடுவோர் எண்ணத்திற்குத் தகுந்த பெருமையும் உடையது. கலித்தொகையில் கலிவெண்பாவும் உண்டு. குறள்வெண்பா, குறுவெண்பாட்டு எனப்படும். அதனின் நீண்ட வெண்பா நெடுவெண்பாட்டு எனப்படும். குறுவெண்பாவுக்குக் குறள் நூலும், மற்றை வெண்பாவுக்குப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையும் நமக்குக் கிடைத்த தனி நூல்கள். பாரத வெண்பா பெருந்தேவனார் பெயரால் விளங்குகிறது. உரையிடையிட்ட வெண்பாவுடையது. 830 பாடல்கள் அளவில் முன்னும் பின்னும் இல்லாமல் கிடைத்து வெளிப்பட்டுள்ளது. அது பிற்காலத்தே உரையிடையிட்ட தோற்றமுடையது ஆயிற்றுப் போலும்!

வெண்பா, குறள் வெண்பா, சிந்தியல் வெண்பா, அளவியல் வெண்பா, நேரிசை வெண்பா, இன்னிசை வெண்பா, பஃறொடை வெண்பா, கலிவெண்பா எனப் பல வகைகளை யுடையது. வெண்பாப் பாடுதலில் பின்னாளில் பெரும் புகழோடு விளங்கியவர் புகழேந்தியார். அவர் கொண்டவை நேரிசை வெண்பா. நான்கடியான் வருவது அது. மூவடியால் வருவது சிந்தியல். இரண்டாமடியில் தனிச்சொல் இன்றி வருவது இன்னிசை; பன்னீரடி வரையுடையது பஃறொடை (பல தொடை); அதனின் நீண்டது கலிவெண்பா.

கலிப்பா : கலிப்பா பல உறுப்புகளையுடையது. தரவு, தாழிசை, தனிச்சொல், சுரிதகம், அம்போதரங்கம், கொச்சகம், வண்ணகம் என்பன அதன் உறுப்புகள். கொச்சகம் சிலவாகவும், பலவாகவும் வரும். பின்வந்த தாழிசை, துறை, விருத்தம் என்னும் இனப்பாவிற்குத் 'தாய்ப்பா' கலிப்பா. **தரவு** - முற்படத் தந்து நிறுத்துவது. **தாழிசை**-தாமமமைந்த ஓசையுடையது; ஒரு பொருள்மேல் மூன்றடுக்கி வருவது. **சுரிதகம்** - முடிநிலை. **அம்போதரங்கம்** - நீரலை போல்வது; கரைசாரச்சாரச் சுருங்கி வரும் அலைபோலச் சுருங்கிவரும் அடிகளையுடையது. **கொச்சகம்** என்பது கொய்சகம். மகளிர்

உடுத்தும் உடை இடையில் மடிப்புடன் வருவதுபோல் வருவது. இன்றும் 'கொசுவம்' என வழங்கப்படுவது. விரிவுமிக்கதும் கூற்றும் மாற்றமுமாகத் தொடர வாய்த்ததும், இசை கூட்டிப் பாட வாய்ப்பதும் இது. காலப்போக்கில் அருகி வருவது இப்பா. வண்ணகம் இசை நலம்மிக்கது.

வஞ்சிப்பா : வஞ்சிப்பா குறளடி வஞ்சி, சிந்தியல் வஞ்சி என இருவகையது. முன்னது இரு சீராலும் பின்னது முச்சீராலும் வருவது. வஞ்சிப்பாவும் பாடுதல் அரிதாயிற்று. அன்றியும் அப் பாவால் அமைந்த நூல் ஒன்றுதானும் இல்லை. கிடைத்தவை தனித்த பாடல்களேயாம்.

பரிபா : பரிபா என்பது கலிப்பாவைப் போல் பல உறுப்புகளை யுடையது (1377). 140 அடி வரை நீள்வது; 25 அடிச் சிறுமையது; அருவியும் ஆறும் பரியும் கரியும் கீரியும் முயலும் நடையிடுவது போன்ற நடையது. பண்வகுத்துப் பாடப்பட்ட பெருமைக்குரியது. இந் நாளில் அதனைப் பாடுவார் அரியர் ஆயினர். அந் நாளில் ஒரு நூலாவது கிளர்ந்தது. அதன் பெயர் பரிபாடல். 70 பரிபாடல்களில் முற்றாகக் கிடைத்தவை 22 மட்டுமே.

மருட்பா : மருட்பா வெண்பாமுன்னாகவும் அகவல் பின்னாகவும் கொண்ட மயக்கப்பா என்பது முன்னரே கண்டுகளோம். தனிநூலாக்கம் மருட்பா பெற்றதில்லை.

அங்கதம் : அங்கதப்பாவும், தேவபாணிப்பாவும் பொருள் வழியால் பெயர் பெற்றவை. தனியாப்புப் பெற்றவை அல்ல.

அங்கு = வளைவு. சொல்வதை உள்ளது உள்ளபடி நேருக்குநேர் உள்ளவாறு கூறாமல், புகழாகவும் வசையாகவும் பாடுவது அங்கதமாகும். அங்கதம், செம்பொருள் பழிகரப்பு (பழியை மறைத்துக் கூறல்) என இருவகைப்படும் (1381). செம்பொருள் என்பது வசையை வெளிப்படக் கூறும். வசையை மறைத்துக் கூறுதல் பழிகரப்பு. தேவபாணி என்பது, இறை வழத்துப் பாடல். அது பாடல் அளவால் பெருந்தேவபாணி, சிறு தேவபாணி என இருவகைப்படும் (1395) கலி வகையைச் சேர்ந்தது.

பாடுபுகழ் : சங்க நாளில் "இன்னது பாட இவர்" என்னும் புகழ் பெற்றார் இருந்தனர். குறிஞ்சிக்குக் கபிலன்; முல்லைக்கு நப்பூதன்; மருதம் மருதனிலநாகன்; நெய்தல் நல்லந்துவன்; பாலை பெருங்கடுங்கோ. இவர் இத் திணைகளைப் பாடுதலில் வல்லார். பரணன் வரலாறு பாடுதலில் வல்லான். பின்னாளிலும் 'இது பாட இவர் வல்லார்' எனப் புகழ் மரபு ஒன்றும் கிளர்ந்தது.

இனி, அடி வரையறை இல்லாத உரை முதலியவற்றை எண்ணு வோம். இவை பொதுமக்கள் புலமக்களாய்த் தமிழுக்கு வழங்கிய கொடையாகும்.

உரைப்பா : உரைப்பா நான்கு வகை என்பதை,

“பாட்டிடை வைத்த குறிப்பி னானும்
பா இன்று எழுந்த கிளவி யானும்
பொருளொடு புணராப் பொய்ம்மொழி யானும்
பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழி யானும்
உரைவகை நடையே நான்கென மொழிப”

என்பார் ஆசிரியர் (1429).

இதில் வரும் உரைவகை நடை என்பதே ‘உரைநடை’ என்னும் வழக்குக்கு மூலமாகும்.

பாட்டின் இடையே வைக்கப்பட்ட பொருட்குறிப்பு உரை,
பாடல் இல்லாமலே சொல்லப்பட்ட உரை,
பொருளொடு பொருந்தாத பொய் (புனைவு) உரை,
பொருளொடு பொருந்திய நகைச்சுவை உரை

என நால்வகை உரைநடைகளும் பண்டுதொட்டே வழங்குதலைக் குறிக்கிறார் ஆசிரியர். ஆதலால், **பண்டை உரைநடை வழக்குக்குன்றி மீட்டெடுப்புச் செய்யப்பட்டது பின்னே என்பதை உணரலாம்.**

மெய்ப்பாடுகளுள் முதற்கண் வைக்கப்பட்டது ‘நகைச்’ சுவை. அச்சுவை மிக ஆக்கப்பட்ட உரைநடை நூல்கள், அந் நாளே இருந்தன என்பதையும் இந் நூற்பாவால் உணரலாம்.

பிசி: பிசி என்பது ‘புதிர்’ என இந் நாளில் வழங்குகின்றது. ‘விடுகதை’ எனவும் படுகிறது.

ஒப்பமைந்த உவமை, ஒன்று சொல்ல ஒன்று தோன்றுவதாம் குறிப்பு என இருவகையாகப் பிசிவரும்.

“அச்சுப் போலே பூப்பூக்கும் அமலே என்னக் காய்காய்க்கும்.” இது, உவமை பற்றி வந்தது என்பார் இளம்பூரணர்.

‘பிறை கவ்வி மலை நடக்கும்’ என்றுரைத்து யானையைச் சுட்டுவார் பேராசிரியர்.

“நீராடான், பார்ப்பான் நிறம் செய்யான் நீராடின்
ஊராடு நீரிற்காக் கை”

என்று பின்னதற்கு எடுத்துக்காட்டும் தருவார் அவர். இது நெருப்பு.

முதுமொழி : நுண்மை - சுருக்கம் - விளக்கம் - எளிமை என்பவை விளங்கக் கருதிய பொருளைத் தருவது முதுமொழியாகும்.

“கன்றுக் குட்டிமேயக் கழுதைக் குட்டியைக் காதறுத்தான்” என்பதும் “பழிஓரிடம்; பாவம் ஓரிடம்” என்னும் பழமொழியும் அறிக.

மந்திரம் :

“நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த
மறைமொழி தானே மந்திரம் என்ப”

என்பது இதன் இலக்கணம் (1434).

சொல்லிய சொல், வெல்லும் சொல்லாக அமையவல்லார் ஆணை மொழியே மந்திரம் ஆகும். ‘தானே’ என்று பிரித்தான், இவை தமிழ் மந்திரம் என்பதற்கு என்றார் பேராசிரியர். இதற்கு அவர் காட்டும் பாட்டுகளும் விளக்கமும்:

“ஆரியம் நன்று தமிழ்தீ தெனவுரைத்த
காரியத்தால் காலக்கோட் பட்டானைச் - சீரிய
அந்தண் பொதியில் அகத்தியனார் ஆணையால்
செந்தமிழே தீர்க்க சுவா”

எனவும்,

“முரணில் பொதியில் முதற்புத்தேள் வாழி
பரண கபிலரும் வாழி - அரணியல்
ஆனந்த வேட்கையான் வேட்கோக் குயக்கோடன்
ஆனந்தம் சேர்க சுவா”

எனவும், இவை தெற்கண் வாயில் திறவாத பட்டிமண்டபத்தார் பொருட்டு நக்கீரர் ஒருவன் வாழவும் சாவவும் பாடிய மந்திரம் என்பது.

குறிப்பு : குறிப்பு என்பது எழுத்தொடும் சொல்லொடும் பொருந் தாது, புறத்தால் பொருள் அறியுமாறு பாவால் கூறுவது. பிசிக்கும் இதற்கும் வேறுபாடு அது உரைப்பாட்டாய் வருவது; இது பாவாய் வருவது என்பது.

“குடத்தலையார் செவ்வாயிற் கொம்பெழுந்தார் கையின்
அடக்கிய மூக்கின ராம்”

என்பது பேராசிரியர் காட்டும் எடுத்துக்காட்டு. இது, யானை.

பண்ணத்தி : பாட்டிடையே அமைந்ததாய்ப் பாட்டாகி வருவது பண்ணத்தி (1436). நத்துதல் விரும்புதல். பண் நத்தி என்பது பண்ணத்தி. சிலம்பில் பாட்டின் இடையே பாட்டென எதுகை மோனை இயைய நடையிடும் உரைப்பாட்டு மடை இஃதாகும். இசைநய எடுப்பொடும் பாடற்கும் ஏற்றதாம்.

நிறைவு

“சொல்லப்பட்ட இலக்கணம் பிழைத்தது போலத் தோன்றினும், தோன்றக்கூடும். அதனை வந்ததொன்றைக் கொண்டு மாறுபாடு இல்லாமல் அமைத்துக் கொள்ளுதல் தெளிந்த அறிவினர் கடமை” என்று இச் செய்யுளியலை நிறைவிக்கிறார் ஆசிரியர் (1499).

மரபியல்

வழக்கு :

“வழக்கெனப் படுவது உயர்ந்தோர் மேற்றே
நிகழ்ச்சி அவர்கட் டாக லானே”

(1592)

என வழக்கு என்பதைக் கூறுகிறார். “பண்புடையார்ப் பட்டுண் டுலகம்” என்பது இது. சட்டத்தின் ஆளுகையினும் சான்றோர் காட்டும் சால்பு ஆளுகையே உலகை - உலகியலைக் காக்கும் என்பதன் குறிப்பு இதுவாம்.

மரபு : சான்றோரும் அறிவரும் கண்ட வழக்குகளே மரபு ஆகும். மரபு மாற்றருள் சிறப்பினது என்கிறார். ஏனெனில், மரபுமாறின் பிறிது பிறிதாகிப் போகும் (1500, 1591).

மரபு என்னும் சொல்லே, அதன் பொருள் விளக்கமாக உள்ளது. ஒரு மரத்தின் வித்து மீண்டும் மரமாகி வித்துத் தந்து, வழிவழி மாறாமையே போல, மரபு என்பது மாறாதது; மாற்றக் கூடாதது; மாற்றின் பொருட்கேடாகும் என்பவற்றை எண்ணல் நலம்.

இளமை : மரபியலில் இளமைப் பெயர், ஆண்பாற் பெயர், பெண்பாற் பெயர் என்பவற்றைக் குறிப்பிட்டு முறையே அவற்றை விளக்குகிறார். தொல்காப்பியர் கூறும் இளமைப் பெயர்கள் பார்ப்பு, பறழ், குட்டி, குருளை, கன்று, பிள்ளை, மகவு, மறி, குழவி என்பவை.

ஆண்மை : ஆண்பாற் பெயர்களாக ஏறு, ஏற்றை, ஒருத்தல், களிறு, சே, சேவல், இரலை, கலை, மோத்தை, தகர், உதள், அப்பர், போத்து, கண்டி, கடுவன் என்பவற்றைக் குறிக்கிறார்.

பெண்மை : பேடை, பெடை, பெட்டை, பெண், மூடு, நாகு, கடமை, அளகு, மந்தி, பாட்டி, பிணை, பிணவு, பிடி என்பவை பெண்பாற் பெயர் என்கிறார்.

இளமைப் பெயர்களும், அவற்றைப் பெறுவனவும்

பார்ப்பு - பறவை, தவழ்பவை, குரங்கு.

பறழ் - மூங்கா, வெருகு, எலி, அணில், நாய், பன்றி, புலி, முயல், குரங்கு.

குட்டி - மூங்கா, வெருகு, எலி, அணில், நாய், பன்றி, புலி, முயல், குரங்கு.

குருளை - நாய், பன்றி, புலி, முயல், நரி.

கன்று - யானை, குதிரை, கழுதை, கடமை, ஆன், எருமை, மரை, கவரி, கராம், ஒட்டகம், ஓரறிவுயிர் (நெல் புல் அல்லாதவை).

பிள்ளை - பறவை, தவழ்பவை, மூங்கா, வெருகு, எலி, அணில், பன்றி, புலி, முயல், குரங்கு, ஓரறிவுயிர் (நெல் புல் அல்லாதவை).

மக - குரங்கு, மக்கள்.

மறி - ஆடு, குதிரை, நவ்வி, உழை, புல்வாய்.

குழவி - குஞ்சரம், ஆ, எருமை, கடமை, மரை, குரங்கு, முசு, ஊகம், மக்கள், ஓரறிவுயிர் (நெல் புல் அல்லாதவை).

போத்து - ஓரறிவு (நெல் புல் அல்லாதவை). இவ் விளமைப் பெயர் முதல் அடங்கலில் சுட்டப்படாதது: ஆண்பாற் பெயர்களுள் அமைந்தது.

“குழவியும் மகவும் ஆயிரண்டல்லவை
கிழவ அல்ல மக்கட் கண்ணே”

என மக்கள் இளமைப் பெயர் இரண்டே குறிக்கிறார். ‘இரண்டு அல்லவை கிளவ (சொல்ல) அல்ல’ என்றும் கூறுகிறார்.

ஆய்வு

பிள்ளை என்னும் பெயர் பெருவழக்காக இந் நாள் உள்ளது. ஆண்பிள்ளை, பெண்பிள்ளை, ஆண்பிள்ளைப்பிள்ளை (ஆம்பிளப் பிள்ளை), பெண்பிள்ளைப் பிள்ளை (பொம்பிளப் பிள்ளை) எனவும் வழங்குகின்றன. ‘பிள்ளைத்தமிழ்’ இலக்கியம் பெருவரவினது. ‘பிள்ளை யாண்டான்’ என்பதும் வழக்கு.

இவ்வாறு வழக்கு உள்ளமையால்,

“முடிய வந்த அவ்வழக்கு உண்மையின்
கடிய லாகா கடனறிந் தோர்க்கே”

என்னும் ஆணை கொண்டு நாம் இணைத்துக்கொள்ள வேண்டும் (1568).

குழந்தை என்னும் பொருளில் ‘பாப்பா’ என்பது பெருவழக்காக உள்ளது. பார்ப்பு, பறவை இளமைப் பெயர். அப் பெயர் பார்ப்பு - பாப்பா என ஆயது. பெண் குழந்தை கண் ‘பாவை’ எனப் பெற்றோரால் பேணப் படுவதால் ‘பாவை’ எனப்பட்டது. பார்வை > பாவை. பாவை நோன்பு, பாவை ஆட்டம் என்பன வழக்கில் உள்ளன.

இஞ்சி, மஞ்சள் முளைகள் பழநாள் தொட்டுப் ‘பாவை’ என வழங்கப்பட்டன. அப் பெயர், இப் பட்டியில் இடம்பெறவில்லை.

குருளை ‘சிங்கக் குருளை’ எனக் கம்பரால் ஆளப்படுகின்றது. சேர்க்கப்பட வேண்டிய ஒன்றாகின்றது அது. ‘குட்டி’ என்னும் பெயர் பெண் மக்கள் இளமைப் பெயராக வழங்கப்படுதல் எவரும் அறிந்தது. அது போல் ‘குட்டன்’ ஆண்பாலுக்கு வழங்கப்படுதல் நாலாயிரப் பனுவலில் உண்டு. ‘என் மாணிக்கக் குட்டன்’ என்பது அது. இப் பெயர்கள் சேரலத்தில் பெருவழக்காக உள்ளவை. குட்டியப்பா சிற்றப்பா; குட்டிப்பல் சிறியபல்; குட்டி சிறுமை ஒட்டு.

இவ்வாறு இவ் வியலை ஆய்தல் பெரும் பயன் செய்யும். இவ் வியலில் விடுபாடு உண்டு; இடைப்பாடு உண்டு; முன்பின் தள்ளல் உண்டு; பொருந்தாச் சேர்ப்பும் உண்டு. மரபு காக்கவென்றே ஆக்கப் பட்ட அருமையமைந்த இவ் வியலில் உள்ள மரபுக் கேடுகள் பலப்பல. அவை தனியே ஆயப்பட்டுத் தனி நூலாக்கம் பெறுகின்றன, இங்கு இவ் வாழ்வியல் நோக்குக்கு ஏற்ற அளவில், குறிப்புகள் இடம்பெறு கின்றன என்பதைச் சுட்டிக்காட்டி மேலே செல்லலாம்.

“சொல்லிய மரபின் இளமை தானே
சொல்லுங் காலை அவையலது இலவே”

என்று முடித்த ஆசிரியர், ஓரறிவு முதல் ஆறறிவு வரை அமைந்த உயிரிகளைப் பற்றிக் கூறுகிறார்.

இருபதாம் நூற்றாண்டில், ‘செடி கொடிகளுக்கு உயிர் உண்டு’ என்பதை ஆய்ந்து உலகப் புகழ் பெற்றார் சர் சகதீச சந்திரபோசு. ஆனால், அவர்க்கு மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே தொல்காப்பியரால் காணப்பட்ட அவ் வுண்மை, தமிழரால் அறிவிக்கப்படாமலும், ஆராய்ந்து நிறுவப்படாமலும் அடங்கிக் கிடப்பதாயிற்று.

அறிவியல் விளக்கமாக அமைந்த இப் பகுதியை இன்றேனும் தமிழ் அறிவியலார் பயன்கொள்ளல் கட்டாயத் தேவை. தமிழில் அறிவியல் சிறந்து விளங்கியமையை உலகுக்கு எடுத்துக்காட்டலும், தமிழ் மரபில் அறிவியல் நூல் யாத்தலும் அவர்தம் கடமையாம். இதற்கு ஓர் அறிமுகமாக எம்மால் ‘தமிழில் அறிவியல்’ என்றோர் சுவடி வெளிப்படுத்தப்பட்டுளதாம்.

அறிவுவகை

அறிவியல் எவ்வளவு எளிமையாய் இனிமையாய் உயிரோட்டம் பெறுகிறது என்பதை இந் நூற்பாக்களைக் கொண்டு தெளிக.

‘ஓன்றறி வதுவே உற்றறி வதுவே;
இரண்டறி வதுவே அதனொடு நாவே;
மூன்றறி வதுவே அவற்றொடு மூக்கே;
நான்கறி வதுவே அவற்றொடு கண்ணே;
ஐந்தறி வதுவே அவற்றொடு செவியே;
ஆறறி வதுவே அவற்றொடு மனனே;
நேரிதின் உணர்ந்தோர் நெறிப்படுத்தினரே” (1526)

இவ்வாறு அறிவு வகை கூறியவர், அவ் வறிவு உயிர்களை எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

“புல்லும் மரனும் ஓரறி வினவே;
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே”

“நந்தும் முரளும் ஈரறி வினவே;
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே”

“சிதலும் எறும்பும் மூவறி வினவே;
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே”

“நண்டும் தும்பியும் நான்கறி வினவே;
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே”

“மாவும் மாக்களும் ஐயறி வினவே;
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே”

“மக்கள் தாமே ஆறறி வுயிரே;
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே”

(1527 - 1532)

எமக்கு முன்னரே நேரிதின் உணர்ந்தோர் நெறிப்படுத்தினரே என்று முந்தை அறிவரைச் சுட்டினார் ஆசிரியர். புல்லும் மரனும் என்றால் பூண்டு, செடி, கொடி என்பன அக்கிளைப் பிறப்பு. அவ்வாறே பிறவும் கொள்க.

ஆய்வு

ஐந்து வகை, உயிரிகளையும் சுட்டும் நூற்பாக்களின் அமைதி கண்டு, ஆறாம் அறிவு உயிரியைச் சுட்டும் நூற்பாவை மீண்டும் காண்க.

“மக்கள் தாமே ஆறறி வுயிரே”

என்னும் இந் நூற்பா, இவ் வோரடியால் முடிந்து விடவில்லையா? ஐந்து நூற்பாக்களிலும் ‘பிறவும் உளவே’ என்பதைப் படியெடுத்த கை, ஆறாவதும் அப்படியே எடுத்துவிட்டது என்பது புலப்படவில்லையா?

மக்களைச் சுட்டிய அவர் மக்கள் தாமே என்று உறுதிப்படுத்தி யமை புலப்படவில்லையா. பிறரைச் சுட்டவேண்டிக் கூறினார் எனின், அடுத்த அடியைப்

‘பிறரும் உளரே அக்கிளைப் பிறப்பர்’

என்றல்லவோ யாத்திருப்பார்? இதன் விளைவு என்ன?

“மக்கள் தேவர் நரகர் உயர்தினை”

என நன்னூலாரை நூற்பா யாக்க வைத்ததென்க.

‘தேவரும் நரகரும்’ வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடை வாழ்நரா? செந்தமிழ் இயற்கை சிவணிய நிலத்தரா?

காழ் : ஓரறிவு முதலாகக் கூறிய ஆசிரியர் புறக்காழ், அகக்காழ் (வயிரம்), தோடு, இலை, காய் இன்னவற்றைக் கூறவேண்டுமானால் எங்கே கூறுவார்? கூறியிருப்பார்! இவ் வுயிரிகளைத் தொடர்ந்து தானே கூறியிருப்பார்.

வைப்பு முறை தவறா வன்பிடியராகிய அவர் தம் ‘கட்டமைதி’ அறிந்தார், இவ் விட்டமைதியைத் தெளிவாக அறிவர்.

1532ஆம் நூற்பாவில் இருந்து 1585ஆம் நூற்பா வரை ‘இடைப் பிற வர்’ நூல் யாப்பாரா?

அவர் வரன்முறைப்படியே ஆண்பாற் பெயர் பெண்பாற் பெயர் இவற்றை முடித்து, அந்தணர், அரசர், வைசியர், வேளாளர், மாந்தர் என்பார் பற்றி 1570 முதல் 1584 வரை கூறுகிறார். பின்னர் ஓரறிவுயிர் பற்றித் தொடர்கிறார். இவை அவர் வைப்பு முறை எனலாமா?

“எண்ணெயும் உண்மையும் இறுதியில் மேல்மிதக்கும்” என்பது பழமொழி. இடைச்சேர்ப்பின் உண்மை வெளிப்பாடு இஃதென்க. இதனைப் பற்றி அப் பகுதியில் காணலாம்.

ஆண்பாற் பெயர்களும் அவற்றைப் பெறுவனவும்

ஏறு - பன்றி, புல்வாய், உழை, கவரி, எருமை, மரை, பெற்றம், சுறா.

ஏற்றை - எல்லா ஆணுக்கும் பொது.

ஒருத்தல் - புல்வாய், புலி, உழை, மரை, கவரி, கராம், யானை, பன்றி, எருமை.

களிறு - வேழம், கேழல்.

சே - எருது.

சேவல் - மயிலலாப்பறவை, குதிரை.

இரலை - புல்வாய்.

கலை - புல்வாய், உழை, முசு.

மோத்தை - ஆடு.

தகர் - ஆடு.

உதன் - ஆடு.

அப்பர் - ஆடு.

போத்து - பெற்றம், எருமை, புலி, மரை, புல்வாய், நீர்வாழ்வன, மயில், எழால்.

கண்டி - எருமை.

கடுவன் - குரங்கு.

பெண்பாற் பெயர்களும் அவற்றைப் பெறுவனவும்

பேடை - கோழி

பெடை - ஒட்டகம், குதிரை, கழுதை, மரை.

பெட்டை - ஒட்டகம், குதிரை, கழுதை, மரை.

பெண் - மக்கள்.

பிணா - மக்கள்.

மூடு - ஆடு.

நாகு - எருமை, மரை, பெற்றம், நந்து.

கடமை - ஆடு.

அளகு - கோழி, கூகை, மயில்.

மந்தி - குரங்கு, முசு, ஊகம்.

பாட்டி - பன்றி, நாய், நரி.

பிணை - புல்வாய், நவ்வி, உழை, கவரி.

பிணவு - பன்றி, புல்வாய், நாய்.

பிணவல் - பன்றி, புல்வாய், நாய்.

பிடி - யானை.

ஆ - பெற்றம், எருமை, மரை.

இவற்றைக் கூறிய ஆசிரியர், கூகையைக் கோட்டான் என்பதும், கிளியைத் தத்தை என்பதும், வெருகைப் பூசை என்பதும், பன்றியை ஏனம் என்பதும் பிறவும் சுட்டுகின்றார். இவ்வளவும் கூறியபின்,

“பெண்ணும் ஆணும் பிள்ளையும் அவையே”

என எடுத்த பொருளை முடித்ததைக் கூறுகிறார் (1569)

ஒட்டுவேலை

இதன் மேலே தொடர்கிறது நூற்பா:

“நூலே கரகம் முக்கோல் மணையே
ஆயுங் காலை அந்தணர்க் குரிய” (1570)

மேலே அரசர்க்குரியவை. வைசிகற்குரியவை, வேளாண் மாந்தர்க்குரியவை இவை இவை எனக் கூறுகிறார். ‘இழிந்தோர்’ என்று நாலா மவரைச் சுட்டுகிறார். இவற்றை முடித்து, ‘புறக்காழ்’ தொடங்குகிறார். இவ்வாறு தொல்காப்பியர் அமைத்திருத்தல் இயலாது என்பதை அவர்தம் ஓரியல் ஒதினாரும் அறிவர்.

இவ் வியலிலேயே ‘மாற்றருஞ் சிறப்பின் மரபு’ என்று தொடங்கி இளமைப் பெயர், ஆண்பாற்பெயர். பெண்பாற் பெயர் இன்னவை எனக் கூறினார். இளமைப் பெயர் இவை இவை பெறுமென (1503 - 1524) உரைத்து,

“சொல்லிய மரபின் இளமை தானே
சொல்லுங் காலை அவையலது இலவே”

என முடித்தார் (1525).

அதன்மேல் ஓரறிவு முதல் ஆறறிவு கொண்ட உயிர்களை ஒதினார் (1526 - 1532). அந் நூற்பாவில், ‘மக்கள் தாமே ஆறறிவுயிரே’ என்று கூறி ஆண்பாற் பெயரை (1533 - 1549) நிறைத்து,

“ஆண்பால் எல்லாம் ஆண் எனற் குரிய;
பெண்பால் எல்லாம் பெண் எனற் குரிய;
காண்ப அவைஅவை அப்பா லான”

என்றார் (1550).

அதன்மேல் பெண்பாற் பெயரைக் கூறத் தொடங்கி,

“பிடியென் பெண்பெயர் யானை மேற்றே”

(1551)

எனக்கொண்டு

“பெண்ணும் ஆணும் பிள்ளையும் அவையே”

என முடித்தார் (1569).

கூறிய இவை ‘மாற்றருஞ் சிறப்பின் மரபு’கள் என்பதில் தடையில்லை. ஆனால், நூலே கரகம், படையும் கொடியும், கண்ணியும் தாரும், வாணிகம் வேளாண் என்பவை மாற்றருஞ் சிறப்பினவா?

மாறுவது மரபா?

இளமை, ஆண்மை, பெண்மை என்பவை தற்கிழமை - தன் பிறப்புரிமை - கொண்டவை. பின்னே கூறியவையோ ‘எடுத்தால் உண்டு. விடுத்தால் இல்லை. இவை பிறவியுரிமை எனின், இளமை போலவோ, ஆண்மை போலவோ, பெண்மை போலவோ பிறவியொடு வந்தவையா?

எங்கேனும், பிறந்த பிறவி நூலொடும், படையொடும், குடையொடும் ஏரொடும் பிறவொடும் பிறந்ததுண்டா? ஏன்? மானங்காக்கும் உடையொடு தானும் பிறந்ததுண்டா? மேல் தோல் - தற்கிழமை. உடை - பிறிதின் கிழமை. (கிழமை = உரிமை). கதை கட்ட வேண்டுமானால், கவசகுண்டலப் பிறப்புக் கூறிப்பொய்ப்பிக்கலாம். நடைமுறை ஆகுமா?

இருதலை ஒட்டல், ஈருடல் ஒட்டல் நேரலாம். அவை பிறப்பொடு நேர்ந்தவை. இயற்கை இணைப்பு. செய்பொருள் தாய் வயிற்றினின்று வரும்போதே இருந்ததென்றால், சொல்பவர் சொன்னாலும் கேட்பவர்க்கு மதிவேண்டும் அல்லவோ!

மரபொடு பொருந்தாத ஒட்டு ஒன்றை ஒட்டவே இயற்கையாய் அமைந்திருந்த தொடர்ச்சியை வெட்டி ஊடே தம் விருப்பத்தை ஒட்டி, வெட்டிய இயற்கைத் தொடர்பை மீண்டும் ஒட்டி வைத்தமை புலப்படுகின்றது. இவ்வொட்டு வேலை உரையாசிரியர்கள் காலத்திற்கு முற்பட்டது என்பது அவர்கள் உரை இப்பகுதிக்கும் உள்ளமையால் தெளிவாகும். அவர்கள் காலத்தில் வருணப்பிரிவுச் சிறுமை செய்தலும் ஏற்றலும் உணராவகையில் பழகிப்போய் விட்டன ஆகவேண்டும் அல்லது அவர்கள் ஒப்புக் கொண்டவை ஆகவேண்டும். ஏனெனில், அப் பிரிவை

வலுவாக்கி உள்நாட்டிலும், மொழியாக்கம் செய்து வெளிநாட்டிலும் பரப்பிய ஆய்வுத் தோன்றல்கள், இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் இருந்துள்ளமை கண்கூடாம் அல்லவோ!

இனி, இடையொட்டுப் போகக் கடையொட்டையும் விட்டுவிடவில்லை.

நூலின் மரபாக,

“மரபுநிலை திரிதல் செய்யுட் கில்லை
மரபுவழிப் பட்ட சொல்லி னான”

“மரபுநிலை திரியின் பிறிதுபிறி தாகும்”

“வழக்கெனப் படுவது உயர்ந்தோர் மேற்றே
நிகழ்ச்சி அவர்கட் டாக லான”

“மரபுநிலை திரியா மாட்சிய வாகி
உரைபடு நூல்தாம் இருவகை இயல
முதலும் வழியுமென நுதலிய நெறியின்”

“வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின்
முனைவன் கண்டது முதல்நூல் ஆகும்”

“வழிஎனப் படுவது அதன்வழித் தாகும்”

“வழியின் நெறியே நால்வகைத் தாகும்”

“தொகுத்தல் விரித்தல் தொகைவிரி மொழிபெயர்த்து
அதர்ப்பட யாத்தலோடு அனைமர பினவே”

இவ்வளவுடன் நூலை நிறைத்துப் புறனடை கூறல் முறைமை. ஆனால், சூத்திரம் காண்டிகை நூற்குற்றம் உத்தி என்பவை தொடர்கின்றன. வழிநூல் முதலால் என்பவும் ஊடு புகுகின்றன. நூற் புறனடை என்னத்தக்க நூற்பா ஊடு கிடந்து பாடிமுந்து நிற்கின்றது. அது,

“நிலம் தீநீர்வளி விசும்போ டைந்தும்
கலந்த மயக்கம் உலகம் ஆதலின்
இருதிணை ஐம்பால் இயல்நெறி வழாஅமைத்
திரிபில் சொல்லொடு தழாஅல் வேண்டும்”

என்பதாகும் (1589). ஐம்பூதக் கலப்பே உலகம் என்பதை இந் நூள் அறிவியல் அறிஞர் மெய்ப்பிப்பதை அந்நாளே கூறிய அறிவர் தொல் காப்பியர் எனின் எத்தகைய நுண்ணியர் அவர்.

பின்னொட்டு

இனி, இம் மரபியல் ஒட்டுப்பகுதியெனக் கருதும் நூற்பாக்களில் வரும் சொற்கள் மூன்று, சுட்டத் தக்கவை. ஒன்று : உத்தி. இரண்டு : காண்டிகை. மூன்று : வைசியன்.

உத்தியும் காண்டிகையும் இவ் வொட்டில் அன்றித் தொல்
காப்பியத்தில் இடம்பெறாதவை

வைசியனோ, மிகப்பிற்படு சொல். தொகை, பாட்டு, கீழ்க்கணக்கு,
முத்தொள்ளாயிரம் வரை இடம்பெறாதது. அச் சொல் தொல்காப்பியத்தில்
இடம் பெற்றமை இயல்பில்லை.

செய்யுளியலில் நூல், சூத்திரம், இயல் முதலியவை இடம் பெற்
றுள்ளன. அங்கே இடம் பெற்றிருக்க வேண்டும் மரபியலில் வரும் நூல்,
உரை முதலியன.

தொல்காப்பியர் கூறும் சூத்திர இலக்கணம் :

“சூத்திரம் தானே,
ஆடி நிழலில் அறியத் தோன்றி
நாடுதல் இன்றிப் பொருள் நனி விளங்க
யாப்பினுள் தோன்ற யாத்தமைப் பதுவே”

என்பது (1425). இது செய்யுளியலில் உள்ளது. இனி, மரபியலில் வருவது,

“மேற்கிளந் தெடுத்த யாப்பின் பொருளொடு
சில்வகை எழுத்தின் செய்யுட் டாகிச்
சொல்லுங் காலை உரையகத் தடக்கி
நுண்மையொடு புணர்ந்த ஒண்மைத் தாகி
துளக்கல் ஆகாத் துணைமை எய்தி
அளக்கல் ஆகா அரும்பொருட் டாகிப்
பல்வகையானும் பயன்தெரி வுடையது
சூத்திரத் தியல்பென யாத்தனர் புலவர்”

என்பது (1600). இரண்டு நூற்பாக்களும் ஒருவர் நூற்றவை தாமா? முன்னே
கூறியதைப் பின்னேயும் கூறியதும் ஏன்? கூறவேண்டியிருப்பின், ‘மேற்
கிளந்தன்ன’, ‘முற்கிளந்தன்ன’ என்று கூறுதல் அன்றோ, ‘அவர் நூன்
முறை’.

ஆய்ஞர் முடிபு

இத் தொல்காப்பிய ஆய்வில் தலைப்பட்ட புலமைச் செல்வர்
இருவர் கருத்துகளை நாம் அறிதல் இம் மரபியல் ஒட்டின் தெளிவுக்கு
உதவும்.

“மக்களை நிலத்தாற் பிரித்துரைப்பதன்றி நிறத்தால் (வருணத்தால்)
பிரித்துப் பேசுதல் பழந்தமிழ் மரபன்றாம். அயலாரால் இந் நாட்டில்
பிற்றை நாளில் புகுத்தப்பட்ட நால்வகைச் சாதிப்பிரிவு, தொன்மை
வாய்ந்த தொல்காப்பிய மரபியலிலும் பிற்காலத்தவரால் நுழைத்து
உரைக்கப்பட்டுள்ளது.

இளமை, ஆண்மை, பெண்மை முதலியன காரணமாக உயிர்களுக்கு வழங்கும் மரபுப் பெயர்களை விரித்துரைக்கும் இவ்வியலில் 1 முதல் 70 வரை அமைந்த நூற்பாக்கள் முற்கூறிய மரபினையே விரித்துரைப்பனவாம். இவற்றின் பின் 86 முதல் 90 வரையுள்ள நூற்பாக்களும் இம் மரபினையே தொடர்ந்து பேசுவன. ஒன்றற்கு ஒன்று நீங்காத தொடர்புடையனவாய் அமைந்த இச் சூத்திரங்களின் இடையே,

“நூலே கரகம் முக்கோல் மணையே
ஆயுங் காலை அந்தணர்க் குரிய”

என்பது முதல்,

“அந்த ணாளர்க் கரசுவரை வின்றே”

என்பது முடியவுள்ள பதினைந்து சூத்திரங்களும், சிறிதும் தொடர்பற்ற நிலையிற் பின்வந்தவர் ஒருவரால் நுழைக்கப்பட்ட இடைச் செருகலாகும். இவை தொல்காப்பியனாரால் இயற்றப்பட்டன அல்ல என்பது சிறிது நூற் பயிற்சியுடையார்க்கும் தெளிவாகத் தோன்றும். இவ்வாறே இவ் வியலில் சேர்க்கப்பட்டனவாக ஐயுறுதற் குரியனவும் சில உள்” என்பது முதுநூற் புலமையர் க. வெள்ளைவாரணனார் எழுத்து (தொல்காப்பியம் - தமிழிலக்கிய வரலாறு பக்.16).

தமிழ்நெறிக்காவல் நூலாக எழுந்த தொல்காப்பியத்தை, ஆரிய வழி நூலாகக் காட்டி மாசு ஏற்றினோர் தம், மாசு துடைக்க என்றே தொல் காப்பியத்தை ஆங்கிலத்தில் பெயர்த்தும், விரிந்த ஆய்வுரை வரைந்தும், அதனாலேயே முனைவர் பட்டம் பெற்றும் தமிழ்ப் பெருங்காவலராகத் திகழ்ந்த பேராசிரியர் சி. இலக்குவனார், “மரபுகளை விளக்கும் இம் மரபியல், ஆசிரியர் கூறிப்போந்தவாறு நமக்குக் கிடைத்திலது என்று எண்ண வேண்டியுள்ளது. தொகுத்தும் வகுத்தும் விரித்தும் கட்டுக் கோப்புக்கு உட்படுத்திச் சொல்லும் ஆற்றல் பெற்றுள்ள ஆசிரியர் போக்குக்கேற்ப மரபியல் அமைந்திலது. முறைபிறழ்ந்து கிடக்கின்றது. ஆசிரியர் கருத்துக்குப் பொருந்தாத செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன. இடைச்செருகல் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்டு நிற்கின்றது” என்கிறார் (தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி. 249).

மெய்ம்மை காண இப் பெருமக்கள் மேலாய்வு துணையாம் என்பதால் இவண் எடுத்துக்காட்டலாயிற்று.

தொல்காப்பியர் காட்டும் வாழ்வியல் தமிழர் வாழ்வியலே யன்றி அயலவர் வாழ்வியல் பற்றியதுமன்று; ஒட்டியதுமன்று என உறுதிப்படுத்துவோமாக.

- இரா. இளங்குமரன்

இளம்பூரணர்

உரையாசிரியர்

உரையாசிரியர் என்ற அளவானே, 'இளம்பூரணர்' என அறியப் பெறும் பெருமையுடையவர் இவர். தொல்காப்பியத்திற்கு முதற்கண் உரை கண்டவராதலுடன், முதன்மையான உரை கண்டவரும் இவரே. மற்றொரு சிறப்பு இவருரையே நான் முழுமைக்கும் கிடைத்துள்ளமை. உரையாசிரியர் புலமை நலத்தையும், பேரருள் பேருள்ளத்தையும், உரையெழுது தற்கே தம் தவவாழ்வைச் செலவிட்ட தமிழ்ப்பற்றையும் எத்துணை விரித்துச் சொல்லினும் குறைவுடையதாகவே அமையும். அத்தகும் உயர்வற உயர்ந்த உயர்வர் இவர்.

“சென்னப்பட்டணத்தில் இற்றைக்கு ஐம்பதறுபது வருடத்தின் முன்னிருந்த வரதப்ப முதலியாரின் பின், எழுத்துஞ் சொல்லுமேயன்றித் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தை உரை உதாரணங்களோடு பாடங்கேட்டவர்கள் மிக அருமை. முற்றாய் இல்லை என்றே சொல்லலாம். வரதப்ப முதலியார் காலத்திலும் தொல்காப்பியம் கற்றவர்கள் அருமை என்பது, அவர் தந்தையார் வேங்கடாசலம் முதலியார் அதனைப் பாடங்கேட்கும் விருப்பமுடையராயின பொழுது பறையூரில் திருவாரூர் வடுகநாத தேசிகர் ஒருவரே தொல்காப்பியம் அறிந்தவர் இருக்கிறார் என்று கேள்வியுற்றுத் தமது ஊரைவிட்டு அதிகத் திரவியச் செலவோடு அவ்விடம் போய் இரண்டு வருடமிருந்து பாடங்கேட்டு வந்தமையாலும் வரதப்ப முதலியார் ஒருவரே பின்பு அதனைத் தந்தைபாற் கேட்டறிந்தவர் என்பதனாலும் அது காரணமாக அவருக்குத் தொல்காப்பியம் வரதப்ப முதலியார் என்று பெயர் வந்தமையாலும் பின்பு அவர் காலத்திருந்த வித்துவான்கள் தமக்கு யாதாயினும் இலக்கணச் சமுச்சயம் நிகழ்ந்துழி அவரையே வினவி நிவாரணஞ் செய்தமையாலும் நிச்சயிக்கலாம்.” - என்பது தொல். பொருள். நச்சினார்க்கினியப் பதிப்பில் (1885) சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை எழுதியுள்ள பதிப்புரை. பார்த்திப ஆண்டு ஆவணித் திங்கள் வந்த இப்பதிப்பில் தொல்காப்பியப்பின்னான்கியல் உரைகளே உள. இவை நச்சினார்க்கினியம் அன்று, பேராசிரியம் எனச் செந்தமிழ்த் தொகுதி 1. பகுதி 1; தொகுதி 2 பகுதி 11 ஆகியவற்றிலும், தொல். செய்யுளியல்

நச்சினார்க்கினியர் உரையுடன் வெளிவந்த தமிழ்ச் சங்கப் பதிப்பிலும் பெரும்புலவர் இரா. இராகவ ஐயங்கார் எழுதினார்.

தொல்காப்பியம் வரதப்பர் வரலாறும், தாமோதரனாரின் நச்சினார்க்கினியர் உரைப்பதிப்புக் குறிப்பும் மேல் ஆய்வும் நமக்கு என்ன சொல்கின்றன? இளம்பூரணரும் பிறரும் உரை வரைந்து நூலைப் பொருளுடன் காத்த பின்னரும் அஃதறிஞரும் அறியா நிலையில் இருந்தது என்றால், இளம்பூரணர் உரை வரைதலை மேற்கொள்ளா திருந்திருந்தால் தொல்காப்பியத்தின் நிலைமை என்ன ஆகியிருக்கும், என்பதே!

தொல். பொருள். இளம்பூரணத்தை 1920இல் வெளியிட்ட கா. நமச்சிவாய முதலியார் 1924இல் தொல். பொருள். மூலத்தை முதற்கண் வெளியிட்டுள்ளார், உரையொடு கூடிய மூலத்தில் இருந்து தனியே மூலத்தைப் பெயர்த்துப் பதிப்பித்த பதிப்பே மூலப்பதிப்பு என்பதை எண்ணிப் பார்த்தால், நாம் இளம்பூரணர்க்குப் பட்டுள்ள நன்றிக் கடனுக்கு அளவுண்டோ? இவர்தம் உரைச்சுவடி இல்லாக்கால், மற்றையர் உரைவரையும் வாய்ப்பும் ஏற்பட்டிராதே! தொல்காப்பியம் நமக்குக் கிட்டியமை இளம்பூரணர் உரைகொண்ட நலத்தாலேயே என்பதை எண்ணும் போதே இவர் தொண்டு மலை விளக்கென இலங்குவதாம்.

இளம்பூரணர்

இளம்பூரணர் என்னும் பெயரால், “இவர் இளமையிலேயே முழுதறிவு பெற்றுச் சிறந்தமை கண்ட சான்றோர் இச்சிறப்புப் பெயரால் இவரை வழங்கினர்” என்பது விளங்கும். இஃதவர் இயற்பெயராக இருத்தற்கு இயலாது. கண்ணகியார் ‘சிறுமுதுக்குறைவி’ எனப்பட்டதும், நம்மாழ்வார் ‘சிறுப்பெரியார்’ எனப்பட்டதும் அறிவார் இதனைத் தெளிவார்.

‘இளங்கோ வேந்தர்’ ‘இளங்கோவடிகளார்’ ராகப் பெயர் பெற்றமை போல் இளம்பூரணரும் தம் துறவினால் ‘இளம்பூரணவடிகளார்’ எனப்பட்டார் என்பது விளங்குகின்றது.

இவர் துறவோர் என்பதை நமக்கு வெளிப்படக் கூறுபவர் நன்னூல் முதலுரையாசிரியர் மயிலைநாதர். அவர் எச்சங்களின் வகையை எடுத்துக் காட்டுங்கால் (359) இளம்பூரணர் உரையை உரைத்து “**இஃது ஒல்காப் புலமைத் தொல்காப்பியத்துள் உளங்கூர் கேள்வி இளம்பூரண ரென்னும் ஏதமில் மாதவர் ஒதியவுரையென் றுணர்க்**” என்கிறார்.

இதில் இளம்பூரணரை ‘ஏதமில் மாதவர்’ என்ற செய்தி, இவர் துறவோர் என்பதைக் காட்டும் புறச்சான்றாம். அகச்சான்று உண்டோ எனின் உண்டு என்பது மறுமொழியாம்.

“கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை இறுவாய்
முற்படக் கிளந்த எழுதிணை என்ப”

என்னும் நூற்பா அகத்திணையின் முதற்கண் உள்ளது. இதில் அகத்திணை ஏழும் முறை பெற நிற்கும் வகையைக் கூறுகிறார் ஆசிரியர். இதற்கு உரைவிளக்கம் வரையும் இளம்பூரணர், “இந்நூலகத்து ஒருவனும் ஒருத்தியும் நுகரும் காமத்திற்குக் குலனும் குணனும் செல்வமும் ஒழுக்கமும் இளமையும் அன்பும் ஒருங்கு உளவழி இன்பம் உளதாம் எனவும், கைக்கிளை ஒருதலை வேட்கை எனவும், பெருந்திணை ஒவ்வாக் கூட்ட மாய் இன்பம் பயத்தல் அரிது எனவும் கூறுதலான் இந்நூலுடையார் காமத்துப் பயனின்மை உய்த்துணர வைத்தவாறு அறிந்து கொள்க” என்கிறார்.

‘காமம் நீத்தபால்’, ‘கட்டில் நீத்தபால்’, ‘தாபத நிலை’, ‘தபுதாரநிலை’, ‘சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயன்’ எனவரும் இடங்களில் இத்தகு கருத்து உரைக்கப் பெறின் பருந்தும் நிழலுமென நூலாசிரியர் சொல்லொடு பொருள் பொருந்திச் செல்வதாகக் கொள்ள வாய்க்கும். இவ்விடத்தில் அக்குறிப்பு இல்லையாகவும் ‘இந்நூலுடையார் காமத்துப் பயனின்மை உய்த்துணர வைத்தவாறு’ என்பது இளம்பூரணர் உட்கோளேயாம் என்பதை வெளிப்படுத்தும்.

இவரையன்றி இப்பகுதிக்கு உரைகண்ட பழைய உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியரே. அவர் தாமும் இவர்க்குப் பின் உரை கண்டவர். இவரை ஏற்றும் மறுத்தும் உரைப்பவர். அவர் பொருளாதிகாரத்தில், “இல்லறம் உணர்த்திப் பின் துறவறமும் சிறுபான்மை கூறுப” என்றும், “அறுவகைப் பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும் என்னும் சூத்திரத்தான் இல்லறமும் துறவறமும் கூறினார். இந்நிலையானும் பிறவாற்றானும் வீட்டிற்குக் காரணங் கூறினார்” என்றாரே யன்றிக் காமத்துப் பயனின்மை உய்த்துணரவைத்தாரெனக் கூறினாரல்லர். அவ்வாறு ஆசிரியர் கூறக் கருதியிருந்தால் உய்த்துணர்வில் லாமலே வெளிப்பட விளங்க உரைப்பார் என்பது இளம்பூரணரோ அறியார்? இவர் கொண்டிருந்த துறவுநிலை உந்துதலால் வந்த மொழி ஈதெனக் கொள்ளல் தகும். “இனி மாறுகொளக் கூறல்,” என்பதற்குத் “தவம் நன்று என்றவன் தான்தவம் தீதென்று கூறல்” என்பதும் (பொ.654) குறிப்பாகலாம். இவர் துறவர் என்பது ‘இளம்பூரண அடிகள்’ என்னும் அடியார்க்கு நல்லார் குறிப்பாலும் (சிலப்.11:18-20) புலப்படும்.

மயிலைநாதர் வரைந்த தொடரிலே இளம்பூரணர்க்குரிய தனிப் பெருஞ் சிறப்பொன்றைச் சுட்டுதலறிந்தோம். அஃது, ‘உளங்கூர் கேள்வி’ என்பது. “செவி வாயாக நெஞ்சு களனாகப்” பாடம் கேட்பதும் கேட்ட வற்றை உளத்தமைத்துக் கொள்வதும் பண்டைப் பயின்முறை அம்முறையில் பல்கால் பலரிடைச் சென்று கேட்டுக் கருவூலமெனத் தேக்கி வைத்துக் கொண்ட முழுதறிவாளர் இளம்பூரணர் என்பதை நாம் அறிய வைக்கிறது.

இதற்கு அகச்சான்று என்னை எனின், பலப்பலவாம்; முதல் உரையாசிரிய ராகிய இவர் பலரிடைக் கேட்ட உரைகளைக் கொண்டே, 'ஒரு சார் ஆசிரியர் உரைப்பர்' என்றும், 'உரையன் றென்பார்' என்றும், 'ஒருவன் சொல்லுவது' என்றும் கூறிச் செல்கிறார் என்பது கொள்ளக் கிடக்கின்றது என்க.

இளம்பூரணர் தொல்காப்பியர்மேல் கொண்டிருந்த பேரன்பும், பெருமதிப்பும் அவரைத் தொல்காப்பியரெனவே மதிக்கத் தூண்டுகின்ற தாம். அகத்திணை ஏழாதல் போலப் புறத்திணையும் ஏழே என்பதை வலியுறுத்திக் கூறும் இளம்பூரணர், புறப்பொருள் பன்னிரண்டு என்பாரை மறுத்து அவ்வாறு கொள்வது, "முனைவன் நூலிற்கும் கவி முதலாகிய சான்றோர் செய்யுட்கும் உயர்ந்தோர் வழக்கிற்கும் பொருந்தாது என்க" என்கிறார். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், "வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவன் கண்டது முதலால் ஆகும்" என்றதை உளங் கூர்ந்து, அதனை அவர்க்கே ஆக்கி வழிபட்ட சான்றாண்மை இளம்பூரணர் வழியே புலப்படுதல் கண்டு கொள்க.

“அளபிறந் துயிர்த்தலும் ஒற்றிசை நீடலும்
உளவென மொழிப இசையொடு சிவணிய
நரம்பின் மறைய என்மனார் புலவர்”

என்பதன் விளக்கத்தில் (எழுத்.33), "இசை நூலாசிரியரும் முதலாலாசிரியர் தாமே யெனினும், 'மொழிப' என வேறொருவர் போலக் கூறியது, அதுவும் வேறொரு நூலாகச் செய்யப்படும் நிலைமை நோக்கிப் போலும்" என்று வரைகின்றார். தொல்காப்பியரை இளம்பூரணர் முதலாலாசிரியராகக் கொண்டார் என்பது இதனால் விளங்கும்.

முன்னிலையாக்கல் எனவரும் பொருளதிகார நூற்பா விளக்கத்தில் (98), "உலகத்துள்ளார் இலக்கணமெல்லாம் உரைக்கின்றாராகலின் இவ்வாசிரியர் உரைக்கின்றவாற்றான் நிகழ்தல் பெரும்பான்மை" எனத் தொடர்கின்றார். தொல்காப்பியர் பற்றி இளம்பூரணர் குறித்த மதிப்பீடு எத்தகு பெருமைக்குரியது!

பொருளதிகாரத் தொடக்கத்திலே, "பிற நூலாசிரியர் விரித்துக் கூறினாற்போல அறமும் பொருளும் விரித்துக் கூறாதது என்னையோ எனின், உலகத்தில் நூல் செய்வார் செய்கின்றது அறிவிலாதாரை அறிவு கொளுத்த வேண்டியன்றே; யாதானும் ஒரு நூல் விரித்தோதிய பொருளைத் தாமும் விரித்து ஒதுவாராயின் ஒதுகின்றதனாற் பயன் இன்றாமாதலால் முதலாலாசிரியர் விரித்துக் கூறின பொருளைத் தொகுத்துக் கூறலும் தொகுத்துக் கூறின பொருளை விரித்துக் கூறலும் நூல் செய்வார் செய்யும் மரபு என்றுணர்க. அஃதேல் இந்நூலகத்து விரித்துக்

கூறிய பொருள் யாதெனின் காமப்பகுதியும் வீரப்பகுதியும் என்க. இன்பம் காரணமாகப் பொருள் தேடும் ஆகலானும் பொருளானே அறஞ் செய்யும் ஆகலானும் இன்பமும் பொருளும் ஏற்றம் என ஒதினார் என உணர்க்,” என்று வரையும் எழுத்தால் தொல்காப்பிய நூலோட்ட நுணுக்கத்தை நுவல்கிறார்.

உழிஞைத் துறையை, “அதுவே தானும் இருநால் வகைத்தே” என்னும் ஆசிரியர் (பொ.67) அடுத்த நூற்பாவில் அத்துறைகளைக் கூறி “நாலிருவகைத்தே” (பொ.68) என்றும் கூறுகிறார். இதனைக் கூறியது கூறல் என எவரும் எண்ணி விடுவரோ என்னும் எண்ணம் “கேளிமுக்கம் கேளாக் கெழுதகைமை” இளம்பூரணர்க்குத் தோன்றிற்றுப் போலும். அதனால், “பதினெட்டு இருபத்தொன்பது என்பார் மதம் விலக்கியமை தோன்றப் பெயர்த்துந் தொகை கூறினார். இது கூறியது கூறலன்று; தொகை” என்றார்.

‘ஆசிரியன் ஒதினான்’ என்பது போலக் கூறுதலே பண்டை உரை யாசிரியர் மரபு (எழுத்.469). “குறிப்பு என்றார்”, “கூறினார்” (பொருள்.104) என இளம்பூரணத்துள் வருதல் பதிப்பாசிரியர் கருத்துப்போலும்!

மிகைபடக் கூறல் என்னும் நூற்குற்றம் விளக்கும் இளம்பூரணர், “மிகைபடக் கூறலாவது அதிகாரப் பொருளன்றிப் பிறபொருளும் கூறுதல். அஸ்தாவது தமிழிலக்கணஞ் சொல்லுவான் எடுத்துக்கொண்டான் வடமொழி இலக்கணமும் கூறல்” என்கிறார். இக்குற்றம் செய்யாத சீருரை யாளர் செந்தமிழ் இளம்பூரணர். இக்குற்றம் செய்தார், ‘இவர் வடமொழி யறியார்’ என்பர். எழுத்து.42, 45, 75, சொல். 443, பொருள். 30, 151, 656 ஆகிய நூற்பாக்களின் உரைகளைக் காண்போர் இவர் வடமொழி அறியார் எனக் கருதார்.

இளம்பூரணர் சமணர் என்றும் சைவர் என்றும் கூறுவாராள்.

படிமையோன் என்பதற்குத் ‘தவ்வொழுக்கத்தையுடையோன்’ என உரைவரைந்ததையும் (பாயிரம்) படிமை என்பது சமண சமயத் துறவிகளின் தவ்வொழுக்கத்தைக் குறிக்கும் சொல் என்பதையும் குறித்துச் சமணர் என்பர். படிமை என்பது கட்டமை ஒழுக்கத்தைச் சுட்டுவது என்பதைப் பதிற்றுப்பத்துள் கண்டு கொள்க (74). படிவம் என்பதும் அப்பாடல் ஆட்சியில் உண்டு என்பதும் அறிக.

“னகரம் வீடுபேற்றிற்குரிய ஆண்பாலை உணர்த்துதற் சிறப்பான் பின்வைக்கப்பட்டது” (எழுத்.1) என்று இவர் எழுதுவது கொண்டு சமணர் என்பர். முற்பட வைக்கப்பட்ட அகரத்தின் சிறப்புக் கூறியவர் பிற்பட வைக்கப்பட்ட அகரத்தின் சிறப்புக் கூறுவாராய் இது கூறினார். முற்படக் கூறலும் சிறப்பே; பிற்படக் கூறலும் சிறப்பே என்பது நூன்முறை.

அம்முறைக்கேற்ப வகைச் சிறப்பாகக் கூற இதனைக் கூறினாரேயன்றி 'மகனிர் வீடு பேறு எய்தார்' என்னும் குறிப்பு அதில் இல்லை எனக் கொள்க.

இனிச் சமணர் அல்லர் என்பதற்கு, "நிலம், தீ, நீர், வளி, விசும்போடு ஐந்தும், கலந்த மயக்கம் உலகம்" எனவரும் தொல்காப்பிய (பொ.635) நூற்பாவில் விசும்பும் ஒரு பூதமெனக் கொண்டதைக் காட்டுவர். நூற்பாவிற்கு கிடந்தாங்கு உரை விரிக்கும் மரபுடைய இளம்பூரணரை அதனைக் காட்டி ஒரு சார்பிற் கூட்டல் சாலாது.

"குமர கோட்டம் குமரக்கோட்டம், பிரமகோட்டம் பிரமக் கோட்டம்" என்பவர் "அருக கோட்டம் அருகக் கோட்டம்" எனக் காட்டாமையால் சமணச் சார்பினர் அல்லர் என்பர். காட்டாமையால் அச்சார்பினர் அல்லர் என்பது ஏற்காமை போல, காட்டியமையால் அச்சார்பினர் என்பதும் ஆகாதாம். எடுத்துக்கொண்ட பொருளுக்கு எடுத்துக்காட்டுப் பொருந்துவதா என்பதே உரை நோக்கு.

குமரகோட்டம் காட்டியதற்கு முற்றொடரிலேயே 'ஆசீவகப்பள்ளி' என்பதைக் காட்டுகிறாரே; அவர் அருகக் கோட்டம் காட்டாமையால் சமணர் அல்லர் என்று கொண்டால், ஆசீவகப் பள்ளியை முற்படக் காட்டல் கொண்டு சமணர் எனக் கொள்ள வேண்டுமன்றோ! ஆகலின் பொருளில் என்க.

இனி, 'இளம்பூரணர்' என்பது முருகன் பெயர்களுள் ஒன்றாகலின் சைவர் என்பர். 'இளையாய்' என்பதிலும் 'இளம்' என்பதிலும் கண்ட சொல்லொப்புமையன்றிப் பொருளொப்புமை காட்ட முடியாக் குறிப்பு ஈதெனல் தெளிவு.

“ஆறு சூடி நீறு பூசி
ஏறும் ஏறும் இறைவனைக்
கூறு நெஞ்சே குறையிலை நினக்கே”

என்பதை 'இவர் திருவுள்ளத் தூறிய பெரும்பொருட் சிறுபாடல் எனக் கூறிச் சைவராக்கினால், அடுத்தாற் போலவே (தொ.பொ. 359),

“போது சாந்தம் பொற்ப வேந்தி
ஆதி நாதர்ச் சேர்வோர்
சோதி வானந் தன்னு வோரே”

என்பது கொண்டு சமணரெனக் கொண்டாடல் தவிர்க்க முடியாததாகி விடும்.

“தன்தோள் நான்கின்” எனவரும் பாடலை இளம்பூரணர் மேற்கோள் காட்டுகிறார் (தொல். பொருள். 50). இதனைச் சேனாவரையர் தம் நூலில் முதற்காப்புப் பாடலாக அமைத்துக் கொள்கிறார். இதனால் இவர் சிவச் சார்பினர் எனின், சேனாவரையர் போலவே தாமும் காப்புச்

செய்யுளாக வைத்திருப்பார். சேனாவரையர் சிவநெறியர் என்பதற்கு இது சான்றாமேயன்றி இளம்பூரணரைச் சாராதாம் என்க.

“இசை திரிந்திசைப்பினும்” என்னும் பொருளியல் முதல் நூற்பா உரையில் மேற்கோளாகக் “கார்விரிகொன்றை” என்னும் அகநானூற்றுக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலைக் காட்டும் இளம்பூரணர், ‘சிவானுபூதியிற் பேருலகம் தங்கிற்று’ என்று உரையெழுதுவது கொண்டு இவரைச் சிவநெறியர் என உறுதிப்படுத்துவர். அஃதாயின், அப்பாடல் தொடரொடு தொடர்பிலாத அச்செறிப்பும், ‘தாவில்தாள் நிழல்’ என்பதன் பொருள் விடுப்பும் கொண்டு ஐயறவு கொள்ளற்கு இடமுண்டு! பாடல் தொடரையே இசைத்துத் தொடர்புறுத்தும் அவ்வுரையில் அஃதொன்று மட்டும் ஒட்டா ஒட்டாக இருத்தலும், தாவில்தாள் நிழல் விடுபாடும் பிறிதொருவர் கைச்சரக்கோ என எண்ணவே வைக்கின்றது.

இளம்பூரணர் வள்ளுவர் வாய்மையில் நெஞ்சம் பறிகொடுத்த தோன்றல் என்பது இவர் எடுத்துக்காட்டும் மேற்கோள் விளக்கப் பெருக்கத்தானே நன்கு புலப்படும். அதிகாரங்கள் பலவற்றை அடுக்கிக் கூறுதலாலும் விளங்கும். இத்தகையர் வள்ளுவரைப் போலச் சமயக் கணக்கர் மதிவழிச் செல்லாத சமனிலைச் சால்பினர் என்பதே தெளிவாம். சமயச் சார்பினர் வெளிப்படக் காட்டும் வலிந்த பொருளாட்சி, மேற்கோள் ஆயவை இவரிடத்துக் காணற்கில்லாமல் எச்சமயமும் ஒப்பநினைத்துப் போற்றும் ஒரு பெருந்தகைமையே காணப்படுகின்றது என்க.

தொல்காப்பிய உரையாசிரியர் இளம்பூரணரும் திருக்குறள் உரையாசிரியர் மணக்குடவரும் ஒருவரே என்பர். ஒருவர் ஒரு நூற்கு ஒரு பெயரும், மற்றொரு நூற்கு ஒரு பெயரும் கொண்டு உரை வரைந்தனர் என்றல் மரபு நிலைப்படாது. ஒருவர், இருவர், மூவர் பெயர் கொண்டு முடிபிழைக்கும் ‘வணிகநோக்கர்’ அச்சடிப்புக் காலத்தே காணலாமே யன்றிப் பயில்வார் பயன்பாடு என்னும் ஒன்றே குறியாகக் கொண்ட ஏட்டுக்காலத்துத் தூயரை அக்கூட்டிற் சேர்க்க வேண்டுவதில்லையாம்.

உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் பல நூல்களுக்கு உரை கண்டவர். அவர் தம் பன்னூல் உரையொப்பைச் சுட்டிச் செல்கிறார். அத்தகு குறிப்பொன்றும் இளம்பூரணர் உரையில் இன்மை, இக்கருத்தின் அகச்சான்றின்மைச் சான்றே. ஒரு தனிப்பாடல் செய்தி கொண்டு இம் முடிவுக்கு வருதல் சாலாது. ‘மணக்குடி புரியான்’ என்பது ‘மணக்குடவர்’ பெயராகலாம். ஆனால் ‘மணக்குடி புரியராம்’ அவரே இளம்பூரணர் என்பதற்கு அப்பாடல் சான்றாகாது. மற்றும் உரையாசிரியராகிய இளம்பூரண அடிகள் எனக் கூறும் அடியார்க்கு நல்லார் மணக்குடவராகிய இளம்பூரண அடிகள் என்று கூறத் தவறார். ஏனெனில் உரையாசிரியர் என்னும் பொதுப்பெயரினும் அவர் குடிப்பெயர் விளக்கமானதன்றோ!

தொல்காப்பிய இளம்பூரணருரை முற்றாகக் கிடைத்துள்ளது. அதில் அச்சிறப்புப் பாயிரம் இல்லை. திருக்குறள் மணக்குடவருரையும் முற்றாக வாய்த்துள்ளது. அதிலும் அச்சிறப்புப் பாயிரம் இல்லை. சிதைவுற்ற நூலாயின் தனித்துக் கிடைக்க - பிறர் உரைக்கண் கண்டெடுக்க - முறையுண்டு. அன்னவகை எதுவும் இல்லாச் சிறப்புப்பாயிரங்கொண்டு முடிவுக்கு வருதல் தகுவது அன்று.

இளம்பூரணர் திருக்குறள் அதிகாரத் தலைப்புக்குத் தரும் பொருளுரை மணக்குடவ ருரையொடும் பொருந்தி நிற்பதைக் காட்டி ஈருரையும் அவருரையே என்பர். ஈருரையும் பொருந்தாவுரையும் உண்மையால் வேறுரையாம் என்பார்க்கு மறுமொழி இல்லாமை கண்கூடு.

துறவாவது தன்னுடைய பொருளைப் பற்றறத் துறத்தல் என்பது தொல்காப்பியம் (பொ.75).

துறவாவது ஒருவன் தவம் பண்ணாநின்ற காலத்து யாதாயினும் ஒரு தொடர்ப்பாடு உளதாயினும் அதனைப் பற்றறத் துறத்தல் என்பது திருக்குறள் மணக்குடவருரை (அதி.துறவு).

ஒப்பியவுரையை அப்படி அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டு போற்றுவதும், ஒப்பா இடத்து மட்டும் தம் உரையும் விளக்கமும் தருதலும் உரை மரபு ஆகலின் இளம்பூரணத்தைக் கற்ற மணக்குடவர் தம் உரையில் அவ்வுரையைப் போற்றிக் கொண்டார் என்பது பொருந்துவதாம்.

இளம்பூரணர் உரையில் காணும் எடுத்துக்காட்டுகளைத் தொகையிட்டுக் காண்பவர் திருக்குறள் மணக்குடவர் உரையை இவருரையெனக் கொள்ளார் என்பது தெளிவு.

இளம்பூரணர் உரை வழியே நன்னூலார் பலப்பல நூற்பாக்களை இயற்றியுள்ளார். ஆகுபெயர் என்ற அளவானே குறித்தார் தொல்காப்பியர்(சொ.110). அதனை “ஆகுபெயர் என்ற பொருண்மை என்னையெனின் ஒன்றன்பெயர் ஒன்றற்காய் நின்றல் என்றவாறு” என்றார் இளம்பூரணர். அதனையே நன்னூலார் “ஒன்றன் பெயரான் அதற்கியை பிறிதைத் தொன்முறையுரைப்பன ஆகு பெயரே” என நூற்பாவாக்கிக் கொண்டார் (பெயர்.33). இவ்வாறு இளம்பூரணக் கொடை மிகக் கொண்டு விளங்கியது நன்னூலாகலின், அந்நூலார் காலத்துக்கு முன்னவர் இளம்பூரணராவர். நன்னூலாரைப் புரந்த சீயகங்கன் காலம் கி.பி.13ஆம் நூற்றாண்டு என்பர். எனவே அக்காலத்திற்கு முற்பட்டவர் இளம்பூரணர் என்க. புறப்பொருள் வெண்பா மாலையில் இருந்து இளம்பூரணர் மேற்கோள் காட்டியுள்ளார். ஆகலின் அம்மாலை தோன்றிய 9ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிற்பட்டவர் ஆகிறார் இளம்பூரணர். மேலும் பரணியாற் கொண்டான், (எழுத்.125, 248) என வருவது கொண்டு கூடல் சங்கமத்துப் பரணி கொண்ட வீரராசேந்திரன் காலத்திற்குப் பிற்பட்டவர் எனத் தேர்ந்து 11ஆம் நூற்றாண்டு என்பர்.

இளம்பூரணர் சோணாட்டைச் சேர்ந்தவர் என்றும், வேளாண் குடியினர் என்றும் கூறுவர். இவர் சோணாட்டைச் சொல்வதுடன் மலாடு மழநாடு முதலிய நாடுகளையும் சேரமான் மலையமான் பாண்டியன் சேரன் செங்குட்டுவன் முதலிய வேந்தர்களையும் குறிக்கிறார். உறையூரைக் கூறும் இவர் கருவூர், மருவூர், குழிப்பாடி, பொதியில் என்பவற்றையும் குறிக்கிறார். இவர் பார்வை தமிழகப் பார்வையாக இருந்தது மிகத் தெளிவாக உள்ளது.

கைவாய்க்கால் என்பது சோணாட்டு வழக்கு; இன்றும் வழங்குவது என்பர். அது பாண்டிநாட்டும் இன்றும் வழக்கில் உள்ளதே. ‘கோடின்று செவியின்று’ என்பது கொண்டு இந்நாளிலும் அங்கு அவ்வழக்குண்மையைக் குறிப்பர். ஆனால் அதனைக் கூறுமிடத்தேயே (சொல். 216)

‘கோடின்று செவியின்று’

‘கோடில செவியில’

‘கோடுடைய செவியுடைய’

‘கோடுடைத்து செவியுடைத்து’

என உண்மையும் இன்மையும் அடுக்கிக் கூறுவர். இவரை உண்மைப் பாற்படுத்துவதும், இன்மைப்பாற்படுத்துவதும் வேண்டிற்றன்று. தமிழ்நாட்டு வழக்கு முழுதுற அறிந்த இவர்க்கு எவ்வெடுத்துக்காட்டு முந்து நிற்கிறதோ அதனைக் கூறுவர் எனக் கொள்ளலாம்.

‘நும் நாடு யாது என்றால் தமிழ்நாடு என்றல்’ எனச் செப்பும் வினாவும் வழுவாது வருவதற்குக் கூறுவதும் (சொல். 13) ‘தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரும் வந்தார்’ என்பதும் (சொல். 33) ‘தமிழ்நாட்டு மூவரும் வந்தார்’ என்பதும் (சொ. 250) ‘புலிவிற் கெண்டை’ என்பதும் (சொல். 411) இளம் பூரணரின் தமிழ் நில முழுதுற பார்வையையே சுட்டுகின்றன. மேலும், “நாயை குமலி என்ப பூழி நாட்டார் என்றக்கால் அச்சொல் எல்லா நாட்டாரும் பட்டாங் குணரார்; நாய் என்பதனையாயின் எவ்வெத் திசை நாட்டாரும் உணர்ப என்பது”, என்று கூறும் இவர் உரையால் (சொல். 392) நாடு தழுவிப் பட்டாங்குணரச் செய்தலே இவர் பெரும் பார்வை என்க.

இளம்பூரணர் உரைநயங்கள்

அருஞ்சொல்லுக்குப் பொருள் கூறுதல் :

‘சூயின் என்பது மேகம்’ (எ. 336), ‘மின் என்பது ஓர் தொழிலுமுண்டு பொருளுமுண்டு’ (எ. 346), ‘அழனென்பது பிணம்’ (எ. 355) ‘மூங்கா என்பது கீரி’ (பொ. 550) நவ்வி என்பது புள்ளிமான் (பொ. 556) ‘கராசமென்பது கரடி’ (பொ. 56) இவ்வாறு அருஞ்சொற்பொருள் வேண்டுமிடத்துரைக்கின் றார்.

கோயில் என்பதா? கோவில் என்பதா? எனின் இரண்டும் சரியே என்பார் உளர். அவற்றுள் ‘கோயில்’ என்பதே சரியானது என்பதை

‘இல்லொடு கிளப்பின் இயற்கையாகும்’ என்னும் நூற்பாவில் (எ. 294) தெளிவாக்குகிறார்.

‘கஹு’ என்பது உருவு. ‘கஹு’ என்பது இசை என்பதைத் தேர்ந்து சொல்கிறார் (எ. 40).

‘தபு’ என்பது படுத்துச் சொல்ல ‘நீசா’ எனத் தன்வினையாம் எனவும், அதனை எடுத்துச் சொல்ல ‘நீ ஒன்றனைச் சாவி’ எனப் பிறவினையாம் எனவும் அசையமுத்தம் (accent) காட்டி விளக்குகிறார் (எ. 76).

அஹிணை என்பது அல்திணை. அல்லதும் அதுவே, திணையும் அதுவே எனப் பிரித்துக் காட்டி விளக்குகிறார் (சொ. 2).

சேரி என்பது பலர் இருப்பதுமன். ஆயினும் ஆண்டுச் சில பார்ப்பனக்குடி உளவேல் அதனைப் பார்ப்பனச்சேரி என்பது; இஃது உயர்திணைக்கண் தலைமை பற்றி வந்தது என்கிறார் (சொ. 49).

“பல பொத்தகம் கிடந்த வழி ஒருவன் ஏவலாளனைப் பார்த்து, பொத்தகங் கொண்டு வா’ என்றால், அவன் ஒரு பொத்தகங் கொண்டு வந்த விடத்துத் தான் கருதிய பொத்தகம் அன்றெனில் ‘மற்றையது கொணர்’ என்னும்; என்றக்கால் இக் கொணர்ந்ததனை ஒழிக்கும் சொல் இக் கொணர்ந்த பொத்தகம் சுட்டிற்றாகலான் கொணர்ந்ததனை ஒழிக்குஞ் சுட்டு நிலை அதனை ஒழித்து ஒழிந்ததென்று அவ்வினத் தல்லது பிறிதொன்று குறித்தது கொல்லோ எனிற் குறியா; மற்று அப்பொத்தகத்துள் ஒன்றே பின்னும் குறித்தது எனப்படும்” என்பதன் வழியாக ஓரிலக்கணம் கூறுவதுடன் புத்தகம் என்பதன் செவ்விய வடிவத்தையும் நிலைப்படுத்துகிறார்.

சங்கத்தார் நாளில் ‘உளறுதல்’ என்பது கூந்தலை உலர்த்துதல் பொருள் தந்தது. அப்பொருளை இளம்பூரணர் காலத்தில் ‘உலறுதல்’ என்பது தரலாயிற்று என்பதை, “உலற்றத் திறமின்றிப் பயின்றார் ஒரு சான்றார் மயிர் நீட்டி உலறி நின்றாரைக் கண்டு ஒருவன், எம்பெருமான் உலறி நின்றீரால் என்றக்கால் வாளாதே உலறினேன் என்னற்க, இது காரணத்தால் உலறினேன் என்க. இது தனக்கு உற்றதுரைத்தது” என்பதன் வழியாக அறிய வைக்கிறார் (சொ. 56).

பிறரொடுதொடர்பு இல்லாணைக் ‘கெழீஇயிலி’ என்பதும் (சொ. 57) தொழில் செய்யும் ஏவலாட்டியைத் ‘தொழீஇ’ என்பதும் (சொ. 122) அரிய சொல்லாட்சியாம்.

‘அண்ணாத்தேரி’ என்பதை இவர் எடுத்துக்காட்டுவதைத் திருவண்ணாமலையகத்து ஏரி எனக் கருத்துரைத்தார் உளர். அது ‘வானம் பார்த்த ஏரி’ என்பதாம். ஆறு, கால் ஆயவற்றின் நீர் வரத்தின்றி வானம் பார்த்து இருக்கும் ஏரியே அப்பெயரியதாம் (எ. 134). ‘அண்ணாத்தல்’

‘அண்ணாந்து நீர் குடித்தல்’ என்னும் வழக்குகளைக் கொண்டு அறிக. “அண்ணாத்தல் செய்யா தளறு” என்றார் வள்ளுவர். **திட்டாத்துக்குளம்** என்று பிறர் கூறுவது **மேடுபட்ட குளம்** என்றாதல் கருதுக.

“காமப்புணர்ச்சி எனினும், இயற்கைப்புணர்ச்சி எனினும், முன்னுறு புணர்ச்சி எனினும் தெய்வப்புணர்ச்சி எனினும் ஒக்குமென” ஒரு பொருட் பலபெயரைச் சுட்டி ஐயமகற்றுகிறார் (களவியல் முன்னுரை).

செங்கடுமொழி என்பதைக் “கொடிய கடுமொழியேயன்றி மனத்தினால் இனியளாகிக் கூறும் கடுமொழி” என நயமுற விளக்குகிறார் (பொ.112).

ஒத்ததெனப் பொதுவில் தோன்றும் இரண்டன் நுண்ணிய வேறுபாட்டையும் அரிதாக விளக்கிச் செல்கிறார்.

“மடம் என்பதற்கும் பேதைமை என்பதற்கும் வேறுபாடு என்னை எனின் மடம் என்பது பொருண்மை அறியாது திரியக்கோடல்; **பேதைமை** என்பது கேட்டதனை உய்த்துணராது மெய்யாக் கோடல்” (பொ. 248).

‘ஐவகையடியும்’ (செய். 48) என்பது ஆசிரியப்பாவிற்சூரிய இலக்கண முடைத்தாயினும் ஓசையின்மையான் ஆசிரியம் எனப்படாது நூலெனப் படும் என்று கொள்க (பொ. 391).

“**கலத்தலாவது** முத்தும் பவளமும் நீலமும் மாணிக்கமும் விரவினாற் போறல். **மயக்கமாவது** பொன்னும் வெள்ளியும் செம்பும் உருக்கி ஒன்றாதல் போறல்” என்பவற்றைக் காண்க.

எடுத்துக்கொண்ட ஒன்றை உவமையால் விளக்கும் நயத்தையும் அரிதாக மேற்கொள்கிறார் இளம்பூரணர்.

சிறப்புப் பாயிரத்தில் “பாயிரமென்பது புறவுரை. அறநூற்குப் புறவுரையேல் அது கேட்டு என்னை பயனெனின் கற்று வல்ல கணவற்குக் கற்புடையாள் போல இன்றியமையாச் சிறப்பிற்றாயும் திருவமைந்த மாநகரத்திற்கு உருவமைந்த வாயின் மாடம் போல அலங்காரமாதற் சிறப்பிற்றாயும் வருதலானும் பாயிரம் கேளாதே நூல் கேட்குமேயெனில் குறிச்சி புக்கமான்போல மாணாக்கன் இடர்ப்படுமாகலானும் பாயிரம் கேட்டல் பயனுடைத்தாயிற்று” என ஓரிடத்தே மூன்றுவமைகள் வைத்து விளக்குகிறார்.

இகர உகரங்களுக்கும் குற்றியலிகர குற்றியலுகரங்களுக்கும் ஒலியளவையால் வேறுபாடு உண்டாயினும் உயிர் என்னும் பெயரீட்டில் வேறுபாடு இல்லை என்பாராய், “சந்தனக்கோல் குறுகினவிடத்துப் பிரப்பங்கோல் ஆகாது. அதுபோல இகர உகரங்கள் குறுகினவிடத்தும் அவை உயிர் ஆகற்பாலன்” என்கிறார் (எ. 2).

உயிர்மெய் ஒலிக்கும் வகையை விளக்கும்போது “மெய்யும் உயிரும் முன்னும் பின்னும் பெற நிற்கும் என்றமையால் அக்கூட்டம் **பாலும் நீரும் போல உடன் கலந்ததன்றி விரல் நுனிகள் தலைப்பெய்தாற்போல வேறு நின்று கலந்தன அல்ல** என்பது பெறுதும்” என்கிறார் (எ.18).

‘இதழ் போறலான் வாய் இதழ் எனப்பட்டது’ என வாய்க்கு இதழ் எனப் பெயர் வந்த பொருத்தத்தை உவமையால் விளக்குகிறார் (எ.83).

கலிப்பாவிற்சூரிய துள்ளலோசை பற்றிக் கூறும்போது, “துள்ளுதலாவது ஒழுகுநடைத்தன்றி இடையிடையுயர்ந்து வருதல்; கன்று துள்ளிற் றென்றாற்போலக் கொள்க” என்கிறார் (பொ.387). இவ்வாறே பிறவும் வரும் உவமைகளும் உள.

உவமையின் பயன், “புலன் அல்லாதன புலனாதலும், அலங்காரமாகிக் கேட்டார்க்கின்பம் பயத்தலும்”, என்று உவமையியல் முகப்பில் கூறும் அவர்தம் உவமைகளால் தம் கருத்தை மெய்ப்பிக்கிறார் என்க.

உரைவளம்

இளம்பூரணர் உரைவளம், வேண்டுமிடத்து வேண்டுமளவான் விளங்கி நலம் சேர்க்கின்றது.

எழுத்தை எட்டுவகையாலும் எட்டிறந்த பலவகையாலும் உணர்த்தினார் என அவற்றைக் குறிப்பதும் (எ. முகப்பு) செப்புவகை ஆறு என்பதும், வினாவகை ஐந்து என்பதும் (சொ.13) தகுதி, வழக்கு ஆகியவற்றைப் பற்றிப் பகுத்துரைப்பதும் (சொ. 17) முதலியவை நன்னூலார் முதலிய பின்னாலோர்க்கு உதவிய உரைவளங்களாம்.

“எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே” என்னும் நூற்பாவுக்கு (சொ. 152) “பெயர்ச்சொல்லும் வினைச்சொல்லும் இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும் ஆகிய எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறியாது நில்லா” என உரை கூறுகின்றார். ‘பொருள் குறித்து நிற்கும்’ என்னாமல், **பொருள் குறியாது நில்லா** என்று ஈரெதிர் மறைகளால் உடன் பாட்டுக் கருத்தை வலியுறுத்துவது, “எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே; அவ்வாறு குறியாதது சொல்லன்று” என்பதை உறுதிபடக் கூறுவதற்கேயாம்.

முக்காலங்களையும் சுட்டும் இளம்பூரணர், “இறப்பாவது தொழிலது கழிவு; நிகழ்வாவது தொழில் தொடங்கப்பட்டு முற்றுப் பெறாத நிலைமை; எதிர்வாவது தொழில் பிறவாமை” என்கிறார். எளிமையும் அருமையும் மிக்க குறிப்புகள் இவை.

கைக்கிளை ‘சிறுமை உறவு’ என்று கூறவேண்டுமெனக் கருதுகிறார் உரையாசிரியர். அதனை, “கை என்பது சிறுமை பற்றி வரும்; அது தத்தம் குறிப்பிற் பொருள் செய்வதோர் இடைச்சொல்; கிளை என்பது உறவு; பெருமையில்லாத தலைமக்கள் உறவு என்றவாறு, கைக்குடை, கையேடு,

கைவாள், கைஒலியல், கைவாய்க்கால் எனப் பெருமையில்லாதவற்றை வழங்குபவாகலின்” என விளக்கியமைகிறார் (பொ. 1). கை சிறுமைப் பொருட்டாதலை நிறுவுதற்கு நடைமுறைச் சான்றுகள் பலவற்றை அடுக்குகிறாரே! பொருள் விளக்கம் செய்தலிலும் அவர்க்கிருந்த பற்றுதலின் விளைவு தானே இது!

பிரிவு என்னும் உரிப்பொருளைக் கூறும் தொல்காப்பியர், ‘கொண்டு தலைக் கழிதலும், பிரிந்தவண் இரங்கலும்’ என இரண்டாகப் பகுத்துக் கூறுகின்றார். இதனை, “கொண்டுதலைக் கழிதலாவது உடன் கொண்டு பெயர்தல். அது, நிலம் பெயர்தலின் புணர்தலின் அடங்காமையானும், உடன் கொண்டு பெயர்தலின் பிரிதலின் அடங்காமையானும் வேறு ஒதப்பட்டது” என நூலாசிரியர் கருத்தைத் தெளிவு செய்கிறார் (பொ.17).

“இளமை தீர் திறம்” என ஆசிரியர் கூறினாராயினும் அதனை, “இளமை தீர் திறமாவது; இளமை நீங்கிய திறத்தின்கண் நிகழ்வது. அது மூவகைப்படும்: தலைமகன் முதியனாகித் தலைமகன் இளையனாதலும், தலைமகன் முதியனாகித் தலைமகன் இளையனாதலும், இவ்விருவரும் இளமைப் பருவம் நீங்கிய வழி அறத்தின்மேல் மனம் நிகழ்தலின்றிக் காமத்தின் மேல் மனம் நிகழ்தலும் என” என்கிறார். “எண்ணி உரைகாரர் ஈவார்” என்பதை மெய்ப்பிப்பவை இத்தகையவை (பொ.54). “கொடுப்போர் ஏத்திக் கொடா அர்ப்பழித்தல்” என்பதன் விளக்கமும் காண்க (பொ. 87).

‘ஏறிய மடற்றிறம்’ முதலாக ஆசிரியர் சொல்லும் உடன்பாடுகளை ‘ஏறா மடற்றிறம்’ முதலாக எதிர்மறையாக்கிக் கொண்டு இளம்பூரணர் கூறுவது வியப்புமிக்கது (பொ.55).

“மறுவில் செய்தி மூவகைக் காலமும் நெறியின் ஆற்றிய அறிவன் தேயமும்” என்பதற்கு, “குற்றமற்ற செயலையுடைய மழையும் பனியும் வெயிலுமாகிய மூவகைக் காலத்தினையும் நெறியினாற் பொறுத்த அறிவன் பக்கமும்” எனப் பொருள் வரைந்து, “இறந்த காலம் முதலாகிய மூன்று காலத்தினையும் நெறியினால் தோற்றிய அறிவன் பக்கம் என்றாலோ எனின், அது முழுதுணர்ந்தோர்க்கல்லது புலப்படாமையின் அது பொருளன் றென்க” என விளக்குகிறார். தாம் சுட்டிய பொருளே பொருளெனப் பன்னிருபடலச் சான்று காட்டுகிறார். “அறிவன் என்றது கணியனை. மூவகைக் காலமும் நெறியினால் ஆற்றுதலாவது பசலும் இரவும் இடை விடாமல் ஆகாயத்தைப் பார்த்து ஆண்டு நிகழும் வில்லும் மின்னும் ஊர்கோளும் தூமமும் மீன் வீழ்வும் கோள் நிலையும் மழை நிலையும் பிறவும் பார்த்துப் பயன்கூறல்” என மேல் விளக்கம் செய்கிறார் (பொ.74). எத்தகுநாகரிகமாக மறுக்கிறார். அவருரை முதலுரையாகலின் மறுப் புரை

மிகக் கூறவேண்டும் நிலையில்லை. எனினும் பல்வேறு பாடங் களும் உரைகளும் பற்பலரிடத்துக் கேட்டிருக்கக்கூடும். அவற்றை உட்கொண்டு ஒரு விளக்கம் கூறுகிறார்.

“பன்னிரு படலத்துள் கரந்தைக்கண் புண்ணொடு வருதல் முதலாக வேறுபடச் சிலதுறைகள் கூறினாராதலின், புண்படுதல் மாற்றோர் செய்த மறத்துறையாகலின் அஃது இவர்க்கு மாறாகக் கூறலும் மயங்கக் கூறலு மாம். ஏனையவும் இவ்வாறு மயங்கக் கூறலும் குன்றக் கூறலும் மிகைபடக் கூறலும் ஆயவாறு எடுத்துக்காட்டின் பெருகுமாதலின் உய்த்துணர்ந்து கண்டு கொள்க” என அமைதி காட்டுகின்றார். ஆகலின் **மறுப்புக் கூறுதலில் இளம்பூரணர் பெரிதும் மனங் கொண்டிலர்** என்பதும், கற்பார் தம் ‘நுண்மாண் நுழைபுலத்தால்’ கண்டுகொள்வார் என அமைந்தார் என்பதும் விளங்கும்.

தலைவிக்குக் களவில் கூற்று நிகழுமிடங்கள் என்பது குறிக்கும் துறைகளுள் ஒன்று ‘கட்டுரை இன்மை’ என்பது. அதற்குச் சான்று வேண்டுமோ? ‘கட்டுரை இன்மைக்குக் கூற்று நிகழாது’ என்பதும் கூறுகின்றார். எவரேனும் அதற்குச் சான்று இல்லையே என ஐயுறுவரோ என்பதை உன்னித்த குறிப்பு இது (பொ.109).

‘சிற்றாறு பாய்ந்தாடும்’ எனப் பன்னிரடிப் பஃறொடை வெண்பா ஒன்றைக் காட்டுகிறார் இளம்பூரணர் (பொ.123). அதில், “இது பன்னிரண் டடியான் பெருவல்லத்தைக் கூற வந்த இன்னிசைப் பஃறொடை வெண்பா” என்று குறிப்பு வரைகிறார். ‘பெருவல்லம்’ என்ற பெயர் இல்லாக்கால் இப் பாடற் பொருள் எவ்வாற்றானும் காணற்கரிது. ஆதலால் ‘திறவு’ வேண் டுங்கால் தந்து செல்லும் ‘திறம்’ இளம்பூரணர் உடைமையாக இருந்துளது எனலாம்.

அவரே, ‘சூத்திரத்தாற் பொருள் விளங்கும்’ எனவும் (பொ. 585) விடுத்துச் செல்கிறார்.

சில வழக்காறுகள்

இளம்பூரணர் காலத்து வழக்காறுகள் சில அவர் உரை வழியே அறிய வாய்க்கின்றன.

எட்டி, காவிதி என்னும் பட்டங்கள் வழங்குவதுபோல் ‘நம்பி’ என்னும் பட்டம் வழங்குதல் (எ.155), மகப்பாலுக்காக ஆடு வளர்த்தல் (எ. 220), புளிச்சோறு ஆக்குதல் (எ. 247), பேயோட்டுதல் (சொ. 312), வெள்ளாடை மகளிர் உடுத்தல் (சொ. 412), தைநீராடல் (சொ. 50), குறித்ததொரு நாளில் கறந்தபால் முழுவதையும் அறத்திற்கென ஆக்குதல் (சொ. 50), ஆடு மாடுகள் தினவுதீரத் தேய்த்துக் கொள்ள ‘ஆதீண்டு குற்றி’ நடுதல் (சொ. 50), சேவற் சண்டை நடத்துதல் (சொ. 61), **ஒற்றிக்கலம்**

(ஆவணம்) எழுத்துதல் (சொ. 76), நெல்லடித்துத் தூற்றும் களத்திற்குத் ‘தட்டுப்புடை’ எனப்பெயர் வழங்குதல் (சொ. 77), வெற்றிலையும் பூஞ்செடியும் நடுதல் (சொ. 110), பொழுதின் ஒரு பகுதியைக் கூறு எனக் கூறுதல் (பொ. 9) முதலிய வழக்காறுகள் ஆங்காங்கு அறிய வருகின்றன.

பல்துறைப் புலமை

நிறுத்தளத்தல், பெய்தளத்தல், நீட்டியளத்தல், தெறித்தளத்தல் தேங்கமுக்கந்தளத்தல், சாத்தியளத்தல், எண்ணியளத்தல் என எழுவகை அளவகைகளைக் கூறுவதும் (எ. 7), “கடுவும் கைபிழி யெண்ணெயும் பெற்றமையான் மயிர் நல்ல ஆயின” என்றும், “எருப்பெய்து இளங்களை கட்டுநீர் கால் யாத்தமையால் பைங்கூழ் நல்ல” என்றும் கூறுவதும் (சொ. 21, 22) “விலங்கும் மரனும் புள்ளும் உள்ள நோய் உற்றாற்கு மனக்குறைக்கு மறுதலை மாற்றம் கூறுவன போலும் குறிப்பின” எனலும் (சொ. 416) வாளானும் தோளானும் வேறலன்றி, “சொல்லான் வேறலும் பாட்டான் வேறலும் கூத்தான் வேறலும் சூதான் வேறலும் தகர்ப்போர் பூழ்ப்போர் என்பனவற்றான் வேறலும்” எனப் போர்வகை அடுக்குதலும் (பொ. 74) (அடியர்) “அகத்திணைக்கு உரியரல்லரோ எனின், அகத்திணை யாவன அறத்தின் வழாமலும் பொருளின் வழாமலும், இன்பத்தின் வழாமலும், இயலல் வேண்டும்; அவையெல்லாம் பிறர்க்குக் குற்றேவல் செய்வார்க்குச் செய்தல் அரிதாகலானும், அவர் நாணுக் குறைபாடுடைய ராகலானும், குறிப்பறியாது வேட்கை வழியே சாரக்கருதுவராகலானும், இன்பம் இனிது நடத்துவார் பிறரேவல் செய்யாதார்” என்பதனானும் “இவர் புறப் பொருட் குரியராயினார் என்க” என்பதனானும் பிறவற்றாலும் இளம்பூரணர் பல்துறைப் புலமை நன்கறிய வருகின்றது.

“சாத்தன் கையெழுதுமாறு வல்லன்; அதனால் தன் ஆசிரியன் உவக்கும்; தந்தை உவக்கும்” என்பதால் உரையாசிரியர் கையெழுத்தழகை எவ்வளவு விரும்பினார் என்பது விளங்கும் (சொ. 40).

“மனைவியைக் காதலிக்கும்; தாயை உவக்கும்” என்பவற்றால் வாழ்வியல் நுணுக்கத்தை எவ்வளவு தேர்ந்திருந்தார் இளம்பூரணர் என்பது விளங்கும் (சொ. 72).

மணந்தபின்னரும் மனைவியைக் காதலிக்கலாம் எனவும், ஒருத்தியை மணந்த பின்னரும் தன் தாயை உவந்து பாராட்டலாம் எனவும் கூறல் அத்தகைய தாய் துறவர் இல்லறம் நல்லறமாகத் திகழ வழிகாட்டவும் வல்லார் என்பதை மெய்ப்பிப்பதாம்.

- இரா. இளங்குமரன்

பொருளதிகாரம்

இளம்பூரணருரை

1

அகத்திணையியல்

இவ்வதிகாரத்துள், இம்முதற்கண் ஓத்து அகப்பொருள் இலக்கணம் நுதலிற்று.

அகப்பொருள் திணை ஏழ்எனல்

1. கைக்கிளை முதலாகப் பெருந்திணை இறுவாய் முற்படக் கிளந்த எழுதிணை என்ப.

இத் தலைச்சூத்திரம் என் நுதலிற்றோ எனின், அகப்பொருள் இத்துணை என வரையறுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: கைக்கிளை முதலாகப் பெருந்திணை இறுவாய் (ஆக) - கைக்கிளை என்று சொல்லப்படும் பொருள் முதலாகப் பெருந்திணை என்று சொல்லப்படும் பொருள் ஈறாக, எழுதிணை முற்படக் கிளந்த என்ப - எழு பொருள் முற்படக் கூறப்பட்டன என்று சொல்வர்.

முதலாக என்பது முதலாக என்னும் பொருள்பட நின்றது; விகாரம் எனினும் அமையும். 'இறுவாயாக' என்பதன்கண் ஆக என்பது எஞ்சி நின்றது. 'எழுதிணையும் முற்படக் கிளந்த' எனற்பாலது மொழிமாறி நின்றது. கிளந்த என்பது கிளக்கப்பட்டன என்னும் பொருள்பட வந்த முற்றுச் சொல். முற்படக் கிளந்த எழுதிணை கைக்கிளை முதலாகப் பெருந்திணை இறுதிய எனினும் இழுக்காது. "முற்படக் கிளந்த" என்றமையான், அவை ஏழும் அகப்பொருள் என்று கூறினாருமாம். அகம் புறம் எனப் பொருளை வரையறுத்தல் இவர் கருத்தாகலின் அன்னதாதல்,

“அகத்திணை மருங்கின் அரித்தப உணர்ந்தோர்
புறத்திணை இலக்கணம் திறப்படக் கிளப்பின்”

(புறத். 1)

என்பதனாற் கொள்க.

‘முற்படக் கிளந்த எழுதிணை’ எனவே, பிற்படக் கிளக்கப்படுவன எழுதிணை உள என்பது பெறுதும். அவையாவன, வெட்சி முதலாகப் பாடாண்டிணை ஈறாகக் கிடந்த எழுதிணையும். இவ்வகையினான் இவ் வதிகாரத்திற் கூறப்பட்ட பொருள் பதினான்கு என்பதூஉம், அவையும்,

“வெட்சிதானே குறிஞ்சியது புறனே” (புறத்.1)

எனவும்,

“வஞ்சி தானே முல்லையது புறனே” (புறத்.6)

எனவும், இவ்வாறு கூறுதலின் ஏழாகி அடங்கும் என்பதூஉம் கொள்க.

அஃதேல், மெய்ப்பாட்டியலானும் உவமஇயலானும் செய்யுள் இயலானும் மரபுஇயலானும் கூறப்பட்ட பொருள் யாதனுள் அடங்கும் எனின், அவை கருப்பொருளும் அப்பொருளாற் செய்யப்பட்டனவும் அப்பொருளின் குணம் முதலியனவும் அப்பொருளின் குறிப்பு நிகழ்ச்சியும் ஆதலின், அவையும் கருப்பொருளின்பால் நடுவண் ஐந்திணையுள் அடங்கும் என்ப. அவை சிறுபான்மை கைக்கிளை பெருந்திணையினும் வரும். அவ்வெழு திணையும் ஆவன - கைக்கிளை, முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், நெய்தல், பெருந்திணை.

கைக்கிளை என்ற பொருண்மையாதோ எனின், கை என்பது சிறுமை பற்றி வரும். அது தத்தம் குறிப்பிற் பொருள்செய்வதோர் இடைச்சொல். கிளை என்பது உறவு; பெருமையில்லாத தலைமக்கள் உறவு எ-று. கைக்குடை, கையேடு, கைவாள், கைஒலியல், கைவாய்க்கால் எனப் பெருமையில்லாதவற்றை வழங்குபவாதலின்.

நடுவண் ஐந்திணைக்கண் நிலமும் காலமும் கருப்பொருளும் அடுத்துப் புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல் ஊடல் எனச் சொல் லப்பட்ட அவ் வுரிப்பொருள், ஒத்த அன்பும் ஒத்த குலனும் ஒத்த வடிவும் ஒத்த குணனும் ஒத்த செல்வமும் ஒத்த இளமையும் உளவழி நிகழு மாதலின், அது பெருங்கிளைமை ஆயிற்று. முல்லை முதலாகிய ஐந்தும் முன்னர்க் கூறப்படும்.

பெருந்திணை, நடுவண் ஐந்திணையாகிய ஒத்த காமத்தின் மிக்கும் குறைந்தும் வருதலானும், எண்வகை மணத்தினும் பிரமம் பிரசாபத்தியம் ஆரிடம் தெய்வம் என்பன அத்திணைப்பாற் படுதலானும், இந்நான்கு மணமும் மேன்மக்கள்மாட்டு நிகழ்தலானும், இவை உலகினுள் பெரு வழக்கு எனப் பயின்று வருதலானும், அது பெருந்திணை எனக் கூறப் பட்டது. அஃதேல், நடுவண் ஐந்திணையாகிய ஒத்த கூட்டம் பெருவழக் கிற்றன்றோ எனின், அஃது அன்பும் குலனும் முதலாயின ஒத்துவருவது உலகினுள் அரிதாகலின் அருகியல்லது வாராது என்க.

இந்நூலகத்து ஒருவனும் ஒருத்தியும் நுகருங் காமத்திற்குக் குலனும் குணனும் செல்வமும் ஒழுக்கமும் இளமையும் அன்பும் ஒருங்கு உளவழி இன்பம் உளதாம் எனவும், கைக்கிளை ஒருதலை வேட்கை எனவும்,

பெருந்திணை ஒவ்வாக் கூட்டமாய் இன்பம் பயத்தல் அரிது எனவும் கூறுதலான், இந்நூலுடையார் காமத்துப் பயனின்மை உய்த்து உணர வைத்தவாறு அறிந்துகொள்க. (1)

நிலம்பெறும் திணைகள் இவை எனல்

2. அவற்றுள்,
நடுவண் ஐந்திணை நடுவண் தொழியப்
படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே.

இது மேற்சொல்லப்பட்ட எழுதிணையுள், நிலம் பெறுவன வரையறுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) அவற்றுள் - மேற்சொல்லப்பட்ட எழுதிணையுள், நடுவணது ஒழிய - நடு எனப்பட்ட பாலை ஒழிய, நடுவண் ஐந்திணை - (கைக்கிளை பெருந்திணைக்கு) நடுவணவாகி நின்ற ஐந்திணை, படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பு - ஒலிக்கின்ற திரைக்கடல் சூழ்ந்த உலகம் பகுக்கப்பட்ட இயல்பு.

இதனாற் சொல்லியது, எழுவகைத் திணையினும் நிலம் பெறுவன நான்கு என்றவாறாயிற்று. 'நடுவணது' பாலை என்று ஏற்றாற் பெறுதும் எனின், வருகின்ற சூத்திரத்துள்,

“முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல்” (அகத். 5)

என நிலம் பகுத்து ஒதினமையின், நடுவணது பாலை எனக் கொள்ளப்படும். நடுவுநிலைத்திணையெனினும் பாலை எனினும் ஒக்கும். பாலை என்னுங் குறியீடு ஏற்றாற் பெறுதும் எனின்,

“வாகை தானே பாலையது புறனே” (புறத். 15)

என்பதனாற் பெறுதும். இச்சூத்திரத்துள் ஒழிய என்னும் வினையெச்சம் எவ்வாறு முடிந்தது எனின், அது 'பாத்திய' என்னும் பெயரெச்சத்தொடு முடிந்தது. அப் பெயரெச்சம் 'பண்பு' என்னும் பெயர் கொண்டு ஐந்திணை என்னும் எழுவாய்க்குப் பயனிலையாகி நின்றது என உரைப்ப.

இவ்வாறு உரைப்பவே, ஐந்திணை பண்பு என வரூஉங் காலத் துப் பயன்பட நிலலாமையின் அஃது உரையன்று என்பார் உரைக்குமாறு:-
ஒழிய என்பதனை எச்சப்படுத்தாது முற்றுப்படக் கூறி,

“படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பு நடுவண் தொழிய”

எனப் பொருள் உரைப்ப, அஃதேல் வினையெச்ச வாய்பாட்டான் வரும் முற்றுளவோ எனின்,

“வினையெஞ்சு கிளவியும் வேறுபல் குறிய” (எச்ச. 59)

என்று முற்றுவாய்பாட்டான் வினையெச்சம் வருதலின் வினையெச்ச வாய்பாட்டான் முற்று வரும் என்பதாஉம் அச் சூத்திரத்தான் அமைத்துக்கொள்ளப்படும் என்ப. இவ்வுரை இரண்டனுள் ஏற்பது அறிந்து கொள்க.

“நடுவண் ஐந்திணை,” என்பன யாவை எனின், முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், நெய்தல் என்பனவாம். எற்றுக்கு? இந் நூலகத்து அகமும் புறமும் ஆகிய உரிப்பொருள் கூறுகின்றாராதலான் புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் என அமையுமே எனின், புறப்பொருட்கண் நிரைகோடலை வெட்சி எனக் குறியிட்டு ஆளுமாகலான் ஈண்டு இப்பொருளையும் முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் என ஆளும் என்க. இதனாற் பயன் என்னை யெனின், உரிப்பொருளே திணையென உணர்த்துவாராயின் முதற்பொருளும் கருப்பொருளும் திணையாதல் தோன்றாதாம். அவையெல்லாம் அடங்குதற்பொருட்டு முல்லை குறிஞ்சி பாலை மருதம் நெய்தல் என்றார் என்பது. அவை ஆமாறு வருகின்ற சூத்திரங்களான் விளங்கும். (ஏகாரம் ஈற்றசை). (2)

மூவகைப் பொருள்கள்

3. முதல்கரு உரிப்பொருள் என்ற மூன்றே
நுவலுங் காலை முறைசிறந்தனவே
பாடலுட் பயின்றவை நாடுங் காலை.

இது, மேற்சொல்லப்பட்ட நடுவண் ஐந்திணை ஆமாலும், ஒரு வகையான் உலகத்துப் பொருள் எல்லாம் மூவகையாகி அடங்கும் என்பதூஉம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) பாடலுள் பயின்றவை நாடும் காலை - சான்றோர் செய்யுளகத்துப் பயின்ற பொருளை ஆராயுங்கால், முதல் கரு உரிப்பொருள் என்ற மூன்றே - முதற்பொருள் எனவும் கருப்பொருள் எனவும் உரிப்பொருள் எனவும் சொல்லப்பட்ட மூன்று பொருண்மையுமே (காணப்படும்), நுவலுங்காலை முறை சிறந்தன - அவை சொல்லுங் காலத்து முறைமையாற் சிறந்தன.

இச் சூத்திரத்துள் பாடலுட் பயின்ற பொருள் மூன்று என ஓதி அவற்றுள் உரிப்பொருள் என ஒன்றை ஓதினமையான், புறப்பொருளும் உரிப்பொருளாகியவாறு கண்டு கொள்க.

முறைமையாற் சிறத்தலாவது: யாதானும் ஒரு செய்யுட்கண் முதற் பொருளும் கருப்பொருளும் உரிப்பொருளும் வரின், முதற்பொருளான் திணையாகும் என்பதூஉம், முதற்பொருள் ஒழிய ஏனைய இரண்டும் வரின் கருப்பொருளான் திணையாகும் என்பதூஉம், உரிப்பொருள் தானேவரின், அதனான் திணையாகும் என்பதூஉம் ஆம். அவை ஆமாறு முன்னர்க் காணப்படும். அஃதேல், ஒரு பொருட்கு ஒரு காரணம் கூறாது மூன்று காரணம் கூறியது என்னை எனின், உயர்ந்தோர் என்றவழிக் குலத்தினான் உயர்ந்தாரையும் காட்டும்; கல்வியான் உயர்ந்தாரையும் காட்டும்; செல்வத்தான் உயர்ந்தாரையும் காட்டும்; அதுபோலக் கொள்க. (முதல் ஏகாரம் பிரிநிலையாகவும், இரண்டாம் ஏகாரம் அசைநிலை யாகவும் வந்தன.) (3)

நிலமும் காலமும் முதல் எனல்

4. முதல்எனப் படுவது நிலம்பொழு திரண்டின்
இயல்பென மொழிப இயல்புணர்ந் தோரே.

இது, மேற்சொல்லப்பட்ட மூன்று வகைப் பொருளினுள் முதற்பொருள் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) முதல் எனப்படுவது நிலம் பொழுது இரண்டின் இயல்பு - முதல் என்று சொல்லப்படுவது நிலமும் காலமும் ஆகிய அவ்விரண்டினது இயற்கை, என மொழிப இயல்பு உணர்ந்தோர் - என்று சொல்லுவர் உலகின் இயல்பு உணர்ந்தோர்.

'இயற்கை' என்பதனான் செய்துகோடல் பெறாமை அறிந்து கொள்க. 'நிலம்' என்பதனான் பொருள் தோற்றுதற்கு இடமாகிய ஐம் பெரும் பூதமும் கொள்க. (ஏகாரம் ஈற்றசை). (4)

நால்வகை நிலங்கள்

5. மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல்எனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே.

இது, நிறுத்தமுறையான் நிலத்தான் திணையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) மாயோன் மேய காடு உறை உலகமும் - மாயவன் மேவிய காடு பொருந்திய உலகமும், சேயோன் மேய மைவரை உலகமும் - முருகவேள் மேவிய மைவரை உலகமும், வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும் - இந்திரன் மேவிய தீம்புனல் உலகமும், வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும் - வருணன் மேவிய பெருமணல் உலகமும், முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் எனச் சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும்படும் - முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் எனச் சொல்லிய முறையினானே சொல்லவும்படும்.

நிரனிறை. உம்மை எதிர்மறையாகலான் இம்முறையன்றிப் பிற வாய்பாட்டாற் சொல்லவும்படும் எ-று. காடு நாடு மலை கடல் என்பதே பெருவழக்கு. (இன்னும் "சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படும்" என்றதனான், இம்முறையன்றிச் சொல்லவும்படும் என்று கொள்க.) அஃதாவது, அவற்றுள் யாதானும் ஒன்றை முன்னும் பின்னுமாக வைத்துக் கூறுதல். அது சான்றோர் செய்யுட் கோவையினும் பிற நூலகத்துங் கண்டுகொள்க. இச் சூத்திரத்துள் காடுறை நிலம் என்னாது உலகம் என்றதனான் ஐவகைப் பூதத்தானும் ஐந்து இடம் என்பது உய்த்துணர வைத்தவாறு கண்டு கொள்க.

முல்லை குறிஞ்சி என்பன இடுகுறியோ, காரணக்குறியோ எனின், ஏகதேச காரணம்பற்றி முதனூலாசிரியர் இட்டதொரு குறி என்று கொள்ளப்படும். என்னை காரணம் எனின்,

“நெல்லொடு,
நாழி கொண்ட நறுவீ முல்லை
அரும்பவிழ் அலரி தூஉய்” (முல்லை. 8 - 10)

என்றமையால், காடுறை உலகிற்கு முல்லைப்பூ சிறந்தது ஆகலானும்,

“கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு
பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே” (குறுந். 3)

என்றவழி மைவரை உலகிற்குக் குறிஞ்சிப்பூச் சிறந்தது ஆதலானும்,

“இறாஅ அருந்திய சிறுசிரல் மருதின்
தாழ்சினை உறங்குந் தண்துறை ஊர” (அகம். 286)

என்றவழி, தீம்புனல் உலகிற்கு மருது சிறந்தமையானும்,

“பாசடை நிவந்த கணைக்கால் நெய்தல்
இனமீன் இருங்கழி ஓதம் மல்குதொறும்
கயமூழ்கு மகளிர் கண்ணின் மானும்” (குறுந். 9)

என்றவழிப் பெருமணல் உலகிற்கு நெய்தல் சிறந்தமையானும் இந் நிலங்களை இவ்வாறு குறியிட்டார் என்று கொள்ளப்படும்.

பாலை என்பதற்கு நிலம் இன்றேனும், வேனிற்காலம் பற்றி வருதலின் அக்காலத்துத் தளிரும் சினையும் வாடுதலின்றி நிற்பது பாலை என்பதொரு மரம் உண்டாகலின், அச்சிறப்பு நோக்கிப் பாலை என்று குறியிட்டார். கைக்கிளை பெருந்திணை என்பனவற்றிற்கு நிலமும் காலமும், பகுத்து ஓதாமையின் இவ்வாறன்றிப் பிறிதொரு காரணத்தினாற் குறியிட்டார். (ஏகாரம் ஈற்றசை). (5)

முல்லைத் திணைக்குக் காலம்

6. காரும் மாலையும் முல்லை.

இனிக் காலத்தான் திணையாமாறு உணர்த்துவான் எடுத்துக் கொண்டார். இஃது அவற்றுள் முல்லைத் திணைக்குக் காலம் வரையறுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) காரும் மாலையும் முல்லை - கார்காலமும் மாலைப் பொழுதும் முல்லைத் திணைக்குக் காலமாம்.

காராவது மழை பெய்யுங்காலம். அஃது ஆவணித் திங்களும் புரட்டாசித் திங்களும். மாலையாவது இராப்பொழுதின் முற்கூறு. (6)

குறிஞ்சித் திணைக்குக் காலம்

7. குறிஞ்சி, கூதிர் யாமம் என்மனார் புலவர்.

இது, குறிஞ்சித் திணைக்குக் காலம் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) குறிஞ்சி - குறிஞ்சித் திணைக்குக் காலமாவது, கூதிர்யாமம் என்மனார் புலவர் - கூதிர்க்காலமும் யாமப்பொழுதும் என்று கூறுவர் புலவர்.

கூதிராவது ஐப்பசித் திங்களும் கார்த்திகைத் திங்களும். யாமமாவது - இராப்பொழுதின் நடுக்கூறு. (7)

எய்தாதது எய்துவித்தல்

8. பனிஎதிர் பருவமும் உரித்தென மொழிப.

இஃது, எய்தாதது எய்துவித்தல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) பனிஎதிர் பருவமும் உரித்து என மொழிப - (குறிஞ்சித் திணைக்கு) முன்பனிக்காலமும் உரித்தென்று சொல்லுவர்.

இதனைக் கூதிர்க் காலத்தோடு ஒருங்கு கூறாமையின், அத்துணைச் சிறப்பிற்று அன்றெனக் கொள்க. குறிஞ்சி என்றது அதிகாரத் தான் வந்தது.

முன்பனிக் காலமாவது மார்கழித் திங்களும் தைத் திங்களும். உம்மை இறந்தது தழீஇய எச்ச உம்மை. (8)

மருதத் திணைக்குக் காலம்

9. வைகறை விடியல் மருதம்.

இது, மருதத் திணைக்குக் காலம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) வைகறை விடியல் மருதம் - வைகறையும் விடியலும் மருதத்திற்குக் காலமாம்.

வைகறையாவது இராப்பொழுதின் பிற்கூறு. விடியலாவது, பகற்பொழுதின் முற்கூறு. பருவம் வரைந்தோதாமையின், அறுவகைப் பருவமும் கொள்ளப்படும். இது நெய்தற்கும் ஓக்கும். (9)

நெய்தல் திணைக்குக் காலம்

10. எற்பாடு,

நெய்தல் ஆதல் மெய்பெறத் தோன்றும்.

இது நெய்தற்றிணைக்குக் காலம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) எற்பாடு - எற்பாடுபொழுது, நெய்தல் ஆதல் மெய்பெறத் தோன்றும் - நெய்தற்றிணைக்குக் காலமாதல் பொருண்மை பெறத் தோன்றும்.

எற்பாடாவது பகற்பொழுதின் பிற்கூறு. (10)

பாலைத் திணைக்குக் காலம்

11. நடுவுநிலைத் திணையே நண்பகல் வேனிலொடு

முடிவுநிலை மருங்கின் முன்னிய நெறித்தே.

இது, பாலைக்குக் காலமும் இடனும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) நடுவு நிலைத்திணை - நடுவு நிலைத்திணையாகிய பாலை யாவது, நண்பகல் வேனிலொடு முடிவுநிலைமருங்கின் முன்னிய நெறித்து - நண்பகற் பொழுது வேனிற் காலத்தொடு புணர்ந்து நின்றவழிக் கருதிய நெறியை உடைத்து.

இஃது, இளவேனில் முதுவேனில் என்னும் இருவகைப் பருவத்தின்கண்ணும் வரும் நண்பகற் பொழுது காலமாம் என்பதூஉம் ஆண்டு இயங்கும் நெறி நிலமாம் என்பதூஉம், உணர்த்தியவாறு.

இளவேனிலாவது சித்திரைத் திங்களும் வைகாசித் திங்களும். முதுவேனிலாவது ஆனித் திங்களும் ஆடித் திங்களும். நண்பகலாவது பகற்பொழுதின் நடுக்கூறு. (முதல் ஏகாரம் பிரிநிலை; இரண்டாம் ஏகாரம் ஈற்றசை.)

(11)

எய்தாதது எய்துவித்தல்

12. பின்பனி தானும் உரித்தென மொழிப.

இஃது, எய்தாதது எய்துவித்தல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) பின்பனியும் உரித்து என மொழிப - பின்பனிக் காலமும் உரித்து என்று கூறுப (பாலைக்கு).

இது வேறோதினமையான், வேனில் போலச் சிறப்பு இன்றெனக் கொள்க. பின்பனியாவது மாசித் திங்களும் பங்குனித் திங்களும்.

அஃதற்றாக, இவ்வறுவகைப் பருவமும் அறுவகைப் பொழுதும் இவ்வைந்திணைக்கு உரியவாறு என்னையெனின், சிறப்பு நோக்கி என்க. என்னை சிறந்தவாறு எனின், முல்லையாகிய நிலன், வேனிற் காலத்து வெப்பம் உழந்து மரனும் புதலும் கொடியும் கவினழிந்து கிடந்தன, புயல்கள் முழங்கக் கவின்பெறும் ஆகலின், அதற்கு அது சிறந்ததாம். மாலைப்பொழுது இந்நிலத்திற்கு இன்றியமையாத முல்லை மலருங் காலம் ஆதலானும், அந்நிலத்துக் கருப்பொருளாகிய ஆனிரை வருங்கால மாதலானும், ஆண்டுத் தனியிருப்பார்க்கு இவை கண்டுழி வருத்தம் மிகுதலின், அதுவும் சிறந்தது ஆயிற்று. குறிஞ்சிக்குப் பெரும்பான்மையும் களவிற் புணர்ச்சி பொருளாதலின், அப்புணர்ச்சிக்குத் தனி இடம் வேண்டுமன்றே? அது கூதிர்க் காலத்துப் பகலும் இரவும் நுண்துளி சிதறி இயங்குவார் இலராம் ஆதலான், ஆண்டுத் தனிப்படல் எளிதாகலின், அதற்கு அது சிறந்தது. நடுநாள் யாமமும் அவ்வாறாகலின் அதுவும் சிறந்தது. மருதத்திற்கு நிலன் பழனஞ் சார்ந்த இடமாதலான், ஆண்டு உறைவார் மேன்மக்க ளாதலின், அவர் பரத்தையிற் பிரிவுழி அம் மனையகத்து உறைந்தமை பிறர் அறியாமை மறைத்தல் வேண்டி வைகறை விடியற்கண் தம்மனை யகத்துப் பெயரும்வழி, ஆண்டு மனைவி ஊடலுற்றுச் சார்கிலளா மாதலான், அவை அந்நிலத்திற்குச் சிறந்தன. நெய்தற்குப் பெரும்பான்மையும் இரக்கம் பொருளாதலின், தனிமையுற்று இரங்குவார்க்குப் பகற்பொழுதினும் இராப்பொழுது மிகு மாதலின்,

அப்பொழுது வருதற்கேதுவாகிய ஏற்பாடு கண்டார் இனி வருவது மாலையென வருத்தமுறுதலின், அதற்கு அது சிறந்தது என்க.

பாலைப் பொருளாவது, பிரிவு. அப்பிரிவின்கண் தலைமகற்கு வருத்தம் உறும் என்று தலைமகள் கவலுங்கால், நிழலும் நீரும் இல்லாத நண்பகல் வேனிலொடு புணர்ந்து நின்றவழி ஏகினார் எனக் கவலு மாகலின், அதற்கு அது சிறந்தது என்க. (தான் என்பது அசை.) (12)

பாலைக்கு உரிய உரிப்பொருள்

13. இருவகைப் பிரிவும் நிலைபெறத் தோன்றலும்
உரிய தாகும் என்மனார் புலவர்.

இது, பாலைக்கு உரிய பொருளாம் ஆறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) இருவகைப் பிரிவும் - இருவகைப் பிரிவான தலைமகளைப் பிரிதலும் தலைமகளை உடன்கொண்டு தமர்வரைப் பிரிதலும், நிலைபெறத் தோன்றலும் - நிலைபெறத் தோன்றலும், உரியது ஆகும் என்மனார் புலவர் - பாலைக்கு உரிய பொருளாம் என்று கூறுவர் புலவர்.

உம்மை எச்ச உம்மையாதலான், நிலைபெறத் தோன்றாது பிரிதற் குறிப்பு நிகழ்ந்துழியும் பாலைக்கு உரிய பொருளாம் என்று கொள்க. அதிகாரப்பட்டு வருகின்றது பாலையாகலின், இருவகைப் பிரிவும் பாலைக்குரிய பொருளாயின. (13)

திணை மயங்குறுதல்

14. திணைமயக் குறுதலும் கடிநிலை இலவே
நிலனொருங்கு மயங்குதல் இல்லென மொழிப
புலன்நன் குணர்ந்த புலமையோரே.

இது மேல் அதிகரிக்கப்பட்ட நிலத்தினானும் காலத்தினானும் ஆகிய திணை மயங்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) திணை மயக்குறுதலும் கடிநிலை இல - ஒரு திணைக்கு உரிய முதற்பொருள் மற்றொரு திணைக்குரிய முதற் பொருளொடு சேர நின்றலும் கடியப்படாது, நிலன் ஒருங்கு மயங்குதல் இல் என மொழிப - ஆண்டு நிலன் சேர நின்றல் இல்லை என்று சொல்லுவர், புலன் நன்கு உணர்ந்த புலமையோர் - புலன் நன்கு உணர்ந்த புலமையோர்.

எனவே, காலம் மயங்கும் என்றவாறாயிற்று. அதற்குச் செய்யுள்:

“தொல்ஊழி தடுமாறித் தொகல்வேண்டும் பருவத்தான்
பல்வயின் உயிரெல்லாம் படைத்தான்கட் பெயர்ப்பான்போல்
எல்லுறு தெறுகதிர் மடங்கித்தன் கதிர்மாய
நல்லற நெறிநிறீஇ உலகாண்ட அரசன்பின்
அல்லது மலைந்திருந் தறநெறி நிறுக்கல்லா
மெல்லியான் பருவம்போல் மயங்கிருள் தலைவர
எல்லைக்கு வரம்பாய இடும்பைகூர் மருள்மாலை;

பாய்திரை பாடோவாப் பரப்புநீர்ப் பனிக்கடல்
 தூவறத் துறந்தனன் துறைவனென்றவன்திறம்
 நோய்தெற உழப்பார்கண் இமிழ்தியோ எம்போலக்
 காதல்செய் தகன்றாரை உடையை யோ நீ;
 மன்றிரும் பெண்ணை மடல்சேர் அன்றில்
 நன்றறை கொன்றனர் அவரெனக் கலங்கிய
 எந்துயர் அறிந்தனை நறியோ எம்போல
 இந்துணைப் பிரிந்தாரை உடையை யோ நீ;
 பனியிருள் சூழ்தரப் பைதலஞ் சிறுகுழல்
 இனிவரின் உயருமன் பழியெனக் கலங்கிய
 தனியவர் இடும்பைகண் டினையோ எம்போல
 இனியசெய் தகன்றாரை உடையை யோ நீ;
 எனவாங்கு,
 அழிந்தயல் அறிந்த எவ்வம் மேற்படப்
 பெரும்பே துறுதல் களைமதி பெரும!
 வருந்திய செல்லல்தீர் திறனறி ஒருவன்
 மருந்தறை கோடலிற் கொடிதே யாழநின்
 அருந்தியோர் நெஞ்சம் அழிந்துக விடினே” (கலி.நெய். 12)

எனவரும்.

(முதல் ஏகாரம் அசைநிலை; இரண்டாம் ஏகாரம் ஈற்றசை.) (14)

எய்தாதது எய்துவித்தல்

15. உரிப்பொருள் அல்லன மயங்கவும் பெறுமே.

இஃது, எய்தாதது எய்துவித்தல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) உரிப்பொருள் அல்லன - உரிப்பொருள் அல்லாத கருப் பொருளும் முதற்பொருளும், மயங்கவும் பெறும் - மற்றொரு திணையொடு சேர நிற்கவும் பெறும்.

உம்மை எதிர்மறை யாகலான் மயங்காமை பெரும்பான்மை. எனவே,

“உய்த்துக்கொண்டுணர்தல்” (மரபு. 112)

என்னும் தந்திர உத்தியான் எடுத்தோதிய காலமாகிய முதற்பொருளும், பூவும் புள்ளுமாகிய கருப்பொருளும் மயங்கியும் மயங்காமையும் வரும் எனவே, உரிப்பொருள் மயங்கி வாராது எ-று. மயங்கி வருதல் கலி முதலாகிய சான்றோர் செய்யுளகத்துக் கண்டுகொள்க.

“ஒண்செங் கழுநீர்க் கண்போல் ஆயிதழ்
 ஊசி போகிய சூழ்செய் மாலையன்
 பக்கம் சேர்த்திய செச்சைக் கண்ணியன்
 குயமண் டாகம் செஞ்சாந்து நீவி” (அகம். 48)

என்றவழி, மருதத்திற்குக் கருப்பொருளாகிய கழுநீரும் குறிஞ்சிக் குரிய வெட்சிப் பூவும் அணிந்தோன் என்றமையாற் கருப்பொருள் மயக்க மாயிற்று. பிறவும் அன்ன. (15)

உரிப்பொருள் ஆமாறு

16. புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்
ஊடல் அவற்றின் நிமித்தம் என்றிவை
தேருங் காலைத் திணைக்குரிப் பொருளே.

இஃது, உரிப்பொருள் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் அவற்றின் நிமித்தம் என்று இவை - புணர்தலும், பிரிதலும், இருத்தலும், இரங்கலும், ஊடலும் அவற்றின் நிமித்தமும் என்று சொல்லப்பட்ட இவை, தேரும் காலை திணைக்கு உரிப்பொருள் - ஆராயுங்காலத்து ஐந்திணைக்கும் உரிப்பொருளாம்.

பிரிவு பாலைக்கு உரித்தாமாறு மேற்சொல்லப்பட்டது. 'ஏனைய மொழிந்த பொருளோ டொன்றவைத்தல்' (மரபு. 112) என்னும் தந்திர உத்தியான், புணர்தல் என்பது குறிஞ்சிக்கும், இருத்தல் என்பது முல்லைக்கும், இரங்கல் என்பது நெய்தற்கும், ஊடல் என்பது மருதத்திற்கும் பெரும்பான்மையும் உரியவாகவும், சிறுபான்மை எல்லாப் பொருளும், எல்லாத் திணைக்கும் உரியவாகவும் கொள்ளப்படும். இருத்தலாவது, தலைமகன் வருந்துணையும் ஆற்றியிருத்தல். இரங்கலாவது, ஆற்றாமை, (என்று என்பது எண்ணிடைச்சொல்; ஏகாரம் - ஈற்றசை). (16)

ஒருசார் உரிப்பொருள் ஆமாறு

17. கொண்டுதலைக் கழிதலும் பிரிந்தவண் இரங்கலும்
உண்டென மொழிப ஓரிடத் தான.

இதுவும், ஒருசார் உரிப்பொருள் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) கொண்டு தலைக்கழிதலும் (உண்டு) பிரிந்து அவண் இரங்கலும் உண்டு - கொண்டுதலைக் கழிதலும் உண்டு, பிரிந்து அவண் இரங்கலும் உண்டு, ஓர் இடத்தான் என மொழிப - ஒரோ இடத்துக்கண் என்று கூறுப.

'உண்டு' என்பதை இரண்டிடத்தும் கூட்டுக. அன்றியும் உண்டென்ப தனை இல்லென்பதன் மாறாக்கி விரவுவினையாக்கிப் பொதுப்பட நின்றது எனவுமாம். 'ஓரிடத்து' என்றமையான், மேற் சொல்லப்பட்ட ஐவகை உரிப்பொருளும் போல் எல்லாத் திணைக்கும் பொதுவாகி வருதலின்றி, கொண்டு தலைக்கழிதல் பாலைக்கண்ணும், பிரிந்தவண் இரங்கல் பெருந்திணைக்கண்ணும் வரும் என்று கொள்க. கொண்டு தலைக்கழிதலாவது உடன்கொண்டு பெயர்தல். அது, நிலம் பெயர்தலின் புணர்தலின் அடங்காமையானும், உடன்கொண்டு பெயர்தலின் பிரிதலின் அடங்காமையானும், வேறு ஒதப்பட்டது. பிரிந்தவண் இரங்கலாவது, ஒருவரை ஒருவர் பிரிந்த இடத்து இரங்கல். அது, நெட்டாறு சென்றவழி இரங்குதல் இன்மையானும், ஒருவழித் தணந்தவழி ஆற்றுதலின்றி வேட்கை மிகுதியான் இரங்குதலானும், வேறு ஒதப்பட்டது. (இதற்கு) ஏறிய மடற்றிறமும், தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறமும் முதலாயின

பொருள். இது பெருந்திணைக்கு உரித்து. (இடத்தான் என்பது வேற்றுமை மயக்கம்; ஈற்றகரம் சாரியை). (17)

இதுவுமது

18. கலந்த பொழுதும் காட்சியும் அன்ன.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) கலந்த பொழுதும் - தலைமகனைக் கண்ணுற்றவழி மன நிகழ்ச்சி உளதாங்காலமும், (அதன்) பின்னர்க் குறிப்பறியுந் துணையும் நிகழும் நிகழ்ச்சியும், காட்சியும் - தலைவியை எதிர்ப்படுதலும், அன்ன - ஓரிடத்து நிகழும் உரிப்பொருள்.

கலந்த பொழுது என்பது, தலைமகனைக் கண்ணுற்றவழி மன நிகழ்ச்சியுளதாங்காலம். அஃதாவது அக் காட்சிப் பின்னர்க் குறிப்பறியுந் துணையும் நிகழும் நிகழ்ச்சி. காட்சியாவது, தலைவியை எதிர்ப்படுதல். குறிப்பறிந்த பின்னர் புணருந்துணையும் நிகழும் முன்னிலை யாக்கல் முதலாயின புணர்தல் நிமித்தம். இவை அந்நிகரனவன்றிப் பொதுப்பட நின்றலின் வேறு ஓதப்பட்டன. அன்ன என்பது (இவையும்) ஓர் இடத்து நிகழும் உரிப்பொருள் என்று. ஓரிடமாவது கைக்கிளை.

அஃதேல், இவையும் புணர்தல் நிமித்தம் ஆயின் வரும் குற்றம் என்னை எனின், ஒருவன் ஒருத்தியை எதிர்ப்பட்டுழிப் புணர்ச்சி வேட்கை தோற்றலும் தோற்றாமையும் உண்மையின், காட்சி பொதுப்பட நின்றது. ஐயம் முதலாகக் குறிப்பறிதல் ஈறாக நிகழும் மனநிகழ்ச்சி தலைமகள் மாட்டுக் காமக்குறிப்பு இவ்வழிக் காமக்குறிப்பு உணராது கூறுதலின் புணர்தல் நிமித்தம் அன்றாயிற்று. (18)

ஐயம் அறுத்தல்

19. முதல்எனப் படுவ தாயிரு வகைத்தே.

இதுவும், ஐயம் அறுத்தலை நுதலிற்று.

(இ-ள்.) முதல் எனப்படுவது - மேல் எடுத்தோதப்பட்டவற்றில் முதல் என்று சொல்லப்படுவது, ஆ இருவகைத்து - நிலமும் காலமும் ஆகிய அவ்விரு வகையை உடையது.

எனவே, ஏனையவெல்லாம் உரிப்பொருள் என்றவாறாம். இதனாற் பெற்றது என்னை எனின், முதல் கரு உரிப்பொருள் என அதிகரித்து வைத்தார்; இனிக் கருப்பொருள் கூறுகின்றார்; உரிப்பொருள் யாண்டுக் கூறினார் என ஐயம் நிகழும்; அது விடுத்தல் என்க. (சுட்டு நீண்டு நின்றது).

(19)

கருப்பொருள் ஆமாறு

20. தெய்வம் உணாவே மாமரம் புட்பறை
செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ
அவ்வகை பிறவும் கருவென மொழிப.

இது கருப்பொருள் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) தெய்வம் உணா மா மரம் புள் பறை செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ - தெய்வம் முதலாகச் சொல்லப்பட்டனவும், அவ்வகை பிறவும் கரு என மொழிப - அத்தன்மைய பிறவும் கருப் பொருள் என்று கூறுப.

அவையாவன முதற்பொருட்கண் தோன்றும் பொருள்கள்.

“மாயோன் மேய காடுறை உலகம்” (அகத். 5)

என்றதனான்,

முல்லைக்குத் தெய்வம் கண்ணன்.

“காடுறை உலகம்”

என்றதனானுங்,

“காரும் மாலையும் முல்லை” (அகத். 6)

என்றதனானுங் காட்டினும் கார்காலத்தினும் மாலைப் பொழுதினும் நிகழ்பவை கொள்க.

“எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்

அந்நிலம் பொழுதொடு வாரா ஆயினும்” (அகத். 21)

என்றதனானும், நிலமும் காலமும் பற்றி வருவன கருப்பொருள் என்பது உணர்க.

உணவு - வரகும் முதிரையும். மா - மானும் முயலும். மரம் - கொன்றையும், குருந்தும் புதலும். புள் - கானாங்கோழி. பறை - ஏறு கோட்பறை. செய்தி - நிரை மேய்த்தல். யாழின் பகுதி என்பது பண். அது சாதாரி. பிறவும் என்றதனான், பூ - முல்லையும் பிடவும் தளவும். நீர் - கான்யாறு. பிறவும் இந்நிகரண கொள்க.

குறிஞ்சிக்குத் தெய்வம் முருகவேள். மைவரை யுலகமும் கூதிர்க் காலமும் நள்ளிருளும் கூறினமையான், அந்நிலத்தினும் காலத்தினும் நிகழ்பவை கொள்க. உணவு - தினையும் ஐவனமும் வெதிர்நெல்லும். மா - யானையும் புலியும் பன்றியும் கரடியும். மரம் - வேங்கையும் கோங்கும். புள் - மயிலும் கிளியும். பறை - வெறியாட்டுப் பறையும் தொண்டகப் பறையும். செய்தி - தேனழித்தல். பண் - குறிஞ்சி. பிறவும் என்றதனான், பூ - வேங்கைப்பூவும், காந்தப்பூவும், குறிஞ்சிப் பூவும்; நீர் - சுனை நீரும், அருவி நீரும். பிறவும் அன்ன.

பாலைக்கு நிலம் ஓதாது வேனிற்காலமும் நண்பகலும் ஓதினமையானும்,

“முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையிற் றிரிந்து

நல்லியல் பிழந்து நடுங்குதுயர் உறுத்துப்

பாலை என்பதோர் படிவம் கொள்ளும்” (சிலப். காடுகாண். 64-66)

எனப் பிற சான்றோர் செய்யுள் அகத்து வருதலானும், இந்நிலங்களில் வேனிற் காலத்து நிகழ்வன கருப்பொருளாகக் கொள்ளப்படும். தெய்வம் -

கொற்றவை. உணவு - ஆறலைத்தலான் வரும் பொருள். மா - வலியழிந்த யானையும், வலியழிந்த புலியும், வலியழிந்த செந்நாயும். மரம் - பாலை, இருப்பை, கள்ளி, சூரை. புள் - எருவையும், பருந்தும். பறை - ஆறலைப் பறையும், சூறைகோட் பறையும். செய்தி - ஆறலைத்தல். பண் - பாலை. பிறவும் என்றதனான், பூ - மரரம்பூ; நீர் - அறுநீர்க் கூவலும் அறுநீர்ச் சூனையும். பிறவும் இந்நிகரன கொள்க.

மருதத்திற்குத் தெய்வம் இந்திரன். 'தீம்புனல் உலகம்' (அகத். 5) எனவும், 'வைகறை விடியல்' (அகத். 6) எனவும் ஒதினமையான், அவ்விடத்தினும் காலத்தினும் நிகழ்பவை கொள்க. உணவு - நெல். மா - எருமையும், நீர்நாயும். மரம் - மருதும், காஞ்சியும். புள் - அன்னமும், அன்றிலும். பறை - நெல்லரி பறை. செய்தி - உழவு. பண் - மருதம். பிறவும் என்றதனான், பூ - தாமரையும் கழுநீரும். நீர் - ஆற்றுநீரும் பொய்கைநீரும். பிறவும் அன்ன.

நெய்தற்குத் தெய்வம் வருணன். 'மணல்உலகம்' (அகத். 5) என்றதனானும், 'எற்பாடு' (அகத். 10) என்றதனானும், ஆண்டு நிகழ்பவை கொள்க. உணவு - உப்பு விலையும் மீன் விலையும். மா - கராமும் சுறவும். மரம் - புன்னையும் கைதையும். புள் - கடற்காக்கை. பறை - நாவாய்ப் பறை. செய்தி - மீன்படுத்தலும் உப்பு விளைத்தலும். பண் - செவ்வழி. பிறவும் என்றதனான், பூ - நெய்தல்; நீர் - கேணி நீரும் கடல்நீரும். பிறவும் அன்ன. (20)

மேலதற்குப் புறனடை

21. எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்
அந்நிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும்
வந்த நிலத்தின் பயத்த ஆகும்.

இது, மேலதற்கு ஒரு புறனடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) எ நிலமருங்கின் பூவும் புள்ளும் - யாதானும் ஒரு நிலத்திற்குரிய பூவும் புள்ளும், அ நிலம் பொழுதொடு வாராவாயினும் - அந்நிலத்தொடும் பொழுதொடும் வந்திலவாயினும், வந்த நிலத்தின் பயத்த ஆகும் - வந்த நிலத்தின் பயத்த ஆகும்.

'வந்தது கொண்டு வாராதது முடித்தல்' (மரபு. 112) என்பதனான், சிறுபான்மை ஏனையவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க: இவ்வாறு வருவன திணை மயக்கம் அல்ல எ-று. (21)

கருப்பொருள் மக்கள்திறம்

22. பெயரும் வினையுமென்று ஆயிரு வகைய
திணைதொறும் மரீஇய திணைநிலைப் பெயரே.

இதுவும் கருப்பொருளின் பாகுபாடாகிய மக்கட்டிறம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) பெயரும் வினையும் என்று அ இருவகைய - குலப் பெயரும் தொழிற் பெயரும் என அவ்விருவகைப்படும், திணைதொறும் மரீஇய திணைநிலைப்பெயர் - திணைதொறும் மருவிப் போந்த திணைநிலைப் பெயர்.

‘திணைநிலைப்பெயர்’ என்றதனான் அப்பெயருடையார் பிற நிலத்து இலர் என்று கொள்ளப்படும். அதனானே எல்லா நிலத்திற்கும் உரியராகிய மேன்மக்களை ஒழித்து, நிலம்பற்றி வாழும் கீழ்மக்களையே குறித்து ஓதினார் என்று கொள்க. பெயர் என்றதனான் பெற்ற தென்னை? மக்கள் என அமையாதோ? எனின், மக்களாவார் புள்ளும் மாவும் போல வேறு பகுக்கப்படார், ஒரு நீர்மைய ராதலின். அவரை வேறுபடுக்குங்கால் திணைநிலைப் பெயரான் அல்லது வேறுபடுத்தல் அருமையின், பெயர் என்றார். (சுட்டு நீண்டு நின்றது. ஏகாரம் - ஈற்றசை. திணைநிலைப்பெயர் எனவும் பாடம்.) (22)

முல்லைக்குரிய மக்கட்பெயர்

23. ஆயர் வேட்டுவர் ஆடுஉத் திணைப்பெயர்
ஆவயின் வருஉம் கிழவரும் உளரே.

இது, நிறுத்தமுறையானே முல்லைக்குரிய மக்கட்பெயர் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) ஆடுஉ திணைப்பெயர் ஆயர் வேட்டுவர் - ஆண் மக்களைப்பற்றி வரும் திணைப்பெயர் ஆயர் எனவும் வேட்டுவர் எனவும் வரும். ஆவயின் வரும் கிழவரும் உளர் - அவ்விடத்து வரும் கிழவரும் உளர்.

ஆயர் என்பார் நிரை மேய்ப்பார். வேட்டுவர் என்பார் வேட்டைத் தொழில் செய்வார். அஃது எயினர் என்னும் குலப்பெயருடையார் மேல் தொழிற்பெயராகி வந்தது. ‘வந்தது கொண்டு வாராதது முடித்தல்’ (மரபு. 112) என்பதனான், ஆய்ச்சியர் எனவும் கொள்க. அவ்விரு திறத்தாரும் காடுபற்றி வாழ்தலின் அந்நிலத்தின் மக்களாயினார். அவ்வயின் வருஉம் கிழவர் இருவகையர், அந்நிலத்தை ஆட்சி பெற்றோரும், அந்நிலத்து உள்ளோரும் என. ‘குறும்பொறைநாடன்’ என்பது போல்வன ஆட்சி பற்றி வரும். ‘பொதுவன், ஆயன்’ என்பன குலம்பற்றி வரும். (சுட்டு நீண்டு இசைத்தது. ஏகாரம் ஈற்றசை) (23)

குறிஞ்சி முதலிய திணைநிலைப் பெயர்

24. ஏனோர் மருங்கினும் எண்ணுங் காலை
ஆனா வகைய திணைநிலைப் பெயரே.

இது, குறிஞ்சி முதலாகிய திணைக்கண் வரும் திணைநிலைப் பெயர் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) ஏனோர் மருங்கினும் எண்ணும் காலை - ஏனை நிலத்துள்ள மக்கண்மாட்டும் ஆராயுங் காலத்து, ஆன் அ வகைய திணை நிலைப் பெயர் - அவ்விடத்து அவ்வகைய திணைநிலைப் பெயர்.

என்றது, திணைதொறும் குலப்பெயரும் தொழிற்பெயரும் கிழவர் பெயரும் வரும் எ-று. ஆன் என்பது அவ்விடம்; அ என்னும் சுட்டு நீண்டிசைத்தது. அவை வருமாறு:- குறிஞ்சிக்கு மக்கட்பெயர் குறவன் குறத்தி என்பன; தலைமக்கட் பெயர், மலைநாடன் வெற்பன் என்பன. பாலைக்கு மக்கட்பெயர். எயினர் எயிற்றியர் என்பன; தலைமக்கட் பெயர், மீளி விடலை என்பன. மருதத்திற்கு மக்கட் பெயர், உழவர் உழத்தியர் என்பன; தலைமக்கட் பெயர் ஊரன் மகிழ்நன் என்பன. நெய்தற்கு மக்கட்பெயர், நுளையர் நுளைச்சியர் என்பன; தலைமக்கட் பெயர் சேர்ப்பன் துறைவன் கொண்கன் என்பன; பிறவும் அன்ன. (ஏகாரம் ஈற்றசை).

'கைக்கிளை முதலா' (அகத். 1) என்னும் சூத்திரம் முதலாக இத்துணையும் கூறப்பட்டது: நடுவணைந்திணை நிலத்தானும் காலத் தானும் கருப்பொருளானும் உரிப்பொருளானும் நிலமக்களானும் தலைமக்களானும் வரும் எனவும், அவை இலக்கண நெறியானும் வழக்கு நெறியானும் வரும் எனவும், கைக்கிளை பெருந்திணை உரிப்பொருளானும் வரும் எனவும், அகத்திணை ஏழற்கும் இலக்கணம் ஒதியவாறு,

உ-ம்:

முல்லைத் திணைக்குச் செய்யுள்

“முல்லை வைந்நுனை தோன்ற இல்லமொடு
பைங்காற் கொன்றை மென்பிணி அவிழ
இரும்பு திரித்தன்ன மாயிரு மருப்பிற்
பரலவல் அடைய இரலை தெறிப்ப
மலர்ந்த ஞாலம் புலம்புறக் கொடுப்பக்
கருவி வானம் கதமுறை சிதறிக்
கார்செய் தன்றே கவின்பெறு கானம்
குரங்குளைப் பொலிந்த கொய்சுவற் புரவி
நரம்பார்த் தன்ன வாங்குவள் பரியப்
பூத்த பொங்கர்த் துணையொடு வதிந்த
தாதுண் பறவை பேதுறல் அஞ்சி
மணிநா ஆர்த்த மாண்வினைத் தேரன்
உவக்காண் தோன்றும் குறும்பொறை நாடன்
கறங்கிசை விழவின் உறந்தைக் குணாது
நெடும்பெருங் குன்றத்து அமன்ற காந்தள்
போதவிழ் அலரின் நாறும்
ஆய்தொடி அரிவைநின் மாணலம் படர்ந்தே.”

(அகம். 4)

இதனுள், முல்லைக்கு உரித்தாகிய நிலமும் காலமும் கருப்பொருளும் இருத்தலாகிய உரிப்பொருளும் வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

“இல்லொடு மிடைந்த கொல்லை முல்லைப்
பல்லான் கோவலர் பையுள் ஆம்பல்
புலம்புகொள் மாலை கேட்டொறும்
கலங்குங்கொல் அளியளநங் காத லோளே”

என்பதும் அது.

“திருநகர் விளங்கு மாசில் கற்பின்
அரிமதர் மழைக்கண் மாஅ யோளொடு
நின்னுடைக் கேண்மை யென்னோ முல்லை
இரும்பல் கூந்தல் நாற்றமும்
முருந்தேர் வெண்பல் ஒளியுநீ பெறவே.”

இது, முதற்பொருள் வாராது கருப்பொருளானும் உரிப்பொரு ளானும் முல்லையாயினவாறு.

“கரந்தை விரைஇய தண்ணறுங் கண்ணி
இளையர் ஏவ இயங்குபரி கடைஇப்
பகைமுனை வலிக்குந் தேரொடு
வினைமுடித் தனர்நங் காத லோரே.”

இது, முதலும் கருவும் இன்றி உரிப்பொருளான் முல்லையாயிற்று.

“கதிர்கை யாக வாங்கி ஞாயிறு
பைதறத் தெறுதலின் பயங்கரந்து மாறி
விடுவாய்ப் பட்ட வியங்கண் மாநிலம்
காடுகவின் எதிரக் கனைபெயல் பொழிதலின்
பொறிவரி யினவண் டார்ப்பப் பலவுடன்
நறுவீ முல்லையொடு தோன்றி தோன்ற
வெறியேன் றன்றே வீகமழ் கானம்
எவன்கொல் மற்றவர் நிலையென மயங்கி
இகுபனி உறைக்குங் கண்ணோ டினைபாங்கு
இன்னாது உறைவி தொன்னலம் பெறுஉம்
இதுநற் காலம் காண்டிசின் பகைவர்
மதில்முகம் முருக்கிய தொடிசிதை மருப்பிற்
கந்துகால் ஓசிக்கும் யானை
வெஞ்சின வேந்தன் வினைவிடப் பெறினே.” (அகம். 164)

இது, பிரிதற் பகுதியாகிய பாசறைப் புலம்பல் எனினும் நிலம் பற்றி முல்லையாயிற்று.

‘மலிதிரை யூர்ந்துதண் மண்கடல் வெளவலின்’ (கலி. முல்லை. 4) என்னும் முல்லைக்கலி, புணர்தற்பொருண்மைத்தாயினும் முல்லைக் குரிய கருப்பொருளான் வருதலின் முல்லையாயிற்று. பிறவும் அன்ன.

குறிஞ்சித் திணைக்குச் செய்யுள்

“விடிந்த ஞாலம் கவின்பெறத் தலைஇ
இடிந்த வாய எவ்வங் கூர
நிலமலி தண்துளி தவிராது புலந்தாய்

நீர்மலி கடாஅம் செருக்கிக் கார்மலைந்து
கனைபெயல் பொழிந்த நள்ளன் யாமத்து
மண்புரை மாசணம் விலங்கிய நெறிய
மலைஇ மணந்த மயங்கரி லாரலி
னிலைபொலிந் திலங்கு வைவே லேந்தி
இரும்பிடி புணர்ந்த செம்மல் பலவுடன்
பெருங்களிற்றுத் தொழுதியோ டெண்குநிரை இரிய
நிரம்பா நெடுவரை தத்திக் குரம்பமைந்து
ஈண்டுபயில் எறும்பின் இழிதரும் அருவிக்
குண்டுநீர் மறுசுழி நீந்தி ஒண்தொடி
அலமரல் மழைக்கண் நல்லோள் பண்புநயந்து
சுரன்முத லாரிடை நீந்தித் தந்தை
வளமனை ஒருசிறை நின்றனே மாகத்
தலைமனைப் படலைத் தண்கமழ் நறுந்தாது
ஊதுவண் டிமிரிசை யுணர்ந்தனள் சீறடி
அரிச்சிலம் படக்கிச் சேக்கையின் இயலிச்
செறிநினை நல்லில் எறிகுத வுவிக்க
காவலர் மடிபத நோக்கி ஓவியர்
பொறிசெய் பாவையி னறிவுதளர் பொல்கி
அளக்க ரன்ன வாரிருள் துமிய
விளக்குநிமிர் பனைய மின்னிப் பாம்பு
படவரைச் சிமையக் கழலுறு மேறோ
டிணைப்பெய லின்னலங் கங்குலும் வருபவோ வென்றுதன்
மெல்லிரல் சேப்ப நொடியின ணல்யாழ்
வடியுறு நரம்பிற் றீவிய மிழற்றித்
திருகுபு முயங்கி யோளே வென்வேற்
களிறுகெழு தானைக் கழறொடி மலையன்
ஒளிறுநீ ரடுக்கங் கவைஇய காந்தள்
மணங்கமழ் முள்ளூர் மீமிசை
அணங்குகடி கொண்ட மலரினுங் கமழ்ந்தே.”

இது, முதலும் கருவும் புணர்தலாகிய உரிப்பொருளும் வந்த குறிஞ்சிப் பாட்டு.

“நறைபடர் சாந்தம் அறவெறிந்து நாளால்
உறையெதிர்த்து வித்தியஊழ் ஏனற் - பிறையெதிர்த்து
தாமரைபோல் வாண்முகத்துத் தாழ்குழலீர் காணீரோ
ஏமரை போந்தன வீண்டு.” (திணைமாலை நூற். 1)

இது, முதற்பொருள் இன்றிக் கருப்பொருளும் உரிப்பொருளும் வந்தமையாற் குறிஞ்சித் திணையாயிற்று.

“முதுக்குறைந் தனளே முதுக்குறைந் தனளே
மலையன் ஒள்வேற் கண்ணி
முலையும் வாரா முதுக்குறைந் தனளே.”

இஃது, உரிப்பொருள் ஒன்றுமே வந்த குறிஞ்சிப்பாட்டு.

“பருவ மென்தினை பாலும் பெய்தன
கருவிரற் கிள்ளை கடியவும் போகா
பசிமூ தந்திக் கடைவன வாடப்
பாசிப் பக்கப் பனிநீர்ப் பைஞ்சுனை
விரியிதழ்க் குவளை போல வில்லிட்டு
எரிசுடர் விசும்பின் ஏறெழுந்து முழங்கக்
குன்றுபனி கொள்ளுஞ் சாரல்
இன்றுகொல் தோழிஅவர் சென்ற நாட்டே”

இஃது இருத்தற் பொருண்மைக்கண் வந்ததேனும், முதற் பொருளானும் கருப்பொருளானும் குறிஞ்சியாயிற்று.

“வாடாத சான்றோர் வரவெதிர் கொண்டிராய்க்
கோடாது நீர்கொடுப்பி னல்லது - கோடா
எழிலு முலையும் இரண்டிற்கு முந்நீர்ப்
பொழிலும் விலையாமோ போந்து.” (திணைமாலை. நூற். 15)

இது கற்பிற் புணர்வு; பொருளாற் குறிஞ்சியாயிற்று.

“படாஅ தோழி யெங்கண்ணே கொடுவரி
கொன்முரண் யானை கனவு
நன்மலை நாடன் நசையி னானே”

இஃது இரங்கற்பொருண்மையேனும் முதற்பொருளானும் கருப்பொருளானும் குறிஞ்சியாயிற்று. பிறவும் அன்ன.

பாலைத் திணைக்குச் செய்யுள்

“அறியாய் வாழி தோழி இருளற
விசம்புடன் விளக்கும் விரைசெலல் திகிரிக்
கடுங்கதிர் எறித்த விடுவாய் நிறைய
நெடுங்கால் முருங்கை வெண்பூத் தாஅய்
நீரற வறந்த நிரம்பா நீளிடை
வள்ளெயிற்றுச் செந்நாய் வருந்துபசிப் பிணவொடு
கள்ளியங் காட்ட கடத்திடை உழிஞ்சில்
உள்ளுன் வாடிய சரிமூக்கு நொள்ளை
பொரியரை புதைத்த புலம்புகொள் இயவின்
விழுத்தொடை மறவர் வில்லிட வீழ்ந்தோர்
எழுத்துடை நடுகல் இன்னிழல் வதியும்
அருஞ்சுரக் கவலை நீந்தி யென்றும்
இல்லோர்க் கில்லென் றியைவது கரத்தல்
வல்லா நெஞ்சம் வலிப்ப நம்மினும்
பொருளே காதலர் காதல்
அருளே காதலர் என்றி நீயே.” (அகம். 53)

இதனுள் பாலைக்குரிய முதற்பொருளும் கருப்பொருளும் பிரிவும் வந்தவாறு கண்டு கொள்க.

“வளங்கெழு திருநகர்ப் பந்துசிறி தெறியினும்
 இளந்துணை யாயமொடு கழங்குடன் ஆடினும்
 உயங்கின் றன்னையென் மெய்யென் றசைஇ
 மயங்குவியர் பொறித்த நுதலள் தண்ணென
 முயங்கினள் வதியு மன்னே இனியே
 தொடிமாண் சுற்றமும் எம்மும் உள்ளாள்
 நெடுமொழித் தந்தை அருங்கடி நீவி
 நொதும லாளன் நெஞ்சுறப் பெற்றவென்
 சிறுமுதுக் குறைவி சிலம்பார் சீறடி
 வல்லகொல் செல்லத் தாமே கல்லென
 ஊரெழுந் தன்ன உருகெழு செலவின்
 நீரில் அத்தத் தாரிடை மடுத்த
 கொடுங்கோல் உமணர் பகடுதெழி தெள்விளி
 நெடும்பெருங் குன்றத் திமிழ்கொள வியம்புங்
 கடுங்கதிர் திருகிய வேப்பயில் பிறங்கல்
 பெருங்களி றுரிஞ்சிய மண்ணரை யாஅத்து
 அருஞ்சுரக் கவலை அதர்படு மருங்கின்
 நீளரை இலவத் தூழ்கழி பன்மலர்
 விழவுத் தலைக்கொண்ட பழவிறன் மூதூர்
 நெய்யுமிழ் சுடரிற் கால்பொரச் சில்கி
 வைகுறு மீனின் தோன்றும்
 மைபடு மால்வரை விலங்கிய சுரனே.”

(அகம். 17)

இஃது உடன்போக்கின்கண் வந்தது.

“நாளு நாளு மாள்வினை யழுங்க
 இல்லிருந்து மகிழ்வோர்க் கில்லையாற் புகழென
 ஒன்பொருட் ககல்வர்நங் காதலர்
 கண்பனி துடையினித் தோழி நீயே.”

(சிறுநட்டகம்)

இது பிரிவுப் பொருளாற் பாலையாயிற்று.

“உயர்கரைக் கானியாற் றவிரறல் அகன்றுறை
 வேனிற் பாதிரி விரிமலர் குவைஇத்
 தொடலை தைஇய மடவரன் மகளே
 கண்ணினுங் கதவநின் முலையே
 முலையினுங் கதவநின் தடமென் தோளே.”

(ஐங்குறு. 361)

இது புணர்தற்பொருளாயினும் கருப்பொருளாற் பாலையாயிற்று.

‘சிலைவிற் பகழிச் செந்துவ ராடை’ (ஐங்குறு. 363) என்னும் பாட்டினுள் புணர்தற் பொருண்மை வந்ததாயினும் ‘கொலைவி லெயினர் தங்கை’ எனப் பாலைக்குரிய மக்கட்பெயர் கூறுதலிற் பாலையாயிற்று. பிறவும் அன்ன.

மருதத் திணைக்குச் செய்யுள்

“சேற்றுநிலை முனைஇய செங்கட் காரான்
 ஊர்மடி கங்குலின் நோன்தளை பரிந்து

கூர்முள் வேலி கோட்டின் நீக்கி
நீர்முதிர் பழனத்து மீனூடன் இரிய
அந்தூம்பு வள்ளை மயக்கித் தாமரை
வண்டுது பனிமலர் ஆரும் ஊர
யாரை யோநிற் புலக்கேம் வாருற்று
உறையிறந் தொளிருந் தாழிருங் கூந்தல்
பிறளும் ஒருத்தியை எம்மனைத் தந்து
வதுவை அயர்ந்தனை யென்ப அஃதியாங்
கூறும் வாழியர் எந்தை செறுநர்
களிறுடை யருஞ்சமந் ததைய நூறும்
ஒளிறுவாள் தானைக் கொற்கைச் செழியன்
பிண்ட நெல்லின் அள்ளார் அன்னஎன்
ஒண்தொடி நெகிழினும் நெகிழ்க
சென்றீ பெருமநின் தகைக்குநர் யாரே.”

(அகம். 46)

இதனுள் மருதத்திற்கு ஓதிய நிலனும் பொழுதும் கருப்பொருளும் ஊடற் பொருண்மையும் வந்தன. 'தாமரை வண்டுது பனிமலராரு மூர' என்றமையான் வைகறை வந்தமை அறிக.

“பூங்கொடி மருங்கின் எங்கை கேண்மை
முன்னும் பின்னும் ஆகி
இன்னும் பாணன் எம்வயி னானே.”

இஃது உரிப்பொருளான் மருதமாயிற்று.

“ஓரை ஆயம் அறிய ஊரன்
நல்கினன் தந்த நறும்பூந் தண்தழை
மாறுபடின் எவனோ தோழி வீறுசிறந்து
நெடுமொழி விளங்குந் தொல்குடி
வடுநாம் படுதல் அஞ்சுதும் எனவே.”

இது புணர்தற் பொருண்மையேனும், திணைநிலைப் பெயரான் மருதமாயிற்று. பிறவும் அன்ன.

நெய்தல் திணைக்குச் செய்யுள்

“கானன் மாலைக் கழிப்பூக் கூம்ப
நீனிறப் பெருங்கடல் பாடெழுந் தொலிப்ப
மீனார் குருகின் மென்பறைத் தொழுதி
குவையிரும் புன்னைக் குடம்பை சேர
அசைவண் டார்க்கும் அல்குறு காலைத்
தாழை தளரத் தூங்கி மாலை
அழிதக வந்த கொண்டலொடு கழிபடர்க்
காமர் நெஞ்சங் கையறுபு இணையத்
துயரஞ் செய்துநம் அருளா ராயினும்
அறாஅ லியரோ வவருடைக் கேண்மை
அளியின் மையின் அவணுறை முனைஇ

வாரற்க தில்ல தோழி கழனி
 வெண்ணெ லரிஞர் பின்றைத் ததும்புந்
 தண்ணுமை வெரீஇய தடந்தாள் நாரை
 செறிமடை வயிரிற் பிளிற்றிப் பெண்ணை
 அகமடற் சேக்குந் துறைவன்
 இந்துயின் மார்பிற் சென்றவென் னெஞ்சே.” (அகம். 40)

இது முதலும் கருவும் இரங்குதற் பொருண்மையும் வந்த நெய்தற் பாட்டு.

“அங்கண் மதியம் அரவின்வாய்ப் பட்டெனப்
 பூசல் வாயாப் புலம்புமனைக் கலங்கி
 ஏதின் மாக்களும் நோவர் தோழி
 என்றும் நோவார் இல்லைத்
 தெண்கடற் சேர்ப்பன் உண்டவென் நலக்கே.”

இது திணைநிலைப் பெயரானும் இரங்கற் பொருண்மையானும் நெய்தலாயிற்று.

“கங்குலும் பகலுங் கலந்துக ஒன்றி
 வன்புறை சொல்லி நீத்தோர்
 அன்புறு செய்தி உடையரோ மற்றே.”

இஃது இரங்கற் பொருண்மையான் நெய்தலாயிற்று.

“சுறவுப்பிறழ் இருங்கழி நீந்தி வைகலும்
 இரவுக்குறிக் கொண்கனும் வந்தனன்
 விரவுமணிக் கொடும்புண் விளங்கிழை யோயே.” (சிறுநட்டகம்)

இது புணர்த்தற்பொருளாயினும் நிலத்தான் நெய்தலாயிற்று.

“கோட்டக மலர்ந்த கொழுங்கொடி அடம்பின்
 நற்றுறை அணிநீர்ச் சேர்ப்பிடுப்
 பொற்றொடி அரிவையைப் போற்றினை அளிமே.”

இது பாலைக்குரித்தாகிய பிரிவுநிமித்தமாயினும் நிலத்தான் நெய்தலாயிற்று. (24)

கைக்கிளை பெருந்திணைக்கு உரியார்

25. அடியோர் பாங்கினும் வினைவலர் பாங்கினுங்
 கடிவரை இலபுறத் தென்மனார் புலவர்.

இது, நடுவணைந்திணைக்குரிய தலைமக்களைக் கூறி, அதன் புறத்தவாகிய கைக்கிளை பெருந்திணைக்குரிய மக்களை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) அடியோர் பாங்கினும் வினைவலர் பாங்கினும் - அடித்தொழில் செய்வார் பக்கத்தினும் வினைசெய்வார் பக்கத்தினும், கடிவரைஇல (மேற் சொல்லப்பட்ட புணர்தல் முதலான பொருளைக் கூறல்) கடிந்து நீக்கும் நிலைமையில்லை, புறத்து என்மனார் புலவர் - ஐந்திணைப் புறத்தவாகிய கைக்கிளை பெருந்திணைக்கண் என்று சொல்வார் புலவர்.

‘புணர்தல் முதலான பொருள்’ என்பது அதிகாரத்தான் வந்தது. ‘வினை செய்வார்’ என்பதனான் அடியரல்லாதார் என்பது கொள்க. இவர் அகத்திணைக்கு உரியரல்லரோ வெனின், அகத்திணையாவன அறத்தின் வழாமலும் பொருளின் வழாமலும் இன்பத்தின் வழாமலும் இயலல் வேண்டும்; அவை யெல்லாம் பிறர்க்குக் குற்றேவல் செய்வார்க்குச் செய்தல் அரியவாகலானும், அவர் நாணுக் குறைபாடுடைய ராகலானும், குறிப்பறியாது வேட்கைவழியே சாரக் கருதுவராகலானும், இன்பம் இனிது நடத்துவார் பிறரேவல் செய்யாதார் என்பதனானும், இவர் புறப்பொருட் குரியராயினார் என்க. எனவே, இவ்வெழுவுகைத்திணையும் அகம் புறம் என இருவகையவாயின.

“என்றோற் றனைகொல்லோ,
நீருள் நிழல்போல் நுடங்கிய மென்சாயல்
ஈங்குருச் சுருங்கி,
இயலுவாய் நின்னொடு உசாவுவென் நின்நீத்தை;
அன்னையோ, காண்டகை இல்லாக் குறள்நாழிப் போழ்தினான்
ஆண்டலைக் கீற்ற பறழ்மகனே நீயெம்மை
வேண்டுவல் என்று விலக்கினை நின்போல்வார்
தீண்டப் பெறுபவோ மற்று;
மாண்ட, எறித்த படைபோல் முடங்கி மடங்கி
நெறித்துவிட் டன்ன நிறையேரால் என்னைப்
பொறுக்கல்லா நோய்செய்தாய் பொறீஇ நிறுக்கல்லேன்
நீநல்கின் உண்டென் னுயிர்;
குறிப்புக்காண், வல்லுப் பலகை யெடுத்து நிறுத்தன்ன
கல்லாக் குறள கடும்பகல் வந்தெம்மை
இல்லத்து வாவென மெய்கொளீஇ எல்லாநின்
பெண்டிர் உளர்மன்னோ கூறு;
நல்லாய்கேள், உக்கத்து மேலு நடுவுயர்ந்து வான்வாய
கொக்குரித் தன்ன கொடுமடாய் நின்னையான்
புக்ககலம் புல்லின்நெஞ் சூன்றும் புறம்புல்லின்
அக்குளுத்துப் புல்லலும் ஆற்றேன் அருளீமோ
பக்கத்துப் புல்லச் சிறிது;
போசீத்தை, மக்கண் முரியேநீ மாறினித் தொக்க
மரக்கோட்டஞ் சேர்ந்தெழுந்த பூங்கொடிபோல
நிரப்பமில் யாக்கை தழீஇயின ரெம்மைப்
புரப்பேமென் பாரும் பலராற் பரத்தையென்
பக்கத்துப் புல்லீயா யென்னுமாற் றொக்க
உழுந்தினுந் துவ்வாக் குறுவட்டா நின்னின்
இழிந்ததோ கூனின் பிறப்பு; கழிந்தாங்கே,
யாம்வீழ்து மென்றுதன் பின்செலவு முற்றீயாக்
கூனி குழைபுங் குழைவுகாண்;
யாமை, எடுத்து நிறுத்தற்றாற் றோளிரண்டும் வீசி,
யாம்வேண்டே மென்று விலக்கவு மெம்வீழுங்

காமர் நடக்கு நடைகாண் கவர்கணைச்
 சாமனார் தம்முன் செலவு காண்
 ஓஓகாண், நம்மு ணகுதற் றொடீஇயர் நம்முணாம்
 உசாவுவங் கோனடி தொட்டேன்;
 ஆங்காக, சாயலின் மார்ப அடங்கினேன் ஏள
 பேயும் பேயுந் துள்ள லுறுமெனக்
 கோயிலுட் கண்டார் நகாஅமை வேண்டுவல்
 தண்டாத் தகடுருவ வேறாகக் காவின்கீழ்ப்
 போதர் அகடாரப் புல்லி முயங்குவேம்
 துகடீர்பு காட்சி அவையத்தார் ஓலை
 முகடு காப்பு யாத்துவிட்டாங்கு.”

(கலி. 94)

இதனுள் ஒருவரையொருவர் இழித்துக் கூறினமையான் அடியார் என்பதூஉம் மிக்க காமத்தின் வேறுபட்டு வருதலாற் பெருந்திணைப் பாற்படும் என்பதூஉம் கண்டுகொள்க; இதுதானே கைக்கிளைக்கும் உதாரணமாம். வினைவலர் மாட்டு வருவன வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

(25)

இதுவுமது

26. ஏவல் மரபின் ஏனோரும் உரியர்
 ஆகிய நிலைமை அவரும் அன்னர்.

இதுவும், கைக்கிளை பெருந்திணைக்குரிய தலைமக்களை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) ஏவல் மரபின் ஏனோரும் உரியர் (மேற் சொல்லப்பட்ட அடியோரையும், வினைவலரையும்) ஏவுதல் மரபையுடைய ஏனையோரும் (கைக்கிளை பெருந்திணைக்கு) உரியர்; அவரும் ஆகிய நிலைமை அன்னர் - அவரும் உரியராகிய நிலைமைக்கண் அத்தன்மைய ராகலான்.

அவருமாகிய நிலைமை என மொழி மாற்றுக. கைக்கிளை பெருந்திணை என்பது அதிகாரத்தான் வந்தது. இதனாற் சொல்லியது தலைமக்களும் கைக்கிளை பெருந்திணைக்கு உரியராவர் என்பதாம். உரியராயினவாறு, அறம்பொருள் இன்பங்கள் வழுவ மகளிரைக் காதலித்தலான் என்றவாறாயிற்று.

“ஏஏ இஃதொத்தன் நாணிலன் தன்னொடு
 மேவேமென் பாரையு மேவினன் கைப்பற்றும்
 மேவினு மேவாக் கடையும் அஃதெல்லா
 நீயறிதி யானஃதறிகல்லேன் பூவமன்ற
 மெல்லிணர் செல்லாக் கொடியன்னாய் நின்னையான்
 புல்லினி தாகலிற் புல்லினேன் எல்லா
 தமக்கினி தென்று வலிதிற் பிறர்க்கின்னா
 செய்வது நன்றாமோ மற்று;

சுடர்த்தொடையோற்றாய் களைநின் முதுக்குறைமை போற்றிக்கேள்
வேட்டார்க் கினிதாயின் அல்லது நீர்க்கினிதென்
றுண்பவோ நீருண் பவர்;

செய்வ தறிகல்லேன் யாதுசெய் வேன்கொலோ
ஐவாய் அரவின் இடைப்பட்டு நைவாரா
மையின் மதியின் விளங்கு முகத்தாரை
வெளவிக் கொளலும் அறனெனக் கண்டன்று;

அறனு மதுகண்டற் றாயிற் றிறனின்றிக்
கூறுஞ்சொற் கேளான் நலிதரும் பண்டுநாம்
வேறல்ல மென்பதொன் றுண்டால் அவனொடு
மாறுண்டோ நெஞ்சே நமக்கு.'''

(கலி. 62)

இதனுள் 'வெளவிக் கொளலும் அறனெனக் கண்டன்று' எனவும், 'நீர்க்கினி தென்றுண்பவோ நீருண்பவர்' எனவும் தலைமகள் கூறுதலானும், தலைமகள் முன் இழித்துரைத்தலானும், ஊடியுணர்வாள் போல உடன்பட்டமையானும், இஃது உயர்ந்தோர்மாட்டு வந்த கைக்கிளை; பெருந்திணை வந்தவழிக் கண்டு கொள்க. (26)

பிரிவுக்கு நிமித்தம் ஆமாறு

27. ஓதல் பகையே தூதிவை பிரிவே.

மேல் கைக்கிளை முதலாக எழுதிணையு முணர்த்தினார், அவற்றுள் நிலம் பகுக்கப்பட்ட முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் என்னும் நான்கு திணையும் களவு கற்பு என்னும் இருவகைக் கைகோளினும் நிகழ்தலின் அவற்றை யொழித்து நிலம் பகுக்கப்படாத கைக்கிளை பெருந்திணையும் பாலையும் இவ்வோத்தினுள் உணர்த்துகின்றனராதலின், அவற்றுள் பாலைக் குரித்தாகிய பிரிவு உணர்த்துவான் பிரிவுக்கு நிமித்தம் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) ஓதல் பகை தூது இவை பிரிவு - ஓதலும் பகையும் தூதும் என்று சொல்லப்பட்ட இத்தன்மைய பிரிவிற்கு நிமித்தமாம்.

'இவை' என்பது இத்தன்மைய என்னும் பொருள்பட நின்றது. நிமித்தம் என்பது உய்த்துணர்ந்து கொள்ளக் கிடந்தது. ஓதற்குப் பிரிதலாவது, தமது நாட்டகத்து வழங்காது பிறநாட்டகத்து வழங்கும் நூல் உளவன்றே? அவற்றினைக் கற்றல் வேண்டிப் பிரிதல். பகைவயிற் பிரிதலாவது மாற்று வேந்தரைச் சந்துசெய்தற்பொருட்டுப் பிரிதல். (முதல் ஏகாரம் அசைநிலை. இரண்டாம் ஏகாரம் ஈற்றசை). (27)

ஓதலும் தூதும்

28. அவற்றுள்

ஓதலுந் தூதும் உயர்ந்தோர் மேன.

இது மேற்கூறப்பட்டவற்றுள் ஓதற்கும் தூதுபோதற்கும் உரிய தலைமக்களை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) அவற்றுள் - மேற் கூறப்பட்டவற்றுள், ஓதலும் தூதும் - ஓதல் காரணமாகப் பிரியும் பிரிவும் தூதாகிப் பிரியும் பிரிவும் உயர்ந்தோர்மேன-நால்வகை வருணத்தினும் உயர்ந்த அந்தணர்க்கும் அரசர்க்கும் உரிய.

இவர் ஒழுக்கத்தானும் குணத்தானும் செல்வத்தானும் ஏனையரினும் உயர்புடையராதலின் 'உயர்ந்தோர்' என்றார். அரசர்தாம் தூதாகி யவாறு வாசுதேவனான் உணர்க. (மேல என்பது ஈறு திரிந்து 'மேன' என நின்றது.)

“வயலைக் கொடியின் வாடிய மருங்குல்
உயவ லூர்திப் பயலைப் பார்ப்பான்
எல்லி வந்து நில்லாது புக்குச்
சொல்லிய சொல்லுச் சிலவே யதற்கே
ஏணியுஞ் சீப்பும் மாற்றி
மாண்வினை யானையு மணிகளைத் தனவே.” (புறம். 305)

இதனுள் பார்ப்பார் தூதாகியவாறு கண்டுகொள்க. (28)

பகைவயின் பிரிவு

29. தானே சேறலுந் தன்னொடு சிவணி
ஏனோர் சேறலும் வேந்தன் மேற்றே.

இது, பகைவயிற் பிரிதற்குரிய தலைமக்களை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) தானே சேறலும் - (பகைவர் காரணமாக அரசன்) தானே சேறலும், தன்னொடு சிவணி ஏனோர் சேறலும் - அவனொடு கூடி ஒழிந்தோர் சேறலும், வேந்தன் மேற்று - வேந்தன்கண்ணது.

பகை யென்றது மேனின்ற அதிகாரத்தான் உய்த்துணர்ந்துகொள்ளக் கிடந்தது. 'தானே' என்பதன் ஏகாரம் பிரிநிலை; படையை யொழிய எ-று. போரைக் குறித்துப் பிரிதலும் அரசர்க்கு உரித்தென்று கொள்க. இதனுள் அரசன் தலைமகனாயுழிப் பகைதணிவினைப் பிரிவு எனவும், அவனொடு சிவணி ஏனோர் தலைவராயுழி வேந்தற் குற்றுழிப் பிரிவு எனவும் இதனை இருவகையாகக் கொள்க. (ஏகாரம் - ஈற்றசை) (29)

ஏனைய பிரிவு

30. மேவிய சிறப்பின் ஏனோர் படிமைய
முல்லை முதலாச் சொல்லிய முறையாற்
பிழைத்தது பிழையா தாகல் வேண்டியும்
இழைத்த ஒண்பொருள் முடியவும் பிரிவே.

இது, மேற் சொல்லப்பட்ட மூவகை நிமித்தமுமன்றி வருவன உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) மேவிய சிறப்பின் ஏனோர் படிமைய - நால்வகை நிலத்தினும் மேவிய சிறப்பையுடைய மக்களை யல்லாத தேவருடைய

பூசையும் விழவும் முதலாயினவும், முல்லை முதலா சொல்லிய - முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் எனச் சொல்லிய நிலத்தின் மக்களும், முறையான் பிழைத்தது பிழையாது ஆகல்வேண்டியும் - முறைமையின் தப்பியவழி தப்பாது அறம் நிறுத்தல் காரணமாகவும், இழைத்த ஒண் பொருள் முடியவும் பிரிவு - செய்யப்பட்ட ஒள்ளிய பொருள் ஆக்குதல் காரணமாகவும் பிரிவு உளதாம்.

மேவிய சிறப்பின் ஏனோர் படிமைய என்பது நால்வகை நிலத்தினும் மேவிய சிறப்பையுடைய மக்களையல்லாத தேவருடைய படிமையவாகிய பொருள்கள் என்று. முல்லை முதலாச் சொல்லிய என்பது முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் எனச் சொல்லிய நிலத்தின் மக்கள் என்று. முறையான் பிழைத்தது பிழையாதாகல் வேண்டியும் பிரிவே என்பது மேற்சொல்லப்பட்டன முறைமையின் தப்பியவழி தப்பாது அறம் நிறுத்தற்பொருட்டும் பிரிவுளதாம் என்று. இழைத்த ஒண்பொருள் முடியவும் பிரிவே என்பது செய்யப்பட்ட பொருள் முடிய வேண்டியும் பிரிவு உளதாம் என்று.

(இதன் பொழிப்பு, தேவருடைய பூசை முதலாயினவும் மக்களும் முறைமை தப்பியவழி தப்பாது அறம் நிறுத்தல் காரணமாகவும், பொருளாக்குதல் காரணமாகவும், பிரிவு உளதாம் என்று.)

காவல், பொருட்பிரிவு எனப் பிற நூலகத்து ஓதப்பட்ட இரு வகைப் பிரிவும் ஈண்டு ஓதப்பட்டவென்று கொள்க. 'மேவிய' என்பது 'மாயோன் மேய காடுறையுலகமுஞ் சேயோன் மேய மைவரையுலகமும்' (அகத். 5) என்பதனான் நால்வகை நிலத்தினும் மேவிய எனப் பொருளாயிற்று. 'சிறப்பினேனோர்' என்றதனான் சிறப்புடையார் மக்களும் தேவருமாகலின், மக்களல்லாதாரே தேவர் என்று பொருளாயிற்று. 'படிமை' என்பது ப்ரதிமா என்னும் வடமொழித் திரிபு. அது தேவர்க்கு ஒப்புமையாக நிலத்தின்கண் செய்து அமைத்த தேவர்மேல் வந்தது. அவருடைய பொருளாவன பூசையும் விழாவும் முதலாயின.

'முல்லை முதலாச் சொல்லிய' என்பது 'பிறந்தவழிக் கூறல்' (சொல். 114) என்னும் ஆகுபெயரான் அந்நிலத்தின் மக்களை நோக்கிற்று. 'பிரிவு' என்பதனை, பிழைத்தது பிழையாதாகல் வேண்டியும் பிரிவுளதாம், இழைத்த வொண்பொருண் முடியவும் பிரிவுளதாம் என இரண்டிடத்துங் கூட்டுக. உளது ஆம் என்பது எஞ்சி நின்றது.

தேவர் காரணமாகப் பிரியும் பிரிவுக்குச் செய்யுள்

“அரம்போழ் அவ்வளை தோள்நிலை நெகிழ்
நிரம்பா வாழ்க்கை நேர்தல் வேண்டி
ஈரங்காழன்ன அரும்புமுதி ரீங்கை
ஆலியன்ன வால்வீதாஅய்
வைவா லோதி மையண லேய்ப்பத்
தாதுறு குவளைப் போதுபிணி யவிழ்ப்

படாஅப் பைங்கட் பாவடிக் கயவாய்க்
கடாஅ மாறிய யானை போலப்
பெய்துவறி தாகிய பொங்குசெலற் கொண்மு
மைதோய் விசும்பின் மாதிரத் துழிதரப்
பனியடுஉ நின்ற பானாட் கங்குல்
தமியோர் மதுகை தூக்காய் தண்ணென
முனிய அலைத்தி முரணில் காலைக்
கைதொழு மரபிற் கடவுள் சான்ற
செய்வினை மருங்கிற் சென்றோர் வல்வரின்
விரியுளைப் பொலிந்த பரியுடை நன்மான்
வெருவரு தானையொடு வேண்டுபுலத் திறுத்த
பெருவளக் கரிகால் முன்னிலைச் செல்லார்
சூடா வாகைப் பறந்தலை யாடுபெற
ஒன்பது குடையும் நன்பக லொழித்த
பீடின் மன்னர் போல
ஒடுவை மன்னால் வாடைநீ யெமக்கே.”

(அகம். 125)

சேரன் செங்குட்டுவனார் கண்ணகியைக் கடவுள்மங்கலம் செய்தற்குப் பிரிந்த பிரிவு சிலப்பதிகாரத்திற் கண்டுகொள்க. இத் துணையும் பிரிவு அறுவகைப்படும் என்றவாறாயிற்று. அஃதேல் பரத் தையிற் பிரிவு என்பதோ எனின், அது நிலம் பெயர்ந்து உறையாமை யானும், இவை போல் சிறக்காமையானும், அறமுறைமை செய்யப் பிரிதலும் பொருள் காரணமாகப் பிரிதலுமின்றிப் பிரிதலினானும், கற்பியலுள் கூறப்படும் என்க. ஈண்டும் சிறுபான்மை கூறுப. (30)

அறம் காரணமாகப் பிரிதல்

31. மேலோர் முறைமை நால்வர்க்கும் உரித்தே.

இது, நிறுத்த முறையானே அறம் காரணமாகப் பிரிதற்குரிய தலைமக்களை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) மேலோர் முறைமை நால்வர்க்கும் உரித்து - மேலோராகிய தேவரது முறைமையை நிறுத்தற்குப் பிரியும் பிரிவு நான்கு வருணத்தார்க்கும் உரித்து. (ஏகாரம் ஈற்றசை). (31)

காவற் பிரிவு

32. மன்னர் பாங்கின் பின்னோர் ஆகுப.

இது, காவற்பகுதியாகிய முறை செய்வித்தற்கு உரிய மக்களை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) மன்னர் பாங்கின் - மன்னர்க்குரிய பக்கத்திற்கு, பின்னோர் ஆகுப - (அவ்வாறு முறை செய்தற்கு அரசன் தான் சேறல் வேண்டாமை யின், அதற்குரியராய் அவனது ஏவல்வழி வரும்) வணிகரும் வேளாளரும் உரியர் ஆகுப.

மன்னர்க்குரிய பக்கமாவது காவல்; அஃதாவது நெறியின் ஒழுகாதாரை நெறியின் ஒழுகப் பண்ணுதல். (32)

வணிகர்க்குரியதொரு பிரிவு

33. உயர்ந்தோர்க்குரிய ஒத்தி னான.

இது, வணிகர்க்கு உரியதொரு பிரிவு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) உயர்ந்தோர்க்கு - மேல் அதிகரிக்கப்பட்ட பின்னாராகிய இருவகையோரிலும் உயர்ந்தோராகிய வணிகர்க்கு, ஒத்தினான உரிய - ஒதுதல் நிமித்தமாகப் பிரிதலும் உரித்து.

ஒத்துப் பலவாதலின் 'உரிய' என்றார். ஈண்டு ஒத்து என்பது வேதம். அது நால்வகை வருணத்தினும் மூவர்க்கு உரித்தென்பது கூறப்பட்டது.

(33)

வணிகர்க்கும் வேளாளருக்கும் உரிய பிரிவு

34. வேந்துவினை இயற்கை வேந்தன் ஓர்இய

ஏனோர் மருங்கினும் எய்திடன் உடைத்தே.

இது, வணிகர்க்கும் வேளாளர்க்கும் உரியதொரு பிரிவு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) வேந்து வினை இயற்கை - வேந்தனது வினை இயற்கையாகிய தூது, வேந்தன் ஓர்இய ஏனோர் மருங்கினும் - வேந்தனை ஒழிந்த வணிகர்க்கும் வேளாளர்க்கும், எய்து இடன் உடைத்து - ஆகுமிடன் உடைத்து.

வேந்தனது வினை - வேந்தற்குரிய வினை. 'இடனுடைத்து' என்றதனான் அவர் தூதாங்காலம் அமைச்சராகியவழியே நிகழும் என்று கொள்க. (ஏகாரம் ஈற்றசை.)

(34)

இதுவுமது

35. பொருள்வயின் பிரிதலும் அவர்வயின் உரித்தே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) பொருள்வயின் பிரிதலும் அவர்வயின் உரித்து - பொருள்வயிற் பிரிவும் மேற்சொல்லப்பட்ட வணிகர் வேளாளரிடத்தில் உரியதாகும். (ஏகாரம் ஈற்றசை.)

(35)

அந்தணர் பொருட்பிரிவுத் திறன்

36. உயர்ந்தோர் பொருள்வயின் ஒழுக்கத் தான.

இஃது, அந்தணர் பொருட்குப் பிரியுந்திறன் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) உயர்ந்தோர் பொருள்வயின் ஒழுக்கத்தான - உயர்ந்தோராகிய அந்தணர் பொருள்வயிற் பிரியுங்காலத்து ஒழுக்கத்தானே பிரிப.

இதனாற் சொல்லியது, வணிகர்க்கும் வேளாளர்க்கும் வாணிகம் முதலாயின பொருணிமித்தம் ஆகியவாறு போல, அந்தணர்க்கு இவை பொருணிமித்தம் ஆகா என்பதூஉம், அவர்க்கு இயற்கை யொழுக்கமாகிய ஆசாரமும், செயற்கையொழுக்கமாகிய கல்வியுமே பொருட்டுக்குக் காரணமாம் என்பதூஉம் கண்டவாறு (ஈற்றகரம் சாரியை.) (36)

பொருள்வயின் பிரிவதோர் இலக்கணம்

37. முந்நீர் வழக்கம் மகடுஉவோடு இல்லை.

இதுவும், பொருள்வயிற் பிரிவதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) முந்நீர் வழக்கம் மகடுஉவோடு இல்லை - (ஈண்டு அதி கரிக்கப்பட்ட பிரிவு காலிற் பிரிவும் கலத்திற் பிரிவும் என இருவகைப் படும்; அவற்றுள்) கலத்திற் பிரிவு தலைமகளுடன் இல்லை.

எனவே, காலிற் பிரிவு தலைமகளை உடன்கொண்டு பிரியவும் பெறும் என்றவாறாம். கலத்திற் பிரிவு,

தலைமகளை ஒழியப் பிரிந்தமைக்குச் செய்யுள்

“உலகுகிளர்ந் தன்ன உருகெழு வங்கம்
புலவுத்திரைப் பெருங்கடல் நீரிடைப் போழ
இரவும் எல்லையும் அசைவின் றாகி
விரைசெலல் இயற்கை வங்கூழ் ஆட்டக்
கோடுயர் திணிமணல் அகன்துறை நீகான்
மாட ஒள்ளெரி மருங்கறிந்து ஒய்ய
ஆள்வினைப் பிரிந்த காதலர் நாள்பல
கழியா மையே அழிபடர் அகல
வருவர் மன்னால் தோழி தண்பணைப்
பொருபுனல் வைப்பின் நம்மூர் ஆங்கண்
கருவினை முரணிய தண்புதல் பகன்றைப்
பெருவளம் மலர அல்லி தீண்டிப்
பலவுக்காய்ப் புறத்த பசும்பழப் பாகல்
கூதள மூதிலைக் கொடிநிரைத் தூங்க
அறன்இன் றலைக்கும் ஆனா வாடை
கடிமனை மாடத்துக் கங்குல் வீசித்
திருந்திழை நெகிழ்ந்து பெருங்கவின் சாய
நிரைவளை ஊருந் தோளென
உரையொடு செல்லும் அன்பினர்ப் பெறினே” (அகம். 255)

என வரும். காலிற் பிரிவுக்கு உதாரணம் வந்துழிக் காண்க. (37)

கைக்கிளை பெருந்திணைக்குரிய இயல்பு

38. எத்திணை மருங்கினும் மகடுஉ மடன்மேல்
பொற்புடை நெறிமை இன்மை யான.

இத்துணையும் பாலைக்குரித்தாகிய பிரிவிலக்கணம் கூறினார். இது கைக்கிளை பெருந்திணைக்கு உரிய இயல்பு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) எ திணை மருங்கினும் - எல்லாக் குலத்தினிடத்தினும், மகடுஉ மடல்மேல் (இல்லை) - பெண்பால் மடலேறுதல் இல்லை; பொற்புடை நெறிமை இன்மையான - பொலிவுபெறு நெறிமை இல்லாமையான்.

'மடன்மேல்' என்பது மடலேறுதல் என்னும் பொருள் குறித்தது. இல்லை என்பது மேலைச் சூத்திரத்தினின்று தந்துரைக்கப்பட்டது. 'பொற்புடை நெறிமை' என்பது பெண்பாற்கு இன்றியமையாத நாணம் முதலாயின. மகடுஉ மடலேறுதல் இல்லை எனவே ஆடுஉ மடலேறுதல் உண்டு என்பது பெற்றாம். இது, 'புணரா இரக்க'மாகிய கைக்கிளைக்கும், 'தேறுதலொழிந்த காமத்து மிகுதிறன்' (அகத். 51) ஆகிய பெருந்திணைக்கும் உரித்தாகியவாறு கண்டு கொள்க. (ஈற்றகரம் சாரியை). (38)

உடன்போக்கில் நற்றாய்கூற்று

39. தன்னும் அவனும் அவளுஞ் சுட்டி
மன்னும் நிமித்தம் மொழிப்பொருள் தெய்வம்
நன்மை தீமை அச்சஞ் சார்தலென்று
அன்ன பிறவும் அவற்றொடு தொகைஇ
முன்னிய கால மூன்றொடு விளக்கித்
தோழி தேஎத்துங் கண்டோர் பாங்கினும்
போகிய திறத்து நற்றாய் புலம்பலும்
ஆகிய கிளவியு மவ்வழி உரிய.

இது, மேற்கூறப்பட்ட இருவகைப் பிரிவினாள் (அகத். 13) தமரைப் பிரிதலாகிய உடன்போக்கில் நிகழ்ந்த நற்றாய்மாட்டு ளதாய கிளவி உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

தன்னும் அவனும் அவளும் சுட்டியென்பது, தன்னையும் தலைமகனையும் தலைமகளையும் குறித்து எ-று. மன்னு நிமித்தமாவது, ஆட்சி பெற்ற நிமித்தம்; அது பல்லி முதலாயினவாம். மொழிப்பொரு ளாவது, பிறர் தம்முள் கூறும் மொழிப்பொருளை நிமித்தமாகக் கோடல்; அதனை நற்சொல் என்ப. தெய்வம் என்பது, உலகினுள் வாழும் இயக்கர் முதலாயினார் ஆவேசித்துக் கூறும் சொல். நன்மை தீமை அச்சம் என்பது, தனக்கும் அவர்க்கும் உளவாகிய நன்மையும் தீமையும் அச்சமும் எ-று. சார்தல் என்பது, அவர்தன்னை வந்து சார்தல். என்று என்பது இடைச்சொல். அன்ன பிறவும் என்பது, அத்தன்மைய பிறவும் எ-று. அவற்றொடு தொகைஇ என்பது, மேற்சொல்லப்பட்ட நிமித்தம் முதலாயினவற்றொடு கூட்டி எ-று. அவ்வழியாகிய கிளவியும் உரிய என்பது, அவ்விடத்தாகும் கூற்றும் உரிய எ-று.

(இ-ள்.) போகிய திறத்து நற்றாய் தன்னும் அவனும் அவளும் சுட்டி - தலைமகள் உடன்போகியவழி நற்றாய் தன்னையும் அவனையும் அவளையும் சுட்டி, மன்னும் நிமித்தம் - நிலைபெற்ற நிமித்தம், மொழிப் பொருள் தெய்வம் அவற்றொடு - மொழிப்பொருள் தெய்வம் என்பனவற்றொடு, நன்மை தீமை அச்சம் சார்தல் - தனக்கும் அவர்க்கும் உளதாகிய நன்மை தீமை அச்சம் சார்தல் என்பனவும், அன்ன பிறவும் அவற்றொடு தொகைஇ - அத்தன்மை பிறவும் அவற்றொடு கூட்டி, முன்னிய காலம் மூன்றொடு விளக்கி - குறித்த காலம் மூன்றும் ஒருங்கு தோற்றுவித்து, தோழி தேஎத்தும் கண்டோர் பாங்கினும் புலம்பலும் - தோழிமாட்டும் கண்டோர்மாட்டும் புலம்புதலும், அவ்வழி ஆகிய கிளவியும் உரிய - அவ்வழி நிகழும் கூற்றும் உரிய.

‘போகிய திறத்து நற்றாய்’ என்றதனை முன்னே கூட்டுக. ‘அவற்றொடு’ என்பதனைத் தெய்வம் என்பதனொடும் கூட்டுக. முன்னிய காலம் மூன்றுடன் விளக்குதலாவது, முன்பு இத்தன்மைய ளாயினாள்; இப்பொழுது இத்தன்மைய ளாகாநின்றாள்; மேல் இன்ன ளாகுவள் என மூன்றுகாலமும் ஒருங்கு தோற்றுவித்துப் புலம்புதல். அவ்வழி ஆகிய கிளவியும் என மொழிமாற்றுக. அவற்றிற்குச் சில உதாரணங்கள்.

“தோழியர் சூழத் துறைமுன்றில் ஆடுங்கால்
வீழ்பவள் போலத் தளருங்கால் - தாழாது
கல்லதர் அத்தத்தைக் காதலன் பின்போதல்
வல்லவோ மாதர் நடை.” (ஐந்திணை ஐம்பது. 37)

என்பது தலைமகள் உடன்போயவழி நற்றாய் கவன்றுரைத்தது.

“மறுவில் தூவிச் சிறுகருங் காக்கை
அன்புடை மரபின்நின் கிளையோ டாரப்
பச்சூன் பெய்த பைந்நிண வல்சி
பொலம்புனை கலத்தில் தருகுவென் மாதோ
வெஞ்சின விறல்வேற் காளை யோடு
அஞ்சில் ஓதியை வரக்கரைநீமே.” (ஐங்குறு. 391)

என்பது நற்றாய் உடன்போய தலைமகள் பொருட்டாகக் காகத்திற்குப் பராய்க்கடன் உரைத்தது.

“வேறாக நின்னை வினவுவேன் தெய்வத்தால்
கூறாயோ கூறுங் குணத்தினைய - வேறாக
என்மனைக் கேறக் கொணருமோ எவ்வளையைத்
தன்மனைக்கே உய்க்குமோ தான்” (திணைமாலை நூற். 90)

என்பது நற்றாய் தலைமகளின் உடன்போக் கெண்ணிப் படிமத்தானை வினாஅயது.

பிறவும் அன்ன. ‘நற்றாய் புலம்பலும்’ என்ற உம்மையான் செவிலி புலம்பலும் கொள்ளப்படும்.

உ - ம்:

“பெயர்த்தனென் முயங்கயான் வியர்த்தனென் என்றனள்
இனியறிந் தேனது துனியா சூதலே
கழல்தொடி யாய் மழைதவழ் பொதியில்
வேங்கையுங் காந்தளும் நாறி
ஆம்பல் மலரினுந் தான்தண் ணியளே”

(குறுந். 84)

என்பது, உடன்போக்கிய செவிலி கவன் றுரைத்தது.

“என்னும் உள்ளினள் கொல்லோ தன்னை
நெஞ்சணத் தேற்றிய வஞ்சினக் காளையோடு
அழுங்கல் மூதூர் அலரெழச்
செழும்பல் குன்றம் இறந்தஎன் மகளே”

(ஐங்குறு. 372)

என்பது, தலைமகள் கொடுமை நினைந்து கூறியது.

“ஈன்றுபுறந் தந்த எம்மும் உள்ளாள்
வான்தோய் இஞ்சி நன்னகர் புலம்பத்
தனிமணி இரட்டுந் தாளடைக் கடிசை
நுழைநுதி நெடுவேல் குறும்படை மழவர்
முனையாத் தந்து முரம்பின் வீழ்த்த
வில்லேர் வாழ்க்கை விழுத்தொடை மறவர்
வல்லாண் பதுக்கைக் கடவுட் பேண்மார்
நடுகற் பீலி சூட்டித் துடிப்படுத்துத்
தோப்பிக் கள்ளொடு துருஉப்பலி கொடுக்கும்
போக்கருங் கவலைய புலவுநா றருஞ்சுரந்
துணிந்துபிறள் ஆயினள் ஆயினும் அணிந்தணிந்து
ஆர்வ நெஞ்சமோடு ஆய்நலன் அளைஇத்தன்
மார்புதுணை யாகத் துயிற்றுக் தில்ல
துஞ்சா முழவின் கோவல் கோமான்
நெடுந்தேர்க் காரி கொடுங்கால் முந்துறைப்
பெண்ணையம் பேர்யாற்று நுண்ணறல் கடுக்கும்
நெறியிருங் கதுப்பினென் பேதைக்கு
அறியாத் தேளத் தாற்றிய துணையே.”

(அகம். 35)

என்பது செவிலி தெய்வம் பராஅயது. பிறவும் அன்ன.

(39)

உடன்போக்கில் தாயர்திறன்

40. ஏமப் பேரூர்ச் சேரியுஞ் சுரத்தும்
தாமே செல்லுந் தாயரும் உளரே.

இது, தலைமகள் உடன்போகியவழிச் செவிலிக்கு உரியதொரு திறன் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) ஏமம் பேர் ஊர் சேரியும் - ஏமம் பொருந்திய பெரிய ஊரகத்துச் சேரியின்கண்ணும், சுரத்தும் - ஊரினின்றும் நீங்கிய சுரத்தின் கண்ணும், தாமே செல்லும் தாயரும் உளர் - தாமே செல்லுந் தாயரும் உளர்.

‘தாமேசெல்லுந் தாயர்’ என்பதனான் செவிலி என்பது பெற்றாம். ‘தாயரும்’ என்றதனான் கைத்தாயர் பலர் என்று கொள்ளப்படும். அவ்வழிச் சேரியோரை வினாதலும், சுரத்திற் கண்டோரை வினாதலும் உளவாம். சேரியிற் பிரிதலும் பாலையாகுமோ எனின், அது வருகின்ற சூத்திரத்தினான் விளங்கும். (ஈற்றேகாரம் அசை).

சேரியோரை வினாஅயதற்குச் செய்யுள்

“இதுஎன் பாவைக் கினியநன் பாவை
இதுவென் பைங்கிளி எடுத்த பைங்கிளி
இதுவென் பூவைக் கினியசொற் பூவையென்று
அலம்வரு நோக்கி நலம்வரு சுடர்நுதல்
காண்தொறுங் காண்தொறுங் கலங்கி
நீங்கின னோவென் பூங்க ணோளே” (ஐங்குறு. 375)

என வரும்.

சுரத்திடை வினாஅயதற்குச் செய்யுள்

“எறித்தரு கதிர்ந்தாங்கி யேந்திய குடைநீழல்
உறித்தாழ்ந்த கரகமும் உரைசான்ற முக்கோலும்
நெறிப்படச் சுவலசைஇ வேறோரா நெஞ்சத்துக்
குறிப்பேவல் செலம்மாலைக் கொளைநடை யந்தணீர்
வெவ்விடைச் செலம்மாலை ஒழுக்கத்தீர் இவ்விடை
என்மகள் ஒருத்தியும் பிறள்மகன் ஒருவனுந்
தம்முளே புணர்ந்த தாமறி புணர்ச்சியர்
அன்னார் இருவரைக் காணிரோ பெரும.” (கலி. 9)

“செய்வினைப் பொலிந்த செறிகழல் நோன்தாள்
மையணற் காளையொடு பைய இயலிப்
பாவை அன்னஎன் ஆய்தொடி மடந்தை
சென்றஎன் என்றிர் ஐய
ஒன்றின வோஅவள் அஞ்சிலம் படியே.” (ஐங்குறு. 389)

என வருவதும் அது.

“காலே பரிதப் பினவே கண்ணே
நோக்கி நோக்கி வாள்இழந் தனவே
அகல்இரு விசும்பின் மீனினும்
பலரே மன்றஇவ் வுலகத்துப் பிறரே.” (குறுந். 44)

என வருவது, சுரத்திடை வினாஅயது நிகழ்ந்தபின்னர்க் கூறியது. (40)

பாலைக்கு உரியதோர் இயல்பு

41. அயலோர் ஆயினும் அகற்சி மேற்றே.

இதுவும், பாலைக்கு உரியதோர் இயல்பு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) அயலோராயினும் - (சேரியினும் சுரத்தினும் பிரிதலின்றித்) தமது மனையற்கண் பிரிந்தாராயினும், அகற்சி மேற்றே - பிரிவின் கண்ணதே.

எனவே, ஓர் ஊரகத்து மனையயற்கண்ணும் பரத்தையிற் பிரிவு
பாலையாம் என்பதூஉம் உய்த்துணர்ந்து கொள்ளப்படும். (41)

பிரிவின்கண் தோழிக்குக் கூற்று நிகழ்இடன்

42. தலைவரும் விழும நிலையெடுத் துரைப்பினும்
போக்கற் கண்ணும் விடுத்தற் கண்ணும்
நீக்கலின் வந்த தம்முறு விழுமமும்
வாய்மையும் பொய்ம்மையுங் கண்டோர்ச் சுட்டித்
தாய்நிலை நோக்கித் தலைப்பெயர்த்துக் கொளினும்
நோய்மிகப் பெருகித்தன் னெஞ்சுகலுழிந் தோளை
அழிந்தது களையென மொழிந்தது கூறி
வன்புறை நெருங்கி வந்ததன் திறத்தோடு
என்றிவை எல்லாம் இயல்புற நாடின்
ஒன்றித் தோன்றுந் தோழி மேன.

இது, பிரிவின்கண் தோழிக்குக் கூற்று நிகழும் இடன் உணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

(இ-ள்.) தலைவரும் விழும... தோழிமேன - தலைவரும் விழும
நிலையெடுத் துரைத்தல் முதலாகச் சொல்லப்பட்டன தோழிமாட்டுப்
பொருந்தித் தோன்றும்.

தலைவரும் விழுமநிலை எடுத்துரைத்தலாவது பின்பு வரும் நோய்
நிலையை எடுத்துக் கூறுதல் எ-று.

உ-ம்:

“பாஅல் அஞ்செவிப் பணைத்தாள் மாநிரை
மாஅல் யானையொடு மறவர் மயங்கித்
தூறதர்ப் பட்ட ஆறுமயங் கருஞ்சுரம்
இறந்துநீர் செய்யும் பொருளினும் யாம்நுமக்குச்
சிறந்தனம் ஆதல் அறிந்தனீர் ஆயின்
நீள்இரு முந்நீர் வளிகலன் வெளவலின்
ஆள்வினைக்கு அழிந்தோர் போறல் அல்லதைக்
கேள்பெருந் தகையோடு எவன்பல மொழிகுவம்
நாளுங் கோள்மீன் தகைத்தலுந் தகைமே;
கல்லெனக் கவின்பெற்ற விழுவாற்றுப் படுத்தபின்
புல்லென்ற களம்போலப் புலம்புகொண்டு அமைவாளோ;
ஆள்பவர் கலக்குற அலைபெற்ற நாடுபோல்
பாழ்ப்பட்ட முகத்தொடு பைதல்கொண்டு அமைவாளோ;
ஓரிரா வைகலுள் தாமரைப் பொய்கையுள்
நீர்நீத்த மலர்போல நீநீப்பின் வாழ்வாளோ;

எனவாங்கு,
பொய்ந்நல்கல் புரிந்தனை புறந்தரல் கைவிட்டு
எந்நாளோ நெடுந்தகாய் நீசெல்வது
அந்நாள்கொண்டு இறக்கும்இவள் அரும்பெறல் உயிரே.” (கலி. 5)

என வரும். இதனுள் ‘யாம் நுமக்குச் சிறந்தனமாதல் அறிந்தனிராயின்’ என்றமையானும், ‘பொய்ந் நல்கல் புரிந்தனை’ என்றமையானும் வரைவதன் முன்பென்று கொள்ளப்படும். இவள் இறந்துபடும் என்றமையான் உடன்கொண்டு போவது குறிப்பு.

போக்கற்கண்ணும் என்பது ‘உடன்கொண்டு பெயர்’ என்று கூறுதற்கண்ணும் எ-று.

உ-ம்:

“மரையா மரல்கவர மாரி வறப்ப
வரையோங்கு அருஞ்சுரத்து ஆரிடைச் செல்வோர்
சுரையம்பு மூழ்க்சு சுருங்கிப் புரையோர்தம்
உண்ணீர் வறப்பப் புலர்வாடு நாவிற்சுத்
தண்ணீர் பெறாஅத் தடுமாற்று அருந்துயரம்
கண்ணீர் நனைக்குங் கடுமைய காடென்றால்
என்றீர் அறியாதீர் போல இவைகூறல்
நின்னீர் அல்ல நெடுந்தகாய் எம்மையும்
அன்பறச் சூழாதே ஆற்றிடை நும்மொடு
துன்பந் துணையாக நாடின அதுவல்லது
இன்பமும் உண்டோ வெமக்கு.” (கலி. 6)

என வரும்.

விடுத்தற்கண்ணும் என்பது தலைமகன் உடன்போக் கொரும் பட்டமை தலைமகளுக்குக் கூறி அவளை விடுத்தற்கண்ணும் எ-று.

உ-ம்:

“உன்னங் கொள்கையோடு உளங்கரந்து உறையும்
அன்னை சொல்லும் உய்கம் என்னதூஉம்
ஈரஞ் சேரா இயல்பின் பொய்ம்மொழிச்
சேரியம் பெண்டிர் கவ்வையும் ஒழிகம்
நாடுகண் அகற்றிய உதியஞ் சேரல்
பாடிச் சென்ற பரிசிலர் போல
உவவினி வாழி தோழி அவரே
பொம்மல் ஓதி நம்மொடு ஓராங்குச்
செலவயர்ந் தனரால் இன்றே மலைதொறும்
மால்கழை பிசைந்த கால்வாய் கூரெரி
மீன்கொள் பரதவர் கொடுந்திமில் நளிசுடர்
வான்றோய் புணரி மிசைக்கண் டாங்கு
மேவரத் தோன்றும் யாஅஉயர் நனந்தலை
உயவல் யானை வெரிநுச்சென்றன்ன

கல்லூர்பு இழிதரும் புல்சாய் சிறுநெறிக்
காடுமீக் கூறுங் கோடேந்து ஒருத்தல்
ஆறுகடி கொள்ளும் அருஞ்சரம் பணைத்தோள்
நாறைங் கூந்தல் கொம்மை வரிமுலை
நிரையிதழ் உண்கண் மகளிர்க்கு
அரிய வாலென அழுங்கிய செலவே.”

(அகம். 65)

என வரும். இஃது உடன்போக்கு நயப்பித்தது.

“வேலும் விளங்கின வினைஞரும் இயன்றனர்
தாருந் ததையின தழையுந் தொடுத்தன
நிலநீர் அற்ற வெம்மை நீங்கப்
பெயல்நீர் தலைஇய உலவையிலை நீத்துக்
குறுமுறி யீன்றன மரனே நறுமலர்
வேய்ந்தன போலத் தோன்றிப் பலவுடன்
தேம்படப் பொதுளின பொழிலே கானமும்
நனிநன் றாகிய பனிநீங்கு வழிநாள்
பாலெனப் பரத்தரு நிலவின் மாலைப்
போதுவந் தன்று தூதே நீயும்
கலங்கா மனத்தை ஆகி என்சொல்
நயந்தனை கொண்மோ நெஞ்சமர் தகுவி
தெற்றி உலறினும் வயலை வாடினும்
நொச்சி மென்சினை வணர்குரல் சாயினும்
நின்னினும் மடவள் நனிநின் நயந்த
அன்னை அல்லல் தாங்கிநின் ஐயர்
புலிமருள் செம்மல் நோக்கி
வலியாய் இன்னுந் தோய்கநின் முலையே.”

(அகம். 259)

என வரும். இது விடுத்தவழிக் கூறியது.

நீக்கலின் வந்த தம்முறு விழுமமும் என்பது, தமரை நீக்குதலான்
தமக்குற்ற நோயின்கண்ணும் எ-று.

உ-ம்:

“விளம்பழங் கமமும் கமஞ்சூல் குழிசிப்
பாசந் தின்ற தேய்கால் மத்தம்
நெய்தெரி இயக்கம் வெளிமுதல் முழங்கும்
வைகுபுலர் விடியல் மெய்கரந்து தன்கால்
அரியமை சிலம்பு கழீஇப் பன்மாண்
வரிப்புனை பந்தொடு வைஇய செல்வோள்
இவைகாண் தோறும் நோவர் மாதோ
அளியரோ அளியர்என் ஆயத் தோர்என
நும்மொடு வரவுதான் அயரவும்
தன்வரைத்து அன்றியுங் கலுழ்ந்தன கண்ணே.”

(நற். 12)

என வரும். இஃது உடன்போக்குத் தவிர்தற்பொருட்டுக் கூறியது.

இன்னும் 'நீக்கலின் வந்த தம்முறு விழுமம்' என்றதனான் தலைமகட்டுக்குக் கூறினவும் கொள்க.

உ-ம்:

“நாளும் நாளும் ஆள்வினை அழுங்க
இல்லிருந்து மகிழ்வோர்க் கில்லையால் புகழென
ஒண்பொருட் ககல்வர்நங் காதலர்
கண்பனி துடையினித் தோழி நீயே.” (சிறுநட்டகம்)

என வரும்.

வாய்மையும் பொய்மையும் கண்டோற் சுட்டித் தாய்நிலை நோக்கித் தலைப்பெயர்த்துக் கொளினும் என்பது, மெய்மையும் பொய்மையும் காணப்பட்ட அவனைச் சுட்டித் தாய்நிலை நோக்கி மீட்டுக் கொள்ளுதற்கண்ணும் எ-று.

உ-ம்:

“பால்மருள் மருப்பின் உரல்புரை பாவடி
ஈர்நறுங் கமழ்கடாஅத்து இனம்பிரி ஒருத்தல்
ஆறுகடி கொள்ளும் வேறுபுலம் படர்ந்து
பொருள்வயின் பிரிதல் வேண்டும் என்னும்
அருளில் சொல்லும் நீசொல் லினையே
நன்னர் நறுநுதல் நயந்தனை நீவி
நின்னிற் பிரியலேன் அஞ்சல்ஓம் பென்னும்
நன்னர் மொழியும் நீமொழிந் தனையே
அவற்றுள்,
யாவோ வாயின மாஅல் மகனே
கிழவர் இன்னோர் என்னாது பொருள்தான்
பழவினை மருங்கின் பெயர்ப்பெயர்பு உறையும்
அன்ன பொருள்வயிற் பிரிவோய் நின்னின்று
இமைப்புவரை வாழாள் மடவோள்
அமைக்கவின் கொண்ட தோளிணை மறந்தே” (கலி. 21)

என வரும்.

இது தலைமகனைச் சுட்டிக் கூறியது. தாய்நிலை நோக்கித் தலைப் பெயர்த்துக் கொண்டதற்குச் செய்யுள் வந்தவழிக் கண்டு கொள்க.

‘நோய் மிகப் பெருகித் தன் நெஞ்சு சுலுழ்ந்தோளை அழிந்தது களையென மொழிந்தது கூறி, வன்புறை நெருங்கி வந்ததன் திறத்தோடு, என்றிவை எல்லாம் இயல்புற நாடின, ஒன்றித் தோன்றும் தோழி மேன என்பது, தலைமகன் பிரிதலான் வந்துற்ற நோய் மிகவும் பெருகித் தன் நெஞ்சு கலங்கியோளை அழிந்தது களைதல் வேண்டுமெனத் தலைமகன் சொன்ன மாற்றத்தைக் கூறி வன்புறையின் பொருட்டு நெருங்கி வந்ததன் திறத்தோடு இத் தன்மைய வெல்லாம் இயல்புற ஆராயின் தலைமக னொடு பொருந்தித் தோன்றும் தோழிமேலன எ-று.

‘ஒன்றித் தோன்றுந் தோழி’ என்றதனான் தோழிமார் பலருள்ளும் இன்றியமையாதாள் என்று கொள்க.

‘தோழி தானே செவிலி மகளே’ (களவியல் 35) என்றதனான், அவள் செவிலிமகள் என்று கொள்ளப்படும்.

மொழிந்தது கூறி வன்புறை நெருங்குதலாவது, தலைமகள் மொழிந்தது கூறி வற்புறுத்தலாம்.

“அரிதாய அறன்எய்தி அருளியோர்க்கு அளித்தலும்
பெரிதாய பகைவென்று பேணாரைத் தெறுதலும்
புரிவமர் காதலின் புணர்ச்சியும் தருமெனப்
பிரிவெண்ணிப் பொருள்வயின் சென்றநம் காதலர்
வருவர்கொல் வயங்கிழாஅய் வலிப்பல்யான் கேள்இனி
அடிதாங்கும் அளவின்றி அழலன்ன வெம்மையான்
கடியவே கனங்குழாஅய் காடென்றார் அக்காட்டுள்
துடியடிக்கயந்தலை கலக்கிய சின்னீரைப்
பிடியூட்டிப் பின்னுண்ணுங் களிநெனவும் உரைத்தனரே;”

எனவும்,

“இன்பத்தின் இகந்தொரீஇ இலைதீய்ந்த உலவையான்
துன்புறுஉந் தகையவே காடென்றார் அக்காட்டுள்
அன்புகொள் மடப்பெடை அசையிய வருத்தத்தை
மென்சிறக ரால்ஆற்றும் புறவெனவும் உரைத்தனரே;”

எனவும்,

“கன்மிசை வேய்வாடக் கனைகதிர் தெறுதலான்
துன்னருஉந் தகையவே காடென்றார் அக்காட்டுள்
இந்நிழல் இன்மையான் வருந்திய மடப்பிணைக்குத்
தன்நிழலைக் கொடுத்தளிக்குங் கலையெனவும் உரைத்தனரே;”

எனவும் அவன் மொழிந்தது கூறி,

“என வாங்கு;
இணைநலம் உடைய கானஞ் சென்றோர்
புனைநலம் வாட்டுநர் அல்லர் மனைவயின்
பல்லியும் பாங்கொத்து இசைத்தன
நல்எழில் உண்கணும் ஆடுமால் இடனே” (கலி. 11)

என வற்புறுத்தியவாறு கண்டுகொள்க.

‘என்றிவை எல்லாம் இயல்புற நாடின’ என்றதனான், பருவம் வந்தது எனவும் பருவம் அன்று எனவும் வருவன கொள்க.

“வல்வருவர் காணாய் வயங்கி முருக்கெல்லாம்
செல்வச் சிறார்க்குப்பொன் கொல்லர்போல் - நல்ல
பவளக் கொழுந்தின்மேற் பொற்றாலி பாய்த்தித்
திவளக்கான் றிட்டன தேர்ந்து.” (திணைமாலை நூற். 66)

இது பருவம் வந்தது என்றது.

“மடவ மன்ற தடவுநிலைக் கொன்றை
கல்பிறங்கு அத்தஞ் சென்றோர் கூறிய
பருவம் வாரா அளவை நெறிதரக்
கொம்புசேர் கொடியிணர் ஊழ்த்த
வம்ப மாரியைக் காரென மதித்தே.” (குறுந். 66)

இது பருவம் அன்று என்றது.

இன்னும் ‘என்றிவை எல்லாம்’ என்றதனான், பிரியுங் காலத்துத் தலைமகட்கு உணர்த்துகின்றேன் எனத் தலைமகற்கு உரைத்தலும், தலைமகட்கு அவர் பிரியார் எனக் கூறுதலும் கொள்க.

“முளவுமா வல்சி எயினர் தங்கை
இளமா எயிற்றிக்கு நின்நிலை அறியச்
சொல்லினேன் இரக்கும் அளவை
வெல்வேல் காளை விரையாதீமே.” (ஐங்குறு. 364)

இது விலக்கிற்று.

“விலங்கல் விளங்கிழாஅய் செல்வாரோ அல்லர்
அழற்பட்டசைந்த பிடியை - எழிற்களிறு
கற்சனைச் சேற்றிடைச் சின்னீரைக் கையாற்கொண்டு
உச்சி யொழுக்குஞ் சரம்” (ஐந்திணை ஐம்: 32)

இது தலைமகட்குக் கூறியது. (42)

பிரிவின்கண் கண்டோர் கூற்று

43. பொழுது மாறும் உட்குவரத் தோன்றி
வழுவின் ஆகிய குற்றங் காட்டலும்
ஊரது சார்பும் செல்லுந் தேயமும்
ஆர்வ நெஞ்சமொடு செப்பிய வழியினும்
புணர்ந்தோர் பாங்கிற் புணர்ந்த நெஞ்சமொடு
அழிந்தெதிர் கூறி விடுப்பினும் ஆங்கத்
தாய்நிலை கண்டு தடுப்பினும் விடுப்பினும்
சேய்நிலைக்கு அகன்றோர் செலவினும் வரவினும்
கண்டோர் மொழிதல் கண்டது என்ப.

இது கண்டோர் கூற்று நிகழும் இடன் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) பொழுதும் ஆறும் உட்குவரத் தோன்றி வழுவின் ஆகிய குற்றம் காட்டலும் ஊரது சார்பும் செல்லும் தேயமும் ஆர்வ நெஞ்சமொடு செப்பிய வழியினும் என்பது, காலமும் நெறியும் அச்சம் வருமாறு தோன்றி வழுவதலினாகிய குற்றம் காட்டலும் ஊரது அணிமையும் செல்லும் தேயத்தின் சேய்மையும் ஆர்வ நெஞ்சமொடு செப்பிய பக்கத்தினும் ஏ-று.

உ-ம்:

“எம்ஊர் அல்லது ஊர்நணித்து இல்லை
 வெம்முரண் செல்வன் கதிரும் ஊழ்த்தனன்
 சேந்தனை சென்மோ பூந்தார் மார்ப
 இளையள் மெல்லியள் மடந்தை
 அரிய சேய பெருங்கல் ஆறே” (சிறறட்டகம்)

எனவரும்.

“புணர்ந்தோர் பாங்கின் புணர்ந்த நெஞ்சமோடு அழிந்து எதிர் கூறி
 விடுப்பினும் என்பது, புணர்ந்து செல்கின்றோர் பக்கத்து விரும்பின
 நெஞ்சத்தொடு மனன் அழிந்து எதிர்மொழி கூறி விடுத்தற்கண்ணும் கூற்று
 நிகழும் எ-று.

உ-ம்:

“அழுந்துபட வீழ்ந்த பெருந்தண் குன்றத்து
 ஒலிவல் ஈந்தின் உலவை யங்காட்டு
 ஆறுசெல் மாக்கள் சென்னி எறிந்த
 செம்மறுத் தலைய நெய்த்தோர் வாய
 வல்லியம் பெருந்தலைக் குருளை மாலை
 மரல்நோக்கும் இண்டிவர் ஈங்கைய சுரனே
 வையெயிறு ஐயள் மடந்தை முன்னுற்று
 எல்லிடை நீங்கும் இளையோன் உள்ளங்
 காலொடு பட்ட மாரி
 மால்வரை மிளிர்க்கும் உருமினுங் கொடிதே.” (நற். 2)

என வரும்.

ஆங்கு அத் தாய்நிலை கண்டு தடுப்பினும் விடுப்பினும் என்பது,
 ஆண்டுப் பின் சென்ற அச் செவிலித்தாயது நிலைமையைக் கண்டு
 போகாமல் தடுத்தற்கண்ணும் போக விடுத்தற்கண்ணும் எ-று.

உ-ம்:

“அறம்புரி அருமறை நவின்ற நாவின்
 றிறம்புரி கொள்கை அந்தணிர் தொழுவலென்று
 ஒண்டொடி வினவும் பேதையம் பெண்டே
 கண்டனெம் அம்ம சுரத்திடை அவளே
 இன்றுணை இனிதுபா ராட்டக்
 குன்றுயர் பிறங்கல் மலையிறந் தோளே” (ஐங்குறு. 387)

எனவரும். இது செவிலி வினாஅயவழிக் கூறியது.

“பெயர்ந்து போகுதி பெருமூ தாட்டி
 சிலம்புகெழு சீறடி சிவப்ப
 இலங்குவேற் காளையோ டிறந்தனள் சுரனே.”

இது தடுத்தற்கண் வந்தது.

“நெருப்பவிர் கனலி உருப்புச்சினந் தணியக்
கருங்கால் யாத்து வரிநிழல் இரீஇச்
சிறுவரை யிறப்பிற் காண்குவை செறிதொடிப்
பொன்னேர் மேனி மடந்தையொடு
வென்வேல் விடலை முன்னிய சுரனே.” (ஐங்குறு. 388)

இது விடுத்தற்கண் வந்தது.

சேய்நிலைக்கு அகன்றோர் செலவினும் வரவினும் என்பது,
சேய்மைக்கண் அகன்றோர் செல்லுதற்கண்ணும் வரவின்கண்ணும் எ-று.

உ-ம்:

“வில்லோன் காலன கழலே தொடியோள்
மெல்லடி மேலவுஞ் சிலம்பே நல்லோர்
யார்கொல் அளியர் தாமே ஆரியர்
கயிறாடு பறையிற் கால்பொரக் கலங்கி
வாகை வெண்ணெற் றொலிக்கும்
வேப்பயில் அழுவம் முன்னி யோரே” (குறுந். 7)

என வரும்.

‘கண்டோர் மொழிதல் கண்டது என்ப’ என்பது, இவ்விவ்விடங்
களில் கண்டோர் சொல்லுதல் வழக்கிற் காணப்பட்ட தென்ப எ-று. (43)

பிரிவின்கண் தலைமகள் கூற்று

44. ஒன்றாத் தமரினும் பருவத்துஞ் சுரத்தும்
ஒன்றிய மொழியொடு வலிப்பினும் விடுப்பினும்
இடைச்சுர மருங்கின் அவள்தமர் எய்திக்
கடைக்கொண்டு பெயர்தலிற் கலங்குஞர் எய்திக்
கற்பொடு புணர்ந்த கௌவை உளப்பட
அப்பாற் பட்ட ஒருதிறத் தானும்
நாளது சின்மையும் இளமைய தருமையுந்
தாளாண் பக்கமுந் தகுதிய தமைதியும்
இன்மைய திளிவும் உடைமைய துயர்ச்சியும்
அன்பின தகலமும் அகற்சிய தருமையும்
ஒன்றாப் பொருள்வயின் ஊக்கிய பாலினும்
வாயினுங் கையினும் வகுத்த பக்கமோடு
ஊதியம் கருதிய ஒருதிறத் தானும்
புகழும் மானமும் எடுத்துவற் புறுத்தலும்
தூதிடை யிட்ட வகையி னானும்
ஆகித் தோன்றும் பாங்கோர் பாங்கினும்
மூன்றன் பகுதியும் மண்டிலத் தருமையும்
தோன்றல் சான்ற மாற்றோர் மேன்மையும்

பாசறைப் புலம்பலும் முடிந்த காலத்துப்
பாகனொடு விரும்பிய வினைத்திற வகையினும்
காவற் பாங்கின் ஆங்கோர் பக்கமும்
பரத்தையின் அகற்சியிற் பிரிந்தோட் குறுகி
இரத்தலுந் தெளித்தலும் எனஇரு வகையோடு
உரைத்திற நாட்டம் கிழவோன் மேன.

இது பிரிவின்கண் தலைமகற்குக் கூற்று நிகழும் இடன் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) ஒன்றாத் தமரினும் பருவத்தும் சுரத்தும் ஒன்றிய மொழியொடு வலிப்பினும் விடுப்பினும் என்பது, வரைவு உடன்படாத தமர்கண்ணும் பருவத்தின்கண்ணும் சுரத்தின்கண்ணும் பொருந்திய சொல்லொடு தலைமகளை உடன்கொண்டு போகத் துணியினும் விடுத்துப்போகினும் கிழவோற்குக் கூற்று நிகழும் எ-று.

‘உரைத்திற நாட்டம் உளவாம் கிழவோற்கு’ என்பதை ஏனைய பகுதிக்கும் ஒட்டுக.

வலித்தற்குச் செய்யுள்

“ஆறுசெல் வருத்தத்துச் சீறடி சிவப்பவுஞ்
சினைநீங்கு தளிரின் வண்ணம் வாடவுந்
தான்வரல் துணிந்த இவளினும் இவளுடன்
வேய்பயில் அழுவம் உவக்கும்
பேதை நெஞ்சம் பெருந்தகவு உடைத்தே.”

எனவும்,

“வேட்டச் செந்நாய் கிளைத்தூண் மிச்சில்
குளவி மொய்த்த அழுகற் சின்னீர்
வளையுடைக் கையள் எம்மோ டுணீஇயர்
வருகதில் அம்ம தானே
அளியனோ அளியள்ளன் நெஞ்சமர்ந் தோளே” (குறுந். 56)

எனவும் வரும்.

அவ்வழி இடைச்சுரத்திற் கூறியதற்குச் செய்யுள்

“அழிவில முயலும் ஆர்வ மாக்கள்
வழிபடு தெய்வம் கண்கண் டாஅங்கு
அலமரல் வருத்தந் தீர யாழநின்
நலமென் பணைத்தோ ளெய்தின மாகலிற்
பொரிப்பூம் புன்கி னெழிற்றகை யொண்முறி
சுணங்கணி வனமுலை யணங்குகொளத் திமிரி
நிழல்காண் தோறும் நெடிய வைகி
மணல்காண் தோறும் வண்டல் தைஇ
வருந்தா தேகுமதி வாலெயிற் றோயே
மாநனை கொழுதி மகிழ்குயில் ஆலும்

நறுந்தண் பொழில கானங்
குறும்பல் ஊரயாஞ் செல்லு மாறே.”

(நற்.9)

என வரும்.

விடுத்தற்குச் செய்யுள்

“இரும்புலிக் கிரிந்த கருங்கட் செந்நாகு
நாட்டயிர் கடைசுரல் கேட்டொறும் வெருஉம்
ஆநிலைப் பள்ளி அல்க நம்மொடு
மானுண் கண்ணியும் வருமெனின்
வாரார் ஆரோ பெருங்க லாறே.”

எனவரும். இஃது உடன்கொண்டு பெயர்தல் வேண்டுமென்ற தோழிக்குக் காட்டது கடுமை கூறி விடுத்தது.

“கிளிபுரை கிளவியாய் எம்மொடு நீவரின்
தளிபொழி தளிரன்ன எழில்மேனி கவின்வாட
முளியரில் பொத்திய முழங்கழல் இடைபோழ்ந்த
வளியுறின் அவ்வெழில் வாடுவை யல்லையோ” (கலி. 13)

என்பது தலைவிக்குக் காட்டது கடுமை கூறி விடுத்தது.

இடைச்சுரம் மருங்கின் அவள் தமர் எய்திக் கடைக்கொண்டு பெயர்தலின் கலங்கு அஞர் எய்திக் கற்பொடு புணர்ந்த கௌவை உளப்பட அப்பால் பட்ட ஒரு திறத்தானும் என்பது, தலைமகள் செல்கின்ற இடைச்சுரத்திடைத் தலைமகள்தமர் எய்தி மீட்டுக்கொண்டு பெயர்தல் மரபாதலின் அங்ஙனம் பெயர்வர் எனக் கலங்கி வருத்த முற்றுக் கற்பொடு புணர்ந்த அலர் உளப்பட அப்பகுதிப்பட்ட உடன்போக்கின்கண்ணும் அவற்குக் கூற்று நிகழும் என்று.

அவ்வழி, வருவரெனக் கூறலும் வந்தவழிக் கூறலும் உளவாம்.

உ-ம்:

“வினையமை பாவையின் இயலி நுந்தை
மனைவரை இறந்து வந்தனை யாயின்
தலைநாட் கெதிரிய தண்பெயல் எழிலி
அணிமிகு கானத் தகன்புறம் பரந்த
கடுஞ்செம் மூதாய் கண்டுங் கொண்டும்
நீவிளை யாடுக சிறிதே யானே
மழகளிறு உரிஞ்சிய பராஅரை வேங்கை
மணலிடு மருங்கின் இரும்புறம் பொருந்தி
அமர்வரின் அஞ்சேன் பெயர்க்குவன்
நுமர்வரின் மறைகுவென் மாஅ யோளே.” (நற். 362)

இது வருவர் என ஐயுற்றுக் கூறியது. ‘கற்பொடு புணர்ந்த கௌவை’க்குச் செய்யுள் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

நாளது சின்மையும் இளமையது அருமையும் தாளாண் பக்கமும் தகுதியது அமைதியும் இன்மையது இளிவும் உடைமையது உயர்ச்சியும்

அன்பினது அகலமும் அகற்சியது அருமையும் ஒன்றாப் பொருள்வயின் ஊக்கிய பாலினும் என்பது, நாளது சின்மை முதலாகச் சொல்லப்பட்ட எட்டனையும் பொருந்தாத பொருட்கண் ஊக்கிய பக்கத்தினும் அவற்குக் கூற்று நிகழும் என்று.

‘ஒன்றா’ என்னும் பெயரெச்சம் ‘பால்’ என்னும் பெயர் கொண்டு முடிந்தது. அது ‘பொருள்வயி னூக்கிய பால்’ என அடையடுத்து நின்றது.

நாளது சின்மையை ஒன்றாமையாவது, யாக்கை நிலையாது என உணரும் உணர்ச்சியைப் பொருந்தாமை.

இளமையது அருமையை ஒன்றாமையாவது, பெறுதற்கரிய இளமை நிலையாது என உணரும் உணர்ச்சியைப் பொருந்தாமை.

தாளாண் பக்கத்தை ஒன்றாமையாவது, முயற்சியான் வரும் வருத்தத்தை உணரும் உணர்ச்சியைப் பொருந்தாமை.

தகுதியது அமைதியை ஒன்றாமையாவது, பொருண்மேற் காதல் உணர்ந்தோர்க்குத் தகாது என உணரும் உணர்ச்சியைப் பொருந்தாமை.

இன்மையது இளிவை ஒன்றாமையாவது, இன்மையான் வரும் இளிவரவினைப் பொருந்தாமை.

உடைமையது உயர்ச்சியை ஒன்றாமையாவது, பொருள் உடையார்க்கு அமைவு வேண்டுமன்றே, அவ்வமைவினைப் பொருந்தாமை; அஃதாவது மேன்மேலும் ஆசை செலுத்துதல்.

அன்பினது அகலத்தை ஒன்றாமையாவது, சிறந்தார்மாட்டுச் செல்லும் அன்பினைப் பொருந்தாமை.

அகற்சியது அருமையை ஒன்றாமையாவது, பிரிதலருமையைப் பொருந்தாமை.

பொருள் தேடுவார் இத்தன்மைய ராதல் வேண்டுமென ஒருவாற்றான் அதற்கு இலக்கணங் கூறியவாறு.

வாயினும் கையினும் வகுத்த பக்கமொடு ஊதியம் கருதிய ஒரு திறத்தானும் என்பது, வாயான் வகுத்த பக்கமொடும் கையான் வகுத்த பக்கமொடும் பயன் கருதிய ஒரு கூற்றானும் அவற்குக் கூற்று நிகழும் என்று.

வாயான் வகுத்த பக்கமாவது - ஓதுதல். கையான் வகுத்த பக்கமாவது - படைக்கலம் பயிறலும் சிற்பங் கற்றலும். ஊதியங் கருதிய ஒருதிறனாவது மேற்சொல்லப்பட்ட பொருள்வயிற் பிரித லன்றி அறத்திறங் காரணமாகப் பிரியும் பிரிவு. இது, மறுமைக்கண் பயன் தருதலின் ‘ஊதியம்’ ஆயிற்று.

“அறத்தினூஉங் காக்கமு மில்லை யதனை
மறத்தலி னூங்கில்லை கேடு.”

(குறள். 32)

என்பதனானும் அறிக.

புகழும் மானமும் எடுத்து வற்புறுத்தலும் என்பது, பிரிந்ததனால் வரும் புகழும் பிரியாமையான் வரும் குற்றமும் குறித்துத் தலைமகளை யான் வருந்துணையும் ஆற்றியிருத்தல் வேண்டுமெனக் கூறுதற்கண்ணும் அவற்குக் கூற்று நிகழும் என்று.

பொருள்வயின் ஊக்கிய பாலினும் ஊதியம் கருதிய ஒரு திறத்தானும் வற்புறுத்தல் எனக் கூட்டுக.

உ-ம்:

“அறனு மீகையு மன்புங் கிளையும்
புகழு மின்புந் தருதலிற் புறம்பெயர்ந்து
தருவது துணிந்தமை பெரிதே
விரிபுங் கோதை விளங்கிழை பொருளே.”

என வரும்.

தூதிடை இட்ட வகையினானும் என்பது, இரு பெரு வேந்தர் இகலியவழிச் சந்து செய்தற்குத் தூதாகிச் செல்லும் வகையின்கண்ணும் அவற்குக் கூற்று நிகழும்.

ஆகித் தோன்றும் பாங்கோர் பாங்கினும் என்பது, தனக்குப் பாங்காகித் தோன்றுவார் பக்கத்துப் பிரியும்வழியும் அவற்குக் கூற்று நிகழும் என்று. அதுவும் வேந்தற்கு உற்றுழிப் பிரியும் பிரிவு.

மூன்றன் பகுதியாவன, நால்வகை வலியினும் தன்வலியும் துணைவலியும் வினைவலியும் என்பன. அவை பகைவர்மாட் டுள்ளன.

மண்டிலத்து அருமையாவது, பகைவர் மண்டிலங் கொண்ட அருமை என்று.

தோன்றல் சான்ற என்பது, (இவை) மிகுதல் சான்ற என்று.

மாற்றோர் மேன்மையாவது, மாற்றோரது உயர்ச்சியானும் என்று. ஆறன் உருபு எஞ்சி நின்றது.

மூன்றன் பகுதியானும் மண்டிலத்தருமையானும் தோன்றல் சான்ற மாற்றோர் எனக் கூட்டுக.

பாசறைப் புலம்பல் என்பது, பாசறைக்கண் தலைமகன் தனிமையுரைத்தல் என்று.

தூதிடை வகையினானும், வேந்தற்கு உற்றுழியினானும், மாற்றோர் மேன்மையினானும் பாசறைக்கட் புலம்பல் எனக் கூட்டுக. அஃதாவது, தூதினும் வேந்தற் குற்றுழியினும் பகைதணி வினையினும் பாசறைக்கட் புலம்பல் உளதாகும் எனக் கொள்க.

உ-ம்:

“வேளாப் பார்ப்பான் வாளரந் துமித்த
வளைகளைந் தொழிந்த கொழுந்தி னன்ன
தளைபிணி அவிழாச் சுரிமுகப் பகன்றை

சிதரலந் துவலை தூவலின் மலருந்
 தைஇ நின்ற தண்பெயற் கடைநாள்
 வயங்குகதிர் கரந்த வாடை வைகறை
 விசும்புரி வதுபோல் வியலிடத் தொழுகி
 மங்குல் மாமழை தென்புலம் படரும்
 பனியிருங் கங்குலுந் தமியள் நீந்தித்
 தம்மு ரோளே நன்னுதல் யாமே
 கடிமதிற் கதவம் பாய்தலின் தொடிபிளந்து
 நுதிமுகம் மழுங்கிய மண்ணைவெண் கோட்டுச்
 சிறுகண் யானை நெடுநா ஒண்மணி
 கழிப்பிணிக் கறைத்தோல் பொழிகணை உதைப்பத்
 தழங்குகுரல் முரசமொடு மயங்கும் யாமத்துக்
 கழித்துறைச் செறியா வாளுடை யெறுழ்த்தோள்
 இரவுத்துயில் மடிந்த தானை
 உரவுச்சின வேந்தன் பாசறை யோமே.”

(அகம். 24)

இது வேந்தற்கு உற்றுழிப் பிரிந்த தலைமகன் கூற்று.

“வைகுபுலர் விடியல் மைபுலம் பரப்பக்
 கருநனை அவிழ்ந்த ஊமுறு முருக்கின்
 எரிமருள் பூஞ்சினை யினச்சிதர் ஆர்ப்ப
 நெடுநெல் அடைச்சிய கழனியேர் புகுத்துக்
 குடுமிக் கட்டிய படப்பையொடு மிளிர
 அரிகால் போழ்ந்த தெரிபகட்டு உழவர்
 ஓதைத் தெள்விளி புலந்தொறும் பரப்பக்
 கோழிணர் எதிரிய மரத்த கவினிக்
 காடணி கொண்ட காண்டகு பொழுதின்
 நாம்பிரி புலம்பின் நலஞ்செலச் சாஅய்
 நம்பிரிபு அறியா நலனொடு சிறந்த
 நற்றோள் நெகிழ வருந்தினள் கொல்லோ
 மென்சிறை வண்டின் தண்கமழ் பூந்துணர்
 தாதின் துவலை தளிர்வார்ந் தன்ன
 அங்கலுழ் மாமைக் கிளைஇய
 நுண்பல் தித்தி மாஅ யோளே.”

(அகம். 41)

என்பது பகையிற் பிரிந்த தலைமகன் கூற்று. பிறவும் அன்ன. இவ்வாறு வருவன குறித்த பருவம் பிழைத்துழி என்று கொள்க.

முடிந்த காலத்துப் பாகனொடு விரும்பிய வினைத்திற வகையினும் என்பது, வினை முடிந்த காலத்துப் பாகனொடு விரும்பப்பட்ட வினைத் திறத்தினது வகையின்கண்ணும் அவற்குக் கூற்று நிகழும் எ-று.

அது பாசறைக்கட் கூறலும், மீண்டு இடைச்சுரத்துக் கூறலும் என இருவகைப்படும். இன்னும், ‘வகை’ என்றதனான் நெஞ்சிற்குக் கூறியன வுங் கொள்க.

உ - ம்:

“வந்துவினை முடித்தனன் வேந்தனும் பகைவரும்
 தந்திறை கொடுத்துத் தமரா யினரே
 முரண்செறிந் திருந்த தானை இரண்டும்
 ஒன்றென அறைந்தன பணையே நின்தேர்
 முன்னியங்கு ஊர்தி பின்னிலை யீயாது
 ஊர்க பாக ஒருவினை கழிய
 நன்னன் ஏற்றை நறும்பூண் அத்தி
 துன்னருங் கடுந்திறல் கங்கன் கட்டி
 பொன்னணி வல்விற் புன்றுறை யென்றாங்
 கன்றவர் குழீஇய அளப்பருங் கட்டீர்ப்
 பருந்துபடப் பண்ணிப் பழையன் பட்டெனக்
 கண்டது நோனான் ஆகித் திண்டேர்க்
 கணையன் அகப்படக் கழுமலந் தந்த
 பிணையலங் கண்ணிப் பெரும்பூண் சென்னி
 அழும்பில் அன்ன அறாஅ யாணர்ப்
 பழம்பல் நெல்லின் பல்சூடிப் பரவைப்
 பொங்கடி படிசயம் மண்டிய பசுமிளைத்
 தண்குட வாயில் அன்னோள்
 பண்புடை ஆகத் தின்றுயில் பெறவே.”

(அகம். 44)

எனவும்,

“கேள்கேடு ஊன்றவுங் கிளைஞர் ஆரவும்
 கேளல் கேளிர் கெழீஇயினர் ஒழுகவும்
 ஆள்வினைக் கெதிரிய ஊக்கமொடு புகல்சிறந்து
 ஆரங் கண்ணி அடுபோர்ச் சோழர்
 அறங்கெழு நல்லவை உறந்தை அன்ன
 பெறலரு நன்கலன் எய்தி நாடும்
 செயலருஞ் செய்வினை முற்றின மாயின்
 அரண்பல கடந்த முரண்கொள் தானை
 வாடா வேம்பின் வழிதி கூடல்
 நாளங் காடி நாறு நறுநுதல்
 நீளிருங் கூந்தல் மாஅ யோளொடு
 வரைகுயின் றன்ன வானறோய் நெடுநகர்
 நுரைமுகந் தன்ன மென்பூஞ் சேக்கை
 நிவந்த பள்ளி நெடுஞ்சுடர் விளக்கத்து
 நலங்கேழ் ஆகம் பூண்வடுப் பொறிப்ப
 முயங்குகுஞ் சென்மோ நெஞ்சே வரிநுதல்
 வயந்திகழ்பு இமிழ்தரும் வாய்ப்புகு கடாஅத்து
 மீளி முன்பொடு நிலனெறியாக் குறுகி
 ஆள்கோட் பிழையா அஞ்சவரு தடக்கைக்
 கடும்பகட் டியானை நெடுந்தேர்க் கோதை
 திருமா வியனகர்க் கருவூர் முன்றுறைத்

தெண்ணீர் உயர்கரைக் குவைஇய
தண்ணான் பொருநநை மணலினும் பலவே”

(அகம். 93)

எனவும் வருவன நெஞ்சிற்குக் கூறியன.

“கொல்வினைப் பொலிந்த கூர்ங்குறும் புழுகின்
வில்லோர் தூணி வீங்கப் பெய்த
அப்புநுனை ஏய்ப்ப அரும்பிய இருப்பைச்
செப்படர் அன்ன செங்குழை அகந்தோ
றிமுதின் அன்ன தீம்புழல் துய்வாய்
உழுதுகாண் துளைய வாகி ஆர்கழல்பு
ஆலி வானிற் காலொடு பாறித்
துப்பின் அன்ன செங்கோட் டியவின்
நெய்த்தோர் மீமிசை நிணத்திற் பரிக்கும்
அத்த நண்ணிய அங்குடிச் சீறூர்க்
கொடுநுண் ணோதி மகளிர் ஓக்கிய
தொடிமாண் உலக்கைத் தூண்டுறற் பாணி
நெடுமால் வரைய குடினையோ டிரட்டும்
குன்றுபின் ஒழியப் போகி உரந்துரந்து
ஞாயிறு படினும் ஊர்சேய்த் தெனாது
துணைபரி துரக்கும் துஞ்சாச் செலவின்
எம்மினும் விரைந்துவல் லெய்திப் பன்மாண்
ஓங்கிய நல்லில் ஒருசிறை நிலைஇப்
பாங்கர்ப் பல்லி படுதொறும் பரவிக்
கன்றுபுகு மாலை நின்றோள் எய்திக்
கைகவியாச் சென்று கண்புதையாக் குறுகிப்
பிடிக்கை யன்ன பின்னகந் தீண்டித்
தொடிக்கை தைவரத் தோய்ந்தன்று கொல்லோ
நானொடு மிடைந்த கற்பின் வாள்நுதல்
அந்தீங் கிளவிக் குறுமகள்
மென்றோள் பெறநசைஇச் சென்றஎன் நெஞ்சே.”

(அகம். 9)

இஃது இடைச்சுரத்துச் சொல்லியது.

காவல் பாங்கின் ஆங்கு ஓர் பக்கம் என்பது, காவற்பக்கத்தின்கண் ஒரு பிரிவினும் கூற்று நிகழும் எ-று.

‘ஆங்கு’ என்பது இடங்குறித்து நின்றது; ‘நின்னாங்கு வருஉ மென் நெஞ்சினை’ (கலி. 23) என்றாற் போலக் கொள்க. இது வாரியுள் யானை காணவும், நாடு காணவும், புனலாடவும், கடவுளரை வழிபடவும் பிரியும் பிரிவு. ஒரு பக்கம் நாட்டெல்லையிலிருந்து பகைவரை போக்க வேண்டிப் பிரிவது பகைவயிற் பிரிவின் அடங்குதலின், அஃததன் உண்மைக்கண் பிரியும் பிரிவு என்று ஓதப்பட்டது.

பரத்தையின் அகற்சியின் என்பது, பரத்தையரிற் பிரியும் பிரிவின் கண்ணும் எ-று. உம்மை எஞ்சி நின்றது.

பிரிந்தோள் குறுகி இரத்தலும் தெளித்தலும் என இருவகையோடு என்பது, பிரியப்பட்ட தலைமகளைக் குறுகி, இரத்தலும் தெளித்தலும் ஆகிய இரண்டு வகையோடே கூட எ-று.

காவற் பாங்கின் ஆங்கோர் பக்கம் பரத்தையின் அகற்சியினும் பிரியப்பட்டார் எனக் கூட்டுக. அஃதேல் பரத்தையின் அகற்சி ஊடலா காதோ வெனின், ஊடலின் மிக்க நிலையே ஈண்டுக் கூறுகின்றதெனக் கொள்க.

கடவுள்மாட்டுப் பிரிந்துவந்த தலைமகனைத் தலைமகள் புணர்ச்சி மறுத்தற்குச் செய்யுள்

மருதக்கலியுள் கடவுட் பாட்டினுள்,

“வண்டுது சாந்தம் வடுக்கொள நீவிய
தண்டாத்தீஞ் சாயல் பரத்தை வியன்மார்ப
பண்டின்னை யல்லைமன் ஈங்கெல்லி வந்தீயக்
கண்ட தெவன்மற்றுரை;
நன்றும்,
தடைஇய மென்தோளாய் கேட்டவா யாயின்
உடனுறை வாழ்க்கைக் குதவி யுறையும்
கடவுளர் கண்தங்கி னேன்;
சோலை, மலர்வேய்ந்த மான்பிணை யன்னார் பலர்நீ
கடவுண்மை கொண்டொழுகு வார்”

எனவும்,

“சிறுவரைத் தங்கின் வெகுள்வர் செறுத்தக்காய்
தேறினென் சென்றீநீ செல்லா விடுவாயேல்
நற்றார் அகலத்துக் கோர்சார மேவிய
நெட்டிருங் கூந்தற் கடவுள ரெல்லார்க்கும்
முட்டுப்பா டாகலும் உண்டு.” (கலி. 93)

எனவும் புணர்ச்சிக்கு உடன்படாது கூறுதலானும், குறும்பூழ்ப்பாட்டி னுள் (கலி. 95),

“விடலைநீ நீத்தலின் நோய்ப்பெரி தேய்க்கும்
நடலைப்பட் டெல்லாநின் பூழ்”

என்றவழி மருதநிலத்தின் தலைமகனை விடலை என்றமையானும், இதனுள்,

“பொய்யெல்லாம் ஏற்றித் தவறு தலைப்பெய்து
கையொடு கண்டாய் பிழைத்தேன் அருள்இனி.” (கலி. 75)

என இரந்தமையானும் கண்டுகொள்க.

“ஒருஉக் கொடியியல் நல்லார் குரனாற்றத் துற்ற
முடியுதிர் பூந்தாது மொய்ம்பின வாகுத்
தொடீஇய எமக்குநீ யாரை பெரியார்க்கு
அடியரோ ஆற்றா தவர்;

கடியதமக் கியார்சொல்லத் தக்கார் மாற்று,
 வினைக்கெட்டு, வாயல்லா வெண்மை யுரையாது, கூறுநின்
 மாய மருள்வார் அகத்து;
 ஆயிழாய், நின்கண் பெறினல்லால் இன்னுயிர் வாழ்கல்லா
 என்கண் எவனோ தவறு;
 இஃதொத்தன், புள்ளிக் கள்வன் புனல்சேர் பொதுக்கம்போல்
 வள்ளுகிர் போழ்ந்தனவும் வாளெயி றுற்றனவும்
 ஒள்ளிதழ் சோர்ந்தநின் கண்ணியும் நல்லார்
 சிறுபு சீறச் சிவந்தநின் மார்பும்
 தவறாதல் சாலாவோ கூறு;
 அதுதக்கது, வேற்றுமை என்கண்ணோ ஓராதி தீதினமை
 தேற்றக்கண் டயாய் தெளிக்கு;
 இனித்தேற்றேம் யாம்,
 தேர்மயங்கி வந்த தெரிகோதை யந்நல்லார்
 தார்மயங்கி வந்த தவறஞ்சிப் போர்மயங்கி
 நீகூறும் பொய்ச்சூள் அணங்காகின் மற்றினி
 யார்மேல் விளியுமோ கூறு.”

(கலி. 88)

இதனுள் இரத்தலும் தெளித்தலும் வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

கலித்தொகையிற் கடவுட் பாட்டும் (93) உரிப்பொருண்மை பற்றி
 வரும் பாட்டுக்களும் மருதநிலத்துத் தலைமகன் பெயர் கூறாது பிறபெயர்
 படக் கோத்தமையானும் ஊடற்பொருண்மையின் வேறுபாடுண்மை
 அறிக.

‘உரைத்திறம் நாட்டம் கிழவோன் மேன’ என்பது, இவ்வில்
 விடங்கள் பற்றி உரையாடுங் குறிப்புத் தலைமகன் மேலன எ-று. (44)

பிரிவின்கண் எஞ்சியதோர் கூற்று

45. எஞ்சி யோர்க்கு மெஞ்சுதல் இலவே.

இதுகாறும் பிரிவின்கண் கூறுதலுரியார் பலருள்ளும் நற்றாயும்
 செவிலியும் கண்டோரும் தோழியும் தலைமகனும் கூறுங் கூற்றுக்
 கூறினார். இஃது அவரை யொழிந்த தலைமகட்கும் பாங்கற்கும்
 பார்ப்பார்க்கும் பாணர்க்கும் கூத்தர்க்கும் உழையோர்க்கும் கூற்று
 நிகழுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) எஞ்சியோர்க்கும் எஞ்சுதல் இல - முன்னர்க் கூறாது எஞ்சி
 நின்றார்க்கும் கூற்று ஒழிதல் இல.

பாங்கர் முதலாயினாரை இச்சூத்திரத்தாற் கூறுப. தலைமகன் கூற்றுத்
 தனித்துக் கூறல் வேண்டும், இவரோடு ஒரு நிகரன்மையின்’ எனின்,
 ஓக்கும். தலைமகன் கூற்று உணர்த்திய சூத்திரம் காலப் பழை மையாற்
 பெயர்த்தெழுதுவார் விழ எழுதினார் போலும். ஆசிரியர்
 இச்சூத்திரத்தானும் பொருள் கொள்ள வைத்தமையின், தலைமகன் கூற்று

வருமாறு: தலைமகள் பிரிதலுற்ற தலைமகள் குறிப்புக் கண்டு கூறுதலும், பிரிவுணர்ந்து கூறுதலும், பிரிவுணர்த்திய தோழிக்குக் கூறுதலும், உடன் போவல் எனக் கூறுதலும், இடைச்சுரத்து ஆயத்தார்க்குச் சொல்லிவிட்டனவும், தமர் வந்துற்றவழிக் கூறுதலும், மீளலுற்றவழி ஆயத்தார்க்குக் கூறிவிட்டனவும், பிரிவாற்றாமையும், ஆற்றுவல் என்பது படக் கூறுதலும், தெய்வம் பராவலும், பருவங் கண்டு கூறுதலும், வன்புறை எதிரழிந்து கூறுதலும் இவையெல்லாம் கூறப்படும்.

பிரியலுற்ற தலைமகள் குறிப்புக் கண்டு கூறியதற்குச் செய்யுள்

“நெஞ்சு நடுக்குறக் கேட்டுங் கடுத்தும்தாம்
அஞ்சிய தாங்கே அணங்காகும் என்னும் சொல்
இன்தீங் கிளவியாய் வாய்மன்ற நின்கேள்
புதுவது பன்னாளும் பாராட்ட யானும்
இதுவொன்றுடைத்தென எண்ணி அதுதேர
மாசில்வண் சேக்கை மணந்த புணர்ச்சியுட்
பாயல்கொண்டு எந்தோள் கனவுவார் ஆய்கோல்
தொடிநிரை முன்கையாள் கையாறு கொள்ளாள்
கடிமனை காத்தோம்ப வல்லுவள் கொல்லோ
இடுமருப் பியானை யிலங்குதேர்க் கோடும்
நெடுமலை வெஞ்சுரம் போகி நடுநின்றெம்
செய்பொருண் முற்றும் அளவென்றார் ஆயிழாய்
தாமிடை கொண்ட ததுவாயின் தம்மின்றி
யாமுயிர் வாழும் மதுகை இலேமாயின்
தொய்யில் துறந்தார் அவர்எனத் தம்வயின்
நொய்யார் நுவலும் பழிநிற்பத் தம்மொடு
போயின்று சொல்லென் உயிர்.”

(கலி. 24)

பிரிவுணர்ந்த தலைமகள் தலைமகனுடன் கூறியதற்குச் செய்யுள்

“செவ்விய தீவிய சொல்லி அவற்றொடு
பைய முயங்கிய அஞ்ஞான் றவையெல்லாம்
பொய்யாதல் யான்யாங் கறிகோமற் றைய
அகனகர் கொள்ளா அலர்தலைத் தந்து
பகன்முனி வெஞ்சுரம் உள்ளல் அறிந்தேன்
மகனல்லை மன்ற இனி;
செல்லினிச் சென்றுநீ செய்யும் வினைமுற்றி
அன்பற மாறியாம் உள்ளத் துறந்தவள்
பண்பும் அறிதிரோ என்று வருவாரை
என்திறம் யாதும் வினவல் வினவின்
பகலின் விளங்குநின் செம்மல் சிதையத்
தவலருஞ் செய்வினை முற்றாமல் ஆண்டோர்
அவலம் படுதலும் உண்டு.”

(கலி. 19)

பிரிவுணர்த்திய தோழிக்குக் கூறியதற்குச் செய்யுள்

“அருளும் அன்பும் நீக்கித் துணைதுறந்து
பொருள்வயிற் பிரிவோர் உரவோர் ஆயின்
உரவோர் உரவோர் ஆக
மடவம் ஆக மடந்தை நாமே.” (குறுந். 20)

“செல்லாமை உண்டேல் எனக்குரை மற்றுநின்
வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை.” (குறள். 1151)

என்பதும் அது.

உடன்போக்கு ஒருப்பட்டதற்குச் செய்யுள்

“சிலரும் பலரும் கடைக்கண் நோக்கி
மூக்கின் உச்சிச் சுட்டுவிரல் சேர்த்தி
மறுகிற் பெண்டிர் அம்பல் தூற்றச்
சிறுகோல் வலந்தனள் அன்னை அலைப்ப
அலந்தனன் வாழி தோழி காணற்
புதுமலர் தீண்டிய பூநாறு குருஉச்சுவற்
கடுமா பூண்ட நெடுந்தேர் கடைஇ
நடுநாள் வருஉ மியறேர்க் கொண்கனொடு
செலவயர்ந் திசினால் யானே
அலர்சுமந் தொழிகஇவ் வழங்கல் ஊரே.” (நற். 149)

இடைச்சுரத்து ஆயத்தார்க்குச் சொல்லிவிட்டதற்குச் செய்யுள்

“சேட்புல முன்னிய விரைநடை அந்தணிர்
நும்மொன் றிரந்தனென் மொழிவல் எம்மூர்
யாய்நயந் தெடுத்த ஆய்நலங் கவின
ஆரிடை இறந்தனள் என்மின்
நேரிறை முன்கைஎன் ஆயத் தோர்க்கே.” (ஐங்குறு. 384)

“கடுங்கட் காளையொடு நெடுந்தேர் ஏறிக்
கோள்வல் வேங்கைய மலைபிறக் கொழிய
வேறுபல் அருஞ்சுரம் இறந்தனள் அவளெனக்
கூறுமின் வாழியோ ஆறுசெல் மாக்கள்
நற்றோள் நயந்துபா ராட்டி
எற்கெடுத்திருந்த அறனில் யாய்க்கே.” (ஐங்குறு. 385)

தமர் வந்துற்றவழிக் கூறியதற்குச் செய்யுள்

“அறஞ்சா லியரோ அறஞ்சா லியரோ
வறனுண் டாயினும் அறஞ்சா லியரோ
வாள்வனப் புற்ற அருவிக்
கோள்வல் என்னையை மறைத்த குன்றே.” (ஐங்குறு. 312)

மீண்டு வருவாள் ஆயத்தார்க்குக் கூறிவிட்டதற்குச் செய்யுள்

“கவிழ்மயி ரெருத்திற் செந்நா யேற்றை
குருளைப் பன்றி கொள்ளாது கழியும்

சுரநனி வாரா நின்றனள் என்பது
முன்னுற விரைந்தநீர் உரைமின்
இன்னகை முறுவல்என் ஆயத் தோர்க்கே.” (ஐங்குறு. 397)

பிரிவாற்றாமைக்குச் செய்யுள்

“அரிதரோ தேற்ற மறிவுடையார் கண்ணும்
பிரிவோ ரிடத்துண்மை யான்.” (குறள். 1153)

“அஞ்சவல் வாழி தோழி சென்றவர்
நெஞ்சணத் தெளித்த நம்வயின்
வஞ்சஞ் செய்தல் வல்லின வாறே.”

“அரும்பெற்ற காதல ரகலா மாத்திரம்
இரும்புதல் ஈங்கை இளந்தளிர் நடுங்க
அலங்குகதிர் வாடையும் வந்தன்று
கலங்களுர் எவ்வந் தோழிநாம் உறவே.”

இவை பிரிந்தார் என்றவழிக் கூறியன.

ஆற்றுவல் என்பதுபடக் கூறியதற்குச் செய்யுள்

“தோளுந் தொடியும் நெகிழ்ந்தன நுதலும்
நெய்யுரு பள்ளி யாகுக தில்ல
யானஃ தவலங் கொள்ளேன் தானஃ
தஞ்சவரு கான மென்றதற்
கஞ்சவல் தோழி நெஞ்சத் தானே.”

தெய்வம் பராஅயதற்குச் செய்யுள்

“புனையிழாய் ஈங்குநாம் புலம்புறப் பொருள்வெஃகி
முனையென்னார் காதலர் முன்னிய ஆற்றிடைச்
சினைவாடச் சிறக்குநின் சினந்தணிந் தீகெனக்
கனைகதிர்க் கனலியைக் காமுறல் இயைவதோ.” (கலி. 16)

பருவங் கண்டு கூறியதற்குச் செய்யுள்

“என்னொடு புலந்தனர் கொல்லோ காதலர்
மின்னொடு முழங்குதா வானம்
நின்னொடு வருதும் எனத்தெளித் தோரே.”

வன்புறை எதிரழிந்து கூறியதற்குச் செய்யுள்

“வெறுக்கைக்குச் சென்றார் விளங்கிழாய் தோன்றார்
பொறுக்கவென் றாற்பொறுக்க லாமோ - ஒறுப்பபோற்
பொன்னுள் உறுபவளம் போன்ற புணர்முருக்கம்
என்னுள் உறுநோய் பெரிது.” (திணைமாலை. 67)

தூதுவிடக் கூறியதற்குச் செய்யுள்

“காண்மதி பாணநீ உரைத்தற் குரியை
துறைகெழு கொண்கன் பிரிந்தென
இறைகேழ் எல்வளை நீங்கிய நிலையே.” (ஐங்குறு. 140)

ஆயத்தார் கூறியதற்குச் செய்யுள்

“மாந்தர் மயங்கிய மலைமுதற் சிறுநெறி
தான்வரும் என்ப தடமென் தோளி
அஞ்சினள் அஞ்சினள் ஒதுங்கிப்
பஞ்ச மெல்லடிப் பரவ்வுடுக் கொளவே.”

பாணர் கூறியதற்குச் செய்யுள்

“நினக்கியாம் பாணரும் அல்லேம் எமக்கு
நீயுங் குருசிலை அல்லை மாதோ
நின்வெங் காதலி நன்மனைப் புலம்பி
ஈரிதழ் உண்கண் உகுத்த
பூசல் கேட்டும் அருளா தோயே.”

(ஐங்குறு. 480)

பார்ப்பார் கூறியதற்குச் செய்யுள்

“துறந்ததற் கொண்டு துயரடச் சாஅய்
அறம்புலந்து பழிக்கும் அளைக ணாட்டி
எவ்வ நெஞ்சிற் கேம மாக
வந்தன னேநின் மடமகள்
வெந்திறல் வெள்வேல் விடலைமுந் துறவே.”

(ஐங்குறு. 393)(45)

பாலைக்கு உரியதொரு மரபு

46. நிகழ்ந்தது நினைத்தற்கு ஏதுவும் ஆகும்.

இதுவும் பாலைக்கு உரியதொரு மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) நிகழ்ந்தது நினைத்தற்கு ஏதுவும் ஆகும் - முன்பு நிகழ்ந்தது
பின்பு விசாரித்தற்கு ஏதுவும் ஆகும். (உம்மை எதிர்மறை).

உ-ம்:

“வேர்பிணி வெதிரத்துக் கால்பொரு நரலிசை
கந்துபிணி யானை அயாவுயிர்த் தன்ன
என்றாழ் நீடிய வேய்பயில் அழுவத்துக்
குன்றார் மதியம் நோக்கி நின்றுநினைந்து
உள்ளினேன் அல்லனோ யானே முள்ளியிற்றுத்
திலகந் தைஇய தேங்கமழ் திருநுதல்
எமது முண்டோர் மதிநாட் டிங்கள்
உரறுகுரல் வெவ்வளி எடுப்ப நிழறப
உலவை யாகிய மரத்த
கல்பிறங்கு மாமலை உம்பரஃ தெனவே.”

(நற். 62) (46)

இதுவுமது

47. நிகழ்ந்தது கூறி நிலையலுந் திணையே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) நிகழ்ந்தது கூறி நிலையலும் திணை - முன்பு நிகழ்ந்த
தனைக் கூறிப் போகாதொழிதலும் பாலைத் திணையாம்.

உ-ம்:

“ஈன்பருந் துயவும் வான்பொரு நெடுஞ்சினைப்
பொரியரை வேம்பின் புள்ளி நீழற்
கட்டளை யன்ன வட்டரங் கிழைத்துக்
கல்லாச் சிறாஅர் நெல்லிவட் டாடும்
வில்ஏர் உழவர் வெம்முனைச் சீறார்ச்
சுரன்முதல் வந்த உன்மாய் மாலை
உள்ளினென் அல்லனோ யானே உள்ளிய
வினைமுடித் தன்ன இனியோள்
மனைமாண் சுடரொடு படர்பொழு தெனவே.” (நற். 3) (47)

இதுவுமது

48. மரபுநிலை திரியா மாட்சிய ஆகி
விரவும் பொருளும் விரவும் என்ப.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) மரபு நிலை திரியா மாட்சிய ஆகி விரவும் பொருளும்
விரவும் என்ப - மரபுநிலை திரியாத மாட்சிமையுடையவாகி விரவும்
பொருளும் விரவும் என்ப.

அஃதாவது பாலைக்கு ஓதிய பாசறைப் புலம்பற்கண்ணும், தேர்ப்
பாகற்குக் கூறுதற்கண்ணும் முல்லைக்குரிய முதற்பொருளும் கருப்பொரு
ளும் விரவுதலாம். இந்நிகரன பிறவுங் கொள்க.

மரபுநிலை திரியாமையாவது, பாசறைக்கண் வினை முடித்தவழிக்
காலம் வந்ததாயின் ஆண்டுக் கூறும் கூற்று. அஃது அக்காலத்தைப் பற்றி
வருதலின் மரபு நிலை திரியாதாயிற்று.

உ-ம்:

‘வேந்து வினை முடித்த’ என்னும் அகப்பாட்டினுள் (14) கண்டு
கொள்க.

இன்னும் ‘மாட்சிய ஆகி விரவும் பொருளும் விரவும்’ என்றதனான்
பாசறைக்கண் தூது கண்டு கூறுதலும் தலைமகளை இடைச்சுரத்து
நினைத்துக் கூறுதலுங் கொள்க.

உ-ம்:

“நீடினம் என்று கொடுமை தூற்றி
வாடிய நுதல ளாகிப் பிறிதுநினைந்து
யாம்வெங் காதலி நோய்மிகச் சாஅய்ச்
சொல்லியது உரைமதி நீயே
முல்லை நல்யாழ்ப் பாணமற் றெமக்கே.” (ஐங்குறு. 478)

இது தூது கண்டு கூறியது.

“பனிமலர் நெடுங்கண் பசலை பாயத்
துனிமலி துயரமோ டரும்பட ருழப்போள்
கையறு நெஞ்சிற் குசாஅத்துணை யாகச்
சிறுவரைத் தங்குவை யாயின்
காண்குவை மன்னாற் பாணவெந் தேரே.”

இது தூது விடும் தலைமகன் கூறியது.

“நெடுங்கழை முளிய வேனில் நீடிக்
கடுங்கதிர் ஞாயிறு கல்பகத் தெறுதலின்
வெய்ய ஆயின முன்னே இனியே
ஒண்ணுதல் அரிவையை உள்ளுதொறும்
தண்ணிய ஆயின சுரத்திடை ஆறே.”

(ஐங்குறு. 322)

இஃது இடைச்சுரத்துக் கூறியது.

(48)

உவமவகையான் ஐந்திணை இயல்பு

49. உள்ளுறை உவமம் ஏனை உவமம் எனத்
தள்ளாது ஆகுந் திணையுணர் வகையே.

இஃது, உவமவகையான் ஐந்திணைக்கும் உரியதோர் இயல்பு
உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) உள்ளுறை உவமம் ஏனை உவமம் என - உள்ளுறைக்கண்
வரும் உவமமும் ஒழிந்த உவமமும் என இரு வகையாலும், திணை
உணர்வகை தள்ளாது ஆகும் - திணை உணரும் வகை தப்பாதாகும்.
(ஏகாரம் ஈற்றசை).

உதாரணம் முன்னர்க் காட்டுதும்.

(49)

உள்ளுறை ஆமாறு

50. உள்ளுறை தெய்வம் ஒழிந்ததை நிலம்எனக்
கொள்ளும் என்ப குறிஅறிந் தோரே.

இஃது, உள்ளுறை யாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) உள்ளுறை தெய்வம் ஒழிந்ததை - உள்ளுறையாவது
கருப்பொருளுட்பெய்வம் ஒழிந்த பொருளை, நிலம் எனக் கொள்ளும்
என்ப குறி அறிந்தோர் - இடமாகக் கொண்டுவரும் என்று சொல்லுவர்
இலக்கணம் அறிந்தோர்.

குறி - இலக்கணம்.

(50)

உள்ளுறை உவமம் ஆமாறு

51. உள்ளுறுத்து இதனோடு ஒத்துப்பொருள் முடிகென
உள்ளுறுத்து உரைப்பதே உள்ளுறை உவமம்.

இஃது, உள்ளுறை உவமம் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) உள்ளுறுத்து பொருள் இதனோடு ஒத்து முடிக என - (உள்ளுறுத்தப்பட்ட கருப்பொருளை) உள்ளுறுத்துக் கருதிய பொருள் இதனோடு ஒத்து முடிக என, உள்ளுறுத்து உரைப்பதே உள்ளுறை உவமம் - உள்ளுறுத்துக் கூறுவதே உள்ளுறை உவமம்.

எனவே, உவமையாற் கொள்ளும் வினை பயன் மெய் உருவின்றிப் பொருள் உவமையாற் கொள்ளப்படுவது.

உ-ம்:

“வெறிகொள் இனச்சுரும்பு மேய்ந்ததோர் காவிக்
குறைபடுதேன் வேட்டுங் குறுகும் - நிறைமதுச்சேர்ந்து
உண்டாடுந் தன்முகத்தே செவ்வி உடையதோர்
வண்தா மரைபிரிந்த வண்டு.”

இது வண்டோரனையர் மாந்தர் எனக் கூறுதலான் உவமிக்கப் படும் பொருள் புலப்படாமையின் உள்ளுறையுவம மாயிற்று. இதனுட் காவியும் தாமரையும் கூறுதலான் மருதமாயிற்று. (51)

ஏனைஉவமம் ஆமாறு

52. ஏனை உவமம் தானுணர் வகைத்தே.

இஃது, ஏனை உவமம் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) ஏனை உவமம் தான் உணர் வகைத்து - உள்ளுறை யொழிந்த உவமம் தான் உணரும் வகையான் வரும்.

தான் உணரும் வகையாவது, வண்ணத்தானாதல் வடிவானாதல் பயனானாதல் தொழிலானாதல் உவமிக்கப்படும் பொருளோடு எடுத்துக் கூறுதல். (ஏகாரம் ஈற்றசை).

அது வருமாறு உவமவியலுட் கூறப்படும்.

இதனால் திணை உணருமாறு:

“வளமலர் ததைந்த வண்டுபடு நறும்பொழில்
முளைநிறை முறுவல் ஒருத்தியொடு நெருநல்
குறிநீ செய்தனை யென்ப அலரே
குரவ நீள்சினை உறையும்
பருவ மாக்குயிற் கெளவையிற் பெரிதே.” (ஐங்குறு. 369)

இஃது ஊடற் பொருண்மைத்தேனும், வேனிற்காலத்து நிகழும் குயிற் குரவை உவமித்தலிற் பாலைத் திணையாயிற்று. மரவம் - குராமரம்.

“உரைத்திசிற் றோழியது புரைத்தோ அன்றே
துருக்கங் கமழும் மென்தோள்
துறப்ப என்றி இறீஇயர்என் உயிரே.” (சிறுநட்டகம்)

இது துருக்கம் என உவமை கூறுதலாற் குறிஞ்சியாயிற்று. (52)

கைக்கிளை ஆமாறு

53. காமஞ் சாலா இளமையோள்வயின்
ஏமஞ் சாலா இடும்பை யெய்தி
நன்மையும் தீமையும் என்றிரு திறத்தான்
தன்னொடும் அவளொடும் தருக்கிய புணர்த்துச்
சொல்எதிர் பெறாஅன் சொல்லி இன்புறல்
புல்லித் தோன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பே.

மேல் நடுவணைந்திணைக்குரிய பொருண்மையெல்லாம் கூறினார்.
இது கைக்கிளையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) காமம் சாலா இளமையோள்வயின் - காமம் அமையாத
இளையாள்மாட்டு, ஏமம் சாலா இடும்பை எய்தி - ஏமம் அமையாத
இடும்பை எய்தி, நன்மையும் தீமையும் என்று இரு திறத்தான் - புகழ் தலும்
பழித்தலுமாகிய இரு திறத்தான், தன்னொடும் அவளொடும் தருக்கிய
புணர்த்து - தனக்கும் அவட்கும் ஒத்தன புணர்த்து, சொல் எதிர்பெறான்
சொல்லி இன்புறல் - சொல் எதிர்பெறானாய்த் தானே சொல்லி இன்புறதல்,
புல்லித் தோன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பு - பொருந்தித் தோன்றும்
கைக்கிளைக் குறிப்பு.

'பொருந்தித் தோன்றும்' என்றதனான் அகத்தொடு பொருந்துதல்
கொள்க. என்னை? 'காமஞ்சாலா' என்றதனான் தலைமைக்குக் குற்றம்
வாராதாயிற்று. 'புல்லித்தோன்றும்' என்றதனான், புல்லாமற் றோன்றும்
கைக்கிளையும் கொள்ளப்படும். அஃதாவது - காமஞ் சான்ற தலைமகள்
மாட்டு நிகழும் மனநிகழ்ச்சி. அது களவியலுள் கூறப்படுகின்றது. ('என்று'
என்பது எண்ணிடைச் சொல். ஏகாரம் ஈற்றசை).

காமம் சாலா இளமையோள்வயின் கூறியதற்குச் செய்யுள்

"ஊர்க்கால் நிவந்த பொதும்பருள் நீர்க்கால்
கொழுநிழல் ஞாழல் முதிரிணர் கொண்டு
கமும முடித்துக் கண்கூடு கூழை
சுவல்மிசைத் தாதொடு தாழ அகல்மதி
தீங்கதிர் விட்டது போல முகனமர்ந்து
ஈங்கே வருவாள் இவள்யார்கொல் ஆங்கேஓர்
வல்லவன் தைஇய பாவைகொல் நல்லார்
உறுப்பெலாங் கொண்டியுற்றி யாள்கொல் வெறுப்பினால்
வேண்டுருவம் கொண்டதோர் கூற்றம்கொல் ஆண்டார்
கடிதிவளைக் காவார் விடுதல் கொடியியற்
பல்கலைச் சில்புங் கலிங்கத்தன் ஈங்கிதோர்
நல்கூர்ந்தார் செல்வ மகள்.
இவளைச் சொல்லாடிக் காண்பென் தகைத்து;
நல்லாய் கேள்,
ஆய்தூவி அனமென அணிமயிற் பெடையெனத்

தூதுணம் புறவெனத் துதைந்தநின் எழில்நலம்
 மாதர்கொள் மான்நோக்கின் மடநல்லாய் நிற்கண்டார்ப்
 பேதுறுஉம் என்பதை அறிதியோ அறியாயோ?
 நுணங்கமைத் திரள்என நுண்இழை யணையென
 முழங்குநீர்ப் புணையென அமைந்தநின் தடமென்றோள்
 வணங்கிறை வாலெயிற் றந்நல்லாய் நிற்கண்டார்க்கு
 அணங்காகு மென்பதை அறிதியோ அறியாயோ?
 முதிர்கோங்கின் முகையென முகஞ்செய்த குரும்பையெனப்
 பெயல்துளி முகிழெனப் பெருத்தநின் இளமுலை
 மயிர்வார்ந்த வரிமுன்கை மடநல்லாய் நிற்கண்டார்
 உயிர்வாங்கு மென்பதை உணர்தியோ வுணராயோ?
 என ஆங்கு,
 பேதுற்றாய் போலப் பிறரெவ்வம் நீயறியாய்
 யாதொன்றும் வாய்வாளாது இறந்தீவாய் கேளினி
 நீயுந் தவறிலை நின்னைப் புறங்கடைப்
 போதர விட்ட நுமருந் தவறிலர்
 நிறையழி கொல்யானை நீர்க்குவிட் டாங்குப்
 பறையறைந் தல்லது செல்லற்க என்னா
 இறையே தவறுடை யான்.”

(கலித். 55) (53)

பெருந்திணை ஆமாறு

54. ஏறிய மடல்திறம் இளமை தீர்திறம்
 தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறம்
 மிக்க காமத்து மிடலொடு தொகைஇச்
 செப்பிய நான்கும் பெருந்திணைக் குறிப்பே.

இது பெருந்திணை ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) ஏறிய மடல் திறம் - ஏறிய மடற்றிறமும், இளமை தீர்திறம்
 - இளமை தீர்திறமும், தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறம் - தேறுதல்
 லொழிந்த காமத்து மிகுதிறமும், மிக்க காமத்து மிடலொடு தொகைஇ -
 மிக்க காமத்து மாறாய திறனொடு கூட்டி, செப்பிய நான்கும் பெருந்
 திணைக் குறிப்பு - சொல்லப்பட்ட நான்கு திறமும் பெருந்திணைக்
 கருத்து.

கைக்கிளை புணராது நிகழும் என்றமையான், இது புணர்ந்தபின்
 நிகழும் என்று கொள்க. ஏறிய மடற்றிறம் தலைமகற்கே உரித்து. அது
 வருமாறு:-

“எழின்மருப் பெழில்வேழ மிகுதரு கடாத்தான்
 தொழின்மாறித் தலைவைத்த தோட்டிகை நிமிர்ந்தாங்கு
 அறிவுநம் அறிவாய்ந்த அடக்கமும் நானொடு
 வறிதாகப் பிறரென்னை நகுபவும் நகுபுடன்
 மின்னவிர் நுடக்கமுங் கனவும்போல் மெய்காட்டி.

என்னெஞ்சம் என்னொடு நில்லாமை நனிவெளவித்
தன்னலங் கரந்தாளைத் தலைப்படுமா ரெவன்கொலோ
மணிப்பீலி சூட்டிய நூலொடு மற்றை
அணிப்பூளை ஆவிரை யெருக்கொடு பிணித்தியாத்து
மல்லலூர் மறுகின்கண் இவட்பாடு மிஃதொத்தன்
எல்லீருங் கேட்டீமீன் என்று;

படரும் பணையீன்ற மாவுஞ் சுடரிழை
நல்கியாள் நல்கியவை;

பொறையென் வரைத்தன்றிப் பூநுதல் ஈத்த
நிறைஅழி காமநோய் நீந்தி அறையுற்ற
உப்பியல் பாவை உறையுற்றதுபோல
உக்கு விடும்என் உயிர்;

பூளை பொலமலர் ஆவிரை வேய்வென்ற
தோளாள் எமக்கீத்த பூ;

உரித்தென் வரைத்தன்றி ஒள்ளிழை தந்த
பரிசழி பைதல்நோய் மூழ்கி - எரிபரந்த
நெய்யுண் மெழுகின் நிலையாது பைபயத்
தேயும் அளித்தென் னுயிர்;

இளையாரும் ஏதி லவரும் உளையயான்
உற்ற துசாவுந் துணை;

என்றியான் பாடக் கேட்டு

அன்புறு கிளவியாள் அருளிவந் தளித்தலின்
துன்பத்தின் துணையாய மடலினி இவட்பெற
இன்பத்துள் இடம்படலென் றிரங்கினள் அன்புற்று
அடங்கருந் தோற்றத்து அருந்தவ முயன்றோர்தம்
உடம் பொழித்து உயருல கினிதுபெற் றாங்கே.”

(கலித். 138)

இளமை தீர் திறமாவது, இளமை நீங்கிய திறத்தின்கண் நிகழ்வது. அது மூவகைப்படும்; தலைமகன் முதியனாகித் தலைமகள் இளையளாதலும் தலைமகள் முதியளாகித் தலைமகன் இளையனாதலும், இவ்விருவரும் இளமைப் பருவம் நீங்கியவழி அறத்தின்மேல் மனம் நிகழ்தலன்றிக் காமத்தின்மேல் மனம் நிகழ்தலும் என.

உ-ம்:

“உளைத்தவர் கூறும் உரையெல்லாம் நிற்க
முளைத்த முறுவலார்க் கெல்லாம் - விளைத்த
பழங்கள் அனைத்தாய்ப் படுகளி செய்யும்
முழங்கு புனலூரன் மூப்பு.” (புறப். இருபாற்பெருந்திணை.14)

இதனுள் தலைமகன் இளமை தீர்திறம் வந்தவாறு காண்க.

“அரும்பிற்கு முண்டோ அலரது நாற்றம்
பெருந்தோள் விறலி பிணங்கல் - சுரும்போடு

அதிரும் புனலூரற்கு ஆரமிழ்தம் அன்றோ
முதிரும் முலையார் முயக்கு.” (புறப். இருபாற்பெருந்திணை.19)

இதனுள் தலைமகள் இளமை தீர்திறம் வந்தவாறு காண்க.

“ஆண்டலைக் கீன்ற பறழ்மகனே நீயெம்மை
வேண்டுவல் என்று விலக்கினை நின்போல்வார்
தீண்டப் பெறுபவோ மற்று” (கலித். 94)

எனவும்,

“உக்கத்து மேலும் நடுஉயர்ந்து வாள்வாய
கொக்குரித் தன்ன கொடுமடாய் நின்னையான்
புக்ககலம் புல்லினெஞ் சூன்றும் புறம்புல்லின்
அக்குளுத்துப் புல்லலும் ஆற்றேன் அருளீமோ
பக்கத்துப் புல்லச் சிறிது” (கலித். மருதம். 29)

எனவும், முறையே தலைமகள் தலைமகள் ஆவார் இருவர் இளமை
தீர்திறம் வந்தவாறு காண்க.

தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிமாவது, தெளிவு ஒழிந்த காமத்தின்
கண்ணே மிகுதலும் எ-று.

இது பெரும்பான்மை தலைமகட்கே உரித்து.

உ-ம்:

“புரிவுண்ட புணர்ச்சியுள் புல்லாரா மாத்திரை
அருகுவித் தொருவரை அகற்றலின் தெரிவார்கண்
செயநின்ற பண்ணினுள் செவிசுவை கொள்ளாது
நயனின்ற பொருள்கெடப் புரியறு நரம்பினும்
பயனின்ற மன்றம்ம காமம் இவள்மன்னும்
ஒண்ணுதல் ஆயத்தார் ஓராங்குத் திளைப்பினும்
முள்ளுனை தோன்றாமை முறுவல்கொண் டடக்கித்தன்
கண்ணினும் முகத்தினும் நகுபவள் பெண்ணின்றி
யாவரும் தண்குரல் கேட்ப நிரைவெண்பல்
மீயுயர் தோன்ற நகாஅநக் காங்கே
பூவுயிர்த் தன்ன புகழ்சால் எழில்உண்கண்
ஆயிதழ் மல்க அழும்;

ஓஓ! அழிதகப் பாராதே அல்லல் குறுகினம்
காண்பாம் கனங்குழை பண்பு;

என்று. எல்லீரும் என் செய்தீர் என்னை நகுதிரோ
நல்ல நகாஅலிர் மற்கொலோ யானுற்ற
அல்லல் உறீஇயான் மாய மலர்மாப்பு
புல்லிப் புணரப் பெறின்;

எல்லாநீ, உற்ற தெவனோமற் றென்றீரேல் எற்சிகை
செய்தான் இவன்என உற்ற திதுவென
எய்த உரைக்கும் உரனகத் துண்டாயின்

பைதல வாகிப் பசக்குவ மன்னோவென்
நெய்தல் மலரன்ன கண்;

கோடுவாய் கூடாப் பிறையைப் பிறிதொன்று
நாடுவேன் கண்டனென் சிற்றிலுள் கண்டாங்கே
ஆடையான் மூஉய் அகப்படுப்பேன் சூடிய
காணான் திரிதருங் கொல்லோ மணிமிடற்று
மாண்மலர்க் கொன்றை யவன்;

தெள்ளியேம் என்றுரைத்துத் தேராது ஒருநிலையே
வள்ளியை ஆகென நெஞ்சை வலியுறீஇ
உள்ளி வருகுவர் கொல்லோ உளைந்தியான்
எள்ளி இருக்குவேன் மற்கொலோ நள்ளிருள்
மாந்தர் கடிக்கொண்ட கங்குற் கனவினான்
தோன்றினன் ஆகத் தொடுத்தேன்மன் யாந்தன்னைப்
பையெனக் காண்கு விழிப்பயான் பற்றிய
கையுளே மாய்ந்தான் கரந்து;

கதிர்பகா ஞாயிறே கல்சேர்தி ஆயின்
அவரை நினைத்து நிறுத்தென்கை நீட்டித்
தருகுவை ஆயின் தவிருமென் நெஞ்சத்து
உயிர்திரியா மாட்டிய தீ;

மையில் சுடரே மலைசேர்தி நீயாயின்
பெளவநீர்த் தோன்றிப் பகல்செய்யு மாத்திரை
கைவிளக் காகக் கதிர்சில தாராய்என்
தொய்யில் சிதைத்தானைத் தேர்கு;

சிதைத்தானைச் செய்வ தெவன்கொலோ எம்மை
நயந்து நலஞ்சிதைத் தான்;

மன்றப் பனைமேல் மலைமாந் தளிரேநீ
தொன்றிவ் உலகத்துக் கேட்டும் அறிதியோ
மென்றோள் ஞெகிழ்த்தான் தகையல்லால் யான்காணேன்
நன்றுதீ தென்று பிற;

நோயெரி ஆகச் சுடினுஞ் சுழற்றியென்
ஆயிதழ் உள்ளே கரப்பன் கரந்தாங்கே
நோயுறு வெந்நீர் தெளிப்பின் தலைக்கொண்டு
வேவ தளித்திவ் வுலகு

மெலியப் பொறுத்தேன் களைந்தீமின் சான்றீர்
நலிதருங் காமமுங் கெளவையும் என்றிவ்
வலிதின் உயிர்காவாத் தூங்கியாங் கென்னை
நலியும் விழுமம் இரண்டு;

எனப்பாடி,

இணைந்துநொந் தமுதனள் நினைந்துநீடு உயிர்த்தனள்
எல்லையும் இரவும் கழிந்தவென் றெண்ணி எல்லிரா

நல்கிய கேள்வன் இவன்மன்ற மெல்ல
மணியுட் பரந்தநீர் போலத் துணிபாங்
கலஞ்சிதை இல்லத்துக் காழ்கொண்டு தேற்றக்
கலங்கிய நீர்போல் தெளிந்து நலம்பெற்றாள்
நல்லெழின் மார்பனைச் சார்ந்து.”

(கலித். 142)

மிக்க காமத்து மிடலாவது, ஐந்திணைக்கண் நிகழும் காமத்தின் மாறுபட்டு வருவது. அஃதாவது, வற்புறுத்துந் துணையின்றிச் செலவமுங்குதலும், ஆற்றருமை கூறுதலும், இழிந்திரந்து கூறுதலும், இடையூறு கிளத்தலும், அஞ்சிக் கூறுதலும், மனைவி விடுத்தலிற் பிறள்வயிற் சேறலும், இன்னோரன்ன ஆண்பாற் கிளவியும், முன்னூற் செப்பலும், பின்னிலை முயறலும், கணவனுள்வழி இரவுத் தலைச்சேறலும், பருவம் மயங்கலும், இன்னோரன்ன பெண்பாற் கிளவியும், குற்றிசையும், குறுங்கலியும் இன்னோரன்ன பிறவுமாகிய ஒத்த அன்பின் மாறுபட்டு வருவன எல்லாம் கொள்ளப்படும். அவற்றுட் சில வருமாறு:-

“நடுங்கி நறுநுதலாள் நன்னலம்பீர் பூப்ப
ஒடுங்கி உயங்கல் ஒழியக் கடுங்கணை
வில்லேர் உழவர் விடரோங்கு மாமலைச்
செல்லேம் ஒழிக செலவு.”

(புறப். இருபாற்பெருந்திணை.1)

இது செலவமுங்குதல்.

“பண்பாய் அறைமுழங்கும் பாயருவி நாடன்
பிணையார மார்பம் பிணையத் - துணையாய்க்
கழிகாமம் உய்ப்பக் கனையிருட்கண் செல்வேன்
வழிகாண மின்னுக வான்.”

(புறப். பெருந்திணை. 6)

இஃது இரவுத்தலைச்சேறல்.

“பெரும்பணை மென்தோள் பிரிந்தார்எம் உள்ளி
வரும்பருவம் அன்றுகொல் ஆம்கொல் - சுரும்பிமிரும்
பூமலி கொன்றை புறவெலாம் பொன்மலரும்
மாமயிலும் ஆலும் மலை.”

(புறப். இருபாற் பெருந்திணை.6)

இது பருவ மயங்கல். பிறவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. மெய்ப்பாட்டியலுள் ‘இன்பத்தை வெறுத்தல்’ (மெய்ப்பாடு. 22) முதலாக நிகழ்பவை பொருளாக வருங்கிளவியும் இதன் பகுதியாகக் கொள்க. (54)

கைக்கிணைக்கு உரியதொரு மரபு

55. முன்னைய நான்கும் முன்னதற் கென்ப.

இது கைக்கிணைக்குரியதொரு மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) முன்னைய நான்கும் - மேற்சொல்லப்பட்ட நான்கினும் முந்துற்ற நிலைமை நான்கும், முன்னதற்கு என்ப - முற்கூறப்பட்ட கைக்கிணைக்காம் என்ப.

அவையாவன: ஏறா மடற்றிறம், இளமை தீராத்திறம், தேறுதலொழிந்த காமத்து மிகாத்திறம், மிக்க காமத்தின் மாறாகாத்திறம் என்பன.

ஏறா மடற்றிறம் வெளிப்பட இரத்தலாம். இளமை தீராத்திறம், நலம் பாராட்டலாம். தேறுதலொழிந்த காமத்து மிகாத்திறம், புணரா விரக்கமாம். மிக்க காமத்தின் மாறாகாத் திறம், நயப்புறுத்தலாம்.

இவை ஒருவாற்றான் உணர்த்தியவாறு.

“கைக்கிளை செந்திறம் பெருந்திணை நோந்திறம்
அத்திறம் இரண்டும் அகத்திணை மயங்காது
அத்திணை யானே யாத்தனர் புலவர்.”

இதனானே கைக்கிளை இன்பம் பயப்ப வருமென்பதூஉம், பெருந்திணை துன்பம் பயப்ப வருமென்பதூஉம் அறிந்துகொள்க. (55)

அகத்திணைக்கு உரிய செய்யுள்

56. நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்
பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்
கலியே பரிபாட்டு ஆயிரு பாவினும்
உரிய தாகும் என்மனார் புலவர்.

இதுவும் அகத்திணைக்கு இன்றியமையாத செய்யுளை வரையறுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) நாடக வழக்காவது, சுவைபட வருவனவெல்லாம் ஓரிடத்து வந்தனவாகத் தொகுத்துக் கூறுதல். அஃதாவது செல்வத்தானும், குலத்தானும், ஒழுக்கத்தானும், அன்பினானும் ஒத்தார் இருவராய்த்தமரின் நீங்கித் தனியிடத்து எதிர்ப்பட்டார் எனவும், அவ்வழிக் கொடுப்போரு மின்றி அடுப்போரு மின்றி வேட்கை மிகுதியாற் புணர்ந்தார் எனவும், பின்னும் அவர் களவொழுக்கம் நடத்தி இலக்கண வகையான் வரைந் தெய்தினார் எனவும், பிறவும் இந்நிகரனவாகிச் சுவைபட வருவன வெல்லாம் ஒருங்கு வந்தனவாகக் கூறுதல்.

உலகியல் வழக்காவது, உலகத்தார் ஒழுகலாற்றோடு ஒத்து வருவது.

பாடல் சான்ற புலன் நெறி வழக்கமாவது, இவ்விரு வகையானும் பாடல் சான்ற கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை இறுவாய்க் கூறப்படு கின்ற அகப்பொருள்.

கலியே பரிபாட்டு அ இரு பாவினும் உரியது ஆகும் என்மனார் புலவர் என்றது, கலியும் பரிபாடலும் என்னும் அவ் இரண்டு பாவினும் உரிமையுடைத்தாம் என்று உரைப்பர் புலவர் எ-று.

எனவே, இவை இன்றியமையாதன எ-று., ஒழிந்த பாக்கள் இத்துணை அகப்பொருட்கு உரியவாய் வருதலின்றிப் புறப்பொருட்கும் உரியவாய் வருதலின் ஓதாராயினர். புறப்பொருள் உலகியல்பானன்றி வாராமையின், அது நாடகவழக்கம் அன்றாயிற்று. (56)

நடுவண் ஐந்திணைக்கு இலக்கணம்

57. மக்கள் நுதலிய அகன்ஐந் திணையும்
சுட்டி ஒருவர்ப் பெயர்கொளப் பெறாஅர்.

இது, நடுவணைந்திணைக்குரியதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) அகன் மக்கள் நுதலிய ஐந்திணையும் - அகத்திணையுள் கைக்கிளை பெருந்திணை ஒழிந்த ஐந்திற்கும் உரியவாகிய நிலமும் காலமும் கருப்பொருளுமன்றி மக்களைப்பற்றி வரும் புணர்தலும் பிரிதலும் இருத்தலும் இரங்கலும் ஊடலும் என்று சொல்லப்பட்ட ஐந்து பொருண்மையும், சுட்டி ஒருவர் பெயர் கொள்பெறார் - (அவ்வைந்திணைக்கண்ணும் தலைமகனாகப் புலனெறி வழக்கம் செய்ய வேண்டின்), நாடன் ஊரன் சேர்ப்பன் என்னும் பொதுப் பெயரானன்றி ஒருவர்க்கு உரித்தாகி வரும் பெயர் கொள்பெறார் புலவர். (57)

எய்தாதது எய்துவித்தல்

58. புறத்திணை மருங்கின் பொருந்தின் அல்லது
அகத்திணை மருங்கின் அளவுதல் இலவே.

இஃது, எய்தாதது எய்துவித்தல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) புறத்திணை மருங்கின் பொருந்தின் அல்லது - ஒருவர் பெயர் புறத்திணை மருங்கிற் பொருந்தினல்லது, அகத்திணை மருங்கின் அளவுதல் இல - அகத்திணை மருங்கின் வருதல் இல்லை. (ஏகாரம் ஈற்றசை).

இதனாற் சொல்லியது, ஒருவர்க்குரித்தாகி வரும்பெயர் அகத்திணை பற்றி வரும் கைக்கிளை பெருந்திணையினும் வரப்பெறாது என்பதாஉம், புறத்திணையுள் வரும் என்பதாஉம், ஆண்டும் பாடாண் பாட்டுக் காமம் பொருளாக வரின் அவ்வழி வருஉம் என்பதாஉம் கூறியவாறு. இதனான் அகப்பொருள் ஒருவரைச் சாராது பொதுப்பட வருமென்பது கொள்க. (58)

முதலாவது அகத்திணையியல் முற்றிற்று.

2

புறத்திணையியல்

இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோ எனின், புறத்திணையியல் என்னும் பெயர்த்து. இது புறப்பொருள் உணர்த்துதலாற் பெற்ற பெயர்.

அஃது யாங்ஙனம் உணர்த்தினாரோ எனின், மேல் அகத்திணையாகிய எழுதிணையும் சாற்றி, அவற்றின் புறத்து நிகழ்வன எழு திணை உணர்த்தினார் என்று கொள்க. அவை:-

மலையாகிய குறிஞ்சித்திணைப்புறம் நிரைகோடலும் நிரை மீட்டலும் என்னும் வேறுபாடு குறித்து வெட்சி எனவும் கரந்தை எனவும் இரண்டு குறி பெறுதலும்,

காடுறையுலகாகிய முல்லைப்புறம் மண்நசை வேட்கையான் எடுத்துச்செலவு புரிந்த வேந்தன்மேல் அடல் குறித்துச் செலவு புரிதலான், அவ்விரு பெருவேந்தரும் ஒரு விணையாகிய செலவு புரிதலின் அது வஞ்சி என ஒரு குறி பெறுதலும்,

புனலுலகாகிய மருத்துப்புறம் எயில் அழித்தலும் எயில் காத்தலும் என்னும் வேறுபாடு குறித்து உழிஞை எனவும் நொச்சி எனவும் இரண்டு குறி பெறுதலும்,

மணலுலகாகிய நெய்தற்புறம் இரு பெருவேந்தரும் பொருதலாகிய ஒரு தொழிலே புரிதலான் அது தும்பை என ஒரு குறி பெறுதலும்,

நடுவுநிலைத் திணையாகிய பாலைப்புறம் வேந்தராயினும் ஏனையோராயினும் தமது மிகுதியாகிய வெற்றியைக் குறித்தலான் அது வாகை என ஒரு குறி பெறுதலும்,

பெருந்திணைப்புறம் நிலையாமையாகிய நோம்திறப் பொருளே குறித்து வருதலின் காஞ்சி என ஒரு குறி பெறுதலும்,

கைக்கிளைப்புறம் செந்திறமாகிய ஒரு பொருளே குறித்து வருதலின் பாடாண் என ஒரு குறி பெறுதலும் உணர்த்தியவாறு கண்டு கொள்க.

மேலை ஒத்தினுள்,

“புறத்திணை மருங்கின் பொருந்தின் அல்லது,
அகத்திணை மருங்கின் அளவுதல் இலவே.”

(அகத். 58)

என அகத்திணைச் செய்யுள் இயற்பெயர் கூறப்பெறாதென்றமையானும், புறத்திணை மருங்கிற் பொருந்தும் என்றமையானும் உலகியலோடு ஒத்துவரும் காமப் பொருளாகப் பாடாண் பாட்டின்கண் இன்பம் இயற்பெயர் சார்த்தி வரப்பெறும் என்று கொள்க.

“ஆன்ற சிறப்பின் அறம்பொருள் இன்பமென
மூன்றுவகை நுதலிய துலகம் அவற்றுள்
அறமும் இன்பமும் அகலாதாகிப்
புறம்எனப் படுவது பொருள்குறித் தன்றே.”

என்னும் பன்னிருபடலச் செய்யுள் புறப்பொருள் ‘அறமும் இன்பமும் அகலாதாகி’ எனக் கூறினார்; அவர் கூறுதல் வாகைத் திணைக்கண் ‘கட்டில் நீத்த பால்’ முதலாகக் ‘காமம் நீத்த பால்’ ஈறாக அறங்கூறுதலின் அச்சார்பாகக் கூறியது மயங்கக் கூறுதலாம்.

“ஆங்ஙனம் உரைப்பின் அவற்றது வகையான்
பாங்குறக் கிளந்தனர் என்ப அவைதாம்
வெட்சி கரந்தை வஞ்சி காஞ்சி
உட்குவரு சிறப்பின் உழிஞை நொச்சி
முரண்மிகு சிறப்பின் தும்பையுள் எரிட்ட
மறனுடை மரபின் ஏழே ஏனை
அமர்கொள் மரபின் வாகையும் சிறந்த
பாடாண் பாட்டொடு பொதுவியல் என்ப.”

எனவும்,

“கைக்கிளை ஏனைப் பெருந்திணை என்றாங்கு
அத்திணை யிரண்டும் அகத்திணைப் புறனே.”

எனவும் புறப்பொருள் பன்னிரண்டு வகைப்படக் கூறின், அகமும் பன்னிரண்டாகி மாட்டேறு பெறுதல்வேண்டும். அகத்திணை ஏழாகிப் புறத்திணை பன்னிரண்டாகில், “மொழிந்த பொருளோடு ஒன்ற வைத்தல்” (மரபு. 112) என்னுந் தந்திர உத்திக்கும் பொருந்தாதாகி “மிகைபடக் கூறல்” ‘தன்னான் ஒரு பொருள் கருதிக் கூறல்’ (மரபு. 110) என்னும் குற்றமும் பயக்கும் என்க. அன்றியும் பெருந்திணைப் புறனாகிய காஞ்சி நிலையாமை யாதலானும், பொதுவியல் என்பது,

“பல்அமர் செய்து படையுள் தப்பிய
நல்லாண் மாக்கள் எல்லாரும் பெறுதலின்
திறப்பட மொழிந்து தெரிய விரித்து
முதற்பட எண்ணிய எழுதிணைக்கும் உரித்தே.”

எனத் தாமே கூறுகின்றாராதலின், மறத்திற்கு முதலாகிய வெட்சியின் எடுத்துக் கோடற்கண் கூறாமையானும், கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் புறம் என்றாராயின் அகத்திணை ஏழ் என்னாது ஐந்து எனல் வேண்டுமாதலானும், பிரமம் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட மணம் எட்டனுள்ளும் யாழோர் கூட்டமாகிய மணத்தை ஒழித்து ஏனைய ஏழும் புறப்பொரு ளாதல் வேண்டுதலானும், முனைவன் நூலிற்கும் கலி முதலாகிய சான்றோர் செய்யுட்கும் உயர்ந்தோர் வழக்கிற்கும் பொருந்தாது என்க.

வெட்சித் திணைக்கு இடமும் துறையும்

59. அகத்திணை மருங்கின் அரில்தப உணர்ந்தோர்
புறத்திணை இலக்கணம் திறப்படக் கிளப்பின்
வெட்சி தானே குறிஞ்சியது புறனே
உட்குவரத் தோன்றும் ஈரேழ் துறைத்தே.

இத்தலைச் சூத்திரம் என் நுதலிற்றோவெனில், வெட்சித் திணைக்கு இடமும் துறையும் வரையறுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று. இதனானே திணையும் துறையும் என்று வரும் புறப்பொருள் என்று கொள்க.

(இ-ள்.) அகத்திணை மருங்கின் அரில்தப உணர்ந்தோர் புறத் திணை இலக்கணம் திறப்படக் கிளப்பின் - அகத்திணையிடத்து மயக்கம் கெட உணர்ந்தோர் புறத்திணை இலக்கணம் வகைப்படக் கூறின்,

அகத்திணை மருங்கின் மயக்கம் கெட உணர்தலாவது, மேல் ஓதிய இலக்கணத்தான் மயக்கம் கெட உணர்தல்.

வெட்சிதானே குறிஞ்சியது புறனே - வெட்சி என்னும் திணை குறிஞ்சி என்னும் திணைக்குப் புறனாம்.

வெட்சி குறிஞ்சிக்குப் புறனாயது எவ்வாறெனின், நிரைகோடல் குறிஞ்சிக்குரிய மலைசார்ந்த நிலத்தின்கண் நிகழ்தலானும், அந்நிலத் தின் மக்களாயின் பிறநாட்டு ஆன்நிரையைக் களவிற்கோடல் ஒரு புடை குறிஞ்சிக்கு உரித்தாகிய களவோடு ஒத்தலானும், அதற்கு அது புறனாயிற்று என்க. சூடும் பூவும் அந்நிலத்திற்குரிய பூவாதலானும் அதற்கு அது புறமாம்.

உட்குவரத் தோன்றும் ஈர் ஏழ் துறைத்தே - வெட்சித்துறை உட்குவரத் தோன்றும் பதினான்கு துறையை உடைத்து.

துறை பதினான்கும் வருகின்ற சூத்திரத்துள் காட்டுதும். (1)

வெட்சித் திணை

60. வேந்துவிடு முனைஞர் வேற்றுப்புலக் களவின்
ஆதந்து ஓம்பல் மேவற்று ஆகும்.

இது, வெட்சித் திணையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) வேந்துவிடு முனைஞர் வேற்றுப் புலக் களவின் ஆ தந்து ஓம்பல் மேவற்று ஆகும் - வேந்தனான் விடப்பட்ட முனை ஊரகத்துள்ளார் வேற்று நாட்டின்கண் களவினானே ஆவைக்கொண்டு பெயர்ந்து பாதுகாக்கும் மேவலை உடைத்து.

ஓம்புதலாவது, மாளாமல் காத்தல். புறப்பொருட் பாகுபாடாகிய பொருளினும் அறத்தினும் பொருள் தேடுதற்குரிய நால்வகை வருணத் தாரினும் சிறப்புடையார் அரசராதலானும், அவர்க்கு மாற்றரசர்பால் திறைகொண்ட பொருள் மிகவும் சிறந்ததாகலானும், அப் பொருள் எய்துங்கால் அவரைப் போரில் வென்று கோடல் வேண்டுதலானும்,

போர்க்கு முந்துற நிரைகோடல் சிறந்த தாகலானும், இப் பொருள் முன் கூறப்பட்டது.

பன்னிரு படலத்துள் 'தன்னுறு தொழிலே வேந்துறு தொழிலென்று, அன்ன இருவகைத்தே வெட்சி' என இரண்டு கூறுபடக் கூறினாராயினும், முன்வருகின்ற வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை முதலாயின எடுத்துச் செலவு, எயில்காத்தல், போர்செய்தல் என்பன அரசர்மேல் இயன்று வருதலின் வேந்துறு தொழில் ஒழித்து, தன்னுறு தொழில் எனத் தன் நாட்டும் பிறர் நாட்டும் களவின் ஆன்நிரை கோடலின் இவர் அரசரது ஆணையை நீங்கினாராவர். ஆதலான், அவர் அவ்வாறு கூறல் மிகைபடக் கூறலாம். அதனான், பன்னிரு படலத்துள் வெட்சிப் படலம் தொல்காப்பியர் கூறினா ரென்றல் பொருந்தாது. என்னை?

“ஒத்த சூத்திரம் உரைப்பின் காண்டிகை
மெய்ப்படக் கிளந்த வகைய தாகி
ஈரைங் குற்றமும் இன்றி நேரிதின்
முப்பத் திருவகை உத்தியொடு புணரின்
நூலென மொழிப நுணங்குமொழிப் புலவர்.” (தொல். மரபு. 100)

எனவும்,

“சிதைவெனப் படும்அவை வசையற நாடின
கூறியது கூறல் மாறுகொளக் கூறல்
குன்றக் கூறல் மிகைபடக் கூறல்
பொருளில கூறல் மயங்கக் கூறல்
கேட்டோர்க் கின்னா யாப்பிற் றாதல்
பழித்த மொழியான் இழுக்கக் கூறல்
தன்னான் ஒருபொருள் கருதிக் கூறல்
என்ன வகையினும் மனங்கோள் இன்மை
அன்ன பிறவும் அவற்றுவிரி வாகும்.” (தொல். மரபு. 110)

எனவும் கூறிய ஆசிரியர் தாமே மாறுகொளக் கூறல், குன்றக் கூறல், மிகை படக் கூறல், பொருளில கூறல், மயங்கக் கூறல், தன்னானொரு பொருள் கருதிக் கூறல் என்னும் குற்றம் பயப்பக் கூறினாரென வருமாக லான். (2)

வெட்சித் துறை

61. படையியங்கு அரவம் பாக்கத்து விரிச்சி
புடைகெடப் போகிய செலவே புடைகெட
ஒற்றின் ஆகிய வேயே வேய்ப்புறம்
முற்றின் ஆகிய புறத்துஇறை முற்றிய
ஊர்கொலை ஆகோள் பூசல் மாற்றே
நோயின்று உய்த்தல் நுவல்வழித் தோற்றம்
தந்துநிறை பாதீடு உண்டாட்டுக் கொடையென
வந்த ஈரேழ் வகையிற்று ஆகும்.

இது, வெட்சித் துறையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) படையியங்கு அரவம் முதலாகக் கொடை ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட பதினான்கு துறையை உடைத்து வெட்சித்திணை.

வெட்சியென்பது அதிகாரத்தான் வந்தது. படை இயங்கு அரவம் (நிரைகோடல் கருதிப்) படையெழும் அரவம்.

உ-ம்:

“நெடிபடு கானத்து நீள்வேல் மறவர்
அடிபடுத் தாரதர் செல்வான் - துடிபடுத்து
வெட்சி மலைய விரவார் மணிநிரைக்
கட்சியுள் காரி யெழும்” (புறப். வெட்சி. 3)

பாக்கத்து விரிச்சி - (குறித்த பொருளின் பயன் அறிதற்குப்) பாக்கத்துக்கண் நற்சொல் ஆய்தல்.

உ-ம்:

“எழுவணி சீறார் இருள்மாலை முன்றில்
குழவினங் கைகூப்பி நிற்பத் - தொழுவில்
குடக்கணாக் கொண்டுவா என்றாள் குனிவில்
தடக்கையாய் வென்றி தரும்.” (புறப். வெட்சி. 4)

புடை கெடப்போகிய செலவு - பக்கம் கெடப் போகிய செலவு.

பக்கங் கெடுதலாவது, மாற்றரசர் பக்கத்தாராகித் தம்மாட்டு ஒற்றொடு நிற்பார் அறியாமல் போதல். பக்கத்திலுள்ளாரைப் பக்கம் என்றார்.

உ-ம்:

“கூற்றினத்து அன்னார் கொடுவில் இடனேந்திப்
பாற்றினம் பின்படர முன்படர்ந்து - ஏற்றினம்
நின்ற நிலைகருதி ஏகினார் நீள்கழைய
குன்றங் கொடுவில் லவர்.” (புறப். வெட்சி. 5)

புடை கெட ஒற்றின் ஆகிய வேயே - மாற்றரசர் பக்கத்துள்ளார் அறியாதவகை ஒற்றரான் ஆகிய ஒற்றுதலும்.

ஒற்று என்பது எவ்விடத்தும் வேண்டுமாயினும், ஆதிவிளக்காக இவ்வோத்தின் முதற்கண் வைத்தாரென்று கொள்க.

உ-ம்:

“நிலையும் நிரையும் நிரைப்புறத்து நின்ற
சிலையுஞ் செருமுனையுள் வைகி - இலைபுனைந்த
கள்ளவிழ் கண்ணிக் கழல்வெய்யோய் சென்றறிந்து
நள்ளிருட்கண் வந்தார் நமர்” (புறப். வெட்சி. 6)

வேய் புறம் முற்றின் ஆகிய புறத்து இறை - (அவ்வாறு) வேய்க்கப் பட்ட இடத்தின் புறத்திணைச் சூழ்தலான் ஆகிய புறத்திருக்கை.

‘வேய்’ என்பது ஆகுபெயராய் அவ்விடத்தின்மேல் நின்றது.

உ-ம்:

“உய்ந்தொழிவார் ஈங்கில்லை ஊழிக்கண் தீயேபோல்
முந்தமருள் ஏற்றார் முரண்முருங்கத் - தந்தமின்
ஒற்றினான் ஒற்றி உரவோர் குறும்பினைச்
சுற்றினார் போகாமற் சூழ்ந்து.” (புறப். வெட்சி. 7)

முற்றிய ஊர் கொலை - (அவ்வாறு) சூழப்பட்ட ஊரை அழித்தல்.

உ-ம்:

“இகலே துணையா எரிதவழச் சீறிப்
புகலே அரிதென்னார் புகுப் - பகலே
தொலைவிலார் வீழத் தொடுகழல் ஆர்ப்பக்
கொலைவிலார் கொண்டார் குறும்பு.” (புறப். வெட்சி. 8)

ஆ கோள் - (ஆண்டுளதாகிய) நிரையைக் கோடல்.

உ-ம்:

“கொடுவரி கூடிக் குழுஉக்கொண் டனைத்தால்
நெடுவரை நீள்வேய் நரலும் - நடுவூர்க்
கணநிரை கைக்கொண்டு கையகலார் நின்ற
நிணநிரை வேலார் நிலை.” (புறப். வெட்சி. 9)

பூசல் மாற்று - (அவ்வாறு கொண்ட நிரையை மீட்டற்கு வந்தார் பொருள்)

பூசல் மாற்றிப் பெயர்தல்.

உ-ம்:

“சூழ்ந்த நிரைபெயரச் சுற்றித் தலைக்கொண்டார்
வீழ்ந்தனர் வீழ்ந்தார் விடக்குணிய - தாழ்ந்த
குலவுக் கொடுஞ்சிலைக்கைக் கூற்றனையார் எய்த
புலவுக் கணைவழிபோய்ப் புள்.” (புறப். வெட்சி. 10)

நோய் இன்று உய்த்தல் - (அவ்வாறு கொண்ட நிரையை) வருந்தாமல் உய்த்தல்.

உ-ம்:

“செருப்பிடைச் சிறுபரல் அன்னன் கணைக்கால்
அவ்வயிற்று அகன்ற மார்பிற் பைங்கண்
குச்சின் நிரைத்தன்ன குருஉமயிர் மோவாய்ச்
செவியிறந்து தாழ்தருங் கவுளன் வில்லோ
டியார்கொலோ அளியன் தானே தேரின்
ஊர்பெரிது இகந்தன்றும் இலனே அரணைக்
காடுகைக் கொண்டன்றும் இலனே காலைப்
புல்லார் இனநிரை செல்புற நோக்கிக்
கையிற் சுட்டிப் பையென எண்ணிச்
சிலையின் மாற்றி யோனே அவைதாம்
மிகப்பல வாயினும் என்னாம் எனைத்தும்

வெண்கோள் தோன்றாக் குழிசியொடு
நாளுறை மத்தொலி கேளா தோனே.” (புறம். 257)

நுவல்வழித் தோற்றம் - தமர் கவன்று (சொல்லியவ)ழித் தோன்றுதல்.

உ-ம்:

“நறவுந் தொடுமின் விடையும் வீழ்மின்
பாகவல் இட்ட புன்கால் பந்தர்ப்
புனல்தரும் இளமணல் நிறையப் பெய்ம்மின்
ஒன்னார் முன்னிலை முருக்கிப் பின்நின்று
நிரையொடு வருஉம் என்னைக்
குழையோர் தன்னினும் பெருஞ்சா யலரே.” (புறம். 262)

தந்து நிறை - (கொள்ளப்பட்ட நிரையைத்) தம்ஊரகத்துக் கொணர்ந்து
நிறுத்தல்.

உ-ம்:

“தண்டா விருப்பினள் தன்னை தலைமலைந்த
வண்டார் கமழ்கண்ணி வாழ்கென்று - கண்டாள்
அணிநிறை வாள்முறுவல் அம்மா எயிற்றி
மணிநிறை மல்கிய மன்று.” (புறப். வெட்சி. 13)

பாதீடு - (அந்நிரையைக்) கூறிடுதல்.

உ-ம்:

“ஒள்வாள் மலைந்தார்க்கும் ஒற்றாய்ந் துரைத்தார்க்கும்
புள்வாய்ப்பச் சொன்ன புலவார்க்கும் - விள்வாரை
மாறட்ட வென்றி மறவர்தஞ் சீறாரில்
கூறிட்டார் கொண்ட நிரை.” (புறப். வெட்சி. 14)

உண்ட ஆட்டு - (நிரைபகுத்த மறவர்) களிப்பினான் அயரும் விளை
யாட்டு.

உ-ம்:

“இளிகொண்ட தீஞ்சொல் இளமா எயிற்றி
களிகொண்ட நோக்கம் கவற்றத் - தெளிகொண்ட
வெங்கண் மலிய விளிவதுகொல் வேற்றார்மேல்
செங்கண் மறவர் சினம்.” (புறப். வெட்சி. 15)

கொடை - (பகுத்த நிரையை வேண்டி இரப்பார்க்குக்) கொடுத்தல்.

உ-ம்:

“இளமா எயிற்றி இவைகாண் நின்ஐயர்
தலைநாளை வேட்டகத்துத் தந்தநல் ஆநிரைகள்
கொல்லன் துடியன் கொளைபுணர்சீர் வல்ல
நல்லியாழ்ப் பாணர்தம் முன்றில் நிறைந்தன.
முருந்தேர் இளநகை காணாய்நின் ஐயர்
கரந்தை அலறக் கவர்ந்த நிரைகள்

கள்விலை யாட்டிநல் வேய்திரி கானவன்
 புள்வாய்ப்பச் சொல்கணி முன்றில் நிறைந்தன.
 கயமலர் உண்கணாய் காணாய்நின் ஐயர்
 அயலூர் அலற எறிந்தநல் ஆக்கள்
 நயனின் மொழியர் நரைமுதிர் தாடி
 எயினர் எயிற்றியர் முன்றில் நிறைந்தன.” (சிலப். வேட்டுவவரி)(3)

இதுவுமது

62. மறங்கடைக் கூட்டிய குடிநிலை சிறந்த
 கொற்றவை நிலையும் அத்திணைப் புறனே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) மறம் கடை கூட்டிய குடி நிலை - மறத்தொழில்
 முடித்தலையுடைய குடியினது நிலைமையைக் கூறலும், சிறந்த
 கொற்றவை நிலையும் - சிறந்த கொற்றவையது நிலைமையைக் கூறலும்,
 அ திணை புறன் - குறிஞ்சித் திணைப் புறனாகிய வெட்சித் திணையாம்.

‘குடிநிலை’ என்றதனான் மைந்தர்க்கும் மகளிர்க்கும் பொதுவாதல்
 அறிக.

உ-ம்:

“யானை தாக்கினும் அரவுமேற் செலினும்
 நீல்நிற விசும்பின் வல்லேறு சிலைப்பினும்
 சூல்மகள் மாறா மறம்பூண் வாழ்க்கை
 வலிக்கூட் டுணவின் வாட்குடிப் பிறந்த
 புலிப்போத் தன்ன புல்லணற் காளை
 செந்நா யன்ன கருவிற் சுற்றமொடு
 கேளா மன்னர் கடிபுலம் புக்கு
 நாளா தந்து நறவுநொடை தொலைச்சி
 இல்லக் கள்ளின் தோப்பி பருகி
 மல்லல் மன்றத்து மதவிடை கெண்டி
 மடிவாய்த் தண்ணுமை நடுவட் சிலைப்பச்
 சிலைநவி லெறுழ்த்தோள் ஓச்சி வலன்வளையூப்
 பகன்மகிழ் தூங்கும் தூங்கா இருக்கை” (பெரும்பாண். 134-146)

“முளிதலை களித்தவர் உள்ளங் காதலில்
 தனக்குமுகந் தேந்திய பசும்பொன் மண்டை
 இவற்கீ கென்னு மதுவுமன் றிசினே
 கேட்டியோ வாழி பாண பாசறைப்
 பூக்கோள் இன்றென் றறையும்
 மடிவாய்த் தண்ணுமை இழிசினன் குரலே” (புறம். 289)

“கெடுக சிந்தை கடிதிவள் துணிலே
 மூதில் மகளிர் ஆதல் தகுமே
 மேனாள் உற்ற செருவிற்கு இவள்தன்ஐ
 யானை எறிந்து களத்தொழிந் தனனே;

நெருநல் உற்ற செருவிற்கு இவள் கொழுநன்
பெருநிரை விலங்கி ஆண்டுப்பட்டனளே;
இன்றும்,
செருப்பறை கேட்டு விருப்புற்று மயங்கி
வேல்கைக் கொடுத்து வெளிதுவிரித்து உடஇப்
பாறுமயிர்க் குடுமி எண்ணெய் நீவி
ஒருமகன் அல்லது இல்லோள்
செருமுகம் நோக்கிச் செல்கென விடுமே.” (புறம். 279)

இவற்றுள் ஆண்பால் பற்றிவந்ததனை இல்லாண்முல்லை
யெனவும், பெண்பால் பற்றிவந்ததனை மூதிண்முல்லை யெனவும் கூறுப.

‘கொற்றவை’ நிலை என்றதனானே, குறிஞ்சித் திணைக்கு
முருகவேளையன்றிக் கொற்றவையும் தெய்வம் என்பது பெற்றாம்.

உ-ம்:

“ஆளி மணிக்கொடிப் பைங்கிளிப் பாக்கலைக்
கூளி மலிபடைக் கொற்றவை - மீளி
அரண்முருங்க ஆகோள் கருதின் அடையார்
முரண்முருங்கத் தான்முந் துறும்” (புறப். வெட்சி. 20) (4)

கரந்தைத் திணை

63. வெறியறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன்
வெறியாட்டு அயர்ந்த காந்தளும் உறுபகை
வேந்திடை தெரிதல் வேண்டி ஏந்துபுகழ்ப்
போந்தை வேம்பே ஆரென வருஉம்
மாபெருந் தானையர் மலைந்த பூவும்
வாடா வள்ளி வயவர் ஏத்திய
ஓடாக் கழல்நிலை உளப்பட ஓடா
உடல்வேந்து அடுக்கிய உன்ன நிலையும்
மாயோன் மேய மன்பெருஞ் சிறப்பின்
தாவா விழுப்புசுழ்ப் பூவை நிலையும்
ஆரமர் ஓட்டலும் ஆபெயர்த்துத் தருதலும்
சீர்சால் வேந்தன் சிறப்பெடுத்து உரைத்தலும்
தலைத்தாள் நெடுமொழி தன்னொடு புணர்த்தலும்
மனைக்குரி மரபினது கரந்தை அன்றியும்
வருதார் தாங்கல் வாள்வாய்த்துக் கவிழ்தலென்று
இருவகைப் பட்ட பிள்ளை நிலையும்
வாள்மலைந்து எழுந்தோனை மகிழ்ந்துபறை தூங்க
நாடவற்கு அருளிய பிள்ளை யாட்டும்
காட்சி கல்கோள் நீர்ப்படை நடுதல்

சீர்த்தகு மரபின் பெரும்படை வாழ்த்தலென்று
 இருமூன்று மரபிற் கல்லொடு புணர்ச்
 சொல்லப் பட்ட எழுமூன்று துறைத்தே.

வேலன் முதலாக வெட்சித்திணைக்குரிய துறை கூறினார். இனி அதற்கு மாறாகிய கரந்தைத்திணை யாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று. அதுவும் ஆநிரை மீட்டல் காரணமாக அந்நிலத்தின்கண் நிகழ்வதாகலின் வெட்சிப் பாற்பட்டுக் குறிஞ்சிக்குப் புறனாயிற்று.

(இ-ள்.) வெறியாட்டயர்ந்த காந்தளும் என்பது முதலாகத் தலைத்தாள் நெடுமொழி தன்னொடு புணர்த்தலும் என்பது ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட பதின்மூன்று துறையும் காட்சி முதலாக வாழ்த்தல் ஈறாகக் கல்லொடு புணர்த்துக் கூறும் துறையொடுங் கூடச் சொல்லப்பட்ட இருபத்தொரு துறைத்து.

வெறி அறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன் வெறியாட்டு அயர்ந்த காந்தளும் - வெறி ஆடுதலை அறியும் சிறப்பினையுடைய வெவ்விய வாயினையுடைய வேலன் வெறியாடிய காந்தளும்,

காந்த ளென்பதனை மடலேறுதற்குப் பெயராகக் கூறுவாருளராகலின், வெறியாட்டு அயர்ந்த காந்த ளென்றார். அன்றியும், காந்தள் என்பது மடலேறுதலான் அத்துணை ஆற்றாளாகிய பெண்பால்மாட்டு நிகழும் வெறி 'காந்தள்' எனவும் பெயராம். இதனானே காமவேட்கையின் ஆற்றாளாகிய பெண்பாற் பக்கமாகிய வெறியும் அந்நிலத்துள்ளார் வென்றி வேண்டி ஆடும் வெறியும் கொள்ளப்படும். இவ்வெறி இந்நிலத்திற்குச் சிறந்தமை அறிக. இது வெட்சிப் பின்னர் வைத்தார், பெரும்பான்மையும் குறிஞ்சி பற்றி நிகழுமாகலின்.

உ-ம்:

“வெய்ய நெடிதுயிரா வெற்பன் அளிநினைபா
 ஐய நனிநீங்க ஆடினாள் - மையல்
 அயன்மனைப் பெண்டிரோடு அன்னைசொல் அஞ்சி
 வியன்மனையுள் ஆடும் வெறி.” (வெண்பா. இருபாற்பெருந்திணை.10)

இது காமவேட்கை தோற்றாமல் தலைமகள்தானே முருகு மேல்நிறீஇ ஆடியது. வென்றி வேண்டியாடுதற்குச் செய்யுள் சிலப்பதி காரத்து வேட்டுவவரியுட் கண்டுகொள்க. இனி வேலன்தானே ஆடிய தற்குச் செய்யுள் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

உறு பகை வேந்து இடை தெரிதல் வேண்டி ஏந்துபுகழ்ப் போந்தை வேம்பு ஆர் என வரும் மா பெருந் தானையர் மலைந்த பூவும் - மிக்கபகை வேந்தன் வேறுபாடு தெரிதல் வேண்டி உயர்ந்த புகழையுடைய போந்தையெனவும் வேம்பெனவும் ஆரெனவும் தமிழ்நாட்டு நிலவேந்தர் சூடிய பூவும்,

உ-ம்:

“குடையலர் காந்தட்டன் கொல்லிச் சுனைவாய்த்
தொடையவிழ் தண்குவளை சூடான் - புடைதிகழுந்
தேரதிரப் பொங்குந் திருந்துவேல் வானவன்
போரெதிரிற் போந்தையாம் பூ.” (புறப். பொது. 1)

இது சேரன் பூ.

“தொடியணிதோள் ஆடவர் தும்பை புனையக்
கொடியணிதேர் கூட்டணங்கும் போழ்தின் - முடியணியும்
காத்தல்சால் செங்கோல் கடுமான் நெடுவழுதி
ஏத்தல்சால் வேம்பின் இணர்.” (புறப். பொது. 2)

இது பாண்டியன் பூ.

“கொல்களிறு ஊர்வர் கொலைமலி வாள்மறவர்
வெல்கழல் வீக்குவர் வேலிளையர் - மல்குங்
கலங்கல் ஒலிபுனல் காவிரி நாடன்
அலங்கல் அமரமுவுத் தார்.” (புறப். பொது. 9)

இது சோழன் பூ.

நிரைகோள் கேட்டவழி நெடுநில வேந்தரும் கதுமென
எழுவராதலின், நிரை மீட்டலின்கண் பூப் புகழப்பட்டது.

வாடா வள்ளி - வாடுதல் இல்லாத வள்ளி,
'வள்ளி' என்பது ஒரு கூத்து; அஃது அந்நிலத்தின் நிகழ்தலின் 'வாடா
வள்ளி' என்றார். உதாரணம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

வயவர் ஏத்திய ஓடா கழல் நிலை - வீரராற் புகழப்பட்ட கெடாத
கழல் நிலை,

உ-ம்:

“வாள்அமரின் முன்விலக்கி வான்படர்வார் யார்கொலோ
கேளலார் நீக்கிய கிண்கிணிக்கால் - காளை
கலங்கழல் வாயில் கடுத்தீற்றி அற்றால்
பொலங்கழல் கான்மேல் புனைவு.” (புறப். பொது. 7)

ஓடா உடல் வேந்து அடுக்கிய உன்ன நிலையும் - ஓடாத வெகுண்ட
வேந்தரைச் சாத்திய உன்ன நிலையும்,

'உன்னம்' என்பது மரம். அது தன் நாட்டகத்துக் கேடுவருங்கால்
உலறியும், வாராத காலம் குழைந்தும் நிற்கும்.

உ-ம்:

“துன்னருந் தானைத் தொடுகழலான் துப்பெதிர்ந்து
முன்னர் வணங்கார் முரண்முருங்க - மன்னரும்
ஈடெலாந் தாங்கி இகலவிந்தார் நீயுநின்
கோடெலாம் உன்னங் குழை.” (புறப். பொது. 4)

பிறவும் நிமித்தமாகி வருவன வெல்லாவற்றிற்கும் இதுவே துறையாகக் கொள்க.

மாயோன் மேய மன் பெருஞ் சிறப்பின் தாவா விழுப் புகழ் பூவை நிலையும் - மாயோனைப் பொருந்திய நிலைபெற்ற பெருஞ் சிறப்பினையுடைய கெடாத விழுப்புகழைப் பொருந்திய பூவை நிலையைக் கூறுதலும்,

பூவை மலர்ச்சியைக் கண்டு மாயோன் நிறத்தை ஒத்ததெனப் புகழ்தல். நாட்டெல்லை காடாதலின், அக்காட்டிடைச் செல்வோர் அப் பூவையைக் கண்டு கூறுதல். உன்னம் கண்டு கூறினாற் போல இதுவும் ஒரு வழக்கு.

உ-ம்:

“பூவை விரியும் புதுமலரின் பூங்கழலோய்
யாவை விழுமிய யாமுணரேம் - மேவார்
மறத்தொடு மல்லர் மறங்கடந்த காளை
நிறத்தொடு நேந்தருத லான்.” (புறப். பாடாண். 4)

இஃது உரையன்றென்பார், மாயோன் முதலாகிய தேவர்களோடு உவமித்தலே பூவைநிலை யென்ப.

உ-ம்:

“இந்திரன் என்னின் இரண்டேகண் ஏறார்ந்த
அந்தரத்தான் என்னின் பிறைஇல்லை - அந்தரத்தின்
கோழியான் என்னின் முகன்ஒன்றே கோதையை
ஆழியான் என்றுணரற் பாற்று.” (முத்தொள்.)

வேறு கடவுளரை நோக்கி உவமித்து வருபவையெல்லாம் பூவை நிலையாகக் கொள்க. என்னை?

“ஏற்றுர்தி யானும் இகல்வெம்போர் வானவனும்
ஆற்றலும் ஆள்வினையும் ஒத்தொன்றின் ஒவ்வாரே
கூற்றக் கணிச்சியான் கண்முன்று இரண்டேயாம்
ஆற்றல்சால் வானவன் கண்.” (முத்தொள்.)

என முத்தொள்ளாயிரத்து வந்தவாறு காண்க. பிறவும் அன்ன பூவை நிலையும் அந்நிலத்தின் தெய்வமாகிய கருப்பொருளாதலின், அதன் மேல் வந்தது.

ஆர் அமர் ஓட்டலும் - அரிய அமரைப் போக்குதலும்,

உ-ம்:

“புலிக்கணமுஞ் சீயமும் போர்க்களிறும் போல்வார்
வலிச்சினமும் மானமுந் தேசும் - ஒலிக்கும்
அருமுனை வெஞ்சுரத் தான்பூசற் கோடிச்
செருமலைந்தார் சீற்றஞ் சிறந்து.” (புறப். கரந்தை. 4)

ஆ பெயர்த்துத்தருதல் - நிரை மீட்டல்,

உ - ம்:

“அமுங்கல்நீர் வையகத்து ஆருயிரைக் கூற்றம்
விழுங்கியபின் வீடுகொண்டு அற்றால் - செழுங்குடிகள்
தாரார் கரந்தை தலைமலைந்து தாங்கொண்டார்
நேரார்கைக் கொண்ட நிரை.” (புறப். கரந்தை 1)

எனவும்,

“ஏறுடைப் பெருநிரை பெயர்தரப் பெயராது
இலைபுதை பெருங்காட்டுத் தலைகரந்திருந்த
வல்வில் மறவர் ஒடுக்கங் காணாய்
செல்லல் செல்லல் சிறக்கநின் உள்ளம்
முருகுமெய்ப் பட்ட புலைத்தி போலத்
தாவுபு தெறிக்கு மான்மேற்
புடையிலங்கு ஒள்வாள் புனைகழ லோயே.” (புறம். 259)

எனவும் வரும்.

சீர் சால் வேந்தன் சிறப்பு எடுத்து உரைத்தலும் - சீர்மை பொருந்திய
வேந்தனது மிகுதியை எடுத்துக் கூறலும்,

உ - ம்:

“அங்கையுள் நெல்லி அதன்பயம் ஆதலால்
கொங்கலர் தாரான் குடைநிழற்கீழ்த் - தங்கிச்
செயிர்வழங்கும் வாளமருள் சென்றடையார் வேல்வாய்
உயிர்வழங்கும் வாழ்க்கை உறும்.” (புறப். கரந்தை. 13)

இது மற்றுள்ள திணைக்கும் பொது.

தலைத்தாள் நெடுமொழி தன்னொடு புணர்த்தலும் - தன் மாட்டுள்ள
போர்வலி முயற்சியினானே கொடுஞ்சொற்களைத் தன்னொடு புணர்த்திக்
கூறுதலும்,

உ - ம்:

“ஆளமர் வெள்ளம் பெருகின் அதுவிலக்கி
வாளொடு வைகுவேன் யானாக - நாளுங்
கழிமகிழ் வென்றிக் கழல்வெய்யோய் ஈயப்
பிழிமது உண்பார் பிறர்.” (புறப். கரந்தை. 11)

இது மற்றுள்ள திணைக்கும் பொது.

வரு தார் தாங்கல் வாள் வாய்த்துக் கவிழ்தல் என்று இருவகைப்
பட்ட பிள்ளை நிலையும் - மேல்வருகின்ற கொடிப் படையைத் தாங்கலும்
வாள் வாய்த்தலாற் படுதலும் என இரண்டு வகைப்பட்ட பிள்ளை
நிலையும்,

உ - ம்:

“பிள்ளை கடுப்பப் பிணம்பிறங்க ஆள்எறிந்து
கொள்ளைகொள் ஆயந் தலைக்கொண்டார் - எள்ளிப்

பொருதழிந்து மீளவும் பூங்கழலான் மீளான்
ஒருதனியே நின்றான் உளன்.”

(புறப். கரந்தை. 7)

இது வருதார் தாங்கல்.

“உரைப்பின் அதுவியப்போ ஒன்னர்கைக் கொண்ட
நிரைப்பின் நெடுந்தகை சென்றான் - புரைப்பின்
றுளப்பட்ட வாயெல்லாம் ஒள்வாள் கொளவே
களப்பட்டான் தோன்றான் கரந்து.”

(புறப். கரந்தை. 6)

இது வாள் வாய்த்துக் கவிழ்தல்.

வாள் மலைந்து எழுந்தோனை மகிழ்ந்து பறை தூங்க நாடு
அவர்க்கு அருவிய பிள்ளையாட்டும் - வாளான் மாறுபட்டு எழுந்தவனை
மகிழ்ந்து பறை ஒலிப்ப அவற்குத் துறக்கமாகிய நாட்டை அளித்த
பிள்ளையாட்டும்,

உ-ம்:

“மாட்டிய பிள்ளை மறவர் நிறந்திறந்து
கூட்டிய எஃகங் குடர்மாலை - சூட்டியபின்
மாறுஇரியச் சீறி நுடங்குவான் கைக்கொண்ட
வேல்திரிய விம்முந்துடி.”

(புறப். கரந்தை. 9)

காட்சி (போர்க்களத்துப்பட்ட வீரரைக் கல் நிறுத்தற்பொருட்டுக்) கற்
காண்டல்,

உ-ம்:

“மிகையணங்கு மெய்ந்நீஇ மீளி மறவர்
புகையணங்கப் பூமாரி சிந்திப் - பகையணங்கும்
வீளைக் கடுங்கணையால் வேறாகி விண்படர்ந்த
காளைக்குக் கண்டமைத்தார் கல்.”

(புறப். பொது. 8)

கல்கோள் - (அவ்வாறு காணப்பட்ட) கல்லைக் கைக்கோடல்,

உ-ம்:

“பூவொடு நீர்தூவிப் பொங்க விரைபுகைத்து
நாவுடை நன்மணி நன்கியம்ப - மேவார்
அழன்மறம் காற்றி அவிந்தாற்கென் றேத்திக்
கழன்மறவர் கைக்கொண்டார் கல்.”

(புறப். பொது. 9)

நீர்ப்படை - (அக்கல்லை) நீர்ப்படுத்தல்,

உ-ம்:

“காடு கனற்றக் கதிரோன் சினஞ்சொரியக்
கூடிய வெம்மை குளிக்கொள்ளப் - பாடி
நயத்தக மண்ணி நறுவிரைகொண் டாட்டிக்
கயத்தகத்து உய்த்திட்டார் கல்.”

(புறப். பொது. 10)

நடுதல் - (அக்கல்லை) நடுதல்,

உ-ம்:

“மாலை துயல மணியெறிந்து மட்டுகுத்துப்
பீலி அணிந்து பெயர்பொறித்து - வேலமருள்
ஆண்டக நின்ற அமர்வெய்யோற்கு இஃதென்று
காண்டக நாட்டினார் கல்.”

(புறப். பொது. 12)

சீர் தகு மரபின் பெரும்படை - மிகவுந் தக்க மரபினையுடைய
பெரும்படையினும்,

அஃதாவது, நாட்டிய கல்லிற்குக் கோட்டஞ் செய்தல். அஃது
இற்கொண்டு புகுதலென உரைத்த துறை. (கோட்டம் - கோயில். படை -
படைத்தல்).

உ-ம்:

“வாட்புகா ஊட்டி வடிமணி நின்றியம்பக்
கோட்புலி அன்ன குரிசில்கல் - ஆட்கடிந்து
விற்கொண்ட வென்றி வியன்மறவர் எல்லாரும்
இற்கொண்டு புக்கார் இயைந்து.”

வாழ்த்து - (அக்கல்லைப்) பழிச்சுதல்,

உ-ம்:

“அடும்புகழ் பாடி அழுதழுது ஆற்றாது
இடும்பையுள் வைகி இருந்த - கடும்பொடு
கைவண் குரிசில்கல் கைதொழுது செல்பாண
தெய்வமாய் நின்றான் திசைக்கு.”

(புறப். பொது. 13)

இவை யெல்லாம் கரந்தைக்கு உரியவாக ஓதப்பட்டனவேனும்,
'ஒருபாற் கிளவி எனைப்பாற் கண்ணும், வருவகை தானே வழக்கென
மொழிப' (பொருளியல் 28) என்றதனான், மறத்துறை ஏழிற்கும்
கொள்ளப்படும். ஈண்டு ஓதப்பட்ட இருபத்தொரு துறையினும் நிரை
மீட்டற் பொருண்மைத்தாகிக் கரந்தையென ஓதப்பட்டன ஏழாயின.
கரந்தையாயினவாறு என்னையெனின், வெறியாட்டும் வள்ளிக் கூத்தும்
மலைசார்ந்த இடத்து வழங்குதலின், வந்த நிலத்திற்கு உரிய பொருளாகி
வந்தன. பூவை நிலையும் அந்நிலத்தைச் சார்ந்து வருவதொரு தெய்வ
மாதலின், அந்நிலத்தின் கருப்பொருளாகி வந்தது. கற்கோள் நிலையாரும்
உன்ன நிலையும் முடியுடை வேந்தர் சூடும் பூவும் கழல்நிலையும்
ஏனையவற்றிற்கும் பொதுவாகலான், எடுத்துக்கோடற் கண்ணே கூறுதல்
இலக்கணமாதலின் ஈண்டு ஓதப்பட்டவென உணர்க. பன்னிருபடலத்துள்
கரந்தைக்கண் புண்ணொடு வருதல் முதலாக வேறுபடச் சிலதுறை
கூறினாராகலின், புண்படுதல் மாற்றோர் செய்த மறத்துறையாகலின், அஃது
இவர்க்கு மாறாகக் கூறலும் மயங்கக் கூறலுமாம். ஏனையவும் இவ்வாறு
மயங்கக் கூறலும் குன்றக் கூறலும் மிகைபடக் கூறலும் ஆயவாறு எடுத்துக்
காட்டின் பெருகுமாதலான், உய்த்துணர்ந்து கண்டு கொள்க. இத்துணையும்
கூறப்பட்டது வெட்சித்திணை.

(5)

வஞ்சித் திணை

64. வஞ்சி தானே முல்லையது புறனே
எஞ்சா மண்நசை வேந்தனை வேந்தன்
அஞ்சுககத் தலைச்சென்று அடல்குறித் தன்றே.

இது, வஞ்சித்திணையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) வஞ்சி முல்லையது புறன் - வஞ்சியாகிய புறத்திணை முல்லையாகிய அகத்திணைக்குப் புறனாம். எஞ்சா மண் நசை வேந்தனை வேந்தன் அஞ்சுககத் தலைச்சென்று அடல் குறித்தன்று - அஃது, ஒழியாத மண்ணை நச்சுதலையுடைய வேந்தனை மற்றொரு வேந்தன் அஞ்சுககத் தலைச்சென்று அடல் குறித்தது.

ஒழியாத மண்ணை நச்சுதலாவது, வேண்டிய அரசர்க்குக் கொடாமை. 'அகத்திணை மருங்கின் அரில்தப உணர்ந்தோர், புறத்திணை இலக்கணம் திறப்படக் கிளப்பின்' (புறத். 1) என்பதனைக் கொணர்ந்து உரைத்துக் கொள்க. இவ்வுரை இனி வருகின்ற திணைக்கும் ஒக்கும். அதற்கு இது புறனாகியவாறு என்னையெனின், 'மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும்' (அகத். 5) கார்காலமும் முல்லைக்கு முதற்பொருளாதலானும், பகைவயிற் சேறலாகிய வஞ்சிக்கு நிழலும் நீருமுள்ள காலம் வேண்டுத லானும், பருமரக் காடாகிய மலைசார்ந்த இடம் ஆகாமையானும் அதற்கு இது சிறந்ததென்க. அன்னவுரைகள் முல்லைப் பாட்டினுள்,

“கான்யாறு தழீஇய அகல்நெடும் புறவில்
சேண்நாறு பிடவமொடு பைம்புதல் எருக்கி
வேட்டுப்புழை அருப்பம் மாட்டிக் காட்ட
இடுமுட் புரிசை ஏமுற வளைஇப்
படுநீர்ப் புணரியிற் பரந்த பாடி.”

(முல்லைப். 24 - 28)

என்பதனாலும் அறிக.

(6)

வஞ்சித் துறை

65. இயங்குபடை அரவம் எரிபரந்து எடுத்தல்
வயங்கல் எய்திய பெருமை யானும்
கொடுத்தல் எய்திய கொடைமை யானும்
அடுத்தூர்ந்து அட்ட கொற்றத் தானும்
மாராயம் பெற்ற நெடுமொழி யானும்
பொருள்இன்று உய்த்த பேராண் பக்கமும்
வருவிசைப் புனலைக் கற்சிறை போல
ஒருவன் தாங்கிய பெருமை யானும்
பிண்ட மேய பெருஞ்சோற்று நிலையும்
வென்றோர் விளக்கமுந் தோற்றோர் தேய்வும்
குன்றாச் சிறப்பிற் கொற்ற வள்ளையும்

அழிபடை தட்டோர் தழிஞ்சியொடு தொகைஇக்
கழிபெருஞ் சிறப்பின் துறைபதின் மூன்றே.

இது, வஞ்சித்திணையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) இயங்குபடை அரவம் முதலாகத் தழிஞ்சியொடு கூடச்
சொல்லப்பட்ட பதின்மூன்றும் வஞ்சித்துறையாம் எ-று.

‘பெருமையானும்’ என்பது முதலாக வந்த ‘ஆன்’ எல்லாம்
இடைச்சொல்லாகி வந்தன. ‘இயங்குபடை அரவம் எரிபரந் தெடுத்தல்’
என்பதன்கண் உம்மை தொக்கு நின்றது.

படை இயங்கு அரவம் - படையெழும் அரவம்,

உ-ம்:

“சிறப்புடை மரபின் பொருளு மின்பமும்
அறத்து வழிப்படுஉம் தோற்றம் போல
இருகுடை பின்பட ஓங்கிய ஒருகுடை
உருகெழு மதியின் நிவந்துசேண் விளங்க
நல்லிசை வேட்டம் வேண்டி வெல்போர்ப்
பாசறை யல்லது நீஓல் லாயே
நுதிமுக மழுங்க மண்டி ஒன்னார்
கடிமதில் பாயுநின் களிறடங் கலவே
போரெனிற்புகலும் புனைகழல் மறவர்
காடிடைக் கிடந்த நாடுநனி சேய
செல்வேம் அல்வேம் என்னார் கல்லென்
விழவுடை யாங்கண் வேற்றுப்புலத் திறுத்துக்
குணகடல் பின்னது ஆகக் குடகடல்
வெண்தலைப் புணரிநின் மான்குளம்பு அலைப்ப
வலமுறை வருவதும் உண்டென்று அலமந்து
நெஞ்சநடுங்கு அவலம் பாயத்
துஞ்சாக் கண்ண வடபுலத் தரசே.”

(புறம். 31)

எரி பரந்தெடுத்தல் (பகைவரது நாடு) எரி பரந்து கிளர்தல்,

உ-ம்:

“வினைமாட்சிய விரை புரவியொடு
மழையுருவின தோல்பரப்பி
முனைமுருங்கத் தலைச்சென்றவர்
விளைவயல் கவர்பூட்டி
மனைமரம் விறகாகக்
கடிதுறைநீர்க் களிறுபடீஇ
எல்லுப்பட விட்ட சுடுதீ விளக்கம்
செல்சுடர் ஞாயிற்றுச் செக்கரின் தோன்றப்
புலங்கெட இறுக்கும் வரம்பில் தானைத்
துணைவேண்டாச் செருவென்றிப்

புலவுவாட் புலர்சாந்தின்
முருகற் சீற்றத் துருகெழு குருசில்
மயங்குவள்ளை மலர்ஆம்பல்
பனிப்பகன்றைக் கனிப்பாகல்
கரும்பல்லது காடறியாப்
பெருந்தண்பணை பாழாக
ஏம நன்னாடு ஒள்ளரி ஊட்டினை
நாம நல்லமர் செய்ய
ஓராங்கு மலைந்தன பெருமைநின் களிதே.” (புறம். 16)

வயங்கல் எய்திய பெருமையும் - விளக்கம் எய்திய பெருமையும்,

உ-ம்:

“இருங்கண் யானையொடு அருங்கலந் தெறுத்துப்
பணிந்துகுறை மொழிவ தல்லது பகைவர்
வணங்கார் ஆதல் யாவதோ மற்றே
உருமுடன்று சிலைத்தலின் விசம்பதிர்ந் தாங்கு
கண்ணதீர்பு முழங்குங் கடுங்குரல் முரசம்
கால்கிளர்ந் தன்ன ஊர்தி காண்முளை
எதிர்நிகழ்ந் தன்ன சிறையருஞ் சீற்றத்து
நளியிரும் பரப்பின் மாக்கடல் முந்நீர்
நீர்துனைந் தன்ன செலவின்
நிலந்திரைப் பன்ன தானையொய் நினக்கே.” (பதிற்றுப்பத்து)

கொடுத்தல் எய்திய கொடைமையும் - கொடுத்தலைப் பொருந்திய
கொடைமையும்,

உ-ம்:

“பாணர் தாமரை மலையவும் புலவர்
பூநுதல் யானையொடு புனைதேர் பண்ணவும்
அறனோ மற்றிது விறல்மாண் குடுமி
இன்னா வாகப் பிறர்மண் கொண்டு
இனிய செய்திநின் ஆர்வலர் முகத்தே.” (புறம். 12)

அடுத்து ஊர்ந்து அட்ட கொற்றமும் - பகைவர் பலரையும் அடுத்து
மேலிட்டுக் கொன்ற கொற்றமும்,

உ-ம்:

“திண்பிணி முரசம் இழுமென முழங்கச்
சென்றமர் கடத்தல் யாவது வந்தோர்
தார்தாங் குதலும் ஆற்றார் வெடிபட்டு
ஓடல் மரீஇய பீடில் மன்னர்
நோய்ப்பால் விளிந்த யாக்கை தழீஇக்
காதல் மறந்தவர் தீதுமருங்கு அறுமார்
அறம்புரி கொள்கை நான்மறை முதல்வர்
திறம்புரி பசம்புல் பரப்பினர் கிடப்பி

மறங்கந் தாக நல்லமர் வீழ்ந்த
நீள்கழல் மறவர் செல்வுழிச் செல்கென
வாள்போழ்ந்து அடக்கலும் உய்ந்தனர் மாதோ
வரிஞிமிறு ஆர்க்கும் வாய்புகு கடாஅத்து
அண்ணல் யானை அடுகளத்து ஒழிய
அருஞ்சமந் ததைய நூறிநீ
பெருந்தகை விழுப்புண் பட்ட மாறே.”

(புறம். 93)

மாராயம் பெற்ற நெடுமொழியும் - மாராயமாகிய உவகை பெற்ற நெடிய
மொழியும்,

உ-ம்:

“துடியெறியும் புலைய
எறிகோல் கொள்ளும் இழிசின
கால மாரியின் அம்பு தைப்பினும்
வயற்கெண்டையின் வேல்பிறழினும்
பொலம்புனை ஓடை அண்ணல் யானை
இலங்குவால் மருப்பின் நுதிமடுத்து ஊன்றினும்
ஓடல் செல்லாப் பீடுடை யாளர்
நெடுநீர்ப் பொய்கைப் பிறழிய வாளை
நெல்லுடை நெடுநகர்க் கூட்டுமுதல் புரளும்
தண்ணடை பெறுதல் யாவது படினே
மாசில் மகளிர் மன்றல் நன்றும்
உயர்நிலை உலகத்து நுகர்ப அதனால்
வம்ப வேந்தன் தானை
இம்பர் நின்றுங் காண்டிரோ வரவே.”

(புறம். 287)

பொருள் இன்று உய்த்த பேர் ஆண் பக்கமும் - பகைவரைப் பொருளாக
மதியாது செலுத்தின பேர் ஆண் பக்கமும்,

உ-ம்:

“ஆவும் ஆனியல் பார்ப்பன மாக்களும்
பெண்டிரும் பிணியுடை யீரும் பேணித்
தென்புல வாழ்நர்க்கு அருங்கடன் இறுக்கும்
பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரும்
எம்அம்பு கடிவிடுதும் நும்அரண் சேர்மினென
அறத்தாறு நுவலும் பூட்கை மறத்தின்
கொல்களிறு மீமிசைக் கொடிவிசம்பு நிழற்றும்
எங்கோ வாழிய குடுமி தங்கோச்
செந்நீர்ப் பசும்பொன் வயிரியர்க் கீத்த
முந்நீர் விழுவின் நெடியோன்
நன்னீர்ப் பஃறுளி மணலினும் பலவே.”

(புறம். 9)

விசை வரு புனலைக் கற்சிறை போல ஒருவன் தாங்கிய பெருமையும் -
விசை கொண்டுவரும் புனலைக் கற்சிறை தாங்கினாற் போல ஒருவன்
தாங்கிய பெருமையும்,

உ - ம்:

“வீடுணர்ந் தார்க்கும் வியப்பாமால் இந்நின்ற
வாடல் முதியாள் வயிற்றிடம் - கூடார்
பெரும்படை வெள்ளம் நெரிதரவும் பேரா
இரும்புலி சேர்ந்த இடம்.”

(புறப். வஞ்சி. 19)

எனவும்,

“வேந்துடைத் தானை முனைகெட நெரிதர
ஏந்துவாள் வலத்தன் ஒருவன் ஆகித்
தன்இறந்து வாராமை விலக்கலின் பெருங்கடற்கு
ஆழி அனையன் மாதோ என்றும்
பாடிச் சென்றோர்க்கு அன்றியும் வாரிப்
புரவிற்கு ஆற்றாச் சீறார்த்
தொன்மை சுட்டிய வண்மை யோனே.”

(புறம். 330)

எனவும் வரும்.

பின்டம் மேய பெருஞ்சோற்று நிலையும் - திரட்சி பொருந்தின
பெருஞ்சோற்று நிலையும்,

உ - ம்:

“இணர்ததை ஞாமல் கரைகெழு பெருந்துறை
மணிக்கலத்து அன்ன மாயிதழ் நெய்தற்
பாசடைப் பனிக்கழி துழைஇப் புன்னை
வாலிணர்ப் படுசினைக் குருகிறை கொள்ளும்
அல்குறு கானல் ஓங்குமணல் அடைகரை
தாமடம்பு மலைந்த புணரிவளை ஞரல
இலங்குநீர் முத்தமொடு வார்துகில் எடுக்கும்
தண்கடற் படப்பை மென்பா லனவும்
காந்தளங் கண்ணிக் கொலைவில் வேட்டுவர்
செங்கோட்டு ஆமான் ஊனொடு காட்ட
மதனுடை வேழத்து வெண்கோடு கொண்டு
பொன்னுடை நியமத்துப் பிழிநொடை கொடுக்கும்
குன்றுதலை மணந்த புன்புல வைப்பும்
கால மன்றியுங் கரும்பறுத்து ஒழியாது
அரிகால் அவித்துப் பலபு விழவின்
தேம்பாய் மருதம் முதல்படக் கொன்று
வெண்டலைச் செம்புனல் பரந்துவாய் மிகுக்கும்
பலசூழ் புதப்பர் பரிய வெள்ளத்துச்
சிறைகொள் பூசலிற் புகன்ற வாயம்
முழவிமிழ் மூதார் விழவுக்காணுஉப் பெயருஞ்
செழும்பல் வைப்பிற் பழனப் பாலும்
ஏனல் உழவர் வரகுமீது இட்ட
கான்மிகு குளவிய வன்புசேர் இருக்கை
மென்தினை நுவணை முறைமுறை பகுக்கும்

புன்புலந் தழீஇய புறவணி வைப்பும்
 பல்பூஞ் செம்மற் காடுபயம் மாறி
 அரக்கத்து அன்ன நுண்மணற் கோடுகொண்டு
 ஒண்ணுதல் மகளிர் கழலொடு மறுகும்
 விண்ணுயர்ந் தோங்கிய கடற்றவும் பிறவும்
 பணைகெழு வேந்தரும் வேளிரும் ஒன்றுமொழிந்து
 கடலவுங் காட்டவும் அரண்வலியார் நடுங்க
 முரண்மிகு கடுங்குரல் விசும்படை பதிரக்
 கடுஞ்சினங் கடாஅய் முழங்கு மந்திரத்து
 அருந்திறல் மரபிற் கடவுட் பேணியர்
 உயர்ந்தோன் ஏந்திய அரும்பெறற் பிண்டங்
 கருங்கண் பேய்மகள் கைபுடையு உநடுங்க
 நெய்த்தோர் தூஉய நிறைமகிழ் இரும்பலி
 எறும்பு மூசா இறும்புது மரபிற்
 கருங்கண் காக்கையொடு பருந்திருந்து ஆர
 ஓடாப் பூட்கை ஒண்பொறிக்க கழற்காற்
 பெருஞ்சமந் ததைந்த செருப்புக் கல் மறவர்
 உருமுநிலன் அதிர்க்குங் குரலொடு கொளைபுணர்ந்து
 பெருஞ்சோறு சூத்தற்கு எறியும்
 கடுஞ்சின வேந்தேநின் தழங்குகுரல் முரசே.” (பதிற்றுப். 30)

வென்றோர் விளக்கமும் - வென்றோர் மாட்டு உளதாகிய விளக்கமும்,

“அறாஅ யாணர் அகன்கண் செறுவின்
 அருவி ஆம்பல் நெய்தலொடு அரிந்து
 செறுவினை மகளிர் மலிந்த வெக்கைப்
 பருஉப்பகடு உதிர்த்த மென்செந் நெல்லின்
 அம்பண அளவை உறைகுவித் தாங்குக்
 கடுந்தேறு உறுகிளை மொசிந்தன துஞ்சம்
 செழுங்கூடு கிளைத்த இளந்துணை மகாரின்
 அலந்தனர் பெருமநின் உடற்றி யோரே
 ஊரெரி கவர உருத்தெழுந்து உரைஇப்
 போர்சுடு கமழ்புகை மாதிரம் மறைப்ப
 மதில்வாய்த் தோன்றலீயாது தம்பழி ஊக்குநர்
 குண்டுகண் அகழிய குறுந்தாள் ஞாயில்
 ஆரெயில் தோட்டி வெளவினை ஏறொடு
 கன்றுடை ஆயம் தரீஇப் புகல்சிறந்து
 புலவுவில் இளையர் அங்கை விடுப்ப
 மத்துக்கயிறு ஆடா வைகற்பொழுது நினைபு உ
 ஆன்பயம் வாழுநர் கழுவுள்தலை மடங்கப்
 பதிபாழ் ஆக வேறுபுலம் படர்ந்து
 விருந்தின் வாழ்க்கையொடு பெருந்திரு அற்றென
 அருஞ்சமத்து அருநிலை தாங்கிய புகர்நுதல்
 பெருங்களிற்று யானையொடு அருங்கலந் தராஅர்
 மெய்பனி கூரா அணங்கெனப் பராவலிற்

பலிகொண்டு பெயரும் பாசம் போலத்
 திறைகொண்டு பெயர்தி வாழ்கநின் ஊழி
 உரவரும் மடவரும் அறிவுதெரிந்து எண்ணி
 அறிந்தனை அருளாய் ஆயின்
 யாரிவண் நெடுந்தகை வாழு மோரே.”

(பதிற்றுப். 71)

தோற்றார் தேய்வும் - தோற்றோர் தேய்வு கூறுதலும்,

உ-ம்:

“வான்மருப்பின் களிற்றியானை
 மாமலையிற் கணங்கொண்டவர்
 எடுத்தெறிந்த விறல்முரசம்
 கார்மழையின் கடிதுமுழங்கச்
 சாந்துபுலர்ந்த வியன்மார்பின்
 தொடிசுடர்வரும் வலிமுன்கைப்
 புண்ணுடை எறுழ்த்தோள் புடையலங் கழற்கால்
 பிறக்கடி ஒதுங்காப் பூட்கை ஒள்வாள்
 ஒடிவில் தெவ்வர் எதிர்நின்று உரைஇ
 இடுக திறையே புரவெதிர்ந் தோற்கென
 அம்புடை வலத்தர் உயர்ந்தோர் பரவ
 அனையை ஆகல் மாறே பகைவர்
 கால்கிளர்ந்து அன்ன கதழ்பரிப் புரவிக்
 கடும்பரி நெடுந்தேர் மீமிசை நுடங்குகொடி
 புலவரைத் தோன்றல் யாவது சினப்போர்
 நிலவரை நிறீஇய நல்லிசைத்
 தொலையாக் கற்பநின் தெம்முனை யானே.”

(பதிற்றுப். 80)

குன்றாச் சிறப்பின் கொற்றவள்ளையும் - குறைவுறுதலைச் செய்யாத
 வென்றிச் சிறப்பினையுடைய கொற்றவள்ளையும்,

கொற்றவள்ளை - தோற்ற கொற்றவன் அளிக்கும் திறை. உதாரணம்
 வந்துழிக் காண்க.

அழிபடை தட்டோர் தமிழ்சியொடு தொகைஇ - மாற்றார் விடு
 படைக்கலன் முதலியவற்றைத் தம்மாட்டுத் தடுத்து ஊன் அழிந்தோர்ப்
 பேணித் தழுவிக்கோடலொடு தொகுத்து எண்ணின்,

உ-ம்:

“வருகதில் வல்லே வருகதில் வல்லென
 வேந்துவிடு விழுத்தாது ஆங்காங்கு இசைப்ப
 நூலரி மாலை சூடிக் காலின்
 தமிழன் வந்த மூதி லாளன்
 அருஞ்சமந் தாங்கி முன்னின்று எறிந்த
 ஒருகை இரும்பிணத்து எயிறுமிறை யாகத்
 திரிந்த வாய்வாள் திருத்தாத்
 தனக்குஇரிந் தானைப் பெயர்புற நகுமே.”

(புறம். 284)

இத்துணையும் கூறப்பட்டது வஞ்சி.

“உரவரும் மடவரும் அறிவுதெரிந்து எண்ணி
அறிந்தனை அருளாய் ஆயின்
யாரிவண் நெடுந்தகை வாழு மோரே” (பதிற்றுப். 71)

என்பதும் இதன்கண் அடங்கும். இது முதுமொழி வஞ்சி.

கழி பெருஞ் சிறப்பின் பதின்மூன்று துறை - மிகப் பெருஞ் சிறப்பையுடைய பதின்மூன்று துறைத்தாம்.

வென்றோர் விளக்கம் முதலிய மூன்றும் ஒழிந்த ஏனையவெல்லாம் இரு திறத்தினர்க்கும் பொதுவாக நின்றலின் கழிபெருஞ் சிறப்பெனக் கூறினார். இன்னும் ‘கழிபெருஞ் சிறப்பின்’ என்றமையின், பேரரசர் துணையாக வந்த குறுநில மன்னர் தாமும் பொலிவெய்திய பாசறை நிலை உரைத்தலும் பிறவும் கொள்க. இவைபற்றியன துணைவஞ்சி. ‘நீயே புறவின் அல்லல்’ (புறம். 46) ‘வள்ளியோர்ப் படர்ந்து’ (புறம். 47) என்னும் புறப்பாட்டுக்களில் காண்க. பிறவும் அன்ன. (7)

உழிஞைத் திணை

66. உழிஞை தானே மருதத்துப் புறனே
முழுமுதல் அரணம் முற்றலும் கோடலும்
அனைநெறி மரபிற்று ஆகும் என்ப.

இஃது, உழிஞைத்திணை யாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) உழிஞை மருதத்துப் புறன் - உழிஞை என்னும் புறத்திணை மருதம் என்னும் அகத்திணைக்குப் புறனாம். முழு முதல் அரணம் முற்றலும் கோடலும் அனைநெறி மரபிற்று ஆகும் - அது முழுமுதல் அரணம் முற்றுதலும் அழித்தலுமாய் வருந்தன்மைத்தாகிய நெறியை மரபாக உடைத்து.

‘முதல் அரணம்’ என்றதனான், தலையும் இடையும் கடையும் என மூவகைப் படுமவற்றுள் தலையரண். அஃதாவது, அரணிற்சூக் கூறுகின்ற இலக்கணம் பலவும் உடைத்தாதல். மருதத்திற்கு இது புறனாயவாறு என்னையெனின், வஞ்சியிற் சென்ற வேந்தனொடு போர்செய்தல் ஆற்றாது உடைந்து மாற்றுவேந்தன் அரண் வலியாகப் போர் செய்யு மாகலானும், அவன் நாட்டகத் தாகலானும், அவ்வழிப் பொருவார்க்கு விடியற்பொழுது காலமாகலானும், அதற்கு இது புறனாயிற்று. நாட் டெல்லையின் அழிப்பு உழிஞையாகுமோ எனின், அது பெரிதாயின் அதன்பாற்படும்; சிறிதாயின் வெட்சியுள் ஓதின ஊர்கொலை (புறத்திணை. 3) யுள் அடங்கும். (8)

உழிஞைத்திணை வரையறை

67. அதுவே தானும் இருநால் வகைத்தே.

இஃது, உழிஞைத் திணையை வரையறுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) அதுதான் இருநால் வகைத்து - உழிஞைத் துறைதான் எட்டு வகைத்து.

அவையாமாறு முன்னர்க் காணப்படும். (ஏகாரமும் உம்மையும் அசைகள்). (9)

இதுவுமது

68. கொள்ளார் தேளங் குறித்த கொற்றமும்
உள்ளியது முடிக்கும் வேந்தனது சிறப்பும்
தொல்லெயிற் கிவர்தலுந் தோலது பெருக்கமும்
அகத்தோன் செல்வமும் அன்றி முரணிய
புறத்தோன் அணங்கிய பக்கமும் திறற்பட
ஒருதான் மண்டிய குறுமையும் உடன்றோர்
வருபகை பேணார் ஆரெயில் உளப்படச்
சொல்லப் பட்ட நாலிரு வகைத்தே.

இதுவும் உழிஞை யாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) கொள்ளார் தேளம் குறித்த கொற்றம் முதலாகச் சொல்லப்பட்டன உழிஞைத்துறையாம்.

கொள்ளார் தேளம் குறித்த கொற்றம் - பகைவரது தேயத்தைக் கொள்ளக் குறித்த கொற்றமும். (கொள்ளார் - தன்னை இறையெனக் கொள்ளாரும் தன் ஆணையைக் கொள்ளாரும்).

உ-ம்:

“ஆனா ஈகை அடுபோர் அண்ணல்நின்
யானையும் மலையின் தோன்றும் பெருமநின்
தானையும் கடலென முழங்கும் கூர்நுனை
வேலும் மின்னின் விளங்கும் உலகத்து
அரைசுதலை பனிக்கும் ஆற்றலை யாதலின்
புரைதீர்ந் தன்றது புதுவதோ அன்றே
தண்புனல் பூசல் அல்லது நொந்து
களைக வாழி வளவ என்றுநின்
முனைதரு பூசல் கனவினும் அறியாது
புலிபுறங் காக்குங் குருளை போல
மெலிவில் செங்கோல் நீபுறங் காப்பப்
பெருவிறல் யாணர்த் தாகி அரிநர்
கீழ்மடைக் கொண்ட வாளையும் உழுவர்
படைமிளிர்ந் திட்ட யாமையும் அறைநர்
கரும்பின் கொண்ட தேனும் பெருந்துறை
நீர்தரு மகளிர் குற்ற குவளையும்
வன்புலக் கேளிர்க்கு வருவிருந்து அயரும்
மென்புல வைப்பின் நன்னாட்டுப் பொருந
மலையின் இழிந்து மாக்கடல் நோக்கி
நிலவரை இழிதரும் பல்யாறு போலப்
புலவர் எல்லாம் நின்நோக் கினரே

நீயே, மருந்தில் கணிச்சி வருந்தவட் டித்துக்
கூற்று வெகுண்டுஅன்ன முன்பொடு
மாற்றுஇரு வேந்தர் மண்டோக் கினையே.”

(புறம். 42)

உள்ளியது முடிக்கும் வேந்தனது சிறப்பும் - நினைத்தது முடிக்கலாகும்
வேந்தனது சிறப்பும்,

உ-ம்:

“அடுறை ஆயினும் விடுறை ஆயினும்
நீஅளந்து அறிதிநின் புரைமை வார்கோல்
செறியரிச் சிலம்பின் குறுந்தொடி மகளிர்
பொலஞ்செய் கழங்கின் தெற்றி ஆடும்
தண்ஆன் பொருறை வெண்மணல் சிதையக்
கருங்கைக் கொல்லன் அரஞ்செய் அவ்வாய்
நெடுங்கை நவியம் பாய்தலின் நிலையழிந்து
வீகமழ் நெடுஞ்சினை புலம்பக் காவுதொறும்
கடிமரந் தடியும் ஓசை தன்னூர்
நெடுமதில் வரைப்பின் கடிமனை இயம்ப
ஆங்கினிது இருந்த வேந்தனோடு ஈங்குநின்
சிலைத்தார் முரசம் கறங்க
மலைத்தனை என்பது நாணுத்தகவு உடைத்தே.”

(புறம். 36)

இன்னும் ‘உள்ளியது முடிக்கும் வேந்தனது சிறப்பும்’ என்றதனால்
அகத்தரசனை அழித்தது கூறலும் கொள்க.

உ-ம்:

“இரும்பிடித் தொழுதியொடு பெருங்கயம் படியா
நெல்லுடைக் கவளமொடு நெய்ம்மிதி பெறாஅ
திருந்தரை நோன்வெளில் வருந்த ஒற்றி
நிலமிசைப் புரளும் கையவெய் துயிர்த்து
அலமரல் யானை உருமென முழங்கவும்
பாலில் குழவி அலறவும் மகளிர்
பூவில் வறுந்தலை முடிப்பவும் நீரில்
வினைபுனை நல்லில் இனைகூஉக் கேட்பவும்
இன்னாது அம்ம ஈங்கினிது இருத்தல்
துன்னருந் துப்பின் வயமான் தோன்றல்
அறவை ஆயின் நினதெனத் திறத்தல்
மறவை ஆயின் போரொடு திறத்தல்
அறவையும் மறவையும் அல்லை யாகத்
திறவா தடைத்த திண்ணிலைக் கதவின்
நீள்மதில் ஒருசிறை ஒருங்குதல்
நாணுத்தகவு உடைத்திது காணுங் காலே.”

(புறம். 44)

தொல் எயிற்கு இவர்தலும் - தொல் எயிலின்கண் பரத்தலும்,

உ-ம்:

“புல்லார் புகலொடு போக்கொழியப் பொங்கினனாய்ப்
பல்லார் மருளப் படைபரப்பி - ஒல்லார்
நிறத்திறுத்த வாஸ்தானை நேரார் மதிலின்
புறத்திறுத்தான் பூங்கழலி னான்.” (புறப். உழிஞை. 10)

தோலது பெருக்கமும் - தோற்படையினது பெருமையும்,

உ-ம்:

“நின்ற புகழொழிய நிலலா உயிரோம்பி
இன்றுநாம் வைகல் இழிவாகும் - வென்றொளிரும்
பாண்டில் நிரைதோல் பணியார் பகைஅரணம்
வேண்டில் எளிதென்றான் வேந்து.” (புறப். உழிஞை. 12)

அகத்தோன் செல்வமும் - அகத்தரசனது செல்வமும்,

உ-ம்:

“அளிதோ தானே பாரியது பறம்பே
நளிகொள் முரசின் மூவிரும் முற்றினும்
உழவர் உழாதன நான்குபயன் உடைத்தே
ஒன்றே, சிறியிலை வெதிரின் நெல்விளை யும்மே
இரண்டே, தீஞ்சுளைப் பலவின் பழம்ஊழ்க் கும்மே
மூன்றே, கொழுங்கொடி வள்ளிக் கிழங்குவீழ்க் கும்மே
நான்கே, அணிநிற ஓரி பாய்தலின் மீதழிந்து
திணிநெடுங் குன்றம் தேன்சொரி யும்மே
வான்கண் அற்றவன் மலையே வானத்து
மீன்கண் அற்றதன் சுனையே ஆங்கு
மரந்தொறும் பிணித்த களிற்றினிர் ஆயினும்
புலந்தொறும் பரப்பிய தேரினிர் ஆயினும்
தாளில் கொள்ளலிர் வாளில் தாரலன்
யானறி குவெனது கொள்ளும் ஆறே
சுகிர்புரி நரம்பின் சீறியாழ் பண்ணி
விரைஒலி கூந்தல்நும் விறலியர் பின்வர
ஆடினிர் பாடினர் செலினே
நாடும் குன்றும் ஒருங்கீ யும்மே.” (புறம். 109)

அன்றி முரணிய புறத்தோன் அணங்கிய பக்கமும் - அன்றியும் பகைத்த
புறத்தரசன் வருந்திய பக்கமும்,

உ-ம்:

“நஞ்சடை வாலெயிற்று ஐந்தலை சுமந்த
வேக வெந்திறல் நாகம் புக்கென
விசம்புதீப் பிறப்பத் திருகிப் பசுங்கொடிப்
பெருமலை விடரகத் துரும்எறிந் தாங்குப்
புள்ளுறு புன்கண் தீர்த்த வெள்வேல்
சினங்கெழு தானைச் செம்பியன் மருக

கராஅங் கலித்த குண்டுகண் அகழி
 இடங்கருங் குட்டத் துடன்தொக் கோடி
 யாமங் கொள்பவர் சுடர்நிழற் கதூஉங்
 கடுமுரண் முதலைய நெடுநீர் இலஞ்சிச்
 செம்புறழ் புரிசைச் செம்மல் மூதூர்
 வம்பணி யானை வேந்தகத்து உண்மையின்
 நல்லஎன் னாது சிதைத்தல்
 வல்லையால் நெடுந்தகை செருவத் தானே.”

(புறம். 37)

திறற்பட ஒருதான் மண்டிய குறுமையும் - வலிபட ஒரு தானாகிச் சென்ற
 குற்றுழிஞையும்,

உ-ம்:

“கிண்கிணி களைந்தகால் ஒண்கழல் தொட்டுக்
 குடுமி களைந்தநுதல் வேம்பின் ஒண்டளிர்
 நெடுங்கொடி உழிஞைப் பவரொடு மலைந்து
 குறுந்தொடி கழித்தகைச் சாபம் பற்றி
 நெடுந்தேர்க் கொடிஞ்சி பொலிய நின்றோன்
 யார்கொல் வாழ்க(அ)வன் கண்ணி தார்பூண்டு
 தாலி களைந்தன்றும் இலனே பால்விட்டு
 அயினியும் இன்றயின் றனனே வயின்வயின்
 உடன்றுமேல் வந்த வம்ப மள்ளரை
 வியந்தன்றும் இழிந்தன்றும் இலனே அவரை
 அழுந்தப் பற்றி அகல்விசம்பு ஆர்ப்பெழக்
 கவிழ்ந்துநிலஞ் சேர அட்டதை
 மகிழ்ந்தன்றும் மலிந்தன்றும் அதனினும் இலனே.”

(புறம். 77)

உடன்றோர் வருபகை பேணார் ஆரெயில் - வெகுண்டு வருகின்ற
 படையைப் பேணார் ஆரெயில் உழிஞையும்.

உ-ம்:

“மயிற்கணத்து அன்னார் மகிழ்தேறல் ஊட்டக்
 கயிற்கழலார் கண்கனல் பூப்ப - எயிற்கண்ணார்
 வீயப்போர் செய்தாலும் வென்றி அரிதரோ
 மாயப்போர் மன்னன் மதில்.”

(புறம். உழிஞை. 11)

உளப்படச் சொல்லப்பட்ட நாலிரு வகைத்து - உட்படக் கூறப்பட்ட எட்டு
 வகைத்து.

பதினெட்டு, இருபத்தொன்பது என்பார் மதம் விலக்கியமை
 தோன்றப் பெயர்த்துந் தொகை கூறினார். இது கூறியது கூறலன்று; தொகை.

(10)

உழிஞைத்துறை

69. குடையும் வாளும்தான் நாள்கோள் அன்றி
 மடையமை ஏணிமிசை மயக்கமுங் கடைஇச்

சுற்றமர் ஒழிய வென்றுகைக் கொண்டு
முற்றிய முதிர்வும் அன்றி முற்றிய
அகத்தோன் வீழ்ந்த நொச்சியும் மற்றதன்
புறத்தோன் வீழ்ந்த புதுமை யானும்
நீர்ச்செரு வீழ்ந்த பாசியும் அதாஅன்று
ஊர்ச்செரு வீழ்ந்த மற்றதன் மறனும்
மதில்மிசைக் கிவர்ந்த மேலோர் பக்கமும்
இகல்மதிற் குடுமிகொண்ட மண்ணுமங் கலமும்
வென்ற வாளின் மண்ணோடு ஒன்றத்
தொகைநிலை என்னுந் துறையொடு தொகைஇ
வகைநான் மூன்றே துறையென மொழிப.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) குடை நாட்கோள் முதலாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள பன்னிரண்டு துறையும் உழிஞைக்குரிய துறை. மேற்சொல்லப்பட்ட வற்றின் விரியும் பன்னிரண்டு உள எ-று.

குடையும் வாளும் நாள்கோள் - குடைநாட்கோள் வாள்நாட் கோள் என வருவனவும்,

உ-ம்:

“நெய்யணிக செவ்வேல் நெடுந்தேர் நிலைபுகுக
கொய்யுளைமா கொல்களிறு பண்விடுக - வையகத்து
முற்றக் கடியரணம் எல்லா முரண்அவிந்த
கொற்றக் குடைநாட் கொள.” (புறப். உழிஞை. 2)

இது குடைநாட்கோள்.

“வாணாட் கொளலும் வழிமொழிந்து வந்தடையாப்
பேணார் பிறைதொடும் பேர்மதில் - பூணார்
அணிகொள் வனமுலையார் ஆடரங்கம் ஏறிப்
பிணிகொள்பே யாடும் பெயர்த்து.” (புறப். உழிஞை. 3)

இது வாள்நாட்கோள்.

மடைஅமை ஏணி மிசை மயக்கமும் - மதிலிடத்து மடுத்தல் அமைந்த ஏணி சார்த்தி அதன்மேல் பொரும் போர்மயக்கமும்.

உ-ம்:

“சுடுமண் நெடுமதில் சுற்றிப் பிரியார்
கடுமுரண் எஃகங் கழிய - அடுமுரண்
ஆறினார் அன்றி அரவும் உடும்பும்போல்
ஏறினார் ஏணி பலர்.” (புறப். உழிஞை. 19)

கடைஇச் சுற்றமர் ஒழிய என்று கைக்கொண்டு முற்றிய முதிர்வும் - செலுத்திச் சுற்றமர் ஒழிக என்று கைக்கொண்டு முற்றிய முதிர்வும்.

உ-ம்:

“காலை முரசம் மதிலியம்பக் கண்களன்று
வேலை விறல்வெய்யோன் நோக்குதலும் - மாலை
அடுதும் அடிசிலென்று அம்மதிலுள் இட்டார்
தொடுகழலார் மூழை துடுப்பு.” (புறப். உழிஞை. 23)

முற்றிய அகத்தோன் வீழ்ந்த நொச்சியும் - முற்று அகப்பட்ட அகத்தி
னுள்ளான் வீழ்ந்த நொச்சியும்.

உ-ம்:

“நீறவு அறியா நிலமுதற் கலந்த
கருங்குரல் நொச்சிக் கண்ணார் குரூஉத்தழை
மெல்லிழை மகளிர் ஐதகல் அல்குல்
தொடலை யாகவுங் கண்டனம் இனியே
வெருவரு குருதியொடு மயங்கி உருவுகரந்து
ஓறுவாய்ப் பட்ட தெரியல்ஊன் செத்துப்
பருந்துகொண் டுகப்பயாம் கண்டனம்
மறம்புகல் மைந்தன் மலைந்த மாறே.” (புறம். 271)

அதன் புறத்தோன் வீழ்ந்த புதுமையும் - நொச்சியின் புறத்தாகிய உழிஞை
யான் வீழ்ந்த புதுமையும், ('மற்று' என்பது அசை. 'ஆன்' என்பது
இடைச்சொல்).

உ-ம்:

“கோடுயர் வெற்பில் நிலங்கண் டிரைகருதுந்
தோடுகொள் புள்ளின் தொகையொப்பக் -கூடார்
முரணகத்துப் பாற முழவுத்தோள் மள்ளர்
அரணகத்துப் பாய்ந்திழிந்தார் ஆர்த்து.” (புறப். உழிஞை. 20)

நீர்ச்செரு வீழ்ந்த பாசியும் - கிடங்கின் உளதாய போரின்கண்ணே வீழ்ந்த
பாசியும்.

உ-ம்:

“நாவாயும் தோணியும் மேல்கொண்டு நண்ணாதார்
ஓவார் விலங்கி உடலவும் - பூவார்
அகழி பரந்தொழுகும் அங்குருதிச் சேற்றுப்
பகழிவாய் வீழ்ந்தார் பலர்.” (புறப். உழிஞை. 17)

அஃது அன்று ஊர்ச்செரு வீழ்ந்த அதன் மறனும் - அஃது ஒழிய ஊர்ச்செரு
வின்கண் வீழ்ந்த பாசிமறனும், ('மற்று' என்பது அசை.)

உ-ம்:

“பாயினார் மாயும் வகையாற் பலகாப்பும்
ஏயினார் ஏய இகல்மறவர் - ஆயினார்
ஓன்றி யவரற ஊர்ப்புறத்துத் தார்தாங்கி
வென்றி அமரர் விருந்து.” (புறப். நொச்சி. 2)

மதில்மிசைக்கு இவர்ந்த மேலோர் பக்கமும் - மதின்மேற் கோடற்குப்
பரந்த மதிலோர் பக்கமும்,

உ-ம்:

“அகத்தன வார்கழல் நோன்தாள் அரணின்
புறத்தன போரெழில் திண்தோள் - உறத்தழீஇத்
தோட்குரிமை பெற்ற துணைவளையார் பாராட்ட
வாட்குரிசில் வானுலகி னான்.” (புறப். நொச்சி. 7)

இகல் மதில் குடுமி கொண்ட மண்ணு மங்கலமும் - தம்முடன் இகலி
மதில்மேல் நின்றானை அட்டு அவன் முடிக்கலங் கொண்ட மண்ணு
மங்கலமும்,

உ-ம்:

“எங்கண் மலர எயிற்குமரி கூடிய
மங்கல நாளயாம் மகிழ்தூங்கக் - கொங்கலர்தார்ச்
செய்சுடர்ப்பூண் மன்னவன் சேவடிக் கீழ் வைகினவே
மொய்சுடர்ப்பூண் மன்னர் முடி.” (புறப். உழிஞை. 28)

வென்ற வாளின் மண்ணோடு ஒன்ற - வென்ற வாளின் மண்ணு மங்கலமும்
பொருந்த,

உ-ம்:

“தீர்த்தநீர் பூவொடு பெய்து திசைவிளங்கக்
கூர்த்தவாள் மண்ணிக் கொடித்தேரான் - பேர்த்தும்
இடியார் பணைதுவைப்ப இம்மதிலுள் வேட்டான்
புடையார் அடையப் புகழ்.” (புறப். உழிஞை. 27)

தொகைநிலை - அம் மதிலழித்தமையான் மற்றும்ள்ள மதில்கள் வரைப்பில்
மாறுபட்ட வேந்தரும் முரண் அவிந்தபடி யடைதல்.

உ-ம்:

“வென்றுகலந் தரீஇயர் வேண்டுபுலத் திறுத்தவர்
வாடா யாணர் நாடுதிறை கொடுப்ப
நல்கினை யாகுமதி எம்மென் றருளிக்
கலம்பிறங்கு வைப்பிற் கடறரை யாத்தநின்
தொல்புகழ் மூதூர்ச் செல்குவை யாயின்
செம்பொறிச் சிலம்போ டணித்தழை தூங்கும்
எந்திரத் தகைப்பின் அம்புடை வாயிற்
கோள்வல் முதலைய குண்டுகண் அகழி
வானுற ஓங்கிய வளைந்துசெய் புரிசை
ஒன்னாத் தெவ்வர் முனைகெட விலங்கி
நின்னில் தந்த மன்னெயில் அல்லது
முன்னும் பின்னுநின் முன்னோர் ஓம்பிய
எயில்முகப் படுத்தல் யாவது வளையினும்
பிறிதாறு செல்மதி சினங்கெழு குரிசில்
எழுஉப்புறந் தரீஇப் பொன்பிணிப் பலகைக்
குழுஉநிலைப் புதவிற கதவுமெய் காணின்

தேம்பாய் கடாத்தொடு காழ்கை நீவி
வேங்கை வென்ற பொறிகிளர் புகர் நுதல்
ஏந்துகை சுருட்டித் தோட்டி நீவி
மேம்படு வெல்கொடி நுடங்கத்
தாங்கல் ஆகா ஆங்குநின் களிநே.” (பதிற்றுப். 53)

என்னும் துறையொடு தொகைஇ வகை நால்மூன்று என மொழிப - என்னும் துறையொடு கூடி உழிஞை வகை பன்னிரண்டு என்று கூறுவர்.

(11)

தும்பைத்திணை

70. தும்பை தானே நெய்தலது புறனே
மைந்துபொரு ளாக வந்த வேந்தனைச்
சென்றுதலை அழிக்குஞ் சிறப்பிற் றென்ப.

இது, தும்பைத்திணை யாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) தும்பை நெய்தலது புறன் - தும்பை என்னும் திணை நெய்தல் என்னும் அகத்திணைக்குப் புறனாம், மைந்து பொருளாக வந்த வேந்தனைச் சென்று தலையழிக்கும் சிறப்பிற்று - அது வலி பொருளாகப் போர்கருதி வந்த அரசன்கண் சென்று அவனைத் தலையழிக்கும் சிறப்பினையுடைத்து.

இதனானே 'எதிருன்றல் காஞ்சி' (பிங்க. அநுபோக. 1474) என்பாரை மறுத்தவாறு அறிக. அதற்கு இது புறனாயவாறு என்னை யெனின், இருபெரு வேந்தரும் ஒருகளத்துப் பொருதலின், அதற்கு இடம் காடும் மலையும் கழனியும் ஆகாமையானும், களரும் மணலும் பரந்த வெளி நிலத்துப் பொருதல் வேண்டுதலானும். அந்நிலம் கடல்சார்ந்த வழி யல்லது இன்மையானும், நெய்தற்கு ஓதிய ஏற்பாடு போர்த்தொழிற்கு முடிவாதலானும் நெய்தற்குப் புறனாயிற்று. ('என்ப' அசை.) (12)

தும்பையின் சிறப்பியல்பு

71. கணையும் வேலும் துணையுற மொய்த்தலிற்
சென்ற உயிரின் நின்ற யாக்கை
இருநிலந் தீண்டா அருநிலை வகையொடு
இருபாற் பட்ட ஒருசிறப் பின்றே.

இது, தும்பைத் திணையின் சிறப்பியல் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இது மேலனபோல ஒருபாற்கு மிகுதலின்றி இருவகையார்க்கும் ஓத்த இயல்பிற்றாம்; ஒருவர்மாட்டும் மிகுதல் இல்லை.

(இ-ள்.) கணையும் வேலும் துணையுற மொய்த்தலின் சென்ற உயிரின் நின்ற யாக்கை - கணையும் வேலும் படைத்துணையாக் கொண்டு பொருதல் காரணமாகச் சென்ற உயிரின் நின்ற யாக்கை, இருநிலம் தீண்டா அருநிலை வகையொடு - நீர் அட்டை காலவயப்பட்டு உடலினின்று உயிர்

பிரிக்கப்படுமாறு, இருபால் பட்ட ஒரு சிறப்பின்று - இருபாற் படுக்கப் படும் அற்ற துண்டம் இணைந்தது போன்று ஆடலொத்த பண்பிணையுடையது.

(இருநிலம் தீண்டா அரு - நீருட் கிடக்கும் அட்டை). (13)

தும்பைத்திணை பாகுபாடு

72. தானை யானை குதிரை என்ற
நோனார் உட்கும் மூவகை நிலையும்
வேல்மிகு வேந்தனை மொய்த்தவழி ஒருவன்
தான்மீண்டு எறிந்த தார்நிலை அன்றியும்
இருவர் தலைவர் தபுதிப் பக்கமும்
ஒருவன் ஒருவனை உடைபடை புக்குக்
கூழை தாங்கிய பெருமையும் படையறுத்துப்
பாழி கொள்ளும் ஏமத் தானும்
களிறெறிந்து எதிர்ந்தோர் பாடுங் களிற்றொடு
பட்ட வேந்தனை அட்ட வேந்தன்
வாளோர் ஆடும் அமலையும் வள்வாய்த்து
இருபெரு வேந்தர் தாமுஞ் சுற்றமும்
ஒருவரும் ஒழியாத் தொகைநிலைக் கண்ணும்
செருவகத்து இறைவன் வீழ்வுறச் சினைஇ
ஒருவனை மண்டிய நல்லிசை நிலையும்
பல்படை ஒருவற்கு உடைதலின் மற்றவன்
ஒள்வாள் வீசிய நூழிலும் உளப்படப்
புல்லித் தோன்றும் பன்னிரு துறைத்தே.

இது, தும்பைத்திணை பாகுபடுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) நோனார் உட்கும் தானை யானை குதிரை என்ற மூவகை நிலையும் - பகைவரான் உட்கப்படுகின்ற தானையும் யானையும் குதிரையுமாகிய மூவகைப்பட்டவற்றினது நிலையும்,

தானை நிலை வருமாறு

“வெண்குடை மதியம் மேல்நிலாத் திகழ்தரக்
கண்கூடு இறுத்த கடன்மருள் பாசறைக்
குமரிப்படை தழீஇய கூற்றுவினை ஆடவர்
தமர்பிறர் அறியா அமர்மயங்கு அழுவத்து
இறையும் பெயருந் தோற்றி நுமருள்
நாண்முறை தபுத்தீர் வம்மின் ஈங்கெனப்
போர்மலைந்து ஒருசிறை நிற்ப யாவரும்
அரவுமிழ் மணியிற் குறுகார்
நிறைதார் மார்பினின் கேள்வனைப் பிறரே.”

(புறம். 294)

“கைவேல் களிற்றொடு போக்கி வருபவன்
மெய்வேல் பறியா நகும்.” (குறள். 774)

“நறுவிரை துறந்த நரைவெண் கூந்தல்
இரங்காழ் அன்ன திரங்குகண் வறுமுலைச்
செம்முது பெண்டின் காதலஞ் சிறாஅன்
மடப்பால் ஆய்மகள் வள்ளுகிர்த் தெறித்த
குடப்பால் சில்லுறை போலப்
படைக்குநோய் எல்லாந் தானா யினனே.” (புறம். 276)

“தற்கொள் பெருவிறல் வேந்துவப்பத் தானவற்கு
ஒற்கத்து உலந்தானும் ஆகுமால் பிற்பின்
பலர்புகழ் செல்வம் தருஉம்பற் பலர்தொழ
வானக வாழ்க்கையும் ஈயுமால் அன்னதோர்
மேன்மை இழப்பப் பழிவருவ செய்பவோ
தானேயும் போகும் உயிர்க்கு.”

இஃது ஒரு வீரன் கூற்று.

யானை நிலை வருமாறு

“கையொடு கையொடு ஒருதுணி கோட்டது
மொய்யிலைவேல் மன்னர் முடித்தலை - பைய
உயர்பொய்கை நீராட்டிச் செல்லுமே அங்கோர்
வயவெம்போர் மாண்ட களிறு.”

குதிரை நிலை வருமாறு

“நிலம்பிறக் கிடுவது போற்குளம்பு குடையூஉ
உள்ளம் ஒழிக்குங் கொட்பின் மான்மேல்
எள்ளுநர்ச் செகுக்குங் காளை கூர்த்த
வெந்திறல் எஃகம் நெஞ்சுவடு விளைப்ப
ஆட்டிக் காணிய வருமே நெருநை
உரைசால் சிறப்பின் வேந்தன் முன்னர்க்
கரைபொரு முந்நீர்த் திமிலிற் போழ்ந்தவர்
கயந்தலை மடப்பிடி புலம்ப
இலங்குமருப்பு யானை எறிந்த எற்கே.” (புறம். 303)

வேல்மிகு வேந்தனை மொய்த்தவழி ஒருவன் தான்மீண்டு எறிந்த
தார் நிலையும் - வேல்வென்றி மிகலையே கண்ணோக் குடையனாய்க்
களத்து முகப்பிற் சென்ற வேந்தனை மாற்றார் சூழ்ந்தஇடத்து வேந்தன்
பாலினனாய் மற்றொரு தலைவன் தன்நிலை விட்டுத் தன் வேந்துமாட்டு
அடுத்துத் துணையாய் மாற்றாரை எறிந்த தார்நிலையும்,

உ-ம்:

“நிரப்பாது கொடுக்கும் செல்வமும் இலனே
இல்லென மறுக்கும் சிறுமையும் இலனே
இறையறு விழுமம் தாங்கி அமரகத்து
இரும்புகவைக் கொண்ட விழுப்புண்ணோய் தீர்ந்து

மருந்துகொள் மரத்தின் வாள்வடு மயங்கி
வடுவின்று வடிந்த யாக்கையன் கொடையெதிர்ந்து
ஈர்ந்தை யோனே பாண்பசிப் பகைஞன்.” (புறம். 180)

எனப் பாணன் அது தோன்றப் புகழ்ந்தவாறு காண்க.

அன்றி இருவர் தலைவர் தபுதி பக்கமும் - அஃதல்லாமல்
படைநின்று பொராநின்ற இருவரும் தம்முள் பொருது படுதலும்,

உ-ம்:

“காய்ந்து கடுங்களிறு கண்கனலக் கைகூடி
வேந்தர் இருவரும் விண்படர - ஏந்து
பொருபடை மின்னப் புறக்கொடா பொங்கி
இருபடையும் நீங்கா இகல்.” (புறப். தும்பை. 12)

ஒருவன் ஒருவனை உடைபடைபுக்கு கூழை தாங்கிய பெருமையும்
- ஒருவன் ஒருவனைக் கெடுபடையின்கண் புக்குக் கூழை தாங்கிய
பெருமையும்,

உ-ம்:

“கோட்டங் கண்ணியும் கொடுந்திரை ஆடையும்
வேட்டது சொல்லி வேந்தனைத் தொடுத்தலும்
ஒத்தன்று மாதோ இவற்கே செற்றிய
திணிநிலை அலறக் கூழை போழ்ந்துதன்
வடிமாண் எஃகம் கடிமுசுத்து ஏந்தி
ஓம்புமின் ஓம்புமின் இவணென ஓம்பாது
தொடர்கொள் யானையிற் குடர்கால் தட்பக்
கன்றமர் கறவை மான
முன்சமத்து எதிர்ந்ததன் தோழற்கு வருமே.” (புறம். 275)

படை அறுத்து பாழிகொள்ளும் ஏமமும் - கருவியை அறுத்து மல்லினான்
கொள்ளும் ஏமமும், (அத்தும் ஆனும் சாரியை.)

உ-ம்:

“நீலக் கச்சைப் பூவார் ஆடைப்
பீலிக் கண்ணிப் பெருந்தகை மறவன்
மேல்வருங் களிற்றொடு வேல்துரந்து இனியே
தன்னுந் துரக்குவன் போலும் ஒன்னலர்
எஃகுடை வலத்தர் மாவொடு பரத்தரக்
கையின் வாங்கித் தழீஇ
மொய்ம்பின் ஊக்கி மெய்க்கொண்டனனே.” (புறம். 274)

களிறு எறிந்து எதிர்ந்தோர் பாடும் - களிறு எறிந்து எதிர்ந்தோர் பாடும்.

உ-ம்:

“ஆசாகு எந்தை யாண்டுளன் கொல்லோ
குன்றத்து அன்ன களிற்றொடு பட்டோன்

வம்பலன் போலத் தோன்றும் உதுக்காண்
வேனல் வரியணில் வாலத்து அன்ன
கான ஊகின் கழன்றுகு முதுவீ
அரியல் வான்குழல் சரியல் தங்க
நீரும் புல்லும் ஈயாது உமணர்
யாரும்இல் ஒருசிறை முடத்தொடு துறந்த
வாழா வான்பகடு ஏய்ப்பத் தெறுவர்
பேருயிர் கொள்ளும் மாதோ அதுகண்டு
வெஞ்சின யானை வேந்தனும் இக்களத்து
எஞ்சலிற் சிறந்தது பிறிதொன்று இல்லெனப்
பண்கொளற்கு அருமை நோக்கி
நெஞ்சற வீழ்ந்த புரைமை யோனே.”

(புறம். 307)

களிற்றொடு பட்ட வேந்தனை அட்ட வேந்தன் வானோர் ஆடும்
அமலையும் - களிற்றுடன் போந்து மலைந்துபட்ட இறைவனை மிக்க
வேந்தன் படையாளர் நெருங்கி மற்றவனைப் பாடும் பாட்டும்,

அமல் - நெருங்கல். அதனாலாய பாட்டுக்கு ஏற்புடைத்தாயிற்று.

உ-ம்:

“விழவுவீற் றிருந்த வியலுள் ஆங்கண்
கோடியர் முழுவின் முன்னர் ஆடல்
வல்லான் அல்லன் வாழ்கவன் கண்ணி
வலம்படு முரசந் துவைப்ப வாளுயர்த்து
இலங்கு பூணன் பொலங்கொடி உழிஞையன்
மடம்பெரு மையின் உடன்றுமேல் வந்த
வேந்துமெய்ம் மறந்த வாழ்ச்சி
வீந்துகு போர்க்களத் தாடுங் கோவே.”

(பதிற்றுப். 56)

உ-ம்:

வாள் வாய்த்து இருபெரு வேந்தர் தாமும் சுற்றமும் ஒருவரும்
ஒழியாதொகைநிலையும் - வாள்தொழில் முற்றி இரு பெருவேந்தர்தாமும்
சுற்றமும் ஒருவரும் ஒழியாமல் பட்டபாடும், ('கண்' என்பது இடைச்
சொல்.)

“வருதார் தாங்கி அமர்மிகல் யாவது
பொருதாண்டு ஒழிந்த மைந்தர்புண் தொட்டுக்
குருதிச் செங்கைக் கூந்தல் தீட்டி
நிறங்கிளர் உருவின் பேஎய்ப் பெண்டிர்
எடுத்தெறி அனந்தல் பறைச்சீர் தூங்கப்
பருந்தருந்து உற்ற தானையொடு செருமுனிந்து
அறத்தின் மண்டிய மறப்போர் வேந்தர்
தாமாய்ந் தனரே குடைதுளங் கினவே
உரைசால் சிறப்பின் முரைசொழிந் தனவே
பன்னூ றடுக்கிய வேறுபடு பைஞ்சூலம்

இடங்கெட ஈண்டிய வியன்கண் பாசறைக்
களங்கொளற்கு உரியோர் இன்றித் தெறுவர
உடன்வீழ்ந் தன்றால் அமரே பெண்டிரும்
பாசடகு மிசையார் பனிநீர் மூழ்கார்
மார்பகம் பொருந்தி ஆங்கமைந் தனரே
வாடாப் பூவின் இமையா நாட்டத்து
நாற்ற உணவி னோரும் ஆற்ற
அரும்பெறல் உலகம் நிறைய
விருந்துபெற் றனரால் பொலிகரும் புகழே.” (புறம். 62)

செரு அகத்து இறைவன் வீழ்வுறச் சினைஇ ஒருவனை மண்டிய
நல்லிசை நிலையும் - பொருகளத்துத் தன்வேந்தன் பட, அது கண்டு
கறுத்தெழுந்து படைத்தலைவன் வீரனொருவனை நெருங்கிப் பொருத ஒரு
நற்புகழ் நிலைமையும்,

உ-ம்:

“வானம் இறைவன் படர்ந்தென வாள்துடுப்பா
மானமே நெய்யா மறம்விறகாத் - தேன்இமிரும்
கள்ளவிழ் கண்ணிக் கழல்வெய்யோன் வாளமர்
ஒள்ளுலுள் வேட்டான் உயிர்.” (புறப். தும்பை. 26)

பல படை ஒருவற்கு உடைதலின் அவன் ஒள்வாள் வீசிய நூழிலும்
- பல படை ஒருவற்குக் கெடுதலின் அவன் ஒள்ளிய வாள் வீசிய நூழிலும்,
அது பலரைக் கொல்லுதல். ('மற்று' அசை).

உ-ம்:

“ஒருவனை ஒருவன் அடுதலும் தொலைதலும்
புதுவது அன்றிவ் வுலகத்து இயற்கை
இன்றின் ஊங்கோ கேளலம் திரளரை
மன்ற வேம்பின் மாச்சினை ஒண்தளிர்
நெடுங்கொடி உழிஞைப் பவரொடு மிடைந்து
செறியத் தொடுத்த தேம்பாய் கண்ணி
ஒலியல் மாலையொடு பொலியச் சூடிப்
பாடின் தெண்கிணை கறங்கக் காண்டக
நாடுகெழு திருவிற் பசும்பூண் செழியன்
பீடும் செம்மலும் அறியார் கூடிப்
பொருதும் என்று தன்தலை வந்த
புனைகழல் எழுவர் நல்வலம் அடங்க
ஒருதா னாகிப் பொருதுகளத்து அடலே.” (புறம். 76)

எனவும்,

“வள்ளை நீக்கி வயமீன் முகந்து
கொள்ளை சாற்றிய கொடுமுடி வலைஞர்
வேழப் பழனத்து நூழில் ஆட்டு.” (மதுரைக்காஞ்சி. 255-7)

எனவும் பல உயிரை ஒருவன் கொன்றதனை நூழில் எ-று அறிக.

உளப்படப் புல்லித் தோன்றும் பன்னிரு துறைத்து - உட்படப் பொருந்தித் தோன்றும் பன்னிரு துறைகளையுடைத்து. (ஏகாரம் ஈற்றசை.)
(14)

வாகைத்திணை

73. வாகை தானே பாலையது புறனே
தாவில் கொள்கைத் தத்தம் கூற்றைப்
பாகுபட மிகுதிப் படுத்தல் என்ப.

(இ-ள்.) வாகை பாலையது புறன் - வாகைத்திணை பாலை என்னும் அகத்திணையினது புறனாம்; தாவில் கொள்கை தத்தம் கூற்றைப் பாகுபட மிகுதிப்படுத்தல் என்ப - அது கேடில்லாத கோட்பாட்டினை யுடைய தத்தமக்குள்ள இயல்பை வேறுபட மிகுதிப் படுத்தல் என்பர்.

அதற்கு இது புறனாயவாறு என்னையெனின், பாலையாவது தனக்கென ஒருநிலமின்றி எல்லா நிலத்தினும் காலம் பற்றிப் பிறப்பது போல இதுவும் எல்லா நிலத்தினும் எல்லாக் குலத்தினும் காலம்பற்றி நிகழ்வதாதலினாலும், ஒத்தார் இருவர் புணர்ச்சியினின்றும் புகழ்ச்சி காரணமாகப் பிரியுமாறு போலத் தன்னோடு ஒத்தாரினின்றும் நீங்கிப் புகழ்ப்படுதலாலும் அதற்கிது புறனாயிற்று. அஃது ஆமாறு வருகின்ற சூத்திரங்களானும் விளங்கும்.
(15)

வாகைத்திணைப் பாகுபாடு

74. அறுவகைப் பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்
ஐவகை மரபின் அரசர் பக்கமும்
இருமூன்று மரபின் ஏனோர் பக்கமும்
மறுவில் செய்தி மூவகைக் காலமும்
நெறியின் ஆற்றிய அறிவன் தேயமும்
நாலிரு வழக்கின் தாபதப் பக்கமும்
பாலறி மரபின் பொருநர் கண்ணும்
அனைநிலை வகையோடு ஆங்கெழு வகையின்
தொகைநிலை பெற்றது என்மனார் புலவர்.

இது, வாகைத்திணை பாகுபடுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

பார்ப்பனப் பக்கம் முதலாகப் பொருநர் பக்கம் ஈறாகச் சொல்லப் பட்ட அத்தன்மைத்தாகிய நிலைவகையோடே ஏழ்வகையான் தொகை நிலைபெற்றது (வாகைத்திணை.) எனவே தொகைநிலை பல வென்பது பெறுதும்.

(இ-ள்.) அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும் - ஆறு திறனாகிய அந்தணர் பக்கமும்,

அறுவகைப்பட்ட பக்கம் எனக் கூட்டுக. அவையாவன:- ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல் என்பன. இவ் வொழுக்கத்தான் மிகுதல் வாகையாம் என்பது. பார்ப்பனப் பக்கமும்

என்றதனான் அப்பொருளின் மிகுதி கூறலும் இதன்பாற் படும். இது மேல்வருவனவற்றிற்கும் ஓக்கும்.

ஓதலாவது - கல்வி.

ஓதல் வருமாறு

“இம்மை பயக்குமால் ஈயக் குறைவின்றால்
தம்மை விளக்குமால் தாமுளராக் கேடின்றால்
எம்மை உலகத்தும் யாங்கானேம் கல்விபோல்
மம்மர் அறுக்கும் மருந்து.” (நாலடி. கல்வி. 2)

இது கல்வியின் விழுப்பம் கூறிற்று.

“ஆற்றவுங் கற்றார் அறிவுடையார் அஃதுடையார்
நாற்றிசையுஞ் செல்லாத நாடில்லை அந்நாடு
வேற்றுநா டாகா தமவேயாம் ஆதலால்
ஆற்றுணா வேண்டுவ தில்.” (பழமொழி 116)

இது கற்றோர்க்கு உளதாகும் விழுப்பம் கூறிற்று. இஃது ஏனைய மூன்று வருணத்தார்க்கும் ஓக்கும்.

ஓதுவித்தலாவது - கற்பித்தல்.

ஓதுவித்தல் வருமாறு

“எண்பொருள ஆகச் செலச்சொல்லித் தான்பிறர்வாய்
நுண்பொருள் காண்பது அறிவு.” (குறள். 424)

வேட்டலாவது - வேள்வி செய்தல்.

வேட்டல் வருமாறு

“நன்றாய்ந்த நீள்நிமிர்சடை
முதுமுதல்வன் வாய்போகாது
ஒன்றுபுரிந்த ஈரிரண்டின்
ஆறுணர்ந்த ஒருமுதுநூல்
இகல்கண்டோர் மிகல்சாய்மார்
மெய்அன்ன பொய்யுணர்ந்து
பொய்ஓராது மெய்கொளீஇ
மூவேழ் துறையும் முட்டின்று போகிய
உரைசால் சிறப்பின் உரவோர் மருக
வினைக்குவேண்டி நீபூண்ட
புலப்புல்வாய்க் கலைப்பச்சை
சுவற்பூண்டுரூண் மிசைப்பொலிய
மறங்கடிந்த அருங்கற்பின்
அறம்புகழ்ந்த வலைசூடிச்
சிறுநுதற்பேர் அகலல்குற
சிலசொல்லிற் பலகூந்தல்நின்
நிலைக்கொத்தநின் துணைத்துணைவியர்
தமக்கமைந்த தொழில்கேட்பக்

காடென்றா நாடென்றாங்கு
 ஈரேழின் இடமுட்டாது
 நீர்நாண நெய்வழங்கியும்
 எண்நாணப் பலவேட்டும்
 மண்நாணப் புகழ்பரப்பியும்
 அருங்கடிப் பெருங்காலை
 விருந்துற்றநின் திருந்தேந்துநிலை
 என்றும்,
 காண்கதில் அம்ம யாமே குடாஅது
 பொன்படு நெடுவரைப் புயலேறு சிலைப்பின்
 பூவிரி புதுநீர்க் காவிரி புரக்குந்
 தண்புனல் படப்பை எம்மூர் ஆங்கண்
 உண்டுந் தின்றும் ஊர்ந்தும் ஆடுகம்
 செல்வல் அத்தை யானே செல்லாது
 மழைஅண் ணாப்ப நீடிய நெடுவரைக்
 கழைவளர் இமயம் போல
 நிலீஇயர் அத்தைநீ நிலமிசை யானே.”

(புறம். 166)

வேட்பித்தலாவது, வேள்வி செய்வித்தல். “நளிகடல் இருங் குட்டத்து”
 என்னும் புறப்பாட்டினுள்,

“ஆன்ற கேள்வி அடங்கிய கொள்கை
 நான்மறை முதல்வர் சுற்றம் ஆக
 மன்னர் ஏவல் செய்ய மன்னிய
 வேள்வி முற்றிய வாள்வாய் வேந்தே.”

(புறம். 26)

என அரசன் வேட்பித்தவாறும், பார்ப்பார் வேட்டவாறும் கண்டு கொள்க.

ஈதலாவது, இல்லென இரந்தோர்க்குக் கொடுத்தல்.

உ-ம்:

“இலனென்னும் எவ்வம் உரையாமை ஈதல்
 குலனுடையான் கண்ணே உள.”

(குறள். 223)

ஏற்றலாவது, கோடல்; கொள்வோன் தனது சிறப்பிற் குன்றாமல் கோடல்.

உ-ம்:

“இரவலர் புரவலை நீயும் அல்லை
 புரவலர் இரவலர்க்கு இல்லையும் அல்லர்
 இரவலர் உண்மையும் காணினி இரவலர்க்கு
 ஈவோர் உண்மையும் காணினி நின்னூர்க்
 கடிமரம் வருந்தத் தந்தியாம் பிணித்த
 நெடுநல் யானைஎம் பரிசில்
 கடுமான் தோன்றல் செல்வல் யானே.”

(புறம். 162)

ஐவகை மரபின் அரசர் பக்கமும் - ஐவகைப்பட்ட அரசர் பக்கமும்,

அவையாவன: ஓதலும் வேட்டலும் ஈதலும் படைவழங்குதலும் குடியேயும்புதலுமாம். இவற்றுள் முந்துற்ற மூன்றும் மேற்சொல்லப்பட்டன. ஏனைய இரண்டும் இனிக் கூறப்படுகின்றன.

படை வழங்குதல் வருமாறு

“கடுங்கண்ண கொல்களிற்றான்
காப்புடைய எழுமுருக்கிப்
பொன்னியல் புனைதோட்டியான்
முன்புதுரந்து சமந்தாங்கவும்
பாருடைத்த குண்டகழி
நீரழுவ நிவப்புக்குறித்து
நிமிர்பரிய மாதாங்கவும்
ஆவஞ் சேர்ந்த புறத்தைத் தேர்மிசைச்
சாப நோன்ஞாண் வடுக்கொள வழங்கவும்
பரிசிலர்க்கு அருங்கலம் நல்கவுங் குரிசில்
வலிய வாகுநின் தாள்தோய் தடக்கை
புலவுநாற் றத்த பைந்தடி
பூநாற் றத்த புகைகொளி இ ஊந்துவை
கறிசோறு உண்டு வருந்துதொழில் அல்லது
பிறிதுதொழில் அறியா ஆகலின் நன்றும்
மெல்லிய பெரும தாமே நல்லவர்க்கு
ஆரணங் காகிய மார்பிற் பொருநர்க்கு
இருநிலத் தன்ன நோன்மைச்
செருமிகு சேய்நிற் பாடுநர் கையே.”

(புறம். 14)

குடியேயும்புதல் வருமாறு

“இருமுந்நீர்க் குட்டமும்
வியன்ஞாலத்து அகலமும்
வளிவழங்கு திசையும்
வறிது நிலைஇய காயமும்
என்றாங்கு,
அவைஅளந்து அறியினும் அளத்தற்கு அரியை
அறிவும் ஈரமும் பெருங்க ணோட்டமும்
சோறுபடுக்குந் தீயொடு
செஞ்ஞாயிற்றுத் தெறலல்லது
பிறிதுதெறல் அறியார்நின் நிழல்வாழ் வோரே
திருவில் அல்லது கொலைவில் அறியார்
நாஞ்சில் அல்லது படையும் அறியார்
திறனறி வயவரொடு தெவ்வர் தேயஅப்
பிறர்மண் உண்ணுஞ் செம்மல்நின் நாட்டு
வயவறு மகளிர் வேட்டுணின் அல்லது
பகைவர் உண்ணா அருமண் ணினையே
அம்புதுஞ்சும் கடிஅரணான்

அறந்துஞ்சும் செங்கோலையே
புதுப்புள் வரினும் பழம்புள் போகினும்
விதுப்புறவு அறியா ஏமக் காப்பினை
அனையை ஆகல் மாறே
மன்னுயிர் எல்லாம் நின்அஞ் சும்மே.”

(புறம். 20)

‘பக்கம்’ என்றதனான் அரசரைப்பற்றி வருவனவற்றிற்கெல்லாம் இதுவே ஓத்தாகக் கொள்க.

இருமூன்று மரபின் ஏனோர் பக்கமும் - ஆறு மரபினையுடைய வணிகர் வேளாளர் பக்கமும்.

வணிகர்க்குரிய ஆறு பக்கமாவன:- ஓதல், வேட்டல், ஈதல், உழவு, வாணிகம், நிரையோம்பல்.

உ-ம்:

“உழுது பயன்கொண் டொலிநிரை ஓம்பிப்
பழுதிலாப் பண்டம் பகர்ந்து - முழுதுணர
ஓதி அழல்வழிபட் டோம்பாத ஈகையான்
ஆதி வணிகர்க் கரசு.”

(புறப். வாகை. 10)

வேளாண் மாந்தர்க்குரிய ஆறு மரபாவன: உழவு, உழவொழிந்த தொழில், விருந்தோம்பல், பகடு புறந்தருதல், வழிபாடு, வேதம் ஒழிந்த கல்வி.

உ-ம்:

“சுழன்றும் ஏர்ப்பின்ன துலகம் அதனால்
உழந்தும் உழவே தலை.”

(குறள். 1031)

“கருமஞ் செயலுருவன் கைதூவேன் என்னும்
பெருமையில் பீடுடைய தில்.”

(குறள். 1021)

“இரவார் இரப்பார்க்கொன் றீவர் கரவாது
கைசெய்துண் மாலை யவர்.”

(குறள். 1035)

“பகடு புறந்தருநர் பாரம் ஓம்பி”

(புறம். 35)

“இருக்கை எழலும் எதிர்செலவும் ஏனை
விடுப்ப ஒழிதலோ டின்ன - குடிப்பிறந்தார்
குன்றா ஒழுக்கமாக் கொண்டார் கயவரோ
டொன்றா உணரற்பாற் றன்று.”

(நாலடி. குடிப்பிறப்பு. 4)

“வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பாலுள்ளும்
கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின்
மேற்பால் ஒருவனும் அவன்கட் படுமே.”

(புறம். 183)

இவை ஆறும் வந்தவாறு காண்க.

மறுவில் செய்தி மூவகைக் காலமும் நெறியின் ஆற்றிய அறிவன் தேயமும் - குற்றமற்ற செயலையுடைய மழையும் பனியும் வெயிலு மாகிய மூவகைக் காலத்தினையும் நெறியினாற் பொறுத்த அறிவன் பக்கமும்,

இறந்த காலம் முதலாகிய மூன்று காலத்தினையும் நெறியினான் தோற்றிய அறிவன் பக்கம் என்றாலோ வெனின், அது முழுதுணர்ந்தோர்க் கல்லது புலப்படாமையின் அது பொருளன்றென்க. பன்னிரு படலத்துள், “பனியும் வெயிலுங் கூதிரும் யாவும், துனியில் கொள்கையொடு நோன்மை எய்திய, தணிவுற்று அறிந்த கணிவன் முல்லை” எனவும் ஓதுதலின் மேலதே பொருளாகக் கொள்க.

அறிவன் என்றது கணியனை. மூவகைக் காலமும் நெறியினான் ஆற்றுகலாவது, பகலும் இரவும் இடைவிடாமல் ஆகாயத்தைப் பார்த்து ஆண்டு நிகழும் வில்லும் மின்னும் ஊர்கோளுந் தூமமும் மீன்வீழ்வும் கோள்நிலையும் மழைநிலையும் பிறவும் பார்த்துப் பயன்கூறல். ஆதலான் ‘மூவகைக் காலமும் நெறியின் ஆற்றிய அறிவன்’ என்றார்.

உ-ம்:

“புரிவின்றி யாக்கைபோற் போற்றுவ போற்றிப்
பரிவின்றிப் பட்டாங் கறியத் - திரிவின்றி
விண்ணிவ் வுலகம் விளைக்கும் விளைவெல்லாம்
கண்ணி உரைப்பான் கணி.” (புறப். வாகை. 20)

நால் இரு வழக்கின் தாபதப் பக்கமும் - எட்டுவகைப்பட்ட வழக்கினை யுடைய தாபதர் பக்கமும்,

அவையாவன: நீராடல், நிலத்திடைக் கிடத்தல், தோலுடுத்தல், சடைபுனைதல், எரியோம்பல், ஊரடையாமை, காட்டிலுள்ள உணவு கோடல், தெய்வபூசையும் அதிதி பூசையும் செய்தல்.

உ-ம்:

“நீர்பலகால் மூழ்கி நிலத்தசைஇத் தோல்உடையாச்
சோர்சடை தாழ்ச் சுடர்ஓம்பி - ஊரடையார்
கானகத்த கொண்டு கடவுள் விருந்தோம்பல்
வானகத்து உய்க்கும் வழி.” (புறப். வாகை. 14)

“ஓவத்து அன்ன இடனுடை வரைப்பின்
பாவை யன்ன குறுந்தொடி மகளிர்
இழைநிலை நெகிழ்த்த மள்ளர் கண்டிகும்
கழைக்கண் நெடுவரை அருவி ஆடிக்
கான யானை தந்த விறகின்
கடுந்தெறற் செந்தீ வேட்டுப்
புறந்தாழ் புரிசடை புலர்த்து வோனே.” (புறம். 251)

“கறங்குவெள் அருவி ஏற்றலின் நிறம்பெயர்ந்து
தில்லை அன்ன புல்லென் சடையோடு
அள்ளிலைத் தாளி கொய்யு மோனே
இவ்வழங்கு மடமயில் பிணிக்கும்
சொல்வலை வேட்டுவன் ஆயினன் முன்னே.” (புறம். 252)

இவற்றுள்ளும் சில வந்தவாறு காண்க.

பால் அறி மரபின் பொருநர்கண்ணும் - பாகுபாடு அறிந்த மரபினை
யுடைய பொருநர் பக்கமும்,

அஃதாவது, வாளானும் தோளானும் பொருதலும் வென்றி கூறலும்
வாகையாம் எ-று.

வாளால் மிகுதல் வருமாறு

“ஏந்துவாள் தானை இரிய உறைகழித்துப்
போந்துவாள் மின்னும் பொருசமத்து - வேந்தர்
இருங்களி யானை இனமிரிந் தோடக்
கருங்கழலான் கொண்டான் களம்.” (புறப். வாகை. 26)

மல்வென்றி வருமாறு

“இன்கடுங் கள்ளின் ஆழர் ஆங்கண்
மைந்துடை மல்லன் மதவலி முருக்கி
ஒருகால் மார்பொதுங் கின்றே ஒருகால்
வருதார் தாங்கிப் பின்னொதுங் கின்றே
நல்கினும் நல்கான் ஆயினும் வெல்போர்ப்
போர்அருந் தித்தன் காண்கதில் அம்ம
பசித்துப் பணமுயலும் யானை போல
இருதலை ஓசிய எற்றிக்
களம்புகு மல்லற் கடந்தடு நிலையே.” (புறம். 80)

அனைநிலை வகையொடு - வாளானும் தோளானும் பொருது
வேறலன்றி அத்தன்மைத்தாகிய நிலைவகையான் வேறலொடு,

அஃதாவது, சொல்லான் வேறலும் பாட்டான் வேறலும் கூத்தான்
வேறலும் சூதான் வேறலும் தகர்ப்போர் பூழ்ப்போர் என்பனவற்றான்
வேறலும் - பிறவும் அன்ன.

“விரைந்து தொழில்கேட்கும் ஞாலம் நிரந்தினிது
சொல்லுதல் வல்லார்ப் பெறின்.” (குறள். 648)

இது சொல் வென்றி.

“வண்டுறையுங் கூந்தல் வடிக்கண்ணாள் பாடினாள்
வெண்டுறையுஞ் செந்துறையும் வேற்றுமையாக் - கண்டறியக்
கின்னரம் போலக் கிளையமைந்த தீந்தொடையாழ்
அந்நரம்பும் அச்சவையும் ஆய்ந்து.” (புறப். பெருந்திணை. 18)

இது பாடல் வென்றி.

“கைகால் புருவங்கண் பாணி நடைதூக்குக்
கொய்ப்புங்கொம் பன்னாள் குறிக்கொண்டு - பெய்ப்புப்
படுகளிவண் டார்ப்பப் பயில்வளைநின்று ஆடும்
தொடுகழல் மன்னன் துடி.” (புறப். பெருந்திணை. 17)

இஃது ஆடல் வென்றி.

“கழகத்தியலுங் கவற்று நிலையும்து
 அளகத்திருநுதலாள் ஆய்ந்து - கழகத்திற்
 பாய வகையாற் பணிதம் பலவென்றாள்
 ஆய நிலையம் அறிந்து.” (புறப். பெருந்திணை. 16)

இது சூது வென்றி. பிறவும் வந்தவழிக் காண்க.

எழுவகையான் தொகைநிலை பெற்றது என்மனார் புலவர் -
 ஏழ்வகையான் தொகைநிலை பெற்றதென்று கூறுவர் புலவர். (ஆங்கு
 என்பது அசை.) (16)

வாகைத்துறை

75. கூதிர் வேனில் என்றிரு பாசறைக்
 காதலின் ஒன்றிக் கண்ணிய வகையினும்
 ஏரோர் களவழி அன்றிக் களவழித்
 தேரோர் தோற்றிய வென்றியுந் தேரோர்
 வென்ற கோமான் முன்தேர்க் குரவையும்
 ஒன்றிய மரபிற் பின்தேர்க் குரவையும்
 பெரும்பகை தாங்கும் வேலி னானும்
 அரும்பகை தாங்கும் ஆற்ற லானும்
 புல்லா வாழ்க்கை வல்லாண் பக்கமும்
 ஒல்லார் நாணப் பெரியவர்க் கண்ணிச்
 சொல்லிய வகையின் ஒன்றொடு புணர்த்துத்
 தொல்லுயிர் வழங்கிய அவிப்பலி யானும்
 ஒல்லார் இடவயிற் புல்லிய பாங்கினும்
 பகட்டி னானும் ஆவி னானுந்
 துகள்தபு சிறப்பின் சான்றோர் பக்கமும்
 கடிமனை நீத்த பாலின் கண்ணும்
 எட்டுவகை நுதலிய அவையகத் தானும்
 கட்டமை ஒழுக்கத்துக் கண்ணுமை யானும்
 இடையில் வண்புகழ்க் கொடையி னானும்
 பிழைத்தோர்த் தாங்குங் காவ லானும்,
 பொருளொடு புணர்ந்த பக்கத் தானும்,
 அருளொடு புணர்ந்த அகற்சி யானும்
 காமம் நீத்த பாலி னானுமென்று
 இருபாற் பட்ட ஒன்பதின் துறைத்தே.

இது, வாகைத்துறையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) கூதிர்ப்பாசறை முதலாகச் சொல்லப்பட்ட பதினெட்டுத்
 துறையும் வாகைத்துறையாம். எனவே, மேற் சொல்லப்பட்ட ஏழ் வகையும்
 திணையென்று கொள்க.

கூதிர் வேனில் என்று இரு பாசறை காதலின் ஒன்றிக் கண்ணிய வகையும் - கூதிர்ப்பாசறையும் வேனிற்பாசறையும் என்று சொல்லப்பட்ட இருவகைப் பாசறைகளையும் போரினமீது கொண்ட காதலாற் பொருந்திக் கருதிய போர்நிலை வகையும்,

இவை இரண்டும் ஒரு வகை. (இச்சூத்திரத்தில் வரும் இன்னும் ஆனும் இடைச்சொற்கள்.)

உ-ம்:

“கவலை மறுகின் கடுங்கண் மறவர்
உவலைசெய் கூரை ஒடுங்கத் - துவலைசெய்
கூதிர் நலியவும் உள்ளான் கொடித்தேரான்
மூதில் மடவாள் முயக்கு.” (புறப். வாகை. 15)

பிறவும் அன்ன.

ஏரோர் களவழி அன்றிக் களவழித் தேரோர் தோற்றிய வென்றியும் - ஏரோர் களவழி கூறுதலும் அன்றிப் போரோர் களவழித் தேரோர் தோற்றுவித்த வென்றியும்,

அது களம்பாடுதலும் களவேள்வி பாடுதலுமாம். (களவழி - களத்தில் நிகழும் செயல்கள்.)

உ-ம்:

“இருப்புமுகஞ் செறித்த ஏந்தெழின் மருப்பின்
கருங்கை யானை கொண்மூ வாக
நீண்மொழி மறவர் எறிவனர் உயர்த்த
வாள்மின் ஆக வயங்குகடிப் பமைந்த
குருதிப் பலிய முரசமுழக் காக
அரசஅராப் பனிக்கும் அணங்குறு பொழுதின்
வெவ்விசைப் புரவி வீசுவளி யாக
விசைப்புறு வல்வில் வீங்குநாண் உகைத்த
கணைத்துளி பொழிந்த கண்ணகன் கிடக்கை
ஈரச் செறுவயின் தேர்ஏர் ஆக
விடியல் புக்கு நெடிய நீட்டின்
செருப்படை மிளிர்ந்த திருத்துறு பைஞ்சால்
பிடித்தெறி வெள்வேல் கணையமொடு வித்தி
விழுத்தலை சாய்த்த வெருவரு பைங்கூழ்ப்
பேய்மகள் பற்றிய பிணம்பிறங்கு பல்போர்பு
கணநரி யோடு கழுதுகளம் படுப்பப்
பூதங் காப்பப் பொலிகளந் தழீஇப்
பாடுநர்க் கிருந்த பீடுடை யாள
தேய்வை வெண்காழ் புரையும் விசிபிணி
வேய்வை காணா விருந்தின் போர்வை
அரிக்குரல் தடாரி யுருப்ப ஒற்றிப்
பாடி வந்திசின் பெரும பாடான்று

எழிலி தோயும் இமிழிசை அருவிப்
பொன்னுடை நெடுங்கோட்டு இமயத்து அன்ன
ஓடை நுதல ஒல்குதல் அறியாத்
துடிஅடிக் குழவிப் பிடியிடை மிடைந்த
வேழ முகவை நல்குமதி
தாமா ஈகைத் தகைவெய் யோயே.”

(புறம். 369)

இஃது ஏரோர் களவழி.

“ஓஓ உவமை உறழ்வின்றி ஒத்ததே
காவிரி நாடன் கழுமலங் கொண்டநாள்
மாவுதைப்ப மாற்றார் குடையெலாங் கீழ்மேலாய்
ஆவுதை காளாம்பி போன்ற புனல்நாடன்
மேவாரை அட்ட களத்து.”

(களவழி. 36)

இது போரோர் களவழி.

“நளிகடல் இருங்குட்டத்து
வளியுடைத்த கலம்போலக்
களிறுசென்று களன்அகற்றவும்
களனகற்றிய வியலாங்கண்
ஒளிறிலைய எஃகேந்தி
அரசுபட அமருழக்கி
உரைசெல முரசுவெளவி
முடித்தலை அடுப்பாகப்
புனற்குருதி உலைக்கொளீஇத்
தொடித்தோள் துடுப்பின் துழந்த வல்சியின்
அடுகளம் வேட்ட அடுபோர்ச் செழிய
ஆன்ற கேள்வி அடங்கிய கொள்கை
நான்மறை முதல்வர் சுற்ற மாக
மன்னர் ஏவல் செய்ய மன்னிய
வேள்வி முற்றிய வாள்வாய் வேந்தே
நோற்றோர் மன்றநின் பகைவர் நின்னொடு
மாற்றார் என்னும் பெயர்பெற்று
ஆற்றா ராயினும் ஆண்டுவாழ் வோரே.”

(புறம். 26)

இது களவேள்வி.

தேரோர் வென்ற கோமான் தேர்முன் குரவையும் - தேரோரைப்
பொருது வென்ற அரசன் தேர்முன் ஆடு குரவையும்,

உ-ம்:

“.....
களிற்றுக்கோட்டன்ன வாலெயிறு அழுத்தி
விழுக்கொடு விரைஇய வெள்நிணச் சுவையினள்
குடர்த்தலை மாலை சூடி உணத்தின
ஆணாப் பெருவளஞ் செய்தோன் வானத்து

வயங்குபன் மீனினும் வாழிய பலவென
உருகெழு பேய்மகள் அயரக்
குருதித்துகள் ஆடிய களங்கிழ வோயே.” (புறம். 371)

ஒன்றிய மரபின் தேர்ப்பின் குரவையும் - பொருந்திய மரபின் தேர்ப்பின்
ஆடு குரவையும்,

உ-ம்:

“வஞ்சமில் கோலாளை வாழ்த்தி வயவரும்
அஞ்சொல் விறலியரும் ஆடுபவே - வெஞ்சமத்துக்
குன்றேர் மழகனிறுங் கூந்தற் பிடியும்போல்
பின்தேர்க் குரவை பிணைந்து.” (புறப். வாகை. 8)

பெரும்பகை தாங்கும் வேலும் - பெரிய பகையினைத் தாங்கும்
வேலினைப் புகழுமிடமும்,

உ-ம்:

“இவ்வே, பீலி யணிந்து மாலை சூட்டிக்
கண்திரள் நோன்காழ் திருத்திநெய் அணிந்து
கடியுடை வியனக ரவ்வே அவ்வே
பகைவர்க் குத்திக் கோடுநுதி சிதைந்து
கொல்துறைக் குற்றில மாதோ என்றும்
உண்டாயிற் பதங்கொடுத்து
இல்லாயின் உடனுண்ணும்
இல்லோர் ஒக்கல் தலைவன்
அண்ணல்எம் கோமான் வைந்நுதி வேலே”. (புறம். 95)

“.....
நிலைதிரிபு எறியத் திண்மடை கலங்கிச்
சிதைதலுய்ந் தன்றோ நின்வேல் செழிய” (புறம். 25)

என்பதும் அது.

அரும்பகை தாங்கும் ஆற்றலும் - பொருதற்கரிய பகையைப்
பொறுக்கும் ஆற்றலும்,

உ-ம்:

“களம்புகல் ஓம்புமின் தெவ்விர் போரெதிர்ந்து
எம்முளும் உளனொரு பொருநன் வைகல்
என்தேர் செய்யுந் தச்சன்
திங்கள் வலித்த காலன் னோனே.” (புறம். 87)

எனவும்,

“என்னைமுன் நிலன்மின் தெவ்விர் பலர்என்னை
முன்நின்று கல்நின் றவர்.” (குறள். 771)

எனவும் வரும்.

புல்லா வாழ்க்கை வல்லாண் பக்கமும் - பொருந்தாத வாழ்க்கை
யினையுடைய வல்லாண் பக்கமும்,

உ-ம்:

“எருது கால்உறாஅது இளைஞர் கொன்ற
சில்விளை வரகின் புல்லென் குப்பை
தொடுத்த கடவர்க்குக் கொடுத்த மிச்சில்
பசித்த பாணர் உண்டுகடை தப்பலின்
ஒக்கல் ஒற்கஞ் சொலியத் தன்னூர்ச்
சிறுபுல் ஆளர் முகத்தவை கூறி
வரகுகடன் இரக்கும் நெடுந்தகை
அரசவரில் தாங்கும் வல்லா என்னே.”

(புறம். 327)

ஓல்லார் நாண பெரியவர்க் கண்ணி சொல்லிய வகையின் ஒன்றொடு
புணர்த்து தொல் உயிர் வழங்கிய அவிப்பலியும் - பொருந்தாதார்
நானுமாறு தலைவரைக் குறித்து முன்பு சொன்ன வஞ்சின மரபின்
ஒன்றொடு பொருந்தித் தொன்றுதொட்டு வருகின்ற உயிரை வழங்கிய
அவிப்பலியும்,

உ-ம்:

“சிறந்த திதுவெனச் செஞ்சோறு வாய்ப்ப
மறந்தரு வாளமர் என்னும் - பிறங்கழலுள்
ஆருயிர் என்னும் அவிவேட்டார் ஆங்குத் தால்
வீரியரெய் தற்பால வீடு.”

(புறப். வாகை. 30)

எனவும்,

“இழைத்த திகவாமைச் சாவாரை யாரே
பிழைத்த தொறுக்கிற் பவர்”

(குறள். 776)

எனவும் வரும்.

ஓல்லார் இடவயின் புல்லிய பாங்கும் - பொருந்தாதார் இடத்
தின்கண் பொருந்திய பக்கமும்,

அஃதாவது, போரில்வழி நாடு கைத்தென்று கொண்டு உவத்தல்.
(கைத்து - கையகப்பட்டது. உவத்தல் - வெகுளி விட்டிருத்தல்.)

உ-ம்:

“மாண்டனை பலவே போர்மிகு குருசில்நீ
மாதிரம் விளக்குஞ் சால்புஞ் செம்மையும்
முத்துடை மருப்பின் மழகளிறு பிளிற
மிக்கெழு கடுந்தார் துய்த்தலைச் சென்று
துப்புத்துவர் போகப் பெருங்கிளை உவப்ப
ஈத்தான்று ஆனா இடனுடை வளனும்
துளங்குகுடி திருத்திய வலம்படு வென்றியும்
எல்லாம் எண்ணின் இடுகழங்கு தபுந
கொன்னொன்று மருண்டனென் அடுபோர்க் கொற்றவ

நெடுமிடல் சாயக் கொடுமிடல் துமியப்
 பெருமலை யானையொடு புலங்கெட இறுத்துத்
 தடந்தாள் நாரை படிந்திரை கவரும்
 முடந்தை நெல்லின் கழைஅமல் கழனிப்
 பிழையா விளையுள் நாடகப் படுத்து
 வையா மாலையர் வசையுநர்க் கறுத்த
 பகைவர் தேஎத்து ஆயினும்
 சினவாய் ஆகுதல் இறும்பூதாற் பெரிதே.” (பதிற்றுப். 32)

என்பதனுள் பகைவர் நாடு கைக்கொண்டிருந்தவாறு அறிக.

பகட்டினானும் ஆவினானும் துகள் தபு சிறப்பின் சான்றோர்
 பக்கமும் - பகட்டினானும் ஆவினானும் குற்றம் தீர்ந்த சிறப்பினையுடைய
 சான்றோர் பக்கமும்,

பகட்டால் புரை தீர்ந்தார் வேளாளர்; ஆவால் குற்றம் தீர்ந்தார்
 வணிகர்; இவ்விரு குலத்தினும் அமைந்தார் பக்கமும். அவர் குலத்தினுள்
 அளவால் மிக்க நீர்மையராதலின் வேறு ஓதப்பட்டது.

உ-ம்:

“உண்டால் அம்மஇவ் வுலகம் இந்திரர்
 அமிழ்தம் இயைவது ஆயினும் இனிதெனத்
 தமிழர் உண்டலும் இலரே முனிவிலர்
 துஞ்சலும் இலர்பிறர் அஞ்சுவது அஞ்சிப்
 புகழெனின் உயிருங் கொடுக்குவர் பழியெனின்
 உலகுடன் பெறினுங் கொள்ளலர் அயர்விலர்
 அன்ன மாட்சி அனையர் ஆகித்
 தமக்கென முயலா நோன்தாள்
 பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மை யானே.” (புறம். 182)

கடிமனை நீத்த பாலும் - கடிமனை நீத்த பக்கமும்,

அஃதாவது, பிறர்மனை நயவாமை. மேல் ‘காம நீத்த பாலினானும்’
 என்று ஓதுகின்றா ராகலின், இது மனையறத்தின் நின்றோரை நோக்க
 வரும்.

உ-ம்:

“பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மை சான்றோர்க்கு
 அறனொன்றோ ஆன்ற ஒழுக்கு.” (குறள். 148)

எட்டுவகை நுதலிய அவையகமும் - எட்டுப் பாகுபாட்டைக் குறித்த
 அவையகமும்,

எட்டுவகை குறித்த அவையகம் என்றமையான், ஏனைய அவையின்
 இவ்வவை மிகுதி உடைத்தென்றவாறு. அவையாவன: குடிப்பிறப்பு,
 கல்வி, ஒழுக்கம், வாய்மை, தூய்மை, நடுவுநிலைமை, அழுக்காறாமை,
 அவாவின்மை என்பன.

அவை எட்டினானும் அவை வருமாறு

“குடிப்பிறப் புடுத்துப் பனுவல் சூடி
விழுப்பேர் ஒழுக்கம் பூண்டு காமுற
வாய்மைவாய் மடுத்து மாந்தித் தூய்மையின்
காத லின்பத்துள் தங்கித் தீதறு
நடுவுநிலை நெடுநகர் வைகி வைகலும்
அழுக்காறு இன்மை அவாஅ இன்மையென
இருபெரு நிதியமும் ஒருதாம் ஈட்டும்
தோலா நாவின் மேலோர் பேரவை
உடனமர் இருக்கை ஒருநாட் பெறுமெனின்
பெறுகதில் அம்ம யாமே வரன்முறைத்
தோன்றுவழித் தோன்றுவழிப் புலவுப் பொதிந்து
நின்றுழி நின்றுழி ஞாங்கர் நிலலாது
நிலையழி யாக்கை வாய்ப்பஇம்
மலர்தலை உலகத்துக் கொட்கும் பிறப்பே.” (ஆசிரியமாலை)

கட்டமை ஒழுக்கத்துக் கண்ணுமையும் - கட்டுதல் அமைந்த
ஒழுக்கத்தினைக் குறித்த நிலையினும்,

அஃதாவது , இல்லறத்திற்கு உரித்தாக நான்கு வருணத்தார்க்கும்
சொல்லப்பட்ட அறத்தின்கண் நின்றல். அவையாவன: அடக்கமுடைமை,
ஒழுக்கமுடைமை, நடுவுநிலைமை, வெஃகாமை, புறங்கூ றாமை,
தீவினையச்சம், அழுக்காறாமை, பொறையுடைமை என்பன. மிகுதி
யாகலின், வாகையாயின.

அடக்கமுடைமையாவது, பொறிகள் ஐம்புலன்கள்மேல் செல்
லாமை அடக்குதல்.

உ-ம்:

“ஒருமையுள் ஆமைபோல் ஐந்தடக்கல் ஆற்றின்
எழுமையும் ஏமாப்பு உடைத்து.” (குறள். 126)

ஒழுக்கமுடைமையாவது, தங்குலத்திற்கும் இல்லறத்திற்கும் ஒத்த
ஒழுக்கமுடையராதல்.

உ-ம்:

“ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலான் ஒழுக்கம்
உயிரினும் ஓம்பப் படும்.” (குறள். 131)

நடுவுநிலைமையாவது, பகைவர்மாட்டும் நட்பார் மாட்டும் ஒக்க நிற்கும்
நிலைமை.

உ-ம்:

“சமன்செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போல் அமைந்தொருபால்
கோடாமை சான்றோர்க்கு அணி.” (குறள். 118)

வெஃகாமையாவது, பிறர்பொருளை விரும்பாமை.

உ - ம்:

“படுபயன் வெஃகிப் பழிப்படுவ செய்யார்
நடுவன்மைநாணு பவர்.” (குறள். 172)

புறங்கூறாமையாவது, ஒருவரை அவர் புறத்துரையாமை.

உ - ம்:

“அறங்கூறான் அல்ல செயினும் ஒருவன்
புறங்கூறான் என்றல் இனிது.” (குறள். 181)

தீவினையச்சமாவது, தீவினையைப் பிறர்க்குச் செய்தலை அஞ்சுதல்.

உ - ம்:

“தீவினையார் அஞ்சார் விழுமியார் அஞ்சவர்
தீவினை என்னுஞ் செருக்கு.” (குறள். 201)

அழுக்காறாமையாவது, பிறர் ஆக்கம் முதலாயின கண்டு பொறாமையான் வரும் மனக்கோட்டத்தைச் செய்யாமை.

உ - ம்:

“ஓழுக்காறாக் கொள்க ஒருவன்தன் நெஞ்சத்து
அழுக்கா றிலாத இயல்பு.” (குறள். 161)

பொறையுடைமையாவது, பிறர் தமக்கு மிகுதியாகச் செய்தவழி வெகுளாமை.

உ - ம்:

“மிகுதியான் மிக்கவை செய்தாரைத் தாம்தம்
தகுதியான் வென்று விடல்.” (குறள். 158)

பிறவும் இந்நிகரனவெல்லாம் கொள்க.

இடையில் வண்புகழ்க்கொடையும் - இடைதலில்லாத வளவிய புகழினைத்தரும் கொடையும்,

அஃதாவது, கொடுத்தற்கு அரியன கொடுத்தல். இதுவும் பாகுபாடு மிகுதிப்படுத்தலின் வாகையாயிற்று.

உ - ம்:

“மன்னா உலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர்
தம்புகழ் நிறீஇத் தாமாய்ந் தனரே
துன்னருஞ் சிறப்பின் உயர்ந்த செல்வர்
இன்மையின் இரப்போர்க்கு ஈஇ யாமையின்
தொன்மை மாக்களின் தொடர்பறி யலரே
தாள்தாழ் படுமணி இரட்டும் பூநுதல்
ஆடியல் யானை பாடுநர்க்கு அருகாக்
கேடில் நல்லிசை வயமான் தோன்றலைப்
பாடி நின்றனென் ஆகக் கொன்னே
பாடுபெறு பரிசிலன் வாடினன் பெயர்தல்என்

நாடிழந் ததனிநும் நனிஇன் னாதென
 வாள்தந் தனனே தலையெனக்கு ஈயத்
 தன்னிற் சிறந்தது பிறிதொன்று இன்மையின்
 ஆடுமலி உவகையொடு வருவல்
 ஓடாப் பூட்கைநின் கிழமையோற் கண்டே.” (புறம். 165)

பிழைத்தோர்த் தாங்கும் காவலும் - தம்மாட்டுப் பிழைத்தோரைப்
 பொறுக்கும் ஏமமும்,

உ-ம்:

“தம்மை இகழ்ந்தமை தாம்பொறுப்ப தன்றிமற்
 ரெம்மை இகழ்ந்த வினைப்பயத்தால் - உம்மை
 எரிவாய் நிரயத்து வீழ்வார்கொல் என்று
 பரிவதூஉஞ் சான்றோர் கடன்.” (நாலடி. துறவு. 8)

எனவும்,

“அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத் தம்மை
 இகழ்வார்ப் பொறுத்தல் தலை.” (குறள். 151)

எனவும் வரும்.

பொருளொடு புணர்ந்த பக்கமும் - மெய்ப்பொருள் உணர்ந்த
 பக்கமும்,

உ-ம்:

“ஐயுணர்வு எய்தியக் கண்ணும் பயம்இன்றே
 மெய்யுணர்வு இல்லா தவர்க்கு” (குறள். 354)

“சார்புணர்ந்து சார்பு கெடஓழுகின் மற்றழித்துச்
 சார்தரா சார்தரு நோய்.” (குறள். 351)

எனவும் வரும்.

இன்னும் பொருளொடு புணர்ந்த பக்கமும் என்றது, அறம் பொருள்
 இன்பம் மூன்றினும் அறனும் இன்பமும் அன்றி ஒழிந்த பொருளொடு
 பொருந்திய பக்கமும் என்றுமாம். பொருளாவது நாடும் அரணும்
 பொருளும் அமைச்சும் நட்பும் படையும்.

“படைகுடி கூழ்அமைச்சு நட்பரண் ஆறும்
 உடையான் அரசருள் ஏறு” (குறள். 381)

என்பதனானும் கொள்க. அவையிற்றின் மிகுதி கூறலும் வாகையாம்.
 நாடாவது,

“தள்ளா விளையுளும் தக்காரும் தாழ்விலாச்
 செல்வரும் சேர்வது நாடு.” (குறள். 731)

அரணாவது,

“கொளற்கரியதாய்க் கொண்டகூழ்த் தாகி அகத்தார்
 நிலைக்கெளிதாம் நீரது அரண்.” (குறள். 745)

பொருளாவது,

“உறுபொருளும் உல்கு பொருளுந்தன் ஒன்னார்த்
தெறுபொருளும் வேந்தன் பொருள்.” (குறள். 756)

அமைச்சாவது,

“வன்கண் குடிகாத்தல் கற்றறிதல் ஆள்வினையோடு
ஐந்துடன் மாண்டது அமைச்சு.” (குறள். 632)

நட்பாவது,

“அழிவினைவநீக்கி ஆறுய்த் தமிழின்கண்
அல்லல் உழப்பதாம் நட்பு.” (குறள். 787)

படையாவது,

“அழிவின்று அறைபோகா தாகி வழிவந்த
வன்கணதுவே படை.” (குறள். 764)

பக்கம் என்றதனான் ஒற்று, தூது, வினைசெயல்வகை, குடிமை, மானம் என வருவனவெல்லாம் கொள்க. அவற்றுட் சில வருமாறு:-

“கடாஅ உருவொடு கண்ணஞ்சா தியாண்டும்
உகாஅமை வல்லதே ஒற்று.” (குறள். 585)

“கற்றுக்கண் அஞ்சான் செலச்சொல்லிக் காலத்தால்
தக்கதறிவதாந் தூது.” (குறள். 686)

பிறவும் அன்ன. ‘இன்னும் பொருளொடு புணர்ந்த பக்கம்’ என்றதனாற் புதல்வர்ப்பேறுங் கொள்க.

உ-ம்:

“படைப்புப் பலபடைத்துப் பலரோடு உண்ணும்
உடைப்பெருஞ் செல்வ ராயினும் இடைப்படக்
குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி
இட்டும் தொட்டும் கவ்வியும் துழந்தும்
நெய்யுடை அடிசில் மெய்பட விதிர்ந்தும்
மயக்குறு மக்களை இல்லோர்க்குப்
பயக்குறை இல்லைத்தாம் வாழும் நாளே.” (புறம். 188)

அருளொடு புணர்ந்த அகற்சியும் - அருளொடு பொருந்தின துறவும்,

அஃதாவது, அருளுடைமை, கொல்லாமை, பொய்யாமை, கள்ளாமை, புணர்ச்சி விழையாமை, கள்ளண்ணாமை, துறவு என்பன வற்றைப் பொருந்துதலாம். அவற்றுள், அருளுடைமை யொழிந்த எல்லாம் விடுதலான் ‘அகற்சி’ என்றார்.

அருளுடைமையாவது யாதானும் ஓர் உயிர் இடர்ப்படுமிடத்துத் தன்னுயிர் வருந்தினாற்போல வருந்தும் ஈரமுடைமை.

“அருட்செல்வம் செல்வத்துட் செல்வம் பொருட்செல்வம்
பூரியார் கண்ணும் உள.” (குறள். 241)

கொல்லாமையாவது, யாதொன்றையும் கொல்லாமை.

- “அறவினை யாதெளிற் கொல்லாமை கோறல்
பிறவினை எல்லாந் தரும்.” (குறள். 321)
- பொய்யாமையாவது, தீமை பயக்கும் சொற்களைக் கூறாமை.
- “வாய்மை எனப்படுவது யாதெனின் யாதொன்றுந்
தீமை இலாத சொல்லு.” (குறள். 291)
- கள்ளாமையாவது, பிறர்க்குரிய பொருளைக் களவினாற் கொள்ளாராதல்.
- “களவென்னுங் காரறி வாண்மை அளவென்னும்
ஆற்றல் புரிந்தார்கண் இல்.” (குறள். 287)
- புணர்ச்சி விழையாமையாவது, பிரமசரியம் காத்தல்.
- “மாக்கேழ் மடநல்லாய் என்றற்றுஞ் சான்றவர்
நோக்கார்கொல் நொய்யதோர் புக்கிலை - யாக்கைக்கோர்
ஈச்சிற கன்னதோர் தோலறினும் வேண்டுமே
காக்கை கடிவதோர் கோல்.” (நாலடி. தூய்தன்மை. 1)
- கள்ளுண்ணாமையாவது கள்உண்டலைத் தவிர்தல்.
- “களித்தறியேன் என்பது கைவிடுக நெஞ்சத்து
ஒளித்ததூஉம் ஆங்கே மிகும்.” (குறள். 928)
- துறவாவது, தன்னுடைய பொருளைப் பற்றறத் துறத்தல்.
- “யாதனின் யாதனின் நீங்கியான் நோதல்
அதனின் அதனின் இலன்.” (குறள். 341)
- காமம் நீத்த பாலும் - ஆசையை நீத்த பக்கமும்.
- உ-ம்:
- “காமம் வெகுளி மயக்கம் இவைமூன்றன்
நாமங் கெடக்கெடும் நோய்.” (குறள். 360)
- என்று இரு பால்பட்ட ஒன்பதின் துறைத்து - என்று இரு கூறுபட்ட ஒன்பது
துறைத்து. (17)

காஞ்சித்திணை

76. காஞ்சி தானே பெருந்திணைப் புறனே
பாங்கருஞ் சிறப்பிற் பன்னெறி யானும்
நில்லா உலகம் புல்லிய நெறித்தே.

இது, காஞ்சித்திணையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) காஞ்சி பெருந்திணை புறன் - காஞ்சி என்னும் திணை
பெருந்திணை என்னும் அகத்திணைக்குப் புறனாம்; பாங்கு அருஞ்
சிறப்பின் பல் நெறியானும் நில்லா உலகம் புல்லிய நெறித்து - அது
பாங்காதல் அரிய சிறப்பினாற் பலநெறியாயினும் நில்லாத உலகத்தைப்
பொருந்திய நெறியை யுடைத்து.

பாங்கருமையாவது, ஒருவற்கு ஒரு துணையாகாமை. நிலையாமை மூவகைப்படும், இளமை நிலையாமை செல்வம் நிலையாமை யாக்கை நிலையாமை என. இவற்றுள்,

இளமைநிலையாமை யாவது,

“பனிபடு சோலைப் பயன்மரம் எல்லாம்
கனிஉதிர்ந்து வீழ்ந்தற் றிளமை - நனிபெரிதும்
வேற்கண்ணள் என்றிவளை வெஃகன்மின் மற்றிவளும்
கோற்கண்ணள் ஆகுங் குனிந்து.” (நாலடி. இளமை. 7)

செல்வம் நிலையாமையாவது,

“அறுசுவை உண்டி அமர்ந்தில்லாள் ஊட்ட
மறுசிகை நீக்கியுண் டாரும் - வறிஞராய்ச்
சென்றிரப்பர் ஓரிடத்துக் கூழெனிற செல்வமொன்
றுண்டாக வைக்கற்பாற் றன்று.” (நாலடி. செல்வம். 1)

யாக்கை நிலையாமையாவது முன்னர்க் காட்டுதும்.

அதற்கு இது புறனாயவாறு என்னையெனின், “ஏறிய மடற் றிறம்” (அகத். 54) முதலாகிய நோந்திறக் காமப் பகுதி அகத்திணை ஐந்தற்கும் புறனாயவாறு போல இது புறத்திணை ஐந்தற்கும் புறனாகலானும், இதுபோல அதுவும் நிலையாமை நோந்திறம் பற்றியும் வருதலானும், அதற்கு இது புறனாயிற்று. (18)

காஞ்சித்துறை

77. மாற்றருங் கூற்றஞ் சாற்றிய பெருமையும்
கழிந்தோர் ஒழிந்தோர்க்குக் காட்டிய முதுமையும்
பண்புற வருஉம் பகுதி நோக்கிப்
புண்கிழித்து முடியும் மறத்தி னானும்
ஏமச் சுற்றம் இன்றிப் புண்ணோற்
பேளய் ஒம்பிய பேளய்ப் பக்கமும்
இன்னென்று இரங்கிய மன்னை யானும்
இன்னது பிழைப்பின் இதுவா கியரெனத்
துன்னருஞ் சிறப்பின் வஞ்சினத் தானும்
இன்னகை மனைவி பேளய் புண்ணோற்
றுன்னுதல் கடிந்த தொடாஅக் காஞ்சியும்
நீத்த கணவற் றீர்த்த வேலின்
பெயர்த்த மனைவி ஆஞ்சி யானும்
நிகர்த்துமேல் வந்த வேந்தனொடு முதுகுடி
மகட்பாடு அஞ்சிய மகட்பா லானும்
முலையும் முகனுஞ் சேர்த்திக் கொண்டோன்
தலையொடு முடிந்த நிலையொடு தொகைஇ

ஈரைந் தாகும் என்ப பேரிசை
 மாய்ந்த மகனைச் சுற்றிய சுற்றம்
 மாய்ந்த பூசல் மயக்கத் தானுந்
 தாமே எய்திய தாங்கரும் பையுளும்
 கணவனொடு முடிந்த படர்ச்சி நோக்கிச்
 செல்வோர் செப்பிய மூதா னந்தமும்
 நனிமிகு சுரத்திடைக் கணவனை இழந்து
 தனிமகள் புலம்பிய முதுபா லையும்
 கழிந்தோர் தேளத்துக் கழிபடர் உறீஇ
 ஒழிந்தோர் புலம்பிய கையறு நிலையும்
 காதலி இழந்த தபுதார நிலையும்
 காதலன் இழந்த தாபத நிலையும்
 நல்லோள் கணவனொடு நனியழல் புகீஇச்
 சொல்லிடை இட்ட மாலை நிலையும்
 அரும்பெருஞ் சிறப்பிற் புதல்வற் பயந்த
 தாய்தப வருஉந் தலைப்பெயல் நிலையும்
 மலர்தலை உலகத்து மரபுநன்கு அறியப்
 பலர்செலச் செல்லாக் காடு வாழ்த்தொடு
 நிறையருஞ் சிறப்பின் துறையிரண்டு உடைத்தே.

இது காஞ்சித்துறையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) 'மாற்றருங் கூற்றம் சாற்றிய பெருமை' முதலாகத்
 'தலையொடு முடிந்த நிலையொடு' கூடப் பத்தாகும் என்பர் சிலர். 'பூசல்
 மயக்கம்' முதலாகக் 'காடுவாழ்த்து' உட்பட வருவன வற்றொடும்
 இருவகைப்பட்ட துறையை உடைத்து.

(எனவே, முற்கூறிய பத்தும் ஒருவகையென்பதும் பிற்கூறிய பத்தும்
 மற்றொரு வகையென்பதும் பெறப்பட்டன.)

மாற்று அருங் கூற்றம் சாற்றிய பெருமையும் - மாற்றுதற்கு அரிய
 கூற்றம் வருமெனச் சொல்லப்பட்ட பெருங்காஞ்சியும்,

உ-ம்:

“இருங்கடல் உடுத்திப் பெருங்கண் மாநிலம்
 உடையிலை நடுவணது இடைபிறர்க் கின்றித்
 தாமே யாண்ட ஏமங் காவலர்
 இடுதிரை மணலினும் பலரே சுடுபிணக்
 காடுபதி யாகப் போகித் தத்தம்
 நாடு பிறர்கொளச் சென்றுமாய்ந் தனரே
 அதனால், நீயுங் கேள்மதி அத்தை வீயாது
 உடம்பொடு நின்ற உயிரும் இல்லை
 மடங்கல் உண்மை மாயமோ அன்றே

கள்ளி யேய்ந்த முள்ளியம் புறங்காட்டு
 வெள்ளில் போகிய வியலுள் ஆங்கண்
 உப்பிலாஅ அவிப்புமுக்கல்
 கைக்கொண்டு பிறக்குநோக்காது
 இழிபிறப்பினோன் ஈயப்பெற்று
 நிலங்கலன் ஆக விலங்குபலி மிசையும்
 இன்னா வைகல் வாரா முன்னே
 செய்ந்நீ முன்னிய வினையே
 முந்நீர் வரைப்பகம் முழுதுடன் துறந்தே.” (புறம். 363)

கழிந்தோர் ஒழிந்தோர்க்குக் காட்டிய முதுமையும் - அறிவான் மிக்கோர்
 அல்லாதார்க்குச் சொன்ன முதுகாஞ்சியும்,

உ-ம்:

“பல்சான் றீரே பல்சான் றீரே
 கயல்முள் அன்ன நரைமுதிர் திரைகவுள்
 பயன்இல் மூப்பின் பல்சான் றீரே
 கணிச்சிக் கூம்படைக் கடுந்திறல் ஒருவன்
 பிணிக்குங் காலை இரங்குவிரர் மாதோ
 நல்லது செய்தல் ஆற்றீ ராயினும்
 அல்லது செய்தல் ஒம்புமின் அதுதான்
 எல்லாரும் உவப்பது அன்றியும்
 நல்லாற்றுப் படுஉம் நெறியுமா ரதுவே.” (புறம். 195)

பண்பு உற வருஉம் பகுதிநோக்கிப் புண்கிழித்து முடியும் மறனும் -
 இயல்புற வரும் பகுதிநோக்கிப் புண்கிழித்து முடியும் மறக்காஞ்சியும்,

உ-ம்:

“நகையமர் ஆயம் நடுங்க நடுங்கான்
 தொகையமர் ஓட்டிய துப்பின் - பகைவர்முன்
 நுங்கிச் சினவுதல் நோனான் நுதிவேலான்
 பொங்கிப் பரிந்திட்டான் புண்.” (புறப். காஞ்சி. 15)

ஏமச் சுற்றம் இன்றிப் புண்ணோன் பேஎய் ஒம்பிய பேஎய்ப்
 பக்கமும் - ஒம்பும் சுற்றம் இன்மையாற் புண்ணோனைப் பேய் ஒம்பிய
 பேய்ப் பக்கமும்.

உ-ம்:

“ஆயும் அடுதிறலாற் கன்பிலார் இல்போலும்
 தோயுங் கதழ்குருதி தோள்புடைப்பப் - பேயும்
 களம்புகலச் சீரிக் கதிர்வேல்வாய் வீழ்ந்தான்
 உளம்புகல ஒம்பல் உறும்.” (புறப். காஞ்சி. 16)

இன்னன் என்று இரங்கிய மன்னையும் - இத்தன்மையான் என உலகத்தார்
 இரங்கிய மன்னைக் காஞ்சியும்,

உ - ம்:

“சிறியகள் பெறினே எமக்கீயும் மன்னே
பெரியகள் பெறினே
யாம்பாடத் தான்மகிழ்ந் துண்ணும் மன்னே
சிறுசோற் றானும் நனிபல கலத்தன் மன்னே
பெருஞ்சோற் றானும் நனிபல கலத்தன் மன்னே
என்பொடு தடிபடு வழியெல்லாம் எமக்கீயும் மன்னே
அம்பொடு வேல்நுழை வழியெல்லாம் தானிற்கும் மன்னே
நரந்த நாறுந் தன்கையாற்
புலவுநாறும் எந்தலை தைவரும் மன்னே
அருந்தலை இரும்பாணர் அகன்மண்டைத் துளையுரீஇ
இரப்போர் கையுளும் போகிப்
புரப்போர் புன்கண் பார்வை சோர
அஞ்சொல்நுண் தேர்ச்சிப் புலவர் நாவின்
சென்றுவீழ்ந் தன்றவன் அருநிறத்து இயங்கிய வேலே
ஆசாகு எந்தை யாண்டுளன் கொல்லோ
இனிப், பாடுநரு மில்லைப் பாடுநர்க்கொன் றீருநரு மில்லைப்
பனித்துறைப் பகன்றை நறைக்கொள் மாமலர்
சூடாது வைகி யாங்குப் பிறர்க்கொன்று
ஈயாது வீயும் உயிர்தவப் பலவே.”

(புறம். 235)

இன்னது பிழைப்பின் இது ஆகியர் எனத் துன் அருஞ் சிறப்பின் வஞ்சினமும் - இன்னவாறு செய்தலைப் பிழைத்தேனாயின் இன்னேன் ஆகக் கடவேன் எனக் கூறிய துன்னற்கு அரிய சிறப்பினை யுடைய வஞ்சினக்காஞ்சியும்? (துணிவு பற்றி ‘ஆகியர்’ என இறந்த காலத்தாற் கூறினர்.)

உ - ம்:

“நகுதக் கனரே நாடுமீக் கூறுநர்
இளையன் இவனென உளையக் கூறிப்
படுமணி இரட்டும் பாஅடிப் பணைத்தாள்
நெடுநல் யானையுந் தேரும் மாவும்
படையமை மறவரும் உடையம் யாமென்று
உறுதுப் பஞ்சாது உடல்சினஞ் செருக்கிச்
சிறுசொல் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை
அருஞ்சமஞ் சிதையத் தாக்கி முரசமொடு
ஒருங்ககப் படேள னாயின் பொருந்திய
என்றிழல் வாழ்நர் செல்நிழற் காணாது
கொடியன்எம் இறையெனக் கண்ணீர் பரப்பிக்
குடிபழி தூற்றுங் கோலேன் ஆகுக
ஓங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி
மாங்குடி மருதன் தலைவ னாக
உலகமொடு நிலைஇய பலர்புகழ் சிறப்பின்

புலவர் பாடாது வரைகஎன் நிலவரை
புரப்போர் புன்கண் கூர
இரப்போர்க் கீயா இன்மையான் உறவே.” (புறம். 72)

இன் நகை மனைவி பேஎய் புண்ணோன் துன்னுதல் கடிந்த தொடாக் காஞ்சியும் - இனிய நகையார்ந்த மனைவி பேய் புண்ணோனைக் கிட்டுதலைக் காத்த தொடாக் காஞ்சியும்,

உ-ம்:

“தீங்கனி இரவமொடு வேம்புமனைச் செரீஇ
வாங்குமருப்பு யாமொடு பல்லியங் கறங்கக்
கையப் பெயர்த்து மையிழுது இழுகி
ஐயவி சிதறி ஆம்பல் ஊதி
இசைமணி எறிந்து காஞ்சி பாடி
நெடுநகர் வரைப்பின் கடிநறை புகைஇக்
காக்கம் வம்மோ காதலம் தோழி
வேந்துறு விழுமந் தாங்கிய
பூம்பொறிக் கழற்கால் நெடுந்தகை புண்ணே.” (புறம். 281)

நீத்த கணவன் தீர்த்த வேலின் பெயர்த்த மனைவி ஆஞ்சியும் - தன்னை நீத்த கணவன் விடுத்த வேலினானே மனைவி தன் உயிரையும் பெயர்த்த ஆஞ்சியும்,

உ-ம்:

“கௌவைநீர் வேலிக் கடிதேகாண் கற்புடைமை
வெவ்வேல்வாய் வீழ்ந்தான் விறல்வெய்யோன் - அவ்வேலே
அம்பிற் பிறமுந் தடங்கண் அவன்காதற்
கொம்பிற்கும் ஆயிற்றே கூற்று.” (புறம். காஞ்சி. 23)

நிகர்த்து மேல் வந்த வேந்தனொடு முதுகுடி மகட்பாடு அஞ்சிய மகட்பாலும் - ஒத்து மாறுபட்டுத் தன்மேல் வந்த வேந்தனொடு தன் தொல்குலத்து மகட்கொடை அஞ்சிய மகட்பாற்காஞ்சியும்,

உ-ம்:

“நுதிவேல் கொண்டு நுதல்வியர் துடையாக்
கடிய கூறும் வேந்தே தந்தையும்
நெடிய அல்லது பணிந்துமொழி யலனே
இஃதிவர் படிவம் ஆயின் வைஎயிற்று
அரிமதர் மழைக்கண் அம்மா அரிவை
மரம்படு சிறுதீப் போல
அணங்கா யினள்தான் பிறந்த ஊர்க்கே.” (புறம். 349)

கொண்டோன் தலையொடு முலையும் முகனும் சேர்த்தி முடிந்த நிலையொடு தொகைஇ ஈர் ஐந்து ஆகும் என்ப - தன்னைக் கொண்டான் தலையொடு தன்னுடைய முலைகளையும் தன்முகத்தையும் சேர்த்தி இறந்தநிலையும் கூடிப் பத்தாகும் என்பர் சிலர்.

உ-ம்:

“கொலையானாக் கூற்றம் கொடிதே கொழுநன்
தலையானாள் தையலாள் கண்டே - முலையான்
முயங்கினாள் வாள்முகமுஞ் சேர்த்தினாள் ஆங்கே
உயங்கினாள் ஓங்கிற்று உயிர்.” (புறப். காஞ்சி. 13)

பேர்இசை மாய்ந்த மகனைச் சுற்றிய சுற்றம் மாய்ந்த பூசல்
மயக்கமும் - பெரிய இசையை யுடையனாய் மாய்ந்தவனைச் சுற்றிய
சுற்றத்தார் அவன் மாய்ந்தமைக்கு அமுத மயக்கமும்,

உ-ம்:

“மீன்உண் கொக்கின் தூவி அன்ன
வால்நரைக் கூந்தல் முதியோள் சிறுவன்
களிற்றெறிந்து பட்டனன் என்னும் உவகை
ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதே கண்ணீர்
நோன்கழை துயல்வரும் வெதிரத்து
வான்பெயத் தூங்கிய சிதரினும் பலவே.” (புறம். 277)

தாம் எய்திய தாங்கு அரும் பையுளும் - சிறைப்பட்டார் தாம் உற்ற
பொறுத்தற்கு அரிய துன்பத்தினைக் கூறுங் கூற்றும்,

உ-ம்:

“குழவி இறப்பினும் ஊன்தடி பிறப்பினும்
ஆளன்று என்று வாளின் தப்பார்
தொடர்ப்படு ஞமலியின் இடர்ப்படுத் திரீஇய
கேளல் கேளிர் வேளாண் சிறுபதம்
மதுகை யின்றி வயிற்றுத்தீத் தணியத்
தாம்இரந்து உண்ணும் அளவை
ஈன்ம ரோஇவ் வலகத் தானே.” (புறம். 74)

கணவனொடு முடிந்த படர்ச்சி நோக்கிச் செல்வோர் செப்பிய
மூதானந்தமும் - கணவனொடு இறந்த செலவை நோக்கிச் செல்வோர்
செப்பிய மூதானந்தமும்,

உ-ம்:

“ஓருயி ராக உணர்க உடன்கலந்தார்க்கு
ஈருயிர் என்பர் இடைதெரியார் - போரில்
விடன்ஏந்தும் வேலோற்கும் வெள்வளையி னாட்கும்
உடனே உலந்தது உயிர்.” (புறப். சிறப்பிற் பொதுவியல். 9)

நனி மிகு சுரத்திடை கணவனை இழந்து தனிமகள் புலம்பிய முது
பாலையும் - மிகுதி மிக்க சுரத்திடைக் கணவனை யிழந்து தனியளாய்த்
தலைமகள் வருந்திய முதுபாலையும்,

உ - ம்:

“ஐயோ எனின்யான் புலியஞ் சுவலே
அணைத்தனென் கொளினே அகன்மாப்பு எடுக்கவல்லேன்
என்போற் பெருவிதிர்ப்பு உறுக நின்னை
இன்னா செய்த அறனில் கூற்றே
நிரைவளை முன்கை பற்றி
வரைநிழற் சேர்கம் நடத்திசின் சிறிதே.” (புறம். 255)

கழிந்தோர் தேஎத்துக் கழிபடர் உறீஇ ஒழிந்தோர் புலம்பிய கையறு
நிலையும் - செத்தோர்மாட்டுச் சாவாதார் வருத்தமுற்றுப் புலம்பிய கையறு
நிலையும்,

உ - ம்:

“செற்றன் றாயினுஞ் செயிர்த்தன் றாயினும்
உற்றன் றாயினும் உய்வின்று மாதோ
பாடுநர் போலக் கைதொழுது ஏத்தி
இரந்தன் றாகல் வேண்டும் பொலந்தார்
மண்டமர்க் கடக்குந் தானைத்
திண்தேர் வளவற் கொண்ட கூற்றே.” (புறம். 226)

காதலி இழந்த தபுதாரநிலையும் - காதலியை இழந்த கணவனது
தபுதார நிலையும்,

உ - ம்:

“யாங்குப்பெரி தாயினும் நோயள வெனைத்தே
உயிர்செருக் கல்லா மதுகைத் தன்மையின்
கள்ளி போகிய களரியம் பறந்தலை
வெள்ளிடைப் பொத்திய விளைவிறகு ஈமத்து
ஒள்ளழற் பள்ளிப் பாயல் சேர்த்தி
ஞாங்கர் மாய்ந்தனள் மடந்தை
இன்னும் வாழ்வல் என்னிதன் பண்பே.” (புறம். 245)

காதலன் இழந்த தாபத நிலையும் - காதலனை இழந்தவள் நிற்கும்
தாபத நிலையும்,

உ - ம்:

“அளிய தாமே சிறுவெள் ஆம்பல்
இளையம் ஆகத் தழையா யினவே, இனியே
பெருவளக் கொழுநன் மாய்ந்தெனப் பொழுதுமறுத்து
இன்னா வைகல் உண்ணும்
அல்லிப் படுஉம் புல்லா யினவே.” (புறம். 248)

நல்லோள் கணவனொடு நனி அழல் புகீஇ இடையிட்ட மாலை
சொல் நிலையும் - கணவனொடு கிழத்தி பெரிய அழற் புகுவழி இடை
யிட்ட மாலைக்காலத்துக் கூறும் கூற்றும்,

உ - ம்:

“பல்சான் றீரே பல்சான் றீரே
செல்கெனச் சொல்லாது ஒழிகென விலக்கும்
பொல்லாச் சூழ்ச்சிப் பல்சான் றீரே
அணில்வரிக் கொடுங்காய் வாள்போழ்ந் திட்ட
காழ்போல் நல்விளர் நறுநெய் தீண்டாது
அடையிடைக் கிடந்த கைபிழி பிண்டம்
வெள்ளெள் சாந்தொடு புளிப்பெய்து அட்ட
வேளை வெந்தை வல்சி யாகப்
பரல்பெய் பள்ளிப் பாயின்றி வதியும்
உயவல் பெண்டிரேம் அல்லேம் மாதோ
பெருங்காட்டுப் பண்ணிய கருங்கோட்டு ஈமம்
நுமக்கரிது ஆகுக தில்ல எமக்கெம்
பெருந்தோள் கணவன் மாப்தென அரும்பற
வள்ளிதழ் அவிழ்ந்த தாமரை
நள்ளிரும் பொய்கையும் தீயும்ஓர் அற்றே.”

(புறம். 246)

அரும்பெருஞ் சிறப்பின் புதல்வன் பயந்த தாய் தப வருஉம் தலைப் பெயல் நிலையும் - அரும்பெருஞ் சிறப்பினையுடைய மகற்பெற்ற தாய் சாதற்கண் அவனைத் தலைப்பெயல் நிலையும், (தலைப்பெயல் - சேர்தல்).

உ - ம்:

“இடம்படு ஞாலத்து இயல்போ கொடிதே
தடம்பெருங்கண் பாலகன் என்னுங் - கடன்கழித்து
முள்ளெயிற்றுப் பேதையாள் புக்காள் முரண்அவியா
வள்ளெயிற்றுக் கூற்றத்தின் வாய்.”

(புறப். சிறப்பிற் பொதுவியல். 5)

மலர்தலை உலகத்து மரபு நன்கு அறிய பலர் செல செல்லாக் காடு வாழ்த்தொடும் - இடம் அகன்ற உலகத்தின் மரபு நன்கு விளங்கப் பலரும் மாயத் தான் மாயாத புறங்காடு வாழ்த்துதலும்,

உ - ம்:

“களரி பரந்து கள்ளி போகிப்
பகலுங் கூவுங் கூகையொடு பிறழ்பல்
ஈம விளக்கின் பேஎய் மகளிரொடு
அஞ்சவந் தன்றிம் மஞ்சபடு முதுகாடு
நெஞ்சமர் காதலர் அழுத கண்ணீர்
என்புபடு சுடலை வெண்ணீறு அவிப்ப
எல்லார் புறனுந் தான்கண்டு உலகத்து
மன்பதைக் கெல்லாந் தானாய்த்
தன்புறங் காண்போர்க் காண்பறி யாதே.”

(புறம். 356)

நிறை அருஞ்சிறப்பின் இரண்டு துறை உடைத்து - ஆக நிறையும் அருஞ்சிறப்பினையுடைய இரண்டு துறைகளையுடைத்து.

(இச்சூத்திரத்தில் வந்த அத்தும் ஆனும் முறையே சாரியையும் இடைச் சொல்லுமாம்). (19)

பாடாண்திணை

78. பாடாண் பகுதி கைக்கிளைப் புறனே
நாடும் காலை நாலிரண் டுடைத்தே.

இது, பாடாண்திணை ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) பாடாண் பகுதி கைக்கிளைப் புறன் - பாடாண் திணைப் பகுதி கைக்கிளை என்னும் அகத்திணைக்குப் புறனாம்; நாடும் காலை நால் இரண்டு உடைத்து - அஃது ஆராயும் காலத்து எட்டுவகையினை உடைத்து.

அவையாவன:- கடவுள் வாழ்த்துவகை, வாழ்த்தியல்வகை, மங்கல வகை, செவியறிவுறுத்தல், ஆற்றுப்படைவகை, பரிசிற்றுறை வகை, கைக்கிளைவகை, வசைவகை என்பன. அவையாமாறு முன்னர்க் காட்டுதும்.

அதற்கு இது புறனாயவாறு என்னை யெனின், கைக்கிளை யாவது ஒரு நிலத்திற்கு உரித்தன்றி ஒருதலைக் காமமாகி வருமன்றே? அது போல இஃதும் ஒருபாற்கு உரித்தன்றி ஒருவனை ஒருவன் யாதானும் ஒரு பயன் கருதியவழி மொழிந்து நிற்பது ஆகலானும், கைக்கிளையாகிய காமப்பகுதிக்கண் மெய்ப்பெயர் பற்றிக் கூறுதலானும், கைக்கிளை போலச் செந்திறத்தாற் கூறுதலானும், அதற்கு இது புறனாயிற்று. நோந்திறமாவது கழிபேரிர்க்கம்; செந்திறமாவன அஃது அல்லாதன. (20)

பாடாண் பாட்டிற்கு உரியதொரு பொருண்மை

79. அமரர்கண் முடியும் அறுவகையானும்
புரைதீர் காமம் புல்லிய வகையினும்
ஒன்றன் பகுதி ஒன்றும் என்ப.

இது, பாடாண் பாட்டிற்கு உரியதொரு பொருண்மை உணர்த்து தல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) அமரர்கண் முடியும் அறுவகையானும் - அமரர்கண் முடியும் கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி புலவராற்றுப் படை புகழ்தல் பரவல் என்பனவற்றினும்,

புரைதீர் காமம் புல்லிய வகையினும் - குற்றந் தீர்ந்த காமத்தைப் பொருந்திய வகையினும்,

அஃதாவது, ஐந்திணை தழுவிய அகம்.

ஒன்றன் பகுதி ஒன்றும் என்ப - அவையிற்றின் ஒரு கூற்றின் பாகுபாடு பாடாண் திணையாதற்குப் பொருந்தும் என்பர் புலவர்.

அஃதாவது, கொடிநிலை முதலிய ஆறும் கடவுட் புகழ்ச்சியின்றிப் பாட்டுடைத்தலைவனைச் சார்த்தி வருதல், காமப் பகுதியிற் பாடும்

பாட்டுடைத்தலைவனைச் சார்த்தி வருதல் என்ற இவ்விருவகையானும் ஒருவனைப் புகழ்தலாற் பாடாண்பாட்டு ஆயிற்று.

இன்னும் 'புரைதீர் காமம் புல்லிய வகையினும் ஒன்றன் பகுதி' என்ற அதனான், ஐவகைப் பொருளினும் ஊடற் பொருண்மை பாடாண்பகுதிக்கு ஒன்றும் என்றவாறாம். இன்னும் இதனானே, இயற்பெயர் சார்த்திவாராது நாடும் ஊரும் இதுவென விளங்கவரும் ஊரன் சேர்ப்பன் என்னும் பெயரினான் ஒரு கூறு குறிப்புப்பற்றி வரும் பகுதியும் பாடாண்பாட்டாம் என்று கொள்க. (21)

சிலபொருட்கண் வரும் வேறுபாடு

80. வழக்கியல் மருங்கின் வகைபட நிலைஇப்
பரவலும் புகழ்ச்சியும் கருதிய பாங்கினும்
முன்னோர் கூறிய குறிப்பினும் செந்துறை
வண்ணப் பகுதி வரைவின் றாங்கே.

இது, சில பொருட்கண் வரும் வேறுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) வழக்கியல் மருங்கின் வகைபட நிலைஇ பரவலும் புகழ்ச்சியும் கருதிய பாங்கினும் - மேற் சொல்லப்பட்டன வழக்கு இயலும் பக்கத்து வகைபெற நிறுத்திப் பரவலும் புகழ்ச்சியும் கருதிய பக்கத்தினும், முன்னோர் கூறிய குறிப்பினும் - முதலாசிரியர் கூறிய காமக்குறிப்பினும், செந்துறை வண்ணம் பகுதி வரைவு இன்று ஆங்கு - செந்துறைப்பாட்டின்கண் வரும் வண்ணப்பகுதி வரைதல் இல்லை அவ்விடத்து.

குறிப்பு என்பது காமம் ஆமாறு வருகின்ற சூத்திரத்துள் "காமப் பகுதி கடவுளும் வரையார்" (புறத்திணை 23) என ஒட்டி எழுந்தமையான் உணர்க.

இதனாற் சொல்லியது, தேவபாணியும் அகப்பொருள் பாடும் பாட்டும் இசைத்தமிழில் வரைந்து ஒதினாற்போலச் செந்துறைப் பாட்டிற்கு உரிய செய்யுள் இவை என்று உரைத்தல் இல்லை, பாடாண்பாட்டின் கண் வருங் காலத்தென்பது. எனவே எல்லாச் செய்யுளும் ஆம் என்று.

இனி, புகழ்தல் படர்க்கைக் கண்ணும், பரவல் முன்னிலைக் கண்ணும் வருமாறு:

"கண்ணகன் ஞாலம் அளந்ததூஉம் காமருசீர்த்
தண்ணறும் பூங்குருந்தம் சாய்த்ததூஉம் - நண்ணிய
மாயச் சகடம் உதைத்ததூஉம் இம்முன்றும்
பூவைப்பூ வண்ணன் அடி." (திரிகடுகம். கடவுள் வாழ்த்து)

இது புகழ்தல்.

“வைய மகளை அடிப்படுத்தாய் வையகத்தார்
உய்ய உருவம் வெளிப்படுத்தாய் - வெய்ய
அடுந்திறல் ஆழி அரவணையாய் என்பேம்
நெடுந்தகை நின்னையே யாம்.” (புறப். பாடாண். 3)

இது பரவல்.

“வெறிகொள் அறையருவி வேங்கடத்துச் சேறின்
நெறிகொள் படிவத்தோய் நீயும் - பொறிகட்கு
இருளீயும் ஞாலத்து இடரெல்லாம் நீங்க
அருளீயும் ஆழி யவன்.” (புறப். பாடாண். 42)

இது புலவராற்றுப்படை.

“மாயவன் மாயம் அதுவால் மணிநிரையுள்
ஆயனா எண்ணல் அவனருளான் - காயக்
கழலவிழக் கண்கனலக் கைவளையார் சோரச்
சுழலழலுள் வைகின்ற சோ.” (புறப். பாடாண். 40)

இது கந்தழி.

“வேண்டுதியால் நீயும் விழைவோ விழுமிதே
ஈண்டியம் விம்ம இனவளையார் - பூண்டயங்கச்
சூலமோ டாடுஞ் சுடர்ச்சடையோன் காதலற்கு
வேலனோ டாடும் வெறி.” (புறப். பாடாண். 41)

இது வள்ளி. வள்ளி என்பது ஈண்டு வெறியாட்டு. கொடிநிலை வந்த வழிக்காண்க. இனி, அவை சார்ந்து வருமாறு முன்னர்க் காட்டுதும்.

இனிக் காமப்பகுதி வருமாறு:-

“மலைபடு சாந்தம் மலர்மார்ப யாம்நின்
பலர்படி செல்வம் படியேம் - புலர்விடியல்
வண்டினங்கூட் டுண்ணும் வயல்குழ் திருநகரிற்
கண்டனங் காண்டற் கரிது.” (புறப். பாடாண். 47)

இஃது ஊடற்பொருண்மைக்கண் வந்தது. இனி, இயற்பெயர் சார்த்தியும் வரும்.

“வையைதன்
நீர்முற்றி மதில் பொருஉம் பகையல்லால் நேராதார்
போர் முற்றொன்று அறியாத புரிசைசூழ் புனலூரன்.” (கலி.மருதம்.2)

என்பது குறிப்பினாற் பாட்டுடைத் தலைமகனே கிளவித் தலை மகனாக வந்தது.

“பூந்தண்டார்ப் புலர்சாந்தின் தென்னவன் உயர்கூடல்
தேம்பாய அவிழ்நீலத் தலர்வென்ற அமருண்கண்
ஏந்துகோட் டெழில்யானை ஒன்னாதார்க் கவன்வேலின்
சேந்துநீ இணையையால் ஒத்ததோ சின்மொழி.” (கலி. 57)

இது காமத்தின்கண் வந்தது. (22)

கடவுள்மாட்டுப் பாடாண் பக்கம்

81. காமப் பகுதி கடவுளும் வரையார்
ஏனோர் பாங்கினும் என்மனார் புலவர்.

இது, கடவுள்மாட்டு வருவதொரு பாடாண்பக்கம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) காமப்பகுதி கடவுளும் வரையார் - காமப்பகுதி கடவுள்மாட்டும் வரையார், ஏனோர்பாங்கினும் (வரையார்) என்மனார் புலவர் - ஏனோர்மாட்டும் வரையார் என்பர் புலவர்.

என்றது, கடவுள்மாட்டுத் தெய்வப்பெண்டிர் நயந்த பக்கமும், மானிடப்பெண்டிர் நயந்த பக்கமும் பாடப்பெறும் எ-று.

உ-ம்:

“நல்கினும் நாமிசையாள் நோம்என்னும் சேவடிமேல்
ஒல்கினும் உச்சியாள் நோம்என்னும் - மல்கிருள்
ஆடல் அயர்ந்தாற்கு அரிதால் உமையாளை
ஊடல் உணர்த்துவதோர் ஆறு.” (புறப். பாடாண். 48)

இது தெய்வப்பெண்டிர் நயந்த பக்கம்.

“அரிகொண்ட கண்சிவப்ப அல்லினென் ஆகம்
புரிகொண்ட நூல்வடுவாப் புல்லி - வரிவண்டு
பண்நலங்கூட் டுண்ணும் பனிமலர்ப் பாகூர்என்
உண்ணலங் கூட்டுண்டானூர்.” (புறப். பாடாண். 49)

இது மானிடப் பெண்டிர் நயந்த பக்கம். (23)

குழவிப் பக்கத்துக் காமப்பகுதி

82. குழவி மருங்கினும் கிழவ தாகும்.

இது, குழவிப் பருவத்தும் காமப்பகுதி பாடப்பெறும் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) குழவி மருங்கினும் கிழவது ஆகும் - குழவிப் பருவத்தும் காமப்பகுதி கூறல்பெறும், (அவர் விளையாட்டு மகளிரொடு பொருந்தியக்கண்.)

உ-ம்:

“வரிப்பந்து கொண்டொளித்தாய் வான்வேந்தன் மைந்தா
அரிக்கண்ணி அஞ்சி அலற - எரிக்கதிர்வேல்
செங்கோலன் நுங்கோச் சினக்களிற்றின் மேல்வரினும்
எங்கோலம் தீண்டல் இனிது.” (புறப். பாடாண். 50) (24)

இதுவுமது

83. ஊரொடு தோற்றமும் உரித்தென மொழிப
வழக்கொடு சிவணிய வகைமை யான.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) ஊரொடு தோற்றமும் உரித்து என மொழிப - ஊரின்கண் காமப்பகுதி நிகழ்த்தலும் உரித்து என்று சொல்வர் புலவர், வழக்கொடு சிவணிய வகைமையான - அது நிகழுங்காலத்து வழக்கொடு பொருந்தி நடக்கும் வகைமையின்கண்.

‘ஊரொடு தோற்றம்’ என்பது பேதை முதலாகப் பேரிளம்பெண் ஈறாக வருவது. ‘வழக்கு’ என்பது சொல்லுதற்கு ஏற்ற நிலைமை. ‘வகை’ என்பது அவரவர் பருவத்திற்கு ஏற்கக் கூறும் வகைச்செய்யுள். உதாரணம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. (25)

பாடாண்பாட்டிற்கு உரியதொரு மரபு

84. மெய்ப்பெயர் மருங்கின் வைத்தனர் வழியே.

இதுவும், பாடாண்பாட்டிற்கு உரியதொரு மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) மெய்ப்பெயர் மருங்கின் வைத்தனர் வழியே - மேற்சொல்லப்பட்டனவும் இனிக் கூறுகின்றனவும் ஒருவற்குக் காரணமாகி மெய்ப்பெயராகி வரும் பொதுப்பெயரான் அன்றி இயற்பெயரின் பக்கத்து வைத்தனர் நெறிப்பட. (26)

சார்ந்து வருமாறு

85. கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி என்ற
வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலன மூன்றும்
கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே.

இது, சார்ந்துவருமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) வடு நீங்கு சிறப்பின் கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி என்ற முதலன மூன்றும் - குற்றம் தீர்ந்த சிறப்பினையுடைய கொடிநிலை முதலாகச் சொல்லப்பட்ட முற்பட்ட மூன்றும், கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வரும் - பாட்டுடைத் தலைமகனைச் சார்த்தி வருங்காலத்துக் கடவுள் வாழ்த்தொடு பொருந்தி வரும்.

உ-ம்:

“பூங்கண் நெடுமுடிப் பூவைப்பூ மேனியான்
பாம்புண் பறவைக் கொடிபோல - ஓங்குக
பல்யானை மன்னர் பணியப் பனிமலர்த்தார்க்
கொல்யானை மன்னன் கொடி.” (புறப். பாடாண். 39)

இது கொடிநிலை.

“அன்றெறிந் தானும் இவனால் அரண்வலித்து
இன்றிவன் மாறாய் எதிர்வார்யார் - கன்றும்
அடையார் மணிப்பூண் அடையாதார் மார்பின்
சுடராழி நின்றெறியச் சோ.” (புறப். உழிஞை. 7)

இது கந்தழி.

வள்ளியிற் சார்ந்து வருமாறு வந்தவழிக் கண்டு கொள்க. “வந்தது கொண்டு வாராத துணர்த்தல்” (தொல். மரபி. 110) என்பதனான் புலவராற்றுப்படை முதலாகிய மூன்றும் சார்த்தி வருமெனவும் கொள்க. முருகாற்றுப்படையுள்,

“மாடமலி மறுகிற் கூடற் குடவயின்
இருஞ்சேற்று அகல்வயல் விரிந்துவாய் அவிழ்ந்த
முள்தாள் தாமரைத் துஞ்சி.” (திருமுருக. 71-73)

என்றவழி, ஒரு முகத்தாற் பாண்டியனையும் இதனுட் சார்த்தியவாறு காண்க.

இனிப் பரவற்குச் சார்ந்து வருமாறு:- “கெடலரு மாமுனிவர் கிளர்ந்துடன்” என்னுங் கலிப்பாட்டினுள்,

“அடுதிறல் ஒருவநிற் பரவதும் எங்கோன்
தொடுகழற் கொடும்பூண் பகட்டெழின் மார்பின்
கயலொடு கலந்த சிலையுடைக் கொடுவரிப்
புயல்உறழ் தடக்கைப் போர்வேல் அச்சுதன்
ஒன்று முதுகடல் உலகம் முழுவதும்
ஒன்றுபுரி திகிரி உருட்டுவோன் எனவே.” (யாப். விரு. 83. மேற்கோள்)

என்பதனுட் பாட்டுடைத் தலைமகனைச் சார்த்தியவாறு காண்க. பிறவும் அன்ன. (27)

ஒருபொருள் வேறுபாடு

86. கொற்ற வள்ளை ஓரிடத் தான.

இதுவும், பாடாணிணைக்கு உரியதொரு பொருள் வேறுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) கொற்றவள்ளை ஓர் இடத்து ஆன - கொற்ற வள்ளையும் ஓர் இடத்துப் பாடாண்பாட்டாம்.

என்றது, துறைகூறுதல் கருத்தாயின் வஞ்சியாம்; புகழ்தல் கருத்தாயின் பாடாணிணையாம் என்று.

உ-ம்:

“வல்லா ராயினும் வல்லுந ராயினும்
புகழ்தலுற் றோர்க்கு மாயோன் அன்ன
உரைசால் சிறப்பின் புகழ்சால் மாற
நின்ஒன்று கூறுவது உடையேன் என்னின்,
நீயே, பிறர்நாடு கொள்ளுங் காலை அவர்நாட்டு
இறங்குகதிர்க் கழனிநின் இளைஞருங் கவர்க
நனந்தலைப் பேரூர் எரியும் நைக்க
மின்னுநிமிர்ந் தன்னநின் ஒளிறிலங்கு நெடுவேல்
ஒன்னார்ச் செகுப்பினுஞ் செகுக்க என்னதூஉம்
கடிமரந் தடித லோம்புநின்
நெடுநல் யானைக்குக் கந்தாற் றாவே.” (புறம். 57) (28)

பாடாண்துறை

87. கொடுப்போர் ஏத்திக் கொடாஅர்ப் பழித்தலும்
 அடுத்தார்ந் தேத்திய இயல்மொழி வாழ்த்தும்
 சேய்வரல் வருத்தம் வீட வாயில்
 காவலர்க் குரைத்த கடைநிலை யானும்
 கண்படை கண்ணிய கண்படை நிலையும்
 கபிலை கண்ணிய வேள்வி நிலையும்
 வேலை நோக்கிய விளக்கு நிலையும்
 வாயுறை வாழ்த்தும் செவியறி வுறாஉவும்
 ஆவயின் வருஉம் புறநிலை வாழ்த்தும்
 கைக்கிளை வகையோடு உளப்படத் தொகைஇத்
 தொக்க நான்கும் உளவென மொழிப.

இது, பாடாண்திணைக்குத் துறையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) 'கொடுப்போ ரேத்திக் கொடாஅர்ப் பழித்தல்' முதலாக 'வேலை நோக்கிய விளக்கு நிலை' ஈறாகச் சொல்லப்பட்டனவும், 'வாயுறை வாழ்த்து' முதலாகக் 'கைக்கிளை' உளப்பட்ட நால்வகையும் பாடாண்திணைக்குத் துறையாம் என்று சொல்லுவர் புலவர் எ-று.

கொடுப்போர் ஏத்திக் கொடார்ப் பழித்தல் என்றது, கொடுப்போர் ஏத்தல் எனவும், கொடார்ப் பழித்தல் எனவும், கொடுப்போர் ஏத்திக் கொடார்ப் பழித்தல் எனவும் மூவகைப்படும்.

இதனாற் பெற்றது, ஈவோரைப் புகழ்தலும், ஈயாதோரைப் பழித்தலும், ஈவோரைப் புகழ்ந்து ஈயாதோரைப் பழித்தலும் எ-று.

கொடுப்போர் ஏத்தல் வருமாறு

“தடவுநிலைப் பலவின் நாஞ்சிற் பொருநன்
 மடவன் மன்ற செந்நாப் புலவீர்
 வளைக்கை விறலியர் படப்பைக் கொய்த
 அடகின் கண்ணுறை யாக யாம்சில
 அரிசி வேண்டினேம் ஆகத் தான்பிற
 வரிசை அறிதலில் தன்னுந் தூக்கி
 இருங்கடறு வளைஇய குன்றத்து அன்னதோர்
 பெருங்களிறு நல்கி யோனே அன்னதோர்
 தேற்றா ஈகையும் உளதுகொல்
 போற்றார் அம்ம பெரியோர்தங் கடனே.” (புறம். 140)

“பாரி பாரி யென்றுபல ஏத்தி
 ஒருவற் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்
 பாரி ஒருவனும் அல்லன்
 மாரியும் உண்டெண்டு உலகுபுரப் பதுவே.” (புறம். 107)

கொடார்ப் பழித்தல் வருமாறு

“ஒல்லுவது ஒல்லும் என்றலும் யாவர்க்கும்
ஒல்லாது இல்லென மறுத்தலும் இரண்டும்
ஆள்வினை மருங்கிற் கேண்மைப் பாலே
ஒல்லாது ஒல்லும் என்றலும் ஒல்லுவது
இல்லென மறுத்தலும் இரண்டும் வல்லே
இரப்போர் வாட்டல் அன்றியும் புரப்போர்
புகழ்குறை படுஉம் வாயில் அத்தை
அனைத்தா கியர்இனி இதுவே எனைத்தும்
சேய்த்துக் காணாது கண்டனம் அதனான்
நோயில ராகநின் புதல்வர் யானும்
வெயிலென முனியேன் பனியென மடியேன்
கல்குயின் றன்னஎன் நல்கூர் வளிமறை
நாணலது இல்லாக் கற்பின் வாள்நுதல்
மெல்லியற் குறுமகள் உள்ளிச்
செல்வல் அத்தை சிறக்கநின் நாளே.”

(புறம். 196)

கொடுப்போர் ஏத்திக் கொடார்ப் பழித்தல் வருமாறு

“களங்கனி அன்ன கருங்கோட்டுச் சீறியாழ்ப்
பாடின பனுவற் பாணர் உய்த்தெனக்
களிறில வாகிய புல்லரை நெடுவெளிற்
கான மஞ்சை கணனொடு சேப்ப
ஈகை அரிய இழையணி மகளிரொடு
சாயின் றென்ப ஆஅய் கோயில்
சுவைக்கினி தாகிய குய்யுடை அடிசில்
பிறர்க்கீ வின்றித் தம்வயி றருத்தி
உரைசால் ஓங்குபுகழ் ஓர்இய
முரைசுகெழு செல்வர் நகர்போ லாதே.”

(புறம். 127)

இதனுள் ஏத்தப்பட்டவன் ஆய், பழிக்கப்பட்டவர் செல்வர்.

அடுத்து ஊர்ந்து ஏத்திய இயல்மொழி வாழ்த்தும் - வென்றியும்
குணனும் அடுத்துப் பரந்து ஏத்திய இயல்மொழி வாழ்த்தும்,

அஃது, இயல்மொழி எனவும், வாழ்த்து எனவும், இயல்மொழி
வாழ்த்து எனவும் மூவகைப்படும்.

உ-ம்:

“ஊர்க்குறு மாக்கள் வெண்கோடு கழாஅலின்
நீர்த்துறை படியும் பெருங்களிறு போல
இனியை பெரும எமக்கே மற்றதன்
துன்னருங் கடாஅம் போல
இன்னாய் பெருமநின் ஒன்னா தோர்க்கே.”

(புறம். 94)

இஃது இயல்மொழி.

“ஆன்முலை அறுத்த அறனி லோர்க்கும்
 மாணிழை மகளிர் கருச்சிதைத் தோர்க்கும்
 பார்ப்பார்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்
 வழுவாய் மருங்கிற் கழுவாயும் உளவென
 நிலம்புடை பெயர்வ தாயினும் ஒருவன்
 செய்தி கொன்றோர்க்கு உய்தி இல்லென
 அறம்பா டிற்றே ஆயிழை கணவ
 காலை அந்தியும் மாலை அந்தியும்
 புறவுக் கருவன்ன புன்புல வரகின்
 பாற்பெய் புன்கம் தேனொடு மயக்கிக்
 குறுமுயற் கொழுஞ்சூடு கிழித்த ஓக்கலொடு
 இரத்தி நீடிய அகன்தலை மன்றத்துக்
 கரப்பில் உள்ளமொடு வேண்டுமொழி பயிற்றி
 அமலைக் கொழுஞ்சோறு ஆர்ந்த பாணர்க்கு
 அகலாச் செல்வம் முழுவதுஞ் செய்தோன்
 எங்கோன் வளவன் வாழ்க என்றுநின்
 பீடுகெழு நோன்தாள் பாடேன் ஆயின்
 படுபறி யலனே பல்கதிர்ச் செல்வன்
 யானோ தஞ்சம் பெருமஇவ் வுலகத்துச்
 சான்றோர் செய்த நன்றுண் டாயின்
 இமயத்து ஈண்டி இன்குரல் பயிற்றிக்
 கொண்டல் மாமழை பொழிந்த
 நுண்பல் துளியினும் வாழிய பலவே.”

(புறம். 34)

இது வாழ்த்து.

“ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பன மாக்களும்
 பெண்டிரும் பிணியுடை யீரும் பேணித்
 தென்புலம் வாழ்நர்க் கருங்கடன் இறுக்கும்
 பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரும்
 எம்அம்பு கடிவிடுதும் நும்அரண் சேர்மினென
 அறத்தாறு நுவலும் பூட்கை மறத்திற்
 கொல்களிற்று மீமிசைக் கொடிவிசம்பு நிழற்றும்
 எங்கோ வாழிய குடுமி தங்கோச்
 செந்நீர்ப் பசும்பொன் வயிரியர்க் கீத்த
 முந்நீர் விழுவின் நெடியோன்
 நன்னீர்ப் பஃறுளி மணலினும் பலவே.”

(புறம். 9)

இஃது இயல்மொழி வாழ்த்து.

“பார்ப்பார்க்கு அல்லது பணிபறி யலையே
 பணியா உள்ளமொடு அணிவரக் கெழீஇ
 நடடோர்க் கல்லது கண்ணஞ் சலையே
 வணங்குசிலை பொருதநின் மணங்கமழ் அகலம்
 மகளிர்க்கு அல்லது மலர்ப்பறி யலையே

நிலந்திறம் பெயருங் காலை ஆயினும்
 கிளந்த சொல்நீ பொய்ப்பறி யலையே
 சிறியிலை உழிஞைத் தெரியல் சூடிக்
 கொண்டி மிகைபடத் தண்டமிழ் செறித்துக்
 குன்றுநிலை தளர்க்கும் உருமிற் சீறி
 ஒருமுற் றிருவர் ஓட்டிய ஒள்வாள்
 செருமிகு தானை வெல்போ ரோயே
 ஆடுபெற்று அழிந்த மள்ளர் மாறி
 நீகண் டனையேம் என்றனர் நீயும்
 நும்நுகம் கொண்டினும் வென்றோய் அதனால்
 செல்வக் கோவே சேரலர் மருக
 கால்திரை எடுத்த முழங்குகுரல் வேலி
 நனந்தலை உலகஞ் செய்தநன் றுண்டெனின்
 அடையடுப் பறியா அருவி யாம்பல்
 ஆயிர வெள்ள ஊழி
 வாழி யாத வாழி பலவே.”

(பதிற்றுப். 63)

என்பதும் அது. பிறவும் அன்ன.

சேய்வரல் வருத்தம் வீட வாயில்காவலர்க்கு உரைத்த கடை
 நிலையும் - சேய்மைக்கண்ணின்று வருகின்ற வருத்தம் தீர வாயில்
 காவலர்க்கு உரைத்த வாயில் நிலையும்,

உ-ம்:

“வாயி லோயே வாயி லோயே
 வள்ளியோர் செவிமுதல் வயங்குமொழி வித்தித்தாம்
 உள்ளியது முடிக்கும் உரனுடை உள்ளத்து
 வரிசைக்கு வருந்தும்இப் பரிசில் வாழ்க்கைப்
 பரிசிலர்க்கு அடையா வாயி லோயே
 கடுமான் தோன்றல் நெடுமான் அஞ்சி
 தன்அறி யலன்கொல் என்னறி யலன்கொல்
 அறிவும் புகழும் உடையோர் மாய்ந்தென
 வறுந்தலை உலகமும் அன்றே அதனாற்
 காவினெம் கலனே சுருக்கினெம் கலப்பை
 மரங்கொல் தச்சன் கைவல் சிறாஅர்
 மழுவுடைக் காட்டகத் தற்றே
 எத்திசைச் செலினும் அத்திசைச் சோறே.”

(புறம். 206)

கண்படை கண்ணிய கண்படை நிலையும் - இறைவன் கண்படை
 நிலையைக் குறித்த கண்படை நிலையும்,

என்றது, அரசன் இனிது துயின்றது கூறல் என்றவாறாம்.

உ-ம்:

“மேலார் இறைஅமருள் மின்னார் சினஞ்சொரியும்
 வேலான் விறன்முனை வென்றடக்கிக் - கோலான்

கொடிய உலகில் குறுகாமை எங்கோன்
கடியத் துயிலேற்ற கண்.”

(புறப். பாடாண். 8)

கபிலை கண்ணிய வேள்விநிலையும் - கபிலையைக் குறித்த வேள்வி
நிலையும்,

உ-ம்:

“பருக்காமும் செம்பொன்னும் பார்ப்பார் முகப்பக்
குருக்கண் கபிலை கொடுத்தான் - செருக்கோடு
இடிமுரசுத் தானை இகலிரிய எங்கோன்
கடிமுரசங் காலைச்செய் வித்து.”

(புறப். பாடாண். 14)

வேலை நோக்கிய விளக்குநிலையும் - வேலினைக் குறித்த விளக்கு
நிலையும்; நோக்குதலாவது, விளக்கு ஏதுவாக வேலின் வெற்றியைக்
காட்டுதல்.

உ-ம்:

“வளிதுரந்தக் கண்ணும் வலந்திரியாப் பொங்கி
ஒளிசிறந்தாங்கு ஓங்கி வரலால் - அளிசிறந்து
நன்னெறியே காட்டும் நலந்தெரி கோலாற்கு
வென்னெறியே காட்டும் விளக்கு.”

(புறப். பாடாண். 12)

வாயுறை வாழ்த்தும் - வெஞ்சொல்லைப் பிரித்தலின்றிப் பிற்பயக்கு
மென்று வேம்பும் கடுவும்போல ஒம்படைக் கிளவியானே மெய்யுறக்
கூறுதலும்,

வாயுறை வாழ்த்தின் இலக்கணம்

“வாயுறை வாழ்த்தே வயங்க நாடின்
வேம்பும் கடுவும் போல வெஞ்சொல்
தாங்குதல் இன்றி வழிநனி பயக்குமென்று
ஓம்படைக் கிளவியின் வாயுறுத் தற்றே.”

(தொல். செய்யு. 108)

உ-ம்:

“காய்நெல் அறுத்துக் கவளங் கொளினே
மாநிறைவு இல்லதும் பன்னாட் காகும்
நூறுசெறு ஆயினுந் தமிழ்த்துப்புக் குணினே
வாய்ப்பு வதனினுங் கால்பெரிது கெடுக்கும்
அறிவுடை வேந்தன் நெறியறிந்து கொளினே
கோடி யாத்து நாடுபெரிது நந்தும்
மெல்லியன் கிழவ னாகி வைகலும்
வரிசை அறியாக் கல்லென் சுற்றமொடு
பரிவுதப எடுக்கும் பிண்டம் நச்சின்
யானை புக்க புலம்போலத்
தானும் உண்ணான் உலகமுங் கெடுமே.”

(புறம். 184)

செவியறிவுறவும் - உயர்ந்தோர்மாட்டு அவிந்து ஒழுகுதல்
வேண்டும் எனச் செவியறிவுறுத்துக் கூறுதலும்,

செவியுறையின் இலக்கணம்

“செவியுறை தானே
பொங்குதல் இன்றிப் புரையோர் நாப்பண்
அவிதல் கடனெனச் செவியுறுத் தற்றே.” (தொல். செய்யு. 110)

உ-ம்:

“அந்தணர் சான்றோர் அருந்தவத்தோர் தம்முன்னோர்
தந்தைதாய் என்றிவர்க்குத் தார்வேந்தே - முந்தை
வழிநின்று பின்னை வயங்குநீர் வேலி
மொழிநின்று கேட்டல் முறை.” (புறப். பாடாண். 33)

ஆவயின் வருஉம் புறநிலை வாழ்த்தும் - மன்னன் இடத்ததாகி
வரும் புறநிலை வாழ்த்தும்; அது,

“வழிபடு தெய்வம் நிற்புறங் காப்பப்
பழிதீர் செல்வமொடு வழிவழி சிறந்து
பொலிமின் என்னும் புறநிலை வாழ்த்தே” (தொல். செய்யு. 106)

என்பதனான், இனிது வாழ்மின் என்னும் பொருள்மேல் வரும்.

உ-ம்:

“தென்றல் இடைபோழ்ந்து தேனார் நறுமுல்லை
முன்றில் முகைவிரியும் முத்தநீர்த் தண்கோளூர்க்
குன்றமர்ந்த கோல்ஏற்றான் நிற்காப்ப - என்றுந்
தீரா நண்பின் தேவர்
சீர்சால் செல்வமொடு பொலிமதி சிறந்தே.” (யா. விரு. 55. மேற்கோள்)

கைக்கிளை வகையொடு - ஆண்பாற் கூற்றுக் கைக்கிளையும்
பெண்பாற் கூற்றுக் கைக்கிளையும்.

இவையும் பாடாண் பாட்டாம் என்று.

உ-ம்:

“துடியடித் தோற்செவித் தூங்குகை நால்வாய்ப்
பிடியேயான் நினை இரப்பல் - கடிகமழ்தார்ச்
சேலேக வண்ணனொடு சேரி புகுதலும்எம்
சாலேகம் சார நட.” (முத்தொள். 50)

எனவும்,

“அணியாய செம்பழுக்காய் வெள்ளிலையோ டேந்திப்
பணியாயோ எம்பெருமான் என்று - கணியார்வாய்க்
கோள்நலங் கேட்பதூஉங் கொங்கர் பெருமானார்
தோள்நலஞ் சேர்தற் பொருட்டு.”

எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன.

உளப்படத் தொகைஇ தொக்க நான்கும் உள என மொழிப -
உளப்படத் தொகைஇத் தொக்க நான்கும் (முன்னையவும் இத்திணைக்கு)
உள என மொழிப. (29)

இதுவுமது

88. தாவில் நல்லிசை கருதிய கிடந்தோர்க்குச்
 சூதர் ஏத்திய துயில்எடை நிலையும்
 கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும்
 ஆற்றிடைக் காட்சி உறழத் தோன்றிப்
 பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க்கு அறிவுறீஇச்
 சென்றுபயன் எதிரச் சொன்ன பக்கமும்
 சிறந்த நாளினிற் செற்றம் நீக்கிப்
 பிறந்த நாள்வயின் பெருமங் கலமும்
 சிறந்த சீர்த்தி மண்ணுமங் கலமும்
 நடைமிகுத்து ஏத்திய குடைநிழல் மரபும்
 மாணார்ச் சுட்டிய வாள்மங் கலமும்
 மன்ளயில் அழித்த மண்ணுமங் கலமும்
 பரிசில் கடைஇய கடைக்கூட்டு நிலையும்
 பெற்ற பின்னரும் பெருவளன் ஏத்தி
 நடைவயின் தோன்றிய இருவகை விடையும்
 அச்சமும் உவகையும் எச்சம் இன்றி
 நாளும் புள்ளும் பிறவற்றின் நிமித்தமும்
 காலங் கண்ணிய ஓம்படை உளப்பட
 ஞாலத்து வருஉம் நடக்கையது குறிப்பின்
 காலம் மூன்றொடு கண்ணிய வருமே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) 'துயிலெடைநிலை' முதலாகப் பரிசில் விடை ஈறாகச் சொல்லப்பட்டனவும், நாளும் புள்ளும் நிமித்தமும் ஓம்படையும் உட்பட, உலக வழக்கின் அறியும் மூன்று காலமும் பற்றி வரும் பாடாண் திணை என்று.

கிடந்தோர்க்குத் தாவில் நல் இசை கருதிய சூதர் ஏத்திய துயில் எடை நிலையும் - கிடந்தோர்க்குக் கேடு இல்லாத நற்புகழைப் பொருந்த வேண்டிச் சூதர் ஏத்திய துயில் எடைநிலையும்,

உ-ம்:

“அளந்த திறையார் அகலிடத்து மன்னர்
 வளந்தரும் வேலோர் வணங்கக் - களந்தயங்கப்
 பூமலர்மேற் புள்ளொலிக்கும் பொய்கைகூழ் தாமரைத்
 தூமலர்க்கண் நேர்க துயில்.” (புறப். பாடாண். 9)

கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும் ஆற்றிடைக் காட்சி உறழத் தோன்றிப் பெற்ற பெருவளம் பெறார்க்கு அறிவுறீஇ சென்று பயன் எதிரச் சொன்ன பக்கமும் - கூத்தராயினும் பாணராயினும் பொருந

ராயினும் விறலியாயினும் நெறியிடைக் காட்சிக்கண்ணே எதிர்ந்தோர்
உறழ்ச்சியான் தாம் பெற்ற பெருவளன் நுமக்குப் பெறலாகும் எனச்
சொன்ன பக்கமும்,

‘பக்கமும்’ என்றதனான், ஆற்றினது அருமையும் அவன் ஊரது
பண்பும் கூறப்படும். அவற்றுள்,

கூத்தராற்றுப்படை வருமாறு

“திருமழை தலைஇய” (மலைபடு. 1) என்னும் பாட்டுட் காண்க.

பாணாற்றுப்படை வருமாறு

“பாணன் சூடிய பசும்பொன் தாமரை
மாணிழை விறலி மாலையொடு விளங்கக்
கடும்பரி நெடுந்தேர் பூட்டுவிட் டசைஇ
ஊரீர் போலச் சுரத்திடை இருந்தனிர்
யாரீ ரோவென வினவல் ஆனாக்
காரென் ஒக்கற் கடும்பசி இரவல
வென்வே லண்ணற் காணா ஊங்கே
நின்னிணும் புல்லியேம் மன்னே இனியே
இன்னே மாயினேம் மன்னே யென்றும்
உடாஅ போரா ஆகுதல் அறிந்தும்
படாஅம் மஞ்சைக் கீத்த எங்கோ
கடாஅ யானைக் கலிமான் பேகன்
எத்துணை யாயினும் ஈத்தல் நன்றென
மறுமை நோக்கின்றோ அன்றேபிறர்
வறுமைநோக் கின்றவன் கைவண் மையே.”

(புறம். 141)

பொருநராற்றுப்படை வருமாறு

“சிலையுலாய் நிமிர்ந்த சாந்துபடு மார்பின்
ஒலிபுனற் கழனி வெண்குடைக் கிழவோன்
வலிதுஞ்சு தடக்கை வாய்வாள் குட்டுவன்
வள்ளியன் ஆதல் வையகம் புகழினும்
உள்ளல் ஒம்புமின் உயர்மொழிப் புலவீர்
யானும், இருள்நிலாக் கழிந்த பகல்செய் வைகறை
ஒருகண் மாக்கிணை தெளிர்ப்ப ஒற்றிப்
பாடிமிழ் முரசின் இயல்தேர்த் தந்தை
வாடா வஞ்சி பாடினேன் ஆக
அகமலி உவகையோடு அணுகல் வேண்டிக்
கொன்றுசினந் தணியாப் புலவுநாறு மருப்பின்
வெஞ்சின வேழம் நல்கினன் அஞ்சி
யானது பெயர்த்தனென் ஆகத் தான்அது
சிறிதென உணர்ந்தமை நாணிப் பிறிதும்ஓர்
பெருங்களிறு நல்கி யோனே அதற்கொண்டு
இரும்பேர் ஒக்கல் பெரும்புலம்பு உறினும்

துன்னரும் பரிசில் தருமென
என்றுஞ் செல்லேன் அவன் குன்றுகெழு நாட்டே.” (புறம். 394)

விறலியாற்றுப்படை வருமாறு

“மெல்லியல் விறலிநீ நல்லிசை செவியிற்
கேட்பின் அல்லது காண்பறி யலையே
காண்டல் வேண்டினை யாயின் மாண்டநின்
விரைவளர் கூந்தல் வரைவளி உளரக்
கலவ மஞ்சையிற் காண்வர இயலி
மாரி யன்ன வண்மைத்
தேர்வேள் ஆயைக் காணிய சென்மே.” (புறம். 133)

சிறந்த நாளினிற் செற்றம் நீக்கிப் பிறந்த நாள்வயின் பெருமங்கலமும் - சிறந்த நாட்கண் உண்டாகிய செற்றத்தை நீக்கிப் பிறந்த நாட்கண் உளதாகிய பெருமங்கலமும்,

உ-ம்:

“அந்தணர் ஆவொடு பொன்பெற்றார் நாவலர்
மந்தரம்போல் மாண்ட களிறார்ந்தார் - எந்தை
இலங்கிலைவேல் கிள்ளி இரேவதிநாள் என்னோ
சிலம்பிதன் கூடிழந்த வாறு.” (முத்தொள். 82)

சிறந்த சீர்த்தி மண்ணு மங்கலமும் - ஆண்டுதோறும் முடி புனையும் வழி நிகழும் மிகப்புண்ணிய நீராட்டு மங்கலமும் இதற்குச் செய்யுள் வந்தவழிக் காண்க.

நடை மிகுத்து ஏத்திய குடை நிழல் மரபும் - ஒழுக்கத்தை மிகுத்து ஏத்தப்பட்ட குடை நிழல் மரபு கூறுதலும்,

உ-ம்:

“திங்களைப் போற்றுதும் திங்களைப் போற்றுதும்
கொங்கலர்த்தார்ச் சென்னி குளிர்வெண் குடைபோன்றிவ்
வங்க ணுலகளித்த லான்.” (சிலப். மங்கல. 1)

மாணார்ச் சுட்டிய வாள் மங்கலமும் - பகைவரைக் கருதிய வாள் மங்கலமும்,

உ-ம்:

“பிறர்வேல் போலாதாகி இவ்வூர்
மறவன் வேலோ பெருந்தகை உடைத்தே
இரும்புற நீறும் ஆடிக் கலந்திடைக்
குரம்பைக் கூரைக் கிடக்கினும் கிடக்கும்
மங்கல மகளிரொடு மாலை சூட்டி
இன்குரல் இரும்பை யாமொடு ததும்பத்
தெண்ணீர்ப் படுவினுந் தெருவினும் திரிந்து
மண்முழுது அமுங்கச் செல்லினுஞ் செல்லுமாங்கு

இருங்கடல் தானை வேந்தர்
பெருங்களிற்று முகத்தினுள் செலவா னாதே.” (புறம். 332)

மன் எயில் அழித்த மண்ணு மங்கலமும் - நிலைபெற்ற எயிலை
அழித்த மண்ணு நீராடு மங்கலமும்,

இஃது உழிஞைப் படலத்துக் கூறப்பட்டதாயினும் மண்ணு
நீராடுதலின் இதற்கும் துறையாயிற்று. இவ்வாறு செய்தனை எனப்
புகழ்ச்சிக்கண் வருவது பாடாண்திணையாம். இவ்வுரை மறத்துறை
ஏழற்கும் ஓக்கும். உதாரணம் வந்தவழிக் காண்க.

பரிசில் கடைஇய கடைக்கூட்டு நிலையும் - பரிசில் கடாவுதலாகிய
கடைக்கூட்டு நிலையும்,

உ-ம்:

“ஆடுநனி மறந்த கோடுயர் அடுப்பின்
ஆம்பி பூப்பத் தேம்புபசி உழவாப்
பாஅல் இன்மையின் தோலொடு திரங்கி
இல்லி தூர்ந்த பொல்லா வறுமுலை
சுவைத்தொறு அழுஉந்தன் மகத்துமுக நோக்கி
நீரொடு நிறைந்த ஈரிதழ் மழைக்கண்என்
மனையோள் எவ்வம் நோக்கி நினைஇ
நிற்படர்ந் திசினே நற்போர்க் குமண
என்நிலை யறிந்தனை யாயின் இந்நிலைத்
தொடுத்துங் கொள்ளா தமையலென் அடுக்கிய
பண்அமை நரம்பின் பச்சை நல்யாழ்
மண்அமை முழுவின் வயிரியர்
இன்மை தீர்க்குங் குடிப்பிறந் தோயே.” (புறம். 164)

இன்னும் இதனானே, பரிசில்பெறப் போகல் வேண்டுமென்னும் குறிப்பும்
கொள்க.

உ-ம்:

“நல்யாழ் ஆகுளி பதலையொடு சுருக்கிச்
செல்லா மோதில் சில்வளை விறலி
களிற்றுக்கணம் பொருத கண்ணகன் பறந்தலை
விசும்பாடு எருவை பசுந்தடி தடுப்பப்
பகைப்புல மரீஇய தகைப்பெருஞ் சிறப்பின்
குடுமிக் கோமாற் கண்டு
நெடுநீர்ப் புற்கை நீத்தனம் வரற்கே.” (புறம். 64)

பெற்ற பின்னரும் பெருவளன் ஏத்தி நடைவயின் தோன்றிய
இருவகை விடையும் - பரிசில் பெற்ற பின்னரும் அவன் கொடுத்த மிக்க
வளனை ஏத்தி வழக்கின்கண் தோன்றிய இருவகை விடையும்;
அவையாவன, தான் போதல் வேண்டும் எனக் கூறுதலும் அரசன் விடுப்பப்
போதலும்,

வளன் ஏத்தியதற்குச் செய்யுள்

“தென்பரதவர் மிடல்சாய
 வடவடுகர் வாளோட்டிய
 தொடையமை கண்ணித் திருந்துவேல் தடக்கைக்
 கடுமா கடைஇய விடுபரி வடிம்பின்
 நற்றார்க் கள்ளின் சோழன் கோயில்
 புதுப்பிறை அன்ன சுதைசெய் மாடத்துப்
 பனிக்கயத் தன்ன நீள்நகர் நின்றென்
 அரிக்கூடு மாக்கிணை இனிய ஒற்றி
 எஞ்சா மரபின் வஞ்சி பாட
 எமக்கென வகுத்த அல்ல மிகப்பல
 மேம்படு சிறப்பின் அருங்கல வெறுக்கை
 தாங்காது பொழிதந் தோனே அதுகண்டு
 இலம்பாடு உழந்தஎன் இரும்பேர் ஒக்கல்
 விரற்செறி மரபின செவித்தொடக் குநரும்
 செவித்தொடர் மரபின விறற்செறிக் குநரும்
 அரைக்கமை மரபின மிடற்றியாக் குநரும்
 மிடற்றமை மரபின அரைக்கியாக் குநரும்
 கடுந்தெறல் இராமன் உடன்புணர் சீதையை
 வலித்தகை அரக்கன் வெளவிய ஞான்றை
 நிலஞ்சேர் மதரணி கண்ட குரங்கின்
 செம்முகப் பெருங்கிளை இழைப்பொலிந் தாஅங்கு
 அறாஅ வருநகை இனிதுபெற் றிருமே
 இருங்கிளைத் தலைமை எய்தி
 அரும்படர் எவ்வம் உழந்ததன் தலையே.” (புறம். 378)

தான் பிரிதல் வேண்டிக் கூறியதற்குச் செய்யுள்

“ஊனும் ஊனு முனையின் இனிதெனப்
 பாலிற் பெய்தவும் பாகிற் கொண்டவும்
 அளவுபு கலந்து மெல்லிது பருகி
 விருந்துறுத் தாற்றி இருந்தென மாகச்
 சென்மோ பெருமஎம் விழவுடை நாட்டென
 யாந்தன் னறியுநம் ஆகத் தான்பெரிது
 அன்புடை மையின் எம்பிரி வஞ்சித்
 துணரியது கொளாஅஆகிப் பழமுழ்த்துப்
 பயம்பகர்வு அறியா மயங்கரின் முதுபாழ்ப்
 பெயல்பெய் தன்ன செல்வத்து ஆங்கண்
 ஈயா மன்னர் புறங்கடைத் தோன்றி
 சிதாஅர் வள்பிற் சிதர்ப்புறத் தடாரி
 ஊனுகிர் வலந்த தெண்கண் ஒற்றி
 விரல்விசை தவிர்க்கும் மரலையில் பாணியின்
 இலம்பாடு அகற்றல் யாவது புலம்பொடு

தெருமரல் உயக்கமுந் தீர்க்குவெம் அதனால்
 இருநிலங் கூலம் பாறக் கோடை
 வருமழை முழக்கிசைக் கோடிய பின்றைச்
 சேயை யாயினும் இவணை யாயினும்
 இதற்கொண்டு அறிவை வாழியோ கிணைவ
 சிறுநளி, ஒருவழிப் படர்கென் றோனே எந்தை
 ஒலிவெள் அருவி வேங்கட நாடன்
 உறுவருஞ் சிறுவரும் ஊழ்மாறு உய்க்கும்
 அறத்துறை அம்பியின் மான மறப்பின்று
 இருங்கோள் ஈராப் பூட்கைக்
 கரும்ப னூரன் காதல் மகனே.”

(புறம். 381)

அரசன் விடை கொடுப்பப் போந்தவன் கூற்று

“நின்நயந்து உறைநார்க்கும் நீநயந்து உறைநார்க்கும்
 பன்மாண் கற்பின்நின் கிளைமுத லோர்க்கும்
 கடும்பின் கடும்பசி தீர யாழநின்
 நெடுங்குறி எதிர்ப்பை நல்கி யோர்க்கும்
 இன்னோர்க்கு என்னாது என்னொடுஞ் சூழாது
 வல்லாங்கு வாழ்தும் என்னாது நீயும்
 எல்லோர்க்கும் கொடுமதி மனைகிழ வோயே
 பழந்தூங்கு முதிரத்துக் கிழவன்
 திருந்துவேல் குமணன் நல்கிய வளனே.”

(புறம். 163)

‘இருவகை விடையும்’ என்றதனான், பரிசில் பெற்றவழிக் கூறுதலும் பெயர்ந்தவழிக் கூறுதலும் ஆம்.

அச்சமும் உவகையும் எச்சம் இன்றி நாளும் புள்ளும் பிறவற்றின் நிமித்தமும் காலம் கண்ணிய ஓம்படை - அச்சமும் உவகையும் ஒழிவு இன்றி நாளானும் புள்ளானும் பிற நிமித்தத்தானும் காலத்தைக் குறித்த ஓம்படையும்,

அச்சமாவது, தீமை வரும் என்று அஞ்சுதல். உவகையாவது நன்மை வரும் என்று மகிழ்தல். நாளாவது, நன்னாள் தீநாள். புள்ளாவன, ஆந்தை முதலியன. பிற நிமித்தமாவன, அலகு முதலாயின. காலங் கண்ணுதலாவது, வருங்காலங் குறித்தல்.

உ-ம்:

“ஆடியல் அழற்குட்டத்து
 ஆர்இருள் அரையிரவின்
 முடப்பனையத்து வேர்முதலாக்
 கடைக்குளத்துக் கயங்காய்ப்
 பங்குனிஉயர் அழுவத்துத்
 தலைநாண்மீன் நிலைதிரிய
 நிலைநாண்மீன் அதன்எதிர் ஏர்தரத்
 தொல்நாள்மீன் துறைபடியப்

பாசிச் செல்லாது ஊசி முன்னாது
 அளக்கர்த்திணை விளக்காகக்
 கனையெரி பரப்பக் காலெதிர்பு பொங்கி
 ஒருமீன் விழுந்தன்றால் விசம்பி னானே
 அதுகண் டியாமும் பிறரும் பல்வே றிரவலர்
 பறையிசை அருவி நன்னாட்டுப் பொருநன்
 நோயில னாயின் நன்றுமற் றில்லென
 அழிந்த நெஞ்சம் மடியுளம் பரப்ப
 அஞ்சினம்”

(புறம். 229)

என்பது பிறவாறு நிமித்தம் கண்டு அஞ்சியது.

“.....
 புதுப்புள் வரினும் பழம்புள் போகினும்
 விதுப்புறல் அறியா ஏமக் காப்பினை
 அனையை ஆகல் மாறே
 மன்னுயிர் எல்லாம் நின்அஞ் சும்மே.”

(புறம். 20)

என்பது புள்பற்றி வந்தது.

“காலனுங் காலம் பார்க்கும்.”

(புறம். 41)

என்னும் புறப்பாட்டு, நிமித்தம் பற்றி வந்தது.

“நல்லது செய்தல் ஆற்றீர் ஆயினும்
 அல்லது செய்தல் ஓம்புமின்.”

(புறம். 195)

என்பது ஓம்படை பற்றி வந்தது.

உளப்பட ஞாலத்து வரும் நடக்கையது குறிப்பின் காலம்
 மூன்றொடு கண்ணிய வருமே - இவை உளப்படத் தோன்றும் வழக்கினது
 கருத்தினானே காலம் மூன்றொடும் பொருந்தக் கருதுமாற்றான் வரும்
 மேற்கூறி வருகின்ற பாடாண்திணை. (30)

இரண்டாவது புறத்திணையியல் முற்றிற்று

3 களவியல்

இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோ எனின், களவியல் என்னும் பெயர்த்து. களவொழுக்கம் உணர்த்தினமையாற் பெற்ற பெயர். அஃதாதல் ஈண்டு உரைக்கின்றதனான் பயன் இன்றாம்; களவென்பது அறம் அன்மையின் (எனில்), அற்றன்று; களவு என்னும் சொற் கண்டுழியெல்லாம் அறப்பாற்படாதென்றல் அமையாது. களவாவது, பிறர்க்குரிய பொருள் மறையிற் கோடல். அன்னதன்றி, ஒத்தார்க்கும் மிக்கார்க்கும் பொதுவாகிய கன்னியரைத் தமர் கொடுப்பக் கொள்ளாது, கன்னியர், தம் இச்சையினான் தமரை மறைத்துப் புணர்ந்து பின்னும் அறநிலை வழாமல் நின்றலான், இஃது அறமெனப்படும். அன்னதாதல் இச்சுத்திரத்தானும் விளங்கும்.

அஃதற்றாக, மேலை ஒத்தினோடு இவ்வோத்திற்கு இயைபு என்னை யெனின், மேல் கைக்கிளை முதற் பெருந்திணை இறுவாயாக எழுதிணை ஒதி அவற்றின் புறத்து நிகழுந் திணைகளும் ஒதிப்போந்தார். அவ்வெழுதிணையினும் ஒருதலை வேட்கையாகிய கைக்கிளையும், ஒப்பில்கூட்டமாகிய பெருந்திணையும் ஒழித்து, இருவரன்பும் ஒத்த நிலைமையாகிய நடுவண் ஐந்திணைக்கண்ணும் புணர்ப்பும் பிரிதலும் இருத்தலும் இரங்கலும் ஊடலுமாகிய உரிப்பொருள் களவு கற்பு என்னும் இருவகைக் கைகோளினும் நிகழுமாதலின், அவ்விருவகைக் கைகோளினுங் களவாகிய கைகோள் இவ் வோத்தினுள் உணர்த்துதலான் அவற்றின் பின் கூறப்பட்டது. இது நடுவணைந்திணைக்கண் நிகழும் பொருட்பாகு பாடாயின், அகத்திணை யியலின் பின் வைக்கற்பாலது எனின், ஆண்டு வைக்கக்கருதின் “வெட்சி தானே குறிஞ்சியது புறனே” (புறத். 59) என்னும் மாட்டேறு பெறாதாம், அதனிடைக் களவியலும் கற்பியலும் கிடத்தலான் என்க.

மற்றும், அஃது யாங்கனம் உணர்த்தினாரோ எனின்,

“காமப் புணர்ச்சியும் இடந்தலைப் படலும்
பாங்கொடு தழாஅலுந் தோழியிற் புணர்வுமென்று
ஆங்கநால் வகையினும் அடைந்த சார்வொடு
மறையென மொழிதன் மறையோர் ஆறே” (செய். 178)

என்பதனான் இந்நால்வகையும் இதனுள் உரைக்கப்படுகின்றதென்று கொள்ளப்படும். காமப்புணர்ச்சியெனினும், இயற்கைப் புணர்ச்சி

யெனினும், முன்னுறு புணர்ச்சி யெனினும், தெய்வப் புணர்ச்சி யெனினும் ஓக்கும். இவையெல்லாம் காரணப்பெயர். அஃதாவது, ஒத்தார் இருவர் தாமே கூடுங் கூட்டம். இடந்தலைப்பாடாவது, இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்த தலைமகன் பிறறைஞான்றும் அவ் விடத்துச் சென்று எதிர்ப் படுதல். பாங்கற் கூட்டமாவது, இப் புணர்ச்சி பாங்கற்கு உரைத்து, நீ யெமக்குத் துணையாக வேண்டுமென அவன் குறிவழிச் சென்று தலைமகன் நின்ற நிலையை யுணர்த்தச் சென்று கூடுதல். தோழியிற் கூட்டமாவது, இவற்றின் பின்னர் இக்கூட்டம் நீட்ச்சேறல் வேண்டித் தோழியை இரந்து பின்னின்று அவள் வாயிலாகக் கூடுதல். இவை நான்கும் இம்முறையே நிகழும் என்று கொள்க. இனி இம்முறை நிகழாது இடையீடு பட்டும் வரும். அஃதாமாறு: தலைமகன் எதிர்ப்பட்டுழி, அன்புடையார் எல்லார்க்கும் இயற்கைப் புணர்ச்சி முட்டின்றிக் கூடுதல் உலகியல் அன்மையான், தலைமகனை யாதானும் ஓரிடத்து எதிர்ப்பட்ட தலைமகன் அவள் காதற் குறிப்புணர்ந்து நின்று, கூட்டத்திற்கு இடையீடு உண்டாயுழியும் ஆண்டுச் சென்ற வேட்கை தணியாது நின்று, முன்னை ஞான்று கண்டாற் போலப் பிறறை ஞான்றும் காணலாகுமோ என ஆண்டுச் சேறலும், தலைமகனும் அவ்வாறே வேட்கையான் அடர்ப்புண்டு ஆண்டு வருதலும் ஆகியவழிப் புணர்ச்சி நிகழும். ஆண்டு ஆயத்தாரானாதல் பிறரானாதல் இடையீடுபட்டுழித் தன்வருத்தத்தினைப் பாங்கற்கு உணர்த்தி, அவன் தலைமகன் நின்றழி யறிந்து கூற, ஆண்டுச் சென்று புணரும். அவ்விடத்தும் இடையீடு பட்டுழித் தோழி வாயிலாக முயன் றெய்தும். இவ்வாறும் ஒரோவொன்று இடையீடு பட்டுழி வரைந் தெய்தல் தக்கதன்றோ எனின், வரைந் தெய்துந் திறம் நீட்டிக்குமாயின் வேட்கை நிறுத்த லாற்றாதார் புணர்ச்சி கருதி முயல்ப. இவ்வாறு சான்றோர் செய்யுள் வந்தனவும் உளவோ எனின், சான்றோர் செய்யுள்களுள் இவ்வாறு பொருள்கொள்ள ஏற்பன உள. அவையாவன:-

“மருந்தின் தீராது மணியின் ஆகாது
 அருந்தவ முயற்சியின் அகற்றலும் அரிதே
 தான்செய் நோய்க்குத் தான்மருந் தாகிய
 தேன்இமிர் நறவின் தேறல் போல
 நீதர வந்த நிறைஅருந் துயரம்
 ஆடுகொடி மருங்குல்! நின் அருளின் அல்லது
 பிறிதில் தீரா தென்பது பின்நின்று
 அறியக் கூறுதும் எழுமோ நெஞ்சே
 நாடுவிளங்கு ஒண்புகழ் நடுதல் வேண்டித்தன்
 ஆடுமழைத் தடக்கை அறுத்துமுறை செய்த
 பொற்கை நறுந்தார்ப் புனைதேர்ப் பாண்டியன்
 கொற்கைஅம் பெருந்துறை குனிதிரை தொகுத்த
 விளங்குமுத்து உறைக்கும் வெண்பல்
 பன்மாண் சாயல் பரதவர் மகட்கே.”

(குணநாற்பது)

இதனுள் “ஆடுகொடி மருங்குல்! நின் அருளின் அல்லது பிறிதின் தீராது” என்பதனான் இயற்கைப் புணர்ச்சி இடையீடுபட்டுப் புணர்ச்சி கருதிக் கூறியவாறு காண்க.

“மயில்கொல் மடவாள் கொல் மாநீர்த் திரையுள்
பயில்வதோர் தெய்வங்கொல் கேளிர் - குயில்பயிரும்
கன்னி இளஞாழல் பூம்பொழில் நோக்கிய
கண்ணின் வருந்தும்என் நெஞ்சு.” (திணைமொழி. 49)

இதனுள் ஐயநிலைப் பாங்கற்கு உரைத்தலின் புணர்ச்சி இன்றாயிற்று.

“கொண்டல் மாமழை குடக்கேர்பு குழைத்த
சிறுகோல் இணர பெருந்தண் சாந்தம்
வகைசேர் ஐம்பால் தகைபெற வாரிப்
புலர்விடத் துதிர்த்த துகள்படு கூழைப்
பெருங்கண் ஆயம் உவப்பத் தந்தை
நெடுந்தேர் வழங்கும் நிலவுமணல் முற்றத்துப்
பந்தொடு பெயரும் பரிவி லாட்டி
அருளினும் அருளாள் ஆயினும் பெரிதழிந்து
பின்னிலை முனியல்மா நெஞ்சே என்னதூஉம்
அருந்துயர் அவலந் தீர்க்கும்
மருந்து பிறிதில்லை யான்உற்ற நோய்க்கே.” (நற். 140)

இதனுள் ‘அருளினும் அருளாளாயினும்’ என்றமையான் கூட்ட மின்மையும், ‘பின்னிலை முனியல்’ என்றமையான் இரந்து பின்னிற் பானாகத் துணிந்தமையும், தோழியிற்கூட்டத்து இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கு ஒருப்பட்டமையும் உணர்க.

“நறவுக்கமழ் அலரி நறவு வாய்விரிந்து
இறங்கிதழ் கமழும் இசைவாய் நெய்தற்
கண்ணித் தலையர் கருங்கைப் பரதவர்
நின்னையர் அல்லரோ நெறிதாழ் ஒதி
ஒண்கணங் கிளமுலை ஒருஞான்று புணரின்
நுண்கயிற்றுறுவலை நுமரொடு வாங்கிக்
கைதை வேலி இவ்வூர்ச்
செய்தூட் டேனோ சிறுகுடி யானே.”

பெரியீரெனச் சேட்படுத்தவழிக் கூறியது.

“கூறுவம் கொல்லோ கூறலம் கொல்லெனக்
கரந்த காமம் கைந்நிறுக் கல்லாது
நயந்துநாம் விட்ட நன்மொழி நம்பி
அரைநாள் யாமத்து விழுமழை கரந்து
கார்விரை கமழுங் கூந்தற் றாவினை
நுண்ணூல் ஆகம் பொருந்தினள் வெற்பின்
இளமழை சூழ்ந்த மடமயில் போல

வண்டுவழிப் படரத் தண்மலர் வேய்ந்து
 வில்வகுப் புற்ற நல்வாங்கு குடச்சூல்
 அம்சிலம் பொடுக்கி அஞ்சினள் வந்து
 துஞ்சூர் யாமத்து முயங்கினள் பெயர்வோள்
 ஆன்ற கற்பிற் சான்ற பெரியள்
 அம்மா அரிவையோ அல்லள் தெனாஅது
 ஆஅய் நன்னாட்டு அணங்குடைச் சிலம்பிற்
 கவிரம் பெயரிய வருகெழு கவாஅன்
 நேர்மலை நிறைசனை உறையுஞ்
 சூர்மகள் மாதோ என்னுமென் நெஞ்சே.”

(அகம். 198)

இது தோழியிற்கூடிய தலைமகன் கூற்று.
 “அவரை பொருந்திய பைங்குரல் ஏனல்
 கவரி மடமா கதூஉம் படர்சாரல்
 கானக நாட மறவல் வயங்கிழைக்கு
 யானிடை நின்ற புணை.”

(ஐந்திணையெழு. 1)

இதனானே முந்துற்ற கூட்டமின்மை யுணர்க. இனி ஒரு கூட்டமும் நிகழாது ஆண்டு வந்தடைவேட்கை இருவர்க்கும் தணியாது நின்று வரைந்தெய்தலும் ஒன்று. இவ்வகையினான் இக்களவொழுக்கம் மூவகைப்படும்.

காமப்புணர்ச்சிக்குக் குறியீடு

89. இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு
 அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கின்
 காமக் கூட்டங் காணுங் காலை
 மறையோர் தேளத்து மன்றல் எட்டனுள்
 துறையமை நல்யாழ்த் துணைமையோர் இயல்பே.

இனி, இத் தலைச்சுத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், காமப் புணர்ச்சிக்கு இலக்கண வகையாற் குறியிடுதலை உணர்த்துதல் நுதலிற்று, என்பது சூத்திரம்.

(இ-ள்.) இன்பமும் பொருளும் காணுங் காலை என்பது - இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்று சொல்லப்பட்டு, அன்பொடு புணர்ந்த நடுவண் ஐந்திணையிடத்து நிகழும் காமக் கூட்டத்தினை ஆராயுங்காலத்து எ-று.

அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை என்றதனான், கைக்கிளை பெருந்திணையை ஒழித்து, நின்ற முல்லை குறிஞ்சி பாலை மருதம் நெய்தல் எனக் கொள்ளப்படும். அவை அன்பொடு புணர்ந்தவாறு என்னையெனின், கைக்கிளை பெருந்திணையைப் போலாமை, ஓத்த அன்பினராகிப் புணர்தலும் பிரிதலும் இருத்தலும் ஊடலும் இரங்கலும் நிகழ்த்துப ஆகலானும், அவை நிகழுங்கால் அத்திணைக்கு உறுப்பாகிய இடமும் காலமும் கருப்பொருளும் துணையாகி நிகழு மாகலானும்,

இவை அன்பொடு புணர்ந்தன என்க. அஃதேல், ஐந்திணைப் புறத்தவாகிய வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை என்பனவும் அன்பொடு புணர்ந்தனவாம் எனின், அவை அன்புடையார் பலர் கூடி நிகழ்த்துபவையாகலின், அன்பொடு புணர்ந்தனவாம். இதனை

“அறத்திற்கே அன்புசார்பு என்ப அறியார்
மறத்திற்கும் அஃதே துணை.”

(குறள். 76)

என்பதனாலும் கொள்க.

இனி, இவ்வைந்திணையும் இன்பமும் பொருளும் அறமும் ஆயினவாறு என்னையெனின் புணர்தல் முதலாகிய ஐந்து பொருளும் இன்பந் தருதலின் இன்பமாயின. முல்லை முதலாகிய ஐந்திணைக்கும் உறுப்பாகிய நிலமும் காலமும் கருப்பொருளும் இவற்றின் புறத்தவாகிய வெட்சி வஞ்சி உழிஞை தும்பை என்பனவும் வாகையுள் ஒரு கூறும் பொருளாகலானும், புணர்தல் முதலாகிய உரிப்பொருளான் வருவதொரு கேடின்மையானும், பொருளாயின. இவ்வொழுக்கங்கள் அறத்தின்வழி நிகழ்தலானும், பாலையாகிய வாகைப் படலத்துள் அறநிலை கூறுதலானும், இவை அறமாயின. அஃதேல், கைக்கிளை பெருந்திணையும் இவற்றின் புறமாகிய பாடாண்பாட்டும் காஞ்சியும் அறமுதலாகிய மூன்று மன்றி அன்பொடு புணர்தல் வேண்டுமெனின், காஞ்சி அன்பொடு புணராமையும், பாடாண்பாட்டு அன்பொடு புணர்தல் ஒருதலையன்மையும் அவ்வோத்தினுள் கண்டுகொள்க. ஏனையிரண்டும் அன்பொடு புணராமை மேற்சொல்லப்பட்டன. இனி அவை அறனும் பொருளுமாய் இன்பமாகா; அஃதேல், அறனும் பொருளும் ஆகாமையும் வேண்டுமெனின், குலனும் குணனுங் கல்வியும் உடையராகிய அந்தணர் என விசேடித்தவழி ஏனையோர்க்கும் இம்மூன்று பொருளும் இயைதல் வேண்டுமென்னும் நியமம் இன்மையின் ஏற்றவழிக் கொள்ளப்படும்.

இனி, 'ஐந்திணை மருங்கிற் காமக் கூட்டம்' என்பது புணர்தல் முதலாகிய உரிப்பொருளும், அந்நிலமும் காலமும் கருப்பொருளும், களவினும் கற்பினும் வருதலின், அவை ஒரோவொன்று இருவகைப்படும். அவற்றுள், புணர்ச்சியாகிய இருவகையினும் களவாகிய காமக்கூட்டம் எனக் கொள்க.

இன்னும் 'அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கிற் காமக் கூட்டம்' என்றதனான், எல்லா நிலத்தினும் காமக் கூட்டம் நிகழப் பெறும் என்று கொள்க. அவ்வாறாதல் சான்றோர் செய்யுளகத்துக் காண்க.

மறையோர் தேஎத்து இயல்பே என்பது - மறையோரிடத் தோதப் பட்ட மணம் எட்டனுள்ளும் துறையமை நல் யாழினை யுடையராகிய துணைமையோர் நெறி எ-று.

மறையோர் என்றது அந்தணரை. தேஎம் என்றது அவரதாகிய நூலை. மணம் எட்டாவன: பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம், காந்தருவம், ஆசுரம், இராக்கதம், பைசாசம் என்பன. பிரமமாவது, கன்னியை அணிகலன் அணிந்து பிரமசாரியாயிருப்பானொருவனுக்குத்

தானமாகக் கொடுப்பது. பிரசாபத்தியமாவது, மகட் கோடற்குரிய கோத்திரத்தார் மகள் வேண்டியவழி இருமுதுகுரவரும் இயைந்து கொடுப்பது. ஆரிடமாவது, ஒன்றானும் இரண்டானும் ஆவும் ஆனேறும் வாங்கிக் கொடுப்பது. தெய்வமாவது, வேள்விக்கு ஆசிரியராய் நின்றார் பலருள்ளும் ஒருவர்க்கு வேள்வித்தீ முன்னர்க் கொடுப்பது. காந்தருவ மாவது ஒத்த இருவர் தாமே கூடுங்கூட்டம். ஆசுரமாவது, வில்லேற்றி னானாதல் திரிபன்றி யெய்தானாதல் கோடற்குரியனெனக் கூறியவழி அது செய்தாற்குக் கொடுத்தல். இராக்கதமாவது, தலைமகள் தன்னினும் தமரினும் பெறாது வலிதிற் கொள்வது. பைசாசமாவது, களித்தார்மாட்டுந் துயின்றார்மாட்டுங் கூடுதல்.

“அறன்நிலை ஒப்பே பொருள்கோள் தெய்வம்
யாமோர் கூட்டம் அரும்பொருள் வினையே
இராக்கதம் பேய்நிலை என்றிக் கூறிய
மறையோர் மன்றல் எட்டவை அவற்றுள்
துறையமை நல்யாழ்த் துணைமையோர் புணர்ப்பிதன்
பொருண்மை என்மனார் புலமை யோரே.”

என்பதனாலுங் கொள்க. துறையமை நல்யாழ்த் துணைமையோ ராவார் கந்தருவர். அவர் இருவராகித் திரிதலின் 'துணைமையோர்' என்றார். துணையியல்பாவது அவர் ஒழுகலாற் றோடொத்து மக்கண்மாட்டு நிகழ்வது. ஈண்டுக் காமக்கூட்டமென ஒதப்பட்டது மண விகற்பமாகிய எட்டனுள்ளுங் 'கந்தருவ'மென்றவாறு. மாலை சூட்டல் யாதனுள் அடங்குமெனின், அதுவும் ஒத்த அன்பினராய் நிகழ்தலிற் கந்தருவப்பாற் படும்.

அறனும் பொருளும் இன்பமும் என்னாது, இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றது என்னை எனின், பலவகை உயிர்கட்கும் வரும் இன்பம் இருவகைப்படும். அவையாவன, போகம் நுகர்தலும் வீடு பெறுதலும் என. அவற்றுள் வீடுபேறு துறவறத்தின் நின்றார்க்கல்லது எய்தல் அரிதாயிற்று. போக நுகர்தல் மனையறத்தார்க் கெய்துவது. அவரெய்தும் இன்பமும் அவ்விற்பத்திற்குக் காரணமாகிய பொருளும் அப் பொருட்குக் காரணமாகிய அறனும் எனக் காரிய காரணம் நோக்கி வைத்தார் என்க.

இதனாற் சொல்லியது ஈண்டுக் களவென்றோதப்படுகின்ற ஒழுக்கம் அறம்பயவாத புறநெறியன்று; வேதவிதியாகிய தந்திரம் என விகற்பமாகிய நெறி கூறியவாறு. (1)

எதிர்ப்படலும் காரணமும்

90. ஒன்றே வேறே என்றிரு பால்வயின்
ஒன்றி உயர்ந்த பால தாணையின்
ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப
மிக்கோ னாயினுங் கடிவரை இன்றே.

என் - எனின், இது காமக்கூட்டத்தின்கண் தலைமகனும் தலைமக
ளும் எதிர்ப்படுத் திறனும் அதற்குக் காரணமும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) ஒன்றே வேறே என்றிரு பால்வயின் என்பது - ஒருவனும்
ஒருத்தியுமாக இல்லறஞ் செய்துழி, அவ்விருவரையும் மறுபிறப்பினும்
ஒன்றுவித்தலும் வேறாக்குதலுமாகிய இருவகை ஊழினும் எ-று.

ஒன்றி உயர்ந்த பாலதானையின் என்றது - இருவருள்மும்
பிறப்புத்தோறும் ஒன்றி நல்வினைக்கண்ணே நிகழ்ந்த ஊழினது
ஆணையின் எ-று.

உயர்ந்ததன் மேற்செல்லும் மனநிகழ்ச்சி உயர்ந்த பாலாயிற்று. காம
நிகழ்ச்சியின்கண் ஒத்த அன்பினராய்க் கூடுதல் நல்வினையான் அல்லது
வாராதென்பது கருத்து.

ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியுங் காண்ப என்பது -

ஒப்புப் பத்து வகைப்படும். அவை,

“பிறப்பே குடிமை ஆண்மை ஆண்டோடு

உருவு நிறுத்த காம வாயில்

நிறையே அருளே உணர்வொடு திருவென

முறையறக் கிளந்த ஒப்பினது வகையே.”

(தொல். மெய்ப்ப. 25)

என்னும் மெய்ப்பாட்டியற் சூத்திரத்துள் கூறிய பத்துமாம். அவற்றுள்
பிறப்பாவது, அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர், ஆயர், வேட்டுவர்,
குறவர், நுளையர் என்றாற்போல வருங் குலம். குடிமையாவது அக்
குலத்தினுள்ளார் எல்லாருஞ் சிறப்பாக ஒவ்வாமையின் அச்சிறப்பாகிய
ஒழுக்கம் பற்றிய குடிவரவைக் ‘குடிமை’ என்றார்.

“பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா

செய்தொழில் வேற்றுமை யான்.”

(குறள். 972)

எனப் பிறரும் குலத்தின்கண்ணே சிறப்பென்பது ஒன்றுண்டென்று
கூறினாராகலின். ஆண்மையாவது, ஆண்மைத்தன்மை. அஃதாவது,
ஆள்வினையுடைமையும் வலி பெயராமையுமாம்.

“மொழியா ததனை முட்டின்று முடித்தல்”

(மரபியல். 110)

என்பதனான் தலைமகள்மாட்டுப் பெண்மையும் கொள்ளப்படும். அது
பெண்டிர்க்கு இயல்பாகிய நாணம் முதலாயினவும் பெண்ணீர்மையும்.
ஆண்டென்பது, ஒருவரினொருவர் முதியரன்றி ஒத்த பருவத்தராதல்: அது
குழவிப்பருவங் கழிந்து பதினாறு பிராயத்தானும் பன்னிரண்டு பிராயத்
தானும் ஆதல். உருவு என்பது வனப்பு. நிறுத்த காமவாயில் என்பது
நிலைநிறுத்தப்பட்ட புணர்ச்சிக்கு வாயில்; அஃதாவது, ஒருவர் மாட்டு
ஒருவர்க்கு நிகழும் அன்பு. நிறை என்பது அடக்கம். அருள் என்பது பிறர்
வருத்தத்திற்குப் புரியும் கருணை. உணர்வென்பது அறிவு. திரு என்பது
செல்வம். இப்பத்து வகையும் ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் எதிர்ப்படுவர்
எனக் கொள்க.

மிக்கோன் இன்றே என்பது - இக்குணங்களான் தலைமகன் மிக்கானாயினுங் கடியப்படாது என்று.

எனவே, இவற்றுள் யாதானும் ஒன்றாயினும் தலைமகன் மிக்கானாயின் ஐந்திணையிற் கடியப்படும் என்றவாறாம்.

பாலதாணையின்... காண்ப என்பது - ஒருவரையொருவர்கண்டுழியெல்லாம் புணர்ச்சி வேட்கை தோற்றாமையிற் பாலதாணையான் ஒருவரையொருவர்புணர்தற் குறிப்பொடு காண்ப என்று. மிக்கோனாயினும் என்ற உம்மை இறந்தது தழீஇய எச்ச வும்மை. எற்றுக்கு, எதிர்மறையாக்கி 'இழிந்தோனாயினும் கடியப்படாது' என்றாற் குற்ற மென்னையெனின், செந்தமிழ் நிலத்து வழக் கொடு சிவணி வருகின்ற பெருமையாதலின், இழிந்தானோடு உயர்ந்தாட்குளதாகிய கூட்டமின்மை பெருவழக்காதலின் அது பொருளாகக் கொள்ளாம் என்பது. ஈண்டுக் கிழவ னும் கிழத்தியும் என ஒருவனும் ஒருத்தியும் போலக் கூறினாராயினும்,

“ஒருபாற் கிளவி யெனைப்பாற் கண்ணும்
வருவகை தானே வழக்கென மொழிப.” (பொருளியல். 26)

என்பதனானும், இந்நூல் உலகவழக்கே நோக்குதலானும், அவர் பல வகைப்படுவர். அஃதாமாறு அந்தணர் அரசர் வணிகர் வேளாளர் என்னும் நால்வரோடும் அநுலோமர் அறுவரையும் கூட்டப் பதினமராவர். இவரை நால்வகை நிலத்தோடு உறழ் நாற்பதினம் ராவர். இவரையும் அவ்வந் நிலத்திற்குரிய ஆயர் வேட்டுவர் குறவர் பரதவர் என்னுந் தொடக்கத்தா ரொடு கூட்டப் பலராவர். அவரையும் உயிர்ப் பன்மையான் நோக்க வரம்பிலராவர். (2)

ஐயம நிகழும் இடம்

91. சிறந்துழி ஐயஞ் சிறந்த தென்ப
இழிந்துழி இழிவே சுட்ட லான.

என் - எனின், ஐயம் நிகழும் இடம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) ஒருவன் ஒருத்தியைக் கண்ணுற்றுழி அவ்விரு வகையரும் உயர்வுடையராயின் அவ்விடத்து ஐயம் சிறந்தது என்று சொல்லுவர்; அவர் இழிபுடையராயின், அவ்விடத்து அவள்இழிபிணையே சுட்டி யுணர்த லான் என்று. சிறப்பு என்பது மிகுதி. ஐயமிகுதலாவது மக்களுள்ளாள் அல்லள் தெய்வமோ என மேலாயினாரோடே ஐயுறுதல். சிறந்துழி என்பதற்குத் தலைமகன் தான் சிறந்துழியும் கொள்ளப்படும்; அவளைக் கண்ட இடம் ஐயப்படுதற்குச் சிறந்துழியும் கொள்ளப்படும். உருவ மிகுதி யுடையளாதலின் ஆயத்தாரிடைக் காணினும் தெய்வம் என்று ஐயுறுதல். இதனாற் சொல்லியது உலகத்துத் தலைமகனும் தலைமகளு மாக நம்மான் வேண்டப்பட்டார் அந்தணர் முதலாகிய நான்கு வருணத்தி னும் ஆயர் வேட்டுவர் குறவர் பரதவர் என்னும் தொடக்கத்தினும் அக்குலத்தாராகிய குறுநில மன்னர் மாட்டும் உளராவரன்றே? அவரெல்

லாரினும் செல்வத்தானும் குலத்தானும் வடிவானும் உயர்ந்த தலைமகனும் தலைமகளு மாயினோர்மாட்டே ஐயம் நிகழ்வது. அல்லாதார்மாட்டு அவ் விழிமரபினையே சுட்டியுணரா நிற்குமாதலான் என்று.

‘காராரப் பெய்த’ என்னும் முல்லைக் கலியுள் (கலித். 109)

“பண்ணித் தமர்தந் தொருபுறந் தைஇய
கண்ணி எடுக்கல்லாக் கோடேந் தகல்குல்
புண்ணிலார் புண்ணாக நோக்கு முழுமெய்யுங்
கண்ணளோ ஆய மகள்.”

என ஐயமின்றிச் சுட்டியுணர்ந்தவாறு காண்க.

இனி உயர்புள்வழி ஐயம் நிகழுமாறு:

“உயர்மொழிக் கிளவி உறமுங் கிளவி
ஐயக் கிளவி ஆடுஉவிற்கு உரித்தே” (பொருளியல். 42)

என்றாராகலின், ஐயப்படுவான் தலைமகன் என்று கொள்க. தலைமகள் ஐயப்படாதது என்னையெனின், அவள் ஐயப்படுங்கால் தெய்வமொடு வென்று ஐயுறல் வேண்டும். அவ்வாறு ஐயுற்றால் அச்சம் வரும். அஃது ஏதுவாகக் காம நிகழ்ச்சி யுண்டாகாது. (3)

துணிதற்குக் கருவி

92. வண்டே இழையே வள்ளி பூவே
கண்ணே அலமரல் இமைப்பே அச்சமென்று
அன்னவை பிறவும் ஆங்கண் நிகழ
நின்றவை களையுங் கருவி என்ப.

என் - எனின், ஐயப்பட்டான் துணிதற்குக் கருவி உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) எண்ணப்பட்ட வண்டு முதலாகிய எட்டும் பிறவுமாகி அவ்விடத்து நிகழாநின்றவை ஐயம் களையும் கருவி என்று.

ஐயமென்பது அதிகாரத்தான் வந்தது. ‘நிகழா நின்றவை’ என்பது குறுகிநின்றது. வண்டாவது மயிரின் அணிந்த பூவைச் சூழும் வண்டு. அது பயின்றதன் மேலல்லது செல்லாமையின் அதுவும் மக்களுள்ளா ளென்றறிதற்குக் கருவியாயிற்று. இழையென்பது அணிகலன். அது செய்யப்பட்டதெனத் தோற்றுதலானும், தெய்வப்பூண் செய்யா அணியாதலானும் அதுவும் அறிதற்குக் கருவியாயிற்று. வள்ளி என்பது முலையினும் தோளினும் எழுதிய கொடி. அதுவும் உலகின் உள்ளதாகித் தோன்றுதலின் கருவியாயிற்று. அலமரல் என்பது தடுமாறுதல். தெய்வ மாயின் நின்றவழி நிற்கும். அவ்வா றன்றி, நின்றழி நிற்கின்றிலள் என்று சுழற்சியும் அறிதற்குக் கருவியாயிற்று. இமைப்பென்பது கண்ணிமைத் தல். தெய்வத்திற்குக் கண் இமையாமையின் அதுவும் அறிதற்குக் கருவியாயிற்று. அச்சமென்பது ஆண்மக்களைக் கண்டு அஞ்சுதல். அது தெய்வத்திற்கு இன்மையான் அதுவும் அறிதற்குக் கருவியாயிற்று.

அன்னவை பிறவும் என்றதனான் கால்நிலந்தோய்தல், வியர்த்தல், நிழலிடுதல் கொள்க. இவை கருவியாகத் துணியப்படும் எ-று.

காட்சி முதலாகிய இத்துணையும் கைக்கிளைக் குறிப்பாம். இதற்குச் செய்யுள் வந்தவழிக் காண்க. இனிக் குறிப்பறிதல் கூறுகின் றாராகலின், அக்குறிப்பு நிகழும்வழி இவையெல்லாம் அகமாம்? என்னை; இருவர் மாட்டுமொத்த நிகழ்ச்சி யாதலான். இவை தலைமகள் மாட்டுப் புலப்பட நிகழாது. ஆண்டுக் குறிப்பினாற் சிறிது நிகழுமென்று கொள்க.

அவை வருமாறு:-

“உண்டார்கண் அல்லது அடுநறாக் காமம்போல்
கண்டார் மகிழ்செய்தல் இன்று.”

(குறள். 1090)

எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன.

(4)

நாட்டத்தான் குறிப்புணர்தல்

93. நாட்டம் இரண்டும் அறிவுடம் படுத்தற்குக்
கூட்டி உரைக்குங் குறிப்புரையாகும்.

என் - எனின் மேல் தலைமகளை இத்தன்மையள் எனத் துணிந்த தலைமகள் குறிப்பறியாது சாரலுறின் பெருந்திணைப் பாற்படு மாகலானும் இக் கந்தருவநெறிக்கு ஒத்த உள்ளத்தாராதல் வேண்டுமாதலானும், ஆண்டு ஒருவரோடொருவர் சொல்லாடுதல் மரபன்மையானும், அவருள்ளக் கருத்தறிதல் வேண்டுதலின், அதற்குக் கருவியாய உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) நாட்டம் இரண்டும் என்பது - தலைமகள் கண்ணும் தலைமகள் கண்ணும் எ-று.

அறிவுடம்படுத்தற்கு என்பது - ஒருவர் வேட்கை போல இருவர்க்கும் வேட்கை உளதாகுங்கொல்லோ எனக் கவர்த்து நின்ற இருவரது அறிவினையும் ஒருப்படுத்தற்கு எ-று.

கூட்டியுரைக்குங் குறிப்புரையாகும் என்பது - தமது வேட்கை யொடு கூட்டி ஒருவர்ஒருவர்க்கு உரைக்குங் காமக் குறிப்புரையாம் எ-று.

இதன் பொழிப்பு:- இருவர்க்குங் கவர்த்து நின்ற அறிவை ஒருப் படுத்தற்பொருட்டு வேட்கையொடு கூட்டிக் கூறுங் காமக் குறிப்புச் சொல் இருவரது நாட்டமாகும் எ-று.

ஆகும் என்பதனை நாட்டம் என்பதனொடு கூட்டியுரைக்க. இதற்குச் செய்யுள்:-

“பானலந் தண்கழிப் பாடறிந்து தன்னைமார்
நூல்நல நுண்வலையாற் நொண்டெடுத்த - கானற்
படுபுலால் காப்பாள் படைநெடுங்கண் நோக்கம்
கடிபொல்லா என்னையே காப்பு.”

(திணைமாலை. நூற். 32)

கண்ணினான் அறிபு எ-று.

(5)

மேலதற்குப் புறனடை

94. குறிப்பே குறித்தது கொள்ளு மாயின்
ஆங்கவை நிகழும் என்மனார் புலவர்.

என் - எனின், மேலதற்கொரு புறனடை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) ஒருவர் குறிப்பு ஒருவர் குறித்ததைக் கொள்ளுமாயின், அவ்விடத்துக் கண்ணினான் வருங் குறிப்புரை நிகழும் எ-று.

எனவே, குறிப்பைக் கொள்ளாதவழி அக்குறிப்புரை நிகழாது என்றவாறாம். இதனாற் சொல்லியது கண்ட காலத்தே வேட்கை முந்துற்ற வழியே இக்கண்ணினான் வருங் குறிப்பு நிகழ்வது; அல்லாதவழி நிகழாது எ-று. இனிக் குறிப்பு நிகழுமாறும் அதன் வேறுபாடும் மெய்ப்பாட்டியலுள் கூறுப. ஈண்டும் சில உதாரணம் காட்டுவம்.

“நோக்கினாள் நோக்கி இறைஞ்சினாள் அஃதவள்
யாப்பினுள் அட்டிய நீர்.” (குறள். 1093)

எனவும்,

“அசையியற்கு உண்டாண்டோர் ஏளர்யான் நோக்கப்
பசையினள் பைய நரும்.” (குறள். 1098)

எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன. தலைமகன்குறிப்புத் தலைமகள் அறிந்த வழியும் கூற்று நிகழாது, பெண்மையான். (6)

தலைமகற்கு உரிய இலக்கணம்

95. பெருமையும் உரனும் ஆடீஉ மேன.

என் - எனின், இது தலைமகற்கு உரியதோர் இலக்கண முணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) பெருமையாவது - பழியும் பாவமும் அஞ்சுதல். உரன் என்பது - அறிவு.

இவை யிரண்டும் ஆண்மகனுக்கு இயல்பு எ-று.

இதனானே மேற்சொல்லப்பட்ட தலைமகளது வேட்கைக் குறிப்புக் கண்ட தலைமகன், அந்நிலையே புணர்ச்சியை நினையாது, வரைந்து எய்தும் என்பது பெறுதும்.

“சென்ற இடத்தால் செலவிடா தீதொரி
நன்றின்பால் உய்ப்பதறிவு.” (குறள். 422)

என்பவாகலின். தலைமகன் இவ்வாறு கூறியதற்குச் செய்யுள்:-

“வேயெனத் திரண்டதோள் வெறிகமழ் வணர்ஐம்பால்
மான்வென்ற மடநோக்கின் மயிலியல் தளர்பொல்கி
ஆய்சிலம்பு அரியார்ப்ப வவிரொளி இழைஇமைப்பக்
கொடியென மின்னென அணங்கென யாதொன்றும்
தெரிகல்லா இடையின்கட் கண்கவர்பு ஒருங்கோட
வளமைசால் உயர்சிறப்பின் நுந்தைதொல் வியனகர்

இளமையான் எறிபந்தோ டிகத்தந்தாய் கேளினி;
 பூந்தண்தார்ப் புலர்சாந்தின் தென்னவன் உயர்கூடல்
 தேம்பாய அவிழ்நீலத் தலர்வென்ற அமருண்கண்
 ஏந்துகோட் டெழில்யானை யொன்னாதார்க் கவன்வேலிற்
 சேந்துநீ யினையையால் ஒத்ததோ சின்மொழி;
 பொழிபெயல் வண்மையான் அசோகந்தண் காவினுள்
 கழிகவின் இளமாவின் தளிரன்னாய் அதன்தலைப்
 பணையமை பாய்மாதேர் அவன்செற்றார் நிறம்பாய்ந்த
 கணையினு நோய்செய்தல் கடப்பன்றோ கனங்குழாய்;
 வகையமை தண்தாரான் கோடுயர் பொருப்பின்மேல்
 தகையினார் இளவேங்கை மலரன்ன சுணங்கினாய்
 மதவலி மிகுகடா அத் தவன்யானை மருப்பினும்
 கதவவால் தக்கதோ காழ்கொண்ட இளமுலை;
 எனவாங்கு,
 இனையன கூற இறைஞ்சுபு நிலநோக்கி
 நினையுபு நெடிதொன்று நினைப்பாள்போன் மற்றாங்கே
 துணையமை தோழியர்க் கமர்த்த கண்ணள்
 மனையாங்குப் பெயர்ந்தாளென் அறிவகப் படுத்தே.”

(கலித். 57)

“உறுகழி மருங்கின் ஓதமொடு மலர்ந்த
 சிறுகரு நெய்தல் கண்போல் மாமலர்ப்
 பெருந்தண் மாத்தழை யிருந்த அல்குல்
 ஐய அரும்பிய சுணங்கின் வைளயிற்று
 மையீர் ஓதி வாணுதற் குறுமகள்
 விளையாட் டாயமொடு வெண்மணல் உதிர்த்த
 புன்னை நுண்தாது பொன்னின் நொண்டு
 மனைபுறந் தருதி யாயின் எனையதூஉம்
 இம்மனைக் கிழமை யெம்மொடு புணரின்
 தீதும் உண்டோ மாத ராயெனக்
 கடும்பரி நன்மான் கொடிஞ்சி நெடுந்தேர்
 கைவல் பாகன் பையென இயக்க
 யாந்தற் குறுகினம் ஆக ஏந்தெழில்
 அரிவே யுண்கண் பனிவர லொடுக்கிச்
 சிறிய இறைஞ்சினள் தலையே
 பெரிய எவ்வம் யாமிவ னுறவே.”

(அகம். 230)

இவை உள்ளப் புணர்ச்சியான் வரைதல் வேண்டிப் பாங்கற்கு
 உரைத்தன. (7)

தலைமகற்கு உரிய இலக்கணம்

96. அச்சமும் நாணும் மடனும் முந்துறுதல்
 நிச்சமும் பெண்பாற் குரிய என்ப.

என் - எனின், இது தலைமகட்கு உரியதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) அச்சமும் நாணும் பேதைமையும் இம்மூன்றும் நாடோறும் முந்துறுதல் பெண்டிர்க்கு இயல்பு எ-று.

எனவே, வேட்கையுற்றுழியும் அச்சத்தானாதல் நாணானாதல் மடத்தானாதல் புணர்ச்சிக்கு இசையாது நின்று வரைந்தெய்தல் வேண்டுமென்பது போந்தது. இவ்வாறு இருவரும் உள்ளப் புணர்ச்சியான் நின்று வரைந்தெய்தி மெய்யுறுப. இதற்குச் செய்யுள்:-

“தீம்பால் கறந்த கலமாற்றிக் கன்றெல்லாந்
தாம்பிற் பிணித்து மனைநிறீஇ யாய்தந்த
பூங்கரை நீலம் புடைதாழ மெய்யசைஇப் பாங்கரு
முல்லையுந் தாய பாட்டங்கால் தோழிநம்
புல்லினத் தாயர் மகளிரோ டெல்லாம்
ஒருங்கு விளையாட அவ்வழி வந்த
குருந்தம்பூங் கண்ணிப் பொதுவன்மற் றென்னை
முற்றிழை ஏளர் மடநல்லாய் நீயாடுஞ்
சிறிற் புனைகோ சிறிதென்றான் எல்லாநீ
பெற்றேய்யா மென்று பிறர்செய்த இல்லிருப்பாய்
கற்ற திலைமன்ற காண்என்றேன் முற்றிழாய்
தாதுசூழ் கூந்தல் தகைபெறத் தைஇய
கோதை புனைகோ நினக்கென்றான் எல்லாநீ
ஏதிலார் தந்தபூக் கொள்வாய் நனிமிகப்
பேதையை மன்ற பெரிதென்றேன் மாதராய்
ஐய பிதிர்ந்த சுணங்கணி மென்முலைமேல்
தொய்யி லெழுதுகோ மற்றென்றான் யாம்பிறர்
செய்புறம் நோக்கி இருத்துமோ நீபெரிதும்
மையலை மாதோ விடுகென்றேன் தையலாய்
சொல்லிய வாரெல்லாம் மாறுமாறு யான்பெயர்ப்ப
அல்லாந்தான் போலப் பெயர்ந்தான் அவனைநீ
ஆயர் மகளிர் இயல்புரைத் தெந்தையும்
யாயும் அறிய உரைத்தீயின் யானுற்ற
நோயுங் களைகுவை மன்.”

(கலித். 111)

இது தலைமகள் உள்ளப்புணர்ச்சியின் உரிமைபூண்டிருந்த வாறும் வரைந்தெய்தக் கூறலுற்றவாறும் காண்க. (8)

மெய்யுறு புணர்ச்சி நிகழும் காலம்

97. வேட்கை ஒருதலை உள்ளுதல் மெலிதல் ஆக்கஞ் செப்பல் நாணுவரை இறத்தல் நோக்குவ எல்லாம் அவையே போறல் மறத்தல் மயக்கஞ் சாக்காடு என்றிச் சிறப்புடை மரபினவை களவென மொழிப.

என் - எனின், மெய்யுறுபுணர்ச்சி நிகழுங்காலம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

மேல், “பெருமையும் உரனும் ஆடீஉ மேன” (95) எனவும்,

“அச்சமும் நாணும் மடனும் முந்துறுதல்
நிச்சமும் பெண்பாற் குரிய என்ப.”

(தொல். கள. 8)

எனவும் ஓதியவதனான் உள்ளஞ் சென்றவழியும் மெய்யுறு புணர்ச்சி வரைந்தெய்தி நிகழ்த்துப என்றாராம். அவ்வழிச் சாக்காடெல்லையாகிய மெய்ப்பாடுவரின் மெய்யுற்றுப் புணரப்பெறு மென்பது உணர்த்திற்று.

(இ-ள்.) வேட்கை முதலாகச் சாக்காடு ஈறாக ஓதப்பட்டவை காமச் சிறப்புடையவாற்றாற் களவு ஆமென்று சொல்லுவர் என்று.

ஆனும் ஆமும் எஞ்சி நின்றன. இவற்றை அவத்தையென்ப. அஃதேல், அவை பத்துளவன்றே? ஈண்டுரைத்தன ஒன்பதாலெனின், காட்சி விகற்பமுங் கூறினார், அஃது உட்படப் பத்தாம். காட்சி விகற்பமாகிய ஐயமுந் துணிவும் முதலன; வேட்கை இரண்டாவது, என்று கொள்க.

வேட்கை யாவது - பெறல்வேண்டு மென்னும் உள்ள நிகழ்ச்சி.

ஒருதலையுள்ளுத லாவது - இடைவிடாது நினைத்தல்.

“உள்ளிக் காண்பென் போல்வென் முள்ளெயிற்று
அமிழ்தம் ஊறுஞ் செவ்வாய்க் கமழ்கில்
ஆரம் நாரும் அறல்போற் கூந்தற்
பேரமர் மழைக்கண் கொடிச்சி
மூரல் முறுவலொடு மதைஇய நோக்கே.”

(குறுந். 286)

மெலித லாவது - உண்ணாமையான் வருவது.

ஆக்கஞ்செப்ப லாவது - உறங்காமையும் உறுவ ஓதலும் முதலாயின கூறுதல்.

“ஓண்தொடி அரிவை கொண்டனள் நெஞ்சே
வண்டிமிர் பனித்துறைத் தொண்டி ஆங்கண்
உரவுக்கடல் ஒலித்திரை போல
இரவி னானுந் துயிலறி யேனே”

(ஐங்குறு. 172)

என வரும்.

நாணுவரையிறத்த லாவது - நாண் நீங்குதல்.

“காமம் விடுவொன்றோ நாண்விடு நல்நெஞ்சே
யானோ பொறேனிவ் விரண்டு.”

(குறள். 1247)

நோக்குவ எல்லாம் அவையே போற லாவது - தன்னாற் காணப்பட்டன எல்லாந் தான் கண்ட உறுப்புப் போலுதல்.

“ஓங்கெழிற் கொம்பர் நடுவி தெனப்புல்லுங்
காந்தட் கிவரும் கருவிளம் பூக்கொள்ளும்

மாந்தளிர் கையில் தடவரு மாமயில்
பூம்பொழி னோக்கிப் புகுவன பின்செல்லுந்
தோளெனச் சென்று துளங்கொளி வேய்தொடும்
நீள்கதுப் பிஃதென நீர்அறல் உட்புகும்.”

என்றாற்போல்வன.

மறத்தல் - பித்தாதல். மயக்கமாவது - மோகித்தல். சாக்காடு - சாதல். இவற்றுள் சாதல் பத்தாம் அவத்தையாதலால், ஒழிந்த எட்டுங் களவு நிகழ்தற்குக் காரணமாம் என்று கொள்க. இது தலைமகட்கும் தலை மகற்கும் ஒக்கும். இவற்றிற்குச் செய்யுள் வந்தவழிக் காண்க. (9)

இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கு உரியதொரு திறன்

98. முன்னிலை யாக்கல் சொல்வழிப் படுத்தல்
நன்னயம் உரைத்தல் நகைநனி உறாஅ
அந்நிலை யறிதல் மெலிவுவிளக் குறுத்தல்
தன்னிலை யுரைத்தல் தெளிவகப் படுத்தலென்று
இன்னவை நிகழும் என்மனார் புலவர்.

என் - எனின், இஃது இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குரியதொரு திறன் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

தனியினான் தலைமகளை யெதிர்ப்பட்ட தலைமகன் தன்னுடைய பெருமையும் அறிவும் நீக்கி வேட்கை மீதாரப் புணர்ச்சி வேண்டினா னாயினும், தலைமகள்மாட்டு நிற்கும் அச்சமும் நாணும் மடனும் நீக்குதலும் வேண்டுமன்றே? அவை நீங்குதற்பொருட்டு இவையெய்லாம் நிகழுமென்பது. உலகத்துள்ளார் இலக்கண மெல்லாம் உரைக்கின்ற ராகலின், இவ்வாசிரியர் உரைக்கின்றவாற்றான் நிகழ்தல் பெரும்பான்மையாகவும்,

“சொல்லிய நுகர்ச்சி வல்லே பெற்றுழி” (தொல். களவியல். 11)

என ஒதுதலின், இவையெய்லாம் நிகழ்தலின்றிச் சிறுபான்மை வேட்கை மிகுதியாற் புணர்ச்சி கடிதின் முடியவும் பெறுமெனவுங் கொள்க.

(இ-ள்.) முன்னிலையாக்கல் என்பது - காமக்குறிப்புண்மை அறிந்த தலைமகன் வேட்கையாற் சார நினைத்தவழித் தலைமகளும் வேட்கைக் குறிப்புடையா னாயினும் குலத்தின் வழிவந்த இயற்கையான் நாணமும் அச்சமும் மீதார அக் குறிப்பில்லாதாரைப் போல் நின்றவழி அவளை முன்னிலையாகப் படுத்துச் சில கூறுதல்.

“ஒள்ளிழை மகளிரோ டோரையும் ஆடாய்
வள்ளிதழ் நெய்தற் றொடலையும் புனையாய்
விரிபூங் கானல் ஒருசிறை நின்றோய்
யாரை யோநிற் றொழுதனம் வினவுதும்
கண்டார் தண்டா நலத்தைத் தெண்டிரைப்
பெருங்கடற் பரப்பின் அமர்ந்துறை அணங்கோ

இருங்கழி மருங்கின் நிலைபெற்றனையோ
சொல்லினி மடந்தை என்றனென் அதன்எதிர்
முள்ளெயிற்று முறுவலுந் திறந்தன
பல்லிதழ் உண்கணும் பரந்தவால் பனியே.” (நற். 155)

சொல்வழிப் படுத்த லாவது - தான் சொல்லுகின்ற சொல்லின்வழி
அவள் நிற்குமாறு படுத்துக் கூறுதல்.

“சொல்லிற் சொல்லெதிர் கொள்ளாய் யாழநின்
திருமுகம் இறைஞ்சி நாணுதி கதுமெனக்
காமங் கைம்மிகின் தாங்குதல் எளிதோ
கொடுங்கேழ் இரும்புறம் நடுங்கக் குத்திப்
புலிவிளை யாடிய புலவநாறு வேழத்தின்
தலைமருப் பேய்ப்பக் கடைமணி சிவந்தநின்
கண்ணே கதவ அல்ல நண்ணார்
ஆண்டலை மதில ராகவும் முரசுகொண்டு
ஓம்பரண் கடந்த அடுபோர்ச் செழியன்
பெரும்பெயர்க் கூடல் அன்னநின்
கரும்புடைத் தோளும் உடையவால் அணங்கே.” (நற். 39)

நன்னய முரைத்த லாவது - தலைமகளினது நலத்தினை யுரைத்தல்.

“சேரல் மடவன்னஞ் சேரல்நடை யொவ்வாய்
சேரல் மடவன்னஞ் சேரல்நடை யொவ்வாய்
ஊர்திரை வேலி யுழக்கித் திரிவாள்பின்
சேரல் மடவன்னஞ் சேரல்நடை யொவ்வாய்.” (சிலப். கானல். 23)

நகைநனி யுறாஅ அந்நிலை யறித லாவது - தலைமகன் தன் நன்னய
முரைத்தலைக் கேட்ட தலைவிக்கு இயல்பாக அகத்து உளதாகும்
மகிழ்வான் புறந்தோன்றும் முறுவற் குறிப்பு மிக்குத் தோன்றா
அந்நிலையினைத் தலைவன் அறிதல்.

“மாண்இழை பேதை நாறிருங் கூந்தல்
ஆணமும் இல்லாள் நீர்உறை சூருடைச்
சிலம்பிற் கணங்காய் முயன்ற செறியியல்
நொதுமல் நோக்கைக் காண்மோ நெஞ்சே
வறிதால் முறுவற் கெழுமிய
நுடங்குமென் பணைவேய் சிறுகுடி யோளே.”

மெலிவு விளக்குறுத்த லாவது - தலைவன் அகத்துறும் நோயாற்
புறத்து நிகழும் தளர்வினைக் குறிப்பான் எடுத்துக் கூறல். உதாரணம்
வந்துழிக் காண்க.

குறிப்பாவன: புறத்துறுப்பாயவர்க் கின்றியமையாதன.

தன்னிலை யுரைத்த லாவது - அப் புறநிகழ்ச்சியின் பொலி
விழவைக் கண்ட தலைமகள்மாட்டுத் தலைவன் தன் உள்ள வேட்கை
மீதார்வினை நிலைபடக் கூறுதல்.

“சொல்லிற் சொல்லெதிர் கொள்ளாய் யாழநின்”

(39)

என்னும் நற்றிணைப்பாட்டுள்,

“காமங் கைம்மிகில் தாங்குதல் எளிதோ

.....

.....கடைமணி சிவந்தநின்

கண்ணே கதவ அல்ல.”

(நற். 39)

எனத் தன்னிலை யுரைத்தவாறு காண்க.

தெளிவு அகப்படுத்த லாவது - தலைவன் முன்னிலையாக்கல் முதலியன கூறிப் பின்னர் இயற்கைப் புணர்ச்சியினை விழைந்து நின்றானாக, அப் புணர்ச்சியினைக் கூறுவான், முன்னம் ஒத்த பண்புடைமை உள்ளத்து இருவர்மாட்டும் வேண்டுகலின், தலைமகள் பண்பினைத் தலைவன் அறிந்து அத்தெளிவைத் தன்னகப்படுத்துத் தேர்தல்.

“யாயும் ஞாயும் யாரா கியரோ”

என்னும் குறுந்தொகைப் பாட்டுள்,

“அன்புடை நெஞ்சந் தாங்கலந் தனவே”

(குறுந். 40)

என இயற்கைப் புணர்ச்சி முன்னர்த் தலைவன் தலைவியர் உள்ளம் ஒத்த பண்பினைக் கூறியவாறு காண்க.

இதுகாறும் இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குரிய திறன்கூறி, மேல் இயற்கைப் புணர்ச்சி நிகழுமாறு கூறுகின்றார். அஃதே, தன்னிலை யுரைத்தலைத் தெளிவகப்படுத்தலுடன் இணைத்து மெய்யுறு புணர்ச்சி யாக்கிய பின்னர்த் தோன்றுந் துறையாகப் படுத்தாலோ எனின், அது சான்றோர் வழக்கின்றாதலானும், மெய்யுறு புணர்ச்சி முன்,

“மெய்தொட்டுப் பயிறல்”

(களவியல். 11)

முதலியன யாண்டும் நிகழ்ந்தே தலைவிக்கு மெய்யுறு புணர்ச்சி நிகழுமாதலானும், அஃதன்றென்க. (10)

களவில் தலைவன் கூற்றும் இயலும்

99. மெய்தொட்டுப் பயிறல் பொய்பா ராட்டல்
இடம்பெற்றுத் தழாஅல் இடையூறு கிளத்தல்
நீடுநினைந் திரங்கல் கூடுத லுறுதல்
சொல்லிய நுகர்ச்சி வல்லே பெற்றுழித்
தீராத் தேற்றம் உளப்படத் தொகைஇப்
பேராச் சிறப்பின் இருநான்கு கிளவியும்
பெற்றவழி மகிழ்ச்சியும் பிரிந்தவழிக் கலங்கலும்
நிற்பவை நினைஇ நிகழ்பவை உரைப்பினும்
குற்றங் காட்டிய வாயில் பெட்பினும்
பெட்ட வாயில்பெற் றிரவுவலி யுறுப்பினும்
ஊரும் பேருங் கெடுதியும் பிறவும்

நீரிற் குறிப்பின் நிரம்பக் கூறித்
 தோழியைக் குறையுறும் பகுதியும் தோழி
 குறையவட் சார்த்தி மெய்யுறக் கூறலும்
 தண்டா திரப்பினும் மற்றைய வழியும்
 சொல்லவட் சார்த்தலிற் புல்லிய வகையினும்
 அறிந்தோள் அயர்ப்பி னவ்வழி மருங்கின்
 கேடும் பீடுங் கூறலும் தோழி
 நீக்கலி னாகிய நிலைமையும் நோக்கி
 மடல்மா கூறும் இடனுமா ருண்டே.

என் - எனின், களவிற் கூட்டம் நான்கினிடத்தும் தலைவன் கூற்று
 நிகழுமாறும், காதல் மிக்கு ஆற்றாமை கையிகப்பின் தலைவற்காம்
 இயலும் கூறுதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) மெய்தொட்டுப் பயிறலாவது - பெருமையும்
 உரனுமுடைய தலைமகன் தெளிவகப்படுத்தியது காரணமாகக் காதல்
 வெள்ளம் புரண்டோடத் தலைவியின் மெய்யைத் தீண்டிப் பயிறல்.

“தீண்டலும் இயைவது கொல்லோ மாண்ட
 வில்லுடை வீளையர் கல்லிடுபு எடுத்த
 நனந்தலைக் கானத்து இனந்தலைப் பிரிந்த
 புன்கண் மடமான் நேர்படத் தன்னையர்
 சிலைமாண் கடுவிசைக் கலைநிறத் தழுத்திக்
 குருதியொடு பறித்த செங்கோல் வாளி
 மாறுகொண் டன்ன உண்கண்
 நாறிருங் கூந்தற் கொடிச்சி தோளே.” (குறுந். 272)

பொய் பாராட்டலாவது - தலைவியின் ஐம்பால் முதலிய கடை
 குழன்று சிதைவிலவேனும் அஃதுற்றவாக மருங்குசென்று தொட்டான் ஒரு
 காரணம் பொய்யாகப் படைத்து உரைத்துப் பாராட்டல்.

“கடல்புக் குயிர்கொன்று வாழ்வர்நின் ஐயர்
 உடல்புக் குயிர்கொன்று வாழ்வைமன் நீயும்
 மிடல்புக் கடங்காத வெம்முலையோ பாரம்
 இடர்புக் கிடுகும் இடையிழவல் கண்டாய்.” (சிலப். கானல். 17)

இடம்பெற்றுத் தழாஅல் ஆவது - பொய்பாராட்டல் காரணமாகத்
 தலைவிமாட்டு அணிமையிடம் பெற்றுத் தழுவக் கூறல். உதாரணம்:-

“கொல்யானை வெண்மருப்பும் கொல்வல் புலியதளும்
 நல்லானை நின்னையர் கூட்டுண்டு - செல்வார்தாம்
 ஓர்அம்பி னானெய்து போக்குவர்பான் போகாமை
 ஈர்அம்பி னானெய்தாய் இன்று.” (திணைமாலை. 22)

இடையூறு கிளத்த லாவது - நாண் மடன் நிலைக்களனாக் கொண்ட
 தலைவி தன் அறிவுநலன் இழந்து ஒன்றும் அறியாது உயிர்த்தளள். அஃது
 ஒக்குமோ எனின் ஒக்கும். புதிதாய்ப் புக்கார், ஊற்றுணர்வு என்றும் பயிலாத

தம் மெல்லியல் மெய்யிற்பட அறிவிழப்பினும் உள்நெக்கு உயிர்க்கும் என்க. அதுபற்றிப் புலையன் தொடு தீம்பால் போல் காதல் கூரக் கொம்பானும் கொடியானும் சார்ந்தாளைத் தலைவன், “இப்பொழுது இவ்வூற்றின்பிற்கு இடையூறாய் நின்மனத்தகத்து நிகழ்ந்தவை யா” வென வினவுதல்.

நீடுநினைந்திரங்க லாவது - இருவர் இயலும் ஒருங்கு இணைந்தும் தலைவி பெருநாணான் பால்வழி உறுகவென எண்ணி மாற்றமுங் குறியுங் காட்டாது கண் புதைப்பாளைத் தலைவன் புறம் ஓச்சி நிற்கவும் ஆண்டும் கலக்கலாம் பொழுது கூடாமெக்கு நினைந்து இரங்கல்.

கூடுதலுறுத லாவது - இங்ஙனமாய்க் காட்சி நிகழ்வின் பின்னர்ப் புணர்ச்சி எய்தல்.

இதுவரை இயற்கைப் புணர்ச்சியாங் காரணங் கூறிக் கூடுதலுறுத லான் மெய்யுறு புணர்ச்சி கூறினார். இவற்றிற்குச் செய்யுள்:

“வீழும் இருவர்க்கு இனிதே வளியிடை
போழப் படாஅ முயக்கு.” (குறள். 1108)

இது கூடுதலுறுதல். பிற வந்துழிக் காண்க.

சொல்லிய நுகர்ச்சி வல்லே பெற்றுழி என்பது - இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குக் களனாக மேற்கூறப்பட்டவற்றுடன் அவ் வின்பந் திளைத்தலையும் விரைவாக ஒன்றாய்ப் பெற்றவிடத்து.

இத் தெய்வப்புணர்ச்சிக்குப் பொருள் கூறுங்கால், பயிறல், பாராட்டல், தழாஅல், கிளத்தல், இரங்கல், உறுதல், நுகர்ச்சி, தேற்றம் என்று சொல்லப்பட்ட இருநான்கு கிளவியும் என எண்ணிப்படுத்துக.

“மெய்தொட்டுப் பயிறல்” முதலாகக் “கூடுத லுறுதல்” வரை இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கே உரிய கூறி,

“சொல்லிய நுகர்ச்சி” முதல் “இருநான்கு கிளவி” வரை இடந் தலைப்பாடும் சேர்த்து உணர்த்தினார். அற்றாயின் நுகர்ச்சியும் தேற்றமும் இயற்கைப் புணர்ச்சியன்றோ, இடந்தலைப்பாடாமாறு என்னையெனின், நன்று கடாயினாய். மெய்யுறு புணர்ச்சியினைப் பால் கூட்டும் நெறிவழிப் பட்டுப் பெற்றார்க்கு, மெய்தொட்டுப் பயிறல் முதல் அறு துறையே இன்றியமையாத்துறையாக, ஏனைய இரண்டும் இடந்தலைப்பாட்டிற்கும் சேர்ந்த துறையாகலின், பொதுப்பட இரண்டற்கும் நடுவே வைத்துச் செப்பம் ஆக்கினாரென்க. நுகர்ச்சியும் தேற்றமும் எனப் பிரித்துக் கூட்டுக.

தீராத் தேற்ற மாவது - இயற்கைப் புணர்ச்சியுடன் முடியாத தெளிவு.

“வேட்ட பொழுதின் அவையவை போலுமே
தோட்டார் கதுப்பினாள் தோள்.” (குறள். 1105)

இஃது இயற்கைப் புணர்ச்சித் துறையன்று; இடந்தலைப் பாட்டின்கண் தலைமகன் கூறியது; நுகர்ச்சி பெற்றது.

“கண்டுக்கேட் டுண்டுயிர்த் துற்றறியும் ஐம்புலனும்
ஒண்தொடி கண்ணே உள.”

(குறள். 1101)

என்பதோ எனின், இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கண் நுகர்ச்சி யுற்றமை கூறிற்று
என்க.

“எம்மணங் கினவே மகிழ்ந முன்றில்
நனைமுதிர் புன்கின் பூத்தாழ் வெண்மணல்
வேலன் புனைந்த வெறிஅயர் களந்தொறுஞ்
செந்நெல் வான்பொரி சிதறி அன்ன
எக்கர் நண்ணிய எம்மூர் வியந்துறை
நேர்இறை முன்கை பற்றிச்
சூரர மகளிரோ டுற்ற சூளே.”

(குறுந். 53)

இஃது இயற்கைப் புணர்ச்சிப் பின்றைச் சொற்ற தீராத் தேற்றவுரை.
“இன்னிசை யுருமொடு” என்னும் அகப்பாட்டுள்,

“நின்மார் படைதலின் இனிதா கின்றே
நும்மின் புலம்பினும் உள்ளுதொறும் நலியும்”

(அகம். 85)

என்றது இடந்தலைப்பாட்டில் நேர்ந்த தேற்றம்.

“பேராச் சிறப்பின்” எட்டு என்றல், பேரும் சிறப்பினை ஆறு
என்றலை எடுத்தோத்தாற் காட்டி நின்றது.

இதுவரை இயற்கைப் புணர்ச்சியும் இடந்தலைப்பாடும். மேல்
‘வாயில் பெட்டினும்’ என்னுமளவும் பாங்கற் கூட்டம்; மேல் தொடர்பவை
தோழியிற் கூட்டம்.

பெற்றவழி மகிழ்ச்சியும் என்பது - இடந்தலைப்பாட்டினை
யொட்டி நிகழும் இன்பினைப் பெற்றவழி அகத்துத் தோற்றும் பெரு
மகிழ்வும்.

“நீங்கின் தெறுஉங் குறுகுங்கால் தண்ணென்னுந்
தீயாண்டுப் பெற்றாள் இவள்.”

(குறள். 1104)

“ஒடுங்கீ ரோதி ஒண்ணுதற் குறுமகள்
நறுந்தண் நீர ளாரணங் கினளே
இனையள் என்றவட் புனையளவு அறியேன்
சிலமெல் லியவே கிளவி
அனைமெல் லியல்யா முயங்குங் காலே.”

(குறுந். 70)

இவை புணர்ச்சியான் மகிழ்ந்ததற்குச் செய்யுள்கள்.

பிரிந்தவழிக் கலங்க லாவது - இவ்வாறு கூடின தலைமகள்
பிரிந்தவழிக் கலக்க முறுதலும் எ-று.

“என்றும் இனிய ளாயினும் பிரிதல்
என்றும் இன்னாள் அன்றே நெஞ்சம்
பனிமருந்து விளைக்கும் பருஉக்கண் இளமுலைப்

படுசாந்து சிதைய முயங்குஞ்
சிறுகுடிக்கானவன் பெருமட மகளே.”

என வரும்.

இத்துணையும் இடந்தலைப்பாடு. பெற்றவழி மகிழ்தலும் பிரிந்தவழிக் கலங்கலும் பாங்கற் கூட்டத்தினுந் தோழியிற் கூட்டத்தினும் நிகழும்.

நிற்பவை நினைஇ நிகழ்பவை உரைப்பினும் என்பது - காமநுகர்ச்சி யொன்றனையும் நினையாது இவளாலே நமக்கு இல்லறம் இனிது நடக்குமென்று உட்கோடலும். நிற்பவை - இல்லறவினை.

“தேரோன் தெறுகதிர் மழுங்கினுந் திங்கள்
தீரா வெம்மையொடு திசைநடுக்கு உறுப்பினும்
பெயராப் பெற்றியில் திரியாச் சீர்சால்
குலத்தில் திரியாக் கொள்கையுங் கொள்கையொடு
நலத்தில் திரியா நாட்டமும் உடையோய்
கண்டத னளவையிற் கலங்குதி யெனின்இம்
மண்திணி கிடக்கை மாநிலம்
உண்டெனக் கருதி உணரலன் யானே.”

இது நிற்பவை நினைஇக் கழறியது.

“இடிக்குங் கேளிர் நுங்குறை யாக
நிறுக்க லாற்றினோம் நன்றுமற் றில்ல
ஞாயிறு காயும் வெவ்வறை மருங்கின்
கையில் ஊமன் கண்ணிற் காக்கும்
வெண்ணெய் உணங்கல் போலப்
பரந்தன் நிந்நோய் நோன்று கொளற் கரிதே.” (குறுந். 58)

இது நிகழ்பவை உரைத்தது.

குற்றங் காட்டிய வாயி லாவது - தலைவன் மாட்டுச் சோர்வானும் காதல் மிகுதியானும் நேர்வுற்ற பழிபாவங்களை எடுத்துக்காட்டும் பாங்கன்.

பெட்பினும் - அத்தகைய பாங்கன் இவ்வியல் பண்டைப் பால் வழியது என எண்ணி இவ்வாறு தலைமகன் மறுத்தவழி அதற்குடன்படல். அவ்வழி, நின்னாற் காணப்பட்டாள் எவ்விடத்தாள்? எத்தன்மையாள்? எனப் பாங்கன் வினாவுதலும், அதற்குத் தலைமகன் இடமும் உருவுங் கூறுதலும், அவ்வழிப் பாங்கன் சென்று காண்டலும், மீண்டு தலைமகற்கு அவள் நிலைமை கூறலு மெல்லாம் உளவாம். அவ்வழிப் பாங்கன் வினாதலும் தலைமகன் உரைத்தனவும் உளவாம். பாங்கன் வினாயதற்குச் செய்யுள் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. அவ்வழித் தலைமகன் உரைத்தற்குச் செய்யுள்:-

“எலுவ சிறாஅர் ஏழுறு நண்ப
புலவர் தோழ கேளாய் அத்தை

மாக்கடல் நடுவண் எண்ணாட் பக்கத்துப்
பசுவெண் திங்கள் தோன்றி யாங்குக்
கதுப்பயல் விளங்குஞ் சிறுநுதல்
புதுக்கோள் யானையிற் பிணித்தற்றால் எம்மே.” (குறுந். 129)

“கழைபாடு இரங்கப் பல்லியங் கறங்க
ஆடுமகள் நடந்த கொடும்புரி நோன்கயிற்று
அதவத் தீங்கனி அன்ன செம்முகத்
துய்த்தலை மந்தி வன்பறழ் தூங்கக்
கழைக்கண் இரும்பொறை ஏறி விசைத்தெழுந்து
குறக்குறு மாக்கள் தாளங் கொட்டுமக்
குன்றகத் ததுவே கொழுமிளைச் சீறார்
சீறா ரோளே நாறுமயிர்க் கொடிச்சி
கொடிச்சி கையகத்தது வேபிறர்
விடுத்தற் காகாது பிணித்தஎன் நெஞ்சே.” (நற். 95)

இன்னும் இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்த தலைமகன் வரைந்தெய்தல் வேண்டிக் கூறினவங் கொள்க.

“முலையே முகிழ்முகிழ்த் தனவே தலையே
கிளைஇய குரலே கிழக்குவீழ்ந் தனவே
செறிநிரை வெண்பல்லும் பறிமுறை நிரம்பின
சுணங்குஞ் சிலதோன் றினவே அணங்குதற்கு
யான்தன் அறிவலே தானறி யலளே
யாங்கா குவள்கொல் தானே
பெருமுது செல்வன் ஒருமட மகளே.” (குறுந். 337)

(இது பாங்கள் நின்னை அணங்காக்கியாள் எவ்விடத்தவள் எவ்வியலினள் என்று வினாய் அறிந்தது.)

இவ்வாறு கேட்ட பாங்கள் அவ்வழிச் சென்று கண்டதற்குச் செய்யுள்,

“இரவி னானும் இன்துயில் அறியாது
அரவறு துயரம் எய்துப தொண்டித்
தண்ணறு நெய்த னாறும்
பின்னிருங் கூந்தல் அணங்குற் றோரே.” (ஐங். 173)

என வரும்.

இச்சூத்திரத்துள் கூற்று வரையறுத்துணர்த்தாமை பாங்கற் கூற்றும் அடங்கற்குப் போலும்.

பெட்டவாயில் பெற்றிரவு வலியுறுப்பினும் என்பது, மேற்சொல்லிய வாற்றான் உடம்பட்ட பாங்கனான் தலைமகளைப் பெற்றுப் பின்னும் வரைந்தெய்த லாற்றாது களவிற் புணர்ச்சி வேண்டித் “தோழியை இரந்து பின்நின்று கூட்டக் கூடுவென்” என்னும் உள்ளத்தனாய், அவ்விரத்தலை வலியுறுத்தினும் எ-று.

வலியுறுத்தலாவது, தான் வழி மொழிந்தது யாது தான் அவ்வாறு செய்குவல் என்றமை.

பெட்டவாயிலான் தலைமகளைக் கண்டு கூறியதற்குச் செய்யுள்:

“கடல்புக் குயிர்கொன்று வாழ்வர்நின் ஐயர்
உடல்புக் குயிர்கொன்று வாழ்வைமன் நீயும்
மிடல்புக் கடங்காத வெம்முலையோ பாரம்
இடர்புக்கிடுகு மிடையிழுவல் கண்டாய்” (சிலப். கானல். 17)

இன்னும், பெட்டவாயில் பெற்று என்பதற்கு இரட்டுற மொழிதல் என்பதனான், தலைமகன் தான் விரும்பப்பட்ட தோழியாகி “எமக்கு வாயில் நேர்வாள் இவள்” எனப் பெற்றுப் பின்னிரந்து குறையுற நினைப்பினும் என்றுமாம். அதற்குச் செய்யுள்:

“தலைப்புணைக் கொளினே தலைப்புணைக் கொள்ளும்
கடைப்புணைக் கொளினே கடைப்புணைக் கொள்ளும்
புணைகை விட்டுப் புனலோ டொழுகின்
ஆண்டும் வருகுவள் போலும் மாண்ட
மாரிப் பித்திகத்து நீர்வார் கொழுமுகைச்
செவ்வெரிந் உறமுங் கொழுங்கடை மழைக்கண்
துளிதலைத் தலைஇய தளிர்அன் னோளே.” (குறுந். 222)

இரவு வலியுறுத்தற்குச் செய்யுள் வந்தவழிக் கண்டு கொள்க.

“கொண்டல் மாமழை குடக்கேர்பு குழைத்த
சிறுகோல் இணர பெருந்தண் சாந்தம்
வகைசேர் ஐம்பால் தகைபெற வாரிப்
புலர்விடத் துதிர்த்த துகள்படு கூழைப்
பெருங்கண் ஆயம் உவப்பத் தந்தை
நெடுந்தேர் வழங்கும் நிலவுமணல் முற்றத்துப்
பந்தொடு பெயரும் பரிவி லாட்டி
அருளினும் அருளா ளாயினும் பெரிதழிந்து
பின்னிலை முனியல்மா நெஞ்சே என்னதூஉம்
அருந்துயர் அவலந் தீர்க்கும்
மருந்துபிறி தில்லையான் உற்ற நோய்க்கே.” (நற். 140)

என்னும் பாட்டும் ஆம்.

இத்துணையும் பாங்கற்கூட்டம்.

ஊரும்... பகுதியும் என்பது - ஊராயினும் பேராயினும் கெடுதி யாயினும் பிறவாயினும் நீர்மையினான் தன்குறிப்புத் தோன்றக் கூறித் தலைமகன் தோழியைக் குறையுறும் பகுதியும் உண்டு எ-று.

அவற்றுள் ஊர்வினாயதற்குச் செய்யுள்

“அருவி ஆர்க்கும் பெருவரை நண்ணிக்
கன்றுகால் யாத்த மன்றப் பலவின்
வேர்க்கொண்டு தூங்குங் கொழுஞ்சுளைப் பெரும்பழங்

குழவிச் சேதா மாந்தி அயலது
வேய்ப்பயில் இறும்பின் ஆம்அறல் பருகும்
பெருங்கல் வேலிச் சிறுகுடி யாதெனச்
சொல்லவுஞ் சொல்லீர் ஆயிற் கல்லெனக்
கருவி மாமழை வீழ்ந்தென எழுந்த
செங்கேழ் ஆடிய செழுங்குரற் சிறுதினைக்
கொப்புனங் காவலும் நுமதோ
கோடேந் தல்குல் நீள்தோ ளீரே.”

(நற். 213)

பெயர் வினாயதற்குச் செய்யுள் வந்தவழிக் கண்டு கொள்க. கெடுதி வினாயதற்குச் செய்யுள்:-

“நரைபரந்த சாந்தம் அறஎறிந்து நாளால்
உறையெதிர்ந்து வித்தியனழ் ஏனல் - பிறையெதிர்ந்த
தாமரைபோல் வாள்முகத்துத் தாழ்குழலீர் காணீரோ
ஏமரை போந்தன ஈண்டு.” (திணைமாலை. 1)

“இல்லுடைக் கிழமை யெம்மொடு புணரின்
தீதும் உண்டோ மாத ரீரே.”

என்றது பிறவாறு வினாயது. பிறவுமன்ன.

தோழி குறை... இடனுமா ருண்டே என்பது - தோழி குறையைத் தலைமகளைச் சார்த்தி மெய்யுறக் கூறுதலும், அமையா திரப்பினும் மற்றைய வழியும், சொல்லவட் சார்த்தலிற் புல்லிய வகையினும், அறிந்தோள் அயர்ப்பின் அவ்வழி மருங்கிற் கேடும் பீடும் கூறுதலின் நீக்கலினாகிய நிலைமையும் நோக்கி மடல்மா கூறுதலும் உண்டு தலைமகன்கண் என்று.

தலைமகன் என்பது ஆற்றலாற் கொள்ளக்கிடந்தது. உம்மையாற் பிறகூறுதலுமுண்டென்றவாறு. புணர்ச்சி நிமித்தமாகத் தலைமகன் இரத்தலுங் குறையுறுதலும் மடலேறுவல் எனக் கூறுதலும் பெறுமென்றவாறு. ஈண்டு, குறையவட் சார்த்தி மெய்யுறக் கூறல் என்பது தோழி கூற்றுள் 'அருமையி னகற்சி' யென்று ஓதப்பட்டது. தண்டாதிரத்த லாவது - தலைமகன் பலகாலுஞ் சென்று இரத்தல். மற்றையவழி என்பது - பின்வர வென்றல் முதலாயின. சொல்லவட் சார்த்தலிற் புல்லியவகை என்பது - முன்னுறு புணர்ச்சி முறைநிறுத் துணர்த்தலென ஓதப்பட்டது. அறிந்தோளயர்ப் பென்பது - பேதைமை யூட்டல் என ஓதப்பட்டது. கேடு கூறுதலாவது - உலகுரைத் தொழிப்பினும் என ஓதப்பட்டது. பீடு கூறுதலாவது - பெருமையிற் பெயர்ப்பினும் என ஓதப்பட்டது. நீக்கலி னாகிய நிலைமை என்பது - அஞ்சி அச்சுறுத்த லென ஓதப்பட்டது. இவையெல்லாந் தோழி கூற்றினுட் காணப்படும்.

தோழியைக் குறையுறும் பகுதி வருமாறு:-

“தோளுங் கூந்தலும் பலபா ராட்டி
வாழ்தல் ஒல்லுமோ மற்றே செங்கோற்
குட்டுவன் தொண்டி அன்ன
எற்கண்டு மயங்கிநீ நல்காக் காலே”

(ஐங்குறு. 178)

இனி மடலேறுவல் என்பதற்குச் செய்யுள்

“மாவென மடலும் ஊர்ப பூவெனக்
குவிமுகிழ் எருக்கங் கண்ணியுஞ் சூடுப
மறுகின் ஆர்க்கவும் படுப
பிறிதும் ஆகுப காமங்காழ்க் கொளினே.” (குறுந். 17)

அவ்வழித் தலைமகன் கூறிய சொற்கேட்டு, இஃது அறிவும் அருளும் நாணமும் உடையார் செய்யார் எனக் கூறியவழித் தலைமகன் கூறியதற்குச் செய்யுள்:

“நானொடு நல்லாண்மை பண்டுடையேன் இன்றுடையேன்
காமுற்றார் ஏறும் மடல்.” (குறள். 1133)

எனவும்,

“அறிகிலா ரெல்லாரும் என்றேயென் காமம்
மறுகில் மறுகும் மருண்டு.” (குறள். 1139)

எனவும் வரும். பிறவு மன்ன. மடல்மா கூறாது பிற கூறியதற்குச் செய்யுள்:-

“பணைத்தோட் குறுமகள் பாவை தைஇயும்
பஞ்சாய்ப் பள்ளஞ் சூழ்ந்து மற்றிவள்
உருத்தெழு வனமுலை ஒளிபெற எழுதிய
தொய்யில் காப்போர் அறிதலும் அறியார்
முறையுடை அரசன் செங்கோ லவையத்து
யான்தற் கடவின் யாங்கா வதுகொல்
பெரிதும் பேதை மன்ற
அளிதோ தானேயில் அழுங்கல் ஊரே.” (குறுந். 276)

இவ்வாறு இரந்து பின்னிற்றலும் மடலேறுவல் என்றலும் கைக்கிளை பெருந்திணைப் பாற்படுமோ எனின், அவ்வாறு வருவன அகத்திணைக்கும் புறத்திணைக்கும் பொதுவாமாறு வருகின்ற சூத்திரத்தான் விளங்கும். (11)

எய்தியது விலக்குதல்

100. பண்பிற் பெயர்ப்பினும் பரிவுற்று மெலியினும்
அன்புற்று நகினும் அவட்பெற்று மலியினும்
ஆற்றிடை யுறுதலும் அவ்வினைக் கியல்பே.

என் - எனின், எய்தியது விலக்குதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) ‘மேல் தலைமகன் மடல்மா கூறும் இடனுமா ருண்டே’ என்றார், இஃது அவன் மடல்மா கூறுதற்கு நிமித்தமாகிய நீக்கத்தினை மாறுபட்டுக் கூறாத் தலைமகன் இயல்பைக் கூறிப் பெயர்ப்பினும், அஃதறிந்து தாம் உடன்படத் தலைமகன் வருத்தத்தினான் மெலிகின்றமை கூறிய இடத்தினும், தலைமகன் குறையை மறுப்புழி அன்பு தோன்ற நக்க இடத்தும், தோழி உடன்பாடுற்றவழியும், தலைமகனும் மேற் சொல்லப் பட்ட மடல்மா கூறுதல் இடையூறுபடுதலும் தோழியிற் கூட்டத்திற்கு இயல்பு எ-று.

உம்மை இறந்தது தழீஇய எச்சவும்மை.

பண்பிற் பெயர்ப்பினும் - தலைமகள் இளமைப் பண்பு கூறிப் பெயர்த்த வழித் தலைமகன் கூறியது. அதற்குச் செய்யுள்:-

“குன்றக் குறவன் காதல் மடமகள்
வண்டுபடு கூந்தல் தண்தழைக் கொடிச்சி
வளையள் முளைவாள் எயிற்றள்
இளைய ளாயினும் ஆரணங் கினளே.” (ஐங்குறு. 256)

பரிவுற்று மெலியினும் - பரிந்த வுள்ளதுடன் மெலிதலுறுதலும்; பரிவுற்றுத் தோழி மெலிதலாவது ‘உடம்படுவல்யான்’ என்றாற்போல வருவது. அவ்வழித் தலைமகன் கூற்று:-

“தொடலைக் குறுந்தொடி தந்தாள் மடலொடு
மாலை உழக்குந் துயர்.” (குறள். 1135)

அன்புற்று நகினும் - அன்பு தோன்றும் உள்ளத்துடன் நக்கக்காலும் கூற்று நிகழும். அன்புற்று நக்கவழித் தலைமகன் கூறியதற்குச் செய்யுள்:-

“நயனின் மையிற் பயனிது என்னாது
பூம்பொறிப் பொலிந்த அழலுமிழ் அகன்பைப்
பாம்புயிர் அணங்கி யாங்கும் ஈங்கிது
தகாஅது வாழியோ குறுமகள் நகாஅது
உரைமதி யுடையுமென் உள்ளஞ் சாரல்
கொடுவிற் கானவன் கோட்டுமா தொலைச்சிப்
பச்சூன் பெய்த பகழி போலச்
சேயரி பரந்த ஆயிழை மழைக்கண்
உறாஅ நோக்க முற்றவென்
பைதல் நெஞ்சம் உய்யு மாறே.” (நற். 75)

அவட்பெற்று மலியினும் - தோழி உடம்பாட்டினைப் பெற்று மகிழல்; இரட்டுற மொழிதலான் தலைமகளை இருவகைக் குறியினும் பெற்று மகிழினும் என்றும் கொள்க.

உ-ம்:

“எமக்குநயந் தருளினை யாயிற் பணைத்தோள்
நன்னுதல் அரிவையொடு மென்மெல இயலி
வந்திசின் வாழியோ மடந்தை
தொண்டி அன்னநின் பண்புபல கொண்டே.” (ஐங்குறு. 175)

இது அவட்பெற்று மலியுந் தலைவன் கூற்று.

இனி, உள்ளப் புணர்ச்சியா னின்றி யியற்கை யிடையீடு பட்டுழி, பின் தலைமகள் குறியிடங் கூறியவழி யதனைப் பாங்கற் குரைத்தற்குச் செய்யுள்:-

“அணங்குடைப் பனித்துறைத் தொண்டி அன்ன
மணங்கமழ் பொழிற்குறி நல்கினள் நுணங்கிழைப்

பொங்கரி பரந்த உண்கண்

அங்கலிழ் மேனி அசைஇய எமக்கே.”

(ஐங்குறு. 174)

எனவுஞ் சிறுபான்மை வரும்.

“காணிற் குவளை கவிழ்ந்து நிலனோக்கும்

மாணிழை கண்ஓவ்வேம் என்று.”

(குறள். 1114)

இது தலைவியைப் பகற்குறிக்கண் பெற்று மலிதல்.

“மதியும் மடந்தை முகனும் அறியா

பதியிற் கலங்கிய மீன்.”

(குறள். 1116)

இஃது இரவுக்குறிக்கண் தலைவன் அவட்பெற்று மலிந்தது.

“மாதர் முகம்போல் ஓளிவிட வல்லையேல்

காதலை வாழி மதி.”

(குறள். 1118)

என்பதும் அது.

ஆற்றிடை உறுதலும் - தான்செல்லும் ஆற்றிடை இடையூறு உண்டாய விடத்தும் கூற்று நிகழும். இரட்டுற மொழிதலான் வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்தான், தான் செல்லும் ஆற்றின்கண் வருத்தமுற்றுக் கூறலும் கொள்ளப்படும்.

“குருதி வேட்கை உருகெழு வயமான்

வலிமிகு முன்பின் மழகளிறு பார்க்கும்

மரம்பயில் சோலை மலியப் பூழியர்

உருவத் துருவின் நாள்மேயல் ஆகும்

மாரி எண்கின் மலைச்சுர நீளிடை

நீநயந்து வருதல் எவனெனப் பலபுலந்து

அழுதனை உறையும் அம்மா அரிவை

பயங்கெழு பலவின் கொல்லிக் குடவரைப்

பூதம் புணர்த்த புதிதியல் பாவை

விரிகதிர் இளவெயில் தோன்றி அன்னநின்

ஆய்நலம் உள்ளி வரினெமக்கு

ஏமம் ஆகும் மலைமுதல் ஆறே.”

(நற். 192)

இந் நற்றிணைப் பாட்டு தலைவி ஆற்றினது அருமை செப்பத் தலைவன் செப்பியது.

“ஓம்புமதி வாழியோ வாடை பாம்பின்

தூங்குதோல் கடுக்குந் தூவெள் ளருவிக்

கல்லுயர் நண்ணி யதுவே நெல்லி

மரையினம் ஆரும் முன்றிற்

புல்வேய் குரம்பை நல்லோள் ஊரே.”

(குறுந். 235)

இக் குறுந்தொகைப் பாட்டு தலைவன் வரைவிடத்துச் சேருவான் கூறியது. (12)

பாங்கராயினார் துணையாகும் இடம்

101. பாங்கர் நிமித்தம் பன்னிரண் டென்ப.

என் - எனின், பலவகை மணத்திற் பாங்கராயினார் துணையாகு மிடம் இத்துணையென வரையறுத்துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

பாங்கராயினார் துணையாகக் கூடும் கூட்டம் பன்னிரண்டு வகை யென்றவாறு.

நிமித்தம் என்பது நிமித்தமாகக் கூடும் கூட்டம். அக்கூட்டம் நிமித்தமென ஆகுபெயராய் நின்றது. பாங்கராற் கூட்டம் பாங்கர் நிமித்தமென வேற்றுமைத் தொகையாயிற்று. அவையாவன:- பிரமம் முதலிய நான்கும், கந்திருவப் பகுதியாகிய களவும், உடன்போக்கும் அதன்கண் கற்பின் பகுதியாகிய இற்கிழத்தியும், காமக்கிழத்தியும், காதற்பரத்தையும், ஆசரம் முதலாகிய மூன்றுமென இவை. (13)

கைக்கிளைப் பாற்படுவன

102. முன்னைய மூன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பே.

என் - எனின், மேற்சொல்லப்பட்ட பன்னிருவகையினும் கைக்கிளைப் பாற்படுவன வகுத்துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

எண்வகை மணத்தினுள்ளும் முன்னையவாகிய ஆசரம் முதல் மூன்றும் கைக்கிளைப்பாற்படும் எ-று. (14)

பெருந்திணைக்கு உரியன

103. பின்னர் நான்கும் பெருந்திணை பெறுமே.

என் - எனின், மேற்சொல்லப்பட்டவற்றுள் பெருந்திணைக் குரியன உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

எண்வகை மணத்தினுள்ளும் பிரமம் முதலிய நான்கும் பெருந்திணைப் பாற்படும் எ-று. (15)

அன்பின்வரும் கூட்டம்

104. முதலொடு புணர்ந்த யாழோர் மேன தவலருஞ் சிறப்பின் ஐந்நிலம் பெறுமே.

என் - எனின், மேற்சொல்லப்பட்ட ஒருதலைக் காமமும் பொருந்தாக் காமமும்ன்றி, ஒத்த அன்பின் வருங் கூட்டம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) முதல் என்பது நிலமும் காலமும். நிலத்தொடும் காலத் தொடும் பொருந்திய கந்தருவர்பாற் பட்டன கெடுதலில்லாத சிறப்பிணை யுடைய ஐந்துவகைப்படும் எ-று.

முதலொடு புணர்ந்த என்றாரேனும் 'வந்தது கொண்டு வாராதது முடித்தல்' (மரபியல். 112) என்பதனான் ஒழிந்த கருப்பொருளும் உரிப்பொருளும் கொள்ளப்படும். நிலம் என்பது இடம். இதனாற் சொல்லியது, ஒத்த காமமாகிக் கருப்பொருளொடும் புணர்ந்த கந்தருவ

நெறி இட வகையான் ஐந்து வகைப்படும் எ-று. அவையா வன: களவும், உடன்போக்கும், இற்கிழத்தி, காமக்கிழத்தி, காதற் பரத்தையும் எனச் சொல்லப்பட்ட ஐவகைக் கூட்டம்.

இச் சொல்லப்பட்ட பன்னிருவகைப்பட்ட கூட்டத்திற்கும் பாங்கராயினார் நிமித்தமாக வேண்டுதலின், அவற்றுள் தலைவற்கும் தலைவிக்கும் ஒத்த காத லுள்வழிப் பாங்கராயினாரான் நிகழும் நிகழ்ச்சி கந்தருவப் பகுதியாகவும், ஒருதலை வேட்கையாகியவழி இவரான் வரும் நிகழ்ச்சி கைக்கிளையாகவும் ஒப்பில்கூட்டமாகியவழிப் பெருந்திணையாகவும் கொள்க. ஐந்நிலம் என்பதனை முல்லை குறிஞ்சி முதலாயின வென்றார் உளராலெனின், 'முதலொடு புணர்ந்த' என்பதனான் நிலம் பெறுமாதலான் நிலம் என்பதற்கு வேறு பொருள் உரைத்தல் வேண்டுமென்க. அஃது அற்றாக, இற்கிழத்தி, காமக்கிழத்தி என்பார் உள்ளப் புணர்ச்சியானாதல் மெய்யுறு புணர்ச்சியானாதல் வரையப்பட்டாராகப் பொருட்பெண்டிராகிய காதற் பரத்தையர் கூட்டம் ஒத்த காமமாகியவாறென்னையெனின், அரும்பொருளானாதல் அச்சத்தானாதல் அன்றி, அன்பினாற்கூடுதலின் அதுவுங் கந்தருவப்பாற்படும். அவ்வாறன்றி அவரைப் பிறிது நெறியாற் கூடுவனாயின் இவன்மாட்டுத் தலைமை இன்றாமென்பது உணர்ந்து கொள்க. அஃதாமாறு:

“அன்னை கடுஞ்சொல் அறியாதாய் போலநீ
என்னைப் புலப்பது ஒறுக்குவேன் மன்யான்
சிறுகாலை இற்கடை வந்து குறிசெய்த
அவ்வழி என்றும்யான் காணேன் திரிதர
எவ்வழிப் பட்டாய் சமனாக இவ்வெள்ளல்.” (கலித். 90)

எனவும், “கண்டேனின் மாயங் களவாதல்” என்னுங் கலியுள்,

“..... நோயும் வடுவுங் கரந்து மகிழ்செருக்கிப்
பாடு பெயல்நின்ற பானாள் இரவில்
தொடிபொலி தோளும் முலையுங் கதுப்பும்
வடிவார் குழையும் இழையும் பொறையா
ஒடிவது போலும் நுகுப்போ டடிதளரா
வாராக் கவவின் ஒருத்திவந் தல்கல்தன்
சீரார் ஞெகிழஞ் சிலம்பச் சிவந்துநின்
போரார் கதவம் மிதித்த தமையுமோ.” (கலித். 97)

எனவும், பரத்தையர் அன்பினாற் கூறியவாறும் இவர் இற்கிழத்தியும் காமக்கிழத்தியும் அன்மையும் அறிந்துகொள்க. இவ்வகை வருவன ஐந்து நிலனாய் வரும். அஃதேல், மருதக் கலியுள்,

“.....
அடக்கமில் போழ்தின்கண் தந்தை காமுற்ற
தொடக்கத்துத் தாயுழைப் புக்கான்.” (கலித். 82)

எனவும், 'வழிமுறைத்தாய்' எனவும், 'புதியோள்' எனவும், இவ்வாறு கூறக் கேட்கின்ற காமக்கிழத்தியு மென மனைவியர் நால்வருளர்.

அவரெல்லாரையும் கூறாது மனைக்கிழத்தியர் இருவர் என்றதனாற் பயன் இன்றெனின், அவரெல்லாரும் இற்கிழத்தியும் காமக்கிழத்தியுமென இரண்டு பகுப்பினுள் அடங்குப; அன்றியும், இவர் நால்வரோடு பரத்தையுட்பட ஐவர் கந்தருவப் பகுதியர் என உரைப்பினும் அமையும்.

“பரத்தை வாயில் நால்வர்க்கும் உரித்தே.” (பொருளியல். 28)

என ஒதுதலானும், தலைவற்குப் பிரமம் முதலாக வரும் நான்கு வருணத்துப் பெண்பாலாரும் பரத்தையும் என ஐவகைப் படுப வென்பதூஉம் ஒன்றெனக் கொள்க. (16)

தலைவன் வரைந்து எய்தும் காறும் கூறும் பொருண்மை

105. இருவகைக் குறிபிழைப் பாகிய இடத்தும்
காணா வகையிற் பொழுதுநனி இகப்பினும்
தானகம் புகாஅன் பெயர்தல் இன்மையிற்
காட்சி யாசையிற் களம்புக்குக் கலங்கி
வேட்கையின் மயங்கிக் கையறு பொழுதினும்
புகாஅக் காலைப் புக்கெதிர்ப் பட்டுழிப்
புகாஅ விருந்தின் பகுதிக் கண்ணும்
வேளாண் எதிரும் விருப்பின் கண்ணும்
தாளாண் எதிரும் பிரிவி னானும்
நாணுநெஞ் சலைப்ப விடுத்தற் கண்ணும்
வரைதல் வேண்டித் தோழி செப்பிய
புரைதீர் கிளவி புல்லிய எதிரும்
வரைவுடம் படுதலும் ஆங்கதன் புறத்தும்
புரைபட வந்த மறுத்தலொடு தொகைஇக்
கிழவோன் மேன என்மனார் புலவர்.

இது, தோழியிற் கூடிய தலைமகன் வரைந்தெய்துங்காறும் கூறும் பொருண்மை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) இருவகைக் குறி பிழைப்பாகிய இடத்தும் என்பது பகற்குறியும் இரவிற்குறியும் பிழைப்பாகிய இடத்தும் எ-று. பகற்குறி இரவிற்குறி யென்பது எற்றாற் பெறுதுமெனின்,

“குறியெனப் படுவ திரவினும் பகலினும்

அறியக் கிளந்த ஆற்ற தென்ப.”

(களவியல். 40)

என்பதனாற் கொள்க. அக்குறிக்கண் தலைவி வரவு பிழைத்தவிடத்துத் தலைவன் கூற்று நிகழும் எ-று.

“மழைவர வறியா மஞ்ஞை யாலும்

அடுக்கல் நல்லூர் அசைநடைக் கொடிச்சி

தானெம் மருளாள் ஆயினும்

யாந்தன் உள்ளுபு மறந்தறி யேமே.”

(ஐங்குறு. 298)

இது, குறிபிழைத்தவழித் தோழிக்குச் சொல்லியது.

“இல்லோன் இன்பங் காமுற் றாஅங்கு
அரிதுவேட் டனையால் நெஞ்சே காதலி
நல்லா ளாகுதல் அறிந்தாங்கு
அரியா ளாகுதல் அறியா தோயே.” (குறுந். 120)

இது, குறி பிழைத்தவழி உள்ளத்திற்குச் சொல்லியது.

காணாவகையிற் பொழுதுநனி இகப்பினும் என்பது - தலைமகளைக் காணாவகையிற் பொழுது மிகவும் கடப்பினுங் கூற்று நிகழும் எ-று. செய்யுள்:-

“உள்ளிக் காண்பென் போல்வல் முள்ளெயிற்று
அமிழ்தம் ஊறுஞ் செவ்வாய்க் கமழகில்
ஆரம் நாரும் அறல்போற் கூந்தற்
பேரமர் மழைக்கண் கொடிச்சி
மூரல் முறுவலொடு மதைஇய நோக்கே.” (குறுந். 286)

என வரும்.

தானகம்புகாஅன் பெயர்தல் இன்மையிற்... பொழுதினும் என்பது - காணாவகையிற் பொழுது மிகக் கழிந்துழிக் காட்சி யாசையினாற் குறியிடத்துச் சென்று ஆண்டுக் காணாது கலங்கி வேட்கையான் மயக்கமுற்றுச் செயலற்று நிற்குங் காலத்தினுங் கூற்று நிகழும் எ-று.

புகான் என்பது முற்று வாய்பாட்டான் வந்த வினையெச்சம். செய்யுள் வந்தவழிக் காண்க.

புகாஅக் காலை புக்கெதிர்ப் பட்டுழிப்... கண்ணும் என்பது - தான் புகுதற்குத் தகுதியில்லாத காலத்துக்கண் அகம்புக்கெதிர்ப்பட்டுழி அவரால் நீக்கப்படாத விருந்தின் பகுதியனாகிய வழியும் கூற்று நிகழும் எ-று. செய்யுள்:-

“இரண்டறி கள்விநம் காத லோளே
முரண்கொள் துப்பிற் செவ்வேல் மலையன்
முள்ளூர்க் கானம் நண்ணுற வந்து
நாளென் கங்குல் நம்மோ ரன்னள்
கூந்தல் வேய்ந்த விரவுமலர் உதிர்த்துச்
சாந்துளர் நறுங்கதுப்பு எண்ணெய் நீவி
அமரா முகத்த ளாகித்
தமரோர் அன்னள் வைகறை யானே” (குறுந். 312)

என வரும்.

வேளா ணெதிரும் விருப்பின் கண்ணும் - என்பது தலைவி உபகாரம் எதிர்ப்பட்ட விருப்பின்கண்ணும் கூற்று நிகழும் எ-று.

அது குறிவழிக் கண்டு கூறுதல். அவ்வழித் தலைவிக்குக் கூறிய செய்யுள்:-

“சிலம்புகமழ் காந்தள் நறுங்குலை யன்ன
நலம்பெறு கையினென் கண்புதைத் தோயே

பாயல் இந்துணை யாகிய பணைத்தோள்
தோகை மாட்சிய மடந்தை
நீயல துளரோஎன் நெஞ்சமர்ந் தோளே.”

(ஐங்குறு. 293)

இது தலைவி கண்புதைத்தவழித் தலைவன் கூறியது.

“குருதி வேட்கை உருகெழு வயமான்
வலிமிகு முன்பின் மழகளிறு பார்க்கும்
மரம்பயில் சோலை மலியப் பூழியர்
உருவத் துருவின் நாள்மேயல் ஆரும்
மாரி எண்கின் மலைச்சுர நீளிடை
நீநயந்து வருதல் எவனெனப் பலபுலந்து
அழுதனை உறையும் அம்மா அரிவை
பயங்கெழு பலவின் கொல்லிக் குடவரைப்
பூதம் புணர்த்த புதிதியல் பாவை
விரிகதிர் இளவெயில் தோன்றி யன்னநின்
ஆய்நலம் உள்ளி வரினெமக்கு
ஏமம் ஆகும் மலைமுத லாரே.”

(நற். 192)

எனவும் வரும்.

தாளாண் எதிரும் பிரிவி னானும் என்பது - தாளாண்மை எதிரும் பிரிவின்கண்ணும் எ-று. எனவே நெட்டாறு சேறலன்றி அணிமைக்கண் பிரிவென்று கொள்க.

“இன்றே சென்று வருவது நாளைக்
குன்றிழி அருவியின் வெண்டேர் முடுக
இளம்பிறை யன்ன விளங்குசுடர் நேமி
விசும்புலீசு கொள்ளியிற் பைம்பயிர் துமியக்
காலியற் செலவின் மாலை யெய்திச்
சின்னிரை வால்வளைக் குறுமகள்
பன்மாண் ஆகம் அடைந்துவக் குவமே.”

(குறுந். 189)

பிரிந்தவழிக் கூறியதற்குச் செய்யுள்

“ஓம்புமதி வாழியோ வாடை பாம்பின்
தூங்குதோல் கடுக்குந் தூவெள் அருவிக்
கல்லுயர் நண்ணி யதுவே நெல்லி
மரையினம் ஆரும் முன்றில்
புல்வேய் குரம்பை நல்லோள் ஊரே.”

(குறுந். 235)

எனவும் வரும்.

நாணுநெஞ் சலைப்ப விடுத்தற் கண்ணும் என்பது - நாணந் தலைவி நெஞ்சினை வருத்துதலானே நீக்கி நிறுத்துதற்கண்ணும் எ-று.

அஃது, அலராகும் என்றஞ்சி நீக்குதல். அவ்வழித் தலைவன் கூற்று நிகழும் எ-று. அவ்வழி இவ்வாறு கூறுகின்றது, புனைந்துரை யென்று கருதிக் கூறுதலும் மெய்யென்று கருதிக் கூறுதலும் உளவாம்.

“களித்தொறுங் கள்ளுண்டல் வேட்டற்றாற் காமம்
வெளிப்படுந் தோறும் இனிது.” (குறள். 1045)

இது புனைந்துரையென்று கருதிக் கூறியது.

“உறாஅதோ ஊரறி கௌவை அதனைப்
பெறாஅது பெற்றன்ன நீர்த்து.” (குறள். 1143)

‘ஊரறிந்த கௌவை நன்றே காண்; அதனைக் குற்றமாகக் கொள்ளாது பெறாது பெற்ற நீர்மைத்தாகக் கொள்’ என்றமையான் தமர் வரைவுடன் படுவர் எனக் கூறியவாறாம். இது மெய்யாகக் கொண்டு கூறியது.

வரைதல் வேண்டி... புல்லிய எதிரும் என்பது - வரைந்து கோடல் வேண்டித் தோழியாற் சொல்லப்பட்ட குற்றந் தீர்ந்த கிளவி பொருந்திய எதிர்ப்பாட்டுக்கண்ணுங் கூற்று நிகழும் எ-று.

அஃதாவது பின்னுங் களவொழுக்கம் வேண்டிக் கூறுதல்.

“நல்லுரை இகந்து புல்லுரைத் தாஅய்
பெயல்நீர்க் கேற்ற பசங்கலம் போல
உள்ளம் தாங்கா வெள்ளம் நீந்தி
அரிதவா வுற்றனை நெஞ்சே நன்றும்
பெரிதால் அம்மநின் பூசல் உயர்கோட்டு
மகவுடை மந்தி போல
அகனுறத் தழீஇக் கேட்குநர்ப் பெறினே.” (குறுந். 29)

என வரும்.

வரைவுடம்படுதலும் - தோழி கூறிய சொற்கேட்டு வரைவுடம் படுதற்கண்ணும் கூற்று நிகழும் எ-று.

“ஆர்களிறு மிதித்த நீர்திகழ் சிலம்பிற்
சூர்நசைந் தனையையாய் நடுங்கல் கண்டே
நரந்த நாறுங் குவையிருங் கூந்தல்
நிரந்திலங்கு வெண்பல் மடந்தை
பரித்தனென் அல்லனோ இறையிறை யானே.” (குறுந். 52)

என வரும்.

ஆங்கதன் புறத்தும் என்பது - அவ் வரைவு நிகழ்ச்சிக்கண்ணுங் கூற்று நிகழும் எ-று. செய்யுள் வந்தவழிக் காண்க.

புரைபடவந்த மறுத்தலொடு தொகைஇ என்பது - குற்றம்படவந்த மறுத்தலொடு கூட எ-று.

அஃது அவர் மறுத்தற்கண்ணுந் தலைமகன்மாட்டுக் கூற்று நிகழும் எ-று. அதற்குச் செய்யுள்:

“பொன்அடர்ந் தன்ன ஒள்ளினர்ச் செருந்திப்
பன்மலர் வேய்ந்த நலம்பெறு கோதையள்
திணிமணல் அடைகரை அவவன் ஆட்டி

அசையின ளிருந்த ஆய்தொடிக் குறுமகள்
 நலஞ்சால் விழுப்பொருள் கலநிறை கொடுப்பினும்
 பெறலருங் குரைய ளாயின் அறந்தெரிந்து
 நாமுறை தேள மரூஉப்பெயர்ந் தவனொடு
 இருநீர்ச் சேர்ப்பி னுப்புடன் உழந்தும்
 பெருநீர்க் குட்டம் புணையொடு புக்கும்
 படுத்தனம் பணிந்தனம் அடுத்தனம் இருப்பின்
 தருகுவன் கொல்லோ தானே விரிதிரைக்
 கண்திரள் முத்தங் கொண்டு ஞாங்கர்த்
 தேன்இமிர் அகன்கரைப் பகுக்குள்
 கானலம் பெருந்துறைப் பரதவன் நமக்கே.” (அகம். 280)

என வரும்.

கிழவோன் மேன என்மனார் புலவர் என்பது - இச்சொல்லப் பட்டன வெல்லாங் கிழவோன் இடத்தன என்று.

கூற்றென்னாது பொதுப்படக் கூறுதலான் உள்ள நிகழ்ச்சியும் கூற்றும் கொள்ளப்படும். (17)

தலைவனைக் கண்ணுற்ற தலைவி இலக்கணம்

106. காமத் திணையிற் கண்நின்று வருஉம்
 நாணும் மடனும் பெண்மைய ஆகலின்
 குறிப்பினும் இடத்தினும் அல்லது வேட்கை
 நெறிப்பட வாரா அவள்வயின் ஆன.

என்பது மேல் தலைவற்குரிய கிளவி கூறி, இனித் தலைவிக்குரிய கிளவி கூறுகின்றாராகலின் முற்பட அவள் தலைவனைக் கண்ணுற்றவழி வரும் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

தலைவியிடத்து நிலைமை பெற்றுவருகின்ற நாணமும் மடனும் பெண்மைக்கு அங்கமாகலின், காமவொழுக்கத்தின்கண் குறிப்பினானும் இடத்தினானும் அல்லது வேட்கை புலப்பட நிகழாது, தலைவியிடத்து என்று.

காமத்திணை என்பதனைக் குறிப்பென்பதற்கு முன்னே கூட்டியுரைக்க. அச்சமும் இயல்பன்றோவெனின், அதுவும் வேட்கைக் குறிப்பினான் நீங்குமென்ப, அச்சமுள்வழி வேட்கை நிகழாமையின், வேட்கையுள்வழி நாணும் மடனும் நீங்காவோ எனின், அது வருகின்ற சூத்திரத்தாற் கூறுப. இதனாற் சொல்லியது தலைவி தலைவனை எதிர்ப்பட்டுழி முன்னிலையாக்கல் முதலாகத் தலைவன்மாட்டு நிகழ்ந்தமை போலத் தலைவிமாட்டு நிகழ்பவை உளவோ வெனின், அவள்மாட்டுக் குறிப்பினானாதல், சொல்லுதற்குத் தக்க விடத்தினானாதல் தோற்றுவதல்லது, புலப்பட்டு நிகழா தென்றவா றாயிற்று.

“உண்டார்கண் அல்ல தடுநறாக் காமம்போற்
 கண்டார் மகிழ்செய்தல் இன்று” (குறள். 1090)

என்றது தலைவனைக் கண்ட தலைவி வேட்கையைக் குறிப்பினான் தன்னுள்ளே கருதியது.

இடம்பற்றி வேட்கை தோற்றியதற்குச் செய்யுள்

“.....
நெடுங்கொடி நுடங்கும் நாவாய் தோன்றுவ
காணா மோவெனக் காலிற் சிதையா
நில்லாது பெயர்ந்த பல்லோ ருள்ளும்
என்னே குறித்த நோக்கமொடு நன்னுதால்
ஒழிகோ யானென அழிதகக் கூறி
யான்பெயர்க என்ன நோக்கித் தான்தன்
நெடுந்தேர்க் கொடிஞ்சி பற்றி
நின்றோன் போலும் இன்றும்என் கட்கே.” (அகம். 110)

எனத் தன் குறிப்புக் காலத்தாற் கூறுதலாற்றாது பின் இடம்பெற்றுழிக் கூறியவாறு காண்க. (18)

மேலதற்குப் புறனடை

107. காமஞ் சொல்லா நாட்டம் இன்மையின்
ஏமுற இரண்டும் உளவென மொழிப.

என்பது, மேலதற்கொரு புறனடை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

வேட்கையுரையாத கண் உலகத்தின்மையான் தலைவன் ஏமுறற் பொருட்டு நாணும் மடனும் உளவாம் என்று.

இதனாற் சொல்லியது, மேல் தலைவிக்கு இயல்பாய்க் கூறப்பட்ட அச்சமும் நாணும் மடனும் என்பனவற்றுள் வேட்கையான் அச்சம் நீங்கினவழி நாணும் மடனும் நீங்காவோ என்றையுற்றார்க்கு, அவை தலைமகற்கு ஏம மாதற்பொருட்டு நீங்காவாம் என்பதூஉம், வேட்கைக் குறிப்புக் கண்ணினான் அறியலா மென்பதூஉம் உணர்த்தியவாறு. என்னை? நாணும் மடனும் இல்லாதாரைத் தலைமக்கள் அவமதிப்பாராதலான்.

உ-ம்:

“கடலன்ன காமம் உழந்தும் மடலேறாப்
பெண்ணிற் பெருந்தக்க தில்.” (குறள். 1173)

இதனுள் ‘கடலன்ன காமம் உழந்தும்’ என்றதனான் வேட்கை மிக்க நிலையினையும், ‘மடலேறாப் பெண்’ என்றமையான் நாணும் மடனும் நீங்கா நிலையினையும் கூறுதல் காண்க.

“கண்ணொடு கண்இணை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்கள்
என்ன பயனும் இல.” (குறள். 1100)

இதனுள் அகத்து நிகழ் வேட்கையினைக் கண்ணினான் அறியக் கிடந்தமை கூறியவாறு காண்க. (19)

தலைவிமாட்டு நிகழும் கூற்றுச்சொல்

108. சொல்லெதிர் மொழிதல் அருமைத் தாகலின்
அல்ல கூற்றுமொழி அவள்வயி னான.

என்பது, இதுவும் தலைவிமாட்டு ஒரு கூற்றுச்சொல் நிகழுமாறு
உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

தலைவன் இயற்கைப்புணர்ச்சி கருதிக் கூறுஞ் சொல்லெதிர், தான்
வேட்கைக் குறிப்பினளாயினும் அதற்குடம்பட்ட நெறியைக் கூறுதல்
அருமையுடைத் தாதலான், அதற்கு உடம்பாடல்லாத கூற்றுமொழி
தலைவியிடத்தன எ-று.; என்றது, இசைவில்லாதாரைப் போலக் கூறுதல்.

உ-ம்:

“யாரிவன் என்னை விலக்குவான் நீருளர்
பூந்தா மரைப்போது தந்த விரவுத்தார்க்
கல்லாப் பொதுவனை நீமாறு நின்னொடு
சொல்லலோம் பென்றார் எமர்.”

(கலித். 112)

எனவரும். இதன்பின்,

“.....
எவன் கொலோ
மாயப் பொதுவன் உரைத்த உரையெல்லாம்
வாயாவ தாயின் தலைப்பட்டாம் பொய்யாயின்
சாயலின் மார்பிற் கமழ்தார் குழைத்தநின்
ஆயித முண்கண் பசுப்பத் தடமென்தோள்
சாயினும் ஏளர் உடைத்து.”

(கலித். 112)

என உடம்பாடு கூறினாளாதலின் முற்கூறியது அல்ல கூற்றாயிற்று. (20)

களவில் தலைவிகூற்று நிகழிடம்

109. மறைந்தவற் காண்டல் தற்காட்டுறுதல்
நிறைந்த காதலின் சொல்லெதிர் மழுங்கல்
வழிபாடு மறுத்தல் மறுத்தெதிர் கோடல்
பழிதீர் முறுவல் சிறிதே தோற்றல்
கைப்பட்டுக் கலங்கினும் நாணுமிக வரினும்
இட்டுப்பிரி விரங்கினும் அருமைசெய் தயர்ப்பினும்
வந்தவழி எள்ளினும் விட்டுயிர்த் தழுங்கினும்
நொந்துதெளி வொழிப்பினும் அச்சம் நீடினும்
பிரிந்தவழிக் கலங்கினும் பெற்றவழி மலியினும்
வருந்தொழிற் கருமை வாயில் கூறினும்
கூறிய வாயில் கொள்ளாக் காலையும்
மனைப்பட்டுக் கலங்கிச் சிதைந்தவழித் தோழிக்கு
நினைத்தல் சான்ற அருமறை உயிர்த்தலும்

உயிராக் காலத்து உயிர்த்தலும் உயிர்செல
வேற்றுவரைவு வரின்அது மாற்றுதற் கண்ணும்
நெறிப்படு நாட்டத்து நிகழ்ந்தவை மறைப்பினும்
பொறியின் யாத்த புணர்ச்சி நோக்கி
ஒருமைக் கேண்மையின் உறுகுறை தெளிந்தோள்
அருமை சான்ற நாலிரண்டு வகையிற்
பெருமை சான்ற இயல்பின் கண்ணும்
பொய்தலை அடுத்த மடலின் கண்ணுங்
கையறு தோழி கண்ணீர் துடைப்பினும்
வெறியாட் டிடத்து வெருவின் கண்ணும்
குறியின் ஒப்புமை மருடற் கண்ணும்
வரைவுதலை வரினும் களவறி வறினும்
தமர்தற் காத்த காரண மருங்கினும்
தன்குறி தள்ளிய தெருளாக் காலை
வந்தவன் பெயர்ந்த வறுங்களம் நோக்கித்
தன்பிழைப் பாகத் தழீஇத் தேறலும்
வழுவின்று நிலைஇய இயற்படு பொருளினும்
பொழுதும் ஆறும் புரைவ தன்மையின்
அழிவுதலை வந்த சிந்தைக் கண்ணும்
காமஞ் சிறப்பினும் அவனளி சிறப்பினும்
ஏமஞ் சான்ற வுவுகைக் கண்ணும்
தன்வயின் உரிமையும் அவன்வயிற் பரத்தையும்
அன்னவு முளவே ஓரிடத் தான.

என்றது, தலைவிக்கு இயற்கைப்புணர்ச்சி முதலாகக் களவின்கட்
'குறிப்பினு மிடத்தினுமல்லது' (களவியல். 18) நிகழ்ச்சி யெல்லாவற்றி
னும் கூற்று நிகழுமிடம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) மறைந்தவற் காண்டல் என்பது - தன்னைத் தலைவன்
காணாமல் தான் அவனைக் காணுங் காட்சி.

தற்காட்டுறுதல் என்பது - தன்னை அவன் காணுமாறு நின்றல்.

நிறைந்த... மழுங்கல் என்பது - நிரம்பிய வேட்கையான் தலைவன்
கூறிய சொற் கேட்டு எதிர்மொழி கூறாது மடிந்து நின்றல்.

இம் மூன்றிடத்தினுங் கூற்று நிகழாது.

வழிபாடு மறுத்தல் என்பது - அதன்பின் இவள் வேட்கைக் குறிப்புக்
கண்டு சாரலுற்றவழி அதற்கு உடம்படாது மறுத்தல்.

அது குறிப்பினானும் கூற்றினானும் வரும்.

மறுத்தெதிர்கோடல் என்பது - மறுத்தாங்கு மறாது பின்னும் ஏற்றுக்
கோடல்.

பழிதீர்... தோற்றல் - குற்றந் தீர்ந்த முறுவல் சிறிது தோற்றுவித்தல்.

அது புணர்தற்கு உடன்பாடு காட்டி நிற்கும். இவை ஆறுநிலையும் புணர்ச்சிக்கு முன் நிகழும். ஈண்டுங் குறிப்பு நிகழ்ச்சியல்லது கூற்று நிகழ்ச்சி அருகியல்லது வாராது. அவற்றுள் சில வருமாறு:

“இகல் வேந்தன் சேனை” என்னும் முல்லைக் கலியுள், (கலித். 108)

“மாமருண் டன்ன மழைக்கண்சிற றாய்த்தியர்
நீமருட்டுஞ் சொற்கண் மருள்வார்க் குரையவை
யாமுனியா ஏறுபோல் வைகற் பதின்மரைக்
காமுற்றுச் செல்வாயோர் கட்டுத்திக் கள்வனை
நீஎவன் செய்தி பிறர்க்கு;
யாம்எவன் செய்தும் நினக்கு;

இது வழிபாடு மறுத்தது. இன்னும் இதனுள்,

“தேங்கொள் பொருப்பன் சிறுகுடி எம்ஆயர்
வேந்தாட்டு அரவத்து நின்பெண்டிர் காணாமல்
காஞ்சித் தா துக்கன்ன தாதெரு மன்றத்துத்
தூங்குங் குரவையுள் நின்பெண்டிர் கேளாமை
ஆம்பற் குழலாற் பயிர்பயிர் எம்படப்பைக்
காஞ்சிக்கீழ்ச் செய்தேங் குறி.” (கலித். 108)

இது மறுத்தெதிர் கோடல்.

பழிதீர் முறுவல் சிறிதே தோற்றற்கு உதாரணம்:

“அன்னையோ,
மன்றத்துக் கண்டாங்கு சான்றார் மகளிரை
இன்றி அமையென்றின்னவுஞ் சொல்லுவாய்
நின்றாய்நீ சென்றீ எமர்காண்பர் நாளையுங்
கன்றொடு சேரும் புலத்து.” (கலித். 110)

இதனுள் “அன்னையோ” என்பது நகையொடு கூடிய சொல்.

கைப்பட்டுக் கலங்கினும் என்பது - தலைவன் கையகப்பட்ட பின்பு என்செய்தே மாயினேன் எனக் கலக்கமுறினும் எ-று.

நாணுமிகவரினும் என்பது - தலைவிக்கு முன்புள்ள நாணத்தினும் மிக நாணம் வந்துழியும் எ-று.

இட்டுப்பிரி விரங்கினும் என்பது - தலைவன் இட்டு வைத்துப் பிரிவன் என அஞ்சியதற்கு இரக்கமுறினும் எ-று.

அருமைசெய் தயர்ப்பினும் என்பது தலைவன் வருதற்குக் காவலாகிய அருமை செய்ததனான் அவனும் வருதலைத் தவிரினும் எ-று.

வருதலைத் தவிர்தலை அயர்ப்பு என்றார். அன்றியும் புறத்து விளையாடுதற்கு அருமை செய்ய மயக்கம் வரினும் என்றுமாம். செய்தென்பதனைச் செயவெனத் திரிக்க.

வந்தவழி எள்ளினும் என்பது தலைவன் வந்தவிடத்து அலராகும் என்றஞ்சி அவனை எண்ணிய வழியும் எ-று.

விட்டுயிர்த்தழுங்கினும் என்பது - மறையாது சொல்லி இரங்கினும் எ-று.

நொந்து தெளிவொழிப்பினும் என்பது - தலைவன் தெளிவித்த தெளிவை நொந்து, அதனை யொழிப்பினும் எ-று.

அச்சம் நீடினும் என்பது - தலைவன் வருகின்றது இடையீடாக அச்சம் மிக்குழியும் எ-று.

பிரிந்தவழிக் கலங்கினும் என்பது - தலைவன் பிரிந்தவழிக் கலக்க முறினும் எ-று.

அது தாளானெதிரும் பிரிவு.

பெற்றவழி மலியினும் என்பது - தலைவனொடு கூட்டம் பெற்றவழி மகிழினும் எ-று.

வருந்தொழிற்கு அருமை வாயில் கூறினும் என்பது - தலைவன் வருதற்கு இடையீடாகக் காவலர் கடுகுதலான் ஈண்டுவருதல் அரிதெனத் தோழி தலைவிக்குச் சொல்லினும் எ-று.

கூறிய... காலையும் என்பது - தோழி இவ்வாறு கூறியதனை மனங்கொள்ளாத காலத்தினும் எ-று.

மனைப்பட்டு அருமறையுயிர்த்தலும் என்பது - புறத்து விளையாடு தல் ஒழிந்து மனைப்பட்டுக் கலங்கிச் சிதைந்தவழித் தோழிக்குச் சூழ்தலமைந்த அரிய மறைப்பொருளைச் சொல்லலும் எ-று.

எனவே சிதையாவழித் தோழிக்குச் சொல்லாளாம் என்பது போந்தது. வேட்கை மறைக்கப்படுதலின் மறையாயிற்று.

'கைப்பட்டுக் கலங்கல்' முதலாகக் 'கூறிய வாயில் கொள்ளாக் காலை' யீறாகச் சொல்லப்பட்ட பன்னிரு வகையினும் தலைமகள் தோழிக்கு உரைக்கப்பெறும். அஃது உரைக்குங்கால் மனைப்பட்டுக் கலங்கி மேனி சிதைந்தவழியே உரைக்கப்பெறுவது. ஆண்டும் இதற்கு என்செய்வாம் என உசாவுதலொடுகூடத் தனது காதன்மை தோன்ற உரைக்கும் எ-று. மனைப்படாக்கால் அவனைக் காண்டலான் உரைக்க வேண்டுவதில்லை யென்றவாறாயிற்று. இப் பன்னிரண்டும் ஒருத்தி ஈட்டு ஒருங்கு நிகழ்வன அல்ல. இவ்விடங்கள் உரைத்தற்கு இடமென இலக்கணங் கூறியவாறு.

அவற்றுட் கைப்பட்டுக் கலங்கியதற்குச் செய்யுள்:-

'கொடியவுங் கோட்டவும்' என்னுங் குறிஞ்சிக்கலியுள், (கலி. 54)

"நரந்தநா றிருங்கூந்தல் எஞ்சாது நனிபற்றிப்
பொலம்புனை மகரவாய் நுங்கிய சிகழிகை
நலம்பெறச் சுற்றிய குரல்அமை ஒருகாழ்

விரன்முறை சுற்றி மோக்கலும் மோந்தனன்
 நறாஅவிழ்ந் தன்னஎன் மெல்விற்ற போதுகொண்டு
 செறாஅச் செங்கண் புதைய வைத்துப்
 பறாஅக் குருகின் உயிர்த்தலும் உயிர்த்தனன்
 தொய்யில் இளமுலை இனிய தைவந்து
 தொய்யலந் தடக்கையின் வீழ்பிடி அளிக்கும்
 மையல் யானையின் மருட்டலும் மருட்டினன்;
 அதனால்,
 அல்லல் களைந்தனன் தோழி நந்நகர்
 அருங்கடி நீவாமை கூறி னன்றென
 நின்னொடு சூழ்வல் தோழி நயம்புரிந்
 தின்னது செய்தாள் இவளென
 மன்னா உலகத்து மன்னுவது புரைமே.”

(கலித். 54)

இதனுட் கைப்பட்டுக் கலங்கியவாறும் அருமறை உயிர்த்தவாறும் இவ்வாறு செய்யாக்கால் இறந்துபடுவென் என்னுங் குறிப்பினளாய் 'மன்னாவுலகத்து மன்னுவது புரையும்' எனவுங் கூறியவாறு காண்க.

நானுமிக வந்ததற்குச் செய்யுள்

“நோக்குங்கால் நோக்கித் தொழுஉம்பிறர் காண்பார்
 தூக்கிலி தூற்றும் பழியெனக் கைகவித்துப்
 போக்குங்காற் போக்கும் நினைந்திருக்கும் மற்றநாம்
 காக்கும் இடமன்றினி;
 எல்லா எவன்செய்வாம் நாம்.”

(கலித். 63)

இது நாணம் மிக்கவழித் தோழியோடு உசாவியது.

இட்டுப்பிரி விரங்கியதற்குச் செய்யுள்

“அம்ம வாழி தோழி காதலர்
 பாவை யன்னஎன் ஆய்கவின் தொலைய
 நன்மா மேனி பசப்பச்
 செல்வேம் என்பதம் மலைகெழு நாட்டே.”

(ஐங்குறு. 221)

எனவரும்.

அருமைசெய் தயர்த்தற்குச் செய்யுள்

“நெய்தற் புறவின் நிறைகழித் தண்சேர்ப்பன்
 கைதைசூழ் கானலுட் கண்டநாட் போலானாற்
 செய்த குறிவழியும் பொய்யாயின் ஆயிழாய்
 ஐயகொல் ஆன்றார் தொடர்பு.”

(திணைமொழி. 41)

என வரும்.

வந்தவழி யெள்ளியதற்குச் செய்யுள்

“கண்திரள் முத்தம் மயக்கும் இருண்முந்நீர்ப்
 பண்டங்கொள் நாவாய் வழங்குந் துறைவனை
 முண்டகக் கானலுட் கண்டேன் எனத்தெளிந்தேன்
 நின்ற உணர்விலா தேன்.”

(ஐந்திணை யெழு. 56)

இதனுள் 'பின்னும் வருவன் என்றிருந்தேன்; அதனான் எள்ளினேன்' என்பது கருத்து.

“.....
ஏறிரங் கிருளிடை இரவினிற் பதம்பெறாஅன்
மாறினென் எனக்கூறி மனங்கொள்ளுந் தானென்ப
கூடுதல் வேட்கையாற் குறிபார்த்துக் குரல்நொச்சிப்
பாடோர்க்குஞ் செவியோடு பைதலேன் யானாக.” (கலித். 46)

இஃது எள்ளினாயென நினைத்தான் என்றவழிக் கூறியது.

விட்டுயிர்த் தழுங்கியதற்குச் செய்யுள்

“பிணிநிறந் தீர்ந்து பெரும்பணைத்தோள் வீங்க
மணிமலை நாடன் வருவன்கொல் தோழி
கணிநிற வேங்கை மலர்ந்துவண் டார்க்கும்
மணிநிற மாலைப் பொழுது.” (திணைமொழி. 9)

எனவும்,

“மரையா உகளும் மரம்பயில் சோலை
உரைசார் மடமந்தி ஓடி உகளும்
புரைதீர் மலைநாடன் பூணைத் தகலம்
உரையா உழக்கும்என் நெஞ்சு” (கைநநிலை. 6)

எனவும் வரும்.

நொந்து தெளிவொழித்தற்குச் செய்யுள்

“மன்றத் தறுகற் கருங்கண் முசுகளுங்
குன்றக நாடன் தெளித்த தெளிவினை
நன்றென்று தேறித் தெளிந்தேன் தலையளி
ஒன்றுமற் றொன்றும் அனைத்து.” (ஐந்திணையெழு. 9)

எனவும் வரும்.

அச்சம் நீடினும் என்பதற்குச் செய்யுள்

“மென்தினை மேய்ந்த தறுகட் பன்றி
வன்கல் அடுக்கத்துத் துஞ்சு நாடன்
எந்தை யறிதல் அஞ்சிக்கொல்
அதுவே மன்ற வாரா மையே.” (ஐங்குறு. 261)

எனவும்,

“மன்ற மராஅத்த பேஎழுதிர் கடவுள்
கொடியோர்த் தெறுஉம் என்ப யாவதும்
கொடியர் அல்லர்எங் குன்றுகெழு நாடர்
பசைஇப் பசுந்தன்று நுதலே
ஞெகிழ ஞெகிழ்ந்தன்று தடமென் தோளே” (குறுந். 87)

எனவும் வரும்.

பிரிந்தவழிக் கலங்கியதற்குச் செய்யுள்

“வருவது கொல்லோ தானே வாராது
அவணுறை மேவலின் அமைவது கொல்லோ
புனவர் கொள்ளியிற் புகல்வரு மஞ்சை
இருவி இருந்த குருவி வெருவுறப்
பந்தாடு மகளிரிற் படர்தருங்
குன்றுகெழு நாடனொடு சென்றஎன் நெஞ்சே.” (ஐங்குறு. 295)

எனவும்,

“அதுகொல் தோழி காம நோயே
வதிகுரு குறங்கு மின்னிலைப் புன்னை
உடைதிரைத் திவலை அரும்புந் தீநீர்
மெல்லம் புலம்பன் பிரிந்தெனப்
பல்லிதழ் உண்கண் பாடொல் லாவே.” (குறுந். 5)

எனவும்,

“மணிநிற நெய்தல் இருங்கழிச் சேர்ப்பன்
அணிநலம் உண்டகன்றான் என்கொ லெம்போல்
திணிமண லெக்கர்மேல் ஓதம் பெயர்ந்து
துணிமுந்நீர் துஞ்சா தது” (ஐந்திணையெழு. 60)

எனவும்,

“நெஞ்சத்தார் காத லவராக வெய்துண்டல்
அஞ்சதும் வேபாக் கறிந்து.” (குறள். 1128)

எனவும்,

“கண்ணுள்ளார் காத லவராகக் கண்ணும்
எழுதேம் கரப்பாக் கறிந்து” (குறள். 1127)

எனவும் வரும்.

உறங்காமையும் உண்ணாமையும் கோலஞ் செய்யாமையும்
வருத்தம் பிறவுஞ் சொல்லுதல்.

“இவ்வழி நீ வருந்தாதி; நின்மாட்டு அன்பு பெரிதுடையான்” எனத்
தோழி ஆற்றுவித்தவழி ஆற்றாமையாற் கூறியதற்குச் செய்யுள்:-

“சிறுதினை மேய்ந்த தறுகட் பன்றி
துறுகல் அடுக்கத்துத் துணையொடு வதியும்
இலங்குமலை நாடன் வருஉம்
மருந்தும் அறியுங்கொல் தோழியவன் விருப்பே” (ஐங்குறு. 262)

என வரும்.

பெற்றவழி மலியினு மென்பதற்குச் செய்யுள்

“அம்ம வாழி தோழி பன்மாண்
நுண்மணல் அடைகரை நம்மோ டாடிய

தண்ணந் துறைவன் மறைஇ
அன்னை அருங்கடி வந்துநின் றோனே.” (ஐங்குறு. 115)

எனவும்,

“முளைவளர் முதல்” என்னும் அகப்பாட்டினுள்,
“..... வேட்டோர்க்கு
அமிழ்தத் தன்ன கமழ்தார் மார்பின்
வண்டிடைப் படாஅ முயக்கமுந்
தண்டாக் காதலும் தலைநாள் போன்மே.” (அகம். 332)

எனவும்,

“பெயல்கண் மறைத்தலின் விசும்புகா ணலரே
நீர்பரந் தொழுகலின் நிலங்கா ணலரே
எல்லை சேறலின் இருள்பெரிது பட்டன்று
பல்லோர் துஞ்சம் பானாட் கங்குல்
யாங்குவந் தனையோ ஓங்கல் வெற்ப
வேங்கை கமழும்எம் சிறுகுடி
யாங்கறிந் தனையோ நோகோ யானே.” (குறுந். 355)

எனவும்,

“அம்ம வாழி தோழி நலமிக
நல்ல வாயின அளியமென் தோள்கள்
மல்லல் இருங்கழி மலரும்
மெல்லம் புலம்பன் வந்த வாறே.” (ஐங்குறு. 120)

எனவும் வரும்.

வருந்தொழிற் கருமை வாயில் கூறியவழித் தலைவி கூறியதற்குச் செய்யுள்

“அருங்கடி அன்னை காவல் நீவிப்
பெருங்கடை இறந்து மன்றம் போகிப்
பகலே பலருங் காண வாய்விட்டு
அகல்வயற் படப்பை அவனூர் வினவிச்
சென்மோ வாழி தோழி பன்னாள்
கருவி வானம் பெய்யா தாயினும்
அருவி ஆர்க்கும் அயந்திகழ் சிலம்பின்
வான்தோய் மாமலை கிழவனைச்
சான்றோய் அல்லை என்றனம் வரற்கே.” (நற். 365)

என வரும்.

கூறிய வாயில் கொள்ளாக் காலத்துத் தலைவியுரைத்தற்குச் செய்யுள்

“கல்வரையேறிக் கடுவன் கனிவாழை
எல்லுறு போழ்தின் இனிய பழங்கவுட்கொண்
டொல்லென வோடு மலைநாடன் தன்கேண்மை
சொல்லச் சொரியும் வளை.” (கைநநிலை. 7)

என வரும்.

**மனைப்பட்டுக் கலங்கிச் சிதைந்தவழித் தோழிக்கு நினைத்தல்
சான்ற அருமறை உயிர்த்தற்குச் செய்யுள்**

“பலவின் பழம்பெற்ற பைங்கண் கடுவன்
எலவென்று இணையிரும் ஏகல்கூழ் வெற்பன்
புலவுங்கொல் தோழி புணர்வறிந் தன்னை
செலவுங் கடிந்தாள் புனத்து.” (திணைமொழி. 10)

எனவும்,

“பொழுதும் எல்லின்று பெயலும் ஓவாது
கழுதுகண் பனிப்ப வீசும் அதன்றலைப்
புலிப்பல் தாலிப் புதல்வற் புல்லி
அன்னாய் என்னும் அன்னையும் மன்னோ
என்மலைத் தனன்கொல் தானே தன்மலை
ஆரம் நாறு மார்பினன்
மாரி யானையின் வந்துநின் றோனே” (குறுந். 16)

என வரும்.

இவை யெல்லாம் இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்தபின் நிகழ்வன. உள்ளப் புணர்ச்சியான் உரிமை பூண்டிருந்தவரும் இவ்வாறு கூறப்பெறும் என்று கொள்க, ஆண்டு மனநிகழ்ச்சி ஒருப்பட்டு நின்றலின்.

உயிராக்காலத்து உயிர்த்தலும் உயிர்செல என்பது - இவ்வாறு கூறாக்காலத்து உயிர் செல்லுமாறு சொல்லுதலும் எ-று.

ஈண்டு, உயிர்த்தல் என்பது சுவாதம் எனினும் அமையும். இந்நிகழ்ச்சியைத் தோழிக்கு நாணத்தான் உரையாளாயின், நோயடவருந்தும் எ-று.

உ-ம்:

“தழையணி அல்குல் தாங்கல் செல்லா
நுழைசிறு நுகுப்பிற் கெவ்வ மாக
அம்மெல் லாகம் நிறைய வீங்கிய
கொம்மை வரிமுலை செப்புடன் எதிரின
யாங்கா குவள்கொல் பூங்குழை என்னும்
அவல நெஞ்சமொ டுசாவாக்
கவலை மாக்கட்டிப் பேதை யூரே.” (குறுந். 159)

இது யாங்காகுவளென உயிர்செலவு குறித்து நின்றது.

“இன்ன ளாயினள் நன்னுதல் என்றவர்த்
துன்னச் சென்று செப்புநர்ப் பெறினே
நன்றுமன் வாழி தோழிநம் படப்பை
நீர்வார் பைம்புதற் கலித்த
மாரிப் பீரத் தலர்சில கொண்டே.” (குறுந். 98)

என வரும்.

வேற்றுவரைவு... தன்பிழைப்பாகத் தழீஇத் தேறலும் என்பது - வேற்று வரைவு வரின் அது மாற்றுதல் முதலாகத் தமர் தற்காத்த காரணப் பக்கம் ஈறாக நிகழும்வழித்தன்குறி தப்பித் தலைவன் எதிர்ப் படுதலில்லாக் காலத்து வந்தவன் பெயர்ந்த வறுங்களம் நோக்கித் தன்குறையாக வுடம்பட்டுத் தேறுதலும் எ-று.

ஆண்டுக் கலக்கமின்றித் தேறுமென்பது கூறினாராம்.

அவ்வழி, வேற்று வரைவு வரின் அது மாற்றுதற்கண்ணும் என்பது - பிறனொருவன் வரைய வரின் அதனை மாற்றுதற்காகவும் தன்குறி தப்பும் எ-று.

நெறிப்படு... மறைப்பினும் என்பது - கூட்டம் உண்மை வழக்கியலான் நாடுகின்ற காலத்து மெய் வேறுபாடு நிகழ்ந்துழி, தோழி அறியாமலும் செவிலி அறியாமலுந் தலைவி மறைப்பினும் எ-று.

பொறியின்... இயல்பின் கண்ணும் என்பது - பொறியென்பது ஊழ். ஊழாற் கட்டப்பட்ட புணர்ச்சியைக் குறித்து ஒற்றுமைப்பட்ட நண்பினானே தலைவன் வரைதற்குக் குறையுறுகின்றதைத் தெளிந்த தலைவி செய்தற்கு அருமையமைந்த எண்வகையினாற் பெருமை இயைந்த இயல்பினளாகி நின்றற்கண்ணும் எ-று.

எண்வகையாவது மெய்ப்பாட்டியலுள் மனன் அழிவில்லாத கூட்டம் என ஒதுகின்ற,

“முட்டுவயிற் கழறல் முனிவுமெய்ந் நிறுத்தல்
அச்சத்தின் அகறல் அவன்புணர்வு மறுத்தல்
தூதுமுனி வின்மை துஞ்சிச் சேர்தல்
காதல் கைம்மிகல் கட்டுரை யின்மை.” (மெய்ப்பாட். 23)

என்பன. அவற்றுள்,

முட்டுவயிற் கழறல் ஆவது - களவொழுக்கம் நிகழாநின்றழி நிலவு வெளிப்பாடு, காவலர் கடுகுதல், தாய்துஞ்சாமை, ஊர்துஞ்சாமை, தலைவன் குறி வருவதற்கு இடையீடு படுதல், இவ்வழிக் களவொழுக்கத் தினாற் பயனின்மை கூறல். அவ்வாறு கூறி இனி இவ்வொழுக்கம் அமையுமென வரைந்தெய்துதல்காறும் புணர்ச்சியை விரும்பாது கலக்கமின்றித் தெளிவுடையாளாம்.

முனிவு மெய்ந்நிறுத்தல் ஆவது - இவ்வொழுக்கத்தினான் வந்த துன்பத்தைப் பிறர்க்குப் புலனாகாமை மெய்யின்கண்ணே நிறுத்தல்.

அவ்வழியும் வரைந்தெய்தல் சான்றமையின் புணர்ச்சியெனக் குறிவழிச் செல்லாளாம்.

அச்சத்தின் அகறல் ஆவது - இதனைப் பிறரறிவர் என்னும் அச்சத்தினானும் குறிவழிச் செல்லாளாம்.

அவன் புணர்வுமறுத்தல் ஆவது - தலைவன் புணர்ச்சியில்வழியும் குறிவழிச் செல்லாளாம்.

தூது முனிவின்மை ஆவது - அவ்வழித் தலைவன்மாட்டுத் தூதாகி வருஞ் சொற்கேட்டலை முனிவின்மை.

துஞ்சிச் சேர்தல் ஆவது - உறங்காமையின்றி யுறக்கம் நிகழ்தல்.

காதல் கைம்மிகல் ஆவது - இவ்வாறு செய்யுங் காதல் அன்பின்மையின்றி அன்பு மிகுதல்.

கட்டுரை யின்மை ஆவது - கூற்று நிகழ்த்தலின்மை.

இவையெல்லாம் கலக்கமில்லாத நிலைமை யாதலிற் பெருமை சான்ற இயல்பாயின.

பொய்தலையடுத்த மடலின் கண்ணும் என்பது - பொய்ம்மையான் 'மடலேறுவன்' எனத் தலைவன் கூறியவழியும், வெறுத்த உள்ளத்தளாய்க் குறிவழிச் செல்லாளாம்.

கையறு தோழி கண்ணீர்த் துடைப்பினும் என்பது - தோழி கையினான் தலைவி கண்ணீர்துடைத்தவழியுங் குறிவழிச் செல்லாளாம்.

வெறியாட்டிடத்து வெருவின்கண்ணும் என்பது - தலைவி வேறுபாடு எற்றினானாயிற்றெனச் செவிலி வெறியாட்டுவிக்க வரும் அச்சத்தினானுங் குறிவழிச் செல்லாளாம்.

குறியின் ஒப்புமை மருடற்கண்ணும் என்பது - தலைவன் செய்த குறியை ஒப்புமை பற்றிச் சென்று அஃது அவ்வழி மருளுதற்கண்ணும் குறிவழிச் செல்லாளாம்.

அவையாவன புள்ளெழுப்புதல் போல்வன. அவை பெற்றுப் புள்ளரவம் எழும். அவ்வாறு மருளுதல்.

வரைவு தலை வரினும் என்பது - தலைவன் வரையவருகின்ற நாள் அணித்தாக வரினும் குறிவழிச் செல்லாளாம்.

களவறிவுறினும் என்பது - களவினைப் பிறர் அறியினும் குறிவழிச் செல்லாளாம்.

தமர் தற்காத்த காரண மருங்கினும் என்பது - தன்னைத் தமர் காத்த காரணப் பக்கத்தினும் எ-று.

அஃது ஐயமுற்றுக் காத்தல்.

அவற்றுள், வேற்றுவரைவு வரின் அது மாற்றுதற்குத் தலைவி கூறிய செய்யுள்

“அன்னை வாழிவேண் டன்னை புன்னை
பொன்நிறம் விரியும் பூக்கெழு துறைவனை
என்னை என்றும் யாமே இவ்வூர்
பிறிதொன் றாகக் கூறும்
ஆங்கும் ஆக்குமோ வாழிய பாலே.”

(ஐங்குறு. 110)

என வரும்.

நெறிப்படு நாட்டத்து நிகழ்ந்தமை மறைத்தற்குச் செய்யுள்

“துறைவன் துறந்தெனத் துறையிருந் தழுதளன்
மம்மர் வாண்முக நோக்கி அன்னைநின்
அவலம் உரையென் றனளே கடலென்
பஞ்சாய்ப் பாவை கொண்டு
வண்டலஞ் சிறுமனை சிதைத்ததென் றேனே.”

என வரும்.

முட்டுவயிற் கழறற்குச் செய்யுள்

“இரும்பிழி மாரி அழுங்கன் மூதூர்
விழவின் றாயினுந் துஞ்சா தாகும்
மல்லல் ஆவணம் மறுகுடன் மடியின்
வல்லுரைக் கடுஞ்சொல் அன்னை துஞ்சாள்
பிணிகோள் அருஞ்சிறை அன்னை துஞ்சின்
துஞ்சாக் கண்ணர் காவலர் கடுகுவர்
இலங்குவேல் இளையர் துஞ்சின் வைளயிற்று
வலஞ்சரித் தோகை ஞாளி மகிழும்
அரவவாய் ஞமலி மகிழாது மடியிற்
பகலுரு உறழ் நிலவுக்கான்று விசும்பின்
அகல்வாய் மண்டிலம் நின்றுவிரி யும்மே
திங்கள்கல் சேர்பு கனையிருள் மடியின்
இல்லெலி வல்சி வல்வாய்க் கூகை
கமுதுவழங் கியாமத் தமிழகக் குழறும்
வளைக்கட் சேவல் வாளாது மடியின்
மனைச்செறி கோழி மாண்குரல் இயம்பும்
எல்லா மடிந்த காலை யொருநாள்
நில்லா நெஞ்சத் தவர்வா ரலரே, அதனால்
அரிபெய் புட்டில் ஆர்ப்பப் பரிசிறந்து
ஆதி போகிய பாய்பரி நன்மா
நொச்சி வேலித் தித்தன் உறந்தைக்
கல்முதிர் புறங்காட் டன்ன
பல்முட் டின்றால் தோழிநங் களவே.”

(அகம். 122)

என வரும்.

முனிவு மெய்ந் நிறுத்தற்குச் செய்யுள்

“நோமென் நெஞ்சே நோமென் நெஞ்சே
இமைத்தீய்ப் பன்ன கண்ணீர் தாங்கி
அமைதற் கமைந்தநங் காதலர்
அமைவிலர் ஆகுதல் நோமென் நெஞ்சே.”

(குறுந். 4)

என வரும்.

அச்சத்தின் அகறற்குச் செய்யுள்

“பேணுப பேணார் பெரியோர் என்பது
நாணுத்தக் கன்றது நாணுங் காலை

உயிரோர் அன்ன செயிர்தீர் நட்பின்
நினக்கியான் மறைத்தல் யாவது மிகப்பெரிது
அழிதக் கன்றால் தானே கொண்கன்
யான்யாய் அஞ்சுவல் எனினுந் தான்எற்
பிரிதல் சூழான் மன்னே இனியே
கானல் ஆயம் அறியினும் ஆனாது
அலர்வது அன்றுகொல் என்னு மதனால்
புலர்வது கொல்அவன் நட்பென
அஞ்சுவல் தோழிஎன் னெஞ்சத் தானே.”

(நற். 72)

என வரும்.

அவன் புணர்வு மறுத்தற்குச் செய்யுள்

“யாரு மில்லைத் தானே களவன்
தானது பொய்ப்பின் யான்எவன் செய்கோ
தினைத்தா ளன்ன சிறுபசங் கால
ஒழுநீர் ஆரல் பார்க்குங்
குருகும் உண்டுதாம் மணந்த ஞானே.”

(குறுந். 25)

என வரும்.

தூது முனிவின்மைக்குச் செய்யுள்

“புல்வீழ் இற்றிக் கல்லிவர் வெள்வேர்
வரையிழி யருவியின் தோன்று நாடன்
தீதில் நெஞ்சத்துக் கிளவி நம்வயின்
வந்தன்று வாழி தோழி நாமும்
நெய்பெய்தீயின் எதிர்கொண்டு
தாம்வரைந் தனையமென விடுகம் தூதே.”

(குறுந். 106)

என வரும்.

துஞ்சிச் சேர்தற்குச் செய்யுள் வந்தவழிக் காண்க.

காதல் கைம்மிகுதற்குச் செய்யுள்

“கன்றும் உண்ணாது கலத்தினும் படாது
நல்லான் தீம்பால் நிலத்துக் காஅங்கு
எனக்கு மாகா தென்னைக்கும் உதவாது
பசலை உணீஇயர் வேண்டுந்
திதலை அல்குல்என் மாமைக் கவினே.”

(குறுந். 27)

என வரும்.

கட்டுரையின்மைக்குக் கூற்று நிகழாது.

பொய்தலையடுத்த மடலின்கண் தலைமகள் கூறிய செய்யுள் வந்தவழிக் காண்க.

கையறு தோழி கண்ணீர் துடைத்தற்குச் செய்யுள்

“யாம்எம் காமந் தாங்கவுந் தாம்தம்
கெழுதகை மையின் அமுதன தோழி

கன்றாற்றுப் படுத்த புன்தலைச் சிறாஅர்
மன்ற வேங்கை மலர்பத நோக்கி
ஏறா திட்ட ஏமப் பூசல்
விண்தோய் விடரகத் தியம்பும்
குன்ற நாடற் கண்டளங் கண்ணே.” (குறுந். 241)

என வரும்.

வெறியாட்டித்து வெருவினாற் கூறியதற்குச் செய்யுள்

“நம்முறு துயரம் நோக்கி அன்னை
வேலவற் றந்தனள் ஆயினவ் வேலன்
வெறிகமழ் நாடன் கேண்மை
அறியுமோ தில்ல செறியெயிற் றோயே.” (ஐங்குறு. 241)

என வரும்.

குறியின் ஒப்புமை மருடற்குக் கூறிய செய்யுள்

“அணிகடல் தண்சேர்ப்பன் தேர்ப்பரிமா பூண்ட
மணியரவம் என்றெழுந்து போந்தேன் - கனிவிரும்பும்
புள்ளரவங் கேட்டுப் பெயர்ந்தேன் ஒளியிழாய்
உள்ளருகு நெஞ்சினேன் யான்.” (ஐந்திணையம். 50)

“.....
கனைபெயல் நடுநாளயான் கண்மாறக் குறிபெறாஅன்
புனையிழாய் என்பழி நினக்குரைக்குந் தானென்ப
துளிநசை வேட்கையான் மிசைபாடும் புள்ளின்றன்
அளிநசைஇ ஆர்வுற்ற அன்பினேன் யானாக.” (கலித்.46)

என வரும்.

வரைவு தலைவந்தவழிக் கூறிய செய்யுள்

“கொல்லைப் புனத்த அகில்சுமந்து கல்பாய்ந்து
வானின் அருவி ததும்பக் கவினிய
நாடன் நயமுடையன் என்பதனால் நீப்பினும்
வாடல் மறந்தன தோள்.” (ஐந்திணையெழு. 2)

நயமுடைய னென்றதனால் வரைவு தலைவந்தமை யறிந்து
கூறினாளாம்.

“இலைபடர் தண்குளவி யேய்ந்த பொதும்பிற்
குலையுடைக் காந்தள் இனவண் டிமிரும்
வரையக நாடனும் வந்தான்மற் றன்னை
அலையும் அலைபோயிற் றின்று.” (ஐந்திணையெழு. 3)

களவறிவுற்றவழிக் கூறிய செய்யுள்

“யாங்கா குவமோ அணிநுதற் குறுமகள்
தேம்படு சாரல் சிறுதினைப் பெருங்குரல்
செவ்வாய்ப் பைங்கிளி கவர நீமற்று
எவ்வாய்ச் சென்றனை அவணைக் கூறி

அன்னை யானாள் கழறமுன் னின்று
 அருவி ஆர்க்கும் பெருவரை நாடனை
 அறியலும் அறியேன் காண்டலும் இலனே
 வெதிர்புனை தட்டையேன் மலர்பூக் கொய்து
 சுனைபாய்ந் தாடிற்றும் இலனென நினைவிலை
 பொய்யல் அந்தோ வாய்த்தனை யதுகேட்டுத்
 தலையிறைஞ் சினளே யன்னை
 செலவொழிந் தனையா லளியை நீபுனத்தே.” (நற். 147)

என வரும்.

தமர்தற்காத்த காரணப் பக்கத்திற்குக் கூறிய செய்யுள்

“பெருநீர் அழுவத் தெந்தை தந்த” என்னுங் களிற்றியானை
 நிரையுள்,

“பல்பூங் கானல் அல்கினம் வருதல்
 கவ்வை நல்லணங் குற்ற இவ்வூர்க்
 கொடிதறி பெண்டிர் சொற்கொண் டன்னை
 கடிகொண் டனளே தோழி பெருந்துறை
 எல்லையும் இரவும் என்னாது கல்லென
 வலவன் ஆய்ந்த வண்பரி
 நிலவுமணல் கொட்குமோர் தேருண் டெனவே.” (அகம். 20)

என வரும்.

தன்குறி தள்ளிய தெருளாக் காலை வந்தவன் பெயர்ந்த வறுங்களம் நோக்கித் தன்பிழைப்பாகத் தழீஇத் தேறியதற்குச் செய்யுள்

‘இருள்கிழிப்பது போல்’ என்னும் களிற்றியானை நிரையுள்,

“வாள்நடந் தன்ன வழக்கருங் கவலை
 உள்ளநர் உட்குங் கல்லடர்ச் சிறுநெறி
 அருள்புரி நெஞ்சமோ டெஃகுதுணை யாக
 வந்தோன் கொடியனும் அல்லன் தந்த
 நீதவ றுடையையும் அல்லை நின்வயின்
 ஆனா அரும்படர் செய்த
 யானே தோழி தவறுடையேனே.” (அகம். 72)

என வரும்.

வழுவின்று... அன்னவுமுளவே என்பது வழுவின்று நிலைஇய
 இயற்படுபொருண் முதலாக ‘ஏமஞ்சான்ற உவகை’ யீறாகச் சொல்லப்பட்ட
 இடங்களில் தன்னிடத்து உரிமையும் அவனிடத்துப் பரத்தைமையும்
 அன்னவையும் நிகழ்ப்பெறும் எ-று.

அன்ன என்பது - அவைபோல்வன எ-று.

ஓரிடத்துக்கண் என்றதனான் இவ்வாறு எல்லார்மாட்டும் எவ்விடத்
 தும் நிகழாது என்றவாறாம். எனவே மேற் ‘குறிப்பினும் இடத்தினு
 மல்லது’ (களவியல். 18) கூற்று நிகழாதென்பதனை மறுத்து ஓரிடத்துக்
 கூற்று நிகழும் என்றவாறாம்.

அவற்றுள், வழுவின்று நிலைஇய இயற்படு பொருளினும் என்பது தலைவனை இயற்பழித்தவழி அவன் குற்றமில்லனாக நிலைநிறுத்தப்பட்ட இயற்படமொழிந்த பொருண்மைக்கண்ணும் தன்வயின் உரிமை தோன்றவும் அவன்வயிற் பரத்தைமை தோன்றவும் கூறும் தலைவி எ-று.

இரண்டினுள் ஒன்று தோன்ற உரைக்கு மென்றவாறு. எனவே இரண்டுந் தோன்ற வருவனவு முளவாம்.

பொழுது மாறும்... சிந்தைக்கண்ணும் என்பது - தலைவன் வருங் காலமும் இடனும் குற்றமுளவாதலான், ஆண்டு அழிவுவந்த சிந்தைக்கண் னும் தலைமகள் தன்வயின் உரிமையும் அவன்வயிற் பரத்தைமையும் தோன்றக் கூறும் எ-று.

காமஞ் சிறப்பினும் என்பது - தலைமகன்மாட்டு வேட்கை மிகினும் தன்வயின் உரிமையும் அவன்வயிற் பரத்தைமையும் உரைக்கும் தலைவி எ-று.

அவன் அளி சிறப்பினும் என்பது - தலைவன் தலையளி மிக்க வழியும் தன்வயின் உரிமையும் அவன்வயிற் பரத்தைமையும் தோன்றக் கூறும் எ-று.

ஏமஞ்சான்ற உவகைக்கண்ணும் என்பது - ஏமம் பொருந்திய மகிழ்ச்சி வந்துழியும் தன்வயின் உரிமையும் அவன்வயிற் பரத்தைமையும் தோன்றக் கூறும் எ-று. அஃதாவது இவன் வரைந்தல்லது நீங்கான் என்னும் உவகை.

அவற்றுள், வழுவின்று நிலைஇய இயற்படு பொருட்கண் கூறியதற்குச் செய்யுள்

“அடும்பம லங்கொடி உள்புதைந் தொழிப்ப
வெண்மலர் விரிக்குந் தண்ணந் துறைவன்
கொடியன் ஆயினும் ஆக
அவனே தோழிஎன் னுயிர்கா வலனே.” (ஐங்குறு. தனி. 6)

என வரும்.

பொழுது மாறும் புரைவ தன்மையின் அழிவுதலை வந்த சிந்தையான் தலைவி கூறிய செய்யுள்

“கொடுவரி வேங்கை பிழைத்துக் கோட்பட்டு
மடிசெவி வேழம் இரிய - அடியோசை
அஞ்சி யொதுங்கும் அதருள்ளி ஆரிருள்
துஞ்சா சுடர்த்தொடி கண்.” (ஐந்திணையம். 16)

“வளைவாய்ச் சிறுகிளி விழைதினை கடியச்
செல்கென்றாளே அன்னை எனநீ
சொல்லின் எவனோ தோழி கொல்லை
நெடுங்கை வன்மான் கடும்பகல் உழந்த
குறுங்கை இரும்புலிக் கோள்வல் ஏற்றை
பைங்கட் செந்நாய் படுபதம் பார்க்கும்

ஆரிருள் நடுநாள் வருதி
சாரல் நாட வாரலோ எனவே.”

(குறுந். 141)

என வரும்.

காம மிக்கவழிக் கூறிய செய்யுள்

“அம்ம வாழி தோழி நலனே
இன்ன தாகுதல் கொடிதே புன்னை
அணிமலர் துறைதொறு விரிக்கும்
மணிநீர்ச் சேர்ப்பனை மறவா தோர்க்கே.”

(ஐங்குறு. 117)

தன்வயின் உரிமை:

“நள்ளென் றன்றே யாமஞ் சொல்லவிந்து
இனிதடங் கினரே மாக்கள் முனிவின்றி
நனந்தலை உலகமுந் துஞ்சும்
ஓர்யான் மன்ற துஞ்சா தேனே.”

(குறுந். 6)

அவன்வயிற் பரத்தைமை:

“கொடுத்தாள் அலவ குறையாம் இரப்பேம்
ஒடுங்கா ஒலிகடற் சேர்ப்பன் - நெடுந்தேர்
கடந்த வழியைஎங் கண்ணாரக் காண
நடந்து சிதையாதி நீ.”

(ஐந்திணையம். 42)

அவனளி சிறந்தவழித் தலைவி கூறிய செய்யுள்

“சேனோன் மாட்டிய நறும்புகை ஞெகிழி
வான மீனின் வயின்வயின் இமைக்கும்
ஓங்குமலை நாடன் சாந்துபுலர் அகலம்
உள்ளின் உள்ளோய் மல்கும்
புல்லின் மாய்வ தெவன்கொல் அன்னாய்.”

(குறுந். 150)

“மன்றப் பலவின் சுளைவிளை தீம்பழம்
உண்டுவந்து மந்தி முலைவருடக் - கன்றமர்ந் (து)
ஆமா சுரக்கும் அணிமலை நாடனை
யாமாப் பிரிவ திலம்.”

(ஐந்திணையெழு. 4)

என வரும்.

ஏமஞ் சான்ற உவகைக்கண் கூறிய செய்யுள்

“ஓங்கல் இறுவரைமேற் காந்தள் கடிகவினப்
பாம்பென ஓடி உருமிடிப்பக் கண்டிரங்கும்
பூங்குன்ற நாடன் புணர்ந்தவந் நாள்போலா
ஈங்கு நெகிழ்ந்த வளை.”

(திணைமொழி. 3)

என வரும்.

பரத்தைமை தோன்ற வந்ததற்குச் செய்யுள்

“.....
கணங்கொள் இடுமணற் காவி வருந்தப்
பிணங்கிரு மோட்ட திரைவந் தளிக்கும்

மணங்கமழ் ஐம்பாலார் ஊடலை ஆங்கே
வணங்கி உணர்ப்பான் துறை.”

(கலித். 131)

என்னும் பாட்டினுள் தான் ஊடினாளாகவும் மகிழ்ந்தவாறும் அவன்வயிற்
பரத்தைமை கூறியவாறும் காண்க.

இச்சூத்திரத்தாற் சொல்லியது ‘மறைந்தவற் காண்டல்’ முதலாக
ஓதப்பட்ட அறுவகைப் பொருண்மையும், ‘கைப்பட்டுக் கலங்கல்’
முதலாகக் ‘கூறியவாயில் கொள்ளாக்காலை’ ஈறாகவரும் மகிழ்ச்சியினான்
மனைப்பட்டுக் கலங்கிச் சிதைந்தவழி எண்ணுதல் சான்ற அருமறையைச்
சொல்லுதலும், இவ்வாறும் எண்ணந்தான் உரையாக் காலத்துத் தன்னுயிர்
செல்லுமாறு உரைத்தலும், ‘வேற்றுவரைவு வரின் அது மாற்றுதல்’
முதலாகத் ‘தமர்தற் காத்த காரணப் பக்கம்’ ஈறாகத் தன் குறிபிழைக்க நிற்கப்
பெறும் என்றலும், அவ்வழித் தலைவன் வந்து பெயர்ந்துழிக் கலக்க
மின்றித் தெளிதலும், ‘வழுவின்று நிலைஇய இயற்படு பொருள்’ முதலாக
‘ஏமம் சான்ற உவகை’ ஈறாகத் தான் உரியளாகிய நெறியும் தலைவன்
அயலாகிய நிலையும் போல வரிற் சொல்லப்பெறும் என்றலும் எனக்
குறிப்பினும் இடத்தினும் அல்லது வேட்கை நெறிப்பட்டவாறாகத்
தலைவிக்குக் கூற்று நிகழுமிடம் உணர்த்தியவாறு. (21)

இதுவுமது

110. வரைவிடை வைத்த காலத்து வருந்தினும்
வரையா நாளிடை வந்தோன் முட்டினும்
உரையெனத் தோழிக்கு உரைத்தற் கண்ணும்
தானே கூறுங் காலமும் உளவே.

இதுவும் தலைவிமாட்டுச் சொல் நிகழுமிடம் உணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

(இ-ள்.) தலைவன் இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்து நீங்குகின்றான்,
‘இன்ன நாள் வரைந்து கொள்வல்’ எனக் கூறித் தோழியிற் கூட்டத்திற்கு
முயலாது தணந்தவழி, யதனைத் தோழி ஐயப்படுங் குறிப்புத் தோன்றாமை
மறைத்தொழுகிய தலைவி அவன் வருந்துணையும் ஆற்றாது வருத்த
முறினும், வரையாத நாளின்கண் மறைந்தொழுகாநின்ற தலைவன் செவிலி
முதலாயினாரை முட்டினவழியும், “இவ்வொழுக்கத்தினை நின் தோழிக்கு
உரை”யெனத் தலைவன் கூறியவழியும், தலைவி தானே கூறுங் காலமும்
உள என்று.

உம்மை எதிர்மறையாதலாற் கூறாமை பெரும்பான்மை. காலமும்
என்றது இவ்வொழுக்கம் புறத்தார்க்குப் புலனாங் காலம். அக்காலத்துத்
தோழி மதியுடம்படாமல் அறிவிக்கும் என்று.

இனி, வரைவிடைவைத்த காலத்து வருத்தமுற்றவழிக் கூறிய
செய்யுள்:-

“புனவன் துடவைப் பொன்போற் சிறுதினைக்
கடியுண் கடவுட் கிட்ட சில்குரல்

அறியா துண்ட மஞ்சை யாடுமுகள்
வெறியறு வனப்பின் வேர்த்துற்று நடுங்குஞ்
சூர்மலை நாடன் கேண்மை
நீர்மலி கண்ணொடு நினைப்பா கின்றே.” (குறுந். 105)

என வரும்.

வரையா நாளிடை வந்தோன் முட்டியவழித் தலைவி கூறியதற்குச்
செய்யுள்:-

“தாழை குருகீனுந் தண்ணந் துறைவனை
மாழைமான் நோக்கின் மடமொழி - நூழை
நுழையு மடமுகன் யார்கொலென் றன்னை
புழையும் அடைத்தாள் கதவு.” (கைந்நிலை. 59)

எனவும்,

“அறியா மையின் அன்னை அஞ்சிக்
குழையன் கோதையன் குறும்பைந் தொடியன்
விழுவயர் துணங்கை தழுவுகஞ் செல்ல
நெடுநிமிர் தெருவிற் கைபுகு கொடுமிடை
நொதும லாளன் கதுமெனத் தாக்கலின்
கேட்பார் உளர்கொல் இல்லைகொல் போற்றென
யாணது பசலை என்றனன் அதனெதிர்
நாணிலை எலுவ என்றுவந் திசினே
செறுநரும் விழையுஞ் செம்ம லோனென
நறுநுதல் அரிவை போற்றேன்
சிறுமை பெருமையிற் காணாது துணிந்தே.” (நற். 50)

எனவும் வரும். (இதன்கண் என்றானென ஒரு சொல் வருவிக்க.)

உரையெனத் தோழிக்கு உரைத்தற்குச் செய்யுள்

“பொன்இணர் வேங்கை கவினிய பூம்பொழிலுள்
நன்மலை நாடன் நலம்புனைய - மென்முலையாய்
போயின திந்நாள் புனத்து மறையினால்
ஏயினார் இன்றும் இனிது.” (ஐந்திணையம். 11)

என வரும்.

இன்னும், ‘உரையெனத் தோழிக் குரைத்தற்கண்ணும்’ என்பதற்குத்
தலைவற்கு உரையெனத் தோழிக்கு உரைத்தற்கண்ணும் என்றுமாம்.

உ-ம்:

“என்னைகொல் தோழி அவர்கண்ணும் நன்கில்லை
அன்னை முகனும் அதுவாகும் - பொன்னலர்
புன்னையம் பூங்காணற் சேர்ப்பனைத் தக்கதோ
நின்னல்ல தில்லென்றுரை” (ஐந்திணையம். 56)

என வரும்.

(22)

இதுவுமது

111. உயிரினும் சிறந்தன்று நானே நாணினும்
செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச்சிறந் தன்றெனத்
தொல்லோர் கிளவி புல்லிய நெஞ்சமொடு
காமக் கிழவன் உள்வழிப் படினும்
தாவில் நன்மொழி கிழவி கிளப்பினும்
ஆவகை பிறவும் தோன்றுமன் பொருளே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) உயிரினும் நாண் சிறந்தது; அதனினும் குற்றந்தீர்ந்த காட்சியினையுடைய கற்புச்சிறந்தது; என முன்னோர் கூற்றை யுட்கொண்டு தலைவனுள்ள விடத்துச் செல்லும் வருத்தமில்லாச் சொல்லைத் தலைவி சொல்லுதலுமாகிய அவ்வகை பிறவுந் தோன்றும்; அவை பொருளாம் எ-று.

மன் ஆக்கத்தின்கண் வந்தது. எனவே இவ்வாறு செய்தல் பொருளல்ல என்று கூறக் எ-று. இதனுள் நாணத்தினும் கற்புச் சிறந்த தென்றவாறு.

நொதுமலர் வரைவு நோக்கிக் கூறுவது -

“அளிதோ தானே நானே நம்மொடு
நனிநீடு உழந்தன்று மன்னே; இனியே
வான்பூங் கரும்பின் ஓங்குமணற் சிறுசிறை
தீம்புனல் நெரிதர வீந்துக் காஅங்குத்
தாங்கும் அளவைத் தாங்கிக்
காம நெரிதரக் கைநநில் லாதே.” (குறுந். 149)

“கோட ரிலங்குவளை நெகிழ நாடொறும்
பாடில கலிமுங் கண்ணொடு புலம்பி
ஈங்கிவண் உறைதலும் உய்குவம் ஆங்கே
எழுஇனி வாழியென் நெஞ்சே முனாஅது
குல்லைக் கண்ணி வடுகர் முனையது
பல்வேற் கட்டி நன்னாட்டு உம்பர்
மொழிபெயர் தேளத்த ராயினும்
வழிபடல் சூழ்ந்திசின் அவருடை நாட்டே.” (குறுந். 11)

இது காமக்கிழவ னுள்வழிப் படுதல்.

தாவில் நன்மொழி கூறியதற்குச் செய்யுள்

“மன்ற மராஅத்த பேஎழுதிர் கடவுள்
கொடியோர்த் தெறுஉம் என்ப யாவதுங்
கொடியர் அல்லர்எம் குன்றுகெழு நாடர்
பசைஇ பசந்தன்று நுதலே
ஞெகிழ ஞெகிழ்ந்தன்று தடமென் தோளே.” (குறுந். 87)

என வரும்.

(23)

களவில் தோழிகூற்று நிகழிடம்

112. நாற்றமும் தோற்றமும் ஒழுக்கமும் உண்டியும்
 செய்வினை மறைப்பினும் செலவினும் பயில்வினும்
 புணர்ச்சி யெதிர்ப்பா டுள்ளுறுத்து வருஉம்
 உணர்ச்சி ஏழினும் உணர்ந்த பின்றை
 மெய்யினும் பொய்யினும் வழிநிலை பிழையாது
 பல்வேறு கவர்பொருள் நாட்டத் தானுங்
 குறையுறற் கெதிரிய கிழவனை மறையுறப்
 பெருமையிற் பெயர்ப்பினும் உலகுரைத் தொழிப்பினும்
 அருமையின் அகற்சியும் அவளறி வுறுத்துப்
 பின்வா வென்றலும் பேதைமை யூட்டலும்
 முன்னுறு புணர்ச்சி முறைநிறுத் துரைத்தலும்
 அஞ்சியச் சுறுத்தலும் உரைத்துழிக் கூட்டமொடு
 எஞ்சாது கிளந்த இருநான்கு கிளவியும்
 வந்த கிழவனை மாயஞ் செப்பிப்
 பொறுத்த காரணங் குறித்த காலையும்
 புணர்ந்தபின் அவன்வயின் வணங்கற் கண்ணுங்
 குறைந்தவட் படரினும் மறைந்தவ ளருகத்
 தன்னொடும் அவளொடும் முன்னமுன் தளைஇப்
 பின்னிலை நிகழும் பல்வேறு மருங்கினும்
 நன்னயம் பெற்றுழி நயம்புரி இடத்தினும்
 எண்ணரும் பன்னகை கண்ணிய வகையினும்
 புணர்ச்சி வேண்டினும் வேண்டாப் பிரிவினும்
 வேளாண் பெருநெறி வேண்டிய இடத்தினும்
 புணர்ந்துழி உணர்ந்த அறிமடச் சிறப்பினும்
 ஓம்படைக் கிளவிப் பாங்கின் கண்ணும்
 செங்கடு மொழியான் சிதைவுடைத் தாயினும்
 என்புநெகப் பிரிந்தோள் வழிச்சென்று கடைஇ
 அன்புதலை அடுத்த வன்புறைக் கண்ணும்
 ஆற்றது தீமை அறிவுறு கலக்கமும்
 காப்பின் கடுமை கையற வரினும்
 களனும் பொழுதும் வரைநிலை விலக்கிக்
 காதல் மிகுதி உளப்படப் பிறவும்
 நாடும் ஊரும் இல்லும் குடியும்
 பிறப்புஞ் சிறப்பும் இறப்ப நோக்கி
 அவன்வயின் தோன்றிய கிளவியொடு தொகைஇ
 அனைநிலை வகையான் வரைதல் வேண்டினும்

ஐயச் செய்கை தாய்க்கெதிர் மறுத்துப்
 பொய்யென மாற்றி மெய்வழிக் கொடுப்பினும்
 அவள்விலங் குறினுங் களம்பெறக் காட்டினும்
 பிறன்வரை வாயினும் அவன்வரைவு மறுப்பினும்
 முன்னிலை அறனெனப் படுதலென் றிருவகைப்
 புரைதீர் கிளவி தாயிடைப் புகுப்பினும்
 வரைவுடன் பட்டோர்க் கடாவல் வேண்டினும்
 ஆங்கதன் தன்மையின் வன்புறை உளப்படப்
 பாங்குற வந்த நாலெட்டு வகையும்
 தாங்கருஞ் சிறப்பின் தோழி மேன.

என்றது, களவொழுக்கத்தின்கண் தோழிக்குரிய கிளவியெல்லாம் தொகுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) நாற்றமு.... நாட்டத்தானும் என்பது - நாற்றமுதலாகச் சொல்லப்பட்ட ஏழனானும் புணர்ச்சிக்கு முந்துற்ற நிலைமையை உட்கொண்டு வரும் மனநிகழ்ச்சி யேழினும் புணர்ச்சியுண்மை யறிந்த பின்றை மெய்யினானும் பொய்யினானும் தலைவி குலத்தினுள்ளார் நிலைமையிற் பிழையாது பலவாகி வேறுபட்ட கவர்த்த பொருண்மையை யுடைய ஆராய்தற்கண்ணும் எ-று.

நாற்றம் என்பது - பூவினானும் சாந்தினானும் தலைவன் மாட்டுளதாகிய கலவியான் தலைவிமாட்டுளதாய நாறுதல்.

தோற்றம் என்பது - புணர்ச்சியான் வரும் பொற்பு.

ஓழுக்கம் என்பது - ஆயத்தாரொடு வேண்டியவாரொழுகுதலின்றித் தன்னைப் பேணியொழுகுதல்.

உண்டி என்பது - உண்ணும் அளவிற் குறைதல்.

செய்வினை மறைத்தல் ஆவது - பூக்கொய்தலும் புனலாடலும் போலும் வினைகளைத் தோழியை மறைத்துத் தனித்து நிகழ்த்துதல். அன்றியும் தலைவன் செய்த புணர்ச்சியாகிய கருமத்தினைப் புலப்பட விடாது தோழியை மறைத்தலும் என்றுமாம்.

செலவினும் என்பது - எத்திசையினும் சென்று விளையாடுவாள் ஒரு திசையை நோக்கிச் சேறல்.

பயில்வினும் என்பது - ஓரிடத்துப் பயிலுதல்.

புணர்ச்சி எதிர்ப்பாடு ஆவது - புணர்வதற்கு முந்துற்ற காலம்.

உள்ளுறுத்தல் ஆவது - உட்கோடல்.

உணர்ச்சி ஏழாவது - நாற்ற முதலாகச் சொல்லப்பட்டவற்றான் வரும் மனநிகழ்ச்சி ஏழும்.

பல்வேறு கவர் பொருள் நாட்டம் என்பது - ஒன்றோடொன்று ஒவ்வாத வேறுபட்டனவாகிய இருபொருள் பயக்கும் சொற்களானே யாராய்தல்.

அவற்றுள் சில வருமாறு:-

“கண்ணுஞ் சேயரி பரந்தன்று நுதலும்
நுண்வியர் பொறித்து வண்டார்க் கும்மே
வாங்கமை மென்றோள் மடந்தை
யாங்கா யினள்கொல் என்னும்என் நெஞ்சே.” (சிற்றட்டகம்)

இது தலைவி தோற்றங்கண்டு பாங்கி கூறியது. பிறவும் அன்ன.

குறையுறற் கெதிரிய கிழவனை மறையுற என்பது - களவொழுக் கத்தின்கண்ணே யுறுதற்காகத் தனது குறையைச் சொல்ல வேண்டி எதிர்ப்பட்ட தலைவனையென்றவாறு.

‘மறையுற’ என்பதனை முன்னே கூட்டுக.

பெருமையிற் பெயர்ப்பினும் என்பது - தலைவனது பெருமையான் நீக்கலும் எ-று.

“இவளே, கானல் நண்ணிய காமர் சிறுகுடி
நீல்நிறப் பெருங்கடல் கலங்க உள்புக்கு
மீனெறி பரதவர் மகளே நீயே
நெடுங்கொடி நுடங்கும் நியம மூதூர்க்
கடுந்தேர்ச் செல்வன் காதல் மகளே
நிணச்சுறா அறுத்த உணக்கல் வேண்டி
இனப்புள் ஓப்பும் எமக்குநலன் எவனோ
புலவு நாறுதும் செலநின் றீமோ
பெருநீர் விளையுள்எம் சிறுநல் வாழ்க்கை
நும்மொடு புரைவதோ அன்றே
எம்ம னோரிற் செம்மலும் உடைத்தே.” (நற். 45)

என வரும்.

உலகுரைத் தொழித்தல் என்பது - உலகத்தார் மகட்கொள்ளுமாறு கொள்ளெனக் கூறுதல்.

“கோடர் எல்வளைக் கொழுமடற் கூந்தல்
ஆய்தொடி மடவரல் வேண்டுதி யாயின்
தெண்கழிச் சேயிறாப் படுஉந்
தண்கடற் சேர்ப்ப வரைந்தனை கொண்மோ.” (ஐங்குறு. 196)

இன்னும் ‘உலகுரைத் தொழித்தல்’ என்றதனாற் கையுறை மறையுங் கொள்க.

“நீடுநீர்க் கானல் நெருநலும் நித்திலங்கொண் டைய வந்தீர்
கோடுயர் வெண்மணற் கொற்கையெம் ஊரிவற்றாற்
குறையி லேமியாம்

ஆடுங் கழங்கும் அணிவிளக்கும் அம்மனையும்
பாடி யவைப்பனவும் பந்தாடப் படுவனவும் பனிநீர் முத்தம்.”

அருமையின் அகற்சியும் என்பது - தலைவியைக் கிட்டுதற்கு
அருமை கூறி யகற்றுதல்.

உ-ம்:

“நெருநலும் முன்னா ளெல்லையும் ஒருசிறைப்
புதுவை யாகலின் கிளத்தல் நாணி
நேரிறை வளைத்தோள்நின் தோழி செய்த
ஆருயிர் வருத்தங் களையா யோவென
எற்குறை யறுதி ராயிற் சொற்குறை
எம்பதத் தெளியள் அல்லள் எமக்கோர்
கட்காண் கடவுள் அல்லளோ பெரும
வாய்கோன் மிளகின மலையங் கொழுங்கொடி
துஞ்சுபுலி வரிப்புறந் தைவரும்
மஞ்சுகூழ் மணிவரை மன்னவன் மகளே.”

என வரும்.

அவளறி வுறுத்துப் பின்வா வென்றலும் என்பது - நின்னாற்
காதலிக்கப்பட்டாட்குச் சென்று அறிவித்துப் பின்னர் என்மாட்டு வா என்று.

அவற்றுள், நீயே சென்று அறிவி என்றதற்குச் செய்யுள்

“தன்னையுந் தான்நாணுஞ் சாயலாட் கீதுரைப்பின்
என்னையும் நாணப் படுங்கண்டாய் - என்னைய
வேயேர்மென் தோளிக்கு வேறாய் இனியொருநாள்
நீயே யுரைத்து விடு.”

பின்வா வென்றற்குச் செய்யுள்

“நாள்வேங்கை பொன்விளையும் நன்மலை நன்னாட
கோள்வேங்கை போற்கொடியர் என்னையன்மார் - கோள்வேங்கை
அன்னையால் நீயும் அருந்தழையாம் ஏலாமைக்கு
என்னையோ நாளை எளிது.” (திணைமாலை. 20)

என வரும்.

பேதைமை யூட்டல் என்பது - நேரினும் அவள் அறிவாளொருத்தி
யல்லள் என்று தலைவற்குக் கூறல்.

உ-ம்:

“நறுந்தண் தகரம் வகுளம் இவற்றை
வெறும்புதல்போல் வேண்டாது வெட்டி - எறிந்துமுது
செந்தினை வித்துவார் தங்கை பிறர்நோய்க்கு
நொந்தினைய வல்லளோ நோக்கு.” (திணைமாலை. 24)

இன்னும், பேதைமை யூட்டல் என்பதனான் தோழி தான் அறியாள்
போலக் கூறுதலுங் கொள்க.

உ-ம்:

“புத்தலை மந்திக் கல்லா வன்பறழ்
 குன்றுழை நண்ணிய முன்றில் போகாது
 எரியகைந் தன்ன வீததை இணர
 வேங்கையம் படுசினைப் பொருந்திக் கைய
 தேம்பெய் தீம்பால் வெளவலிற் கொடிச்சி
 எழுதெழில் சிதைய அமுத கண்ணே
 தேர்வண் சோழர் குடந்தை வாயில்
 மாரியங் கிடங்கின் ஈரிய மலர்ந்த
 பெயலுறு நீலம் போன்றன விரலே
 பாஅய அவ்வயிறு அலைத்தலின் ஆனாது
 ஆடுமழை தவமுங் கோடுயர் பொதியின்
 ஓங்கிருஞ் சிலம்பிற் பூத்த
 காந்தளங் கொழுமுனை போன்றன சிவந்தே.”

(நற். 379)

என வரும்.

முன்னுறு புணர்ச்சி முறைநிறுத் துரைத்தலும் என்பது - முன்னுறு புணர்ச்சி முறையே நிறுத்துக் கூறலும் எ-று.

நிறுத்துக் கூறலாவது நீங்கவிடாது உடன்பட்டுக் கூறல். இன்னும், முன்பு கூடினாற் போலக் கூட அமையுமென்று கூறுதல். உதாரணம் வந்தவழிக் காண்க.

அஞ்சி அச்சுறுத்தலும் என்பது - தான் அச்சமுற்று அஞ்சின தன்மையைத் தலைவற்கு அறிவித்தலும் எ-று. அது யாய் வருவளென்றானும் தமையன்மார் வருவ ரென்றானும் காவலர் வருவரென்றானும் கூறுதல்.

உ-ம்:

“யானை உழலும் அணிகிளர் நீள்வரைக்
 கானக வாழ்க்கைக் குறவர் மகளிரேம்
 ஏனலுள் ஐய வரவு மற்ற நென்னைகொல்
 காணினும் காய்வர் எமர்.”

(திணைமொழி. 6)

என வரும்.

உரைத்துழிக் கூட்டமோடு என்பது - நின்னாற் காதலிக்கப்பட்டாள் யாவள் என வினாயவழி, இத்தன்மையாள் எனச் சொல்லக் கேட்ட தோழி, அவளும் நின் தன்மையாள் என இவனொடு கூட்டி யுரைத்தலும் எ-று.

ஒடு எண்ணின்கண் வந்தது.

உ-ம்:

“நெறிநீர் இருங்கழி நீலமுஞ் சூடாள்
 பொறிமாண் வரியலவன் ஆட்டலும் ஆட்டாள்
 திருநுதல் வேரரும்பச் சிந்தியா நின்றாள்
 செறிநீர்த்தண் சேர்ப்பயா னென்சொல்லிச் சேர்கேன்.”

என வரும்.

எஞ்சாது கிளந்த இருநான்கு கிளவியும் என்பது - ஒழியாது கூறிய எட்டுக் கூற்றும் எ-று. முன்னைப் புணர்ச்சிமுறையறிந்தா ளாதலின் அவன் இரந்து பின்னின்றுழி ஈண்டுக் கூறிய எல்லாம் அவன் உள்ளக் கருத்தறியுந் துணையும் தழீஇக்கொண்டு கூறினாளல்லது ஒழித்தல் பொருளாகக் கூறாள் என்பது கொள்ளப்படும். இவை எட்டும் குறையுற வுணர்தலின் பகுதி.

வந்த கிழவனை மாயஞ் செப்பிப் பொறுத்த காரணங் குறித்த காலையும் என்பது - மாயம் சொல்லிவந்த கிழவனைத் தலைவி பொறுத்த காரணம் குறித்த காலையும் தோழி கூற்று நிகழும் எ-று.

அவ்வழித் தலைவன் குறிப்பும் தலைவி குறிப்பும் உணர்தலும் தலைவன் கேட்டதற்கு மாற்றம் கூறுதலும் உளவாம். மாயம் செப்பி வந்த கிழவன் என மாற்றுக. மாயம் செப்புதலாவது யானை போந்ததோ மான் போந்ததோ எனக் கூறல்.

“இரந்து குறையுறாது கிழவியுந் தோழியும்
ஒருங்குதலைப் பெய்த செவ்வி நோக்கிப்
பதியும் பெயரும் பிறவும் வினாஅய்ப்
புதுவோன் போலப் பொருந்துபு கிளந்து
மதியுடம் படுத்தற்கும் உரியன் என்ப.” (இறையனாரகப். 6)

என்பதனாற் குறையுற வுணர்தல் நிகழ்ந்துழி இது நிகழாதென்று கொள்க.

அதன்கட் குறிப்புணர்வதற்குச் செய்யுள்

“வேங்கை மலர வெறிகமழ் தண்சிலம்பின்
வாங்கமை மென்தோள் குறவர் மகளிரேம்
சோர்ந்து குருதி ஒழுகமற் றிப்புறம்
போந்ததில் ஐய களிறு” (திணைமொழி. 8)

எனவும்,

“நெடுந்தேர் கடைஇத் தமிழராய் நின்று
கடுங்களிறு காணீரோ என்றீர் - கொடுங்குழையார்
யானை அதருள்ளி நிற்பரோ தம்புனத்துள்
ஏனற் கிளிகடிசு வார்.”

எனவும்,

“ஏனல் காவல் இவளும் அல்லள்
மான்வழி வருகுவன் இவனும் அல்லன்
நரந்தங் கண்ணி இவனோ டிவளிடைக்
கரந்த உள்ளமொடு கருதியது பிறிதே
நம்முன் நாணினர் போலத் தம்முள்
மதுமறைந் துண்டோர் மகிழ்ச்சி போல
உள்ளத் துள்ளே மகிழ்ப
சொல்லும் ஆடுப கண்ணி னானே.”

எனவும், குறிப்புணர்ந்து இருவரு முள்வழி அவன் வரவுணர்தல்.

புணர்ந்தபின் அவன்வயின் வணங்கற்கண்ணும் என்பது - மேற் சொல்லப்பட்ட மூவகையானும் புணர்ச்சியுண்மை பொருந்தியபின் தலைவன்கண் தாழ் நிற்றற்கண்ணும் எ-று.

அது நீ கருதியது முடிக்கற்பாலை எனவும், நீ இவளைப் பாதுகாத்தல் வேண்டுமெனவும் இவ்வகை கூறுதல்.

உ-ம்:

“.....

அரவின் பொறியும் அணங்கும் புணர்ந்த
உரவுவில் மேலசைத்த கையை ஓராங்கு
நிரைவளை முன்கையென் தோழியை நோக்கிப்
படுகிளி பாயும் பசங்குரல் ஏனல்
கடிதல் மறப்பித்தா யாயின் இனிநீ
நெடிதுள்ளல் ஓம்புதல் வேண்டும் இவளே

.....
கடுமா கடவுறாஉங் கோல்போல் எனனத்தும்
கொடுமை யிலையாவது அறிந்து மடுப்பல்
வழைவளர் சாரல் வருடை நன்மான்
குழவி வளர்ப்பவர் போலப் பாராட்டி
உழையிற் பிரியிற் பிரியும்
இழையணி அல்குல்என் தோழியது கவினே.”

(கலித். 50)

என வரும்.

குறைந்து அவட் படரினும் என்பது - மேல் தலைவன் புணர்ச்சி யுண்மை யறிந்து தாழ்நின்ற தோழி தானுங் குறையுற்றுத் தலைவிமாட்டுச் செல்லுதற்கண்ணுங் கூற்று நிகழும் எ-று.

இக் கிளவி இரந்து பின்னின்ற தலைவன் உள்ளப்புணர்ச்சியுள் வழியும் குறையுற்று மெய்யுறு புணர்ச்சி வேண்டித் தலைவிமாட்டுச் செல்லுங் காலத்தும் ஒக்கும்.

உ-ம்:

“வளை அணி முன்கை வால்எயிற் நின்னகை
இளையர் ஆடுந் தளையவிழ் கானற்
குறுந்துறை வினவி நின்ற
நெடுந்தேர் அண்ணலைக் கண்டிகும் யாமே.”

(ஐங்குறு. 198)

என வரும்.

மறைந்து அவள் அருகத் தன்னொடும் அவளொடும் முன்னம் முன் தளைஇப் பின்னிலை நிகழும் பல்வேறு மருங்கினும் என்பது - மேல் தலைவன்மாட்டுத் தோழி குறைநயப்பிக்கச் சென்றவழித் தோழி சொல்லும் குறிப்புமொழிக்கு அவள் மறைத்து அரியளாகத் தன்னொடும் அவளொடும் குறிப்பினை முன்னர்த் தடுத்துக்கொண்டு வழிபட்டு முயலும் பல வேறு பக்கத்தின்கண்ணும் தோழிகூற்று நிகழும் எ-று.

மறைத்தலாவது - தன் மனத்து நிகழ்ச்சியை ஒளித்தல். அருகுதலாவது - இசைவிலாதாரைப் போல நின்றல். முன்னமுன் தளைதலாவது - கூற்றினானன்றிக் குறிப்பினானுணர்த்தல். முதன்முன் றளைஇ என்று பாடமாயின், மனத்தினானும் மொழியினானும் உடம்பினானும் ஒருங்கே அளவி என்றுமாம். பின்னிலை நிகழும் பல்வேறு மருங்காவது வழிபாடு கொடுவருங் கூற்று வேறுபாடு. எனவே தலைவிக்குத் தழையும் கண்ணியும் கொண்டு ஒருவன் நம் புனத்தயல் வாராநின்றான் எனவும், அவன் என்மாட்டு ஒரு குறையுடையன் போலும் எனவும், அருளுவார்க்கு இஃது இடமெனவும், அவன் குறைமறுப்பின் மடலேறுவல் எனக் கூறிப் போந்தான் பின்பு வரக்கண்டிலேன் எனவும், இந்நிகரன கூறுதல். அவை வருமாறு:-

“புனைபூந் தழைஅல்குல் பொன் அன்னாய் சாரல்
தினைகாத்திருந்தேயா மாக - வினைவாய்த்து
மாவினவு வார்போல வந்தவர் நம்மாட்டுத்
தாம்வினவல் உற்றதொன்றுண்டு.” (ஐந்திணையைம். 14)

எனவும்,

“நெய்யொடு மயக்கிய உழுந்துநூற் றன்ன
வயலையஞ் சிலம்பின் தலையது
செயலையம் பகைத்தழை வாடும் அன்னாய்.” (ஐங்குறு. 211)

எனவும்,

“இலைசூழ் செங்காந்தள் எரிவாய் முகையவிழ்த்த ஈர்ந்தண் வாடை
கொலைவேல் நெடுங்கட் கொடிச்சி கதுப்புளருங் குன்ற நாடன்
உலைபடு வெந்நோய் உழக்குமால் அந்தோ
முலையிடை நேர்பவர் நேரும் இடனிது மொய்குழலே.”

எனவும்,

“புணர்துணையோ டாடும் பொறியலவன் நோக்கி
இணர்ததையும் பூங்கானல் என்னையும் நோக்கி
உணர்வொழியப் போன ஒலிதிரைநீர்ச் சேர்ப்பன்
வணர்சுரி யைம்பாலாய் வண்ணம் உணரேனால்.” (சிலப்.கானல். 31)

எனவும்,

“தன்குறையீ தென்னான் தழைகொணருந் தன்சிலம்பன்
நின்குறை யென்னும் நினைப்பினனாய்ப் பொன்குறையும்
நாள்வேங்கை நீழலும் நண்ணான் எவன்கொலோ
கோள்வேங்கை அன்னான் குறிப்பு.” (திணைமாலை. 31)

எனவும்,

“ஒருநாள் வாரலன் இருநாள் வாரலன்
பன்னாள் வந்து பணிமொழி பயிற்றி
நன்னர் நெஞ்சம் நெகிழ்த்த பின்றை
வரைமுதிர் தேனிற் போகி யோனே

ஆசாகு எந்தை யாண்டுளன் கொல்லோ
வேறுபுல னன்னாட்டுப் பெய்த
ஏறுடை மழையிற் கலிமுமென் நெஞ்சே.” (குறுந். 176)

எனவும்,

“மாயோன் அன்ன மால்வரைக் கவாஅன்
வாலியோன் அன்ன வயங்குவெள் அருவி
அம்மலைக் கிழவன் நம்நயந் தென்றும்
வருந்தினன் என்பதோர் வாய்ச்சொல் தேறாய்
நீயுங் கண்டு நுமரொடும் எண்ணி
அறிவறிந் தளவல் வேண்டு மறுதரற்கு
அரிய வாழி தோழி பெரியோர்
நாடி நட்பின் அல்லது
நட்டு நாடார்தம் ஓட்டியோர் திறத்தே.” (நற். 32)

எனவும் வரும்.

நன்னயம் பெற்றுழி நயம்புரி யிடத்தினும் என்பது - தலைவி குறை
நயந்தமை பெற்றவழி அத் தலைவி நயம் பொருந்தும் இடத்தினுங் கூற்று
நிகழும் எ-று.

தலைமகள் குறைநயந்தமை தலைமகற்குக் கூறிய செய்யுள்

“நெய்தற் பரப்பிற் பாவை கிடப்பி
நின்குறி வந்தனென் இயல்தேர்க் கொண்க
செல்கஞ் செலவியங் கொண்மோ வைகலும்
ஆரல் அருந்த வயிற்ற
நாரை மிதிக்கும் என்மகள் நுதலே.” (குறுந். 114)

எனவும்,

“கடும்புலால் புன்னை கடியுந் துறைவ
படும்புலால் புன்கடிவான் புக்க - தடம்புல்ஆம்
தாழைமா ஞாழல் ததைந்துயர்ந்த தாழ்பொழில்
ஏழைமான் நோக்கி இடம்.” (திணைமாலை. 44)

எனவும் வரும்.

இன்னும் நயம்புரி யிடத்தும் என்றதனான் களவொழுக்கம் நிகழா
நின்றுழிக் கூறுங் கூற்றும் ஈண்டே கொள்க. அது தலைவன் வருமெனவும்
வந்தா னெனவுங் கூறுதலும் தலைமகன் பகற்குறிக்கண் நீங்கியவழிக்
கூறுதலும் எனப் பலவாம்.

“கவர்பரி நெடுந்தேர் மணியும் இசைக்கும்
பெயர்பட வியங்கிய இளையரும் ஒலிப்பர்
கடலாடு வியலிடைப் பொலிந்த நறுந்தழைத்
திதலை யல்குல் நலம்பா ராட்டிய
வருமே தோழி வார்மணற் சேர்ப்பன்
இற்பட வாங்கிய முழவுமுதற் புன்னை

மாவரை மறைகம் வம்மதி பானாள்
பூவிரி கானல் புணர்குறி வந்துநம்
மெல்லினார் நறும்பொழிற் காணாதவன்
அல்லல் அரும்படர் காண்கநாம் சிறிதே.” (நற். 307)

இது வருகின்றான் எனக் கூறியது.

“நிலவும் மறைந்தன்று இருளும் பட்டன்று
ஓவத் தன்ன இடனுடை வரைப்பின்
பாவை அன்ன நப்புறம் காக்குஞ்
சிறந்த செல்வத்து அன்னையுந் துஞ்சினள்
கெடுத்துப்படு நன்கலம் எடுத்துக்கொண் டாங்கு
நன்மார்பு அடைய முயங்கி மென்மெலக்
கண்டனம் வருகஞ் செல்மோ தோழி
கீழு மேலுங் காப்போர் நீத்த
வறுந்தலைப் பெருங்களிறு போலத்
தமியன் வந்தோன் பனியலை நிலையே.” (நற். 182)

இது வந்தான் எனக் கூறியது.

“நெய்தல் கூம்ப நிழல்குணக் கொழுகக்
கல்சேர் மண்டிலஞ் சிவந்து சினந்தணியப்
பல்பூங் கானலும் அல்கின் றன்றே
இனமணி ஒலிப்பப் பொழுதுபடப் பூட்டி
மெய்ம்மலி காமத்து யாந்தொழுது ஒழியத்
தேருஞ் செல்புறம் மறையும் ஊரோடு
யாங்கா வதுகொல் தானே தேம்பட
ஊதுவண்டு இயிருங் கோதை மார்பின்
மின்னிவர் பெரும்பூண் கொண்கனொடு
இன்னகை மேவிநாம் ஆடிய பொழிலே.” (நற். 187)

இது பகற்குறிக்கண் தலைவன் நீங்கியவழிக் கூறியது.

எண்ணரும் பன்னகை கண்ணிய வகையினும் என்பது - எண்ணுதற்கு
அரிய பல நகையாட்டுக்களைத் தலைவனிடம் குறித்த வகையுங் கூற்று
நிகழும் என்று.

அஃது அலராகுமென்று கூறுதல். இவ்வொழுக்கம் புறத்தார்க்குப்
புலனாயினால் அவர் தூற்றி நகைப்பராகலின் நகையாயிற்று.

உ-ம்:

“நிறை அரியர் மன்அளியர் என்னாது காமம்
மறைஇறந்து மன்று படும்.” (குறள். 1138)

“அன்னையும் அறிந்தனள் அலரு மாயின்று
நன்மனை நெடுநகர் புலம்புகொள உயிர்க்கும்
இன்னா வாடையும் மலையும்
நும்மூர்ச் செல்கம் எழுகமோ தெய்யோ.” (ஐங்குறு. 238)

எனவும் வரும்.

புணர்ச்சி வேண்டினும் என்பது - மேற்சொல்லப்பட்ட பல்லாற்றா
னும் தலைவர் கறிவுறுத்தவழிப் பின்னும் புணர்ச்சி வேண்டினும்
ஆண்டுத் தோழி கூற்று நிகழும் எ-று.

“நெய்யால் எரிநுதுப்பேம் என்றற்றாற் கௌவையாற்
காமம் நுதுப்பேம் எனல்.” (குறள். 1148)

“இவளே, நின்பொற் கொண்ட என்சொல் தேறிப்
பசுநனை ஞாழற் பல்கிளை ஒருசிறைப்
புதுநல னிழந்த புலம்புமார் உடையள்
உதுக்காண் தெய்ய உள்ளல் வேண்டும்
நிலவும் இருளும் போலப் புலவுத்திரைக்
கடலுங் கானலுந் தோன்றும்
மடல்தாழ் பெண்ணையெஞ் சிறுநல் லாரே.” (குறள். 81)

இது பின்னும் புணர்ச்சி வேண்டிய தலைவற்கு இடமுணர்த்தியது.
இரவு வருவானைப் பகல் வாவென்றலும் பகல் வருவானை இரவு
வாவென்றலுங் குறிபெயர்த்தலும் எல்லாம் ஈண்டே கொள்க.

“ஊர்க்கும் அணித்தே பொய்கை பொய்கைக்குச்
சேய்த்தும் அன்று சிறுகான் யாரே
இரைதேர் வெண்குருகு அல்லது யாவதும்
துன்னல் போகின்றாற் பொழிலே யாம்எம்
கூழைக் கெருமண் கொணர்கஞ் சேறும்
ஆண்டும் வருகுவள் பெரும்பே தையே.” (குறள். 113)

இது பகற்குறி நேர்ந்தது. ஆண்டுத் தலைவிக்குக் கூறுமாறு:-

“ஓலிவெள் எருவி ஓங்குமலை நாடன்
சிறுகட் பெருங்களிறு வயப்புலி தாக்கித்
தொல்முரண் சோருந் துன்னருஞ் சோலை
நடுநாள் வருதலும் வருஉம்
வடுநா ணலமே தோழி நாமே.” (குறள். 88)

என வரும்.

வேண்டாப் பிரிவினும் என்பது - புணர்ச்சி வேண்டாது பிரிவு
வேண்டினும் எ-று.

இது தலைவன் நெஞ்சினாற் பிரியானென்பதனான் வேண்டாப்
பிரிவென்றார். ‘அது தாளான்’ (105) என்பது அவராகுமென்று அஞ்சி
ஒருவழித் தணத்தலும் ஒன்று. அவ்வழித் தலைவிக்கு உரைத்தனவும்
தலைவர் குரைத்தனவும் உளவாம். அவை வருமாறு:-

“இறவுப்புறத் தன்ன பிணர்படு தடவுமுதற்
சுறவுக்கோட் டன்ன முள்ளிலைத் தாழை
பெருங்களிற்று மருப்பின் அன்ன அரும்புமுதிர்பு
நன்மான் உழையின் வேறுபடத் தோன்றி
விழவுக்களங் கமழும் உரவுநீர்ச் சேர்ப்ப

இனமணி நெடுந்தேர் பாகன் இயக்கச்
செலீஇய சேறி யாயின் இவளே
வருவை யாகிய சின்னாள்
வாழா ளாதல்நற் கறிந்தனை சென்மே.” (நற். 19)

இது, தலைவன் பிரிவு வேண்டியவழிக் கூறியது.

“சாரற் பலவின் கொழுந்துணர் நறும்பழம்
இருங்கல் விடரளை வீழ்ந்தென வெற்பிற்
பெருந்தேன் இறாலொடு சிதறு நாடன்
பேரமர் மழைக்கண் கலிழத்தன்
சீருடை நன்னாட்டுச் செல்லும் அன்னாய்.” (ஐங்குறு. 214)

இது தலைவிக்கு உரைத்தது.

“கானலம் பெருந்துறைக் கலிதிரை திளைக்கும்
வானுயர் எறிமணல் ஏறி ஆனாது
காண்கம் வம்மோ தோழி
செறிவளை நெகிழ்த்தோன் எறிகடல் நாடே.” (ஐங்குறு. 199)

இது தலைவியை ஆற்றுவித்தது.

“இருள்திணிந் தன்ன ஈர்ந்தண் கொழுநிழல்
நிலவுக் குவித்தன்ன வெண்மண லொருசிறைக்
கருங்கோட்டுப் புன்னைப் பூம்பொழில் புலம்ப
இன்னும் வாரார் வருஉம்
பல்மீன் வேட்டத் தென்னையர் திமிலே.” (குறுந். 123)

எனவும் வரும்.

வேளாண் பெருநெறி வேண்டிய விடத்தினும் என்பது -
வேளாண்மையாவது உபகாரம். பெருநெறியாவது உபகாரமாகிய
பெருநெறி என்க. அதனைத் தோழி தலைவனை வேண்டிக் கோடற்
கண்ணும் எ-று.

“நெடுவேள் மார்பின் ஆரம் போலச்
செவ்வாய் வானந் தீண்டின் அருந்தும்
பைங்காற் கொக்கின் நிரைபறை யுகப்ப
எல்லை பைப்பயக் கழிப்பிக் குடவயின்
கல்சேர்ந் தன்றே பல்கதிர் ஞாயிறு
மதரெழில் மழைக்கண் கலிழ இவளே
பெருநாண் அணிந்த சிறுமென் சாயல்
மாணலஞ் சிதைய ஏங்கி ஆனாது
அழல்தொடங் கினளே பெரும அதனாற்
கழிச்சுறா வெறிந்த புட்டாள் அத்திரி
நெடுநீர் இருங்கழிப் பரிமெலிந் தசைஇ
வல்வில் இளையரொ டெல்லிச் செல்லாது
சேர்ந்தனை செலினே சிதைகு வதுண்டோ
பெண்ணை ஓங்கிய வெண்மணல் படப்பை

அன்றில் அகவும் ஆங்கண்
சிறுகுரல் நெய்தலெம் பெருங்கழி நாட்டே.” (அகம். 120)

என்பதும்,

“நிலாவின் இலங்கும்” என்னும் அகப்பாட்டினுள்,
“சேர்ந்தனர் செல்குவி ராயின் யாமும்
எம்வரை அளவையிற் பெட்குவம்
நும்மொப் பதுவோ உரைத்திசின் எமக்கே.” (அகம். 200)

என்பதும் கொள்க.

இதனாற் பயன் இல்லறம் நடத்தல் வேண்டும் என்பது.

புணர்ந்துழி யுணர்ந்த அறிமடச் சிறப்பினும் என்பது - தலைவ
னொடு தலைவி புணர்ந்தவழி ஆண்டுப் பொருந்திய அறிவு மடம்பட்ட
சிறப்பின்கண்ணும் ஏறு.

அஃதாவது அல்ல குறிப்படுதல். அவ்வழியும் தோழி கூற்று
நிகழும்.

“கொடுமுள் மடல்தாழைக் கூம்பவிழ்ந்த ஒண்பூ
இடையுள் இழுதொப்பத் தோன்றிப் - புடையெலாந்
தெய்வம் கமழுந் தெளிகடல் தண்சேர்ப்பன்
செய்தான் தெளியாக் குறி.” (ஐந்திணையம். 49)

“இடுமணல் எக்கர் அகன்கானல் சேர்ப்பன்
கடுமான் மணியரவம் என்று - கொடுங்குழை
புள்ளரவங் கேட்டுப் பெயர்ந்தாள் சிறுகுடியர்
உள்ளரவம் நாணுவர் என்று.” (ஐந்திணையம். 59)

“அம்ம வாழியோ அன்னைநம் படப்பை
மின்னேர் நுடங்கிடைச் சின்னிழ லாகிய
புன்னை மென்காய் பொருசினை அரிய
வாடுவளி தூக்கிய அசைவிற் கொல்லோ
தெண்ணீர் பொய்கையுள் வீழ்ந்தென
எண்ணினை யுரைமோ உணர்குவல் யானே.”

என வரும்.

ஓம்படைக் கிளவிப் பாங்கின் கண்ணும் என்பது - ஓம்படுத்துதற்
பொருட்பகுதிக்கண்ணுங் கூற்று நிகழும் ஏறு.

அஃதாவது ஒருவழித்தணக்கும்வழி ஓம்படை கூறுதல்.

“பெருநன் றாற்றிற் பேணாரும் உளரே
ஒருநன் றுடையா ளாயினும் புரிமாண்டு
புலவி தீர வளிமதி யிலைகவர்
பாடமை யொழுகிய தண்ணறுஞ் சாரல்
மென்னடை மரையா துஞ்சும்
நன்மலை நாட நின்னல திலளே.” (குறுந். 115)

எனவும்,

“எறிந்தெமர் தாமுமுத ஈர்ங்குரல் ஏனல்
மறந்துங் கிளியினமும் வாரா - கறங்கருவி
மாமலை நாட மடமொழி தன்கேண்மை
நீமறவல் நெஞ்சத்துக் கொண்டு” (ஐந்திணையைம். 18)

எனவும் வரும்.

இதனுள் கிளிகடிய யாம் வாரேம் நீ மறவாதொழிதல் வேண்டு
மென்றவாறு.

செங்கடு மொழியாற் சிதைவுடைத்தாயினு மென்பு நெகப்
பிரிந்தோள் வழிச்சென்று கடைஇ அன்புதலை யடுத்த வன்புறைக்
கண்ணும் என்பது - செவ்விய கடிய சொல்லினானே தலைவன் அன்பு
சிதைவுடைத்தாயினும் என்புருகுமாறு பிரியப்பட்டவளிடத்துச் சென்று
தலைவன் அன்புடைமையின் அளிப்பன் என ஆற்றுவித்த வற்புறுத்தற்
கண்ணுந் தோழிகூற்று நிகழும் எ-று.

செங்கடுமொழி என்றது - கொடிய கடுமொழியே யன்றி மனத்தி
னான் இனியளாகிக் கூறும் கடுமொழி. அஃதாவது இயற்பழித்தல்.
அவ்வாறு இயற்பழித்தவழித் தலைவன் அன்பு சிதைவுடைத்தாயினும்
எ-று. அன்பு தலையடுத்த வன்புறையாவது தலைவன் இன்றி யமையான்
என ஆற்றவித்தல்.

இயற்பழித்தற்குச் செய்யுள்

“மாசறக் கழீஇய யானை போலப்
பெரும்பெயல் உழந்த இரும்பிணர்த் துறுகல்
பைதல் ஒருதலை சேக்கு நாடன்றீடு
நோய்தந் தனனே தோழி
பசலை ஆர்ந்தன குவளையங் கண்ணே.” (குறுந். 13)

வன்புறைக்குச் செய்யுள்

“மகிழ்நன் மார்பே வெய்யை எனநீ
அழியல் வாழி தோழி நன்னன்
நறுமா கொன்று நாட்டிற் போகிய
ஒன்றுமொழிக் கோசர் போல
வன்கட் சூழ்ச்சியும் வேண்டுமாற் சிறிதே.” (குறுந். 73)

“மெய்யில் தீரா மேவரு காமமோடு
எய்யாய் ஆயினும் உரைப்பல் தோழி
கொய்யா முன்னுங் குரல்வார்பு தினையே
அருவி ஆன்ற பைங்கால் தோறும்
இருவி தோன்றின பலவே நீயே
முருகுமுரண் கொள்ளுந் தேம்பாய் கண்ணிப்
பரியல் நாயொடு பன்மலைப் படரும்
வேட்டுவற் பெறலோ டமைந்தனை யாழநின்
பூக்கெழு தொடலை நுடங்க வெழுந்தெழுந்து

கிள்ளைத் தெள்விளி யிடையிடை பயிற்றி
ஆங்காங் கொழுகா யாயின் அன்னை
சிறுகிளி கடிதல் தேற்றாள் இவளெனப்
பிறர்த்தந்து நிறுக்குவ ளாயின்
உறற்கரி தாகுமவன் மலர்ந்த மார்பே.”

(அகம். 28)

ஆற்றுவித்தற்குச் செய்யுள்

“குறுங்கை இரும்புலி கோள்வல் ஏற்றை
நெடும்புதற் கானத்து மடப்பிடி ஈன்ற
நடுங்குநடைக் குழவி கொளீஇய பலவின்
பழந்தூங்கு கொழுநிழல் ஒளிக்கு நாடற்குக்
கொய்திடு தளிரின் வாடிநின்
மெய்பிறி தாகல் எவன்கொல் அன்னாய்.”

(ஐங்குறு. 216)

“அழியல் ஆயிழை அன்புபெரி துடையன்
பழியும் அஞ்சும் பயமலை நாடன்
நில்லா மையே நிலையிற் றாகலின்
நல்லிசை வேட்ட நயனுடைய நெஞ்சிற்
கடப்பாட் டாளன் உடைப்பொருள் போலத்
தங்குதற் குரிய தன்றுநின்
அங்கலும் மேனிப் பாஅய பசப்பே.”

(குறுந். 143)

எனவும்,

“பெருங்கை இருங்களிற் றவனம் மாந்திக்
கருங்கால் மரம்பொழிற் பாசடைத் துஞ்சுஞ்
சுரும்பிமிர் சோலை மலைநாடன் கேண்மை
பொருந்தினார்க் கேமாப் புடைத்து.”

(ஐந்திணையெழு. 12)

எனவும் வரும்.

ஆற்றது தீமை அறிவுறு கலக்கமும்... வரைதல் வேண்டியும் என்பது - தலைவன் வருநெறியினது தீமையைத் தாங்கள் அறிவுற்றதனான் எய்திய கலக்கத்தானும் காவற் கடுமை வரையிறந்ததனானும் குறியிடமும் காலமுமாகத் தாங்கள் வரைந்த நிலைமையை விலக்கித் தலைவி காதல் மிகுதல் உட்படப் பிறவுந் தலைவனது நாடும் ஊரும் இல்லும் குடியும் பிறப்பும் சிறப்பும் மிகுதியும் நோக்கித் தலைவன் மாட்டுக் கிளக்குங் கிளவியோடே கூட அத்தன்மைத்தாகிய நிலவகையினானே வரைதல் வேண்டியும் தோழி கூறும் எ-று. அவற்றுள்,

ஆறினாமை கூறியதற்குச் செய்யுள்

“சாரற் புனத்த பெருங்குரற் சிறுதினைப்
பேரமர் மழைக்கண் கொடிச்சி கடியவுஞ்
சோலைச் சிறுகிளி உண்ணும் நாட
ஆரிருள் பெருகின வாரல்
கோட்டுமா வழங்குங் காட்டக நெறியே.”

(ஐங்குறு. 282)

காப்பு வரை யிறந்ததற்குச் செய்யுள்

“பல்லோர் துஞ்சு நள்ளன் யாமத்து
உரவுக்களிறு போல்வந் திரவுக்கதவ முயறல்
கேளேம் அல்லேங் கேட்டனம் பெரும
ஓரி முருங்கப் பீலி சாய
நன்மயில் வலைப்பட் டாங்குயாம்
உயங்குதொறு முயங்கும் அறனில் யாயே.” (குறுந். 244)

எனவும்,

“கருங்கண் தாக்கலை பெரும்பிறி துற்றெனக்
கைம்மை உய்யாக் காமர் மந்தி
கல்லா வன்பறழ் கிளைமுதற் சேர்த்தி
ஓங்குவரை யடுக்கத்துப் பாய்ந்துயிர் செகுக்குஞ்
சாரல் நாட நடுநாள்
வாரல் வாழியோ வருந்துதும் யாமே.” (குறுந். 69)

எனவும் வரும்.

காதன் மிகுதி கூறியதற்குச் செய்யுள்

“வேரல் வேலி வேர்க்கோட் பலவின்
சாரல் நாட செவ்வியை ஆகுமதி
யாரஃ தறிந்திசி னோரே சாரற்
சிறுகோட்டுப் பெரும்பழந் தூங்கி யாங்கிவள்
உயிர்தவச் சிறிது காமமோ பெரிதே.” (குறுந். 18)

‘பிறவும்’ என்றதனான் தலைவனைப் பழித்தலுங் கொள்க.

“நெடுவரை மிசையது குறுங்கால் வருடை
தினைபாய் கிள்ளை வெருவும் நாட
வல்லைமன் றம்ம பொய்த்தல்
வல்லாய் மன்றநீ அல்லது செயலே.” (ஐங்குறு. 287)

இது, தலைவனைப் பழித்தது.

“குன்றக் குறவன் காதல் மடமகள்
மென்தோட் கொடிச்சியைப் பெற்ற்கரிது தில்ல
பைம்புறப் படுகிளி யோப்பவவர்
புன்புல மயக்கத்து விளைந்தன தினையே.” (ஐங்குறு. 260)

இது, புனக்காவலினி இன்றென்றது.

“கொடிச்சி யின்குரல் கிளைசெத் தடுக்கத்துப்
பைங்குரல் ஏனற் படர்தருங் கிளியெனக்
காவலுங் கடியுநர் போல்வர்
மாமலை நாட வரைந்தனை கொண்மே.” (ஐங்குறு. 289)

இது, குறவரியல்பு உணர்த்தி வரைக வென்றது.

“வெறிகமழ் வெற்பன்என் மெய்நீர்மை கொண்ட(து)
அறியாள்மற் றன்னோ அணங்கணங்கிற் றென்று

மறியீர்த் துதிரந்தாய் வேலற் றரீஇ
வெறியோ டலம்வரும் யாய்.” (ஐந்திணையைம். 20)

இது, வெறி யச்சுறுத்தியது.

“இனமீ னிருங்கழி ஓதம் உலாவ
மணிநீர் பரக்குந் துறைவ தகுமோ
குணநீர்மை குன்றாக் கொடியன்னாள் பக்கம்
நினைநீர்மை இல்லா ஒழிவு” (திணைமொழி. 44)

இஃதருளல் வேண்டுமென்றது.

இன்னும் ‘பிறவும்’ என்றதனான் தலைமகள் தன்னை யழிந்தமை கூறுதலுந் தலைவன்மாட்டு வருமிடையூறு அஞ்சுதலுங் கொள்க. அது வருமாறு:-

“.....
தன்எவ்வங் கூரினும் நீசெய்த அருளின்மை
என்னையு மறைத்தாள் எந்தோழி அதுகேட்டு
நின்னையான் பிறர்முன்னர்ப் பழிகூறல் தான்நாணி” (கலி. 44)

இது, தலைமகள் தன்னை அழிந்ததற்கண் வந்தது.

“கரைபொரு காண்யாற்றங் கல்லத ரெம்முள்ளி வருதி ராயின்
அரையிருள் யாமத் தடுபுலியோ நும்மஞ்சி யகன்று போக
நரையுருமே றுங்கைவேல் அஞ்சுக நும்மை
வரையர மங்கையர் வவ்வுத லஞ்சுதும் வார லையோ.”

இஃது அவனாறு அஞ்சுதற்கண் வந்தது.

நாடுமுதலாயின சுட்டித் தலைவன்மாட்டுத் தோன்றுங் கிளவியாவன - நீ இத்தன்மையாகிய நாட்டையுடையை; இத்தன்மையாகிய நகரையுடையை; இத்தன்மைத்தாகிய இல்லை யுடையை; இத்தன்மைத்தாகிய குடிப்பிறப்பை யுடையை; இத்தன்மைத்தாகிய சிறப்புடையை என அவற்றின் மிகுதிபடக் கூறுதல். அவை வருமாறு:-

“கோழிலை வாழை” என்னும் நெடுந்தொகைப் பாட்டினுள் (2),
“குறியா வில்பம் எளிதின் நின்மலைப்
பல்வேறு விலங்கும் எய்து நாட
குறித்த இன்பம் நினக்கெவன் அரிய.”

என நாடு சுட்டி வந்தது.

“காமங் கடப்ப உள்ளம் இனைப்ப
யாம்வந்து காண்பதோர் பருவ மாயின்
ஓங்கித் தோன்றும் உயர்வரைக்கு
யாங்கெனப் படுவது நும்மூர் தெய்யோ.” (ஐங்குறு. 237)

இஃது ஊர்பற்றி வந்தது.

“துணைபுணர்ந் தெழுதரும்” என்னும் கலித்தொகைப் பாட்டினுள் (135),

“கடிமலர்ப் புன்னைக்கீழ்க் காரிகை தோற்றாளைத்
தொடிநெகிழ்ந்த தோளளாத் துறப்பாயால் மற்றுநின்
குடிமைக்கட் பெரியதோர் குற்றமாய்க் கிடவாதோ.”

இது, குடிமை பற்றி வந்தது.

“ஆய்மலர்ப் புன்னைக்கீழ் அணிநலந் தோற்றாளை
நோய்மலி நிலையளாத் துறப்பாயால் மற்றுநின்
வாய்மைக்கண் பெரியதோர் வஞ்சமாய்க் கிடவாதோ.”

“திகழ்மலர்ப் புன்னைக்கீழ்த் திருநலந் தோற்றாளை
இகழ்மலர்க் கண்ணளாத் துறப்பாயால் மற்றுநின்
புகழ்மைக்கட் பெரியதோர் புகராகிக் கிடவாதோ.” (கலித். 135)

“.....
தாமரைக் கண்ணியைத் தண்ணறுஞ் சாந்தினை
நேரிதழ்க் கோதையாள் செய்குறி நீவரின்
மணங்கமழ் நாற்றத்த மலைநின்று பலிபெறுஉம்
அணங்கென அஞ்சுவர் சிறுகுடி யோரே.” (கலித். 52)

பிறவும் அன்ன.

ஐயச் செய்கை தாய்க் கெதிர்மறுத்துப் பொய்யென மாற்றி
மெய்வழிக் கொடுப்பினும் என்பது - தலைவிக்குப் பிறரொடு கூட்ட
முண்டெனச் சொல்லி ஐயுற்றவழி அதனை மறுத்துத் தலைவி செய்த
செய்கையைப் பொய்யென நீக்கிப் பிறிதோர் ஆற்றான் மெய்வழிக்கட்
படுத்தினும் எ-று.

அஃதாமாறு தலைவி குறிவழிச் செல்கின்றதனைக் காண்டல்.

“உரும்உரறு கருவிய பெருமழை தலைஇப்
பெயலான் றவிந்த தூங்கிருள் நடுநாள்
மின்னுநிமிர்ந் தன்ன கனங்குழை இமைப்பப்
பின்னுவிடு நெறியிற் கிளைஇய கூந்தலள்
வரையிழி மயிலின் ஒல்குவனள் ஒதுங்கி
மிடையூர் பிழியக் கண்டனென் இவளென
அலையல் வாழிவேண் டன்னெநம் படப்பைச்
சூருடைச் சிலம்பிற் சுடர்ப்பூ வேய்ந்து
தாம்வேண் டருவின் அணங்குமார் வருமே
நனவின் வாயே போலத் துஞ்சுநர்க்
கனவாண்டு மருட்டலும் உண்டே இவள்தான்
சுடரின்று தமிழளும் பனிக்கும் வெருவர
மன்ற மராத் கூகை குழறினும்
நெஞ்சழிந் தரணஞ் சேரு மதன்றலைப்
புலிக்கணத் தன்ன நாய்தொடர் விட்டு
முருகன் அன்ன சீற்றத்துக் கடுந்திறல்
எந்தையும் இல்ல னாக
அஞ்சுவள் அல்லளோ இவளது செயலே.” (அகம். 158)

என வரும்.

“வேங்கை நறுமலர் வெற்பிடை யாங்கொய்து
மாந்தளிர் மேனி வியர்ப்பமற் - றாங்கெனைத்தும்
பாய்ந்தருவி ஆடினேம் ஆகப் பணிமொழிக்குச்
சேந்தனவாஞ் சேயரிக்கண் தாம்.” (ஐந்திணையம். 15)

என்பதும் அது.

அவள்விலங்குறினும்.... தாயிடைப்புகுப்பினும் என்பது - தலைவி காப்பு மிகுதியானுங் காதன் மிகுதியானும் நொதுமலர் வரைவினானும் தமர்வரைவு மறுத்ததனானும் வேறுபட்டவழி, இஃது எற்றினான் ஆயிற்று எனச் செவிலி அறிவரை வினாஅய்க் குறிபார்க்கும் இடத்தினும், அஃதன்றி வெறியாட்டிடத்தினும், பிறர் வரைவு வந்துழியும், அவர் வரைவு மறுத்தவழியும், முன்னிலை வகையானாதல் அறத்தொடு நிலைவகையானாதல் இவ்விரு வகையானுந், தலைவற்கும் தலைவிக்கும் தனக்குங் குலத்திற்கும் குற்றந் தீர்ந்த கிளவியைத் தாய்மாட்டுப் புகுத விடுத்தலும் எ-று.

புகுதவிடுத்தலாவது நிரம்பச் சொல்லாது தோற்றுவாய் செய்தல். அந்நால்வகைப் பொருளினும் முன்னிலைக் கிளவி வருமாறு:-

“பொய்ப்படு புறியாக் கழங்கே மெய்யே
மணிவரைக் கட்சி மடமயில் ஆலும்
மலர்ந்த வள்ளியங் கானங் கிழவோன்
ஆண்டகை விறல்வேள் அல்லன் இவள்
பூண்தாங் கிளமுலை அணங்கி யோனே.” (ஐங்குறு. 250)

இது, குறிபார்த்தவழிக் கூறியது, கழங்கு முன்னிலையாக.

“அம்ம வாழி தோழி பன்மலர்
நறுந்தண் சோலை நாடுகெழு நெடுந்தகை
குன்றம் பாடா னாயின்
என்பயஞ் செயுமோ வேலற்கு வெறியே.” (ஐங்குறு. 244)

இது, தலைவியை முன்னிலையாகக் கூறியது.

“நெய்தல் நறுமலர்ச் செருந்தியொடு விரைஇக்
கைபுனை நறுந்தார் கமழு மார்பன்
அருந்திறற் கடவு ளல்லன்
பெருந்துறைக் கண்டிவள் அணங்கி யோனே.” (ஐங்குறு. 182)

இது, வேலனை முன்னிலையாகக் கூறியது.

“கடவுட் கற்சனை அடையிறந் தவிழ்ந்த
பறியாக் குவளை மலரொடு காந்தள்
குருதி ஒண்பூ உருகெழக் கட்டிப்
பெருவரை அடுக்கம் பொற்பச் சூர்மகள்
அருவி இன்னியத் தாடு நாடன்
மார்புதர வந்த படர்மலி யருநோய்
நின்னணங் கன்மை யறிந்தும் அண்ணாந்து

கார்நறுங் கடம்பின் கண்ணி சூடி
வேலன் வேண்ட வெறிமனை வந்தோய்
கடவு ளாயினும் ஆக
மடவை மன்ற வாழிய முருகே.” (நற். 34)

இது, முருகனை முன்னிலையாகக் கூறியது. பிறவுமன்ன.

“அன்னை வாழிவேண் டன்னை முழங்குகடல்
திரைநரு முத்தம் வெண்மணல் இமைக்குந்
தண்ணந் துறைவன் வந்தெனப்
பொன்னினுஞ் சிறந்தன்று கண்டிசின் நுதலே.” (ஐங்குறு. 105)

இது, முன்னிலைப்பகுதி; நொதுமலர் வரைவுபற்றி வந்தது.

“குன்றக் குறவன் காதல் மடமகள்
அணிமயி லன்ன அசைநடைக் கொடிச்சியைப்
பெருவரை நாடன் வரையு மாகில்
கொடுத்தனெம் ஆயினோ நன்றே
இன்னும் ஆனாது நன்னுதல் துயரே.” (ஐங்குறு. 258)

இஃது, அவன் வரைவு மறுத்துழிக் கூறியது.

இனி, அறத்தொடுநிலைப் பகுதி எழுவகைப்படும். அவை யாமாறு:

“எளித்தல் ஏத்தல் வேட்கை யுரைத்தல்
கூறுதல் உசாவுதல் ஏதீடு தலைப்பாடு
உண்மை செப்புங் கிளவியொடு தொகைஇ
அவ்வெழு வகைய என்மனார் புலவர்” (பொருளி. 12)

என்ப் பொருளியலுட் கூறிய சூத்திரத்தானே கொள்க.

எளித்தல் என்பது - தலைவன் நம்மாட்டு எளிய னென்று கூறுதல். அதனது பயம் மகளுடைத் தாயர் தம்வழி ஒழுகுவார்க்கு மகட்கொடை வேண்டுவ ராதலான், எளியனென்பது கூறி அறத்தொடு நிற்கப் பெறு மென்றவாறு.

“அன்னை அறியினும் அறிக அலர்வாய்
அம்மென் சேரி கேட்பினுங் கேட்க
பிறிதொன் றின்மை அறியக் கூறிக்
கொடுஞ்சுழிப் புகாஅர்த் தெய்வ நோக்கிக்
கடுஞ்சூள் தருகுவல் நினக்கே கானல்
தொடலை ஆயமொடு கடலுடன் ஆடியுஞ்
சிறிற் றில் இழைத்துஞ் சிறுசோறு குவைஇயும்
வருந்திய வருத்தந் தீர யாம்சிறிது
இருந்தன மாக எய்த வந்து
தடமென் பணைத்தோள் மடநல் லீரே
எல்லும் எல்லின் றசைவுமிக உடையேன்
மெல்லிலைப் பரப்பின் விருந்துண் டியானுமிக்

கல்லென் சிறுகுடித் தங்கின்மற் றெவனோ
 எனமொழிந் தன்னே ஒருவன் அவற்கண்டு
 இறைஞ்சிய முகத்தெம் புறஞ்சேர்பு பொருந்தி
 இவைநுமக் குரிய அல்ல இழிந்த
 கொழுமீன் வல்சி என்றனம் இழுமென
 நெடுங்கொடி நுடங்கு நாவாய் தோன்றுவ
 காணா மோவெனக் காலிற் சிதையா
 நில்லாது பெயர்ந்த பல்லோ ருள்ளும்
 என்னே குறித்த நோக்கமொடு நன்னுதால்
 ஒழிகோ யானென அழிதகக் கூறி
 யான்பெயர் கென்ன நோக்கித் தான்தன்
 நெடுந்தேர்க் கொடிஞ்சி பற்றி
 நின்றோன் போலும் இன்றும்என் கட்கே.”

(அகம். 110)

என வரும். அன்னை என்றது நற்றாயை.

ஏத்தல் என்பது - தலைவனை உயர்த்துக் கூறுதல். அது, மகளுடைத் தாயர் 'தலைவன் உயர்ந்தான்' என்றவழி மனமகிழ்வராகலின், அவ்வாறு கூறப்பட்டது. உயர்த்துக் கூறி அறத்தொடு நிற்கப்பெறும் எ-று.

“அன்னாய் வாழிவேண் டன்னை நின்மகள்
 பாலும் உண்ணாள் பழங்கண் கொண்டு
 நனிபசந் தனளென வினவுதி அதன்திறம்
 யானுந் தெற்றென உணரேன் மேனாள்
 மலிபூஞ் சாரலெம் தோழி மாரோடு
 ஒலிசினை வேங்கை கொய்குவஞ் சென்றுழிப்
 புலிபுலி என்னும் பூசல் தோன்ற
 ஒண்செங் கழுநீர்க் கண்போல் ஆயிதழ்
 ஊசி போகிய சூழ்செய் மாலையன்
 பக்கஞ் சேர்த்திய செச்சைக் கண்ணியன்
 குயமண் டாகஞ் செஞ்சாந்து நீவி
 வரிபுனை வில்லன் ஒருகணை தெரிந்துகொண்டு
 யாதோ மற்றம் மாதிரம் படரென
 வினவி நின்றந் தோனே அவற்கண்டு
 எம்முள் எம்முள் மெய்ம்மறை பொடுங்கி
 நாணி நின்றனெ மாகப் பேணி
 ஐவகை வகுத்த கூந்தல் ஆய்நுதல்
 மையீர் ஓதி மடவீர் நும்வாய்ப்
 பொய்யும் உளவோ என்றனன் பையெனப்
 பரிமுடுகு தவிர்த்த தேரன் எதிர்மறுத்து
 நின்மகள் உண்கண் பன்மா ணோக்கிச்
 சென்றோன் மன்றஅக் குன்றுகிழ வோனே
 பகல்மாய் அந்திப் படுசுடர் அமையத்து
 அவன்மறை தேளம் நோக்கி மற்றிவன்
 மகனே தோழி என்றனள்
 அதனை வுண்டுகோள் மதிவல் லோர்க்கே.”

(அகம். 48)

இதனுள் கழுநீர் மாலையன், வெட்சிக் கண்ணியன் எனக் கூறினமையான், அவன் நாட்டிற்கும் மலைக்குந் தலைவன் என்பது படவும், ஒருகணை தெரிந்துகொண்டு புலி யாதென்ற அவனது வீரியமுங் கூறி உயர்த்தவாறுங் காண்க.

வேட்கையுரைத்தலாவது - தலைவன்மாட்டுத் தலைவி வேட்கையும் தலைவிமாட்டுத் தலைவன் வேட்கையும் கூறுதல். வேட்கைகூறி அறத்தொடு நிற்கும் எ-று.

“நின்மக ஞண்கண் பன்மா னோக்கிச் சென்றோன்” என்பது தலைவன் வேட்கை கூறியவாறாம்.

“அன்னாய் வாழிவேண் டன்னை எந்தோழி
நனிநா னுடையள் நின்னும் அஞ்சும்
ஒலிவெள் ளருவி யோங்குமலை நாடன்
மலர்ந்த மார்பிற் பாயல்
தவநனி வெய்யள் நோகோ யானே.” (ஐங்குறு. 205)

இது, தலைவி வேட்கை கூறியது.

கூறுதலாவது - தலைவியைத் தலைவற்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்பது படக் கூறுதல்.

உ-ம்:

“வாடாத சான்றோர் வரவெதிர் கொண்டிராய்க்
கோடாது நீர்கொடுப்பின் அல்லது - வாடா
எழிலும் முலையும் இரண்டிற்கு முந்நீர்ப்
பொழிலும் விலையாமோ போந்து.” (திணைமாலை. 15)

என வரும்.

“கறிவளர் சிலம்பிற் கடவுட் பேணி
அறியா வேலன் வெறியெனக் கூறும்
அதுமனங் கொள்குவை அன்னையிவள்
புதுமலர் மழைக்கண் புலம்பிய நோய்க்கே.” (ஐங்குறு. 243)

எனவும் வரும்.

உசாவுதல் என்பது - வெறியாட்டுங் கழங்கும் இட்டுரைத்துழி வேலனோடாதல் பிறரோடாதல் தோழி உசாவுதல்.

“முருகயர்ந்து வந்த முதுவாய் வேல
சினவல் ஓம்புமதி வினவுவ துடையேன்
பல்வே றுருவிற் சில்லவிழ் மடையொடு
சிறுமறி கொன்றிவள் நறுநுதல் நீவி
வணங்கினை கொடுத்தி யாயின் அணங்கிய
விண்தோய் மாமலைச் சிலம்பன்
தண்டா ரகலமும் உண்ணுமோ பலியே.” (குறுந். 362)

இது, வேலனொடு உசாவுதல்.

“இன்றியாண் டையனோ தோழி குன்றத்துப்
பழங்குழி அகழ்ந்த கானவன் கிழங்கினோடு
கண்ணகன் தூஉமணி பெறுஉ நாடன்
அறிவுகாழ்க் கொள்ளும் அளவைச் செறிதொடி
எம்மில் வருகுவை நீயெனப்
பொம்மல் ஒதி நீவி யோனே.”

(குறுந். 379)

இது செவிலி கேட்பத் தலைவியொடு தோழி உசாவியது.
பிறவுமன்ன.

ஏதீடு தலைப்பாடு என்பது - யாதானுமோர் ஏதுவை இடையிட்டுக்
கொண்டு தலைப்பட்டமை கூறுதல்.

உ-ம்:

“காமர் கடும்புனல் கலந்தெம்மோ டாடுவாள்

.....
அருமழை தரல்வேண்டில் தருகிற்கும் பெருமையளே.” (கலித். 39)

இது, புனலிடை உதவினானெனத் தலைப்பாடு கூறியது.

“சுள்ளி சுனைநீலஞ் சோபா லிகைசெயலை
அள்ளி அளகத்தின் மேலாய்ந்து - தெள்ளி
இதணாற் கடியொடுங்கா ஈர்ங்கடா யானை
உதணாற் கடிந்தான் உள்ள்.”

(திணைமாலைநூற். 2)

இது, களிற்றிடை உதவினானெனத் தலைப்பாடு கூறியது.

“அன்னாய் வாழிவேண் டன்னை என்னை
தானு மலைந்தான் எமக்குந்தழை யாயின
பொன்வீ மணிஅரும் பினவே
என்ன மரங்கொலவர் சார லவவே.”

(ஐங்குறு. 201)

இது, தழையும் கண்ணியுந் தந்தானென்பதுபடக் கூறியது.

உண்மை செப்பும் கிளவி யாவது - பட்டாங்கு கூறுதல்.

“அல்கன்மழை பொழிந்த அகன்கண் அருவி
ஆடுகழை அடுக்கத் திழிதரு நாடன்
பெருவரை அன்ன திருவிறல் வியன்மாப்பு
முயங்காது கழிந்த நாளிவள்
மயங்கிதழ் மழைக்கண் கலிமும் அன்னாய்.”

(ஐங்குறு. 220)

இவ்வகை யெல்லாம் தத்தங் குடிமைக் கேற்றவழிக் கொள்க.

வரைவுடன் பட்டோர்க் கடாவல் வேண்டியும் என்பது - தமர்
வரைவுடன்பட்டமையைத் தலைவற்கு உரைக்க வேண்டியும் எ-று.

உதாரணம் வந்தவழிக் காண்க.

ஆங்கதன் றன்மையின் வன்புறை என்பது - அவ்வாறு வரைவுடம்
பட்ட தன்மையினான் தலைவியை வற்புறுத்தற்கண்ணும் எ-று.

“கூர்முள் முண்டகக் கூர்ப்பனி மாமலர்
நூலறு முத்திற் காலொடு பாறித்
துறைதொறும் பரக்குந் தூமணற் சேர்ப்பனை
யானுங் காதலென் யாயும்நனி வெய்யள்
எந்தையுங் கொடியர் வேண்டும்
அம்பல் ஊரும் அவனொடு மொழிமே.” (குறுந். 51)

“அம்ம வாழி தோழி நம்மொடு
சிறுதினைக் காவல னாகிப் பெரிதுநின்
மென்தோள் நெகிழவும் திருநுதல் பசப்பவும்
பொன்போல் விறற்கவின் தொலைத்த
குன்ற நாடற் கயர்ந்தனர் மணனே.” (ஐங்குறு. 230)

என வரும்.

பாங்குற வந்த நாலெட்டு வகையும் என்பது - பகுதிப்பட வந்த முப்பத்திரண்டு வகைப்பட்ட பொருண்மையும் எ-று.

அவையாவன மேற் சொல்லப்பட்ட முன்னுற வுணர்தல், குறையுற வுணர்தற்கண் பெருமையிற் பெயர்த்தல், உலகுரைத் தொழித்தல், அருமையினகற்றல், பின் வாவென்றல், பேதைமை யூட்டல், முன்னுறு புணர்ச்சி முறைநிறுத்துரைத்தல், அஞ்சி யச்சுறுத்தல், உரைத்துழிக் கூட்டம் எனச் சொல்லப்பட்ட எண்வகை, மாயஞ் செப்பி வந்த கிழவனைப் பொறுத்த காரணம் குறித்தலாகிய இருவருமுள்வழி அவன் வர வுணர்தல், புணர்ந்தபின் அவன்வயின் வணங்கல், குறைநயப்பச் சேறல், குறைநயப்புவகை, நயந்தமை கூறல், அலராமென்றல், புணர்ச்சி வேண்டியவழிக் கூறல், பிரிவு வேண்டியவழிக் கூறல், வேளாண் பெருநெறி வேண்டிக் கூறல், அல்லகுறிப் பட்டவழிக் கூறல், ஓம்படை கூறல், இயற்பழித்து வற்புறுத்தல், ஆறின்னாமை கூறல், காப்பு மிகுதி கூறல், காதல் மிகுதி கூறல், அவன்வயிற்றோன்றிய கிளவி, ஐயச்செய்கை தாய்க்கெதிர் மறுத்தல், குறிபார்த்தல் விலக்கல், வெறிவிலக்கல், பிறன் வரைவு மறுப்பித்தல், அவன் வரைவுடம்படுத்தல், வரைவுடம்பட்டமை தலைவற்குக் கூறல், உடம்பட்டமை தலைவிக்குக் கூறி வற்புறுத்தல் என இவை.

தாங்கருஞ் சிறப்பிற் றோழி மேன என்பது - இவை முப்பத்திரண்டு பொருண்மையும் தலைவிக்கு இன்றியமையாத தோழி மேலன எ-று. (24)

களவில் செவிலிக்கு உரியகிளவி

113. களவல ராயினுங் காமமேற் படுப்பினும்
அளவுமிகத் தோன்றினுந் தலைப்பெய்து காணினுங்
கட்டினுங் கழங்கினும் வெறியென இருவரும்
ஒட்டிய திறத்தாற் செய்திக் கண்ணும்
ஆடிய சென்றுழி அழிவுதலை வரினுங்

காதல் கைம்மிகக் கனவின் அரற்றலுந்
 தோழியை வினாதலுந் தெய்வம் வாழ்த்தலும்
 போக்குடன் அறிந்தபின் தோழியொடு கெழீஇக்
 கற்பின் ஆக்கத்து நின்றற் கண்ணும்
 பிரிவின் எச்சத்து மகள்நெஞ்சு வலிப்பினும்
 இருபாற் குடிப்பொருள் இயல்பின் கண்ணும்
 இன்ன வகையிற் பதின்முன்று கிளவியோடு
 அன்னவை பிறவுஞ் செவிலி மேன.

என்றது மேற் றலைவற்குந் தலைவிக்குந் தோழிக்கு முரிய
 கிளவியெல்லாங் கூறி, இனிச் செவிலிக்குரிய கிளவி யுணர்த்துதல்
 நுதலிற்று.

களவலராதல் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட பதின்முன்று கிளவியும்
 அத்தன்மைய பிற கிளவியும் களவுக்காலத்துச் செவிலியின் மேலன எ-று.
 இவற்றுள் தோழியை வினாதலென வேறொரு கிளவியாக ஓதினா
 ராயினும், அதன் முன்பு நிகழும் கிளவியெல்லாம் அவளை வினாதற்குக்
 காரண மாதலின் அவை யீண்டுப் பதின்முன்றென வெண்ணப்பட்டன
 வென்க.

(இ-ள்.) களவல ராயினும் என்பது - தலைவன் ஒழுகலாறு
 புறத்தார்க்குப் புலனாகி அலர்தூற்றப்பட்ட விடத்துத் தோழியை வினாவும்
 எ-று.

உ-ம்:

“பாவடி உரல பசுவாய் வள்ளை
 ஏதின் மாக்கள் நுவறலும் நுவல்ப
 அழிவ தெவன்கொல்திப் பேதை ஊர்க்கே
 பெரும்பூட் பொறையன் பேஎழுதிர் கொல்லிக்
 கருங்கட் டெய்வங் குடவரை எழுதிய
 நல்லியற் பாவை அன்ன என்
 மெல்லியற் குறுமகள் பாடினள் குறினே.” (குறுந். 89)

காம மேற் படுப்பினும் என்பது - தலைவிமாட்டுளதாகிய வேட்கை
 அளவிறப்பினும் தோழியை வினாவும் எ-று.

“மணியில் திகழ்தரு நூல்போல் மடந்தை
 அணியில் திகழ்வதொன்றுண்டு.” (குறள். 1273)

அளவு மிகத் தோன்றினும் என்பது - பெதும்பைப் பருவத்தளாகிய
 தலைவி புணர்ச்சியாற் கதிர்ந்து வீங்குகின்ற முலையும் புதிதுற்ற கவினுங்
 கண்டவிடத்துந் தோழியை வினாவும் எ-று.

“கண்நிறைந்த காரிகைக் கம்பேர்தோட் பேதைக்குப்
 பெண்நிறைந்த நீர்மை பெரிது.” (குறள். 1272)

தலைப்பெய்து காணினும் என்பது - தலைவனொடு தலைவியைத்
 தலைப்பெய்து காணினும் வினாவும் எ-று.

பெய்தென்பதனைப் பெயவெனத் திரிக்க.

“.....

மிடையூர் பிழியக் கண்டனென்”

(அகம். 158)

என வரும்.

கட்டினும் என்பது - கட்டு வைப்பித்தவழியும் அவர்சொற் கேட்டுத் தோழியை வினாவும் எ-று.

கழங்கினும் என்பது - கழங்கு வைத்துழியும் அவர்சொற் கேட்டுத் தோழியை வினாவும் எ-று.

வெறியென விருவரு மொட்டிய திறத்தாற் செய்திக்கண்ணும் என்பது - செவிலியும் நற்றாயும் பொருந்திய பக்கத்துக் கண்டு வெறியாடுவாமென்றவழித் தலைவி செய்திக்கண்ணுந் தோழியை வினாவும் எ-று.

ஆடிய சென்றுழி அழிவு தலைவரினும் என்பது - வெறியாடிய சென்றவழி அதற்கழிவுறுமிடத்து வரினும் எ-று.

அஃதாவது: “கடவுட் கற்கனை” எனத் தொடங்கும் நற்றிணைப் பாட்டில்,

“நின்னணங் கன்மை அறிந்தும் அண்ணாந்து

கார்நறுங் கடம்பின் கண்ணி சூடி

வேலன் வேண்ட வெறிமனை வந்தோய்

கடவு ளாயினும் ஆக

மடவை மன்ற வாழிய முருகே.”

(நற். 34)

எனத் தோழி கூறுதல். அவ்வாறு கூறியவழியுங் காரண மென்னையென வினாவும்.

காதல் கைம்மிகக் களவி னரற்றலும் என்பது - காதன் மிகுதியான் தலைவனையுள்ளிக் கனவின்கண் தலைவி அரற்றுதற்கண்ணும் வினாவும்.

தோழியை வினாதலும் என்பது - இவை நிமித்தமாகத் தோழியை வினாதலும் எ-று. எனவே களவலராதல் முதற் கனவினரற்ற லீறாக ஓதிய வென்பது கிளவியும் தோழியை வினாதற் பகுதி. அவை நிகழாதவழி வினாதலில்லை. அதனான் தோழியை வினாதலென ஒரு கிளவியாக எண்ணற்க.

தெய்வம் வாழ்த்தலும் என்பது - இவ்வாறு பட்டதெனத் தோழியுரைத்தவழி யிதனை நற்றாய்க்கும் தந்தைக்கும் கூறலாற்றாதாள் தெய்வத்தை வேண்டிக்கோடல்.

போக்குடன் அறிந்தபின்... நின்றற் கண்ணும் என்பது - தலைவனுடன் போயினாள் என்று அறிந்தவழித் தானுந் தோழியொடு கெழுமி இல்லத்தின்க ணிறுத்தற்கண்ணும் எ-று.

“பறைபடப் பணிலம் ஆர்ப்ப இறைகொள்பு
தொன்மு தாலத்துப் பொதியில் தோன்றிய
நாலூர்க் கோசர் நன்மொழி போல
வாயா கின்றே தோழி ஆய்கழற்
சேயிலை வெள்வேல் விடலையொடு
தொகுவளை முன்கை மடந்தை நட்பே.” (குறுந். 15)

பிரிவி னெச்சத்து மகணைஞ்சு வலிப்பினும் என்பது - தலைவன் வரையாது பிரிந்தவழி யொழிந்த தலைமகள் அலராகுதலு மின்றி வேறுபாடுமின்றி ஒருமனைப்பட்டிருந்த வுள்ளக்கருத்தை யறிந்தவழியும் எ-று. வலித்தல் என்பது தெளிதல்.

இருபாற் குடிப்பொரு ளியல்பின்கண்ணும் என்பது - தலைவன் குடிமை தன் குடிமையோ டொக்குமென வாராய்தற்கண்ணும் எ-று.

குடியென்னாது பொருள் என்றதனான் பொருளுங் குணமும் ஆயப்பெறுமென்றவாறு.

‘அன்னவை பிறவும்’ என்றதனான்,
“நாற்றம் பெற்று நிலைப்புக் காண்டல்
உண்டியிற் குறைதல் உடம்புநனி சுருங்கல்
கண்துயில் மறுத்தல் கோலஞ்செய் யாமை”

முதலாயின கொள்க. இவையும் வினாதற்கேதுவாம். இவற்றிற் கெல்லாஞ் செய்யுள் வந்தவழிக் காண்க. (25)

நற்றாய்க்கு உரியன

114. தாய்க்கும் வரையார் உணர்வுடம் படினே.

இது நற்றாய்க்கு உரியதோர் இலக்கணமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) செவிலியுணர்வோடு உடம்பட்ட வுள்ளத்தளாயின், நற்றாய்க்கும் மேற்சொல்லப்பட்டவை யெல்லாம் வரையப்படா வென்றவாறு.

உணர்வுடம்படுதலாவது - தலைவியை யுற்று நோக்கும் நோக்கம் நிகழ்ந்தவழியன்றித் தானும் செவிலியைப் போல உற்று நோக்கா ளென்று கொள்க. இப்பொருள்மேற் கிளவி வருவன உளவேனுஞ் செவிலியைப் போல வொருப்பட்ட வுள்ளத்தளாயின் அவள்கண்ணும் இக்கிளவி யெல்லாம் நிகழும் எ-று. உடம்படாதவாறு என்னை யெனின், யாரிடத்தும் மக்களை வளர்ப்பார் செவிலியராகலானும் தமக்குத்தம் இல்லறநிலைக்குக் கடவப் பகுதியான அறனும் பொருளும் இன்பமும் வேண்டுகலானும் கூற்றொடு வேறுபாடு தோன்றாது. (26)

நற்றாயும் செவிலியும் துணியுமாறு

115. கிழவோன் அறியா அறிவினள் இவளென
மையறு சிறப்பின் உயர்ந்தோர் பாங்கின்
ஐயக் கிளவியின் அறிதலும் உரித்தே.

இது நற்றாயும் செவிலியும் துணியுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) கிழவோன் அறியா அறிவினள் என்பது - தலைமகன் அறியா அறிவினையுடையவள் என்று. எனவே ஒரு பக்கம் எதிர்காலம் நோக்கிக் கூறினார் போலத் தோன்றும்; ஒரு பக்கம் இறந்த காலம் தோன்றும். அவன் அறியாத அறிவுரிமை பூண்டு மயங்குதல், அவள் எத்துணையும் மயக்கமில்ள் எனவும் அவன்பொருட்டு மயங்கி னாள் எனவும்படக் கூறுதல். தலைவன் அறியாத அறிவினையுடையவள் எனக் குற்றமற்ற சிறப்பினையுடைய உயர்ந்தோர்மாட்டு உளதாகிய ஐயக் கிளவியான் புணர்ப்பறிதலும் உரித்து, செவிலிக்கும் நற்றாய்க்கும் என்று.

இஃது எற்றினான் ஆயிற்று எனக் குற்றமற்ற தவரை வினாயவழி அவர் இவ்வாறு பட்டதென மெய் கூறுதலுந் தகுதியன்றாம்; பொய் கூறுதலும் தகுதியன்றாம். ஆதலால் ஐயப்படுமாறு சில கூறியவழி, அதனானே யுணர்ப் என்று. 'கிழவோ னறியா வறிவின ளென்றவாறு கூறியவழிக் கிழவோ னெதிர்ப்பட... இறந்த காலத்துள் தலைவன் உள்ள என்றவாறாம். (27)

தலைவிக்கு உரியதோர் இயல்பு

116. தன்னுறு வேட்கை கிழவன்முற் கிளத்தல்
எண்ணுங் காலைக் கிழத்திக் கில்லை
பிறநீர் மாக்களின் அறிய ஆயிடைப்
பெய்நீர் போலும் உணர்விற் ரென்ப.

இது, தலைவிக்கு உரியதோர் இயல்புணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) (தலைவி) தனது வேட்கையைக் கிழவன் முன்பு சொல்லுதல் நினைக்குங் காலத்துக் கிழத்திக்கு இல்லை. அங்ஙனம் சொல்லாத விடத்தும் புதுக்கலத்தின்கட் பெய்த நீர் போலப் புறம் பொசிந்து காட்டும் உணர்வினையு முடைத்து அவ்வேட்கை என்று.

எனவே, குறிப்பின் உணரநிற்கும் என்று. தலைவன்மாட்டுக் கூற்றினானும் நிகழப்படுமென்று கொள்ளப்படும். (28)

களவிற் புணர்ச்சிக்கு உரியதொரு வேறுபாடு

117. காமக் கூட்டந் தனிமையிற் பொலிதலின்
தாமே தூதுவ ராகலும் உரித்தே.

என்றது, களவிற் புணர்ச்சிக் குரியதொரு வேறுபாடுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) மேற் சொன்னவாற்றான் பாங்கனுந் தோழியு நிமித்தமாகக் கூடுதலேயன்றித் தாமே தூதுவராகிய கூட்டங்கள் நிகழப்பெறும், அது சிறப்புடைத் தாதலான் என்று.

எனவே, பாங்கற் கூட்டம் தோழியிற் கூட்டம் என்பன நியம மில்லை, யார்மாட்டும் என்றவாறாம். தனிமையிற் பொலிதலின் என்றமையான் இது மிகவும் நன்று. (29)

தலைவி குறியிடம் கூறல்

118. அவன்வரம் பிறத்த லறந்தனக் கின்மையின்
களஞ்சூட்டுக் கிளவி கிழவிய தாகுந்
தான்செலற் குரியவழி யாக லான.

இது, சொல்லப்பட்ட கூட்டத்திற்குக் குறியிடம் கூறுவா னுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) தலைவன் இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்த பின்பு, தலைவ னெல்லையை இறத்தல் தலைவிக்கு அறமாக லின்மையானே குறியிடம் கூறுதல் தலைமகளதாம், அது தான் சேறற்குரிய இடமாதலான் எ-று. (30)

எனவே, இத்துணைக் கூறின் மிகையன்று என்றவாறாம்.

தோழியிற்கூட்டச் சிறப்புவிதி

119. தோழியின் முடியும் இடனுமார் உண்டே.

இது, தோழியிற் கூட்டத்திற் காயதொரு சிறப்புவிதி உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) மேல், 'காமக்கூட்டந் தனிமையிற் பொலிதலிற் றாமே தூதுவ ராகலும் உரித்' தெனக் கூறிப்போந்தார்; அவ்வாறன்றி மேற் சொல்லப்பட்ட இயற்கைப் புணர்ச்சியாவது தோழியின் முடியுமிடத்து ஓரிடத்து உண்டு எ-று. "அன்பொடு புணர்ந்த வைந்திணை" (களவியல். 1) என்றதனான் யாண்டும் உள்ளப் புணர்ச்சியான் வேட்கை மீதூர்ந்த வழியே தோழியின் முடியப் பெறுவது என்று கொள்க. அல்லாக்காற் பெருந்திணைப்பாற் படும். (31)

பாங்கற்கூட்டம் நிகழிடம்

120. முந்நா எல்லது துணையின்று கழியாது
அந்நா எகத்தும் அதுவரை வின்றே.

இது, பாங்கற் கூட்டம் நிகழுமிடம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) மேல், தோழியிற் கூட்டத்தின் விகற்பங் கூறினாராகலின், ஈண்டுத் துணையென்றது பாங்கன் ஆயிற்று. மூன்று நாளல்லது துணை யின்றிக் களவிற் புணர்ச்சி செல்லாது; அந்நாளகத்தும் துணையை நீக்கவும் படாது எ-று.

எனவே, எதிர்ப்பட்ட தலைவன் இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்வதன் முன் பாங்கற்கு உணர்த்தவும் பெறும் எ-று. (32)

உதாரணம் மேற்காட்டப்பட்டது.

தலைவிக்கு உரியதோர் இயல்பு

121. பன்னூறு வகையினுந் தன்வயின் வருஉம்
நன்னய மருங்கின் நாட்டம் வேண்டலின்
துணைச்சூட்டுக் கிளவி கிழவிய தாகுந்
துணையோர் கரும மாத லான.

இது, தலைவிக்கு உரியதோ ரியல்பு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) பன்னூறு வகையினும் என்பது - பலவகையானும் என்று. நூறு, பத்து, ஆயிரம் என்பன பல்பொருட் பெயர்.

தன்வயின்வருஉம் ஆதலான என்பது - தன்னிடத்து வரும் நல்ல நயப்பாட்டுப் பக்கத்தினை ஆராய்தல் தலைவன்மாட்டு வேண்டு மாதலான். துணையைச்சுட்டிக் கூறலுறும் சொல் தலைமகளதாகும்; தான் கூறும் கருமம் துணையோராற் செய்யப்படும் கருமமாதலான் என்று.

எனவே, தலைமகன் களவுக் காலத்துப் பாங்கற்கு உற்றதுரைத்த பின்பு பாங்கனைச் சுட்டி யாது செய்வாமெனக் கூறப்பெறும் என்றவாறாயிற்று. (33)

செவிலிக்கு உரிய சிறப்பு

122. ஆய்பெருஞ் சிறப்பின் அருமறை கிளத்தலின் தாயெனப் படுவோள் செவிலி யாகும்.

இது, செவிலிக்கு உரியதொரு சிறப்பு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) நல்ல பெரிய சிறப்பினையுடைய அறிதற்கரிய மறைப் பொருள் யாவற்றையுங் கூறும் கடப்பாடுடையளாதலின் தாய் எனப்படுவோள் செவிலியாகும் என்று.

நற்றாய் இத்துணைச் சிறப்பிலள் என்று. இதனாற் பயன் களவுக் காலத்தைய சொல் செவிலித்தாய்க்குங் கைத்தாய்க்கும் பொதுவாயினும், தாயென்று வேண்டப்படுவாள் செவிலி என்றறிவித்தல். (34)

தோழிக்கு உரிய சிறப்பு

123. தோழி தானே செவிலி மகளே.

இது, தோழிக்கு உரியதொரு சிறப்பு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) களவுக் காலத்தும் இன்றியமையாளாகத் தலைவியான் வேண்டப்பட்டாள் செவிலிமகள் என்று.

எனவே, பயின்றா ரெல்லாருந் தோழியராகார். அருமறை கிளக்கப் படுதலான் உடன் முலையுண்டு வளர்ந்த செவிலி மகளே தோழி எனப்படுவாள் என்று. அருமறை கிளத்தல் என்பதனை யீண்டு வருவிக்க. (35)

தோழிக்கு உரிய இயல்பு

124. சூழ்தலும் உசாத்துணை நிலைமையிற் பொலிமே.

இது, தோழிக்கு உரியதோர் இயல்பு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட தோழி தான் சூழ்தற்கும் தலைவி சூழ்ச்சிக்கு உசாத்துணையாகியும் வரும் நிலைமையாற் பொலிவு பெறும் என்று.

எனவே, செவிலிமகள் என்னுந் துணையாற் பொலிவுபெறாள்; என்றும் தோழியாவாள் செவிலிமகளாதலே யன்றிச் சூழவும் உசாத் துணையாகவும் வல்லள் ஆதல்வேண்டும் என்று. (36)

செய்யுள் மேற்காட்டப்பட்டன.

களவினைத் தோழி அறியும் திறன்

125. குறையுற உணர்தல் முன்னுற உணர்தல்
இருவரும் உள்வழி அவன்வர வுணர்தலென
மதியுடம் படுதல் ஒருமூ வகைத்தே.

இது, தலைவன் புணர்ச்சி யுண்மை தோழி அறியுந் திறன் பாகுபடு மாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) தலைவன் குறையுற வுணர்தலும், அவன் குறையுறாவழித் தலைவி குறிப்புக் கண்டு உணர்தலும், தானும் தலைவியுங் கூடியிருந்துழித் தலைவன் வந்தமைகண்டு உணர்தலும், என மூவகைத்துத் தோழி அறிவுடம்படுதற்கண்ணது எ-று.

மதியும்படுதல் எனினும் புணர்ச்சியுணர்தல் எனினும் ஒக்கும். இம் மூன்றினும் ஒன்று கண்டுழி அவரவர் குறிப்பினாற் புணர்ச்சி யுணரும் எ-று. 'குறையுறயுணர்தல்' முன்வைத்தார், நன்கு புலப்படுதலின். 'முன்னுறவுணர்தல்' அதன்பின் வைத்தார், தலைவி வேறுபாடு கண்டு பண்டையிற் போலாள் என்னும் நிகழ்ச்சியான் முற்றத் துணிவின்மையின். 'இருவரு முள்வழி யவன் வரவுணர்தல்' அதன் பின் வைத்தார், ஆண்டுப் புதுவோன் போலத் தலைவன் வருதலானும் தலைவி கரந்த உள்ளத்தளாய் நிற்குமாதலானும் அத்துணைப் புலப்பாடின்மையின். அக்கருத்தினானே மேற் சொல்லப்பட்ட தோழிகூற்று மூவகையாகப் பொருள் உரைத்த தென்று கொள்க. (37)

தோழிக்கு உரியதொரு திறன்

126. அன்ன வகையான் உணர்ந்தபின் அல்லது
பின்னிலை முயற்சி பெறாள்என மொழிப.

இதுவும் தோழிக்கு உரியதொரு திறன் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட கூறுபாட்டான் இருவர்மாட்டும் அன்புடைமை உணர்ந்தபின் அல்லது வழிபாட்டு நிலைமையாற் கூட்டத்திற்கு முயலப்பெறாள் தோழி எ-று.

அஃதேல், உள்ளப் புணர்ச்சியானின்று மெய்யுறாது கூட்டத்திற்கு முயல்வார் உளர். ஆயின், அஃதெற்றாற்பெறும் எனின், ஆண்டும் இருவர் மாட்டுளதாகிய அன்புடைமையான் மனநிகழ்ச்சி யுளவாக, அந்நிகழ்ச்சி கண்டுழியும் முயலப்பெறுமென்று கொள்க. அதனானேயன்றே 'முன்னுற வுணர்தல்' (125) என்னும் சூத்திரத்தினும் 'புணர்ச்சி யுடம் படுதல்' என்னாது 'மதியுடம்படுத லொரு மூவகைத்து' எனப் பொதுப்பட ஓதுவாராயிற் றென்க. அவ்வன்பினான் வரு நிகழ்ச்சி யுள்வழியும் இவ்விட மூன்றினும் காதலுண்மை அறிய லாகும். (38)

இதுவுமது

127. முயற்சிக் காலத் ததற்பட நாடிப்
புணர்த்த லாற்றலும் அவள்வயி னான.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) தோழி வழிமொழிந்து முயலுங்காலத்து அவன் நினைவின்கட் படுத்திறன் ஆராய்ந்து புணர்த்தலைச் செய்யும் அவளிடத்து எ-று.

அஃதாவது, 'இன்னுழிச் செல்' எனவும், 'இன்னுழி வா' எனவும், தலைவியை ஆயத்துணின்றும் பிரித்துத் தனி நிறுத்திப் பட்டாங்கு கூறியும் பிறவாற்றானும் ஆராய்ந்து கூட்டுதல்.

இவ்வைந்து சூத்திரத்தானுந் தோழிக்கு உரிய மரபு உணர்த்திய வாறு காண்க. (39)

குறிக்கு இலக்கணம்

128. குறியெனப் படுவ திரவினும் பகலினும் அறியக் கிளந்த ஆற்ற தென்ப.

என்றது, மேல் 'களஞ்சூட்டுக் கிளவி கிழவியதாகும்' (118) என்றார். அதற்கு இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) குறி என்று சொல்லப்படுவது இரவினானும் பகலினானும் இருவரும் அறியச் சொல்லப்பட்ட இடத்தையுடைத்து எ-று.

எனவே, இரவிற்குறி பகற்குறி என இருவகைப்படும் என்பது கொள்ளப்படும். (40)

இரவுக்குறிக்கு இடம்

129. இரவுக் குறியே இல்லகத் துள்ளும் மனையோர் கிளவி கேட்கும்வழி யதுவே மனையகம் புகாஅக் காலை யான.

என்றது, இரவுக் குறிக்கு இடமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) இரவுக் குறியாம் இடமே இல்லகத்துள் மனையகம் புகாவிடத்துக்கண் மனையோர் கிளவி கேட்கும் அணிமைத்தாம் எ-று.

எனவே, மனைக்கும் எயிற்கும் நடுவணதோரிடம் என்று கொள்ளப்படும். (41)

பகற்குறி ஆமாறு

130. பகற்புணர் களனே புறனென மொழிப அவளறி வுணர வருவழி யான.

என்றது, பகற்குறி யாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) பகற்குறியாகிய புணருமிடம் எயிற்புறன் என்று சொல்லுவர்; ஆண்டுந் தலைமகள் அறிவுற்று வரும் இடனாகல் வேண்டும் எ-று. (42)

அல்லகுறிப்படுதல்

131. அல்லகுறிப் படுதலும் அவள்வயின் உரித்தே அவன்குறி மயங்கிய அமைவொடு வரினே.

இதுவுமது.

(இ-ள்.) அல்லகுறிப்பிடுதலுந் தலைமகட்கு உரித்து; தலைவன் செய்த குறி மயங்கிய பொருத்தத்தொடுவரின் எ-று.

உதாரணம் மேற்காட்டப்பட்டது.

மயங்கிய அமைவு ஆவது - அவன் செய்யும் குறியோடமைவுடையன. (43)

இதுவுமது

132. ஆங்காங் கொழுகும் ஒழுக்கமும் உண்டே
ஒங்கிய சிறப்பின் ஒருசிறை யான.

இதுவுமது.

(இ-ள்.) அவ்வவ்விடத் தொழுகும் ஒழுக்கமுந் தலைவிமாட்டு உண்டு, ஒங்கிய சிறப்பினையுடைய ஒரு பக்கத்து எ-று.

ஒருசிறை யென்றது, மனத்தானும் மொழியானும் மெய்யானும் கற்புடை மகளிர் ஒழுகும் ஒழுக்கத்தின்கண் மனத்தான் ஒழுகும் ஒழுக்கமும் உண்டு எ-று. (44)

தலைவற்கு உரிய இயல்பு

133. மறைந்த ஒழுக்கத் தோரையும் நாளுந்
துறந்த ஒழுக்கங் கிழவற் கில்லை.

என்றது, தலைவற்கு உரிய இயல்பு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) களவொழுக்கத்து முகுர்த்தமும் நாளும் துறந்தொழுகும் ஒழுக்கம் தலைவற்கு இல்லை எ-று.

என்றதனான், ஆண்டு அறத்தின் வழவினானல்லன், தலைவி மாட்டுத் தலையளி குறைதலான் எ-று. (45)

இதுவுமது

134. ஆறின தருமையும் அழிவும் அச்சமும்
ஊறும் உளப்பட அதனோ ரற்றே.

இதுவுமது.

(இ-ள்.) நெறியினது அருமையும், மனன் அழிவும், அஞ்சுதலும் (45), இடையூறும், தலைவன்மாட்டு நிகழா எ-று. (46)

தந்தையும் தன்னையும் களவு உணருமாறு

135. தந்தையுந் தன்னையும் முன்னத்தின் உணர்ப.

என்றது, தந்தையும், தன்னையும் களவு உணருமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) தந்தையரும் தன்னையும் குறிப்பின் உணர்ப எ-று.

எனவே, கூற்றினான் உரைக்கப்பெறார் என்றவாறாம். (47)

நற்றாய்க்கு உரியதொரு மரபு

136. தாய் அறிவுறுதல் செவிலியோ டொக்கும்.

என்றது, நற்றாய்க்கு உரியதொரு மரபுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) நற்றாய் களவொழுக்கம் அறிவுறுதல் செவிலியோ டொக்கும் எ-று. செவிலி கவலுந்துணைக் கவலுதலல்லது, தந்தையையும் தன்னையன்மாரையும் போல வெகுடலிலள் எ-று. அவர் வெகுள்வரோ எனின்.

“காமர்கடும்புனல்” எனத் தொடங்கும் கலித்தொகைப் பாட்டினுள் (39),

“அறத்தொடு நின்றேனைக் கண்டு திறப்பட
என்னையர்க் குய்த்துரைத்தாள் யாய்.” (கலித். 39)

எனத் தாய் வெகுளாமை காணப்பட்டது.

“அவரும் தெரிகணை நோக்கிச் சிலைநோக்கிக் கண்சேந்து
ஒருபக லெல்லாம் உருத்தெழுந் தாறி” (கலித். 39)

என்றதனான் வெகுட்சி பெற்றாம். (48)

அம்பலும் அலரும்

137. அம்பலும் அலருங் களவுவெளிப் படுத்தலின்
அங்கதன் முதல்வன் கிழவ னாகும்.

என்றது, களவு வெளிப்படுப்பான் தலைவன் என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) அம்பல் என்பது முகிழ்த்தல். அஃது ஒருவரொருவர் முகக்குறிப்பினாற் றோற்றுவித்தல். அலராவது சொல்லுதல். அதனானே இவை இரண்டும் களவினை வெளிப்படுத்தலின் அதற்குக் காரணமாவான் தலைவன் எ-று. என்னை? அவனை யறிந்துழியல்லது இவை நிகழாமையின். தலைவி வேறுபாட்டான் ஆகாதோ எனின், ஆண்டு எற்றினான் ஆயிற்று என ஐயம் நிகழ்தலல்லது, துணிவு பிறவாதாம் என்று கொள்க. (49)

வரையும் பகுதி

138. வெளிப்பட வரைதல் படாமை வரைதல்என்று
ஆயிரண் டென்ப வரைதல் ஆறே.

இது, வரையும் பகுதி உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) களவு வெளிப்பட்டபின் வரைதலும் களவு வெளிப் படாமை வரைதலும், என அவ்விரண்டென்று சொல்லுவர்வரையும் நெறி எ-று.

இதனான் சொல்லியது, இருவாற்றானும் அறன் இழுக்காதென்ற வாறு. அஃது இழுக்காதவாறு வருகின்ற சூத்திரத்தான் உணர்க. (50)

தலைவற்கு உரியதோர் இயல்பு

139. வெளிப்படை தானே கற்பினோ டொப்பினும்
 ஞாங்கர்க்க் கிளந்த மூன்றுபொரு ளாக
 வரையாது பிரிதல் கிழவோற் கில்லை.

இது, தலைவற்கு உரியதோர் இயல்பு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) களவு வெளிப்படுதல் கற்பினோடொப்பினும், மேற் சொல்லப்பட்ட மூன்று பொருளாக வரையாது பிரிதல் கிழவோற்கு இல்லை என்று.

அவையாவன முற்கூறிய ஓதற் பிரிவும், பகைவயிற் பிரிவும், தூதிற் பிரிவும். எனவே பொருள்வயிற் பிரிதலும் வேந்தர்க்குற்றுழிப் பிரிதலும் காவற் பிரிதலும் நிகழப்பெறும் என்றவாறாம். (51)

மூன்றாவது களவியல் முற்றிற்று.

4

கற்பியல்

இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோ வெனின், கற்பியல் என்னும் பெயர்த்து. கற்புக்கு இலக்கணம் உணர்த்தினமையாற் பெற்ற பெயர். கற்பென்பது யாதோவெனின், அஃதாமாறு இச்சூத்திரத்தின் விளங்கும்.

கற்பு இலக்கணம்

140. கற்பெனப் படுவது கரணமொடு புணரக்
கொளற்குரி மரபிற் கிழவன் கிழத்தியைக்
கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக்கொள் வதுவே.

என்பது சூத்திரம்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், கற்பிலக்கணம் கூறுதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) கற்பென்று சொல்லப்படுவது, கரணத்தொடு பொருந்திக் கொள்ளுதற்குரிய மரபினையுடைய கிழவன் கொள்ளுதற்குரிய மரபினையுடைய கிழத்தியைக் கொடுத்தற்குரிய மரபினையுடையாற் கொடுப்பக் கொள்வது எ-று.

‘கொளற்குரிய மரபின்’ என்பதனைக் ‘கிழத்தி’ என்பதனொடுங் கூட்டியுரைக்க.

களவின்கண் ஒத்தாரிருவர் வேட்கை மிகுதியாற் கூடி ஒழுகியவழிக் கரணத்தின் அமையாது இல்லறம் நடத்தலாமோ எனின், அஃதாகா தென்றற்குக் ‘கரணமொடு புணர’ என்றார். கரணம் என்பது - வதுவைச் சடங்கு. ‘கொளற்குரி மரபிற் கிழவோன்’ என்றதனான் ஒத்த குலத்தானும் உயர்ந்த குலத்தானும் என்று கொள்க. ‘கொளற்குரி மரபிற் கிழத்தி’ யென்றதனான், ஒத்த குலத்தானும் இழிந்த குலத்தானும் என்று கொள்க. ‘கொடைக்குரி மரபினோர்’ என்றதனான், தந்தையும் தாயும் தன்னையரும் மாதுலனும் இவரில்லாதவழிச் சான்றோரும் தெய்வமும் என்று கொள்க. கொடுப்பக் கொள்வது கற்பு என்றமையான், அது கொடுக்குங்கால், களவு வெளிப்பட்ட வழியும், களவு வெளிப்படாத வழியும், மெய்யுறு புணர்ச்சியின்றி உள் ளப் புணர்ச்சியான் உரிமைபூண்ட வழியும் கொள்ளப் பெறும் எனக் கொள்க. களவியற் சூத்திரத்துள்,

“இன்பமும் பொருளு மறனு மென்றாங்
கன்பொடு புணர்ந்த.”

(களவியல் 1)

என்பதனைத் தந்துரைத்து, ஐந்திணை மருங்கிற் கற்பெனப்படுவது எனக் கூட்டுக.

அஃதேல், கொடுப்பக் கொள்வது கற்பாயின் பிரமம் முதலிய எண்வகையும் கொள்க. 'கொடுப்போ ரின்றியும் கரண முண்டே - புணர்ந்துடன் போகிய காலை யான' (141) என்னும் இது கற்பாகுமோ எனின், ஆகும். அவையும் கற்பாதல் ஒக்குமேனும் கந்தருவம்போல ஒத்த அன்புடையார் ஆதல் ஒருதலையன்மையின் கைக்கிளை பெருந்திணைப்பாற்படும். ஈண்டு ஐந்திணை தழுவிய அகத்திணையையே களவு கற்பு எனப் பகுத்தார் என்று கொள்க. (1)

மேலதற்குப் புறனடை

141. கொடுப்போர் இன்றியுங் கரண முண்டே
புணர்ந்துடன் போகிய காலை யான.

இது மேலதற்கொரு புறனடை.

(இ-ள்.) கொடுப்போரின்றியும், கரணநிகழ்ச்சி உண்டு, புணர்ந்துடன் போகிய காலத்து எ-று.

எனவே கற்பிற்குக் கரணநிகழ்ச்சி ஒருதலையாயிற்று. இதனானே கொடுப்போ ரில்வழியும் கரணநிகழ்ச்சி உண்மையும் ஒழுக்கக் குறைபாடு இன்மையும் கொள்க.

“பறைபடப் பணிலம் ஆர்ப்ப இறைகொள்பு
தொல்மு தாலத்துப் பொதியில் தோன்றிய
நாலூர்க் கோசர் நன்மொழி போல
வாயா கின்றே தோழி யாய்கழற்
சேயிலை வெள்வேல் விடலையொடு
தொகுவளை முன்கை மடந்தை நட்பே.” (குறுந். 15)

இதனுள் விடலையொடு மடந்தை நட்பு பறைபடப் பணிலம் ஆர்ப்ப இறைகொண்டு நாலூர்க் கோசர் நன்மொழிபோல வாயாயிற்று எனச் செவிலி நற்றாய்க்குக் கூறினமையானும், விடலை எனப் பாலை நிலத்திற்குரிய தலைவன் பெயர் கூறினமையானும் கொடுப் போரின்றியும் கரணம் நிகழ்ந்தவாறு காண்க. (2)

இதுவுமது

142. மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்த்த கரணங்
கீழோர்க் காகிய காலமும் உண்டே.

இதுவுமது.

(இ-ள்.) மேற்குலத்தாராகிய அந்தணர் அரசர் வணிகர் என்னும் மூன்று வருணத்தார்க்கும் புணர்த்த கரணம் கீழோராகிய வேளாண் மாந்தர்க்கும் ஆகிய காலமும் உண்டு எ-று.

இதனாற் சொல்லியது, முற்காலத்துக் கரணம் பொதுப்பட நிகழ்தலின் எல்லார்க்கும் ஆம் என்பதும், பிற்காலத்து வேளாண் மாந்தர்க்குத்

தவிர்ந்ததெனவுங் கூறியவாறு போலும். அஃதாமாறு தரும சாத்திரம் வல்லாரைக்கொண்டுணர்க. (3)

கரணமாகியவாறு

143. பொய்யும் வழுவந் தோன்றிய பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப.

என்றது, கரணமாகியவாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) பொய்கூறலும் வழுவப்பட வொழுகலும் தோன்றிய பின்னர் முனைவர் கரணத்தைக் கட்டினார் என்று சொல்வர் என்று.

இரண்டுந் தோன்றுவது இரண்டாம் ஊழியின்கண்ணாதலின், முதலாழியிற் கரணமின்றியே இவ்வாழ்க்கை நடந்ததென்பதூஉம் இவை தோன்றிய பின்னர்க் கரணந் தோன்றின தென்பதூஉம் கூறியவாறாயிற்று. பொய்யாவது செய்ததனை மறைத்தல். வழுவாவது செய்ததன்கண் முடிய நில்லாது தப்பி யொழுகுதல். கரணத்தொடு முடிந்த காலையின் அவை யிரண்டும் நிகழாவா மாதலாற் கரணம் வேண்டுவதாயிற்று. (4)

கற்பில் தலைவற்கு உரிய கிளவி

144. கரணத்தின் அமைந்து முடிந்த காலை
நெஞ்சுதளை அவிழ்ந்த புணர்ச்சிக் கண்ணும்
எஞ்சா மகிழ்ச்சி இறந்துவரு பருவத்தும்
அஞ்ச வந்த உரிமைக் கண்ணும்
நன்னெறிப் படருந் தொன்னலப் பொருளினும்
பெற்ற தேஎத்துப் பெருமையின் நிலைஇக்
குற்றஞ் சான்ற பொருளெடுத்த துரைப்பினும்
நாமக் காலத் துண்டெனத் தோழி
ஏழுறு கடவுள் ஏத்திய மருங்கினும்
அல்லல் தீர ஆர்வமொ டளைஇச்
சொல்லுறு பொருளின் கண்ணுஞ் சொல்லென
ஏனது சுவைப்பினும் நீகை தொட்டது
வானோர் அமிழ்தம் புரையுமால் எமக்கென
அடிசிலும் பூவுந் தொடுத்தற் கண்ணும்
அந்தணர் திறத்தும் சான்றோர் தேஎத்தும்
அந்தமில் சிறப்பிற் பிறர்பிறர் திறத்தினும்
ஒழுக்கங் காட்டிய குறிப்பினும் ஒழுக்கத்துக்
களவினுள் நிகழ்ந்த அருமையைப் புலம்பி
அலமர லுள்ளமொ டளவிய இடத்தும்
அந்தரத் தெழுதிய எழுத்தின் மான
வந்த குற்றம் வழிகெட ஒழுகலும்

அழியல் அஞ்சலென் றாயிரு பொருளினுந்
 தானவட் பிழைத்த பருவத் தானும்
 நோன்மையும் பெருமையும் மெய்கொள வருளிப்
 பன்னல் சான்ற வாயிலொடு பொருந்தித்
 தன்னி னாகிய தகுதிக் கண்ணும்
 புதல்வற் பயந்த புனிறுதீர் பொழுதின்
 நெய்யணி மயக்கம் புரிந்தோள் நோக்கி
 ஐயர் பாங்கினும் அமரர்ச் சுட்டியுஞ்
 செய்பெருஞ் சிறப்பொடு சேர்தற் கண்ணும்
 பயங்கெழு துணையணைப் புல்லிப் புல்லாது
 உயங்குவனள் கிடந்த கிழத்தியைக் குறுகி
 அல்கல் முன்னிய நிறையழி பொழுதின்
 மெல்லென் சீறடி புல்லிய இரவினும்
 உறலருங் குரைமையின் ஊடன்மிகுத் தோளைப்
 பிறபிற பெண்டிற் பெயர்த்தற் கண்ணும்
 பிரிவின் எச்சத்துப் புலம்பிய இருவரைப்
 பரிவு நீக்கிய பகுதிக் கண்ணும்
 நின்றுநனி பிரிவின் அஞ்சிய பையுளுஞ்
 சென்றுகை இகந்துபெயர்த் துள்ளிய வழியுங்
 காமத்தின் வலியுங் கைவிடின் அச்சமுந்
 தானவட் பிழைத்த நிலையின் கண்ணும்
 உடன்சேறற் செய்கையோ டன்னவை பிறவும்
 மடம்பட வந்த தோழிக் கண்ணும்
 வேற்றுநாட் டகல்வயின் விழுமத் தானும்
 மீட்டுவர வாய்ந்த வகையின் கண்ணும்
 அவ்வழிப் பெருகிய சிறப்பின் கண்ணும்
 பேரிசை யூர்திப் பாகர் பாங்கினுங்
 காமக் கிழத்தி மனையோள் என்றிவர்
 ஏழுறு கிளவி சொல்லிய எதிருஞ்
 சென்ற தேளத் துழப்புநனி விளக்கி
 இன்றிச் சென்ற தன்னிலை கிளப்பினும்
 அருந்தொழில் முடித்த செம்மற் காலை
 விருந்தொடு நல்லவை வேண்டற் கண்ணும்
 மாலை யேந்திய பெண்டிரும் மக்களுங்
 கேளிர் ஒழுக்கத்துப் புகற்சிக் கண்ணும்
 ஏனைய வாயிலோ ரெதிரொடு தொகைஇப்
 பண்ணமை பகுதிமுப் பதினொரு மூன்றும்
 எண்ணருஞ் சிறப்பிற் கிழவோன் மேன.

இது, தலைவற்கு உரிய கிளவியெல்லாந் தொகுத்துணர்த்துத் தல நுதலிற்று.

(இ-ள்.) கரணத்தினமைந்து முடிந்த பின்பு, நெஞ்சுதளை யவிழ்ந்த புணர்ச்சி முதலாக ஏனைய வாயிலோரெதிரொடு கூடிப் பண்ணுதலமைந்த பகுதியினையுடைய முப்பதின் மூன்றிடத்தினும் கூறல் எண்ணுதற் கரிய சிறப்பினையுடைய கிழவோன் மேலன எ-று.

இடம் என்பது வகையிற் கூறியவதனான் உரைக்கப்பட்டது. கூற்றென்பது வருகின்ற சூத்திரத்தினும் கொணர்ந்துரைக்கப்பட்டது.

கரணத்தி னமைந்து முடிந்த காலை என்பது - ஆசான் புணர்த்த கரணத்தினான் வதுவை முடிந்தபின் எ-று.

நெஞ்சு தளையவிழ்த லாவது - தலைவியைத் தலைவன் கண்ணுற்ற ஞான்று தலைவன்மாட்டு உளவாகிய பெருமையும் உரனும் தலைவி மாட்டு உளவாகிய அச்சமும் நாணும் மடனும் ஏதுவாக இயற்கைப் புணர்ச்சி இடையீடுபட்டுழி, வேட்கை தணியாது வரைந்தெய்துங்காறும் இருவர்மாட்டும் கட்டுண்டு நின்ற நெஞ்சம் கட்டுவிடப்படுதல். இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்த தலைவன் அலரறி வுறுத்தப்பட்டு நீங்கி வரைந்தெய்துங்காறும், புணர்ச்சி வேட்கையாற் செல்கின்ற நெஞ்சினை இருவரும் வேட்கை தோற்றாமல் தளைக்கப்பட்டதனைத் தளை என்றலும் ஒன்று. இவை யிரண்டினும் மிகுதி பொருளாகக் கொள்க.

உ-ம்:

“உழுந்து தலைப்பெய்த கொழுங்களி மிதவை
பெருஞ்சோற் றமலை நிற்ப நிரைகால்
தண்பெரும் பந்தர்த் தருமணல் ஞெமிரி
மனைவிளக் குறுத்து மாலை தொடரிக்
கனையிருள் அகன்ற கவின்பெறு காலைக்
கோள்கால் நீங்கிய கொடுவெண் திங்கள்
கேடில் விழுப்புகழ் நாள்தலை வந்தென
உச்சிக் குடத்தர் புத்தகல் மண்டையர்
பொதுசெய் கம்பலை முதுசெம் பெண்டிர்
முன்னவும் பின்னவும் முறைமுறை தரத்தரப்
புதல்வர்ப் பயந்த திதலையவ் வயிற்று
வாலிழை மகளிர் நால்வர் கூடிக்
கற்பினின் வழாஅ நற்பல உதவிப்
பெற்றோற் பெட்கும் பிணையை ஆகென
நீரொடு சொரிந்த ஈரிதழ் அலரி
பல்லிருங் கதுப்பின் நெல்லொடு தயங்க
வதுவை நன்மணங் கழிந்த பின்றைக்
கல்லென் சுமமையர் ஞெரேரெனப் புகுதந்து
பேரிற் கிழத்தி யாகெனத் தமர்தர
ஓரிற் கூடிய வுடன்புணர் கங்குற்

கொடும்புறம் வளைஇக் கோடிக் கலிங்கத்து
 ஒடுங்கினள் கிடந்தனள் ஓர்புறந் தழீஇ
 முயங்கல் விருப்பொடு முகம்புதை திறப்ப
 அஞ்சினள் உயிர்த்த காலை யாழநின்
 நெஞ்சம் படர்ந்தது எஞ்சா துரையென
 இன்னகை இருக்கைப் பின்பான் வினவலின்
 செஞ்சூட் டொண்குழை வண்காது துயல்வர
 அகமலி உவகையள் ஆகிமுகன் இகுத்து
 ஓய்யென இறைஞ்சி யோளே மாவின்
 மடங்கொள் மதைஇய நோக்கின்
 ஒடுங்கீ ரோதி மாஅ யோளே.”

(அகம். 86)

இதனுள் ‘முயங்கல் விருப்பொடு முகம்புதை திறப்ப அஞ்சினள் உயிர்த்தகாலை’ என்பதனான் இயற்கைப்புணர்ச்சி யின்மையும், ‘அகமலியு வகையளாகி முகனிசுத்து ஓய்யென விறைஞ்சி’ என்பதனான் உள்ளப்புணர்ச்சி யுண்மையும் அறிக. பிறவும் அன்ன.

எஞ்சா மகிழ்ச்சி யிறந்துவரு பருவத்தும் என்பது - ஒழியாத மகிழ்ச்சி மிக்கு வருங் காலத்துத் தலைவன்கட் கூற்று நிகழும் எ-று.

உ-ம்:

“குனிகா யெருக்கின் குவிமுகிழ் விண்டலொடு
 பனிவார் ஆவிரைப் பன்மலர் சேர்த்தித்
 தாருங் கண்ணியுந் ததைஇத் தன்னிட்டு
 ஊரும் மடவோன் உலர்வன் கொல்லென
 நீர்த்துறைப் பெண்டிர் நெஞ்சழிந் திரங்கினும்
 உணரா னுர்தோறு
 அணிமடற் கலிமா மன்றத் தேறித்தன்
 அணிநலம் பாடினும் அறியா ளென்றியான்
 பெருமலை நெடுங்கோ டேறிப் பெறுகென்று
 உருமிடித் தீயின் உடம்புசுடர் வைத்த
 என்னுறு விழுமம் நோக்கிப் பொன்னொடு
 திருமணி இமைக்குங் கோடுயர் நனந்தலை
 இரவுடைப் பெண்டி ரிடும்பை நோக்கித்
 தெளிவுமனங் கொண்ட தீதறு காட்சி
 வெளியன் வேள்மான் விளங்குகரி போல
 மலிகடல் உடுத்த மணங்கெழு நனந்தலைப்
 பலபா ராட்டவும் படுவ மாதோ
 கடைந்து கவித்தன்ன கால்வீங்கு கருங்கட்
 புடைதிரள் வனமுலை புலம்பல் அஞ்சிக்
 காமர் நுழைநுண் நுகுப்பின்
 தாமரை முகத்தியைத் தந்த பாலே.”

(குணநாற்பது.)

என வரும்.

அஞ்சுவந்த உரிமைக்கண்ணும் என்றது - தலைவன் தானும் பிறரும் அஞ்சும்படியாகத் தலைவிமாட்டு உளதாகிய கற்பாகிய உரிமைக்கண்ணும் என்று.

உதாரணம் வந்தவழிக் காண்க.

நன்னெறிப் படரும் தொன்னலப் பொருளினும் என்றது - நன்னெறிக்கட் செல்லாநின்ற தொன்னலப் பொருண்மைக்கண்ணும் என்று.

நன்னெறியாவது அறம்பொருளின்பம் வழுவாத நெறி. தலைமகள் சிறப்புத் தொன்றுதொட்டு வருதலிற் குடிநலத்தைத் தொன்னலமென்றார். இதனாற் சொல்லியது அறம் பொருள் இன்பங்களை வழாமல் தன்குலத் திற்கேற்ற மனைவாழ்க்கையைத் தலைமகள் நடத்துதற்கண்ணும் தலைவன்கண் கூற்று நிகழும் என்று.

உ-ம்:

“தடமருப் பெருமை மடைநடைக் குழவி
தூண்தொறும் யாத்த காண்தகு நல்லில்
கொடுங்குழை பெய்த செழுஞ்செய் பேதை
சிறுதாழ் செறித்த மெல்விரல் சேப்ப
வாழை ஈர்ந்தடி வல்லிதின் வகைஇப்
புகையுண் டமர்த்த கண்ணள் தகைபெறப்
பிறைநுதற் பொறித்த சிறுநுண் பல்வியர்
அந்துகில் தலையில் துடையினள் நப்புலந்து
அட்டி லோளே அம்மா அரிவை
எமக்கே வருகதில் விருந்தே சிவப்பாளன்று
சிறியமுள் எயிறு தோன்ற
முறுவல் கொண்ட முகங்காண் கம்மே.”

(நற். 120)

இதனுள் ஊடற்குறிப்பின ளாகிய தலைவி மனைவாழ்க்கைத் தருமமாகிய விருந்து புறந்தருதல் விருப்பினளாதலின் நன்னெறிப் படர்தல் ஆயிற்று.

பெற்ற தேஎத்துப் பெருமையின் நிலைஇக் குற்றஞ் சான்ற பொருள் எடுத்துரைப்பினும் என்றது - வரைந்து பெற்றவழித் தலைவியைப் பெருமையின்கண்ணே நிறுத்திக் களவுக்காலத்துக் குற்றஞ்சான்ற பொருளையெடுத்துக் கூறியவழியும் என்று.

உ-ம்:

“அதிரிசையருவிய பெருவரைத் தொடுத்த
பல்தேன் இறாஅல் அல்குநர்க் குதவு
நுந்தை நன்னாட்டு வெந்திறல் முருகென
நின்னோய்க் கியற்றிய வெறிநின் தோழி
என்வயி னோக்கலிற் போலும் பன்னாள்
வருந்திய வருத்தந் தீரநின்
திருந்திழைப் பணைத்தோள் புணர்ந்துவந் ததுவே.”

இதனுள் 'நுந்தை நன்னாட்டு' என்றதனான் தலைவி பெருமையும், 'நின்னோய்க் கியற்றிய வெறி நின்தோழி யென்வயி னோக்கலிற் போலும்' என்றதனால் குற்றஞ்சான்ற பொருள் என்பதும் அறிந்துகொள்க.

நாமக் காலத்துண்டெனத் தோழி ஏழுறு கடவுள் ஏத்திய மருங்கினும் என்பது - அச்சக்காலத்து நமக்குத் துணையாயிற்றெனத் தோழி ஏழுறு கடவுளை ஏத்துதற்கண்ணும் தலைவன்கட் கூற்று நிகழும் எ-று.

உதாரணம் வந்தவழிக் காண்க.

அல்லல் தீர ஆர்வமொடு அளைஇச் சொல்லுறு பொருளின் கண்ணும் என்பது - தலைவி தன் துன்பந் தீர ஆர்வத்தொடு பொருந்தச் சொல்லப்பட்ட பொருண்மைக்கண்ணும் தலைவன் கூற்று நிகழும் எ-று. என்றது களவுக் காலத்து வருந்திய வருத்தந் தீரத் தனது காதல் மிகுதி தோன்றச் சொல்லுதற் பொருளின்கண்ணும் எ-று.

உ-ம்:

“யாயும் ஞாயும் யாரா கியரோ
எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்
யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதுஞ்
செம்புலப் பெயனீர் போல
அன்புடை நெஞ்சந் தாங்கலந் தனவே.”

(குறுந். 40)

என வரும்.

சொல்லென ஏனது சுவைப்பினும் நீ கை தொட்டது வானோர் அமிழ்தம் புரையுமால் எமக்கென அடிசிலும் பூவுந் தொடுத்தற்கண்ணும் என்பது - யாதானும் ஒன்றை நுகரினும் நீ கையான் தொட்டது வானோர் அமிழ்தம் புரையும், இதற்குக் காரணம் சொல்லுவாயாக என்று அடிசில் தொடுத்தற்கண்ணும் பூத்தொடுத்தற்கண்ணும் கூற்று நிகழும் எ-று. வந்தது கொண்டு வாராதது முடித்தல் என்பதனான், சாந்து முதலியனவும் கொள்க.

உதாரணம் வந்தவழிக் காண்க.

“வேம்பின் பைங்காயென் தோழி தரினே
தேம்பூங் கட்டி”

(குறுந். 196)

எனத் தலைவன் கூறினமை தோழி கூறலானும் அறிக.

அந்தணர் திறத்தும் சான்றோர் தேஎத்தும் அந்தமில் சிறப்பிற் பிறர் பிறர் திறத்தினும் ஒழுக்கம் காட்டிய குறிப்பினும் என்பது - பார்ப்பார் கண்ணும் சான்றோர்கண்ணும் மிக்க சிறப்பினையுடைய பிறராகிய அவரவரிடத்தும் ஒழுகும் ஒழுக்கத்தைக் குறிப்பினான் காட்டிய இடத்தினும் எ-று.

உதாரணம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

ஒழுக்கத்துக் களவினுள் நிகழ்ந்த அருமையைப் புலம்பி அலமர லுள்ளமோ டளவியவிடத்தும் என்பது - ஒழுக்கத்தினுங் களவுக் காலத்து

நிகழ்ந்த அருமையைத் தனித்துச் சுழன்ற உள்ளத்தோடே உசாவிய விடத்தும் எ-று.

உதாரணம் வந்தவழிக் காண்க.

அந்தரத் தெழுதிய வெழுத்தின் மான வந்த குற்றம் வழி கெட ஒழுகலும் என்பது - களவுக்காலத் தொழுகிய ஒழுக்கக் குறைபாட்டான் நிகழ்ந்த குற்றத்தை ஆகாயத்தெழுத்துப் போல வழிகெட ஒழுகு தற்கண்ணும் எ-று.

உதாரணம் வந்தவழிக் காண்க.

அழியல் அஞ்சலென் றாயிரு பொருளினுந் தானவட் பிழைத்த பருவத்தானும் என்பது - அழியல், அஞ்சல் என இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கட் கூறிய அவ்விருபொருளைப் பிழைத்த காலத்தினும் தலைவன் கண் கூற்று நிகழும் எ-று.

அஃதாவது, புறப்பெண்டிர்மாட்டுப் பிரிதல்.

“நகுகம் வாராய் பாண பகுவாய்
அரிபெய் கிண்கிணி ஆர்ப்பத் தெருவில்
தேர்நடை பயிற்றுந் தேமொழிப் புதல்வன்
பூநாறு செவ்வாய் சிதைத்த சாந்தமொடு
காம நெஞ்சந் தூர்ப்ப யாந்தன்
முயங்கல் விருப்பொடு குறுகினேம் ஆகப்
பிறைவனப் புற்ற மாசறு திருநுதல்
நாறிருங் கதுப்பினெங் காதலி வேறுணர்ந்து
வெருஉமான் பிணையின் ஓரீஇ
யாரை யோவென்று இகந்துநின் றதுவே.”

(நற். 250)

என வரும்.

நோன்மையும் பெருமையும் மெய்கொள வருளிப் பன்னல் சான்ற வாயிலொடு பொருந்தித் தன்னினாகிய தகுதிக்கண்ணும் என்பது - பொறையும் பெருமையும் மெய்யெனக் கொள்ளுமாறு அருளி, ஆராய்தல் அமைந்த வாயிலொடு பொருந்தித், தலைவன் தன்னான் ஆகிய தகுதிக்கண்ணும் கூற்று நிகழும் எ-று.

அருளிப் பொருந்திக் கூறும் எனக் கூட்டுக. எனவே தலைமகள் என்பதூஉந் தலைமகள் என்பதூஉம் எஞ்சிநின்றன. கூற்று என்றது அதிகாரத்தான் வந்தது. அஃதாவது, பொறுத்தல் வேண்டும் எனவும் சிறுமை செய்தல் குற்றம் எனவும் கூறுதலும், தலைமகள்தன்னான் வந்ததனை என்னான் வந்தது எனவும் இவ்வாறு கூறுதல். பன்னல் சான்ற வாயிலாவது, “நீ என் செய்தனை? இவள் வெகுடற்குக் காரணம் என்னை?” என ஆராய்தலிற் பொருந்திய தோழி என்க. பொருந்தலாவது வேறுபடாது உடம்படுதல். அவை வருமாறு:-

- “யாரினுங் காதலம் என்றேனா ஊடனாள்
யாரினும் யாரினும் என்று.” (குறள். 1314)
- “தும்முச் செறுப்ப அழுதாள் நுமர்உள்ளல்
எம்மை மறைத்திரோ என்று.” (குறள். 1318)
- “இம்மைப் பிறப்பில் பிரியலம் என்றேனாக்
கண்ணிறை நீர்கொண் டனள்.” (குறள். 1315)
- “தன்னை யுணர்த்தினுங் காயும் பிறர்க்குநீர்
இந்நீரர் ஆகுதிர் என்று.” (குறள். 1319)
- “கோட்டுப்பூச் சூடினுங் காயும் ஒருத்தியைக்
காட்டிய சூடனீர் என்று.” (குறள். 1313)

என வரும்.

பிறவும் அன்ன.

புதல்வற் பயந்த புனிறுதீர் பொழுதின் நெய்யணி மயக்கம்
புரிந்தோள் நோக்கி ஐயர் பாங்கினும் அமரச்ச் சட்டியுஞ் செய்பெருஞ்
சிறப்பொடு சேர்தற்கண்ணும் என்பது - புதல்வனைப் பயந்த ஈன்ற ணிமை
நீங்கின பொழுதின்கண் நெய்யணி மயக்கம் புரிந்தவளைக் குறித்து
முனிவர்மாட்டும் அமரரைக் குறித்தும் செய்யாநிற்கும் பெரிய சிறப்பொடு
சேர்தற்கண்ணும் கூற்று நிகழும் எ-று.

நெய்யணி மயக்கமாவது வாலாமை நீங்கி நெய்யணிதல். நோக்கிச்
சேர்தல் எனக் கூட்டுக.

- “வாராய் பாண நகுகம் நேரிழை
கடும்புடைக் கடுஞ்சூல் நங்குடிக் குதவி
நெய்யோ டிமைக்கும் ஐயவித் திரள்காழ்
விளங்குநர் விளங்கக் கிடந்தோட் குறுகிப்
புதல்வனை யீன்றெனப் பெயர்பெயர்த்து அவ்வரித்
திதலை அல்குல் முதுபெண் டாகித்
துஞ்சுதி யோமெல் அஞ்சில் ஒதியெனப்
பன்மாண் அகட்டிற் குவளை ஒற்றி
உள்ளினென் உறையும் எற்கண்டு மெல்ல
முகைநாள் முறுவல் தோற்றித்
தகைமலர் உண்கண் புதைத்துவந் ததுவே.” (நற். 370)

என வரும்.

பயங்கெழு துணையனைப் புல்லிப் புல்லாது உயங்குவனள் கிடந்த
கிழத்தியைக் குறுகிய அல்கல் முன்னிய நிறையழிபொழுதின் மெல்லென்
சீறடி புல்லிய இரவினும் என்பது - தலைவன் பரத்தையிற் பிரிந்துழி ஊடற்
கருத்தினளாய்ப் பயங்கெழு துணை அணையைப் புல்லிப் புல்லாது
வருந்திக் கிடந்த தலைவியைக் கிட்டித் தங்குதலைக் குறித்த
நிறையழிபொழுதில் தலைவியது மெல்லென்ற சீறடியைப் புல்லிய
இரத்தற்கண்ணும் தலைவன் கூற்று நிகழும் எ-று.

உ - ம்:

“ஊடலின் உண்டாங்கோர் துன்பம் புணர்வது
நீடுவ தன்றுகொல் என்று.” (குறள். 1307)

“ஊடுக மன்னோ ஒளியிழை யாம்இரப்ப
நீடுக மன்னோ இரா.” (குறள். 1329)

“ஊடலில் தோன்றுஞ் சிறுதுனி நல்லளி
வாடினும் பாடு பெறும்.” (குறள். 1322)

என வரும்.

உறலருங் குரைமையி னூடன் மிகுத்தோளைப் பிறபிற பெண்டிற்
பெயர்த்தற்கண்ணும் என்பது - ஊடல் மிகுத்தோளை உறுதற்கருமையாற்
பிறபிற பெண்டிர் ஏதுவாக ஊடல் உணர்த்தற்கண்ணும் எ-று.

“புனவளர் பூங்கொடி யன்னாய்” என்னும் மருதக் கலியுள்,

“ஒருத்தி. புலவியாற் புல்லா திருந்தாள் அலவுற்று
வண்டினம் ஆர்ப்ப இடைவிட்டுக் காதலன்
தண்தார் அகலம் புகும்.” (கலி. 92)

எனப் பிறபிற பெண்டிரைக் காட்டித் தலைவன் ஊடலுணர்த்தியவாறு
அறிந்து கொள்க.

பிரிவினெச்சத்துப் புலம்பிய விருவரைப் பரிவு நீக்கிய பகுதிக்
கண்ணும் என்பது - பிரிவு நிமித்தமாக வருந்திய மனையாளையும் காமக்
கிழத்தியையும் அவ் வருத்தத்து நின்று நீக்கிய பகுதிக்கண்ணும் கூற்று
நிகழும் எ-று.; அஃதாவது பிரியேன் என்றல்.

“பொன்னும் மணியும் போலும் யாழநின்
நன்னர் மேனியும் நாறிருங் கதுப்பும்
போதும் பணையும் போலும் யாழநின்
மாதர் உண்கணும் வனப்பின் தோளும்
இவைகாண் தோறும் அகமலிந்து யானும்
அறநிலை பெற்றோர் அனையேன் அதன்தலைப்
பொலந்தொடிப் புதல்வனும் பொய்தல் கற்றனன்
வினையும் வேறுபுலத்து இலனே நினையின்
யாதனிற் பிரிவாம் மடந்தை
காதல் தானுங் கடலினும் பெரிதே.” (நற். 166)

இக்கூற்று இருவர்மாட்டும் ஓக்கும்.

நின்றுநனி பிரிவின் அஞ்சிய பையுளும் என்பது - நிலைநிற்க
மிகப்பிரியும் பிரிவின்கண் அஞ்சிய நோயின்கண்ணும் கூற்று நிகழும்
எ-று.

“ஆள்வழக் கற்ற சுரத்திடைக் கதிர் தெற
நீளெரி பரந்த நெடுந்தாள் யாத்துப்
போய்வளி முழங்கும் புல்லென் உயர்சினை

முடைநசை இருக்கைப் பெடைமுகம் நோக்கி
 ஊன்பதித் தன்ன வெருவரு செஞ்செவி
 எருவைச் சேவல் கரிபுசிறை தீய
 வேனின் நீடிய வேயுயர் நனந்தலை
 நீயுழந் தெய்துஞ் செப்தினைப் பொருட்பிணி
 பல்லிதழ் மழைக்கண் மாஅ யோள்வயிற்
 பிரியிற் புணர்வ தாயிற் பிரியாது
 ஏந்துமுலை முற்றம் வீங்கப் பல்லுழ்
 சேயிழை தெளிர்ப்பக் கவைஇ நாளும்
 மனைமுதல் வினையொடும் உவப்ப
 நினைமாண் நெஞ்சம் நீங்குதல் மறந்தே.”

(அகம். 51)

என வரும்.

சென்று கையிகந்து பெயர்த்துள்ளியவழியும் என்பது - மேற்கூறிய வாற்றினைக் கையிகந்து முன்னொருகாற் சென்று மீட்டும் அந்நெறியினைப் போக நினைந்தவழியும் கூற்று நிகழும் எ-று.

“இருங்கழி முதலை மேளந்தோல் அன்ன
 கருங்கால் ஓமைக் காண்பின் பெருஞ்சினைக்
 கடியுடை நனந்தலை ஈன்றினைப் பட்ட
 கொடுவாய்ப் பேடைக் கல்கிரை தரீஇயர்
 மான்றுவேட் டெழுந்த செஞ்செவி எருவை
 வான்தோய் சிமைய விறல்வரைக் கவாஅன்
 துளங்குநடை மரையா வலம்படத் தொலைச்சி
 ஒண்செங் குருதி யுவறியுண் டருந்துபு
 புலவுப்புலி துறந்த கலவுக்கழி கடுமுடை
 கொள்ளை மாந்தரின் ஆனாது கவரும்
 புல்லிலை மராஅத்த அகன்சேண் அத்தங்
 கலந்தரல் உள்ளமொடு கழியக் காட்டிப்
 பின்நின்று துரக்கும் நெஞ்சம் நின்வாய்
 வாய்போற் பொய்ம்மொழி எவ்வமென் களைமா
 கவிரிதழ் அன்ன காண்பின் செவ்வாய்
 அந்தீங் கிளவி ஆயிழை மடந்தை
 கொடுங்குழைக் கமர்த்த நோக்கம்
 நெடுஞ்சேண் ஆரிடை விலங்கு ஞான்றே.”

(அகம். 3)

என வரும்.

காமத்தின் வலியும் என்பது - பொருளினுங் காமம் வலியுடைத்து என உட்கொண்டவழியும் கூற்று நிகழும் எ-று.

உ-ம்:

“விரிதிரைப் பெருங்கடல் வளைஇய உலகமும்
 அரிதுபெறு சிறப்பிற் புத்தேள் நாடும்
 இரண்டுந் தூக்கிற் சீர்சா லாவே

பூப்போல் உண்கண் பொன்போல் மேனி
மாண்வரி அல்குற் குறுமகள்
தோள்மாறு படுஉம் வைகலோ டெமக்கே.”

(குறுந். 101)

எனவரும்.

கைவிடின் அச்சமும் என்பது - தலைவியைக் கைவிட்டவழி
அவளது உயிர்ப்பொருட்டு அஞ்சுதற்கண்ணும் கூற்று நிகழும் எ-று.

உ-ம்:

“அளிநிலை பொறாஅது அமரிய முகத்தள்
விளிநிலை கேளாள் தமியள் மென்மெல
நலமிரு சேவடி நிலம்வடுக் கொளாஅக்
குறுக வந்துதன் கூரெயிறு தோன்ற
வறிதகத் தெழுந்த வாயல் முறுவலள்
கண்ணிய துணரா அளவை ஒண்ணுதல்
வினைதலைப் படுதல் செல்லா நினைவுடன்
முளிந்த ஓமை முதையலங் காட்டுப்
பளிங்கத் தன்ன பல்காய் நெல்லி
மோட்டிரும் பாறை ஈட்டுவட் டேய்ப்ப
உதிர்வன படுஉங் கதிர் தெறு கவாஅன்
மாய்த்த போல மமுகுநுனை தோற்றிப்
பாத்தி அன்ன குடுமிக் கூர்ங்கல்
விரல்நுதி சிதைக்கும் நிரைநிலை யதர
பரன்முரம் பாகிய பயமில் கானம்
இறப்ப எண்ணுதி ராயின் அறத்தாறு
அன்றென மொழிந்த தொன்றுபடு கிளவி
அன்ன வாக வென்னுநள் போல
முன்னம் காட்டி முகத்தின் உரையா
ஓவச் செய்தியின் ஒன்றுநினைந் தொற்றிப்
பாவை மாய்த்த பனிநீர் நோக்கமொடு
ஆகத் தொடுக்கிய புதல்வன் புந்தலைத்
தூநீர் பயந்த துணையமை பிணையல்
மோயினள் உயிர்த்த காலை மாமலர்
மணியுரு இழந்த அணியழி தோற்றம்
கண்டே கடிந்தனஞ் செலவே ஒண்தொடி
உழையம் ஆகவும் இனைவோள்
பிழையலள் மாதோ பிரிதுநாம் எனினே.”

(அகம். 5)

என வரும்.

தானவட்பிழைத்த நிலையின்கண்ணும் என்பது - தலைவன்
தலைவியை 'நின்னிற் பிரியேன்' என்ற சொல்லிற் பிழைத்த நிலையின்
கண்ணும் கூற்று நிகழும் எ-று.

பிழைத்தலாவது பிரிதல்:

“வயங்குமணி பொருத வகையமை வனப்பிற்
பசங்காழ் அல்குல் மாஅ யோளொடு
வினைவனப் பெய்திய புனைபூஞ் சேக்கை
விண்பொரு நெடுநகர்த் தங்கி இன்றே
இனிதுடன் கழிந்தன்று மன்னே நாளைப்
பொருந்தாக் கண்ணேம் புலம்புவந் துறுதரச்
சேக்குவங் கொல்லோ நெஞ்சே சாத்தெறிந்து
அதர்கூட் டுண்ணும் அணங்குடைப் பகழிக்
கொடுவில் ஆடவர் படுபகை வெரீஇ
ஊரெழுந் துலறிய பீரெழு முதுபாழ்
முருங்கை மேய்ந்த பெருங்கை யானை
வெரிந்ஓங்கு சிறுபுறம் உரிஞ ஓல்கி
இட்டிகை நெடுஞ்சுவர் விட்டம் வீழ்ந்தென
மணிப்புறாத் துறந்த மரஞ்சோர் மாடத்து
எழுதணி கடவுள் போகலிற் புல்லென்று
ஒழுகுபலி மறந்த மெழுகாப் புன்திணைப்
பானாய் துன்னிய பறைக்கட் சிற்றில்
குயில்காழ் சிதைய மண்டி அயில்வாய்க்
கூர்முகச் சிதலை வேய்ந்த
போர்மடி நல்லிறைப் பொதியி லானே.”

(அகம். 167)

என வரும்.

உடன் சேறற் செய்கையொடு என்பது - உடன்போக வேண்டு
மெனச் சொல்லியவழியும் எ-று. ஓடு எண்ணின்கண் வந்தது.

“செருமிகு சினவேந்தன்” என்னும் பாலைக் கலியுள்,

“எல்வளை எம்மொடு நீவரின் யாழநின்
மெல்லியல் மேவந்த சீறடித் தாமரை
அல்லிசேர் ஆயிதழ் அரக்குத்தோய்ந் தவைபோலக்
கல்லுறின் அவ்வடி கறுக்குந அல்லவோ.”

(கலித். 13)

என வரும்.

அன்னவை பிறவும் மடம்பட வந்த தோழிக்கண்ணும் என்பது -
மேற்சொல்லப்பட்டவையிற்றினும் மடமைப்பட வந்த தோழி மாட்டும்
கூற்று நிகழும் எ-று.

அவையாவன:

“இல்லென இரந்தோர்க்கொன் றீயாமை இழிவெனக்
கல்லிறந்து செயல்கூழ்ந்த பொருள்பொரு ளாகுமோ”

(கலித்.2)

என வரும். இந்நிகரன கூறியவழித் தலைவன் கூற்று நிகழும். இவ்வழிக்
கூறுங் கூற்றுக் காமமாகத் தோன்றாது பொருளாகத் தோன்றும், காமத்திற்கு
மாறாகக் கூறல் வேண்டுதலின்.

“இன்பம் விழையான் வினைவிழைவான் தன்கேளிர்
துன்பந் துடைத்தான்றுந் தூண்.” (குறள். 615)

என வரும்.

வேற்றுநாட் டகல்வயின் விழுமத்தானும் என்பது - வேற்றுநாட்டு
அகலும்வழி வரும் நோயின்கண்ணும் எ-று.

அஃதாவது, பிரிவு ஒருப்பட்ட பின்பு போவேமோ தவிர்வேமோ
எனச் சொல்லும் மனநிகழ்ச்சி:

உ-ம்:

“உண்ணா மையின் உயங்கிய மருங்கின்
ஆடாப் படிவத் தான்றோர் போல
வரைசெறி சிறுநெறி நிரைபுடன் செல்லும்
கான யானை கவினழி குன்றம்
இறந்து பொருள் தருதலும் ஆற்றாய் சிறந்த
சில்ஐங் கூந்தல் நல்லகம் பொருந்தி
ஒழியின் வறுமை யஞ்சுதி அழிதக
உடைமதி வாழிய நெஞ்சே நிலவென
நெய்கனி நெடுவேல் எஃகிலை இமைக்கும்
மழைமருள் பஃறோல் மாவண் சோழர்
கழைமாய் காவிரிக் கடல்மண்டு பெருந்துறை
இறவொடு வந்து கோதையொடு பெயரும்
பெருங்கடல் ஓதம் போல
ஒன்றிற் கொள்ளாய் சென்றுதரு பொருட்கே.” (அகம். 123)

என வரும்.

மீட்டுவர வாய்ந்த வகையின் கண்ணும் என்பது பிரிந்த தலைவன்
மீட்டு வரவு வாய்ந்த வகையின்கண்ணும் எ-று.

‘வரவு’ என்பது கடைகுறைந்தது.

உ-ம்:

“தாழிருள் துமிய மின்னித் தண்ணென
ஆழுறை இனிய சிதறி ஊழிற்
கடிப்பிடு முரசின் முழங்கி இடித்திடித்துப்
பெய்யினி வாழியோ பெருவான் யாமே
செய்வினை முடித்த செம்மல் உள்ளமொடு
இவளின் மேவின மாகிக் குவளைக்
குறுந்தாள் நாள்மலர் நாறும்
நறுமென் கூந்தல் மெல்லணையேமே.” (குறுந். 270)

இது வந்து புகுந்த தலைவன் கூற்று.

அவ்வழிப் பெருகிய சிறப்பின் கண்ணும் என்பது - தலைவன்
பிரிந்து வந்துழிப் பெருகிய சிறப்பினும் கூற்று நிகழும் எ-று.

“கோடல் எதிர்முகைப் பசவீ முல்லை
நாறிதழ்க் குவளையோ டிடைப்பட விரைஇ
ஐதுதொடை மாண்ட கோதை போல
நறிய நல்லோள் மேனி
முறியினும் வாயது முயங்கற்கும் இனிதே.” (குறுந். 62)

என வரும்.

பேரிசை யூர்திப் பாகர் பாங்கினும் என்பது - தானுற்ற வின்பத் தினைப் பாகற்குக் கூறுதற்கண்ணும் எ-று.

உ-ம்:

“மறத்தற் கரிதால் பாக பன்னாள்
வறத்தொடு பொருந்திய உலகுதொழிற் கொளீஇய
பழமழை பொழிந்த புதுநீர் அவல
நாநவில் பல்கிளை கறங்க நாவுடை
மணியொலி கேளாள் வாணுதல் அதனால்
ஏகுமின் என்ற இளையர் வல்லே
இல்புக் கறியுந் ராக மெல்லென
மண்ணாக் கூந்தல் மாசறக் கழீஇச்
சில்போது கொண்டு பல்சூரல் அழுத்திய
அந்நிலை புகுதலின் மெய்வருத் துறாஅ
அவிழ்பூ முடியினள் கவையிய
மடமா அரிவை மகிழ்ந்தயர் நிலையே.” (நற். 42)

என வரும்.

காமக் கிழத்தி மனையோ ளென்றிவ ரேமுறு கிளவி சொல்லிய வெதிரும் என்பது - காமக்கிழத்தியும் மனையாளும் என்று சொல்லு மிருவரும் பாதுகாவலாகக் கூறிய கூற்றினெதிரும் தலைவன் கூற்று நிகழும் எ-று.

இவ்விருவரும் இல்லுறை மகளிராதலின், தலைவன்மாட்டு நிகழுமவை இருவருக்கும் ஒக்கும் என்க.

அஃதாவது வழிவந்தவா றென்னை யெனவும் வருத்தமுற்றீ ரெனவும் இந்நிகரன பல கூறுதல்.

உ-ம்:

“எரிகவர்ந் துண்ட என்றுழ் நீளிடை
அரிய வாயினும் எளிய அன்றே
அவவுறு நெஞ்சங் கவவுநனி விரும்பிக்
கடுமான் திண்டேர் கடைஇ
நெடுமா னோக்கிநின் உள்ளியாம் வரவே.” (ஐங்குறு. 360)

என வரும்.

சென்ற தேஎத் துழப்பு நனிவிளக்கி யின்றிச் சென்ற தன்னிலை கிளப்பினும் என்பது - தான் சென்ற தேயத்து வருத்தத்தை மிகவும்

விளக்கித் தலைவியை யொழித்துச் சென்ற தன்னிலைமை கிளப்பினும்
கூற்று நிகழும் எ-று.

உ-ம்:

“ஒழித்தது பழித்த நெஞ்சமொடு வழிப்படர்ந்து
உள்ளியும் அறிதிரோ எம்மென யாழநின்
முள்ளெயிறுத் துவர்வாய் முறுவல் அழுங்க
நோய்முந் துறுத்து நொதுமல் மொழியல்நின்
ஆய்நலம் மறப்பெனோ மற்றே சேணிகந்து
ஒலிகழை பிசைந்த ஞெலிசொரி ஒண்பொறி
படுஞெமல் புதையப் பொத்தி நெடுநிலை
முளிபுல் மீமிசை வளிகழற்றறாஅக்
காடுகவர் பெருந்தீ ஒடுவயின் ஓடலின்
அதர்கெடுத் தலறிய சாத்தொ டொராங்கு
மதர்புலி வெரீஇய மையல் வேழத்து
இனந்தலை மயங்கிய நனந்தலைப் பெருங்காட்டு
ஞான்றுதோன் றவிர்குடர் மான்றாற் பட்டெனக்
கட்படர் ஒதி நிற்படர்ந் துள்ளி
அருஞ்செல வாற்றா ஆரிடை ஞெரேரெனப்
பரந்துபடு பாயல் நவ்வி பட்டென
இலங்குவளை செறியா இகுத்த நோக்கமொடு
நிலங்கிளை நினைவினை நின்ற நிற்கண்டு
இன்னகை இனைய மாகவும் எம்வயின்
ஊடல் யாங்குவந் தன்றென யாழநின்
கோடேந்து புருவமொடு குவவுநுதல் நீவி
நறுங்குதுப் புளரிய நன்னர் அமையத்து
வறுங்கை காட்டிய வாயல் கனவின்
ஏற்றேக் கற்ற உலமரல்
போற்றா யாகலின் புலத்தியால் எம்மே.”

(அகம். 39)

என வரும்.

அருந்தொழின் முடித்த செம்மற் காலை விருந்தொடு நல்லவை
வேண்டற்கண்ணும் என்பது - அரிய வினையை முடித்து வந்த தலைமைக்
காலத்து விருந்தினரொடுகூட நல்லவற்றைக் கிளத்தி விருப்பமுறுதற்கண்
ணும் கூற்று நிகழும் எ-று.

உதாரணம் வந்தவழிக் காண்க.

மாலை ஏந்திய பெண்டிரு மக்களுங் கேளி ரொழுக்கத்துப்
புகற்சிக்கண்ணும் என்பது - தலைவனை எதிர்கொண்டு மங்கலமாக
மாலையேந்தி நின்ற பெண்டிரும் மக்களும் கேளிரும் ஒழுகும் ஒழுக்கத்து
விருப்பத்தின்கண்ணும் கூற்று நிகழும் எ-று.

கேளிரும் என்னும் உம்மை எஞ்சி நின்றது. ஈண்டு ஒழுக்கமாவது -
“சொல்லாது பெயர்ந்தீர்” என்றானும், “இளமையும் காமமும் நோக்காது

பெயர்ந்தீர்” என்றானும் கூறி, “இதற்குக் காரணம் என்னை?” எனத் தலைவன் வந்துழி அவர் நிகழ்த்தும் நிகழ்ச்சி.

உ-ம்:

“உள்ளினென் அல்லனோ யானே உள்ளி
நினைந்தனென் அல்லனோ பெரிதே நினைந்து
மருண்டனென் அல்லனோ உலகத்துப் பண்பே
நீடிய மராத்த கோடுதோய் மலிநிறை
யிறைத்துணச் சென்றற் றாஅங்
கனைப்பெருங் காமம் ஈண்டுகடைக் கொளவே.” (குறுந். 99)

என வரும்.

ஏனைய வாயிலோ ரெதிரொடு தொகைஇ என்பது - பெண்டிரு மல்லாத வாயில்களாயினார் எதிர் கூறும் கூற்றும் தலைவன்மாட்டு நிகழும் என்று.

இவை யெல்லாம் காமப் பொருளாகத் தோன்றா, அவர் செயல் பொருளாகத் தோன்றும்.

உதாரணம் வந்தவழிக் காண்க.

பண்ணமைப் பகுதிமுப் பதினொரு மூன்றும் எண்ணருஞ் சிறப்பிற் கிழவோன்மேன என்பது - செய்தலமைந்த பகுதியினை யுடைய முப்பத்துமூன் றிடத்தினும் நிகழும் கூற்று மிக்க சிறப்பினையுடைய கிழவோன் மேலன என்று.

மிக்க சிறப்பினையுடைய கிழவோன் மேலன என்றமையான், மிகாத சிறப்பினையுடையார்மாட்டு இவையெல்லாம் ஒருங்கு நிகழ்தலில் என்று கொள்க. ‘செயலமை பகுதி’ என்றதனான், இவ்விடங்களின் வரும் பொருள் வேறுபாடுகட்கும் இவையே இடமாகக் கொள்க. (5)

கண்பின்கண் தலைவி கூற்று

145. அவனறி வாற்ற அறியும் ஆகலின்
ஏற்றற் கண்ணும் நிறுத்தற் கண்ணும்
உரிமை கொடுத்த கிழவோன் பாங்கின்
பெருமையின் திரியா அன்பின் கண்ணும்
கிழவனை மகடுஉப் புலம்புபெரி தாகலின்
அலமரல் பெருகிய காமத்து மிகுதியும்
இன்பமும் இடும்பையும் ஆகிய இடத்துங்
கயந்தலை தோன்றிய காமர் நெய்யணி
நயந்த கிழவனை நெஞ்சு புண்ணுறீஇ
நளியி னீக்கிய விளிவரு நிலையும்
புகன்ற உள்ளமொடு புதுவோர் சாயற்கு
அகன்ற கிழவனைப் புலம்புநனி காட்டி
இயன்ற நெஞ்சந் தலைப்பெயர்த் தருக்கி

எதிர்பெய்து மறுத்த ஈரத்து மருங்கினுந்
 தங்கிய ஒழுக்கத்துக் கிழவனை வணங்கி
 எங்கையர்க் குரையென இரத்தற் கண்ணுஞ்
 செல்லாக் காலைச் செல்கென விடுத்தலும்
 காமக் கிழத்தி தன்மகத் தழீஇ
 ஏழுறு விளையாட் டிறுதிக் கண்ணுஞ்
 சிறந்த செய்கை அவ்வழித் தோன்றி
 அறம்புரி நெஞ்சமொடு தன்வர வறியாமைப்
 புறஞ்செய்து பெயர்த்தல் வேண்டிடத் தானுந்
 தந்தையர் ஒப்பர் மக்களென் பதனான்
 அந்தமில் சிறப்பின் மகப்பழித்து நெருங்கினுங்
 கொடியோர் கொடுமை சுடுமென ஒடியாது
 நல்லிசை நயந்தோர் சொல்லொடு தொகைஇப்
 பகுதியின் நீங்கிய தகுதிக் கண்ணுங்
 கொடுமை ஒழுக்கங் கோடல் வேண்டி
 அடிமேல் வீழ்ந்த கிழவனை நெருங்கிக்
 காதல் எங்கையர் காணின் நன்றென
 மாதர் சான்ற வகையின் கண்ணுந்
 தாயர் கண்ணிய நல்லணிப் புதல்வனை
 மாயப் பரத்தை உள்ளிய வழியுந்
 தன்வயின் சிறப்பினு மவன்வயின் பிரிப்பினும்
 இன்னாத் தொல்குள் எடுத்தற் கண்ணுங்
 காமக் கிழத்தி நலம்பா ராட்டிய
 தீமையின் முடிக்கும் பொருளின் கண்ணும்
 கொடுமை யொழுக்கத்துத் தோழிக் குரியவை
 வடுவறு சிறப்பிற் கற்பின் திரியாமைக்
 காய்தலும் உவத்தலும் பிரித்தலும் பெட்டலும்
 ஆவயின் வருஉம் பல்வேறு நிலையினும்
 வாயிலின் வருஉம் வகையொடு தொகைஇக்
 கிழவோள் செப்பல் கிழவ தென்ப.

என் - எனின், கற்பின்கண் தலைவிகூற்று நிகழும் இடம் தொகுத்
 துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) ஏற்றல் முதலாக வாயிலின் வருஉம் வகையொடு கூடத்
 தலைவி கூறல் உரியதாகும் என்று.

அவனறி வாற்ற அறியு மாகலின் ஏற்றற் கண்ணும் என்பது -
 தலைவனது நினைவைத் தலைவி மிக அறியுமாகலின் அவனை யுயர்த்துக்
 கூறுதற்கண்ணும் தலைவி கூற்று நிகழும்.

உ-ம்:

“நின்ற சொல்லர் நீடுதோன் றினியர்
என்றும் எந்தோள் பிரிபறி யலரே
தாமரைத் தண்தா தூதி மீமிசைச்
சாந்தின் தொடுத்த தீந்தேன் போலப்
புரைய மன்ற புரையோர் கேண்மை
நீரின் றமையா உலகம் போலத்
தம்மின் றமையா நந்நயந் தருளி
நறுநுதல் பசுத்த லஞ்சிச்
சிறுமை உறுபவோ செய்பறி யலரே.”

(நற். 1)

என வரும்.

நிறுத்தற் கண்ணும் என்பது - தலைவனது பண்பினைத் தோழி
கூறியவாற்றான் தான் நிறுத்துக் கூறுதற்கண்ணும் எ-று.

உ-ம்:

“முடவுமுதிர் பலவின் குடமருள் பெரும்பழம்
பல்கிளைத் தலைவன் கல்லாக் கடுவன்
பாடிமி ழருவிப் பாறை மருங்கின்
ஆடுமயில் முன்ன தாகக் கோடியர்
விழவுகொள் மூதூர் விறலி பின்றை
முழுவன் போல அகப்படத் தழீஇ
இந்துணைப் பயிருங் குன்ற நாடன்
குடியன் குடையன் கூடுநர்ப் பிரியலன்
கெடுநா மொழியலன் அன்பினன் எனநீ
வல்ல கூறி வாய்வதிற் புணர்த்தோய்
நல்லை காணினி காதலந் தோழி
கடும்பரிப் புரவி நெடுந்தேர் அஞ்சி
நல்லிசை நிறுத்த நயம்வரு பனுவல்
தொல்லிசை நிறீஇய உரைசால் பாண்மகன்
எண்ணுமுறை நிறுத்த பண்ணின் உள்ளும்
புதுவது புனைந்த திறத்தினும்
வதுவை நாளினும் இனியனால் எமக்கே.”

(அகம். 352)

என வரும்.

உரிமை கொடுத்த கிழவோன் பாங்கின் பெருமையின் திரியா
அன்பின் கண்ணும் என்பது - தலைவிக்கு உரிமையைக் கொடுத்த
கிழவோன்மாட்டுப் பெருமையிற்றிரியா அன்பின்கண்ணும் கூற்று நிகழும்
எ-று.

உ-ம்:

“நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று
நீரினும் ஆரள வின்றே சாரற்

கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு
பெருந்தே னிழைக்கும் நாடனொடு நட்பே.”

(குறுந். 3)

என வரும்.

கிழவனை மகடுஉப் புலம்பு பெரிதாகலின் அலமரல் பெருகிய
காமத்து மிகுதியும் என்பது - தலைவனைத் தலைவி நீங்கித் தனிமை
யுறுதல் பெரிதாகலின் ஆண்டு அலமரல் பெருகிய காமத்தின் மிகுதி
யின்கண்ணும் கூற்று நிகழும் எ-று.

உ-ம்:

“நீர்நீ டாடிற் கண்ணும் சிவக்கும்
ஆர்ந்தோர் வாயில் தேனும் புளிக்கும்
தணந்தனி ராயின்எம் இல்லுய்த்துக் கொடுமோ
அந்தண் பொய்கை எந்தை எம்மூர்க்
கடும்பாம்பு வழங்குந் தெருவில்
நடுங்களுர் எவ்வங் களைந்த எம்மே.”

(குறுந். 354)

எனவும்,

“என்கைக் கொண்டு தன்கண் ஒற்றியுந்
தன்கைக் கொண்டென் நன்னுதல் நீவியும்
அன்னை போல இனிய கூறியும்
கள்வர் போலக் கொடியன் மாதோ
மணியென இழிதரும் அருவிப் பொன்னென
வேங்கை தாய ஓங்குமலை அடுக்கத்து
ஆடுகழை நிவந்த பைங்கண் மூங்கில்
ஒடுமழை கிழிக்குஞ் சென்னிக்
கோடுயர் பிறங்கல் மலைகிழ வோனே.”

(நற். 28)

எனவும்,

“மனைநடு வயலை வேழம் சுற்றும்
துறைகேழ் ஊரன் கொடுமை நாணி
நல்லன் என்றும் யாமே
அல்ல னென்னும்என் தடமென் தோளே.”

(ஐங்குறு. 11)

எனவும்,

“வீழுநர் வீழ்ப் படுவார்க் கமையுமே
வாமுநம் என்னுஞ் செருக்கு.”

(குறள். 1193)

எனவும் வரும்.

இன்பமும் இடும்பையும் ஆகிய இடத்தும் என்பது - தலைவிக்கு
இன்பமும் துன்பமும் ஒருங்கு நிகழும்வழியும் கூற்று நிகழும் எ-று.

உ-ம்:

“இன்கண் உடைத்தவர் பார்வல் பிரிவஞ்சும்
புன்கண் உடைத்தால் புணர்வு.”

(குறள். 1152)

எனவும்,

“குக்கூ என்றது கோழி அதனெதிர்
துட்கென் றற்றென் தூஉ நெஞ்சம்
தோள்தோய் காதலர்ப் பிரிக்கும்
வாள்போல் வைகறை வந்தன்றால் எனவே.” (குறுந். 157)

எனவும் வரும்.

கயந்தலை தோன்றிய காமர் நெய்யணி நயந்த கிழவனை நெஞ்சு புண்ணுறீஇ நளியின் நீக்கிய இளிவரு நிலையும் என்பது - புதல்வன் நோன்றிய நெய்யணி நயந்த கிழவனை நெஞ்சு புண்ணுறுமாறு பண்ணிச் செறிவு நீக்கிய இளிவந்த நிலையின்கண்ணும் கூற்று நிகழும் எ-று.

இளிவந்த நிலையாவது தன்னை அவமதித்தான் என்னும் குறிப்பு.

உ-ம்:

“கரும்புநடு பாத்திக் கதிர்த்த ஆம்பல்
சுரும்புபசி களையும் பெரும்புனல் ஊர
புதல்வனை யீன்றவெம் மேனி
முயங்கன்மோ தெய்யநின் மார்புசிதைப் பதுவே.” (ஐங்குறு. 65)

என வரும்.

புகன்ற உள்ளமொடு புதுவோர் சாயற்கு அகன்ற கிழவனைப் புலம்பு நனிகாட்டி இயன்ற நெஞ்சந் தலைப்பெயர்த் தருக்கி எதிர்பெய்து மறுத்த ஈரத்து மருங்கினும் என்பது - விருப்பமுடைய உள்ளத்தோடே புதுவோரது நலத்தின்பொருட்டு அகன்ற கிழவனைத் தனது தனிமை மிகவுங்காட்டி அவன்மாட்டுச் செல்கின்ற நெஞ்சத்தை மீட்டு அருகப்பண்ணி அவன் காதலித்தானை எதிர்பெய்துகொண்டு புணர்ச்சியை மறுத்த ஈரத்தின்கண்ணும் கூற்று நிகழும்.

ஈரமாவது முற்றும் மறாமை.

“கடல்கண் டன்ன கண்ணகன் பரப்பின்
நிலம்பக வீழ்ந்த வேர்முதிர் கிழங்கின்
கழைகண் டன்ன தூம்புடைத் திரள்கால்
களிற்றுச் செவியன்ன பாசடை மருங்கில்
கழுநிவந் தன்ன கொழுமுடை இடைஇடை
முறுவல் முகத்திற் பன்மலர் தயங்கப்
பூத்த தாமரைப் புள்ளிமிழ் பழனத்து
வேப்புநனை அன்ன நெடுங்கண் நீர்நெண்டு
இரைதேர் வெண்குருகு அஞ்சி அயலது
ஓலித்த பகன்றை இருஞ்சேற் றள்ளல்
திதலையின் வரிப்ப ஓடி விரைந்துதன்
ஈர்மலி மண்ணைச் செறியும் ஊர
மனைநகு வயலை மரனிவர் கொழுங்கொடி
அரிமலர் ஆம்பலோ டார்தழை தைஇ
விழுவாடு மகளிரொடு தழுவணிப் பொலிந்து

மலரேர் உண்கண் மாணிழை முன்கைக்
 குறுந்தொடி துடக்கிய நெடுந்தொடர் விடுத்தது
 உடன்றனள் போலுநின் காதலி எம்போல்
 புல்உளைக் குடுமிப் புதல்வற் பயந்து
 நெல்லுடை நெடுநகர் நின்னின் றுறைய
 என்ன கடத்தளோ மற்றே தன்முகத்து
 எழுதெழில் சிதைய அமுதனள் ஏங்கி
 அடித்தென உறுத்த தித்திப் பல்லாழ்
 நொடித்தெனச் சிவந்த மெல்விரல் திருகுபு
 கூர்நுனை மமுகிய எயிற்றள்
 ஊர்முழுது நுவலுநிற் காணிய சென்மே.”

(அகம். 176)

என வரும்.

தங்கிய ஒழுக்கத்துக் கிழவனை வணங்கி எங்கையர்க்கு உரையென
 இரத்தற் கண்ணும் என்பது - பிறள்மாட்டுத் தங்கிய ஒழுக்கத்துக் கிழவனைத்
 தாழ்ந்து எங்கையர்க்கு உரையென வேண்டிக் கோடற்கண் ணுங் கூற்று
 நிகழும் என்று.

‘அகன்றுறை’ என்னுங் கலியுள்,

“நோதக்காய் எனநின்னை நொந்தீவார் இல்வழித்
 தீதிலேன் யானெனத் தேற்றிய வருதிமன்
 ஞெகிழ்தொடி இளையவர் இடைமுலைத் தாதுசோர்ந்து
 இதழ்வனப் பிழந்தநின் கண்ணிவந் துரையாக்கால்

.....
 மண்டுநீர் ஆரா மலிகடல் போலுநின்
 தண்டாப் பரத்தை தலைக்கொள நாளும்
 புலத்தகைப் பெண்டிரைத் தேற்றிமற் றியாமெனின்
 தோலாமோ நிற்பொய் மருண்டு.”

(கலித். 73)

எனக் கூறுதலான் தான் தாழ்ந்தவாறும், எங்கையர்க்கு உரை இற்றெனக்
 கூறியவாறும் காண்க.

“நினக்கே அன்றஃ தெமக்குமார் இனிதே
 நின்மார்பு நயந்த நன்னுதல் அரிவை
 வேண்டிய குறிப்பினை ஆகி
 ஈண்டுநீ யருளாது ஆண்டுறை தல்லே.”

(ஐங்குறு. 49)

இதுவும் அது.

செல்லாக் காலைச் செல்கென விடுத்தலும் என்பது - தலைவன்
 போகாத காலத்துப் போவெனக் கூறுதலும் என்று.

உ-ம்:

“பூங்கண் புதல்வனைப் பொய்பல பாராட்டி
 நீங்காய் இகவாய் நெடுங்கடை நில்லாதி

ஆங்கே அவர்வயிற் சென்றீ அணிசிதைப்பான்
ஈங்கெம் புதல்வனைத் தந்து.”

(கலித். 79)

என வரும்.

காமக் கிழத்தி தன்மகத் தழீஇ ஏழுறு விளையாட்டு இறுதிக்
கண்ணும் என்பது - காமக்கிழத்தி தலைவி மகவைத் தழீஇ ஏழுற்ற
விளையாட்டின் இறுதிக்கண்ணும் கூற்று நிகழும் எ-று.

உ-ம்:

“நாயுடை முதுநீர்க் கலித்த தாமரைத்
தாதின் அல்லி அயலிதழ் புரையும்
மாசில் அங்கை மணிமருள் அவ்வாய்
நாவொடு நவிலா நகைபடு தீஞ்சொல்
யாவரும் விழையும் பொலந்தொடிப் புதல்வனைத்
தேர்வழங்கு தெருவில் தமியோற் கண்டே
கூரெயிற் றரிவை குறுகினள் யாவருங்
காணுநர் இன்மையிற் செத்தனள் பேணிப்
பொலங்கலஞ் சுமந்த பூண்தாங்கு இளமுலை
வருக மாளஎன் உயிரெனப் பெரிதுவந்து
கொண்டனள் நின்றோட் கண்டுநிலைச் செல்வேன்
மாசில் குறுமக ளெவன்பே துற்றனை
நீயுந் தாயை இவற்கென யான்தற்
கரைய வந்து விரைவெனக் கவைஇக்
களவுடம் படுநரிற் கவிழ்ந்துநிலங் கிளையா
நாணி நின்றோள் நிலைகண் டியானும்
பேணினென் அல்லனோ மகிழ்ந வானத்து
அணங்கருங் கடவுள் அன்னோள் நின்
மகன்தா யாதல் புரைவதாங் கெனவே.”

(அகம். 16)

என வரும்.

சிறந்த செய்கை யவ்வழித் தோன்றி யறம்புரி நெஞ்சமொடு தன்
வரவறியாமை புறஞ்செய்து பெயர்த்தல் வேண்டிடத் தானும் என்பது -
சிறந்த செய்கையினையுடைய அவ்விடத்துத் தலைவன் தோன்றி அறம்புரி
நெஞ்சத்தோடே தனது வரவைத் தலைவி யறியாளாக நின்று தலைவியைப்
புறஞ்செய்து அவள்மாட்டுளதாகிய ஊடலைப் பெயர்த்தல் வேண்டின
இடத்தும் தலைவிமாட்டுக் கூற்று நிகழும் எ-று.

அவ்வழி என்றது - தலைவியுங் காமக்கிழத்தியைப் போலத் தன்
மகனைக் கொண்டு விளையாடியவழியும் எ-று.

“மையற விளங்கிய” என்னும் மருதக் கலியுள் (81),

“பெரும விருந்தொடு கைதூவா வெம்மையும் உள்ளாய்
பெருந்தெருவில் கொண்டாடி ஞாயர் பயிற்றத்
திருந்துபு நீகற்ற சொற்கள் யாம்கேட்ப

மருந்தோவா நெஞ்சிற் கமிழ்தமயின் றற்றாப்
பெருந்தகாய் கூறு சில.”

எனவும்,

“எல்லிழாய்,
சேய்நின்று நாங்கொணர்ந்த பாணன் சிதைந்தாங்கே
வாயோடி ஏனாதிப் பாடியம் என்றற்றா
நோய்நாந் தணிக்கும் மருந்தெனப் பாராட்ட
ஓவா தடுத்தடுத்தத் தத்தாள் பான்மாண
வேய்மென்தோள் வேய்த்திறஞ் சேர்த்தலும் மற்றிவன்
வாயுள்ளிற் போகான் அரோ.”

எனவும்,

“உள்ளி உழையே ஒருங்கு படைவிடக்
கள்வர் படர்தந் ததுபோலத் தாம்எம்மை
எள்ளுமார் வந்தாரே ஈங்கு.” (கலித். 81)

எனவும், இவ்வாறு வரும்.

தந்தையர் ஒப்பர் மக்கள் என்பதனான், அந்தமில் சிறப்பின்
மகப்பழித்து நெருங்கினும் என்பது - தந்தையரை மக்கள் ஒப்பர்
என்பதனான் அந்தமில்லாத சிறப்பினையுடைய மகனைப் பழித்தந்
கண்ணும் கூற்று நிகழும் எ-று.

“மைபடு சென்னி மழுகளிற் றோடை” என்னும் மருதக் கலியுள் (86),
“வீதல் அறியா விழுப்பொருள் நச்சியார்க்கு
ஈதன்மாட் டொத்தி பெருமமற் றொவ்வாதி
மாதர்மென் நோக்கின் மகளிரை நுந்தைபோல்
நோய்கூர நோக்காய் விடல்.” (கலித். 86)

என வரும்.

கொடியோர் கொடுமை சுடும் என ஓடியாது நல்லிசை நயந்தோர்
சொல்லொடு தொகைஇப் பகுதியின் நீங்கிய தகுதிக் கண்ணும் என்பது -
கொடியாரது கொடுமை சுடாநின்றதெனப் புணர்ச்சியை ஓடியாது புகழை
விரும்பினோர் சொல்லோடே ஒருப்பட்டு வேறுபடுதலின் நீங்கிய
தகுதிக்கண்ணும் எ-று.

அஃதாவது, அக்காலத்துத் தக்கதறிதல். புகழை விரும்பினோர்
சொல்லும் சொல்லாவது, காமம் விரும்பும் பரத்தையரைப் போலாது
அறத்தை விரும்புதல்.

உ-ம்:

‘யாரிவெனங் கூந்தல்’ என்னும் மருதக் கலியுள் (89),
“மாண மறந்துள்ளா நாணிலிக் கிப்போர்
புறஞ்சாய்ந்து காண்டைப்பாய் நெஞ்சே உறழ்ந்திவனைப்

பொய்ப்ப விடேள மென நெருங்கின் தப்பினேன்
என்றடி சேர்தலு முண்டு.”

(கலித். 89)

என்பது ஆற்றாமை வாயிலாகப் பகுதியி னீங்கிய தகுதி.

பாணன் முதலானோர்க்கு வாயில் நேர்ந்தது வந்தவழிக் காண்க.

கொடுமை யொழுக்கங் கோடல் வேண்டி யடிமேல் வீழ்ந்த கிழவனை நெருங்கிக் காத லெங்கையர் காணின் நன்றென மாதர் சான்ற வகையின்கண்ணும் என்பது - தலைவனது கொடுமை யொழுக்கத்தினைத் தலைவியே பொறுக்கவேண்டி அவளடிமேல் வீழ்ந்தவனை நெருங்கி நின்மாட்டுக் காதலையுடைய எங்கையர் காணின் இப்பணிதல் நன்றா மெனக் காதலமைந்த வகையின்கண்ணும் கூற்று நிகழும் எ-று.

‘நில்லாங்கு நில்லா’ என்னும் மருதக் கலியுள் (95),

“நல்லாய், பொய்யெல்லாம் ஏற்றித் தவறு தலைப்பெய்து
கையொடு கண்டாய் பிழைத்தேன்; அருளினி;
அருளுகம் யாம்யாரே மெல்லா தெருள
அளித்துநீ பண்ணிய பூழெல்லா மின்னும்
விளித்துநின் பாணனோ டாடி யளித்தி
விடலைநீ நீத்தலின் நோய்பெரி தேய்க்கும்
நடலைப்பட் டெல்லா நின்பூழ்.”

(கலித். 95)

இதனுள் ‘கையொடு கண்டை பிழைத்தேனருள்’ என அடிமேல் வீழ்ந்தவாறும், ‘அருளுகம் யாம் யாரேம்’ எனக் காதலமைந்தவாறும், ‘நீ நீக்கலின் நின் பூழெல்லாம் நடலைப்பட்டு நோய் பெரிதேய்க்கும் அவற்றை யின்னும் விளித்து நின் பாணனோடாடி யளித்துவிடு’ எனவும் ‘இப்பணிதல் நின் பெண்டிர்க்கு நன்றாகுமே’ எனவும் கூறியவாறு காண்க. ஈண்டுப் பூழ் என்றது குறிப்பினாற் பரத்தையரை.

தாயர் கண்ணிய நல்லணிப் புதல்வனை மாயப் பரத்தை உள்ளிய வழியும் என்பது - தாயரைக் கிட்டிய நல்ல அணியையுடைய புதல்வனை மாயப் பரத்தை குறித்தவழியுங் கூற்று நிகழும் எ-று.

புதல்வனைப் பரத்தைமை குறித்தலாவது, தலைவன் புறப்பெண் டிர்மாட்டுப் போகியவழி வெகுளுமாறு போலப் புதல்வனையும் அவரிடைச் சென்றவழி வெகுளல். ‘கண்ணிய நல்லணி’ யெனவே அவர் கொடுத்த நல்லணி யென்பது பெறுதும். பரத்தைமை உள்ளாதவழி இவள்மாட்டு ஊடற் குறிப்பு நிகழாதாம். மாயமென்பது பரத்தைக்குப் பண்பாகி இனஞ் சுட்டாது வந்தது.

உ-ம்:

“உறுவளி தூக்கும் உயர்சினை மாவின்
நறுவடி யாரிற் றவைபோ வழியக்
கரந்தியான் அரக்கவுங் கைநில்லா வீங்கிச்
சுரந்தஎன் மென்முலைப் பால்பழு தாகநீ

நல்வாயிற் போத்தந்த பொழுதினான் எல்லா
கடவுட் கடிநகர் தோறும் இவனை
வலங்கொளிஇ வாவெனச் சென்றாய் விலங்கினை
ஈரமி லாத இவந்தந்தை பெண்டிருள்
யாரில் தவிர்ந்தனை கூறு;

நீருள், அடைமறை யாயிதழ்ப் போதுபோற் கொண்ட
குடைநிழல் தோன்றுநின் செம்மலைக் காணூஉ
இவன்மன்ற யான்நோவ உள்ளங்கொண் டுள்ளா
மகனல்லான் பெற்ற மகனென் றகநகர்
வாயில் வரைஇறந்து போத்தந்து தாயர்
தெருவில் தவிர்ப்பத் தவிர்ந்தனை மற்றவர்
தத்தம் கலங்களுட் கையுறை என்றிவர்க்கு
ஓத்தவை ஆராய்ந் தணிந்தார்; பிறன் பெண்டிர்,
ஈத்தவை கொள்வானாம் இஃதொத்தன் சீத்தை
செறுதக்கான் மன்ற பெரிது.

சிறுபட்டி, ஏதிலார் கைஎம்மை எள்ளுபு நீதொட்ட
மோதிரம் யாவோயாங் காண்கு;

அவற்றுள், நறாஇதழ் கண்டன்ன செவ்விரற் கேற்பச்
சுறாவே றெழுதிய மோதிரம் தொட்டாள்
குறியறிந்தேன் காமன் கொடியெழுதி என்றுஞ்
செறியாப் பரத்தை இவந்தந்தை மார்பிற்
பொறியொற்றிக் கொண்டாள்வல் என்பது தன்னை
அறியு செய்த வினை;

அன்னையோ, இஃதொன்று;
முந்தை கண்டும் எழுகல்லா தென்முன்னர்
வெந்தபுண் வேலெறிந் தற்றா இஃதொன்று
தந்தை இறைத்தொடி மற்றவன் தன்கைக்கண்
தந்தாரியார் எல்லா இது;

என்னொத்துக் காண்க பிறரும் இவற்கென்னும்
தன்னலம் பாடுவி தந்தாளா நின்னை
இதுதொடு கென்றவர் யார்;

அஞ்சாதி, நீபுந் தவறிலை நின்கை இதுதந்த
பூவெழில் உண்கண் அவளுந் தவறிலள்
வேனிற் புனலன்ன நுந்தையை நோவார்யார்
மேனின்றும் எள்ளி இதுஇவன் கைத்தந்தாள்
தானியாரோ என்று வினவிய நோய்ப்பாலேன்
யானே தவறுடையேன்.”

(கலித்.84)

என வரும்.

தன்வயிற் சிறப்பினும் அவன்வயிற் பிரிப்பினும் இன்னாத்
தொல்குள் எடுத்தற் கண்ணும் என்பது - தன்மாட்டு நின்ற மிகுதியானும்

அவன்மாட்டு நின்ற வேறுபாட்டானும் இன்னாத பழைய சூளுறவைத் தலைவி யெடுத்தவழியும் கூற்று நிகழும் எ-று.

தலைமகள்மாட்டு மிகுதி யாதோ வெனின்,

“மணைவி உயர்வுங் கிழவோன் பணிவும்
நினையுங் காலைப் புலவியுள் உரிய.”

(பொருளியல். 32)

என்றாராகலான், அக்காலத்து மிகுதியுளதாம்.

“தேர்மயங்கி வந்த தெரிகோதை அந்நல்லார்
தார்மயங்கி வந்த தவறஞ்சிப் - போர்மயங்கி
நீயுறும் பொய்ச்சூள் அணங்காகின் மற்றினி
யார்மேல் விளியுமோ கூறு.”

(கலித். 88)

என வரும்.

காமக்கிழத்தி நலம் பாராட்டிய தீமையின் முடிக்கும் பொருளின் கண்ணும் என்பது - காமக்கிழத்தி நலத்தினைப் பாராட்டிய தீமையின் முடிக்கும் பொருளின்கண்ணும் கூற்று நிகழும் எ-று.

நலம் பாராட்டுவாள் தலைவி; அவள் பாராட்டுதல் தீமை பற்றி வருதலான், அதனாற் சொல்லி முடிப்பது பிற பொருளாயிற்று.

உ-ம்:

“கண்டிக்கும் அல்லமோ கொண்கநின் கேளே
ஒள்ளிழை உயர்மணல் வீழ்ந்தென
வெள்ளாங் குருகை வினவு வோளே.”

(ஐங்குறு. 122)

இதனான், அவள் மிக்க இளமைகூறித் தலைவனைப் பழித்தாளாம்; ஒருமுகத்தாற் புலந்தவாறு. இன்னுந் தலைமகள் நலம் பாராட்டியவழிக் கூறவும் பெறும்.

“அணிற்பல் அன்ன கொங்குமுதிர் முண்டகத்து
மணிக்கேழ் அன்ன மாநீர்ச் சேர்ப்ப
இம்மை மாறி மறுமை யாயினும்
நீயா கியர்என் கணவனை
யான் ஆகியர்நின் நெஞ்சநேர் பவளே.”

(குறுந். 49)

என வரும்.

கொடுமை ஒழுக்கத்துத் தோழிக் குரியவை வடுவறு சிறப்பின் திரியாமைக் காய்தலும் உவத்தலும் பெட்டலும் ஆவயின் வரூஉம் பல்வேறு நிலையினும் என்பது - தலைவி கொடுமை யொழுக்கத்துத் தோழிக்குக் கூறுதற் குரியவை குற்றமற்ற சிறப்பினையுடைய கற்பின்கண் திரியாது தலைவனைக் காய்தலும் உவத்தலும் நீக்கி நிறுத்தலும் பேணிக்கோடலும் அவ்விடத்து வரும் பலவாய் வேறுபட்டு வரு நிலையினும் தலைவி கூற்று நிகழும் எ-று.

தோழிக்குரியவை என்றதனான் தோழிக்குக் கூறத் தகாதனவும் உள என்று கொள்க.

உ - ம்:

“நன்னலந் தொலைய நலமிகச் சாஅய்
இன்னுயிர் கழியினும் உரையல் அவர்நமக்
கன்னையும் அத்தனும் அல்லரோ தோழி
புலவிஅஃ தேவனோ அன்பிலங் கடையே.”

(குறுந். 93)

இது காய்தல் பற்றி வந்தது.

“நாமவர் திருந்தெயி றுண்ணவும் அவர்நம
தேந்துமுலை யாகத்துச் சாந்துகண் படுப்பவுங்
கண்டுசுடு பரத்தையின் வந்தோற் கண்டும்
ஊடுதல் பெருந்திரு உறுகெனப்
பீடுபெறல் அருமையின் முயங்கி யேனே.”

எனவும்,

“காணுங்கால் காணேன் தவறாய காணாக்காற்
காணேன் தவறல் லவை.”

(குறள். 1286)

எனவும் இவை உவத்தல்பற்றி வந்தன.

“அடும்பவிழ் அணிமலர் சிதைஇ மீன்அருந்துந்
தடந்தாள் நாரை யிருக்கும் எக்கர்த்
தண்ணந் துறைவற் றொடுத்து நன்னலங் கொள்வாம்
இடுக்கண் அஞ்சி இரந்தோர் வேண்டக்
கொடுத்தவை தானைக் கூறலின்
இன்னா தோநம் மன்னுயிர் இழவே.”

இது பிரித்தல் பற்றி வந்தது.

“நீரார் செறுவில் நெய்தலொடு நீடிய
நேரிதழ் ஆம்பல் நிரையிதழ் கொண்மார்
சீரார் சேயிழை ஒலிப்ப ஓடும்
ஓரை மகளிர் ஓதைவெரீஇ யெழுந்து
ஆர லார்கை அஞ்சிறைத் தொழுதி
உயர்ந்த பொங்கர் உயர்மரம் ஏறி
அமார்க்கண் மகளிர் அலப்பிய அந்நோய்
தமர்க்குரைப் பனபோற் பல்சுரல் பயிற்றும்
உயர்ந்த போரின் ஒலிநல் லூரன்
புதுவோர்ப் புணர்தல் வெய்ய னாயின்
வதுவை நாளால் வைகலும் அஃதியான்
நோவேன் தோழி நோவாய் நீயென
எற்பார்த் துறுவோய் கேளினித் தெற்றென;
எல்லினை வருதி எவன்குறித் தனையெனச்
சொல்லா திருப்பேன் ஆயின் ஒல்லென
விரிஉளைக் கலிமான் தேரொடு வந்த
விருந்தெதிர் கோடலின் மறப்பல் என்றும்;

வாடிய பூவொடு வாரல்எம் மனையென
 ஊடி யிருப்பே னாயின் நீடாது
 அச்சா றாக உணரிய வருபவன்
 பொய்ச்சூள் அஞ்சிப் புலவேன் ஆகுவல்;
 பகலாண் டல்கினை பரத்த என்றியான்
 இகலி இருப்பே னாயின் தான்தன்
 முதல்வன் பெரும்பெயர் முறையுளிப் பெற்ற
 புதல்வற் புல்லிப் பொய்த்துயில் துஞ்சும்;
 ஆங்க;
 விருந்தெதிர் கொள்ளவும் பொய்ச்சூள் அஞ்சவும்
 அரும்பெற்ற புதல்வனை முயங்கக் காணவும்
 ஆங்கவிந் தொழியும்என் புலவி தாங்கா
 தவ்வவ் விடத்தான் அவையவை காணப்
 பூங்கண் மகளிர் புனைநலஞ் சிதைக்கும்
 மாய மகிழ்நன் பரத்தைமை
 நோவேன் தோழி கடன்நமக் கெனவே.”

(கலித். 75)

இது பெட்பின்கண் வந்தது.

“நகையா கின்றே தோழி நெருநல்
 மணிகண் டன்ன துணிகயந் துளங்க
 இரும்பியன் றன்ன கருங்கோட் டெருமை
 ஆம்பல் மெல்லடை கிழியக் குவளைக்
 கூம்புவிடு பன்மலர் மாந்திக் கரைய
 காஞ்சி நுண்டா தீர்ப்புறத் துறைப்ப
 மெல்கிடு கவுள அல்குநிலை புகுதரும்
 தண்துறை யூரன் தண்டார் அகலம்
 வதுவை நாளணிப் புதுவோர்ப் புணரிய
 பரிவொடு வருஉம் பாணன் தெருவில்
 புனிற்றாப் பாய்ந்தெனக் கலங்கி யாழிட்
 டெம்மனை புகுதந் தோனே அதுகண்டு
 மெய்ம்மலி உவகை மறையினென் எதிர்சென்
 றிம்மனை யன்றஃ தும்மனை என்ற
 என்னுந் தன்னும் நோக்கி
 மம்மர் நெஞ்சினோன் தொழுதுநின் றதுவே.”

(அகம். 56)

இது மேற்கூறியவாற்றா னன்றிப் பிறவாற்றான் வந்தது.

“ஒலிபுனல் ஊரனை ஒருதலை யாக
 வலிநமக் காவது வலியென் றொழியப்
 பந்தர் மாட்டிய பருஉச்சுடர் விளக்கத்துக்
 கந்த முனித்தலைத் தும்பி ஆர்ப்பக்
 காலை கொட்டிய துவர்தோற் சிறுபறை
 மாலை யாமத்து மதிதர விடாது

பூண்டுகிடந்து வளரும் பூங்கட் புதல்வனைக்
காண்டலுங் காணான்தன் கடிமனை யானே.”

என வரும்.

வாயிலின் வருஉம் வகையொடு தொகைஇக் கிழவோள் செப்பல்
கிழவதென்ப என்பது - வாயில்கள்மாட்டு வருஉங் கூற்றுவகை யுள்படத்
தலைவி கூற்று நிகழும் எ-று.

வாயில்களாவார்:- பார்ப்பார், பாங்கன், தோழி, செவிலி, பாணன்,
விறலி, இளையர், விருந்தினர், கூத்தர், அறிவர், கண்டோர்.

இவருள் தோழி வாயிலாதல் மேற்கூறுதலின் ஒழிந்த வாயில்கள்
ஈண்டுக் கொள்ளப்படும்.

“அன்னாய் இவனோர் இளமா ணாக்கன்
தன்னார் மன்றத் தென்னன் கொல்லோ
இரந்துண் நிரம்பா மேனியொடு
விருந்தின் ஊரும் பெருஞ்செம் மலனே.”

(குறுந். 33)

இது பாணன் வாயிலாக வந்துழிக் கூறியது.

“நீகண் டனையோ கண்டார்க் கேட்டனையோ
ஒன்று தெளிய நசையின மொழிமோ
வெண்கோட் டியானை சோணை படியும்
பொன்மலி பாடலி பெறீஇயர்
யார்வாய்க் கேட்டனை காதலர் வரவே.”

(குறுந். 75)

இது வருகின்றான் என்ற உழையர்க்குக் கூறியது.

“ஆடியல் விழவின் அழுங்கல் மூதார்
உடையோர் பான்மையிற் பெருங்கை தூவா
வறனில் புலத்தி யெல்லித் தோய்த்த
புகாப்புசர் கொண்ட புன்பூங் கலிங்கமொடு
வாடா மாலை துயல்வர ஓடிப்
பெருங்கயிறு நாலும் இரும்பனம் பிணையல்
பூங்கண் ஆயம் ஊக்க ஊங்காள்
அமுதனள் பெயரும் அஞ்சி லோதி
நல்கூர் பெண்டின் சில்வளைக் குறுமகள்
ஊசல் உறுதொழிற் பூசல் கூட்டா
நயனின் மாக்களொடு கெழீஇப்
பயனின் றம்மலிவ் வேந்துடை அவையே.”

(நற். 90)

இது பாங்கனைக் குறித்துக் கூறியது.

“நெய்யுங் குய்யும் ஆடி மையொடு
மாசுபட் டன்றே கலிங்கமுந் தோளுந்
திதலை மென்முலைத் தீம்பால் பிலிற்றப்
புதல்வர்ப் புல்லிப் புனிற்றுநா றும்மே
வாலிழை மகளிர் சேரித் தோன்றும்

தேரோற் கொத்தனெம் அல்லேம் இதனாற்
 பொன்புரை நரம்பின் இன்குரற் சீறியாழ்
 எழாஅல் வல்லை யாயினுந் தொழாஅல்
 புரையோ ரன்ன புரையு நட்பின்
 இளையோர் கூம்புகை மருள்வோர் ஆங்குக்
 கொண்டுசெல் பாணநின் தண்துறை யூரனைப்
 பாடுமனைப் பாடல் கூடாது நீடுநிலைப்
 புரவியும் பூணிலை முனிகுவ
 விரகில மொழியல்யாம் வேட்டதில் வழியே.” (நற்.380)

‘வாயிலின் வருஉம் வகை’ என்றமையான், தன் ஆற்றாமையும், புதல்வனும் வாயில்களாகக் கொள்ளப்படும் என்பது பெற்றாம்.

“புல்லேன் மகிழ்ந புலத்தலும் இல்லேன்
 கல்லா யானைக் கடுந்தேர்ச் செழியன்
 படைமாண் பெருங்குள மடைநீர் விட்டெனக்
 காலணைந் தெதிரிய கணைக்கோட்டு வாளை
 அள்ளலங் கழனி உள்வா யோடிப்
 பகடுசேறுதைத்த புள்ளிவெண் புறத்துச்
 செஞ்சால் உழவர் கோற்புடை மதரிப்
 பைங்காற் செறுவின் அணைமுதற் புரளும்
 வாணன் சிறுகுடி அன்னஎன்
 கோல்நேர் எல்வளை நெகிழ்த்த நும்மே.” (நற். 340)

இஃது ஆற்றாமை வாயிலாகச் சென்றாற்குக் கூறியது.

‘புள்ளிமி முகல்வயின்’ என்ற மருதக் கலியுள்,
 “பூங்கட் புதல்வனைப் பொய்பா ராட்டி
 நீங்காய் இகவாய் நெடுங்கடை நிலலாதி
 ஆங்கே அவர்வயின் சென்றீ அணிசிதைப்பான்
 ஈங்கெம் புதல்வனைத் தந்து.” (கலித். 79)

என்று புதல்வன் வாயிலாகக் கூறியது காண்க. (6)

இதுவுமது

146. புணர்ந்துடன் போகிய கிழவோள் மனையிருந்து
 இடைச்சுரத் திறைச்சியும் வினையும் சுட்டி
 அன்புறு தக்க கிளத்தல் தானே
 கிழவோள் செய்வினைக்கு அச்ச மாகும்.

என் - எனின், இதுவும் தலைமகட்குரிய கிளவிக்கட் படும் இலக்கணம் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) களவிற் புணர்ந்து உடன்போகிய தலைமகள் கற்புக் கடன்பூண் டொழுகுங் காலத்து மனைக்கணிருந்து, தான் முன்னர் இடைச்சுரத்தில் தலைவனுடன் கண்ட கருப்பொருண் முதலியவற்றையும் அவற்றின் தொழிலையும் குறித்துக் கிழவன் அன்புறுதற்குத்

தக்கவற்றைக் கூறுதலே தலைமகன் இயற்றுந் தொழிற்கு அஞ்சும் அச்சமாகும் என்று.

எனவே புணர்ந்துடன் போகாத தலைவி அங்ஙனமிருந்து கூறல் தலைவற்கு அவன் செய்வினைக்கண் அச்சமாகாதென்றவாறு.

உ-ம்:

“கான யானை தோல்நயந் துண்ட
பொரிதாள் ஓமை வளிபொரு நெடுஞ்சினை
அலங்கல் உலவை யேறி ஒய்யெனப்
புலம்புதரு குரல புறவுப் பெடை பயிரும்
அத்தம் நண்ணிய அங்குடிச் சீறார்ச்
சேர்ந்தனர் கொல்லோ தாமே யாம்தமக்கு
ஓல்லேம் என்ற தப்பற்குச்
சொல்லா தகறல் வல்லு வோரே.”

(குறுந். 79)

இதனுள் அஞ்சியவாறு காண்க. பிறவும் அன்ன.

(7)

இதுவுமது

147. தோழியுள் உறுத்த வாயில் புகுப்பினும்
ஆவயின் நிகழும் என்மனார் புலவர்.

என் - எனின், இதுவுமது.

(இ-ள்.) தோழியுள்ளிட்ட வாயில்களைப் போகவிட்ட அக்காலத்தும் முற்கூறிய நிகழுமென்றுரைப்பார் புலவர் என்று.

உதாரணம் வந்தவழிக் காண்க.

(8)

கற்பின்கண் தோழி கூற்று

148. பெறற்கரும் பெரும்பொருள் முடிந்தபின் வந்த
தெறற்கரு மரபிற் சிறப்பின் கண்ணும்
அற்றமழி வுரைப்பினும் அற்றம் இல்லாக்
கிழவோற் சுட்டிய தெய்வக் கடத்தினுஞ்
சீருடைப் பெரும்பொருள் வைத்தவழி மறப்பினும்
அடங்கா ஒழுக்கத் தவன்வயின் அழிந்தோளை
அடங்கக் காட்டுதற் பொருளின் கண்ணும்
பிழைத்துவந் திருந்த கிழவனை நெருங்கி
இழைத்தாங் காக்கிக் கொடுத்தற் கண்ணும்
வணங்கியல் மொழியான் வணங்கற் கண்ணும்
புறம்படு விளையாட்டுப் புல்லிய புகர்ச்சியுஞ்
சிறந்த புதல்வனைத் தேராது புலம்பினும்
மாணலந் தாவென வகுத்தற் கண்ணும்
பேணா ஒழுக்கம் நாணிய பொருளினுஞ்

சூள்வயின் திறத்தான் சோர்வுகண் டழியினும்
 பெரியோர் ஒழுக்கம் பெரிதெனக் கிளந்து
 பெறுதகை யில்லாப் பிழைப்பினும் அவ்வழி
 உறுதகை யில்லாப் புலவியின் மூழ்கிய
 கிழவோள் பால்நின்று கெடுத்தற் கண்ணும்
 உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடலுற் றோள்வயின்
 உணர்த்தல் வேண்டிய கிழவோன் பால்நின்று
 தான்வெகுண் டாக்கிய தகுதிக் கண்ணும்
 அருமைக் காலத்துப் பெருமை காட்டிய
 எளிமைக் காலத் திரக்கத் தானும்
 பாணர் கூத்தர் விறலியர் என்றிவர்
 பேணிச் சொல்லிய குறைவினை எதிரும்
 நீத்த கிழவனை நிகழுமாறு பட்டியர்
 காத்த தன்மையிற் கண்ணின்று பெயர்ப்பினும்
 பிரியுங் காலத் தெதிர் நின்று சாற்றிய
 மரபுடை எதிரும் உளப்படப் பிறவும்
 வகைபட வந்த கிளவி யெல்லாந்
 தோழிக் குரிய என்மனார் புலவர்.

என் - எனின், கற்பின்கண் தோழிகூற்று நிகழும் இடம் தொகுத் துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) பெறற்கரும் சிறப்பு முதலாக மரபுடை யெதிரும் உளப்படப் பிறவும் ஈறாக மொழியப்பட்டவை யாவும் தோழிக்குரிய என்று கூறுவர்புலவர் என்று.

பெறற்கரும் பெரும்பொருண் முடிந்தபின் வந்த தெறற்கரு மரபிற் சிறப்பின்கண்ணும் என்பது - பெறுதற்கு அரிய பெரும்பொருளை முடித்த பின்னர்த் தோன்றிய தெறுதற்கரிய மரபு காரணத்தான் தலைவனைச் சிறப்பித்துக் கூறுமிடத்தும் தோழி கூற்று நிகழும் என்று.

பெரும்பொருள் - ஈண்டு வரைவிற்கேற்றது. தெறுதல் - அழல நோக்குதல்.

உ-ம்:

“அயிரை பரந்த அந்தண் பழனத்து
 ஏந்தெழில் மலர்ந்த தூம்புடைத் திரள்கால்
 ஆம்பல் குறுநர் நீர்வேட் டாங்கிவள்
 இடைமுலைக் கிடந்தும் நடுங்க லானீர்
 தொழுதுகாண் பிறையின் தோன்றி யான்உமக்கு
 அரியம் ஆகிய காலைப்
 பெரிய நோன்றினிர் நோகோ யானே.”

(குறுந். 178)

என வரும்.

அற்றமழிவு உரைப்பினும் என்பது - முற்காலத்துற்ற வருத்தத்தின் நீங்கினமை கூறினும் எ-று.

உ-ம்:

“எரிமருள் வேங்கை இருந்த தோகை
இழையணி மடந்தையின் தோன்று நாட
இனிதுசெய் தனையால் நுந்தை வாழியர்
நன்மனை வதுவை அயரஇவள்
பின்னிருங் கூந்தல் மலரணிந் தோயே.” (ஐங்குறு. 294)

என வரும்.

அற்றம் இல்லாக் கிழவோற் சுட்டிய தெய்வக்கடத்தினும் என்பது - குற்றமில்லாத தலைமகனைச் சுட்டிய தெய்வக்கடன் கொடுத்தற் கண்ணும் எ-று.

உ-ம்:

“நெஞ்சமொடு மொழிகுடுத் தஞ்சுவர நோக்குந்
தாயவட் டெறுதரக் காக்கவெம் மகனெனச்
சிறந்த தெய்வத்து மறையுறை குன்ற
மறைந்துநின் றிறைஞ்சினம் பலவே
பெற்றனம் யாமே மற்றதன் பயனே.”
“வாழி ஆதன் வாழி அவினி
வேந்துபகை தணிக யாண்டுபல நந்துக
எனவேட் டோளே யாயே யாமே
மலர்ந்த பொய்கை முகைந்த தாமரைத்
தண்துறை ஊரன் வரைக
எந்தையுங் கொடுக்க எனவேட் டேமே.” (ஐங்குறு. 6)
“திண்தேர் நள்ளி கானத் தண்டர்
பல்ஆ பயந்த நெய்யில் தொண்டி
முழுதுடன் விளைந்த வெண்ணெல் வெண்சோறு
எழுகலத் தேந்தினுஞ் சிறிதென் தோழி
பெருந்தோள் நெகிழ்த்த செல்லற்கு
விருந்துவரக் கரைந்த காக்கையது பலியே.” (குறுந். 210)

என வரும்.

சீருடைப் பெரும்பொருள் வைத்தவழி மறப்பினும் என்பது - சீருடைய பெரும்பொருளாவது இற்கிழமை; அதனைத் தலைமகன் மாட்டு வைத்தவிடத்து அவளை மறந்து ஒழுகினவழியும் எ-று.

அஃதாவது அறத்தினானாதல் பொருளினானாதல் அவனுக்காகிய இசையுங் கூத்தும் முதலியவற்றான் ஆதல் அத்திறம் மறத்தல். அவ் வழியுந் தோழி கூற்று நிகழும்.

உ-ம்:

“பொங்குதிரை பொருத வார்மணல் அடைகரைப்
புன்கால் நாவற் பொதிப்புற இருங்கனி
கிளைசெத்து மொய்த்த தும்பி பழஞ்செத்துப்
பல்கால் அலவன் கொண்டகோட் கூர்ந்து
கொள்ளா நரம்பின் இமிரும் பூசல்
இரைதேர் நாரை யெய்தி விடுக்குந்
துறைகெழு மாந்தை அன்ன இவள்நலம்
பண்டும் இற்றே கண்டிசின் தெய்ய
உழையிற் போகா தளிப்பினுஞ் சிறிய
ஞெகிழ்ந்த கவிந்நலங் கொல்லோ மகிழ்ந்தோர்
கட்களி செருக்கத் தன்ன
காமங் கொல்லிவள் கண்பசந் ததுவே.”

(நற்.35)

என வரும்.

அடங்கா வொழுக்கத் தவன்வயி னழிந்தோனை யடங்கக்காட்டு தற்
பொருளின்கண்ணும் என்பது - அடங்கா வொழுக்கத்தையுடைய தலைவன்
மாட்டு மனன் அழிந்தோனை யடங்கக் காட்டுதற்கு ஏதுவான பொருட்
பக்கத்தினும் கூற்று நிகழும் எ-று.

உ-ம்:

“இதுமற் றெவனோ தோழி துனியிடை
இன்னர் என்னும் இன்னாக் கிளவி
இருமருப் பெருமை யீன்றணிக் காரான்
உழவன் யாத்த குழவியின் அகலாது
பாற்செய் பைம்பயிர் ஆரும் ஊரன்
திருமனைப் பல்கடம் பூண்ட
பெருமுது பெண்டிரே மாகிய நமக்கே.”

(குறுந். 181)

என வரும்.

பிழைத்துவந் திருந்த கிழவனை நெருங்கி இழைத்தாங் காக்கிக்
கொடுத்தற்கண்ணும் என்பது - பிழைத்து வந்திருந்த தலைமகனை
நெருங்கித் தலையளிக்குமாறு கூறித் தலைமகன்மாட்டாக்கிக்
கொடுத்தற்கண்ணுங் கூற்று நிகழும் எ-று.

உ-ம்:

“பகலில் தோன்றும் பல்கதிர்த் தீயின்
ஆம்பலஞ் செறுவில் தேனூர் அன்ன
இவள் நலம் புலம்பப் பிரிய
அனைநல முடையனோ மகிழ்நநின் பெண்டே.”

(ஐங்குறு. 57)

“கேட்டிசின் வாழியோ மகிழ்ந ஆற்றுற
மையல் நெஞ்சிற் கெவ்வந் தீர
நினக்குமருந் தாகிய யான் இனி
இவட்குமருந் தன்மை நோம்என் நெஞ்சே.”

(ஐங்குறு. 59)

என வரும்.

வணங்கிய மொழியான் வணங்கற் கண்ணும் என்பது - தாழ்ந்த இயல்பினையுடைய மொழியினான் வணங்குதற்கண்ணுங் கூற்று நிகழும் என்று.

உ-ம்:

“உண்துறைப் பொய்கை வராஅல் இனம்இரியுந்
தண்துறை யூர தருவதோ - ஒண்தொடியைப்
பாராய் மனைதுறந் தச்சேரிச் செல்வதனை
ஊராண்மை யாக்கிக் கொளல்.” (ஐந்திணையெழு. 52)

என வரும்.

புறம்படு விளையாட்டுப் புல்லிய புகர்ச்சியும் என்பது - புறப்பட்ட விளையாட்டினைத் தலைவன் பொருந்திய புகர்ச்சிக்கண்ணும் கூற்று நிகழும் என்று.

புகர்ச்சி - குற்றம்.

உ-ம்:

“காலை எழுந்து கடுந்தேர் பண்ணி
வாலிழை மகளிர் மரீஇய சென்ற
மல்ல லூரன் எல்லினன் பெரிதென
மறுவருஞ் சிறுவர் தாயே
தெறுவ தம்மவித் திணைப்பிறத் தல்லே.” (குறுந். 45)

என வரும்.

சிறந்த புதல்வனைத் தேராது புலம்பினும் என்பது - இருவர்க்குள் சிறந்த புதல்வனை நினையாமையான் தலைமகன் தனிமையுறுதற் கண்ணும் கூற்று நிகழும் என்று.

உ-ம்:

“நெடுநா ஒண்மணி கடிமனை இரட்டக்
குரையிலைப் போகிய விரவுமணற் பந்தர்ப்
பெரும்பாண் காவல் பூண்டென ஒருசார்த்
திருந்திழை மகளிர் விரிச்சி நிற்ப
வெறியுற விரிந்த அறுவை மெல்லணைப்
புளிறுநாறு செவிலியொடு புதல்வன் துஞ்ச
ஐயவி அணிந்த நெய்யாட் டரணிப்
பசுநெய் கூர்ந்த மென்மை யாக்கைச்
சீர்கெழு மடந்தை யீரிமை பொருந்த
நள்ளென் கங்குற் கள்வன் போல
அகன்துறை ஊரனும் வந்தனன்
சிறந்தோன் பெயரன் பிறந்த மாறே.” (நற். 40)

எனவும்,

“நுண்ணூண் வலையிற் பரதவர் போத்தந்த
பன்மீன் உணங்கல் கவருந் துறைவனைக்

கண்ணினாற் காண அமையுங்கொல் என்றோழி
வண்ணந்தா வென்கம் தொடுத்தி.” (ஐந்திணையெழு. 64)

எனவும் வரும்.

மாணலந் தாவென வகுத்தற்கண்ணும் என்பது - நீ கொண்ட
நலத்தினைத் தந்து போ எனக் கூறுதற்கண்ணும் கூற்று நிகழும் எ-று.

“விட்டென விடுக்குநாள் வருக அதுநீ
நொந்தனை யாயின் தந்தனை சென்மோ
குன்றத் தன்ன குவவுமணல் அடைகரை
நின்ற புன்னை நிலந்தோய் படுசினை
வம்ப நாரை சேக்குந்
தண்கடற் சேர்ப்பநீ உண்டவென் நலனே.” (குறுந். 236)

என வரும்.

பேணா வொழுக்கம் நாணிய பொருளினும் என்பது - தலை
மகனைப் பேணாத ஒழுக்கத்தினான் தலைமகள் நாணிய பொருண்மைக்
கண்ணும் கூற்று நிகழும் எ-று.

உ-ம்:

“யாயா கியளே மாஅ யோளே
மடைமாண் செப்பில் தமிழ வைகிய
பெய்யாப் பூவின் மெய்சா யினளே
பாசடை நிவந்த கணைக்கால் நெய்தல்
இனமீன் இருங்கழி யோதம் மல்குதொறும்
கயமூழ்கு மகளிர் கண்ணின் மானுந்
தண்ணந் துறைவன் கொடுமை
நம்முன் நாணிக் கரப்பா டும்மே.” (குறுந். 9)

என வரும்.

சூள்வயிற் றிறத்தாற் சோர்வுகண் டழியினும் என்பது - தலைமகன்
சூளுற்ற சூளுறவிற் சோர்வுகண்டு அழிந்து கூறினும் கூற்று நிகழும் எ-று.

உ-ம்:

“எம்மணங் கினவே மகிழ்ந முன்றில்
நனைமுது புன்கின் பூத்தாழ் வெண்மணல்
வேலன் புனைந்த வெறிஅயர் களந்தொறுஞ்
செந்நெல் வான்பொரி சிதறி அன்ன
எக்கர் நண்ணிய எம்மூர் வியந்துறை
நேரிறை முன்கை பற்றிச்
சூரர மகளிரொ டுற்ற சூளே.” (குறுந். 53)

என வரும்.

பெரியோரொழுக்கம் பெரிதெனக் கிளந்து பெறுதகையில்லாப்
பிழைப்பினும் என்பது - பெரியோ ரொழுக்கம் பெரிதாகுமெனச்

சொல்லித் தலைமகளைப் பெறுந் தகைமை யில்லாத பிழைப்பின் கண்ணும் கூற்று நிகழும் எ-று.

உ-ம்:

“வெள்ளி விழுத்தொடி மென்கரும் புலக்கை
வள்ளி நுண்ணிடை வயின்வயின் நுடங்க
மீன்சினை அன்ன வெண்மணற் குவைஇக்
காஞ்சி நீழல் தமர்வளம் பாடி
ஊர்க்குறு மகளிர் குறுவழி விறந்த
இறாஅல் அருந்திய சிறுசிரல் மருதின்
தாழ்சினை யுறங்குந் தண்துறை ஊர
விழையா உள்ளம் விழையு மாயினும்
என்றும், கேட்டவை தோட்டி யாக மீட்டாங்கு
அறனும் பொருளும் வழாமை நாடித்
தற்றக வுடைமை நோக்கி மற்றதன்
பின்னா கும்மே முன்னியது முடித்தல்
அனைய பெரியோர் ஒழுக்கம் அதனால்
அரிய பெரியோர்த் தெரியுங் காலை
நும்மோர் அன்னோர் மாட்டும் இன்ன
பொய்யொடு மிடைந்தவை தோன்றின்
மெய்யாண் டுளதோஇவ் உலகத் தானே.”

(அகம். 286)

என வரும்.

அவ்வழி யுறுதகை யில்லாப் புலவியின் மூழ்கிய கிழவோள் பால்நின்று கெடுத்தற் கண்ணும் என்பது - மேற் சொல்லியவாற்றாற் தலைவன் பிழைத்தவழி அவனா லுறுந் தகைமையில்லாத புலவியின் மூழ்கிய தலைவி பக்கத்தாளாகி நின்று அதனைக் கெடுத்தற்கண்ணும் கூற்று நிகழும் எ-று.

உ-ம்:

“மானோக்கி நீயழ நீத்தவன் ஆனாது
நாணில னாயின் நலிதந் தவன்வயின்
ஊடுவ தென்னோ வினி.”

(கலித். 87)

என வரும்.

உணர்ப்புவயின் வாரா லுடலுற் றோள்வயி னுணர்த்தல் வேண்டிய கிழவோன் பானின்று தான்வெகுண் டாக்கிய தகுதிக்கண்ணும் என்பது - தலைவன் ஊடல் தீர்க்கவும் அதன்வழி வாராத ஊடலுற்றோள்வயின் அவ்லுடலைத் தீர்த்தல் வேண்டி தலைவன் பக்கத்தாளாகி நின்று தலைவனை வெகுண்டு நின்றுண்டாக்கிய தகுதிக்கண்ணும் கூற்று நிகழும் எ-று.

“உப்பமைந் தற்றால் புலவி அதுசிறிது
மிக்கற்றால் நீள விடல்.”

(குறள். 1302)

என வரும்.

அருமைக் காலத்துப் பெருமை காட்டிய எளிமைக் காலத் திரக்கத்தானும் என்பது - தாமரியராகக் களவு காலத்துத் தமது பெருமையைக் காட்டிய தாம் எளியராகிய கற்புக் காலத்து இரக்கத்தின்கண்ணும் கூற்று நிகழும் எ-று.

பெருமைகாட்டிய விரக்கம் எனக் கூட்டுக. இதனாற் சொல்லியது வாளாதே இரங்குதலன்றிப் பண்டு இவ்வாறு செய்தனை இப்பொழுதிவ்வாறு செய்யாநின்றனை எனத் தமதுயர்ச்சியுந் தலைம கனது நிலையின்மையுந் தோற்ற இரங்குதலாயிற்று. இதுவும் புலவிமாத்திரமன்றித் தலைவ னீங்கி யொழுதும் ஒழுக்கம் மிக்கவழிக் கூறுவதெனக் கொள்க.

உ-ம்:

“வேம்பின் பைங்காயென் தோழி தரினே
தேம்பூங் கட்டி என்றனீர் இனியே
பாரி பறம்பிற் பனிச்சுனைத் தெண்ணீர்
தைஇத் திங்கள் தண்ணிய தரினும்
வெய்ய உவர்க்கு மென்றனீர்
ஐய வற்றால் அன்பின் பாலே.”

(குறுந். 196)

என வரும்.

பாணர் கூத்தர் விறலிய ரென்றிவர் பேணிச் சொல்லிய குறைவினையெதிரும் என்பது - பாணராயினும் கூத்தராயினும் விறலியராயினும் இத்தன்மையர் விரும்பிச் சொல்லிய குறையுறும் வினைக் கெதிராகவுங் கூற்று நிகழும் எ-று.

குறையுறும் வினை குறைவினை யென ஓட்டிற்று; அது சொல்லிய என்னும் பெயரெச்சத்திற்கு முடிபாயிற்று.

உ-ம்:

“புலைமகன் ஆதலிற் பொய்ந்நின் வாய்மொழி
நில்லல் பாண செல்லினிப் பரியல்
பகல்எஞ் சேரிக் காணின்
அகல்வய லூரன் நாணவும் பெறுமே.”

எனவும்,

“அணிநிறக் கெண்டை ஆடிடம் பார்த்து
மணிநிறச் சிறுசிரல் மயங்குநம் பொய்கை
விரைமனை காற்றா விருந்தினம் யாமென
முழவிமிழ் முன்றில் முகம்புணர் சேர்த்தி
எண்ணிக் கூறிய இயல்பினின் வழாஅது
பண்ணுக்கொளப் புகுவது கணித்தோ பாண
செவிநிறை உவகையேம் ஆக
இதுநா ணன்மைக் குரைத்துச்சென் றீமே.”

எனவும் வரும்.

நீத்த கிழவனை நிகழுமாறு படிஇயர் காத்த தன்வயிற்கண் நின்று
பெயர்ப்பினும் என்பது - தலைவியை நீத்த கிழவனை அவளுடன்
நிகழுமாறு படுத்தல் வேண்டி அவளைப் புறங்காத்த தன்னிடத்துற்ற
தலைமகனைக் கண்ணோட்டமின்றிப் பெயர்த்தற்கண்ணும் கூற்று நிகழும்
எ-று.

உ-ம்:

“மனையுறு கோழிக் குறுங்காற் பேடை
வேலி வெருகின மாலை யுற்றெனப்
புகுமிடன் அறியாது தொகுபுடன் குழீஇப்
பைதற் பிள்ளைக் கிளைபயிர்ந் தாஅங்
கின்னா திசைக்கும் அம்பலொடு
வாரல் வாழியர் ஐயஎம் தெருவே.”

(குறுந். 139)

என வரும்.

பிரியுங்காலை யெதிர்நின்று சாற்றிய மரபுடை எதிரும் உள்ப்பட
என்பது - தலைவன் சேயிடைப் பிரியுங் காலத்து முன்னின்று சொல்லிய
மரபுடை மாறுபாடும் எ-று.

எனவே, அகத்திணை யியலுட் கூறப்பட்டது களவுக்காலத்தை
நோக்கிக் கூறுதலான் அயலிதாகக் கூறப்பெறும் என்பதுஉம் இவ்
வோத்தினுட் செவ்வழுங்குவித்தல் பார்ப்பார்க் குரித்தாகக் கூறுதலான்
கற்பினுட் பிரிவு மரபு கெடாமற் கூறவேண்டும் என்பதுஉங் கருத்து.
மரபினாற் கூறுதலாவது குற்றேவல் முறைமையாற் கூறுதல். பிரிவை
அகத்திணையியலுள் வைத்தனான், ஆண்டுக் கூறிய கிளவி இருவகைக்
கைகோளிற்கும் பெரும்பான்மை யொக்கும் எனக் கொள்க. உடன்போக்
கும் ஒக்குமோ எனின், கற்பினுள் உடன்போக்கு உலகியலுட் பெரும்
பான்மையென்று கொள்க. இக்கூற்றுத் தலைமகன்மாட்டுந் தலைமகள்
மாட்டுமாம்.

உ-ம்:

“அறன்இன்றி அயல்தூற்றும் அம்பலை நாணியும்
வறனீந்தி நீசெல்லும் நீளிடை நினைப்பவும்
இறைநில்லா வளையோட இதழ்சோர்பு பனிமல்கப்
பொறைநில்லா நோயொடு புல்லென்ற நுதலிவள்
விறல்நல னிழப்பவும் வினைவேட்டாய் கேளினி;
உடையிவள் உயிர்வாழாள் நீநீப்பின் எனப்பல
இடைகொண்டியாம் இரப்பவும் எமகொள்ளா யாயினை
கடைஇய ஆற்றிடை நீர்நீத்த வறுஞ்சனை
அடையொடு வாடிய அணிமலர் தகைப்பன;
வல்லைநீ துறப்பாயேல் வகைவாடும் இவளென
ஒல்லாங்கியாம் உரைப்பவும் உணர்ந்தீயா யாயினை
செல்லுநீ ளாற்றிடைச் சேர்ந்தெழுந்த மரம்வாடப்
புல்லுவிட் டிறைஞ்சிய பூங்கொடி தகைப்பன;

பிணிபுநீ விடல் சூழிற் பிறழ்தரும் இவளெனப்
பணிபுவுந் திரப்பவும் பலசூழ்வா யாயினை
துணிபுநீ செலக்கண்ட ஆற்றிடை அம்மரத்து
அணிசெல வாடிய அந்தளிர் தகைப்பன;

எனவாங்கு;

யாநிற் கூறவும் எமகொள்ளாய் ஆயினை
ஆனா திவள்போல் அருள்வந் தவைகாட்டி
மேல்நின்று மெய்கூறுங் கேளிர்போல் நீசெல்லுங்
காணந் தகைப்ப செலவு.”

(கலித். 3)

என வரும்.

இனித் தலைமகட்குக் கூறியதற்குச் செய்யுள்:-

“அரிதாற்றி அல்லல்நோய் நீக்கிப் பிறிதாற்றிப்
பின்இருந்து வாழ்வார் பலர்.”

(குறள். 1160)

என வரும்.

பிறவும் வகைபட வந்த கிளவி யெல்லாந் தோழிக்குரிய
வென்மனார் புலவர் என்பது - மேற்சொல்லப்பட்ட கிளவியன்றிப் பிற
வாய்பாட்டாற் பாகுபடவந்த கிளவி யெல்லாந் தோழிக்குரிய
என்றுரைப்பர் புலவர் என்று.

வகைபடவந்த கிளவியாவன:- பிரிந்த தலைமகன் வருவனெனக்
கூறுதலும், பருவங்கண்டு கூறுதலும், வற்புறுத்தலும், நிமித்தங்கண்டு
கூறுதலும், வந்தான் எனக் கூறுதலும், இந்நிகரனவும். மேற்சொல்லப்
பட்ட இடங்களிற் கூற்று வேறுபாடாகி வருவனவுங் கொள்க. அவற்றிற்
களவுக்குங் கற்பிற்கும் பொதுவாகி வருவன அகத்திணையியலுட் கொள்க.
கற்பிற்கே உரித்தாகி வருவன ஈண்டுக் கொள்க.

உ-ம்:

“ஆமா சிலைக்கும் அணிவரை ஆரிடை
ஏமாண் சிலையார்க் கினமா இரிந்தோடும்
தாமாண்பில் வெஞ்சுரஞ் சென்றார் வரக்கண்டு
வாய்மாண்ட பல்லி படும்.”

(கைந்நிலை. 18)

இது நிமித்தங் கண்டு கூறியது.

“வாளிலங் குண்கண் வைஎயிற் றோயே
ஞாலங் காவலர் வந்தனர்
காலை அன்ன மாலைமுந் துறுத்தே.”

இது தலைவன் வந்தமை கூறியது. பிறவும் அன்ன.

(9)

காமக்கிழத்தியர் கூற்று

149. புல்லுதல் மயக்கும் புலவிக் கண்ணும்
இல்லோர் செய்வினை இகழ்ச்சிக் கண்ணும்
பல்வேறு புதல்வர்க் கண்டுநனி உவப்பினும்

மறையின் வந்த மனையோள் செய்வினை
 பொறையின்று பெருகிய பருவரற் கண்ணும்
 காதற் சோர்விற் கடப்பாட் டாண்மையில்
 தாய்போற் கழறித் தழீஇய மனைவியைக்
 காய்வின் றவன்வயிற் பொருத்தற் கண்ணும்
 இன்னகைப் புதல்வனைத் தழீஇ இழையணிந்து
 பின்னை வந்த வாயிற் கண்ணும்
 மனையோ ளொத்தலின் தன்னோர் அன்னோர்
 மிகையெனக் குறித்த கொள்கைக் கண்ணும்
 எண்ணிய பண்ணையென் றிவற்றொடு பிறவும்
 கண்ணிய காமக் கிழத்தியர் மேன.

என் - எனின், காமக்கிழத்தியர் கூற்று நிகழும் இடம் உணர்த்திற்று.

(இ-ள்.) புல்லுதன் மயக்கும் புலவி முதலாகச் சொல்லப்பட்ட
 இடத்தினும் அந்நிகரண பிறவிடத்தினும் குறிக்கப்பட்ட கூற்றுக்
 காமக்கிழத்தியர் மேலன எ-று.

கூற்றென்பது அதிகாரத்தான் வந்தது.

காமக்கிழத்தியராவார் பின்முறை ஆக்கிய கிழத்தியர். அவர்
 மூவகைப்படுவர்; ஒத்த கிழத்தியரும் இழிந்த கிழத்தியரும் வரையப்
 பட்டாரும் என. ஒத்த கிழத்தியர் முந்துற்ற மனையாளன்றிக் காமம்
 பொருளாகப் பின்னுந் தன் குலத்துள்ளாள் ஒருத்தியை வரைதல்.
 இழிந்தாராவார் - அந்தணர்க்கு அரசகுலத்தினும் வணிக குலத்தினும்
 வேளாண் குலத்தினும் கொடுக்கப்பட்டாரும், அரசர்க்கு ஏனை யிரண்டு
 குலத்தினுங் கொடுக்கப்பட்டாரும், வணிகர்க்கு வேளாண் குலத்திற்
 கொடுக்கப்பட்டாரும். வரையப்பட்டார் - செல்வராயினார் கணிகைக்
 குலத்தினுள்ளார்க்கும் இற்கிழமை கொடுத்து வரைந்து கோடல் அவர்
 கன்னியில் வரையப்பட்டாரும் அதன் பின்பு வரையப்பட்டாரும் என
 இருவகையர். அவ்விருவரும் உரிமை பூண்டமையாற் காமக்கிழத்தியர்
 பாற்பட்டனர். பரத்தையராவர் யாரெனின், அவர் ஆடலும் பாடலும்
 வல்லராகி அழகுமிளமையுங் காட்டி இன்பமும் பொருளும் வெஃகி
 ஒருவர்மாட்டுந் தங்காதார். இவருள்ளும் ஒருவரைப்பற்றி மறுதலைப்
 பெண்டிரைச் சார்த்திக் கூறுவனவும் காமக்கிழத்தியர் கூற்றின்பாற் படும்.
 இவற்றின் வேறுபாடு அவரவர் கூற்றானறிக. இச்சூத்திரத்திற் காமக்
 கிழத்தியென ஓதாது 'கிழத்தியர்' என ஓதுதலானும் பலவகையர் என்பது
 கொள்க.

புல்லுதன் மயக்கும் புலவிக்கண்ணும் என்பது - புல்லுதலைக்
 கலக்கும் புலவிமாட்டுங் காமக்கிழத்தியர் கூற்று நிகழும் எ-று.

அஃதாவது முதிராத புலவி மாத்திரமாகிய புணர்ச்சியை யுடன்
 பட்ட நெஞ்சத்தளாதல்.

உ - ம்:

“பொதுமொழி பிறர்க்கின்றி முழுதானுஞ் செல்வர்க்கு
மதிமொழி யிடன்மாலை வினைவர்போல் வல்லவர்
செதுமொழி சீத்த செவிசெறு வாக
முதுமொழி நீராப் புலனா உழவர்
புதுமொழி கூட்டுண்ணும் புரிசைசூழ் புனலூர்;
ஊரன்மன் உரனல்லன் நமக்கென்ன உடன் வாளா
தோருந்தொக் கிருந்தநின் பெண்டிருள் நேராகிக்
களையாநின் குறிவந்தெங் கதவஞ்சேர்ந் தசைத்தகை
வளையின்வாய் விடன்மாலை மகளிரை நோவேமோ
கேளவன் நமக்கவன் குறுகன்மி னெனமற்றெம்
தோளொடு பகைபட்டு நினைவாடு நெஞ்சத்தேம்;
ஊடியார் நலந்தேம்ப ஓடியெறிந் தவர்வயின்
மால்தீர்க்கும் அவன் மார்பென் றெழுந்தசொல் நோவேமோ
முகைவாய்த்த முலைபாயக் குழைந்தநின் றார்எள்ள
வகைவரிச் செப்பினுள் வைகிய கோதையேம்;
சேரியாற் சென்றுநீ சேர்ந்தவில் வினாயினன்
தேரொடு திரிதரும் பாகனைப் பழிப்பேமோ
ஒலிகொண்ட சம்மையான் மணமனை குறித்தெம்மில்
பொலிகெனப் புகுந்தநின் புலையனைக் கண்டயாம்;
எனவாங்கு,
நனவினான் வேறாகு வேளா முயக்கம்
மனைவரிற் பெற்றுவந்து மற்றெந்தோள் வாட
இனைய ரெனஉணர்ந்தா ரென்றேக்கற் றாங்குக்
கனவினா னெய்திய செல்வத் தனையதே
ஐய எமக்குநின் மார்பு.”

(கலித். 68)

இது மூவகையார்க்கும் பொது.

இல்லோர் செய்வினை யிகழ்ச்சிக் கண்ணும் என்பது - மனையகத்
தோர் செய்த வினையை யிகழ்ந்து கூறுதற்கண்ணும் எ-று.

பன்மையான் தலைமகனை யிகழ்தலுந் தலைமகளை யிகழ்தலுங்
கொள்க.

உ - ம்:

“கழனி மாஅத்து விளைந்துகு தீம்பழம்
பழன வாளை கதூஉம் ஊரன்
எம்மிற் பெருமொழி கூறித் தம்மிற்
கையுங் காலுந் தூக்கத் தூக்கும்
ஆடியிற் பாவை போல
மேவன செய்யுந்தன் புதல்வன் தாய்க்கே.”

(குறுந். 8)

என்றும்,

“நன்மரங் குழீஇய நனைமுதிர் சாடிப்
 பன்னாள் அரித்த கோலய் உடைப்பின்
 மயங்குமழைத் துவலையின் மறுகுடன் பனிக்கும்
 பழம்பல் நெல்லின் வேளூர் வாயில்
 நறுவிரை தெளித்த நாறிணர் மாலைப்
 பொறிவரி இனவண் டீதல கழியும்
 உயர்பலி பெறுஉம் உருகெழு தெய்வம்
 புனையிருங் கதுப்பின் நீகடுத் தோள்வயின்
 அனையேன் ஆயின் அணங்குக என்என
 மனையோள் தேற்று மகிழ்நன் ஆயின்
 யார்கொல் வாழி தோழி நெருநல்
 தார்பூண் களிற்றின் தலைப்புணை தழீஇ
 வதுவை யீரணிப் பொலிந்த நம்மொடு
 புதுவது வந்த காவிரிக்
 கோடுதோய் மலிர்நிறை யாடி யோரே.”

(அகம். 166)

என்றும் வரும். இவை தலைவனை இகழ்ந்தன.

“அளியர் தாமே மகிழ்நநின் பெண்டிர்
 தாமவற் பிணித்தல் தேற்றார் நாமழச்
 செய்தார் அகலம் வவ்வினர் இவரென
 எம்பழி அறையுநர் போலத்
 தம்பழி தாற்றும் பெரும்பே தையரே.”

“எரிஅகைந் தன்ன தாமரைப் பழனத்துப்
 பொரிஅகைந் தன்ன பொங்குபல சிறுமீன்
 வெறிகொள் பாசடை யுணீஇயர் பைப்பயப்
 பறைதபு முதுசிரல் அசைபுவந் திருக்குந்
 துறைகேழ் ஊரன் பெண்டுதன் கொழுநனை
 நம்மொடு புலக்கும் என்ப நாமது
 செய்யா மாயின் உய்யா மையின்
 செறிதொடி தெளிர்ப்ப வீசிச் சிறிதவண்
 உலமந்து வருகஞ் சென்மோ தோழி
 ஒளிறுவாள் தானைக் கொற்றச் செழியன்
 வெளிறில கற்பின் மண்டமர் அடுதொறும்
 களிறுபெறு வல்சிப் பாணன் எறியுந்
 தண்ணுமைக் கண்ணின் அலைஇயர்தன் வயிரே.”

(அகம். 106)

இவை பரத்தை கூற்று.

பல்வேறு புதல்வர்க் கண்டுநனி யுவப்பினும் என்பது - பலவகைப்
 புதல்வரைக் கண்டு மிகவும் உவந்து கூறியவழியு மென்றவாறு.

உ-ம்:

“நயந்தலை மாறுவார் மாறுக மாறாக்
 கயந்தலை மின்னுங் கதிர்விடு முக்காழ்ப்
 பயந்தளங் கண்ணார யாங்காண நல்கித்

திகழொளி முத்தங் கரும்பாகத் தைஇப்
பவழம் புனைந்த பருதி சுமப்பக்
கவழம் அறியாநின் கைபுனை வேழம்
புரிபுனை பூங்கயிற்றிற் பைபய வாங்கி
அரிபுனை புட்டிலி னாங்கணீர்த் தீங்கே
வருகஎம் பாக மகன்;

கிளர்மணி யார்ப்பார்ப்பச் சாஅய்ச்சாஅய்ச் செல்லுந்
தளர்நடை காண்டல் இனிதுமற் றின்னாதே
உளமென்னா நுந்தைமாட் டெவ்வம் உழப்பார்
வளைநெகிழ் பியாங்காணுங் கால்;

ஐய, காமரு நோக்கினை அத்தத்தா என்னுநின்
தேமொழி கேட்டல் இனிதுமற் றின்னாதே
உய்வின்றி நுந்தை நலனுண்ச் சாஅய்ச் சாஅய்மார்
எவ்வநோய் யாம்காணுங் கால்;

ஐய, திங்கட் குழவி வருகென யான்நின்னை
அம்புலி காட்டல் இனிதுமற் றின்னாதே
நல்காது நுந்தை புறமாறப் பட்டவர்
அல்குல்வரி யாங்காணுங் கால்;

ஐயஎம், காதில் கனங்குழை வாங்கிப் பெயர்தொறும்
போதில் வறுங்கூந்தற் கொள்வதை நின்னையான்
ஏதிலார் கண்சாய நுந்தை வியன்மார்பின்
தாதுதேர் வண்டின் கிளைபாடத் தைஇய
கோதைபரி பாடக்காண் கும்.”

(கலித். 80)

என வரும்.

மறையின் வந்த மனையோள் செய்வினை பொறையின்று பெருகிய
பருவரற் கண்ணும் என்பது - களவின் வருகின்ற மனை யோள் செய்வினை
பொறையின்றிப் பெருகிய துன்பத்தின்கண்ணும் எ-று.

உ-ம்:

“வாளை வாளிற் பிறழ் நாளும்
பொய்கை நீர்நாய் வைகுதியில் ஏற்குங்
கைவண் கிள்ளி வெண்ணி சூழ்ந்த
வயல்வெள் ஆம்பல் உருவ நெறித்தழை
ஐதக லல்குல் அணிபெறத் தைஇ
விழவிற செலீஇயர் வேண்டு மன்னோ
யாணர் ஊரன் காணுநன் ஆயின்
வரையா மையோ அரிதே வரையின்
வரைபோல் யானை வாய்மொழி முடியன்
வரைவேய் புரையும் நற்றோள்
அளிய தோழி தொலையுந பலவே.”

(நற். 390)

இது, பரத்தையராகி வந்த காமக்கிழத்தியர் கூற்று.

காதற் சோர்விற் கடப்பாட் டாண்மையிற் றாய்போற் கழறித் தழீஇய மனைவியைக் காய்வின் றவன்வயிற் பொருத்தற் கண்ணும் என்பது - காதற் சோர்வினானும் ஒப்புரவுடைமையானுந் தாய்போற் கழறிப் பொருத்தப் பட்ட மனைவியைக் காய்தலின்றித் தலைமகன்மாட்டுப் பொருத்தற்கண் ணுங் கூற்று நிகழும் எ-று.

இதுவும் அவள் கூற்று. காதற் சோர்வு என்பது தன்மாட்டுக் காதல் சோர்தல். இது தலைமகன் மாட்டுத் துனியுளவழி நிகழும் நிகழ்ச்சி.

உ-ம்:

“வயல்வெள் ஆம்பல் சூடுதரு புதுப்பூக்
கன்றுடைப் புனிற்றா தின்ற மிச்சில்
ஓய்விடு நடைப்பக டாரும் ஊரன்
தொடர்புநீ வெஃகினை யாயின் என்சொற்
கொள்ளல் மாதோ முள்ளெயிற் றோயே
நீயே பெருநலத் தகையே அவனே
நெடுநீர்ப் பொய்கை நடுநாள் எய்தித்
தண்கமழ் புதுமலர் ஊதும்
வண்டென மொழிப மகனென் னாரே.” (நற். 290)

இது காமக்கிழத்தியாகிய தலைமகட்கு முன் வரையப்பட்ட பரத்தை கூற்று.

இன்னகைப் புதல்வனைத் தழீஇ யிழையணிந்து பின்னை வந்த வாயிற்கண்ணும் என்பது - இனிய நகையையுடைய புதல்வனைத் தழீஇ இழையணிந்து பின்னை வந்த வாயிலின்கண்ணும் எ-று. பின்னை என்றதனான் ஏனைய வாயில்களை மறுத்தவழியென்று கொள்க.

“புள்ளிமிழ் அகல்வயல் ஒலிசெந்நெ லிடைப்பூத்த
முள்ளரைத் தாமரை முழுமுதல் சாய்த்ததன்
வள்ளிதழ் உறநீடி வயங்கிய ஒருகதிர்
அவைபுக ழரங்கின்மே லாடுவாள் அணிநுதல்
வகைபெறச் செரீஇய வயந்தகமே போல்தோன்றுந்
தகைபெறு கழனியந் தண்துறை யூரகேள்;
அணியொடு வந்தீங்கெம் புதல்வனைக் கொள்ளாதி
மணிபுரை செவ்வாய்தின் மார்பகல நனைப்பதால்
தோய்ந்தாரை அறிகுவல் யானெனக் கமழுநின்
சாந்தினாற் குறிகொண்டாள் சாய்குவள் அல்லளோ;
புல்லல்எம் புதல்வனைப் புகலகல் நின்மார்பின்
பல்காழ்முத் தணியாரம் பற்றினன் பரிவானான்
மாணிழை மடநல்லார் முயக்கத்தை நின்மார்பின்
பூணினாற் குறிகொண்டாள் புலக்குவள் அல்லளோ;
கண்டேஎம் புதல்வனைக் கொள்ளாதி நின்சென்னி
வண்டிமிர் வகையினர் வாங்கினன் பரிவானால்
நண்ணியார்க் காட்டுவ திதுவெனக் கமழுநின்
கண்ணியாற் குறிகொண்டாள் காய்குவள் அல்லளோ;

எனவாங்கு,
பூங்கண் புதல்வனைப் பொய்பல பாராட்டி
நீங்காய் இகவாய் நெடுங்கடைநில்லாதி
ஆங்கே யவர்வயின் சென்றீ அணிசிதைப்பான்
ஈங்கெம் புதல்வனைத் தந்து.”

(கலித். 79)

என வரும்.

மனையோள் ஒத்தலின் தன்னோரன்னோர் மிகையெனக் குறித்த
கொள்கைக் கண்ணும் என்பது - தான் மனையானை ஒத்தலாற் றன்
போல்வார் தலைவற்கு மிகையெனக் குறித்த கோளின்கண்ணும் கூற்று
நிகழும் எ-று.

உ-ம்:

“அரிற்பவர்ப் பிரம்பின் வரிப்புற விளைகனி
குண்டுநீர் இலஞ்சிக் கெண்டை கதூஉந்
தண்டுறை ஊரன் பெண்டினை யாயின்
பலவா குகநின் நெஞ்சிற் படரே
ஓவா தீயு மாரி வண்கைக்
கடும்பகட் டியானை நெடுந்தேர் அஞ்சி
கொன்முனை இரஹர் போலச்
சிலவா குகநீ துஞ்சு நாளே.”

(குறுந். 91)

என வரும்.

எண்ணிய பண்ணையென் றிவற்றொடு என்பது - எண்ணப்பட்ட
விளையாட்டு என்று சொல்லப்பட்ட இவற்றோடென்றவாறு.

விளையாட்டாவது ஆறுங் குளனுங் காவும் ஆடுதல்.

உ-ம்:

“கூந்தல் ஆம்பல் முழுநெறி யடைச்சிப்
பெரும்புனல் வந்த இருந்துறை விரும்பி
யாமஃ தயர்கம் சேறுந் தானஃ
தஞ்சுவ துடைய ளாயின் வெம்போர்
நுகம்படக் கடக்கும் பல்வேல் எழினி
முனையான் பெருநிரை போலக்
கிளையொடு நுகர்கதன் கொழுநன் மார்பே.”

(குறுந். 80)

பிறவும் என்றதனான் தலைமகட் குரியவாகச் சொல்லப்
பட்டவற்றுள் ஒப்பன கொள்ளப்படும். அவற்றுட் சில வருமாறு:-

“ஞாலம் வறந்தீர்” என்னும் மருதக் கலியுள் (82),

“அடக்கமில் போழ்தின்கண் தந்தைகா முற்ற
தொடக்கத்துத் தாயுழைப் புக்கான்.”

எனவும்,

“வழிமுறை தாயுழைப் புக்கான்”

எனவும்,

“தலைக்கொண்டு நம்மொடு காயுமற் றீதோர்
புலத்தகைப் புத்தேளில் புக்கான்”

(கலித். 82)

எனவும்,

கூறுதலிற் புதல்வனை யீன்றாள் மூன்றாங் காமக்கிழத்தி யாயின
வாறும் இவன்மாட்டுத் தாயர் கண்ணிய நல்லணிப் புதல்வனை மாயப்
பரத்தை யுள்ளிக் கூற்று நிகழ்ந்தவாறுங் கண்டுகொள்க. பிறவும் அன்ன.
தோழி கூற்றும் இவட்கும் ஒக்கும். (10)

அகம்புகல் மரபின் வாயில்கள் கூற்று

150. கற்புங் காமமும் நற்பா லொழுக்கமும்
மெல்லியற் பொறையும் நிறையும் வல்லிதின்
விருந்துபுறந் தருதலுஞ் சுற்றம் ஓம்பலும்
பிறவு மன்ன கிழவோள் மாண்புகள்
முகம்புகல் முறைமையிற் கிழவோற் குரைத்தல்
அகம்புகல் மரபின் வாயில்கட் குரிய.

என் - எனின், அகம்புகல் மரபினவாய வாயில்கள் கூற்று நிகழுமாறு
உணர்த்திற்று.

(இ-ள்.) கற்பு முதலாகச் சொல்லப்பட்டனவும் பிறவுமாகிக்
கிழவோள்மாட் டுளவாகிய தன்மைகளை முகம்புகு தன்மையானே
தலைமகற்கு உரைத்தல் அகம்புகு மரபின் வாயில்கட்குரிய எ-று.

செய்யுளியலுள் “வாயி லுசாவே தம்மு ளரிய” (சூ.191)
என்பதனான், தலைமகற் குரைத்தலே யன்றித் தம்முள்தாம் கூறுதலும்
உரியரென்று கொள்க.

“மதவலி யானை மறலிய பாசறை
இடிஉமிழ் முரசம் பொருகளத் தியம்ப
வென்றுகொடி எடுத்தனன் வேந்தனுங் கன்றொடு
கறவை புல்லினம் புறவுதொறுகளக்
குழல்வாய் வைத்தனர் கோவலர் வல்விரைந்
திளையர் ஏகுவனர் பரிய விரியுளைக்
கடுநடைப் புரவி வழிவாய் ஓட
வலவன் வள்புவலி உறுப்பப் புலவர்
புகழ்குறி கொண்ட பொலந்தா ரகலத்துத்
தண்கமழ் சாந்தம் நுண்டுகள் அணிய
வென்றிகொள் உவகையொடு புகுதல் வேண்டின்
யாண்டுறை வதுகொல் தானே மாண்ட
போதுறழ் கொண்ட உண்கண்
தீதி லாட்டி திருந்தற் பசப்பே.”

(அகம். 354)

எனவும்,

“கண்டிசின் பாண பண்புடைத் தம்ம
மாலை விரிந்த பசுவெண் ணிலவிற்
குறுங்காற் கட்டில் நறும்பூச் சேக்கை
பள்ளி யானையின் உயிர்த்தனன் நசையிற்
புதல்வற் புல்லினன் விறலவன்
புதல்வன் தாய்அவன் புறங்கவ வினளே.” (குறுந். 359)

எனவும்,

“யாயா கியளே மாஅ யோளே
மடைமாண் செப்பின் தமிழ வைகிய
பெய்யாப் பூவின் மெய்சா யினளே
பாசடை நிவந்த கணைக்கால் நெய்தல்
இனமீன் இருங்கழி ஓத மல்குதொறும்
கயமுழ்கு மகளிர் கண்ணின் மானும்
தண்ணந் துறைவன் கொடுமை
நம்முன் நாணிக் கரப்பா டும்மே.” (குறுந். 9)

எனவும்,

“முளிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்
கழுவுறு கலிங்கம் கழாஅ துடிக்
குவளை உண்கண் குய்ப்புகை கழுமத்
தாந்துழந் தட்ட தீம்புளிப் பாகர்
இனிதெனக் கணவன் உண்டலின்
நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன் றொண்ணுதல் முகளே.” (குறுந். 167)

எனவும்,

“கானக் கோழிக் கவர்குரற் சேவல்
நுண்பொறி எருத்தின் தண்சித ருறைப்பத்
புதல்நீர் வாரும் பூநாறு புறவிற்
சீறர ரோளே மடந்தை வேறார்
வேந்துவிடு தொழிலொடு வரினுஞ்
சேந்துவரல் அறியாது செம்மல் தேரே.” (குறுந். 242)

எனவும்,

“பிரசம் கலந்த வெண்சவைத் தீம்பால்
விரிகதிர்ப் பொற்கலத் தொருகை யேந்திப்
புடைப்பிற் சுற்றும் பூந்தலைச் சிறுகோல்
உண்ணென் றோக்குபு புடைப்பத் தெண்ணீர்
முத்தரிப் பொற்சிலம் பொலிப்பத் தத்துற்
றருநரைக் கூந்தற் செம்முது செவிலியர்
பரீஇமெலிந் தொழியப் பந்த ரோடி
ஏவல் மறுக்குஞ் சிறுவிளை யாட்டி
அறிவும் ஒழுக்கமும் யாண்டுணர்ந் தனள்கொல்
கொண்ட கொழுநன் குடிவற னுற்றெனக்
கொடுத்த தந்தை கொழுஞ்சோ றுள்ளாள்

ஒழுஞ்சூர் நுணங்கறல் போலப்
பொழுதுமறுத் துண்ணுஞ் சிறுமது கையளே.” (நற். 110)

எனவும்,

“பாணர் முல்லை பாடச் சுடர்இழை
வாணுதல் அரிவை முல்லை மலைய
இனிதிருந் தனனே நெடுந்தகை
துனிதீர் கொள்கைத்தன் புதல்வனொடு பொலிந்தே.” (ஐங்குறு. 408)

எனவும் வரும். இவையெல்லாம் வாயில்கள்தம்முட் கூறின. தலைவற்குக் கூறின வந்தவழிக் காண்க. (11)

செவிலி கூற்று

151. கழிவினும் நிகழ்வினும் எதிர்வினும் வழிகொள
நல்லவை உரைத்தலும் அல்லவை கடிதலும்
செவிலிக் குரிய ஆகும் என்ப.

என் - எனின், செவிலிக்குரிய கூற்று வருமாறுணர்த்திற்று.

(இ-ள்.) இறந்த காலத்தினும் நிகழ்காலத்தினும் எதிர் காலத்தினும் தன் குலத்திலுள்ளார் வழி கொள்ளுமாறு நல்லவை கூறுதலும் அல்லவை கடிதலுஞ் செவிலிக்கு உரிய எ-று.

இறந்தகால முதலியவற்றாற் கூறுதலாவது முன்புள்ளார் இவ்வாறு செய்து நன்மை பெற்றார் இவ்வாறு செய்து தீமை பெற்றார் எனவும், இப்பொழுது இன்னோர் இவ்வாறு செய்து பயன்பெறா நின்றாரெனவும், இவ்வாறு செய்தார் பின்பு நன்மை தீமை பெறுவர் எனவுங் கூறுதல்.

அவை, அறனும் பொருளும் இன்பமும் பற்றி நிகழும்; அவை யாவன, தலைமகன் மாட்டும் உலகத்தார் மாட்டும் ஒழுகும் திறன் கூறுதல்.

அவை, மனையானைப் பற்றி வருதலிற் காம தந்திரத்துட் பாரி யாதிகாரமெனக் கூறப்பட்டன. அறம்பற்றி வருதல் திருவள்ளுவப் பயன் முதலிய சான்றோர் செய்யுட்களுள் அறப்பகுதியிற் கூறப்பட்டன.

உ-ம்:

“தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்.” (குறள். 56)

எனவும்,

“தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநந் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யு மழை.” (குறள். 55)

எனவும்,

“மனைத்தக்க மாண்புடையள் ஆகித்தற் கொண்டான்
வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத் துணை.” (குறள். 51)

எனவும்,

“கட்கினியாள் காதலன் காதல் வகைபுனைவாள்
உட்குடையாள் ஊராண் இயல்பினாள் - உட்கி
இடனறிந் தூடி இனிதின் உணரும்
மடமொழி மாதராள் பெண்.” (நூலடி. 384)

இதனுள், “கட்கினியாள்” என்றதனான் கோலஞ்செய்தல் வேண்டு
மெனக் கூறியவாறாம்.

எனவும்,

“அடிசிற் கினியாளை அன்புடை யானைப்
படிசொற் பழிநாணு வாளை - அடிவருடிப்
பின் துஞ்சி முன்னுணரும் பேதையை யான்பிரிந்தால்
என்துஞ்சங் கண்கள் எனக்கு.”

எனவும் வரும். இவை நல்லவை யுரைத்தல்.

“எறியென் றெதிர்நிற்பாள் கூற்றம் சிறுகாலை
அட்டில் புகாதாள் அரும்பிணி - அட்டதனை
உண்டி உதவா தாள் இவ்வாழ்பேய் இம்மூவர்
கொண்டானைக் கொல்லும் படை.” (நூலடி. 363)

எனவும்,

“தலைமகளில் தீர்ந்தொழுகல் தான்பிறர்இல் சேறல்
நிலைமையில் தீப் பெண்டிரில் சார்தல் - கலனணிந்து
வேற்றார் புகுதல் விழாக்காண்டல் நோன்பெடுத்தல்
கோற்றொடியார் கோள்அழியும் ஆறு.” (அறநெறிச். 94)

எனவும் வரும். இந்நிகரன அல்லவை கடிதலாம்.

பிறவும் அன்ன.

அறிவர் கூற்று

152. சொல்லிய கிளவி அறிவார்க்கும் உரிய.

என் - எனின், அறிவர் கூற்று நிகழுமா றுணர்த்திற்று.

(இ-ள்.) மேற் செவிலிக்கு ரித்தாகச் சொல்லப்பட்ட கிளவி
அறிவார்க்கும் உரிய எ-று.

உதாரணம் மேற்காட்டப்பட்டன. (13)

அறிவார்க்கு உரியதொரு மரபு

153. இடித்துவரை நிறுத்தலும் அவர தாகுங்

கிழவனுங் கிழத்தியும் அவர்வரை நின்றலின்.

என் - எனின், அறிவார்க் குரியதொரு மரபு உணர்த்திற்று.

(இ-ள்.) கழறிய எல்லையின்கண்ணே நிறுத்தலும் அறிவார்க் குரிய,
தலைவனும் தலைவியும் அவர் ஏவல்வழி நின்றலின் எ-று.

உ-ம்:

“உடுத்துந் தொடுத்தும் பூண்டுஞ் சொரியுந்
தழையணிப் பொலிந்த ஆயமொடு துவன்றி
விழ்வொடு வருதி நீயே இஃதோ
ஓரான் வல்சிச் சீரில் வாழ்க்கை
பெருநலக் குறுமகள் வந்தென
இனிவிழ வாயிற் றென்னும்இவ் ளுரே.”

(குறுந். 295)

இது தலைமகற்குக் கூறியது.

“துறைமீன் வழங்கும் பெருநீர்ப் பொய்கை
அரிமலர் ஆம்பல் மேய்ந்த நெறிமருப்பு
ஈர்ந்தண் எருமைச் சுவல்படு முதுபோத்துத்
தூங்குசேற் றள்ளல் துஞ்சிப் பொழுதுபடப்
பைந்நிண வராஅல் குறையப் பெயர்த்து
குருஉக்கொடிப் பகன்றை சூடி மூதூர்ப்
போர்ச்செறி மள்ளரிற் புகுதரும் ஊரன்
தேர்தர வந்த தெரியிழை நெகிழ்தோள்
ஊர்கொள் கல்லா மகளிர் தரத்தரப்
பரத்தைமை தாங்கலோ இலனென வறிதுநீ
புலத்தல் ஒல்லுமோ மனைகெழு மடந்தை
அதுபுலந் துறைதல் வல்லி யோரே
செய்யோ ணீங்கச் சில்பதங் கொழித்துத்
தாமட் டுண்டு தமிழ ராகித்
தேமொழிப் புதல்வர் திரங்குமுலை சுவைப்ப
வைகுநர் ஆத லறிந்தும்
அறியார் அம்மவஃ துடலு மோரே.”

(அகம். 316)

இது தலைவிக் குரைத்தது.

(14)

தலைவி புலக்கும் இடம்

154. உணர்ப்புவரை இறப்பினும் செய்குறி பிழைப்பினும்
புலத்தலும் ஊடலும் கிழவோற் குரிய.

என் - எனின், தலைமகன் புலக்குமிடம் கூறுதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) புலவி அண்மைக் காலத்தது; ஊடல் அதனின் மிக்கது.
பொருள் சூத்திரத்தான் விளங்கும்.

உ-ம்:

“எவ்வி இழந்த வறுமையர் பாணர்
பூவில் வறுந்தலை போலப் புல்லென்
றினைமதி வாழிய நெஞ்சே மனைமரத்
தெல்லுறு மெளவல் நாறும்
பல்லிருங் கூந்தல் யாரளோ நமக்கே.”

(குறுந். 19) (15)

என வரும்.

தோழிக்கு உரிய மரபு

155. புலத்தலும் ஊடலும் ஆகிய இடத்துஞ்
சொலத்தகு கிளவி தோழிக் குரிய.

இது தோழிக்குரிய மரபுணர்த்திற்று.

“அலந்தாரை யல்லநோய் செய்தற்றால் தம்மைப்
புலந்தாரைப் புல்லா விடல்.”

(குறள். 1303)

இது கற்பு.

“கலந்த நோய் கைம்மிகக் கண்படா என்வயின்
புலந்தாயு நீயாயின் பொய்யானே வெல்குவை
இலங்குதாழ் அருவியோ டணிகொண்ட நின்மலைச்
சிலம்புபோற் கூறுவ கூறும்
இலங்கேர் எல்வளை இவளுடை நோயே.”

(கலித். 46)

இது களவு.

(16)

இதுவுமது

156. பரத்தை மறுத்தல் வேண்டியுங் கிழவி
மடத்தகு கிழமை உடைமை யானும்
அன்பிலை கொடியை என்றலும் உரியள்.

இதுவும் தோழிக்கு உரியதோர் இயல்பு உணர்த்திற்று.

இது சூத்திரத்தாற் பொருள் விளங்கும்.

உ-ம்:

“மகிழ்செய் தேமொழித் தொய்யில்கும் இளமுலை
முகிழ்செய முள்கிய தொடர்பவள் உண்கண்
அவிழ்பனி உறைப்பவும் நல்காது விடுவாய்
இமிழ்திரைக் கொண்க கொடியை காண்நீ;
இலங்கேர் எல்வளை ஏர்தழை தைஇ
நலஞ்செய நல்கிய தொடர்பவள் சாஅய்ப்
புலந்தழப் புல்லாது விடுவாய்
இலங்குநீர்ச் சேர்ப்ப கொடியை காண்நீ.”

(கலித். 125)

என வரும்.

(17)

தலைக்கு உரியதொரு மரபு

157. அவன்குறிப் பறிதல் வேண்டியுங் கிழவி
அகமலி யூடல் அகற்சிக் கண்ணும்
வேற்றுமைக் கிளவி தோற்றவும் பெறுமே.

இது, தலைவிக்குரியதொரு மரபுணர்த்திற்று.

(இ-ள்.) தலைவன் குறிப்பறிதல் வேண்டியுந் தலைவி தனது
அகமலிந்த ஊடல் நீங்கும் இடத்தினும் வேற்றுமைக் கிளவி தோற்றவும்
பெறும் என்று.

“யாரிவன் என்கூந்தல் கொள்வான்.” (கலித். 89)
 எனவும்,
 “யாரையோ எம்மில் புகுதருவாய்.” (கலித். 98)
 எனவும் கூறியவாறு காண்க. (18)

தலைமகற்கு உரியதொரு மரபு

158. காமக் கடப்பினுட் பணிந்த கிளவி
 காணுங் காலைக் கிழவோற் குரித்தே
 வழிபடு கிழமை அவட்கிய லான.
 இது, தலைமகற் குரியதொரு மரபுணர்த்திற்று.
 இது, சூத்திரத்தாற் பொருள் விளங்கும்.
 உ-ம்:

“ஒருஉ, கொடியியல் நல்லார் குரல் நாற்றத் துற்ற.”
 என்னும் மருதக் கலியுள்,
 “பெரியார்க் கடியரோ ஆற்றா தவர்.”
 எனத் தலைவி கூறியவழி,
 “கடியர் தமக்கியார் சொல்லத் தக்கார் மாற்று.” (கலித். 88)
 என வரும். (19)

தலைமகட்கு உரியதோர் இயல்பு

159. அருண்முந் துறுத்த அன்புபொதி கிளவி
 பொருள்பட மொழிதல் கிழவோட் குரித்தே.
 இது, தலைமகட்குரியதோர் இயல்புணர்த்திற்று.
 (இ-ள்.) பொருள்பட மொழிதலாவது பொய்யாக் கூறாது மெய்யே
 கூறல்.
 உதாரணம் வந்தவழிக் காண்க. (20)

அலர் ஆமாறு

160. களவுங் கற்பும் அலர்வரை வின்றே.
 என் - எனின், அலர் ஆமாறு உணர்த்திற்று.
 (இ-ள்.) களவினுங் கற்பினும் அலராகு மென்று கூறுதல்
 வரைவின்று ஏ-று.
 ‘தொகுத்துக் கூறல்’ என்பதனாற் களவும் ஈண்டு ஓதப்பட்டது.
 உ-ம்:
 “கண்டது மன்னும் ஒருநாள் அலர்மன்னுந்
 திங்களைப் பாம்புகொண் டற்று.” (குறள். 1146)

இது களவு.

“வேதின வெரிநின் ஓதி முதுபோத்
தாறுசெல் மாக்கள் புகொளப் பொருந்துஞ்
சுரனே சென்றனர் காதலர் உரனழிந்
தீங்கியான் அமுங்கிய எவ்வம்
யாங்கறிந் தன்றிவ் வழங்க லாரே.” (குறுந். 140)

இது கற்பு. (21)

அலரின் பயன்

161. அலரில் தோன்றுங் காமத்து மிகுதி.

உ-ம்:

“ஊரவர் கெளவை எருவாக அன்னைசொல்
நீராக நீளும்இந் நோய்.” (குறள். 1147)

எனவும் வரும். (22)

இதுவுமது

162. கிழவோன் விளையாட் டாங்கும் அற்றே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) கிழவோன் விளையாட்டும் காமத்தின் மிகுதியைக் காட்டும் எ-று.,

ஆங்கு - அசை.

“அகலநீ துறத்தலின் அமுதோவா உண்கணைம்
புதல்வனை மெய்தீண்டப் பொருந்துதல் இயைபவால்
நினக்கொத்த நல்லாரை நெடுநகர்த் தந்துநின்
தமர்பாடுந் துணங்கையுள் அரவம்வந் தெடுப்புமே.” (கலித். 70)

என வரும்.

விளையாட்டாற் காமமிக்கு உறங்காமை கண்டுகொள்க. (23)

வாயில்கட்கு உரியதொரு மரபு

163. மனைவி தலைத்தாட் கிழவோன் கொடுமை
தம்முள வாதல் வாயில்கட் கில்லை.

என் - எனின், வாயில்கட் குரியதொரு மரபுணர்த்திற்று.

(இ-ள்.) மனைவிமாட்டுக் கிழவோன் கொடுமையைத் தாங்கார் கூறல் வாயில்கட் கில்லை எ-று. (24)

இதுவுமது

164. மனைவி முன்னர்க் கையறு கிளவி
மனைவிக் குறுதி உள்வழி உண்டே.

என் - எனின், இதுவுமது.

(இ-ள்.) மனைவி முன்னர்ச் செயலற்றுக் கூறுஞ் சொல் மனைவிக்கு உறுதியுள்வழி வாயில்கட்கு உண்டு ஏ-று.

உ-ம்:

“இனியவர், வரினும் நோய்மருந் தல்லர் வாரா
தவணர் ஆசுக காதலர் இவண்நம்
காமம் படர்பட வருத்திய
நோய்மலி வருத்தங் காணன்மா ரெமரே.”

(நற். 64)

என வரும்.

(25)

இதுவுமது

165. முன்னிலைப் புறமொழி எல்லா வாயிற்கும்
பின்னிலைத் தோன்றும் என்மனார் புலவர்.

இதுவுமது.

(இ-ள்.) முன்னிலைப் புறமொழியாகக் கூறுஞ் சொல் எல்லா வாயில்கட்கும் உரிய; பின்னிலை முயலுங்கால் தோன்றும் ஏ-று.

முன்னிலைப் புறமொழியாவது முன்னிலையாக நிற்பாரைக் குறித்துப் பிறனைக் கூறுமாறுபோலக் கூறுதல்.

“உண்கடன் வழிமொழிந் திரக்குங்கால் முகனுந்தாங்
கொண்டது கொடுக்குங்கால் முகனும்வே றாகுதல்
பண்டுமில் வலகத் தியற்கை.”

(கலித். 22)

என்றவழி அவ்வுரை தலைமகனை நோக்கியவாறு காண்க.

(26)

கூத்தர்க்கும் பாணர்க்கும் உரியன

166. தொல்லவை உரைத்தலும் நுகர்ச்சி ஏத்தலும்
பல்லாற் றானும் ஊடலில் தகைத்தலும்
உறுதி காட்டலும் அறிவுமெய்ந் நிறுத்தலும்
ஏதுவின் உரைத்தலும் துணியக் காட்டலும்
அணிநிலை உரைத்தலும் கூத்தர் மேன.

என் - எனின், கூத்தர்க்குரிய திறங் கூறுதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) தொல்லவை யுரைத்த லாவது - முன்புள்ளார் இவ்வாறு செய்வரெனக் கூறுதல்.

நுகர்ச்சி யேத்த லாவது - நுகர்ச்சி யிவ்வாறு இனியதொன்றெனப் புகழ்தல்.

பல்லாற்றானும் ஊடலிற் றகைத்தலும் என்பது - பல நெறியானும் ஊடலினின்றும் தலைமகளை மீட்டல்; அஃதாவது இவ்வாறு செய்தல் குற்றமென்றானும் அன்புடையார் செய்யாரென்றானும் மனைக்கிழுத்தியர் செயலன்று என்றானும் இவ்வாறு கூறுதல்.

உறுதிகாட்ட லாவது - இவ்வூடல் தணிந்ததனாற் பயனிது வெனவும் நன்மை பயக்கும் எனவும் கூறுதல்.

அறிவு மெய்ந்நிறுத்த லாவது தலைமகள் மெய்யின்கண் மிக்க துணிவினாற் கெட்ட வறிவை இது தக்கதன்றென அறிவு கொளுத்துதல்.

ஏதுவினாரைத்தலும் என்பது - இவ்வாறு செய்யின் இவ்வாறு குற்றம் பயக்கும் என ஏதுவினாற் கூறுதல். அது பிறள் ஒருத்தி கெட்டபடி கூறுதல்.

துணியக் காட்ட லாவது - அவள் துணியுமாறு காரணங் காட்டுதல்.

அணிநிலை யுரைத்த லாவது - இவ்வாறு உளதாகிய அணியைப் புலரவிடுகின்றதனாற் பயன் என்னையெனக் கூறுதல்.

இவை யெல்லாம் கூத்தர் மேலன எ-று. அவர் எல்லா நெறியினா னும் புனைந்துரைக்க வல்ல ராதலான் அவர்மேலன என உரைத்தார். இவற்றிற்குச் செய்யுள் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. இந்நூல் வழக்குஞ் செய்யுளும் பற்றி நிகழ்தலின், இப்பொருண்மேல் வரும் வழக்குரை உதாரணமாம். (27)

கூத்தர்க்கும் பாணர்க்கும் உரியன

167. நிலம்பெயர்ந் துரைத்தல் அவள்நிலை உரைத்தல்
கூத்தர்க்கும் பாணர்க்கும் யாத்தவை உரிய.

இது, மேற்கூறப்பட்ட கூத்தர்க்குஞ் சொல்லாத பாணர்க்கும் உரிய கிளவி உணர்த்திற்று.

(இ-ள்.) நிலம் பெயர்ந்துரைத்தல் என்பது - தலைவன் பிரிந்தவிடத்துச் சென்று கூறுதல்.

அவள்நிலை யுரைத்தல் என்பது - அவள் நின்ற நிலையைத் தலைவற்குக் கூறுதல்.

“அருந்தவ மாற்றியா னுகர்ச்சிபோல்” என்னும் பாலைக் கலியுள் (30),

“தணியாநோய் உழந்தானாத் தகையவள் தகைபெற
அணிகிளர் நெடுந்திண்தேர் அயர்மதி பணிபுநின்
காமர் கழலடி சேரா
நாமஞ்சால் தெவ்வின் நடுங்கினள் பெரிதே.”

(கலித். 30)

எனப் பாசறைக்கண் தலைவற்குத் தலைவி வருத்தங் கூறியவாறு காண்க. (28)

இளையோர்க்கு உரிய கிளவி

168. ஆற்றது பண்பும் கருமத்து வினையும்
ஏவன் முடிபும் வினாவுஞ் செப்பும்
ஆற்றிடைக் கண்ட பொருளும் இறைச்சியுந்

தோற்றஞ் சான்ற அன்னவை பிறவும்
இளையோர்க் குரிய கிளவி யென்ப.

இஃது, இளையோர்க்குரிய கிளவியாமாறுணர்த்திற்று.

சூத்திரத்தாற் பொருள் விளங்கும்.

உ-ம்:

“விருந்தும் பெறுகுநள் போலுந் திருந்திழைத்
தடமென் பணைத்தோள் மடமொழி அரிவை
தளிரியற் கிள்ளை இனிதின் எடுத்த
வளராப் பிள்ளைத் தூவி அன்ன
உள்பெயல் வளர்த்த பைம்பயிர்ப் புறவிற்
பறைக்கண் அன்ன நிறைச்சுனை தோறும்
துளிபடு மொக்குள் துள்ளுவன சாலத்
தொளிபொரு பொகுட்டுத் தோன்றுவன மாய
வளிசினை உதிர்த்தலின் வெறிகொள்பு தாய்ச்
சிரற்சிற கேய்ப்ப அறற்கண் வரித்த
வண்டுண் நறுவீ துமித்த நேமி
தண்ணில மருங்கிற் போழ்ந்த வழியுள்
நிரைசெல் பாம்பின் விரைபுநீர் முடுகச்
செல்லு நெடுந்தகை தேரே
முல்லை மாலை நகர்புகல் ஆய்ந்தே.”

(அகம். 324)

என வரும். பிறவு மன்ன.

(29)

இளையோர்க்கு உரிய திறன்

169. உழைக்குறுந் தொழிலுங் காப்பும் உயர்ந்தோர்
நடக்கை யெல்லா மவர்கட் படுமே.

இதுவும் இளையோர்க்குரிய திறன் உணர்த்திற்று.

(இ-ள்.) இடத்தினின்று குற்றேவல் செய்தலும் மெய்காத்தலும்
பிறவும் உயர்ந்தோர்க் குளதாகிய நடையெல்லாம் இளையோர்கட் படும்
எ-று.

உதாரணம் வந்தவழிக் காண்க.

(30)

தலைவற்கு உரியதொரு மரபு

170. பின்முறை ஆகிய பெரும்பொருள் வதுவைத்
தொன்முறை மனைவி எதிர்ப்பா டாயினும்
மின்னிழைப் புதல்வனை வாயில்கொண்டு புகினும்
இறந்த துணைய கிழவோன் ஆங்கட்
கலங்கலு முரியன் என்மனார் புலவர்.

இது, தலைமகற் குரியதொரு மரபுணர்த்திற்று.

உ - ம் :

“இம்மை உலகத் திசையொடும் விளங்கி
 மறுமை புலகமும் மறுவின் ரெய்துப
 செறுநரும் விழையுஞ் செயிர்தீர் காட்சிச்
 சிறுவர்ப் பயந்த செம்ம லோரெனப்
 பல்லோர் கூறிய பழமொழி யெல்லாம்
 வாயே யாகுதல் வாய்த்தனந் தோழி
 நிரைதார் மார்பன் நெருநல் ஒருத்தியொடு
 வதுவை அயர்தல் வேண்டிப் புதுவதின்
 இயன்ற அணியன் இத்தெரு இறப்போன்
 மாண்தேர் மாமணி கறங்கக் கடைகழிந்து
 காண்டல் விருப்பமொடு தளர்புதளர் போடும்
 பூங்கட் புதல்வனை நோக்கி நெடுந்தேர்
 தாங்குமதி வலவளன் நிழிந்தனன் தாங்காது
 மணிபுரை செவ்வாய் மார்பகம் சிவணப்
 புல்லிப் பெரும செல்லினி அகத்தெனக்
 கொடுப்போற் கொல்லான் கலுழலின் தடுத்த
 மாநிதிக் கிழவனும் போன்மென மகனொடு
 தானே புகுதந் தோனே யானது
 படுத்தனென் ஆகுதல் நாணி இடித்திவற்
 கலக்கினன் போலுமிக் கொடிய நெனச்சென்
 றலைக்குஞ் கோலொடு குறுகத் தலைக்கொண்
 டிமிழ்கண் முழுவின் இன்சீ ரவர்மனைப்
 பயிர்வன போலவந் திசைப்பவந் தவிரான்
 கழங்கா டாயத் தன்றுநம் அருளிய
 பழங்கண் ணோட்டமும் நலிய
 அழுங்கினன் அல்லனோ அயர்ந்ததன் மணனே.”

(அகம். 66)

என வரும்.

(31)

தலைமகட்கு உரியதொரு கிளவி

171. தாய்போற் கழறித் தழீஇக் கோடல்
 ஆய்மனைக் கிழத்திக்கும் உரித்தென மொழிப
 கவ்வொடு மயங்கிய காலையான.

இது, தலைமகட் குரியதொரு கிளவி யுணர்த்திற்று.

(இ-ள்.) காமக்கிழத்திமாட்டுத் தாய்போற் கழறித் தழீஇக் கோடல்
 மனைக்கிழத்திக்கும் உரித்து, கவ்வால் வருத்தமுற்ற காலத் தென்றவாறு;
 அஃதாவது புலவாவழி எ-று.

இவ்வாறு கூறுவது தலைமகன் முதிர்ந்தவழி என்று கொள்க.
 உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று.

உ-ம்:

“வயல்வெள் ளாம்பல் சூடுதரு புதுப்பூக்
கன்றுடைப் புனிற்றா தின்ற மிச்சில்
ஓய்விடு நடைப்பக டாரும் ஊரன்
தொடர்புநீ வெஃகினை யாயின் என்சொற்
கொள்ளல் மாதோ முள்ளெயிற் றோயே
நீயே பெருநலத் தகையே அவனே
நெடுநீர்ப் பொய்கை நடுநா ளெய்தித்
தண்கமழ் புதுமலர் ஊதும்
வண்டென மொழிப மகனென் னாரே.”

(நற். 260)

என்பது கொள்க. ‘கவ்வொடு மயங்கிய காலை’ என்பதற்குச் செய்யுள் வந்தவழிக் காண்க. (32)

இதுவுமது

172. அவன்சோர்வு காத்தல் கடனெனப் படுதலின்
மகன்தா யுயர்புந் தன்னுயர் பாகுஞ்
செல்வன் பணிமொழி இயல்பாக லான.

இதுவும் தலைமகட்குரிய கிளவி யுணர்த்திற்று. மேலதற்கொரு புறனடை.

(இ-ள்.) தலைமகனது சோர்வு காத்தல் தலைமகட்குக் கடனாகலான் தன் மகனுக்குத் தாயாகிய காமக்கிழத்தி யுயர்புந் தன்னுயர் பாகும், இருவருந் தலைமகன் பணித்த மொழிகோடல் இயல்பாகலான் ள-று.

சோர்வாவது ஒழுக்கத்திற் சோர்வு. அது பரத்தையிற் பிரிவு. அதனை மறையாது காமக்கிழத்தி ஆற்றின் தலைமகற்குக் குறைபாடு வரும் என்பதனான், அவளை யுயர்த்தி யவ்வொழுக்கம் பிறர்க்குப் புலனாகாமையேற்றுக்கோடல் வேண்டுமெனக் கூறுதலுந் தனக்கு இழிபு ஆகாது உயர்ச்சியாம் ள-று. இது மேலதற்குக் காரணங் கூறிற்று. (33)

தலைவிக்கு உரியதொரு மரபு

173. எண்ணரும் பாசறைப் பெண்ணொடும் புணரார்.

இது, தலைமகட் குரியதொரு மரபு உணர்த்திற்று.

(இ-ள்.) நினைத்தற்கரிய பாசறைக்கண் தலைமகளிரொடும் புணரார் தலைமக்கள் ள-று.

நினைத்தற்கருமை - மாற்றாரை வெல்லுங் கருத்து மேற்கோடலிற் றலைமகளிரை நினைக்கலாகாதாயிற்று. ‘பாசறை’ என விசேடித்தவதனான் ஏனைப் பிரிவுக்குமாமென்று கொள்க. (34)

மேலதற்குப் புறனடை

174. புறத்தோ ராங்கண் புணர்வ தாகும்.

இது, மேலதற்குப் புறனடை.

(இ-ள்.) மேற் சொல்லப்பட்ட பாசறைக்கட் புறப்பெண்டிர் புணர்ச்சி பொருந்துவது எ-று.

பொருந்துவது என்றதனாற் கூட்டமென்று கொள்க. அவராவார் தாதியருங் கணிகையரும். (35)

பார்ப்பார்க்கு உரிய கிளவி

175. காமநிலை யுரைத்தலும் தேர்நிலை யுரைத்தலுங்
கிழவோன் குறிப்பினை எடுத்துக் கூறலும்
ஆவொடு பட்ட நிமித்தங் கூறலும்
செலவுறு கிளவியும் செலவமுங்கு கிளவியும்
அன்னவை பிறவும் பார்ப்பார்க் குரிய.

இது, பார்ப்பார்க் குரிய கிளவி யுணர்த்திற்று.

(இ-ள்.) காமநிலை யுரைத்த லாவது - நீ பிரியின் இவள் காமமிகும் என்று கூறுதல்,

“அறனின்றி அயல்தூற்றும் அம்பலை” என்பதனுள் (கலித். 3),

“உடையிவ ஞாயிர்வாழாள் நீநீப்பின் எனப்பல
இடைகொண்டியாம் இரப்பவும் எம்கொள்ளாய் ஆயினை
கடைஇய வாற்றிடை நீர்நீத்த வறுஞ்சுனை
அடையொடு வாடிய அணிமலர் தகைப்பன.” (கலித். 3)

என வரும்.

தேர்நிலை யுரைத்த லாவது - ஆராய்ச்சிநிலையாற் கூறுதல். அது வருமாறு:-

“வேனி லுழந்த வறிதுயங் கோய்களிறு
வானீங்கு வைப்பின் வழங்காத் தேர் நீர்க்கவாஅம்
கானங் கடத்திர் எனக்கேட்பின் யானொன்
றுசாவுகோ ஐய சிறிது;
நீயே, செய்வினை மருங்கிற் செலவயர்ந் தியாழநின்
கைபுனை வல்வில் ஞானுளர் தீயே
இவட்கே, செய்வுறு மண்டில மையாப் பதுபோல்
மையில் வாள்முகம் பசப்பூ ரும்மே;
நீயே, வினைமாண் காழகம் வீங்கக் கட்டிப்
புனைமாண் மரீஇய அம்பு தெரிதியே
இவட்கே, சுனைமா ணீலங் காரெதிர் பவைபோல்
இனைநோக் குண்கண் நீர்நில் லாவே;
நீயே, புலம்பில் உள்ளமொடு பொருள்வயிற் செலீஇய
வலம்படு திகிரி வாய்நீ வுதியே
இவட்கே, அலங்கிதழ்க் கோடல் வீயுரு பவைபோல்
இலங்கே ரெல்வளை இறையூ ரும்மே;
எனநின்

சென்னவை யரவத்து மினையவள் நீநீப்பின்
தன்னலங் கடைகொளப் படுதலின் மற்றிவள்
இன்னுயிர் தருதலும் ஆற்றுமோ
முன்னிய தேஎத்து முயன்றுசெய் பொருளே.” (கலித். 7)

கிழவோன் குறிப்பினை யெடுத்துக் கூறலும் என்பது - தலைவன் குறிப்பினைத் தலைவிக்கு விளங்கக் கூறலும் எ-று.

ஆவொடு பட்ட நிமித்தங் கூறலும் என்பது = ஆவொடு பட்ட நிமித்தங் கூறுதலும் எ-று. 'பட்ட நிமித்தம்' என்றதனான் எல்லா நிமித்தமுங் கொள்க.

செலவுறு கிளவி என்பது - செலவுற்ற சொல்லும் எ-று. அஃதாவது தலைமகன் போயினான் என்று கூறுதல். இவற்றிற்கு இலக்கியம் வந்தவழிக் காண்க.

செலவழுங்கு கிளவி என்பது - செலவழுங்கல் வேண்டுமெனக் கூறுதல்.

உ-ம்:

“நடுவிகந் தொரீஇ நயனில்லான் வினைவாங்கக்
கொடிதோர்த்த மன்னவன் கோல்போல ஞாயிறு
கடுகுபு கதிர்மூட்டிக் காய்சினந் தெறுதலின்
உறலுறு கமழ்கடாஅத் தொல்கிய எழில்வேழம்
வறனுமு நாஞ்சில்போல் மருப்பூன்றி நிலஞ்சேர
விறன்மலை வெம்பிய போக்கறு வெஞ்சுரஞ்
சொல்லா திறப்பத் துணிந்தனர்க் கொருபொருள்
சொல்லுவ துடையேன் கேண்மின்மற் றைஇய;
வீழுநர்க் கிறைச்சியாய் விரல்கவர் பிசைக்குங்கோல்
ஏழுந்தம் பயன்கெட இடைநின்ற நரம்பறுஉம்
யாழினும் நிலையிலாப் பொருளையும் நச்சுபவோ;
மரீஇத்தாங் கொண்டாரைக் கொண்டக்காற் போலாது
பிரியுங்காற் பிறரெள்ளப் பீடின்றிப் புறமாறும்
திருவினு நிலையிலாப் பொருளையும் நச்சுபவோ;

புரைதவப் பயனோக்கார் தம்மாக்கம் முயல்வாரை
வரைவின்றிச் செறும்பொழுதின் கண்ணோடா துயிர்வெளவும்
அரைசினும் நிலையிலாப் பொருளையும் நச்சுபவோ;

எனவாங்கு,

நச்சல் கூடாது பெரும இச்செல

வொழிதல் வேண்டுவல் சூழிற் பழியின்று

மன்னவன் புறந்தர வருவிருந் தோம்பித்

தன்னகர் விழையக் கூடின்

இன்னுறழ் வியன்மார்ப அதுமனும் பொருளே.”

(கலித். 8)

என வரும்.

இவை பார்ப்பார்க் குரிய வென்றவாறு. 'ஒருபாற் கிளவியெனைப் பாற்கண்ணும்' (பொருளியல். 27) வரும் என்பதனான் தோழிமாட்டும் பாங்கள் மாட்டும் கொள்க. (36)

வாயில்க்கு உரியதொரு மரபு

176. எல்லா வாயிலும் இருவர் தேளத்தும்
புல்லிய மகிழ்ச்சிப் பொருள என்ப.

இது, வாயில்க்கு குள்ளதொரு மரபு உணர்த்திற்று.

(இ-ள்.) வாயில்கள் எல்லாம் இருவர்மாட்டும் பொருந்திய மகிழ்ச்சிப் பொருண்மையுடைய எ-று.

இருவராவார் தலைவனுந் தலைவியும் எனவே, வெகுட்சிப் பொருண்மை கூறப்பெறார் எ-று. (37)

மேலதற்குப் புறனடை

177. அன்புதலைப் பிரிந்த கிளவி தோன்றின்
சிறைப்புறங் குறித்தன் நென்மனார் புலவர்.

இது, மேலதற்கொரு புறனடை.

(இ-ள்.) வாயில்கண் மகிழ்ச்சிப் பொருண்மை கூறுதலன்றி யன்பு நீங்கிய கிளவி கூறினாராயிற் றலைவன் சிறைப்புறத்தானாகப் பெறுவர் எனச் சொல்லுவர் எ-று.

இதுவும் ஓரிலக்கணங் கூறியவாறு. (38)

தலைவிக்கு உரியதொரு மரபு

178. தற்புகழ் கிளவி கிழவன்முற் கிளத்தல்
எத்திறத் தானும் கிழத்திக் கில்லை
முற்பட வகுத்த இரண்டலங் கடையே.

இது தலைவிக்குரியதொரு மரபுணர்த்திற்று.

(இ-ள்.) தலைவன் முன்னர்த் தன்னைப் புகழுங் கூற்று எவ்வழியானுங் கிழத்திக்கு இல்லை; முற்படக் கூறிய இரண்டிடமும் அல்லாதவழி யென்றவாறு.

அவையாவன தலைவன் பரத்தையிற் பிரிந்து வந்தவழி இரத்தலுந் தெளித்தலும் என அகத்திணையியலுட் கூறிய இரண்டும் (144). அவ்வழிப் புகழ்தலாவது:

“ஒருஉநீ எம்கூந்தல் கொள்ளல் யாம்நின்னை
வெருஉதுங் காணுங் கடை.”

(கலித். 87)

என்றவழித் தன்னை உயர்த்துக் கூறுதலாற் புகழ்ந்தாளாம், நின்னை வெருவாதார் பிறர் என்னும் உள்ளக்கருத்தினான்.

“நீயுறும் பொய்ச்சூள் அணங்காகின் மற்றினி
யார்மேல் விளியுமோ கூறு.”

(கலித். 88)

என்றவழியும் பெண்டிர் பலர் உளராயினும் அவர் எல்லார்மாட்டுள்
செல்லாது தன்மேல் வருமெனக் குறித்தாளாதலின், தன்னைப்
புகழ்ந்தாளாம். பிறவுமன்ன. (39)

தலைவற்கு உரியதொரு மரபு

179. கிழவி முன்னர்த் தற்புகழ் கிளவி
கிழவோன் வினைவயின் உரிய என்ப.

இது, தலைவற் குரியதொரு மரபுணர்த்திற்று.

(இ-ள்.) தலைவி முன்னர்த் தலைவன் றன்னைப் புகழுங் கூற்று
வினைவயிற் பிரியும்வழி யுரிய யென்றவாறு.

“இல்லென இரந்தோர்க்கொன் நீயாமை இழிவு.”

(கலித். 2)

என்றும்,

“இல்லிருந்து மகிழ்வோர்க் கில்லையால் புகழ்.”

என்றும் இவ்வாறு கூறுதல். இவ்வாறு கூறவே “யான் செய்யேன்” எனத்
தன்னைப் புகழ்ந்தவாறாம். (40)

பாங்கற்கு உரியதொரு மரபு

180. மொழிஎதிர் மொழிதல் பாங்கற் குரித்தே.

இது, பாங்கற் குரியதொரு மரபுணர்த்திற்று.

இது களவிற்கும் கற்பிற்கும் பொது; ஒப்பக் கூறல் என்னும்
உத்திவகையாற் கூறப்பட்டது.

(இ-ள்.) தலைவன் கூறியவழி எதிர் கூறுதல் பாங்கற்கு உரித்து எ-று.
எதிர் கூறுதலாவது மாறுபடக் கூறுதல். அவை களவுக் காலத்துக் கழறலுங்,
கற்புக் காலத்துப் பரத்தையிற் பிரிவிற்கு உடம்படாது கூறலும், இவை
போல்வனவும்.

உ-ம்:

“காமங் காமம் என்ப காமம்

அணங்கும் பிணியும் அன்றே நுணங்கிக்

கடுத்தலும் தணித்தலும் இன்றே யானை

குளகுமென்று ஆள்மதம் போலப்

பாணியும் உடைத்தது காணுநர்ப் பெறினே.”

(குறுந். 136)

என்றும்,

“பொருட்பொருளார் புன்னலந் தோயார் அருட்பொருள்
ஆயும் அறிவி னவர்.”

(குறள். 914)

என்றும் வரும். (41)

இதுவுமது

181. குறித்தெதிர் மொழிதல் அஃகித் தோன்றும்.

இதுவுமது.

(இ-ள்.) மேற் குறித்ததற் கெதிர் கூறுதல் அருகித் தோன்றும் எ-று.
அது வந்தவழிக் காண்க. (42)

தலைவற்கு உரியதொரு மரபு

182. துன்புறு பொழுதினும் எல்லாங் கிழவன்
வன்புறுத் தல்லது சேறல் இல்லை.

இது, தலைவற் குரியதொரு மரபுணர்த்திற்று.

(இ-ள்.) துன்புறு பொழுதினும் எல்லாப் பிரிவினும் தலைவன்
தலைவியை வற்புறுத்தியல்லது சேறலில்லையென்றவாறு.

துன்புறு பொழுதாவது களவுக்காலம். களவினும் கற்பினும் பொது
எ-று. (43)

இதுவுமது

183. செலவிடை அழுங்கல் செல்லாமை அன்றே
வன்புறை குறித்தல் தவிர்ச்சி யாகும்.

இதுவுமது.

(இ-ள்.) தலைவன் போகக் கருதித் தவிர்ந்தல் போகாமையன்று;
தலைவியை வற்புறுத்துதலைக் குறித்துத் தவிர்ந்த தவிர்ச்சியாம் எ-று.

எனவே, வினைமேற் செல்லுங்காலத்துத் தலைவி பொறாள் எனப்
போகாமை இல்லை; வற்புறுத்திப் போம் எ-று. (44)

இதுவுமது

184. கிழவி நிலையே வினையிடத் துரையார்
வென்றிக் காலத்து விளங்கித் தோன்றும்.

(இ-ள்.) உரையாமை யாவது உருவு வெளிப்பாடு. அதனை வினை
நிகழு மிடத்து உரைக்கப்பெறார், தலைமக்கள்; தமது வினைமுடிந்த
காலத்து விளங்கித்தோன்று மென்றவாறு.

எனவே, வினையிடத்துள் நினைப்பாராயினும் அமையும்,
உரைக்கப் பெறார் என்பதூஉம், வென்றிக் காலத்துக் குற்றமறத் தோன்றும்
என்பதூஉம் கொள்ளப்படும்.

உ-ம்:

“தங்கிய ஒள்ளொளி யோலைய தாய்த்தட மாமதின்மேல்
பொங்கிய வேந்தர் எரிமுகந் தோன்றின்று போதுகண்மேற்
பைங்கயல் பாய்புனற் பாழிப்பற் றாரைப் பணித்ததென்னன்
செங்கய லோடு சிலையுங் கிடந்த திருமுகமே.” (பாண்டிக்கோவை)

என வரும். (45)

இதுவுமது

185. பூப்பின் புறப்பா டீரறு நாளும்
நீத்தகன் றுறையார் என்மனார் புலவர்
பரத்தையிற் பிரிந்த காலை யான.

இதுவுமது.

(இ-ள்.) பூப்பினது புறம்பு பன்னிரண்டு நாளும் விட்டு
அகன்றுறைவாரல்லர் என்று சொல்லுவர் பரத்தையிற் பிரிந்த காலத்து எ-று.

பரத்தையர் சேரியா னாயினும் பூப்புத் தோன்றி மூன்றுநாள் கழித்த
பின்பு பன்னிரண்டு நாளும் நீங்குதல் அறமன்று எ-று. இதனாற் பயன்
என்னையெனின் அது கருத் தோன்றுங் காலம் என்க. (46)

இதுவுமது

186. வேண்டிய கல்வி யாண்டுமுன் றிறவாது.

இதுவுமது.

(இ-ள்.) விரும்பப்பட்ட கல்விக்கட் பிரியுங் காலம் மூன்று
யாண்டின் மிகாது எ-று. எனவே, ஓரியாண்டாயினு மீரியாண் டாயினும்
ஆமென்பது கொள்ளப்படும். (47)

இதுவுமது

187. வேந்துறு தொழிலே யாண்டின தகமே.

இதுவு மது.

வேந்துறு தொழிலாவது பகை தணிவினை.

(இ-ள்.) வேந்தற் குற்றவழி, தூது காவல் என அவ்வழிப்
பிரிவிற்கும் ஆண்டினது அகமே காலம் எ-று.

எனவே, அறுதிங்கள் முத்திங்கள் எல்லாங் கொள்ளப்படும். (48)

இதுவுமது

188. ஏனைப் பிரிவும் அவ்வியல் நிலையும்

இதுவுமது.

(இ-ள்.) ஒழிந்த பொருள்வயிற் பிரிவிற்குங் காலம் யாண்டினதகம்
எ-று. (49)

தலைவன் தலைவிக்கு உரியதொரு மரபு

189. யாறுங் குளனுங் காவும் ஆடிப்
பதிஇகந்து நுகர்தலும் உரிய என்ப.

இது, தலைவற்குங் கிழத்திக்கு முரியதொரு மரபு உணர்த்திற்று.

(இ-ள்.) யாறுங் குளனும் காவும் ஆடி என்பது - விளையாட்டு என்று
கொள்க.

உ-ம்:

“அருந்தவ மாற்றியானுகர்ச்சிபோலணிகொள” என்னும் பாலைக் கலியுள் (30),

“துயிலின்றி யாநீந்தத் தொழுவையம் புனலாடி

மயிலியலார் மருவுண்டு மறந்தமைகு வான்மன்னோ.” (கலித். 30)

என்று தலைவன் பதியிகந்து நுகர்ந்தமை தலைவி கூறியவாறு காண்க. (50)

இதுவுமது

190. காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை
ஏமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே.

இது, தலைவற்கும் தலைவிக்கு முரியதொரு மரபுணர்த்திற்று.

(இ-ள்.) சிறந்தது பயிற்ற லாவது - அறத்தின்மேல் மன நிகழ்ச்சி.

சூத்திரத்தாற் பொருள் விளங்கும்.

(51)

கற்பின்கண் வாயில்களாவார்

191. தோழி தாயே பார்ப்பான் பாங்கள்
பாணன் பாட்டி இளையர் விருந்தினர்
கூத்தர் விறலியர் அறிவர் கண்டோர்
யாத்த சிறப்பின் வாயில்கள் என்ப.

இது, கற்பின்கண் வாயில்க ளாவாரை உணர்த்திற்று.

(இ-ள்.) பாட்டி யென்பது பாடினி யென்றவாறு.

தோழிமுதலாகச் சொல்லப்பட்ட பன்னிருவரும் வாயில்க ளாவார் என்று. (52)

வினைமுற்றி மீண்ட தலைவற்கு உரியதொரு மரபு

192. வினைவயின் பிரிந்தோன் மீண்டுவரு காலை
இடைச்சுர மருங்கின் தவிர்ந்தல் இல்லை
உள்ளம் போல உற்றுழி உதவும்
புள்ளியற் கலிமா உடைமை யான.

இது, வினைமுற்றி மீண்ட தலைவற் குரியதொரு மரபு உணர்த்திற்று.

சூத்திரத்தாற் பொருள் விளங்கும்.

‘இடைச்சுர மருங்கிற் றவிர்த லில்லை’ என்பது வழியில் இடையிற்றங்காது இரவும் பகலுமாக வருமென்பது கருத்து. தங்குவா னாயின் மனையாள்மாட்டு விருப்பின்றாம்.

உ-ம்:

“இருந்த வேந்தன் அருந்தொழில் முடித்தெனப்
புரிந்த காதலொடு பெருந்தேர் யானும்
ஏறிய தறிந்தன் றல்லது வந்தவாறு
நனியறிந் தன்றோ இலனே தாஅய்
முயற்பறழ் உகனும் முல்லையம் புறவிற்
கவைக்கதிர் வரகின் சீறார் ஆங்கண்
மெல்லியல் அரிவை இவ்வயின் நிரீஇ
இழிமின் என்றநின் மொழிமருண் டிசினே
வான்வழங் கியற்கை வளிபூட் டினையோ
மானுரு வாகநின் மனம்பூட் டினையோ
உரைமதி வாழியோ வலவ எனத்தன்
வரைமருள் மார்பின் அளிப்பனன் முயங்கி
மனைக்கொண்டு புக்கனன் நெடுந்தகை
விருந்தேர் பெற்றனள் திருந்திழை யோளே.” (அகம். 384)

என வரும். பிறவுமன்ன.

(53)

கற்பியல் முற்றிற்று.

நூற்பா நிரல் (நூற்பா எண்)

அகத்திணை மருங்கின்	59	உயர்ந்தோர் பொருள்வயின்	36
அச்சமும் நாணும்	96	உயிரினும் சிறந்தன்று	111
அடியோர் பாங்கினும்	25	உரிப்பொருள் அல்லன	15
அதுவே... இருநால்	67	உழிஞை தானே	66
அமரர்கண் முடியும்	79	உழைக்குறுந் தொழிலும்	169
அம்பலும் அலருங்	137	உள்ளுறுத்து இதனோடு	51
அயலோர் ஆயினும்	41	உள்ளுறை உவமம்	49
அருண்முந் துறுத்த	159	உள்ளுறை தெய்வம்	50
அலரின் தோன்றுங்	161	ஊரொடு தோற்றமும்	83
அல்லகுறிப் படுதலும்	131	எஞ்சி யோர்க்கு	45
அவற்றுள், ஓதலுந் தூதும்	28	எண்ணரும் பாசறைப்	173
அவற்றுள், நடுவண் ஐந்திணை	2	எத்திணை மருங்கினும்	38
அவனறி வாற்ற	145	எந்நில மருங்கின்	21
அவன்குறிப் பறிதல்	157	எல்லா வாயிலும்	176
அவன்சோர்வு காத்தல்	172	எற்பாடு, நெய்தல்	10
அவன்வரம் பிறத்தல்	118	ஏமப் பேரூர்ச்	40
அறுவகைப் பட்ட	74	ஏவல் மரபின்	26
அன்புதலைப் பிரிந்த	177	ஏறிய மடல்திறம்	54
அன்ன வகையான்	126	ஏனை உவமம்	52
ஆங்காங் கொழுகும்	132	ஏனைப் பிரிவும்	188
ஆயர் வேட்டுவர்	23	ஏனோர் மருங்கினும்	24
ஆய்ப்பெருஞ் சிறப்பின்	122	ஒன்றாத் தமரினும்	44
ஆறின தருமையும்	134	ஒன்றே வேறே	90
ஆற்றது பண்பும்	168	ஓதல் பகையே	27
இடித்துவரை நிறுத்தலும்	153	கணையும் வேலும்	71
இயங்குபடை அரவம்	65	கரணத்தின் அமைந்து	144
இரவுக் குறியே	129	கலந்த பொழுதும்	18
இருவகைக் குறிபிழைப்பு	105	கழிவினும் நிகழ்வினும்	151
இருவகைப் பிரிவும்	13	களவல ராயினும்	113
இன்பமும் பொருளும்	89	களவுங் கற்பும்	160
உணர்ப்புவரை இறப்பினும்	154	கற்புங் காமமும்	150
உயர்ந்தோர்க் குரிய	33	கற்பெனப் படுவது	140

காஞ்சி தானே	76	தாய்போற் கழறித்	171
காமக் கடப்பினுள்	158	தாவில் நல்லிசை	88
காமக் கூட்டம்	117	தானே சேரலுந்	29
காமஞ் சாலா	53	தானை யானை	72
காமஞ் சான்ற	190	திணையக் குறுதலும்	14
காமஞ் சொல்லா	107	தும்பை தானே	70
காமத் திணையிற்	106	துன்புறு பொழுதினும்	182
காமநிலை யுரைத்தலும்	175	தெய்வம் உணாவே	20
காமப் பகுதி	81	தொல்லவை உரைத்தலுங்	166
காரும் மாலையும்	6	தோழி தாயே	191
கிழவி நிலையே	184	தோழி தானே	123
கிழவி முன்னர்த்	179	தோழியின் முடியும்	119
கிழவோன் அறியா	115	தோழியுள் ளுறுத்த	147
கிழவோன் விளையாட்	162	நடுவுநிலைத் திணையே	11
குடையும் வாளும்	69	நாடக வழக்கினும்	56
குழவி மருங்கினும்	82	நாட்டம் இரண்டும்	93
குறிஞ்சி கூதிர்	7	நாற்றமும் தோற்றமும்	112
குறித்தெதிர் மொழிதல்	181	நிகழ்ந்தது கூறி	47
குறிப்பே குறித்தது	94	நிகழ்ந்தது நினைத்தற்கு	46
குறியெனப் படுவது	128	நிலம்பெயர்ந் துரைத்தல்	167
குறையுற உணர்தல்	125	பகற்புணர் களனே	130
கூதிர் வேனில்	75	படையியங்கு அரவம்	61
கைக்கிளை முதலாப்	1	பண்பிற் பெயர்ப்பினும்	100
கொடிநிலை கந்தழி	85	பரத்தை மறுத்தல்	156
கொடுப்போர் இன்றியுங்	141	பனிஎதிர் பருவமும்	8
கொடுப்போர் ஏத்திக்	87	பன்னூறு வகையினும்	121
கொண்டுதலைக் கழிதலும்	17	பாங்கர் நிமித்தம்	01
கொள்ளார் தேளம்	68	பாடாண் பகுதி	78
கொற்ற வள்ளை	86	பின்பனி தானும்	12
சிறந்துழி ஐயம்	91	பின்முறை ஆகிய	170
சூழ்தலும் உசாத்துணை	124	பின்னர் நான்கும்	103
செலவிடை அமுங்கல்	183	புணர்தல் பிரிதல்	16
சொல்லிய கிளவி	152	புணர்ந்துடன் போகிய	146
சொல்லெதிர் மொழிதல்	108	புலத்தலும் ஊடலும்	155
தந்தையுந் தன்னையும்	135	புல்லுதல் மயக்கும்	149
தலைவரும் விழும	42	புறத்திணை மருங்கின்	58
தற்புகழ் கிளவி	178	புறத்தோ ராங்கண்	174
தன்னும் அவனும்	39	பூப்பின் புறப்பா	185
தன்னுறு வேட்கை	116	பெயரும் வினையுமென்று	22
தாய் அறிவுறுதல்	136	பெருமையும் உரனும்	95
தாய்க்கும் வரையார்	114	பெறற்கரும் பெரும்பொருள்	148

பொய்யும் வழுவும்	143	முன்னைய மூன்றும்	102
பொருள்வயின் பிரிதலும்	35	மெய்தொட்டுப் பயிறல்	99
பொழுது மாறும்	43	மெய்ப்பெயர் மருங்கின்	84
மக்கள் நுதலிய	57	மேலோர் முறைமை	31
மரபுநிலை...விரவும்	48	மேலோர் மூவர்க்கும்	142
மறங்கடைக் கூட்டிய	62	மேவிய சிறப்பின்	30
மறைந்த ஒழுக்கத்	133	மொழிஎதிர் மொழிதல்	180
மறைந்தவற் காண்டல்	109	யாறுங் குளனுங்	18
மனைவி தலைத்தாள்	163	வஞ்சி தானே	64
மனைவி முன்னர்க்	164	வண்டே இழையே	92
மன்னர் பாங்கின்	32	வரைவிடை வைத்த	110
மாயோன் மேய	5	வழக்கியல் மருங்கின்	80
மாற்றருங் கூற்றம்	77	வாகை தானே	73
முதலொடு புணர்ந்த	104	வினைவயின் பிரிந்தோன்	192
முதல்எனப் படுவ	19	வெளிப்பட வரைதல்	138
முதல் எனப் படுவது	4	வெளிப்பட தானே	139
முதல்கரு உரிப்பொருள்	3	வெறியறி சிறப்பின்	63
முந்நா எல்லது	120	வேட்கை ஒருதலை	97
முந்நீர் வழக்கம்	37	வேண்டிய கல்வி	186
முயற்சிக் காலத்து	127	வேந்துவிடு முனைஞர்	60
முன்னிலைப் புறமொழி	165	வேந்துவினை இயற்கை	34
முன்னிலை யாக்கல்	98	வேந்துறு தொழிலே	187
முன்னைய நான்கும்	55	வைகறை விடியல்	9

செய்யுள் நிரல்

(நூற்பா எண்)

அ			
அகத்தன வாழ்கழல்		அம்ம..நலமிக (ஐங்குறு. 120)	109
(வெண்பா. நொச்சி. 7)	69	அம்ம..நலனே (ஐங்குறு. 117)	109
அகழ்வாரைத் தாங்கும் (குறள். 151)	75	அம்ம..பன் மாண் (ஐங்குறு. 115)	109
அங்கண் மதியம்	24	அம்ம..பன்மலர் (ஐங்குறு. 244)	112
அங்கையுள் நெல்லி (வெண்பா. கரந்தை. 13)	63	அயிரை பரந்த (குறந். 256)	148
அசைஇயற்கு உண்டாண்டோர் (குறள். 1098)	94	அரம்போழ் அவ்வளை (அகம். 125)	30
அஞ்சவல் வாழி	45	அரவின் பொறியும் (கலித். 50)	112
அடக்கமில் போழ்தின்கண் (கலித். 82)	104, 149	அரிகொண்ட கண்சிவப்ப (வெண்பா பாடாண். 49)	81
அடிசிற் கினியானை	151	அரிதரோ தேற்ற (குறள். 1153)	45
அடுதிறல் ஒருவநிற் (யாப். விரு. 83)	85	அரிதாற்றி அல்லல் (குறள். 1110)	148
அடுநை ஆயினும் (புறம். 36)	68	அரிற்பவர்ப் பிரம்பின் (குறந். 91)	149
அடும்பம் லங்கொடி (ஐங்குறு. தனி. 6)	109	அருங்கடி அன்னை (நற். 365)	109
அடும்பவிழ் அணிமலர்	145	அரும்பிற்கு முண்டோ (வெண்பா. இருபாற் பெருந். 19)	54
அடும்புகழ் பாடி (வெண்பா. பொது. 13)	63	அரும்பெற்ற காதல்	44
அணங்குடைப் பனித்துறைத் (ஐங்குறு. 174)	100	அருவி ஆர்க்கும் (நற். 213)	99
அணிகடல் தன்சேர்ப் (ஐந்திணையம். 50)	109	அருளும் அன்பும்	
அணிநிறக் கெண்டை	148	அலந்தாரை யல்லல் (குறள். 1303)	45
அணியாய செம்பழு	87	அல்கன்மழை பொழிந்த (ஐங்குறு. 220)	112
அணிற்பல் அன்ன (குறந். 49)	145	அவரும் தெரிகணை (கலித். 39)	136
அதிரிசை யருவிய	144	அவரை பொருந்திய (ஐந்திணை யெழு. 1)	88
அதுகொல் தோழி (குறந். 5)	109	அழியல் ஆயிழை (குறந். 143)	112
அந்தணர் ஆவொடு (முத்தொள். 82)	88	அழிவில முயலும் (நற். 9)	44
அந்தணர் சான்றோர் (வெண்பா. பாடாண். 33)	87	அழிவின் அவைநீக்கி (குறள். 787)	75
அம்ம வாழியோ	112	அழிவின்று அறைபோகா (குறள். 764)	75
அம்ம..காதலர் (ஐங்குறு. 221)	109	அமுங்கல்நீர் வையகத்து (வெண்பா. கரந்தை. 1)	63
அம்ம..நம்மொடு (ஐங்குறு. 230)	112	அமுந்துபட வீழ்ந்த (நற். 2)	43
		அளந்த திறையார் (வெண்பா. பாடாண். 9)	88
		அளிதோ தானே (குறந். 1049)	111

அளிதோ தானே (புறம். 109)	67	ஆறுசெல் வருத்தஞ்	44
அளிநிலை பொறாஅது (அகம். 5)	144	ஆற்றவுங் கற்றார் (பழமொழி. 116)	74
அறங்கூறான் அல்ல (குறள். 181)	75	ஆனா ஈகை (புறம். 42)	68
அறஞ்சா வியரோ (ஐங்குறு. 312)	45	ஆன்ற கேள்வி (புறம். 26)	74
அறத்திற்கே அன்பு (குறள். 76)	89		
அறத்தினூஉங் காக்கமு (குறள். 32)	44	இ	
அறத்தொடு நின்றேனைக் (கலித். 39)	136	இகலே துணையா (வெண்பா. வெட்சி. 8)61	
அறம்புரி அருமறை (ஐங்குறு. 387)	43	இகல்வேந்தன் சேனை (கலித். 108)	109
அறவினை யாதெனிற் (குறள். 321)	75	இடம்படு ஞாலத் (வெண்பா.	
அறனு மீகையு	44	சிறப்பிற் பொது. 5)	75
அறன்இன்றி அயல் (கலித். 3)	148	இடிக்குங் கேளீர் (குறுந். 58)	99
அறியாமையின் (நற். 50)	110	இடுமணல் எக்கர் (ஐந்திணையெழு. 57)	112
அறியாய் வாழி (அகம். 59)	24	இணர்ததை ஞாழல் (பதிற்று. 30)	65
அறிகிலா ரெல்லாரும் (குறள். 1139)	99	இதுஎன் பாவைக் (ஐங்குறு. 375)	40
அன்றெறிந் தானும்		இதுமற் றெவனோ (குறுந். 181)	148
(வெண்பா. உழிஞை. 7)	85	இந்திரன் என்னின் (முத்தொள்.)	63
அன்னாய் இவனோர் (ஐங்குறு. 33)	145	இம்மை உலகத் (அகம். 66)	170
அன்னாய்...என்தோழி (ஐங்குறு. 215)	112	இம்மை பயக்குமால் (நாலடி. கல்வி. 2)	74
அன்னாய் நிம்மகள் (அகம். 48)	112	இம்மைப் பிறப்பில் (குறள். 1315)	144
அன்னாய் வாழிவேண்டு (ஐங்குறு. 201)	112	இரண்டறி கள்வி (குறுந். 312)	105
அன்னை அறியினும் (அகம். 110)	112	இரந்து குறையுறாது (இறையனாரகப். 6)	112
அன்னை கடுஞ்சொல் (கலித். 90)	104	இரவலர் புரவலை (புறம். 162)	24
அன்னை...புன்னை (ஐங்குறு. 110)	109	இரவார் இரப்பார்க் (குறள். 1035)	74
அன்னை...முழங்கு (ஐங்குறு. 105)	112	இரவி னானும் (ஐங்குறு. 173)	99
அன்னையும் அறிந்தனள்		இருக்கை எழலும் (நாலடி.	
(ஐங்குறு. 238)	112	குடிப்பிறப்பு. 4)	74
அன்னையோ மன்றத்துக் (கலித். 110)	109	இருங்கடல் உடுத்திப் (புறம். 363)	77
		இருங்கண் யானையொடு	
ஆ		(பதிற்றுப் பத்து)	65
ஆசாகு எந்தை (புறம். 307)	72	இருங்கழி முதலை (அகம்.)	144
ஆடியல் அழற்குட் (புறம். 229)	88	இருந்த வேந்தன் (அகம். 384)	192
ஆடியல் விழுவின் (நற். 90)	145	இரும்புகுஞ் செறித்த (புறம். 369)	75
ஆடுநனி மறந்த (புறம். 164)	88	இருமுந்நீர்க் குட்டமும் (புறம். 20)	74
ஆண்டலைக் கீன்ற (கலித். மருதம். 29)	55	இரும்பிடித் தொழுதியொடு (புறம். 44)	66
ஆமா சிலைக்கும் (கைநநிலை. 18)	148	இரும்பிழி மாரி (அகம். 122)	109
ஆயும் அடுதிறலாற் (வெண்பா.		இரும்புலிக் கிரிந்த	44
காஞ்சி. 19)	77	இருள் திணிந் தன்ன (குறுந்.)	112
ஆர்களிறு மிதித்த (குறுந். 52)	105	இலனென்னும் எவ்வம் (குறள். 223)	74
ஆவும் ஆனியற் (புறம். 9)	65, 87	இலைசூழ்செங் காந்தள்	112
ஆளமர் வெள்ளம் (வெண்பா.		இலைபடர் தண்குளவி	
கரந்தை. 11)	63	(ஐந்திணை யெழு. 3)	109
ஆளி மணிக்கொடிப் (வெண்பா.		இல்லிருந்து மகிழ்வோர்க் (கலித். 2)	179
வெட்சி. 80)	62	இல்லுடைக் கிழமை	99
ஆள்வழக் கற்ற (அகம். 51)	144	இல்லென இரந்தோர்க்கு (கலித். 2)	144, 179

இல்லொடு மிடைந்த	24	உளைத்தவர் கூறும் (வெண்.	
இல்லோன் இன்பங் (குறந். 920)	105	இருபாற் பெருந். 14)	54
இவளே, கானல் (நற். 45)	112	உள்ளிக் கண்பென் (குறந். 286)	97, 105
இவளே, நின்பொற் (குறந். 81)	112	உள்ளினென் அல்லனோ (குறந். 99)	144
இவ்வே, பீலி (புறம். 95)	75	உறாஅதோ ஊரறிந்த (குறள். 1143)	105
இழைத்தது இகவாமைச் (குறள். 776)	75	உறுகழி மருங்கின் (அகம். 230)	95
இளமா எயிற்றி (சிலப். வேட்டுவவரி)	61	உறுபொருளும் உல்கு (குறள். 756)	75
இளிகொண்ட தீஞ்சொல்		உறுவளி தூக்கும் (கலித். 84)	145
(வெண்பா. வெட்சி. 15)	61	உன்னங் கொள்கையொடு (அகம். 65)	42
இறவுப்புறத் தன்ன (நற். 19)	112		
இறாஅ அருந்திய (அகம். 286)	5	உள	
இளமீ னிருங்கழி (திணைமொழி. 44)	112	ஊடலில் தோன்றுஞ் (குறள். 1322)	144
இன்கடுங் கள்ளின் (புறம். 80)	74	ஊடலின் உண்டாங்கோர் (குறள். 1307)	144
இன்கண் உடைத்தவர் (குறள். 1152)	145	ஊடுக மன்னோ (குறள். 1329)	144
இன்பத்தின் இகந்தொர்இ	42	ஊரவர் கௌவை (குறள். 1167)	161
இன்பம் விழையான் (குறள். 615)	144	ஊர்க்கும் அணித்தே (குறந் 113)	112
இன்றே சென்று (குறந். 189)	105	ஊர்க்குறு மாக்கள் (புறம். 94)	87
இன்ன ளாயினள் (குறந். 98)	109		
		எ	
ஈ		எங்கண் மலர (வெண்பா. உழிஞை. 28)	69
ஈன்பருந் துயவும் (நற். 3)	49	என்பொருள ஆகச் (குறள். 424)	72
ஈன்றுபுறந் தந்த (அகம். 35)	39	எமக்குநயந் தருளினை (ஐங்குறு. 175)	100
		எம்மணங் கினவே (குறந். 53)	99, 148
உ		எம்மூர் அல்லது (சிற்பெட்டகம்)	42
உக்கத்து மேலும் (கலித். மருதம். 29)	54	எரி அகைந் தன்ன (அகம். 16)	149
உடையிவ ளுயிர்வாழாள் (கலித். 3)	175	எரிகவர்ந் துண்ட (ஐங்குறு. 360)	144
உண்டார்கண் அல்லது (குறள். 1090)	92, 106	எரிமருள் வேங்கை (ஐங்குறு. 294)	148
உண்டால் அம்மஇவ் (புறம். 182)	75	எருது கால்உறாஅது (புறம். 327)	75
உண்ணா மையின் (அகம். 123)	144	எலுவ சிறாஅர் (குறந். 129)	99
உண்துறைப் பொய்கை		எல்வளை எம்மொடு (கலித். 13)	144
(ஐந்திணை யெழு. 52)	148	எவன் கொலோ (கலித். 112)	108
உப்பமைந் தற்றால் (குறள். 1302)	148	எவ்வி இழந்த (குறந். 19)	154
உயர்கரைக் கானியாற் (ஐங்குறு. 361)	24	எழின்மருப் பெழில்வேழ	
உய்த்தொழிவார் ஈங்கில்லை		(கலித். நெய். 21)	57
(வெண்பா. வெட்சி. 7)	61	எழுவணி சீறார் (வெண்பா. வெட்சி. 4)	61
உரவரும் மடவரும் (பதிற்று. 71)	65	எறித்தரு கதிர்தாங்கி (கலித். பாலை. 8)	40
உரும்உரறு கருவிய (அகம். 158)	112	எறிந்தெமர் தாமுமுத	
உரைத்திசிற் றோழியது (சிற்பெட்டகம்)	52	(ஐந்திணையம். 18)	112
உரைப்பின் அதுவியப்போ		எறியென் றெதிர்நிற்பாள் (நாலடி. 363)	151
(வெண்பா. கரந்தை. 6)	63	எனவாங்கு, இளைநலம்	
உலகுகிளர்ந் தன்ன (அகம். 255)	37	(கலித். பாலை. 11)	42
உழுதுபயன் கொண்டு (வெண்பா.		எனைத்துணைய ராயினும் (குறள். 144)	25
வாகை. 10)	74	என்கைக் கொண்டு (நற். 28)	145
உழுந்து தலைப்பெய்த (அகம். 86)	144	என்றும் இனிய	99

என்னும் உள்ளினள் (ஐங்குறு. 372)	39	கடல்புக் குயிர்கொன்று (சிலப். கானல். 17)	99
என்னைகொல் தோழி (ஐந்திணையெழு. 56)	110	கடவுட் கற்குகளை (நற். 34)	112
என்னோடு புலந்தனர்	45	கடிமலர்ப் புன்னைக் (கலித். 135)	112
ஏ			
ஏ ஏ இஃதொத்தன் (கலித். குறிஞ். 26)	26	கடுங்கட் காளையொடு (ஐங்குறு. 385)	45
ஏந்துவாள் தானை (வெண்பா. வாகை. 26)	74	கடுங்கண்ண கொல்களிற்றால் (புறம். 14)	74
ஏறிநங் கிருளிடை (கலித். 46)	109	கடும்புலால் புன்னை (திணைமாலை. 44)	112
ஏறுடைப் பெருநிறை (புறம். 256)	63	கட்கினியாள் காதலன் (நாலடி. 384)	151
ஏற்றுர்தி யானும் (முத்தொள்.)	63	கண்டது மன்னும் (குறள். 1146)	160
ஏனல் காவல்	112	கண்டிசின் பாண (குறுந். 359)	150
ஐ			
ஐயுணர்வு எய்தியக் (குறள். 354)	75	கண்டுக்கேட் டுண்டியிர்ந்த (குறள். 1101)	99
ஓ			
ஓண்தொடி அரிவை (ஐங்குறு. 172)	97	கண்ணகல் ஞாலம் (திரிகடுகம். கடவுள் வாழ்த்து)	80
ஓருத்தி. புலவியாற் (கலித். 62)	144	கண்ணுஞ் சேயரி (சிற்பொட்டகம்.)	112
ஓருநாள் வாரலன் (குறுந். 176)	112	கண்ணொடு கண்ணிணை (குறள். 1100)	107
ஓருவனை ஓருவன் (புறம். 76)	72	கண்திரள் முத்தம் (ஐந்திணையெழு. 56)	109
ஓலிபுனல் ஊரனை	145	கண்திறைந்த காரிகைக் (குறள். 1272)	113
ஓலிவெள் ளருவி (குறுந். 88)	112	கதிர்கை யாக (அகம். 164)	24
ஓல்லுவது ஓல்லும் (புறம். 196)	87	கரந்தை விரைஇய	24
ஓழித்தது பழித்த (அகம். 39)	144	கருங்கண் தாக்கலை (குறுந். 69)	112
ஓழுக்கம் விழுப்பம் (குறள். 131)	75	கருங்கோற் குறிஞ்சிப் (குறுந். 3)	5
ஓழுக்காராக் கொள்க (குறள். 161)	75	கருமஞ் செயலுருவன் (குறள். 1021)	74
ஓடுங்கீ ரோதி (குறுந். 70)	99	கரும்புநடு பாத்திக் (ஐங்குறு. 65)	145
ஓள்வாள் மலைந்தார்க்கும் (வெண்பா. வெட்சி. 14)	61	கரைபொரு கானியாற்றங்	112
ஓள்ளிழை மகளிரோ (நற். 155)	98	கலந்தநோய் கைம்மிக (கலித். 46)	155
ஔ			
ஔ உவமை (களவழி. 36)	75	கவர்பரி நெடுந்தேர் (நற். 307)	101
ஔங்கல் இருவரைமேற் (திணைமொழி. 3)	109	கவலை மறுகின் (வெண்பா. வாகை. 15)	75
ஔம்புமதி வாழியோ (குறுந். 235)	100, 105	கவிழ்மயி ரெருத்திற் (ஐங்குறு. 397)	45
ஔருவி ராக (வெண்பா. சிறப்பிற் பொது. 9)	77	கழகத் தியலுங் (வெண்பா. பெருந்திணை. 19)	74
ஔரை ஆயம்	24	கழைபாடு இரங்கப் (நற். 95)	99
க			
கங்குலும் பகலுங்	24	பளங்கனி அன்ன (புறம். 127)	87
கடலன்ன காமம் (குறள். 1137)	107	களம்புகல் ஓம்புமின் (புறம். 87)	75
கடல்கண் டன்ன (அகம். 176)	145	களரி பரந்து (புறம். 356)	77
		களவென்னுங் காரறி (குறள். 287)	75
		களித்தறியேன் என்பது (குறள். 128)	75
		களித்தொறுங் கள்ளுண்டல் (குறள். 1045)	105
		களிற்றுக்கோட் டன்ன (புறம். 371)	75
		கற்றுக்கண் அஞ்சான் (குறள். 986)	75
		கறங்குவெள் அருவி (புறம். 252)	74
		கறிவளர் சிலம்பிற் (ஐங்குறு. 243)	112

கணபெயல் நடுநாள் (கலித். 46)	110	கையால் புருவங்கண் (வெண்பா.	
கன்மிசை வேய்வாடக்	42	பெருந்திணை. 17)	74
கன்றும் உண்ணாது (குறுந். 27)	109	கைக்கிளை செந்திரம்	55
காடு கன்றறக் (வெண்பா. பொது. 10)	63	கையொடு கையொடு	72
காணிற் குவளை (குறள். 1114)	100	கைவேல் களிற்றொடு (குறள். 774)	72
கானுங்கால் காணேன் (குறள். 1286)	145	கொடுந்தாள் அலவ	
காண்மதி பாணநீ (ஐங்குறு. 140)	45	(ஐந்திணையம். 42)	109
காமங் கடப்ப (ஐங்குறு. 237)	112	கொடுமுள் மடல்தாழைக்	
காமங்காமம் (குறுந். 136)	180	(ஐந்திணையம். 49)	112
காமம் விடுவொன்றோ (குறள். 1247)	97	கொடுவரி கூடிக் (வெண்பா. வெட்சி. 9)	61
காமம் வெகுளி (குறள். 360)	75	கொடுவரி வேங்கை	
காய்ந்து கடுங்களிறு (வெண்பா.		(ஐந்திணையம். 16)	109
தும்பை. 12)	72	கொண்டல் மாமழை (நற். 140)	88, 99
காய்நெல் அறுத்துக் (புறம். 184)	87	கொலையானாக் கூற்றேம்	
காலனுங் காலம்	88	(வெண்பா. காஞ்சி. 13)	77
காலே பரிதப் (குறுந். 44)	40	கொல்களிறு ஊர்வர்	
காலை முரசம் (வெண்பா. உழிஞை. 23)	69	(வெண்பா. பொது. 9)	63
கானக் கோழிக் (குறுந். 242)	150	கொல்யானை வெண்மருப்பும்	
கான யானை (குறுந். 79)	146	(திணைமாலை. 22)	99
கானலம் பெருந்துறைக் (ஐங்குறு. 199)	112	கொல்லைப் புனத்த	
கானன் மாலைக் (அகம். 40)	24	(ஐந்திணையம். 2)	109
கான்யாறு தழீஇய (முல்லைப். 24-28)	64	கொல்வினைப் பொலிந்த (அகம். 9)	44
கிண்கிணி களைந்தகால் (புறம். 77)	68	கொளற்கரிதாய்க் (குறள். 745)	75
கிளிபுரை கிளவியாய் (கலித். பாலை. 12)	44	கோடல் எதிர்புகைப் (குறுந். 62)	144
குக்கூ என்றது (குறுந். 157)	145	கோடர் இலங்குவளை (குறுந். 11)	201
குடிப்பிறப் புடுத்துப் (ஆசிரிய மாலை)	75	கோடர் எவ்வளைக் (ஐங்குறு. 199)	112
குடையலர் காந்தட்டன் (வெண்பா.		கோடுயர் வேற்பில் (வெண்பா.	
பொது. 1)	63	உழிஞை. 20)	69
குருதி வேட்கை (நற். 162)	100, 105	கோட்டக மலர்ந்த	24
குழவி இறப்பினும் (புறம். 74)	77	கோட்டங் கண்ணியும் (புறம். 275)	72
குறியா வின்பம் (நெடுந்தொகை)	112	கோட்டுப்பூச் சூடினுங் (குறள். 1313)	144
குறுங்கை இரும்புலி (ஐங்குறு. 216)	112	கௌவைநீர் வேலிக் (வெண்பா.	
குனிகா யெருக்கின் (குணநாற்பது.)	144	காஞ்சி. 23)	77
குன்றக்...அணிமயி (ஐங்குறு. 258)	112		
குன்றக்...மென்தோட் (ஐங்குறு. 260)	112	ஈ	
குன்றக்...வண்டுபடு (ஐங்குறு. 256)	100	சாரற் பலவின் (ஐங்குறு. 214)	112
கூந்தல் ஆம்பல் (குறுந். 80)	149	சாரற் புனத்த (ஐங்குறு. 282)	112
கூர்முள் முண்டகக் (குறுந். 51)	112	சார்புணர்ந்து சார்புகெட (குறள். 351)	75
கூறுவம் கொல்லோ (அகம். 198)	88	சிலம்புகமழ் காந்தள் (ஐங்குறு. 293)	105
கூற்றினத்து அன்னார் (வெண்பா.		சிலையுலாய் நிமிர்ந்த (புறம். 394)	88
வெட்சி. 5)	61	சிலைவிற் பகழிச் (ஐங்குறு. 363)	24
கேட்டிசின் வாழியோ (ஐங்குறு. 59)	148	சிறந்த திதுவெனச் (வெண்பா.	
கேள்கேடு ஊன்றவும் (அகம். 93)	44	வாகை. 30)	74
		சிறப்புடை மரபின் (புறம். 31)	65

நல்கினும் நாயிசையாள் (வெண்பா. பாடாண். 48)	81	நீயுறும் பொய்ச்சூள் (கலித். 88)	178
நல்லது செய்தல் (புறம். 195)	88	நீரறவு அறியா (புறம். 271)	69
நல்யாழ் ஆகுளி (புறம். 64)	88	நீராள் செறுவில் (கலித். 75)	145
நல்வாய், பொய்யெல்லாம் (கலித். 95)	145	நீர்நீ டாடிற் (குறுந். 354)	145
நல்லுரை இகந்து (குறுந். 29)	105	நீர்பலகால் (வெண்பா. வாகை. 14)	74
நளிகடல் இருங் (புறம். 26)	75	நீலக் கச்சைப் (புறம். 274)	72
நள்ளென் றன்றே (குறுந். 6)	109	நுண்ணூண் வலையிற் (ஐந்திணையெழு. 64)	148
நறவுக்கமழ் அலரி	88	நுதிவேல் கொண்டு (புறம். 349)	77, 109
நறவுந் தொடுமின் (புறம். 262)	61	நெஞ்சமொடு மொழிகடுத் (ஐங்குறு. 6)	148
நறுந்தண் தகரம் (திணைமாலை. 24)	112	நெஞ்ச நடுக்குறக் (கலித். பாலை. 23)	45
நறுவிரை துறந்த (புறம். 276)	72	நெடிபடு கானத்து (வெண்பா. வெட்சி. 3)61	
நறை பரந்த சாந்தம் (திணைமாலை. 1)24, 99		நெடுங்கழை முளிய (ஐங்குறு. 322)	48
நன்மரங் குழீஇய (அகம். 166)	149	நெடுங்கொடி நுடங்கும் (அகம். 70)	106
நன்றாய்ந்த நீள்நிமிர்	74	நெடுநா ஒண்மணி (நற். 40)	148
நன்னலந் தொலைய	145	நெடுவேள் மார்பின்	112
நானொடு நல்லாண்மை	99	நெய்தல் கூம்ப (நற். 187)	112
நாவேர் திருந்தெயி	145	நெய்தல் நறுமலர்ச் (ஐங்குறு. 182)	112
நாயுடை முதுநீர்க் (அகம். 16)	145	நெய்தற் பரப்பிற் (குறுந். 224)	112
நாவாயும் தோணியும் (வெண்பா. உழிஞை. 17)	69	நெய்தற் புறவின் (திணைமொழி. 41)	109
நாளு நாளு (சிற்பெட்டகம்)	24, 48	நெய்யணிக செவ்வேல் (வெண்பா. உழிஞை. 2)	69
நாள் வேங்கை பொன் (திணைமாலை. 2)	112	நெய்யால் எரிநுதுப்பேம் (குறள். 1148)	112
நாற்றம் பெற்று	113	நெய்யுங் குய்யும் (நற். 380)	145
நிரப்பாது கொடுக்கும் (புறம். 180)	72	நெய்யொடு மயக்கிய (ஐங்குறு. 211)	112
நிலம்பிறக் கிடுவது (புறம். 303)	72	நெருநலும் முன்னா	112
நிலைதிரிபு எரியத் (புறம். 25)	75	நெருப்பவிர் கனலி (ஐங்குறு. 388)	43
நிலையும் நிரையும் (வெண்பா. வெட்சி. 6)	61	நெல்லொடு, நாழி (முல்லைப். 8-10)	5
நிறை அரியர்மன் (குறள். 1138)	112	நொக்கினாள் நொக்கி (குறள். 1063)	94
நினக்கியாம் பாணரும் (ஐங்குறு. 480)	45	நொக்குங்கால் நொக்கித் (கலித். 63)	109
நினக்கே அன்றஃ (ஐங்குறு. 49)	145	நொதக்காய் என நின்னை (கலித். 73)	145
நீநயந்து உறைநர்க்கும் (புறம். 163)	88	நொமே நெஞ்சே (குறுந். 4)	109
நின்மார் படைதலின் (அகம். 58)	99	நொயும் வடுவுங் (கலித். 67)	104
நின்ற சொல்லர் (நற். 1)	145		
நின்ற புகழொழிய (வெண்பா. உழிஞை. 12)	68	ப	
நின்னணங் கன்மை (நற். 34)	113	பகடு புறந்தருநர் (புறம். 35)	74
நீகண் டளையோ (குறுந். 75)	145	பகலில் தோன்றும் (ஐங்குறு. 57)	148
நீங்கின் தெறுஉங் (குறள். 1104)	99	படாஅ தோழி	24
நீடினம் என்று (ஐங்குறு. 478)	48	படுபயன் வெஃகிப் (குறள். 172)	75
நீடுநீர்க் கானல்	112	படைகுடி கூழ்அமைச்சு (குறள். 381)	75
		படைப்புப் பலபடைத்துப் (புறம். 188)	75
		பணைத்தோட் குறுமகள் (குறுந். 276)	99
		பணையாய் அறைமுழங்கும் (வெண். பெருந்திணை. 6)	54

மயிற்கணத்து அன்னார் (வெண்பா. உழிஞை. 11)	68	மெல்லியல் விறலிநீ (புறம். 133)	88
மருந்தின் தீரா	88	மென்தினை மேய்ந்த (ஐங்குறு. 261)	109
மரையா உகளும் (கைந்நிலை. 6)	109	மேலார் இறைஅமருள் (வெண்பா. பாடாண். 8)	87
மரையா மரல்கவர (கலித். பாலை. 5)	42	மைபடு	145
மலைபடு சாந்தம் (வெண்பா. பாடாண். 47)	80	மையற	145
மழைவர லறியா (ஐங்குறு. 298)	105	ய	
மறத்தற் கரிதால் (நற். 42)	144	யாங்கா குவமோ (நற். 147)	109
மறுவில் தூவிச் (ஐங்குறு. 39)	39	யாங்குப் பெரிதாயினும் (புறம். 245)	77
மனைத்தக்க மாண்பு (குறள். 51)	151	யாதனின் யாதனின் (குறள். 341)	75
மனையுறு கோழிக் (குறள். 139)	148	யாம்எம் காமந் (குறள். 241)	109
மன்றத் தறுகற் (ஐந்திணையெழு. 9)	109	யாயா கியளே (குறள். 9)	148, 150
மன்றப் பலவின் (ஐந்திணையெழு. 4)	109	யாயும் யாயும் (கலித். 40)	144
மன்ற மராஅத்த (குறள். 87)	109	யாரிவன் எங்கூந்தல் (கலித். 89)	145, 157
மன்னா உலகத்து (புறம். 165)	75	யாரிவன் என்னை (கலித். 112)	108
மாசறக் கழீஇய (குறள். 13)	112	யாரினும் காதலம் (குறள். 1314)	144
மாடமலி மறுகிற் (திருமுருகு. 71-73)	85	யாரு மில்லைத் (குறள். 25)	109
மாட்டிய பிள்ளை (வெண்பா. கரந்தை. 9)	63	யாரையோ எம்மில் (கலித். 98)	157
மாண்டனை பலவே (பதிற்று. 32)	75	யானை உழலும் (திணைமொழி. 6)	112
மாண்இழை பேதை	98	யானை தாக்கினும்	62
மாதர் முகம்போல் (குறள். 1118)	100	வ	
மாந்தர் மயங்கிய	45	வஞ்சமில் கோலானை (வெண்பா. வாகை. 8)	75
மாயவன் மாயம் (வெண்பா. பாடாண். 40)	80	வண்டுறையுங் கூந்தல் (வெண்பா. பெருந்திணை. 18)	74
மாயோன் அன்ன (நற். 32)	112	வண்டு சாந்தம் (கலித். மரு. 28)	44
மாலை துயல (வெண்பா. பொது. 12)	63	வந்துவினை முடித்தனன் (அகம். 44)	44
மாவென மடலும் (குறள். 17)	99	வயங்குமணி பொருத (அகம். 167)	144
மானோக்கி நீயழ (கலித். 87)	148	வயலைக் கொடியின் (புறம். 305)	28
மிகுதியான் மிக்கவை (குறள். 158)	75	வயல்வெள் ஆம்பல் (நற். 290)	149, 171
மிகையணங்கு மெய்ந்நிறீஇ (வெண்பா. பொது. 8)	63	வரிப்பந்து கொண் (வெண்பா. பாடாண். 50)	82
மிடையூர் பிழியக் (அகம். 158)	113	வருகதில் வல்லே (புறம். 284)	65
மீன்உண் கொக்கின் (புறம். 277)	77	வருதார் தாங்கி (புறம். 62)	72
முடவுமுதிர் பலவின் (அகம். 352)	145	வருவது கொல்லோ (ஐங்குறு. 295)	109
முதுக்குறைந் தளளே (யாப். வி. ப. 122)	24	வல்லா ராயினும் (புறம். 57)	86
முருகயர்ந்து வந்த (குறள். 362)	112	வல்வருவர் காணாய் (திணைமாலை நூற். 66)	42
முலையே முகிழ்முகிழ்த் (குறள். 337)	99	வளங்கெழு திருநகர்ப் (அகம். 17)	24
முல்லையும் குறிஞ்சியும் (சிலப். காடுகாண். 64-66)	20	வளமலர் ததைந்த (ஐங்குறு. 369)	52
முல்லை வைந்நுனை (அகம். 4)	24	வளிதுரந்தக் கண்ணும் (வெண்பா. பாடாண். 12)	87
முளவுமா வல்சி (ஐங்குறு. 364)	42	வளைஅணி முன்கை (ஐங்குறு. 198)	112
மெய்யில் தீரா (அகம். 28)	112		

வளைவாய்ச் சிறுகிளி (குறுந். 141)	109	வீழும் இருவர்க்கு (குறள். 1108)	99
வள்ளைநீக்கி (முதுரைக். 255-7)	72	வெண்குடை மதியம் (புறம். 294)	72
வன்கண் குடிகாத்தல் (குறள். 632)	75	வெய்ய நெடிதுயிரா (வெண்பா. இருபாற் பெருந். 10)	63
வாடாத சான்றோர் (திணைமாலை நூற். 15)	24, 112	வெள்ளி விழுத்தொடி (அகம். 286)	148
வாட்புகா ஊட்டி	63	வெற்கமழ் வெற்பன் (ஐந்திணையம். 20)	112
வாயிலோயே வாயிலோயே (புறம். 206)	87	வெறிகொள் அறையருவி (வெண்பா. பாடாண். 42)	80
வாய்மை எனப்படுவது (குறள்.)	75	வெறிகொள் இனச்சுரும்பு (தண்டி. 53-உரை)	51
வாராய் பாண (நற். 370)	144	வெறுக்கைக்குச் சென்றார் (திணைமாலை. 67)	45
வாளிலங் குண்கண்	148	வென்றுகலந் தரீஇயர் (பதிற்று. 53)	69
வாளவாளிற் (நற். 390)	149	வேங்ஙை நறுமலர் (ஐந்திணையம். 15)	112
வாள் அமரின் (வெண்பா. உழிஞை. 7)	63	வேங்கை மலர (திணைமொழி. 8)	112
வாள்நடந் தன்ன (அகம். 72)	109	வேட்டச் செந்நாய் (குறுந். 56)	44
வாள்நாள் கொளலும் (வெண்பா. உழிஞை. 3)	69	வேட்ட பொழுதின் (குறள். 1005)	99
வானம் இறைவன் (வெண்பா. தும்பை. 26)	72	வேட்டோர்க்கு (அகம். 332)	109
வான்மருப்பின் களிற்றி (பதிற்று. 80)	65	வேண்டுதியால் நீயும் (வெண்பா. பாடாண். 41)	80
விடலைநீ நீத்தலின் (கலித். மரு. 30)	44	வேதின வெரிநின் (குறுந். 140)	160
விடிந்த ஞாலம்	24	வேந்துடைத் தானை (புறம். 330)	65
விட்டென விடுக்குநாள் (குறுந். 236)	148	வேம்பின் பைங்கா (குறுந். 196)	144, 148
விருந்தும் பெறுகுநள் (அகம். 324)	168	வேயெனத் திரண்டதோள் (கலித். 57)	95
விரைந்து தொழில் கேட்கும் (குறள். 648)	74	வேரல் வேலி (குறுந். 18)	112
விலங்கொடு மக்கள் (குறள். 410)	42	வேர்பிணி வெதிரத்துக் (நற். 62)	46
வில்லோன் காலன (குறுந். 7)	43	வேலும் விளங்கின (அகம். 259)	42
விழவுவீற் றிருந்த (பதிற்று. 56)	72	வேளாப் (அகம். 24)	44
விளங்கிழாஅய் செல்	42	வேறாக (திணை. நூற். 90)	39
விளம்பழங் கமழும் (நற். 12)	42	வேற்றுமை (புறம். 183)	74
வினைமாட்சிய விரை (புறம். 16)	62	வைகுபுலர் விடியல் (அகம். 41)	44
வினையமை பாவையின் (நற். 362)	44	வைய மகளை (வெண்பா. பாடாண். 3)	80
வீடுணர்ந் தார்க்கும் (வெண்பா. வஞ்சி. 19)	65	வையையதன் (கலித். மருதம். 2)	80
வீதல் அறியா (கலித். 86)	145		
வீழநர் வீழ்ப் (குறள். 1193)	145		

